

Cuprinsul revistelor din anul 1961

- Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1961
CONSTRUIȚI PENTRU VIITOR - PAG. 3
- Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1961
CERINȚELE LUI IEHOVA PENTRU CEI CARE CAUTĂ VIAȚĂ - PAG. 39
- Revista nr. 3 - 1 februarie 1961
CONTINUAȚI SĂ VEGHEAȚI CA FII AI LUMINII - PAG. 77
- Revista nr. 4 - 15 februarie 1961
SĂ GĂSIM BUCURIE PENTRU VIAȚĂ VEȘNICĂ - PAG. 115
- Revista nr. 5 - 1 martie 1961
LOCUL ADUNĂRII ÎN ÎNCHINAREA ADEVĂRATĂ - PAG. 153
- Revista nr. 6 - 15 martie 1961
PĂRINȚI, VĂ EDUCAȚI COPIII? - PAG. 191
- Revista nr. 7 - 1 aprilie 1961
SĂ MANIFESTĂM RĂBDARE - PAG. 227
- Revista nr. 8 - 15 aprilie 1961
BIBLIA SFÂNTĂ ȘI PROBLEMA SUPRAVIEȚUIRII NOASTRE - PAG. 265
- Revista nr. 9 - 1 mai 1961
SĂ APRECIEM PUTEREA DE DISCERNĂMÂNT - PAG. 303
- Revista nr. 10 - 15 mai 1961
SĂ NE BUCURĂM ÎN ASOCIERILE LUMII NOI - PAG. 341
- Revista nr. 11 - 1 iunie 1961
URMĂRIȚI LUCRURILE CE VĂ ZIDESC UNII PE ALȚII - PAG. 377
- Revista nr. 12 - 15 iunie 1961
SĂ DĂM DOVADĂ DE MANIERE CREȘTINE - PAG. 415

- Revista nr. 13 - 1 iulie 1961
ASOCIERILE CORECTE DUC LA VIAȚĂ - PAG. 453
- Revista nr. 14 - 15 iulie 1961
IZVORUL ÎNTREGII ENERGII DINAMICE ȘI A PUTERII
VIGUROASE - PAG. 491
- Revista nr. 15 - 1 august 1961
PRIVIREA CORECTĂ A LUCRĂRII CE SE AFLĂ ÎNAINTE - PAG. 529
- Revista nr. 16 - 15 august 1961
FIȚI ATENȚI LA „MINUNATELE LUCRĂRI ALE
LUI DUMNEZEU” - PAG. 559
- Revista nr. 17 - 1 septembrie 1961
PĂSTRAȚI-VĂ POZIȚIA - PAG. 597
- Revista nr. 18 - 15 septembrie 1961
RESPECT PENTRU SFINȚENIA SÂNGELUI - PAG. 635
- Revista nr. 19 - 1 octombrie 1961
LOIALITATE CU O INIMĂ UNIFICATĂ - PAG. 673
- Revista nr. 20 - 15 octombrie 1961
TIMPUL PENTRU ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU CARE VA VENI - PAG. 711
- Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1961
PURTĂTORI AI NUMELUI CE INSPIRĂ TEAMĂ - PAG. 747
- Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1961
VESTITORI UNIȚI AI „CUVÂNTULUI VIEȚII” - PAG. 787
- Revista nr. 23 - 1 decembrie 1961
UNIȚI ÎMPOTRIVA NAȚIUNILOR ÎN VALEA HOTĂRĂRII - PAG. 825
- Revista nr. 24 - 15 decembrie 1961
CURAJOȘI ÎN FAȚA ARMAGHEDONULUI LUMII - PAG. 863

TURNUL de VEGHERE

1 Ianuarie 1961

Nr. 1

Cuprins:

CONSTRUIȚI PENTRU VIITOR	- Pag. 3
CINE ESTE DUMNEZEUL TĂU?	- Pag. 10
SĂ ARĂTĂM ROADELE SPIRITULUI	- Pag. 12
FOLOSIȚI-VĂ INIMA	- Pag. 20
TURNURILE TEMPLULUI PĂGĂNILOR
DIN VECHIME	- Pag. 26
A EXISTAT O ÎNVIERE?	- Pag. 30
VORBIND PENTRU SALVARE DIN INIMILE
PLINE DE BUNĂTATE	- Pag. 34
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 35

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

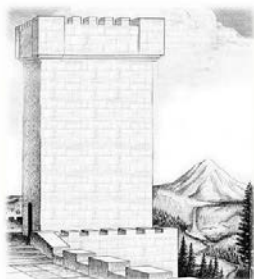
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

CONSTRUIȚI PENTRU VIITOR

A construi este o plăcere! De-a lungul timpului, omul a făcut progrese mari în construcție și ceea ce face acum într-un mod nou este cu totul uimitor. Omul a construit case confortabile, fabrici gigantice, mașini automate, poduri imense, zgârie-nori unici, linii aeriene etc., și totuși aceasta nu-l mulțumesc. Unii vor să locuiască în spațiu! Dar sunt oare toate aceste realizări în construcție apreciate de om, sau omul preferă să fie distrugător? Cât de des ați luat ziarul pentru a citi titluri care conțin cuvântul RĂZBOI? Câte poze ați văzut, câte povești ați auzit, câte cărți de istorie ați studiat despre război? Da – ați văzut distrugerea pe care omul a provocat-o tocmai lucrării sale. Oamenii au cheltuit miliarde de dolari și nenumărate ore de lucru construind pentru propria lor plăcere. Și alți oameni, poate chiar constructorii înșiși, distrug aceste proiecte. Este acesta un mod de a construi pentru viitor?

² În ultimii ani războiul a dărâmat până la temelie multe dintre orașele mari. În prezent, nimeni nu știe dacă nu cumva orașul în care locuiște va fi distrus până la temelii mâine. Ce se petrece cu omul, constructorul? Este lipsit de rațiune? A înnebunit toată lumea? Unde este siguranța? Ce deranjant este să-i vezi pe marii politicieni ai lumii, la o adunare a Națiunilor Unite, certându-se! Apoi se iau la întrecere pentru putere și dominarea lumii. Nici măcar sistemele religioase mari ale creștinătății nu sunt capabile să se adune împreună. Organizațiile politice puternice din cadrul diferitor națiuni nu se

*„În casa celui drept este belșug de provizii, dar câștigul celui rău aduce nenorocire.”
– Prov. 15:6*

întâlnesc. Afacerile mari acaparează într-un mod egoist puterea pretutindeni. Într-adevăr, cu toții construiesc, dar oare ei construiesc doar pentru a distruge? Oare ei urmează politica *distruge și cucerește*? Ce nechibzuință! Solomon scria cu înțelepciune: „Femeia cu adevărat înțeleaptă și-a construit casa sa, dar cea nechibzuită o demolează cu propriile mâini.” – Prov. 14:1.

³ Isus Cristos, liderul creștinătății, a dat o soluție corectă și unică pentru pace și prosperitate, spunându-le discipolilor săi să caute mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea. Oare lumea creștină caută acum împărăția? Cu siguranță nu! Marea lor speranță sunt Națiunile Unite. Isus totuși i-a învățat în primul rând pe creștini să se roage „Să vină Împărăția ta. Să se facă voia ta”, dar clerul creștin se roagă pentru Națiunile Unite de parcă ar fi singura lor speranță. Conducătorii la nivel guvernamental și religios sunt orbi, așa cum a spus Isus: „Orice plantă pe care n-a sădit-o Tatăl meu ceresc va fi smulsă din rădăcină. Lăsați-i! Sunt niște călăuze oarbe și, dacă un orb călăuzește alt orb, amândoi vor cădea în groapă”. (Mat. 15:13, 14) Groapa este locul unde toți cei prostiți se vor pomeni la bătălia de la Armagedon.

⁴ Această lume are nevoie de cineva care să poată construi și să mențină pentru viitor ceea ce a construit. Toți conducătorii de pe pământ din ultimii șase mii de ani nu au construit nimic care să dureze. Unde sunt acum regatele? Priviți schimbările care au început să se petreacă după anul 1914! Faptele dovedesc că omul are nevoie de un conducător corect, cu înțelepciune, care dorește să facă voia lui Dumnezeu, nu a omului. Cu majoritatea oamenilor flămânzi, prost îmbrăcați, locuind în condiții proaste și fără o educație bună, trebuie să fie cineva mai bun care să ne conducă. Cuvântul lui Dumnezeu spune că există cu aceste cuvinte de invitație: „Plecați-vă urechea și veniți la mine! Ascultați și sufletul vostru va rămâne în viață. Voi încheia cu voi un legământ de durată indefinită în armonie cu dovezile de bunătate iubitoare față de David, care sunt fidele. Iată! L-am dat ca martor pentru popoare, conducător și comandant pentru popoare.” (Isa. 55:3, 4) Acest conducător este Isus Cristos, cel Promis, care poate și care va binecuvânta toate familiile de pe pământ.

CONSTRUIREA CONGREGAȚIEI CREȘTINE

⁵ Cel mai înțelept dintre oamenii care au pășit vreodată pe pământ a spus: „Cine dintre voi care vrea să zidească un turn nu se așează mai întâi și nu calculează cheltuiala, ca să vadă dacă are cu ce să-l termine? Altfel, i-ar pune temelia, dar n-ar putea să-l termine și toți cei ce-l vor vedea ar începe să-l batjocorească, zicând: ‘Omul acesta a început să zidească, dar n-a putut să termine.’” (Luca 14:28-30) Isus a început să construiască clasa regatului lui Dumnezeu, congregația creștină, cu 1900 de ani în urmă. În prezent este instituită în ceruri pentru a conduce lumea nouă împreună cu el. Pentru a încheia construirea lumii noi a dreptății el trebuie să-l distrugă în curând pe Diavol, dumnezeul acestei lumi rele și a sistemului de pe acest pământ. Apoi va veni paradisul pe pământ. Dar ce lucrare de construcție s-a realizat sub îndrumarea lui Cristos ca dovadă a afirmației sale?

⁶ Moise, profetul Israelului, a fost un mare conducător și organizator al națiunii, al cărui Dumnezeu era Iehova. Dar era cineva, chiar mai mare decât Moise. „Căci Moise a zis: ‘Iehova Dumnezeu vă va ridica dintre frații voștri un profet ca mine. Să ascultați de el în tot ce vă va spune. Da, orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului.’” (Faptele 3:22, 23) Acea persoană era Isus Cristos. Moise a condus organizația de milioane de oameni în afara pământului Egiptului. Dumnezeu și-a pregătit poporul și a făcut să fie o națiune, apoi l-a desemnat pe Moise să fie conducător și mediator. Dar când a venit Isus pe pământ a început să construiască o nouă organizație, El a fost trimis la oile pierdute ale Israelului. El le-a predicat că împărăția cerurilor era la îndemâna lor. Înaintea sa, premergătorul Ioan Botezătorul „a pregătit oamenii pentru Iehova.” (Luca 1:17) Isus Cristos trebuia să-i conducă pentru a începe să construiască o nouă organizație. Când a început ministerul creștin el s-a dus la Ioan Botezătorul. Ioan și-a ghidat discipolii către Isus. Isus trebuia să construiască ceva nou, pentru că vechiul era doar o imagine sau o umbră a noului. Isus trebuia să construiască o casă spirituală cu cei care aveau credință în adevăratul Dumnezeu. El a avut o sarcină importantă. Va reuși? Reușita însemna viața pentru bărbații și femeile cu credință.

⁷ Viața este interesantă și trebuie să ne bucurăm de ea. Viața este ceva ce omul vrea să dureze. Fără viață omul nu poate să facă nimic. Acum calea către viața veșnică trebuie să fie deschisă pentru umanitate prin Isus Cristos, fiindcă Dumnezeu l-a dăruit pe Fiul său „pentru ca cine are credință în el să nu poată să fie distrus, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16) Acest Fiul al lui Dumnezeu a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu va ajunge la Dumnezeu decât prin mine.” (Ioan 14:6) Isus într-adevăr a deschis calea vieții pentru toți discipolii credincioși. El a chemat doisprezece discipoli, i-a instruit și i-a trimis în lume să predice exact așa cum a făcut el. El aduna în jurul său oameni care iubeau adevărul și dreptatea, și cu aceștia a început să construiască o nouă organizație. Un număr mic, sau o rămășiță din evreii de pe timpurile lui Isus, care iubeau dreptatea, au acceptat calea lui Dumnezeu de a obține viața eternă. Cu mult înainte Mica, purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, a scris: „Voi aduna rămășița lui Israel! Îi voi pune laolaltă și vor fi ca o turmă în țarc, ca o turmă în mijlocul pășunii ei. Și va fi mare zarvă de oameni.” (Mica 2:12) Isus Cristos, un păstor bun, a adunat oamenii cu credință și înțelepciune și i-a împăcat „ca pe o turmă în țarc.” Acolo ei vor fi în siguranță, sub ghidarea unui Maestru și în special sub protecția Dumnezeului lor, Iehova. Adunându-i el era capabil să-i învețe și să-i hrănească cu hrană spirituală, înălțându-i pentru ca și ei să poată să meargă în lume și să fie ei înșiși slujitori și în continuare să fie uniți sau împreună precum a turmă pe pășune sau ca o turmă în țarc. Ei vor fi întotdeauna o turmă, indiferent unde se va afla fiecare individual.

O ORGANIZAȚIE DURABILĂ, UNITĂ

⁸ Isus și-a terminat lucrarea pe pământ. El a murit pe cruce torturat în mâinile celor care se opuneau împărăției lui Dumnezeu, conducătorii religioși și politici. În a treia zi după ce a murit, a fost înviat din morți prin puterea lui Iehova, ca o

creatură nemuritoare cerească. Ce urma să se petreacă cu noua sa organizație pe care a construit-o în jurul său? Membrii ei au fost invitați la o nouă înțelegere. Ei au fost primii din mica turmă despre care Isus a spus: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviință să vă dea regatul!” (Luca 12:32) Vor rămâne împreună, așa cum erau, în turmă, simțind aceeași siguranță așa cum era când Isus Cristos era cu ei? Vor continua să construiască ceea ce Isus a început?

⁹ Faptele arată că de Rusalii aceiași discipoli ai lui Isus Cristos erau încă împreună și apoi spiritul sfânt al lui Dumnezeu a coborât asupra lor și ei „au început să vorbească în limbi diferite”; și de atunci încolo predica veștii bune a regatului lui Dumnezeu a luat un nou avânt. Cu acea ocazie Petru a vorbit unei mari mulțimi de oameni, și istoria spune: „Cei ce au primit cuvântul lui din toată inima au fost botezați și în ziua aceea au fost adăugate cam trei mii de suflete.” (Faptele 2:41) Și ce au făcut acești evrei proaspăt convertiți atunci când s-au dedicat închinării lui Dumnezeu? „Și ei perseverau în învățătura apostolilor, adunându-se împreună.” (Faptele 2:42) Aici vedem congregația lui Dumnezeu, noul Israel spiritual, fiind construită și formată pentru o lucrare mai mare.

¹⁰ Pavel, un discipol agresiv al lui Isus Cristos, a fost de asemenea un mare constructor, și un adevărat discipol credincios Maestrului său. El i-a adunat pe cei care și-au dedicat viața slujirii lui Dumnezeu și a organizat o congregație. El a fost cel care a spus: „Potrivit bunătății nemeritate a lui Dumnezeu care mi-a fost dată, eu, ca șef de lucrări înțelept, am pus temelie, dar altcineva zidește deasupra. Însă fiecare să vegheze încontinuu cum zidește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care este pusă și care este Isus Cristos.” (1Cor. 3:10, 11) Pavel a construit pentru viitor, făcând acest lucru mereu pe piatra adevărată – Isus Cristos. Pavel știa că el construia noi creștini în cadrul structurii organizației creștine, organizația teocratică a lui Iehova. El nu încerca să construiască o sectă, cu el în calitate de temelie. Aceasta ar fi provocat divizare și ar fi fost un exemplu prost. De aceea el le-a declarat atât de pozitiv corintenilor: „Ce este deci Apolo? Da, ce este Pavel? Niște slujitori prin care ați devenit credincioși, așa cum i-a dat fiecăruia Domnul. Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească, așa că nici cel ce plantează nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu, care face să crească. Deci cel ce plantează și cel ce udă sunt una, dar fiecare își va primi răsplata după truda sa. Căci noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu. Voi sunteți ogorul cultivat al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” – 1Cor. 3:5-9.

¹¹ Pavel avea o perspectivă adevărată despre ceea ce însemna să fii creștin în congregația lui Dumnezeu. Întreaga congregație a israelienilor spirituali era a lui Dumnezeu. Marea lucrare de adunare ce a avut loc după ce Isus a murit pe cruce a fost pentru gloria lui Dumnezeu. Izraeliții spirituali erau primiți în cadrul noului legământ și împuterniciți să predice regatul lui Dumnezeu peste tot. De aceea ei și-au făcut discipoli din toate națiunile și acești oameni din toate grupurile naționale erau botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Spiritului Duh. Mai demult, Isus a fost trimisul special al lui Iehova pe pământ, dar acum acești nou dedicați creștini trebuie să fie trimișii. De aceea Pavel le-a spus vehement corintenilor: „Noi suntem deci ambasadori în locul lui Cristos și, ca și cum Dumnezeu ar implora

prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: ‘Împăcați-vă cu Dumnezeu!’” (2Cor. 5:20) Lucrarea de reconciliere trebuie să continue! În locul lui Isus care predica, toți discipolii săi credincioși trebuie să fie slujitori, fiecare dintre ei fiind un trimis. Fiecare era înlocuitor al lui Isus. Nu doar supraveghetorii desemnați din multe congregații, ci și toți ceilalți asociați împreună cu apostolii și slujitorii ministeriali erau asemenea înlocuitori.

¹² Petru a fost de acord cu Pavel în privința organizației. Doar o singură organizație putea să existe, și aceea trebuia să fie construită avându-l pe Cristos fundament și să fie „construcția lui Dumnezeu.” Fiecare persoană care crede, născută prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu, vine în organizația lui Iehova ca o piatră vie. Fiecare devine parte din „casa spirituală” a lui Dumnezeu. Pavel a numit-o „construcția lui Dumnezeu.” Isus Cristos, de asemenea, a fost adevărata „piatră vie” a acestei construcții sau „case spirituale”. Petru a spus: „Venind la el ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă și prețioasă înaintea lui Dumnezeu, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți drept casă spirituală pentru o preoție sfântă, ca să oferiți jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos.” (1Pet. 2:4, 5) Petru, Pavel și toți ceilalți apostoli împreună cu mii de persoane care au creat biserica creștină în secolul întâi, au predicat „oferirea sacrificiilor acceptabile de Dumnezeu” și cu adevărat s-au dovedit a fi pietre vii în construcția lui Dumnezeu, singura sa congregație. Toți acești creștini împreună au format construcția lui Dumnezeu și ei au păstrat-o pentru viitor. Ei au hotărât să rămână în „această casă spirituală” și niciodată să nu fie respinși. Există o singură cale de a rămâne în această „casă spirituală” și aceasta este prin credința de a face voia lui Iehova Dumnezeu. Una din modalitățile de a ne dovedi credința este de a urma îndemnul lui Isus: „Mergeți și faceți discipoli în toate națiunile,... învățându-i să respecte tot ceea ce eu v-am poruncit vouă.” – Mat. 28:19, 20.

¹³ Biserica timpurie avea o stare de unitate pentru că fiecare avea în el spiritul lui Isus și avea încredere în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu au cimentat această congregație creștină în una singură, în „construcția lui Dumnezeu” sau casa spirituală. Petru, când s-a adresat creștinilor, a demonstrat importanța Scripturilor Sfinte. El a spus: „Dacă vorbește cineva, vorbirea lui să fie ca și cum ar fi cuvintele sacre ale lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească bizuindu-se pe forța pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate lucrurile lui Dumnezeu să fie glorificat prin Isus Cristos.” (1Pet. 4:11) Din acea zi îndemnul biblic este același: folosiți Scripturile Sfinte; spuneți „cuvintele sacre ale lui Dumnezeu”. Ultima adunare a celor care au format „casa spirituală” a lui Dumnezeu acum continuă în aceste zile din urmă. Scripturile arată că încă există o rămășiță a acestei „case spirituale” pe pământ și încă continuă marea lucrare începută de Isus Cristos. Ei sunt în unitate. Precum în zilele lui Isus, la fel astăzi Iehova spune prin profetul său: „Îi voi pune laolaltă și vor fi ca o turmă în țarc, ca o turmă în mijlocul pășunii ei. Și va fi mare zarvă de oameni.” (Mica 2:12) În toată lumea, martorii lui Iehova pot fi auziți, de toate națiunile, dar ca o singură voce, anunțând vestea bună a regatului lui Dumnezeu.

CONSTRUIND CU CONGREGAȚIA CREȘTINĂ

¹⁴ Fiind împreună cu această mică „turmă”, aflăm în prezent despre o mare mulțime de oameni creștini care fac aceeași lucrare plină de bucurie. Cum? Pentru că mii de oameni găsesc adevărul în Cuvântul lui Dumnezeu și își dedică viața în slujba lui Dumnezeu. Ei vin în organizația lui Dumnezeu cu rămășița din „mica turmă” pentru a găsi un loc în care să se afle în siguranță, ca „o turmă în țarc.” Aici ei găsesc pace și protecție de orice care până atunci i-a perturbat din exterior. Din studiul scripturilor ei află că ei vor fi protejați de mânia lui Iehova dacă ei îl caută pe Iehova și vin sub conducerea Regatului. Ei au ascultat cuvintele lui Iehova: „Căutați-l pe Iehova, voi, toți cei smeriți de pe pământ, care îndepliniți hotărârile sale judecătorești. Căutați dreptatea, căutați smerenia. Poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” (Țef. 2:3) Această mare mulțime crede aceasta și se simte în siguranță în organizația puternică a lui Iehova; și aceasta este o mare mulțumire. Ei cu plăcere se asociază cu congregația martorilor lui Iehova, căci ei au venit în congregația lui Dumnezeu.

¹⁵ În mai mult de 20,000 de congregații ale oamenilor lui Dumnezeu din întreaga lume noi putem vedea rămășița din „mica turmă” și marea mulțime care crede pe deplin în următoarele cuvinte ale lui Pavel despre întâlnirile congregației: „Să ne interesăm unii de alții ca să ne îndemnăm la iubire și la fapte bune, fără să neglijăm întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie!” (Evr. 10:24, 25) Acești creștini cunosc acum că întâlnirile congregației sunt ziditoare. Aici creștinul este întărit. El vede organizația și cum funcționează ea. El vede cum este unit prin iubire, prin iubirea pentru Iehova Dumnezeu și iubirea pentru frații săi. Mai mult, fiecare persoană din congregația lui Dumnezeu are oportunitatea de a se exprima pentru a trezi în ceilalți iubirea și lucrările drepte. În plus, fiecare persoană din congregație poate să se ocupe de predicarea veștii bune a regatului lui Dumnezeu. Spiritul anunțării veștii bune pătrunde întreaga organizație. Toți împreună formează acest mare corp al martorilor lui Iehova care construiește pentru viitor. În viața lor cotidiană ei caută blândețea și dreptatea, și fiind împreună în organizația creștină, ei vor fi apărați în ziua mâniei lui Iehova în timpul luptei din marea zi a Dumnezeului Atotputernic.

¹⁶ „Marea mulțime” se vede în profeția lui Isaia: „În zilele din urmă... muntele casei lui Iehova va fi întărit deasupra vârfului munților, se va înălța deasupra dealurilor și spre el se vor revărsa toate națiunile. Multe popoare se vor duce și vor spune: ‘Veniți, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, și el ne va învăța căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale’. Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va face judecată între națiuni și va îndrepta lucrurile cu privire la multe popoare. Din săbiile lor vor făuri brăzdare și din sulilele lor, cosoare. Nicio națiune nu va mai ridica sabia contra altei națiuni și nu vor mai învăța războiul.” – Isa. 2:2-4.

¹⁷ Cei care vor „merge pe muntele lui Iehova” trebuie să se retragă din această lume veche, să înceteze să mai fie părtași la nedreptatea ei, să vină la casa lui Iehova și să trăiască împreună în unitate, ca „o mică turmă într-un țarc.” Ei acum

se vor bucura pentru că ei au renunțat la „furie, mânie, la comportarea nedreaptă, la vorbirea abuzivă, și la conversațiile obscene. (Col. 3:8, 9) Construind pentru viitor, ei vor fi instruiți pe căile Lui Dumnezeu, și vor merge pe aceste căi, astfel bucurându-se de siguranță.

¹⁸ Cum putem să ne menținem această stare de siguranță? Doar prin asocierea cu organizația martorilor lui Iehova? Nu, fiecare trebuie să construiască în felul său. Puterea organizației vine în conformitate cu puterea fiecărui creștin consacrat. Congregațiile rămân puternice și devotate lucrării sale în conformitate cu persoanele care formează această organizație sau structură. Congregația creștină a lui Dumnezeu s-ar dărâma dacă nu ar exista unitate sau unicitate în gândire și acțiune din partea membrilor. În mod individual, fiecare persoană din congregația lui Iehova trebuie să fie atentă la propriul comportament și să construiască cum se cuvine. Fiecare trebuie să fie atent la cuvintele lui Pavel care spune: „Fruetul spiritului este iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, bunăvoința, credința, blândețea, auto-controlul.” (Gal. 5:22, 23) În calitate de creștin ești interesat să ai aceste calități? Dacă ești interesat, nu numai că trebuie fii asociat cu congregația lui Iehova Dumnezeu, ci trebuie să construiești și în inima și în mintea ta. Producerea acestor calități sau fructe este o necesitate absolută adițională faptului că faceți parte din congregația lui Dumnezeu. Dovedește că ești creștin purtând rodul spiritului.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Care sunt câteva dintre realizările omului în domeniul creației? (b) Apreciază omul cu adevărat aceste realizări?
2. Arătați de ce situația lumii de azi este privită cu mare îngrijorare.
3. (a) Ce soluție de pace a dat Isus? (b) Folosește creștinătatea această soluție?
4. De ce are nevoie lumea pentru un viitor sigur, și cum asigură Cuvântul lui Dumnezeu această prevedere?
5. Ce lucrare de creație a început Isus acum 1900 de ani?
6. (a) Cum a prezis Moise venirea lui Isus? (b) Pentru a-l ajuta pe Isus în această lucrare de creație, ce a făcut Ioan Botezătorul?
7. (a) Ce pași a făcut Isus pentru a aduna oamenii el însuși? (b) Cum a îndeplinit aceasta profeția lui Mica 2:12?
- 8, 9. (a) Ce întrebări despre lucrarea de creație a lui Isus pot apărea datorită faptului că El a murit? (b) Ce s-a întâmplat cu lucrarea Sa de creație?
10. Cum a arătat Pavel că îl urma pe Isus în a continua lucrarea sa de creație, și cui a conferit meritul pentru cei noi adăugați congregației, lucrării lui Dumnezeu?
11. Ce responsabilitate a căzut asupra fiecărui membru adăugat congregației?
12. Cine alcătuiește casa spirituală a lui Dumnezeu, și cum rămân ei o parte a creației lui Dumnezeu?
13. Cine a ținut întotdeauna lucrarea lui Dumnezeu împreună?
14. Cine se alătură acum în număr mare la construcția spirituală a lui Dumnezeu, și de ce?

15. Ce fac și „mica turmă” a creației lui Dumnezeu și „marea mulțime” pentru a rămâne aproape de Iehova și pentru a continua să construiască pe fundația corectă?
16. Arătați semnificația lui Isaia 2:4 în zilele noastre.
- 17, 18. Cum își păstrează siguranța fiecare din cei implicați în construcția lui Dumnezeu?

Cine este Dumnezeul tău?

„CINE este Dumnezeul tău?” Aceasta este cea mai importantă întrebare pe care cineva ar putea să v-o adreseze. Confuzia și conflictele din întreaga lume în momentul de față, pe orice plan al activității umane, se datorează, mai mult decât oricărui alt factor, diferențelor dintre zeii pe care oamenii îi venerază. Blocul Răsăritean se închină zeului forțelor militare, blocul neutru venerază în principiu zeitățile păgâne, în timp ce blocul Vestic oferă, fără exagerare, vorbe goale de venerație Dumnezeului Bibliei. Și astfel oamenii, prin acțiunile lor, trădează zeitatea în fața căreia se închină.

Într-adevăr, în mințile oamenilor sunt „mulți dumnezei și mulți domni,” după cum a observat și un inspirat apostol al lui Isus Cristos cu mulți ani în urmă. Cu toate acestea, având în vedere rânduiala universului, pur și simplu nu poate exista decât un singur Dumnezeu. Dacă ar exista mai mulți zei sau conducători cu reguli diferite și în război unii cu alții, am găsi aceeași confuzie în universul neînsuflețit pe care o găsim în crearea omului inteligent pe pământ. Datorită faptului că întregul univers are un singur Legiuitor, oamenii de știință sunt capabili să descopere aceste reguli și să elaboreze metode practice în utilizarea principiilor care guvernează aceste legi pentru binele omului și totuși mult prea des pentru răul omului. – 1Cor. 8:5, 6.

Creatorul a înzestrat omul cu aptitudinea de a venera, iar omul spre propriul bine, trebuie să se închine lui Dumnezeu. Acesta este un lucru pe care psihoterapeuții din ziua de azi învață să-l aprecieze din ce în ce mai mult. Dar dacă cineva nu se închină adevăratului Dumnezeu, Creatorul, înseamnă că acesta se închină „dumnezeului acestui sistem al lucrurilor,” adică Satan, Diavolul. Precum a spus Isus: „Cel care nu este de partea Mea, este împotriva Mea, iar cel ce nu se adună cu Mine, face risipă.” – 2Cor. 4:4; Efes. 2:2; Mat. 12:30.

Cine este Dumnezeul tău? Poate vei răspunde la fel ca H. Wouk, un bine cunoscut autor, în cartea sa „*This is my God*”, că Dumnezeu este Creatorul, Dumnezeul Bibliei. Dar este cu adevărat? Să presupunem că un coleg de muncă s-a lăudat că șeful este prietenul lui și totuși acesta nu îi știa numele șefului său, ce fel de om este acesta și ce obiective are acesta în viață; de asemenea, acest angajat trândăvea în loc să muncească. Ce ai crede despre lauda sa? Dacă șeful ar fi fost cu

adevărat prietenul lui, acesta ar fi știut cu siguranță numele lui, ce îl caracterizează și scopul lui în viață. Și apoi, în loc să trândăvească la muncă acesta ar fi trebuit să dea ce e mai bun din el, pentru că o făcea pentru un prieten. Corect?

Așadar, dacă Dumnezeu Bibliiei, Creatorul, este Dumnezeu tău, atunci în primul rând ar trebui să îi cunoști numele. Nu-i așa? Spui că Dumnezeu este numele Său? Nu, aceasta este pur și simplu o denumire, precum este și cea de „șef.” Ai zis cumva, „Isus Cristos”? Nu, acela este numele Fiului Domnului. Atunci care este numele lui Dumnezeu? Ne spune chiar El în Cuvântul lui: „Eu sunt Iehova. Acesta este numele Meu.” „Tu, al cărui nume este Iehova, numai Tu ești Cel Preaînalt.” Într-adevăr, adevăratul Dumnezeu are un nume ce îl diferențiază de restul imitațiilor sau zeităților false. – Isa. 42:8; Ps. 83:18; 1Cor. 8:5, 6.

Dacă Dumnezeu Bibliiei este Dumnezeu tău, atunci cu siguranță vei ști care sunt calitățile și trăsăturile sale de bază. Care sunt acestea? Sunt patru la număr. Prima, dreptatea: „Un Dumnezeu de credință, cu care nu există nici o nedreptate; corect și cinstit este El.” A doua, puterea: „Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.” A treia, înțelepciunea: „Iehova însuși a întemeiat Pământul prin înțelepciune. El a fixat continuitatea cerului prin discernământ. Datorită cunoștințelor Sale, cerul încă picură ploaie ușoară.” Și a patra, iubirea: „Dumnezeu este iubire.” – Deut. 32:4; Mat. 19:26; Prov. 3:19, 20; 1Ioan 4:8.

Mai mult, dacă Dumnezeu tău este Dumnezeu Bibliiei, ar trebui să cunoști foarte bine țelurile Lui. Iar atunci când alții îi vor face reproșuri, din ignoranță sau răutate, tu vei putea să îi aperi bunul nume, la fel ca unui prieten pământesc. Îl acuză cineva pe Domnul tău Iehova că ar fi pur și simplu Dumnezeu de trib al evreilor? Se înșeală. Oamenii credincioși de la Abel până la Iacov nu erau evrei. În plus, toată omenirea beneficiază de binecuvântările lui Iehova și de cele care vor mai veni. Doar la un moment dat Iehova a dat izraeliților, mai târziu cunoscuți drept evrei, anumite privilegii datorate credinței înaintașilor lor. Isus Cristos s-a închinat Dumnezeului lui Moise, urmașii lui vor face asemenea Lui. – Rom. 3:29.

Sau, dacă cineva îl găsește vinovat pe Dumnezeu tău, pentru că a folosit armatele Israelului pentru a distruge anumite popoare păgâne în trecut, tu ca un adevărat Creștin, ar trebui să poți curăța numele Dumnezeului tău și de acest reproș de asemenea. Acei păgâni semiți meritau să moară pentru că se cufundaseră în cea mai josnică imoralitate. Din moment ce Iehova este Suveranul de drept și Judecătorul Pământului, El are libertatea de a alege mijloacele prin care execută criminalii: potopul pentru omenirea dinaintea potopului biblic, focul pentru cei din Sodoma și Gomora, sabia în sine pentru semiți. – Deut. 9:4-6.

Dar dacă unii ar nega existența lui Iehova Dumnezeu, din cauza suferinței și a nedreptății ce sunt sortite omenirii, cum ai răspunde? Multe persoane nu au niciun răspuns pentru asta. Dar Biblia are răspuns. În primul rând, să se rețină faptul că omenirea se poate învinovăți doar pe ea însăși. Este adevărat că Dumnezeu ar fi putut să distrugă El însuși principiile rebeliunii edenice, dar provocarea Domnului a fost aceea de a avea pe acest pământ creaturi care să îi rămână loiale, chiar și atunci când erau supuse încercărilor. Pentru a răspunde acestei provocări,

Dumnezeu a trebuit să permită suferințele, precum arată și cartea lui Iov. Odată ce Iehova, Dumnezeul, a respins în totalitate aceste acuzații și a răspuns provocării lui Satan, El va distruge toți răufăcătorii și va aduce pe pământ un regim, care nu va lăsa nici o îndoială cu privire la existența Sa, suveranitatea și calitățile Sale.

O altă problemă importantă – comportamentul dumneavoastră. Se dezmente afirmația dumneavoastră că Dumnezeul Bibliei este Dumnezeul vostru? Dacă este cu adevărat Dumnezeul tău, vei încerca să Îl mulțumești prin propriul tău mod de viață. Faptele vorbesc, de multe ori mai puternic decât cuvintele în sine. Tu trebuie „să îl iubești pe Iehova cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta.” Tu trebuie, de asemenea, „să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.” – Marcu 12:30, 31.

Așadar cine este Dumnezeul tău? Cu siguranță ai unul; chiar și cei ce neagă credința în Dumnezeu, au un zeu pe care îl slujesc. Dacă Dumnezeul tău este Dumnezeul Bibliei, Creatorul, atunci cunoști numele Lui, calitățile și țelurile Sale. Asta înseamnă că ești capabil să îl justifici atunci când i se fac reproșuri. Atunci înseamnă că îți duci existența astfel încât să îl mulțumești. În caz contrar, zeul tău, este de fapt „dumnezeul acestui sistem de lucruri,” fundament ce ar fi în rivalitate cu cel al adevăratului Dumnezeu, adică Iehova.

Să arătăm roadele spiritului

Duhul acestei lumi produce „lucrările cărnii.” Ele sunt foarte evidente. Pavel spune despre ele că sunt: „adulterul, necurăția, conduită libertină, idolatria, practica de spiritism, dușmănia, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, diviziunile, sectele, invidiile, bețiile, chefurile și alte lucruri asemănătoare cu acestea.” „În ceea ce privește aceste lucruri, te avertizez, în același mod cum am făcut și înainte, că cei ce practică astfel de lucruri nu vor moșteni regatul lui Dumnezeu.” (Gal. 5:19-21) Acestea sunt câteva dintre lucrurile de care o persoana trebuie să fie sigură că scapă, dacă dorește să aibă viață eternă. Descrierea lui Pavel se potrivește cu siguranță pentru lumea în care trăim în prezent, atât de asemănătoare lumii antice romane în care a trăit el. Dar cum poate un creștin ce trăiește într-o astfel de lume să se schimbe? Se poate, chiar dacă este înconjurat de oameni care practică „lucrările cărnii.” Creștinul poate produce „fructele spiritului.” Cu siguranță, Pavel și ceilalți scriitori plini de inspirație nu ne-ar spune să facem astfel dacă nu s-ar putea face prin spiritul lui Iehova.

EXERCITAREA DRAGOSTEI

² Pentru a putea produce „fructul spiritului”, creștinul trebuie, în primul rând, să-L iubească pe Dumnezeu, pe Iehova, ceea ce presupune respectarea poruncii amintită de Isus, aceasta spunând: „Să-l iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta.” Isus a adăugat: „A doua, asemănătoare primei, este următoarea: ‘Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’” (Mat. 22:37, 39) Asta înseamnă să fii foarte iubitor, iar asta face parte din viața ta.

³ În Galateni 5:22, iubirea este descrisă de Pavel ca primul fruct ce trebuie să iasă în evidență din partea unui creștin. Acest mare iubitor al Domnului și al Fiului Său, Isus Cristos, a luptat pentru creștinism cu „sabia spiritului.” El a definit-o drept Cuvântul lui Dumnezeu. (Efes. 6:17) Pavel nu a urât oamenii, el a iubit oamenii. El a vrut ca oamenii să știe adevărul. Pavel, fiind un om plin de iubire, a avut foarte multe de spus despre aceasta, dar i s-a părut dificil să dea o definiție concretă pentru iubire. În capitolul 13 din 1 Corinteni, ne spune că „deși el a vorbit în limbile oamenilor și ale îngerilor, dacă nu ar fi avut dragoste, vocea lui ar fi sunat precum o bucată de alamă sau ca un taler discordant.” Chiar dacă ar fi avut darul de a prevesti, ar fi înțeles toate secretele sacre ale Domnului și ar fi avut cea mai mare credință dintre toți oamenii din lume, îndeajuns pentru a muta munții, dar dacă nu ar fi avut dragostea, el nu ar fi valorat nimic. Ce călător și om muncitor a fost Pavel! Câtă energie a avut pentru a servi pe Domnul. Nu și-a menajat propria viață. Și-a dedicat viața pentru a predica veștile cele bune. Pentru un grec, Pavel a fost grec, iar pentru un evreu a fost evreu. Și totuși, dacă nu ar fi avut dragostea, dragostea pentru Dumnezeul Iehova, pentru Fiul Său și pentru frații săi creștini, Pavel ar fi spus: „Nu am nimic.” Iubirea, spunea el, este obligatorie. Pavel făcea lucruri pentru oameni, fără să vrea sau să aștepte ceva în schimb. Atunci când observa succesul unui frate, el nu era gelos pe respectivul, deoarece iubirea nu este purtătoare de gelozie.

⁴ Creștinul trebuie să fie interesat de un singur lucru, iar acest lucru este venerarea cu adevărat a lui Iehova. Pentru îndeplinirea acestei dăruiri, creștinul nu se laudă cu ce a făcut. Dragostea nu se umflă niciodată de mândrie datorată realizărilor și cu siguranță, niciodată dragostea nu se comportă indecent. Dragostea este arătată prin bună conduită. Un creștin ce arată dragoste nu continuă să trăiască în această lume, chiar dacă face parte din ea. Dragostea îl face să își schimbe modul în care acționează pentru a urma calea cea dreaptă.

⁵ Prin crearea acestui prim rod al spiritului, dragostea, creștinul nu-și va urmări mereu propriul interes, de a fi mereu primul și superior. El nu se va simți provocat la orice lucru minor pe care îl face altcineva, deoarece dragostea nu va deveni ceva ce poate fi provocat. Și atunci când cineva face ceva împotriva unui creștin sau chiar merge atât de departe încât îl rănește, acesta având rodul spiritului, adică dragostea, nu va ține cont de ofensa ce i-a fost adusă. Atunci când un creștin pățește ceva rău, ceva ce nu merită și nu este corect, dragostea nu se va bucura de

această nedreptate. Există un singur lucru în care dragostea găsește bucurie, iar acest lucru este adevărul.

⁶ Dragostea este o calitate cu care Iehova, Dumnezeu, l-a înzestrat pe Adam, omul perfect. De ce să nu o restabilească? De altfel, „Dumnezeu este dragoste” și pe El îl slujim. Dragostea este o calitate necesară pentru fiecare creștin. Acesta nu se poate descurca fără ea. Este stăruitor ca fiecare dintre creștini să se oprească o clipă din când în când și să se gândească cu privire la cât de mult iubește alte persoane, în afară de sine. Cât de mult își iubește frații? Metoda de măsură prin care o persoană poate determina dacă este cu adevărat creștin sau nu, este dragostea. Isus a spus: „Prin aceasta vor ști toți că sunteți discipolii Mei, dacă aveți iubire între voi.” – Ioan 13:35.

⁷ Ți-e teamă să vorbești și altor oameni despre credința ta în Biblie? Pretinzi că ai fi creștin, dar chiar și așa ți-e teamă să mergi din casă în casă, să faci același fel de muncă pe care Isus și discipolii Lui au făcut-o? Ți-e teamă să-ți exprimi gândurile chiar și în fața fraților tăi, în cadrul întâlnirilor comunității tale? Răspunsul tău este: „Da, îmi este teamă”? Acestea fiind spuse, înseamnă că dragostea ta nu este suficientă și că ești conștient că există loc de mai mult și mai bine. Ioan, cel ce l-a iubit cu adevărat pe Învățător, a scris : „Nu există nicio teamă în dragoste, iar dragostea perfectă aruncă afară frica, deoarece frica exercită constrângere.” (1Ioan 4:18) Există vreo constrângere asupra ta ce te reține de la dorința de a-ți exprima convingerile creștine? Dacă acea teamă există cu adevărat, înseamnă că există o ramură ce trebuie curățată, pentru ca apoi aceasta să poată fi capabilă să dea mult mai multe fructe. Isus a spus: ‘Fiecare ramură purtătoare de fructe pe care el o curăță, aceasta va aduce mai multe fructe’; de asemenea a mai spus: „Fiecare ramură din mine ce nu oferă rod, el o va îndepărta.” (Ioan 15:2) Dorești să iei formă fiind curățat mereu sau fiind complet tăiat din vița de vie ca o parte incapabilă să producă fructele spiritului?

⁸ „Cunoștința te face mândru, pe când iubirea zidește.” (1Cor. 8:1) Creștinii trebuie să arate iubire și să zidească. Dragostea nu este un cuvânt obișnuit ce poate fi folosit pur și simplu fără motiv. Este un cuvânt plin de înțeles semnificativ. Dragostea este vie, activă. O persoană care deține această calitate, adică dragostea, o va arăta zilnic și în orice va face. „În iubirea frățească, fiți plini de afecțiune tandră unii față de alții. În a vă arăta unii altora onoare, încercați să fiți primii.” (Rom. 12:10) Dragostea, în timp ce reprezintă doar unul dintre roadele spiritului, este de altfel și cel mai important dintre toate. Acest fruct este de bază, este fundamental, deoarece restul fructelor spiritului reprezintă diferite aspecte ale termenului de dragoste. Toate acestea mențin dragostea în viață. Așadar, cultivați aceste calități pentru a arăta mai departe mult mai multă dragoste.

BUCURIE ȘI PACE

⁹ Veselia este un lucru pe care orice creștin trebuie să-l aibă sau să-l obțină în timp, deoarece aceasta este al doilea rod al spiritului menționat de Pavel. La ce ne referim când spunem că suntem bucuroși? Bucuria este „o emoție a unei plăceri pătimașe și pline de viață ce ia naștere datorită unui lucru bun prezent sau așteptat

să apară.” (*The American College Dictionary*) Cea mai mare bucurie a unui creștin vine ca urmare a predicilor, a auzirii veștilor bune și a experiențelor celor care au făcut aceste lucruri. Astfel s-a făcut și cu primii creștini. Citim în Faptele 15:3: „După ce au fost conduși de către cei din congregație o parte din drum, acești oameni și-au continuat drumul prin Fenicia și Samaria, povestind în detaliu convertirea oamenilor din națiuni și astfel ofereau mare bucurie tuturor fraților.” Cum provocau ei această „mare bucurie”? Aceștia „povesteau în detaliu despre convertirea oamenilor din națiuni.” Ei le vorbeau oamenilor despre regatul Domnului. Ei avuseseră niște experiențe minunate datorate slujbei lor, experiențe pe care le povesteau și celorlalți. Asta aducea multă bucurie ascultătorilor, dar și celor ce povesteau. Ascultând despre persoane care au auzit adevărul și au trecut de partea adevărului aducea multă bucurie. Dragostea îi făcea pe apostoli să predice și astfel lua naștere bucuria. – Faptele 13:45-52; 2Cor. 7:13.

¹⁰ Pacea este rodul spiritului. Cel care este iubitor de pace este „eliberat de conflicte și tulburare.” Acela este liniștit și calm. Petru i-a avertizat pe creștini să „caute pacea și să o obțină.” Felul în care el le-a spus cum să obțină această viață minunată a fost astfel: „Cel ce va iubi viața și va vrea să vadă zilele frumoase, să-și împiedice limba de la rău și buzele din a spune lucruri înșelătoare, dar să se îndepărteze de rău și să facă ceea ce este bine, să caute pacea și să urmărească obținerea ei.” (1Pet. 3:10, 11) Pentru ca cineva să se poată bucura de pace cu un tovarăș, acesta trebuie să-și măsoare vorbele. Vorbele pot cauza foarte multă supărare, mai ales vorbele ofensatoare. Cuvintele frumoase dau naștere relațiilor reușite. Dar când cineva începe să vorbească înșelător și jignitor, pacea fuge foarte repede. O persoană pașnică, cu un mesaj pașnic poate vorbi despre Isus Cristos și despre regatul lui Dumnezeu, știind că Dumnezeu va aduce „pe pământ pacea printre oamenii de bunăvoință.” (Luca 2:14) Un adevărat creștin își va folosi cuvintele pentru a binecuvânta. Pavel le-a spus corintenilor: „Trăiți în pace, iar Dumnezeul iubirii și al păcii va fi cu voi.” – 2Cor. 13:11; Mat. 10:12-14.

RĂBDAREA ÎNDELUNGATĂ

¹¹ „Rezistența de durată, îngăduitoare în fața jignirilor și a provocărilor” este ceea ce numim răbdare. Aceasta este unul din fructele spiritului. Răbdarea unor oameni ajunge la limită în aproximativ 30 de secunde, a altora într-un minut sau două, dar unii sunt capabili să îndure ofense și provocări mult mai mult timp. Amintiți-vă spusele lui Pavel: „iubirea este îndelung răbdătoare și bună.” (1Cor. 13:4) Și a menționat despre răbdarea lui Dumnezeu față de omenire când a scris Romanilor: „Disprețuiești oare bogăția bunătății, a îngăduinței și a îndelungii sale răbdări pentru că nu ști că natura generoasă a Domnului caută să te ducă la căință?” (Rom. 2:4) Isus a arătat cu siguranță răbdare îndelungată față de Saul, care într-un final s-a schimbat și a spus: „Cu toate acestea, motivul pentru care mi s-a arătat milă a fost ca prin mine, care sunt cel dintâi păcătos, a fost ca Isus Cristos să-și arate îndelungata răbdare, ca exemplu pentru cei care își vor pune credință în el pentru viața veșnică.” (1Tim. 1:16) Pavel probabil a reflectat adesea asupra zilelor dinainte, pe când el era un fariseu ce persecuta creștinii, mândru de

poziția lui și încântat de distrugerea creștinilor. El era pe atunci un distrugător, nu cel ce construia. Dar pe măsură ce se apropia de Damasc, o lumină a strălucit în jurul lui, iar acesta a auzit o voce spunând: „Saul, Saul, de ce mă prigonești?” Faptele arată că Pavel a apreciat îndelungata răbdare a lui Isus Cristos prin faptul că i-a permis să ajungă la cunoașterea adevărului.

¹² Toți oamenii ce trăiesc pe pământ în prezent, mai ales creștinii, ar trebui să fie foarte recunoscători lui Iehova Dumnezeu, de asemenea lui Isus Cristos pentru îndelungata lor răbdare ce le-a permis să trăiască atât de mult. Acum pot fi și ei îndelung răbdători față de alți, când cei ce îi ascultă nu sunt de acord cu ei. Făcând așa, ei încearcă să le arate calea spre viața eternă în lumea nouă neprihănită a lui Dumnezeu. Arătați răbdare îndelungată pentru frații voștri și voi de asemenea. – 1Tes. 5:14.

BUNĂVOINȚA

¹³ Bunăvoința reprezintă al cincilea rod al spiritului, fiind ceva ce poate fi exprimat în atât de multe feluri. Când o persoană este binevoitoare, ea arată ‘o dispoziție bună, este grijulie și de ajutor.’ Bunăvoința nu este ceva ce arătăm doar celor pe care îi simpatizăm. Trebuie să fim amabili și cu oamenii pe care nici măcar nu îi cunoaștem. Pavel a fost tratat cu o asemenea bunăvoință și a povestit despre ea, spunând: „Și după ce am ajuns într-un loc sigur ne-am dat seama că insula se numea Malta. Iar oamenii aceia, vorbitori de o limbă străină, s-au dovedit a fi foarte omenoși față de noi, au aprins un foc și ne-au adăpostit pe toți oferindu-ne ajutor, deoarece începuse să plouă și era foarte frig.” (Faptele 28:1, 2) Acești locuitori ai insulei Malta s-au oprit din treburile lor pentru a-i ajuta pe naufragiați. Ei nu îi cunoșteau absolut deloc pe acești străini. Aceștia ar fi putut fi cuceritori ai insulei. Dar acești localnici, vorbitori de limbă străină, nu au privit lucrurile în această manieră. Aceasta a fost o oportunitate extraordinară pentru a se arăta cât de mare poate fi bunăvoința umană.

¹⁴ Orice creștin are această oportunitate, câteodată în mai multe moduri și nu doar în unul singur. Martorii lui Iehova încearcă să dea dovadă de o extraordinară bunăvoință umană, aducând mesajul vieții direct în casele oamenilor, răspunzând apelurilor celor interesați și ținând studii biblice, toate acestea pe cheltuiala lor și însemnând pierderea a foarte mult timp. Ei nu cer nimic în schimb. Mulți oameni nu arată nici un strop de apreciere pentru bunăvoința martorilor lui Iehova. Dar chiar și așa, bunăvoința nu trebuie să se oprească aici, deoarece aceasta este dorința lui Dumnezeu. Scripturile declară că întreaga omenire trebuie să știe că Isus a cumpărat întreaga rasă umană atunci când și-a dat viața. Prin asta, El a oferit tuturor oamenilor darul vieții veșnice, deși nu toți vor accepta acest dar. Aceasta va fi responsabilitatea fiecărui individ în parte.

¹⁵ Dacă un creștin va avea acest fruct al spiritului și anume bunăvoința, atunci el va trebui să se manifeste zilnic în toate activitățile sale, față de toți oamenii și nu doar față de câțiva aleși.

BUNĂTATEA

¹⁶ Bunătatea este un lucru admirabil. Înseamnă „exelență morală, virtute.” În loc să sublinieze bunătatea, el o face să iasă în evidență prin contrast. El spune: „Fornicația și necurăția de orice natură sau lăcomia nici să nu fie amintite printre voi, nici purtarea rușinoasă, nici vorbirea necugetată, nici glumele obscene. Pentru că știți și recunoașteți singuri, că niciun fornicator, niciun om necurat, niciun om lacom – ceea ce înseamnă a fi un idolatru – nu are nicio moștenire în regatul lui Cristos și al lui Dumnezeu.” (Efes. 5:3-5) Pavel sfătuiește apoi creștinii că trebuie să stea departe de astfel de oameni. Nu este loc de asociere cu astfel de oameni în viața creștinilor. El spune: „Așadar, să nu deveniți părtași cu ei, pentru că ați fost cândva întuneric, dar acum sunteți lumină și sunteți legați de Domnul. Continuați să umblați drept copii ai luminii, căci rodul luminii constă în orice fel de bunătate, dreptate sau adevăr.” (Efes. 5:7-9) Un mod de viață corect, decent și respectabil, acela reprezintă bunătatea.

¹⁷ Bunătatea este o calitate ce trebuie păzită și cu siguranță, trebuie să fie un țel pentru cei ce își dedică viețile pentru slujirea lui Iehova. Înainte ca cineva să poată fi numit creștin, acesta trebuie să renunțe la orice fel de comportament rușinos. Dacă vrem să dăm naștere în noi fructelor spiritului și să ne ridicăm la înălțimea așteptărilor pentru a putea trăi în noua lume a lui Dumnezeu, atunci cu siguranță trebuie să avem rodul spiritului și anume, bunătatea.

CREDINȚA

¹⁸ „Credința este așteptarea sigură a lucrurilor sperate, o demonstrație evidentă a realităților care totuși nu se văd.” (Evr. 11:1) Acesta este felul în care Pavel a definit credința. Un om nu poate fi creștin fără credință, deoarece „fără credință este imposibil să îi fim pe plac, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă în existența Sa și că El va deveni răsplătitorul celor ce îl caută cu stăruință.” (Evr. 11:6) Apostolul Iacov și-a arătat credința și a evidențiat faptul că aceasta trebuie susținută cu fapte. (Iac. 2:26) Când o persoană crede în Iehova, Dumnezeul, în Isus Cristos și Împărăția Sa, atunci acesta își va demonstra credința prin ceea ce spune, prin ceea ce face, prin modul său de viață.

¹⁹ Credința unui om poate muri sau poate deveni mai slabă. Mulți indivizi care la un moment dat credeau în Isus Cristos, considerându-l Mântuitorul și Salvatorul omenirii, au ajuns să-și piardă credința. Ei au preferat să evolueze. Ei nu mai recunosc Biblia. Chiar și așa, acești oameni se consideră creștini și merg la bisericile creștine. Iacov le-ar spune: „Așadar și credința, dacă nu are fapte este moartă în ea însăși.” (Iac. 2:17) Credința este expresivă. Ea face o declarație. Pavel spunea: „Căci cu inima se manifestă credința pentru dreptate, dar cu gura se face declarația publică pentru salvare.” (Rom. 10:10) Credința unui om se întărește când acesta își folosește inima, mintea și gura pentru a face o declarație publică despre credința sa în legătură cu regatul Domnului, considerată drept ultima speranță a omului. Isus spune: „Această veste bună despre regat va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul de a fi luată drept mărturie pentru toate națiunile, iar

atunci va veni sfârșitul desăvârșit.” (Mat. 24:14) Astfel se face și astăzi, nu doar de către puținii rămași din „mica turmă” a celor ce au credință, pe care Isus a început să îi adune în urmă cu nouă sute de ani, dar și de către „marea mulțime” de oameni din toate națiunile care au același fel de credință. Datorită acestei credințe venită din partea marilor credincioși au fost făcute aceste realizări în asemenea vremuri anevoioase.

BLÂNDEȚEA

²⁰ Blândețea este adeseori confundată cu slăbiciunea. Când citim despre viața lui Cristos, povestită de către cele patru Evanghelii, Isus pare a fi un om foarte blând. Dar mai bine ați citi al 23-lea capitol din Matei și îl veți vedea pe Isus drept un puternic judecător al răutății. Era neînfricat. Avea iubirea deplină, iar o astfel de iubire aruncă în afară orice frică. Cu cei ce doreau să învețe era amabil și blând, își tempera sentimentele și comportamentul față de toți. Datorită blândeții Sale, Isus a putut să îi învețe pe oameni. El le-a spus: „Deveniți discipolii Mei, pentru că sunt blând și am o inimă umilă și veți găsi înviore pentru sufletele voastre.” (Mat. 11:29) Ei au avut încredere în El. Ei nu s-au speriat când Isus a spus adevărul limpede, deoarece o făcea din dragoste. Iar ei erau pregătiți să asculte. Pavel cunoștea cât de mult valorează blândețea și i-a spus lui Timotei: „Un slujitor al Domnului nu trebuie să se certe.” Cearta nu este calea corectă pentru obținerea adevărului. Pavel a continuat să spună: robul lui Dumnezeu „trebuie să fie plin de tact față de toate, capabil să predea, capabil să se stăpânească în situații rele, învățându-i cu blândețe pe cei ce se împotrivesc.” (2Tim. 2:24, 25) Cuvântul lui Dumnezeu exprimat corespunzător este cel ce face un om să se căiască, nu forța.

²¹ Ce curs de desfășurare neobișnuit a avut Ierarhia romano-catolică, care acum deține o foarte mare putere asupra lumii, putere ce i-a fost luată în timpul anilor Inchiziției. Acel corp religios fals nu va lăsa niciodată timpul să șteargă acea perioadă de tortură din istorie, chinurile la care au fost supuși bărbații și femeile, fiindu-le smulse părți ale corpului și fiind atârnați de degetele mari. Acești inchișitori ce susțineau că ar fi practicanți ai creștinismului, adevărați preoți ce lăsau evreii, ereticii și musulmanii să fie supuși unor chinuri foarte dureroase, cu siguranță nu aveau nici măcar un pic de blândețe în ei. Acești conducători religioși au luptat pentru a-i împinge pe oameni în Biserica romano-catolică. Ce au obținut aceștia prin războaiele purtate și prin torturile lor? O lume unită de pace și armonie? Nu! Falsa religie i-a îndepărtat pe oameni de Dumnezeu din cauza războaielor și a cruciadelor. Creștinismul nu va putea fi impus niciodată cu ajutorul armelor pământești. Dacă cineva va accepta adevărul va fi pentru că preotul este îndeajuns de blând și îngăduitor față de cei care încă nu sunt pregătiți să primească mesajul Bibliei. Isus a procedat așa, de asemenea au făcut și discipolii Săi. Adevărații creștini din ziua de azi trebuie să folosească aceeași metodă. Blândețea este rodul spiritului lui Dumnezeu, iar întrebuintarea acestui fruct aduce rezultate de durată în declarația pentru regatul lui Dumnezeu.

STĂPÂNIREA DE SINE

²² Stăpânirea de sine este greu de practicat de către oamenii incompleți. De ce să încercați să găsiți scuze? Mai bine încercați să practicați. Este unul dintre fructele spiritului. Asta înseamnă că este ceva realizabil. A avea stăpânire de sine înseamnă a fi capabil să te poți controla pe tine însuși, propriile acțiuni, obiceiurile de a mânca și de a bea, chiar și sentimentele. În ochii lui Pavel persoanele incapabile să dețină stăpânire de sine sunt clasificate ca făcând parte dintr-o mulțime de oameni josnici. Pe cei fără stăpânire de sine îi clasifică drept oameni cu reputație infamă, despre care Biblia spune că vor fi foarte răspândiți în ultimele zile. Scriindu-i lui Timotei, el spunea: „Dar să știi că ultimele zile vor fi vremuri critice, cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganți, trufași, blasfematori, neascultători de părinți, nerecunoscători, cu nici un strop de bunătate iubitoare, fără afecțiune naturală, nedispuși pentru orice fel de înțelegere, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bunătate.” (2Tim. 3:1-3) De ce să fii încadrat în aceeași categorie cu delincvenții adevărați doar din cauza lipsei stăpânirii de sine? Solomon a scris: „Cel fără minte se va pierde în totalitatea cu firea, dar cel înțelept își va păstra spiritul calm până la sfârșit.” (Prov. 29:11) Dacă un creștin nu-și poate controla firea sau puținul calm pe care îl are, este foarte ușor pentru acesta să se piardă din nou pe calea spre poftele trupești și să fie clasificat drept unul dintre cei care nu vor avea dreptul de a moșteni binecuvântările regatului Domnului! În concluzie, ce stupid ar fi să nu lupți pentru obținerea acestui rod, pentru stăpânirea de sine! Un om poate da dovadă de iubire dacă acesta deține stăpânire de sine.

²³ Toate aceste roade ale spiritului sunt puse în contrast cu poftele trupești de către Pavel. O schimbare este necesară atunci când un credincios se dedică să îndeplinească dorința lui Dumnezeu. Din acel moment el nu mai poate acționa ca și restul lumii, dar „cei ce aparțin lui Isus Cristos ținutiesc pe un stâlp carnea împreună cu poftele și dorințele ei.” (Gal. 5:24) Trebuie să existe o schimbare, o reconstrucție a personalității omului. „Dacă trăim prin spirit, să și umblăm cum se cuvine prin spirit. Să nu devenim înfumurați, luându-ne la întrece unii cu alții, fiind invidioși unii pe alții.” (Gal. 5:25, 26) Ducerea mai departe a fructelor spiritului ne dă dreptul de a fi în societatea Lumii Noi a lui Iehova. Așa că, ‘acordând atenție constantă ție însuși și învățăturilor tale’ faci un bine propriei tale persoane. „Te vei salva atât pe tine însuși, cât și pe cei ce ascultă învățăturile tale.” (1Tim. 4:16) Clădește-ți personalitatea acordând atenție roadelor spiritului și în același timp ajutând dezvoltarea societății Lumii Noi a lui Iehova. Creștinii trebuie să trăiască în armonie unii cu alții, să fie uniți „ca o turmă într-un țarc, ca o mulțime în mijlocul pășunii.” Hrăniți-vă din turma lui Iehova și păstrați armonia între voi, deoarece „în casa celui drept este belșug de provizii, dar unde cultivă cel rău, acolo este nenorocirea.” – Prov. 15:6.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- (a) Numiți lucrările trupului. (b) Cu o lume plină de astfel de lucrări, poate un creștin să le evite? Cum?

2. Care este prima dragoste necesară pentru a produce roadele spiritului? Dar a doua?
3. Ce a însemnat dragostea pentru apostolul Pavel, și a arătat el personal această calitate?
- 4, 5. (a) Care este cel mai important interes al unui creștin? (b) Astfel ce curs urmează el în viață?
6. Știe congregația lui Dumnezeu că aparține lui Cristos?
7. (a) Ce lipsește dacă ne este teamă să ne exprimăm? (b) Înseamnă acest lucru că nu mai există speranță pentru noi?
8. De ce este dragostea rodul principal al spiritului?
9. (a) Definiți bucuria. (b) Descrieți bucuria unui creștin.
10. (a) Ce este pacea? (b) Cum o urmărește un creștin?
- 11, 12. (a) Cum ai defini răbdarea îndelungată? (b) Conturați răbdarea îndelungată a lui Isus referitoare la Saul, care a devenit ulterior apostolul Pavel. (c) Care ar trebui să fie atitudinea noastră referitoare la răbdarea îndelungată care ne este arătată?
13. (a) Descrieți o persoană cordială. (b) Cum a arătat poporul maltez această calitate lui Pavel și celor care au naufragiat alături de el?
- 14, 15. Cum este arătată cordialitatea martorilor lui Iehova către oameni?
- 16, 17. (a) Dați definiția bunătății, și cu ce calități intră în contrast? (b) Cât de necesară este această calitate în viața unui creștin?
18. Care sunt cuvintele lui Pavel pentru a defini credința, și cât de necesară arată el a fi credința pentru o persoană?
19. (a) Ce este strâns legat de credință? (b) Cine sunt exemple ale credinței și lucrării în acțiune?
20. (a) Cum a arătat Isus că blândețea nu înseamnă slăbiciune? (b) Care au fost cuvintele lui Pavel referitoare la acest subiect?
21. (a) A arătat istoria bisericii catolice că aceasta este o organizație blândă, și de ce răspundeți așa? (b) Prin ce se deosebește creștinătatea adevărată în această privință?
22. (a) În ce măsură guvernează auto-controlul viața unui creștin? (b) Împreună cu ce categorie de oameni sunt clasificați cei lipsiți de auto-control?
23. Pentru a ne dezvolta pe noi înșine și a rămâne lucrarea de creație a lui Dumnezeu ce trebuie să facem?

Folosiți-vă inima

CÂND cineva păstrează Cuvântul lui Dumnezeu primul în mintea lui, înseamnă că se duce să adune o comoară valoroasă. Lucrând în permanență în Cuvântul lui Dumnezeu veți avea mari câștiguri și valoarea comorii voastre va crește. Indiferent cât de mult oferi altuia din propria ta avuție, cu puterea cuvântului scris negru pe

alb, comoara ta în sine va crește. Moise știa foarte bine acest lucru. Chiar înainte de trecerea peste Iordan a copiilor Israelului către Tărâmul Speranței, Moise le-a spus izraeliților: „Îndreptați-vă inimile spre cuvintele ce astăzi vi le spun pentru a vă avertiza. Căci nu sunt cuvinte fără însemnătate pentru voi, ci este chiar viața voastră și prin cuvântul acesta ați putea să aveți zile multe pe pământul pentru care treceți Iordanul ca să-l luați în stăpânire.” – Deut. 32:45-47.

² Cuvintele lui Iehova sunt pline de informații valoroase; de fapt ele în sine reprezintă cuvintele vieții. Înseamnă o mare avuție, o comoară, de care trebuie să ținem seamă. Persoana care își îndreaptă inima către toate cuvintele spuse de către Iehova este o persoană care va acționa conform dorinței lui Dumnezeu. El este cel care va duce mai departe valoroasa comoară pe durata vieții lui și tot el va fi o binecuvântare pentru alți oameni. Isus a spus: „Omul bun va scoate ce este bun din comoara bogată a inimii lui,... pentru că din belșugul inimii vorbește gura lui.” (Luca 6:45) Cât de necesar este așadar, să ne îndreptăm inimile către Cuvântul lui Dumnezeu pentru a avea parte de acest tezaur bun! Această comoară valoroasă este chiar Cuvântul lui Dumnezeu.

³ Cel mai minunat lucru legat de facerea unui bine altora este faptul că bunătatea se va reface la loc. Pe măsură ce lăsăm adevărul din inimile noastre să se reverse asupra altora și predicăm Cuvântul lui Dumnezeu, adevărul nu se diminuează niciodată. Nu se epuizează niciodată. Mai degrabă crește, pentru ca niște bogății mult mai mari să poată fi oferite mai departe. Ne face să ne gândim la miracolul pe care Isus a reușit să-l facă când a hrănit marea mulțime și le-a spus discipolilor Săi: „‘Dați-le voi ceva să mănânce.’ Ei i-au răspuns: ‘Nu avem nimic aici decât cinci pâini și doi pești.’ El a spus: ‘Aduceți-mi-i.’ Apoi a poruncit mulțimii să se întindă pe iarbă și a luat cele cinci pâini și cei doi pești și ridicându-și privirea spre ceruri a rostit o rugăciune, iar apoi a rupt pâinile, le-a împărțit discipolilor, care la rândul lor le-au împărțit mai departe mulțimii. Și astfel, toți au mâncat și au fost mulțumiți și au strâns bucățile rămase, doisprezece coșuri pline. Deși cei care mâncaseră erau aproximativ cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii.” (Mat. 14:16-20) Isus era foarte generos în a da altora. A început cu cinci pâini și doi pești, având binecuvântarea lui Iehova. Pentru a avea de unde să dea mai departe după ce le-ar fi dat tot ce și-ar fi dorit, avea mult mai mult decât la început. De fapt, îi rămăseseră doisprezece coșuri pline de mâncare!

⁴ Iehova a avut grijă să lase Sfintele Scripturi pline de cunoștințe și înțelepciune și a lăsat robilor lui Legile Lui scrise. Cu cât oferim altora mai mult din ceea ce învățăm din Cuvântul lui Iehova, cu atât mai mult ne rămâne pentru a oferi mai departe. Cu cât ne îndeletnicim mai mult cu adevărul, cu atât mai bogăți vom deveni. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Omul bun scoate lucrurile bune din comoara lui de bunătate.” (Mat. 12:35) Ce comoară grozavă și de nesecat este adevărul! Despre cei credincioși care folosesc ceea ce au, Isus spune: „Tuturor celor ce au, li se va mai da; dar de la cei care nu au, li se va lua chiar și ce au.” – Luca 19:26.

REZULTATELE CLERULUI CREȘTIN

⁵ Moise, profetul, a știut că este necesar să ascultăm spusele lui Iehova și a spus: „Îndreptați-vă inimile către cuvintele ce astăzi vi le spun... Ele înseamnă viață.” (Deut. 32:46, 47) Cea mai serioasă încercare a martorilor lui Iehova a fost aceea de a face acest adevăr cunoscut întregii lumi. În anul ce a trecut, în anul 1960, ei au făcut cunoscut acest adevăr în 179 de națiuni diferite, insule ale mării și protectorate. Sub îndrumarea Societății Turnului de Veghere, în birourile celor optzeci și cinci de filiale s-au înregistrat 851,378 de preoți hirotoniți să predice despre adevărul privind vestea bună a regatului lui Dumnezeu în întreaga lume. Acești creștini au oferit fără să ceară nimic în schimb, din comoara inimilor lor, fapte bune. Datorită activității lor de predică la nivel global în numeroase limbi și discuțiilor cu tot felul de oameni, martorii lui Iehova se bucură acum de colaborarea unui număr de 47,896 de persoane în plus față de anul precedent. Secția de rapoarte arată o creștere de 6 procente a numărului de persoane ce predică în mod regulat împreună cu societatea.

⁶ De asemenea, un nou punct culminant al numărului editorilor a fost atins pe durata anului 1960. S-a înregistrat un număr de 916,332 persoane diferite care au publicat predici despre vestea bună a regatului lui Dumnezeu. Acesta a fost un motiv foarte mare de bucurie. Toate aceste persoane și-au folosit propriul tezaur pentru a face bine altora, iar dacă aceștia vor continua cu credința în cler și vor continua să-și îndrepte inimile către Cuvântul lui Dumnezeu, comoara bunătății lor va deveni din ce în ce mai mare. Această imensă mulțime de oameni, ce numără 916,332 persoane, este organizată în 21,008 de congregații. În cadrul acestor congregații, martorii lui Iehova meditează împreună asupra Cuvântului lui Dumnezeu, ei fac muncă de teren mergând din casă în casă și făcând toate acestea își pun credința în folosință. Cu toții vor să facă lucruri bune cu ajutorul cunoștințelor lor despre Cuvântul Domnului. Aceste congregații la rândul lor cuprind 1,561 jurisdicții, iar aceste jurisdicții sunt grupate în 194 de districte aflate în întreaga lume.

⁷ Este o bucurie să vă informăm că pe durata anului 1960 s-a înregistrat un număr de 69,027 de persoane botezate în apa ce simboliza consacrarea pentru îndeplinirea dorinței lui Iehova. Datorită miilor de noi preoți hirotoniți ce duc mai departe frumoasa comoară din inimile lor, mult mai multe mii de oameni cu bunăvoință vor fi atinși de vestea cea bună a regatului lui Dumnezeu. În data de 10 aprilie, anul 1960, s-au adunat 1,519,821 de persoane pentru a asista la slujba ținută pentru comemorarea morții lui Cristos. Acest eveniment a avut parte de o asistență la nivel internațional, iar în după-amiaza respectivă 13,911 de persoane au luat parte la alegoriile ținute.

⁸ Cele optzeci și cinci de birouri ale filialelor din principalele țări și insule de pe întreg pământul îndrumă acțiunile districtelor, jurisdicțiilor și congregațiilor martorilor lui Iehova. În aceste principale birouri de control, cunoscute sub numele de casele lui Betel, lucrează 1,299 de pastori creștini hirotoniți. În strânsă legătură cu majoritatea acestor birouri, Societatea are de asemenea și edituri, unde sunt

tipărite Biblii, cărți, broșuri, reviste și alte informații, în mai bine de 125 de limbi diferite, pentru propagarea veștilor bune pe cale tipărită.

⁹ În încercarea de a-i ajuta pe cei ce oftează și se plâng din cauza monstruoșităților ce se petrec în lume, martorii lui Iehova folosesc cât mai mult material tipărit pentru ca oamenii să ia cunoștință despre Cuvântul lui Dumnezeu și să obțină astfel o înțelegere mult mai ușoară a Sfintei Biblii. În acest scop au fost distribuite în teren, când spunem teren ne referim la întreaga lume, aproximativ 4,167,407 de cărți și 12,372,784 de broșuri.

¹⁰ Cel mai mare ajutor pe care îl primește Societatea, pentru a-i ajuta pe cei ce cred în Cuvântul Lui Dumnezeu să înțeleagă mai bine Sfintele Scripturi, este primit din partea revistei *Turnul de Veghere*, anual fiind depuse eforturi enorme pentru a se obține cât mai multe abonamente pentru această revistă, dar și pentru cea care o acompaniază în această misiune, revista *Treziți-vă*. În timpul anului, pastorii care au predicat din casă în casă au reușit să obțină un număr 1,317,009 de noi abonamente. Acest număr a fost cu 70,035 mai mare decât numărul abonamentelor făcute în anul precedent. Cei care nu doresc să se aboneze pentru reviste, cumpără destul de des propriile exemplare ale revistelor, astfel se face că martorii lui Iehova au reușit să distribuie 97,082,423 de exemplare ale revistelor *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!* scrise în diverse limbi. Aceasta a reprezentat o creștere cu 4,771,655 mai mare decât în anul precedent. Deși distribuția cărților, pamfletelor și a revistelor este necesară pentru predicarea veștilor bune în legătură cu regatul, cel mai adecvat pentru o persoană interesată să cunoască adevărul este studiul Biblii împreună cu unul dintre martorii lui Iehova.

¹¹ Durează destul de mult timp pentru ca martorii lui Iehova să răspundă apelurilor pentru a studia Biblia sau una dintre publicațiile Societății împreună cu oamenii. Chiar și așa, este cu adevărat o bucurie acest lucru. Acesta este momentul când tezaurul din inima creștinului poate răsuna cu adevărat și poate ajuta persoana cu care studiază să își umple de asemenea inima cu o astfel de comoară. Martorii lui Iehova au răspuns apelurilor oamenilor cu adevărat interesați și au început studiile Biblii făcute la domiciliu. Numărul vizitelor întoarse a ajuns la 44,440,977, o creștere de 200,729 față de anul trecut. Oamenii lui Iehova au ținut studii ale Biblii de durata unei ore, poate chiar mai mult decât atât, ajungându-se la 646,108 ore săptămânal. Cu alte cuvinte, predicatorii creștini returnau apelurile oamenilor săptămânal pentru a se întâlni și studia Biblia împreună, pentru a-i ajuta să înțeleagă foarte clar obiectivele lui Iehova, în încercarea de a-i face să-și îndrepte inimile către cuvintele rostite de Iehova prin intermediul Sfintelor Scripturi. Acesta este un minunat ajutor gratuit pe care martorii lui Iehova îl oferă oricui și oriunde în lume. Pentru a duce mai departe această muncă atât de valoroasă, aceștia și-au mărit eforturile depuse pentru a ține mai multe studii Biblice la domiciliu, numărul acestora fiind cu aproximativ 41,033 mai mare decât cele ținute în anul precedent.

¹² Pentru a reuși să împartă acest număr gigant de scrieri în milioane de exemplare, pentru a răspunde atâtor apeluri și pentru a ține aceste studii biblice la domiciliu, martorii lui Iehova petrec milioane de ore predicând. De fapt, în timpul

întregului an au petrecut 131,662,684 ore discutând despre adevărurile Bibliei cu oamenii din întreaga lume. Asta însemnând cu 5,345,560 mai multe ore decât au petrecut în anul anterior predicând oamenilor.

¹³ Martorii lui Iehova își zidesc drumul către viitor. Ei sunt interesați de un singur lucru, viața fără sfârșit. Dacă obțin viața veșnică ei vor putea să continue să îl slujească pe Iehova la nesfârșit. Ei știu că viața ce va avea valoare va fi a lor în noua lume a dreptății în conformitate cu Împărăția Cerurilor, pentru care oamenii s-au rugat în ultimii 1900 de ani: „Să vină regatul Tău, să se facă voința Ta atât în cer cât și pe pământ.” (Mat. 6:10) Înainte ca acest moment să vină, ei au o obligație. Aceștia nu vor sta deoparte, nu se vor odihni și nu se vor putea relaxa, convinși că Dumnezeu le-a rezervat locurile în lumea cea nouă. Nu, ei trebuie să continue să predice plini de energie. Ei trebuie să aprecieze cu adevărat faptul că Dumnezeu le-a oferit sabia spiritului, care reprezintă Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a o mânui. Ei trebuie să îndeplinească dorința Stăpânului lor și trebuie să urmeze pașii pe care i-a făcut Isus Cristos. Mai departe, ei trebuie să se gândească la viitor. Ei construiesc în vederea acestuia, atât fizic cât și spiritual. Prin construcția mentală ne referim la faptul că ei trebuie depună eforturi pentru a înființa cât mai multe birouri pentru filialele din întreaga lume, multe noi săli pentru regat, edituri mai mari unde literatura poate fi tipărită pentru o mai mare dăruire, totul pentru regatul lui Dumnezeu. Ei trebuie să muncească pentru creșterea vizibilă a societății teocratice a martorilor lui Iehova. În același timp, trebuie să se creeze pe ei înșiși din punct de vedere spiritual, astfel încât frumoasa comoară să poată ieși din inimile lor pline de bunătate.

¹⁴ Știind că Biblia conține cuvintele vieții, oamenii lui Iehova au produs 7,998,010 de cărți despre limite și 14,728,423 pamflete cu ajutorul numeroaselor edituri din întreaga lume. Ei au publicat revista *Turnul de Veghere* în cincizeci și opt de limbi în timpul anului, vânzând peste 90,898,182 de exemplare. Revista *Treziți-vă!* a fost publicată în douăzeci și trei de limbi diferite, iar din presa Societății au ieșit 78,947,503 de exemplare. Numărul total al revistelor tipărite în editurile martorilor lui Iehova pe durata anului 1960 a ajuns la 169,845,685; reprezentând o creștere față de anul anterior cu peste 9,445,452 exemplare. Adevărul despre regatul lui Dumnezeu trebuie adus la cunoștință tuturor celor ce trăiesc pe pământul locuit în scopul mărturisirii.

PIONIERII

¹⁵ Martorii lui Iehova de pretutindeni sunt fericiți pentru că lumea citește aceste reviste publicate de ei. Aceste publicații învechite aduc în atenția oamenilor multe informații despre condiția lumii din ziua de azi. Ca printr-o minune, condițiile lumii de astăzi îndeplinesc în întregime profețiile Bibliei. Prin studiul acestor publicații împreună cu Biblia, oricine poate ține strâns cuvântul vieții. (Filip. 2:16) Toți slujitorii Domnului din societatea Lumii Noi s-au bucurat să vadă numărul mare al celor care și-au îndreptat inimile către cuvintele lui Iehova și precum s-a menționat, 916,332 de oameni au fost cei care au adus lucruri bune servind drept predicatori în timpul anului 1960. 5,890 dintre aceștia și-au luat angajamente

pentru a face muncă specială de pionierat. Acești reprezentanți speciali ai Societății erau trimiși în teritoriile izolate să predice sau să organizeze mici grupuri ale oamenilor Domnului pentru a îi ajuta să-și clădească personalitățile din punct de vedere spiritual. Sarcina lor era foarte dificilă, însă experiențele creștine în sine făceau întreg efortul să merite.

¹⁶ În afară de acest grup special de pionieri, mai existau 24,694 pionieri obișnuiți care lucrau cu restul congregațiilor. Acești pionieri obișnuiți depuneau eforturi foarte mari ce constau în predicarea veștilor bune despre regat aproximativ 95 până la 100 de ore pe lună. În timp ce editorul congregației muncește aproximativ zece ore sau poate puțin peste de obicei, pentru munca de teren, adică mers din casă în casă și pentru a ține studii biblice în casele oamenilor, acești pionieri dedicau în jur de 100 de ore, iar pionieri speciali petreceau 150 de ore predicând din casă în casă și făcând studii ale Bibliei în casele oamenilor ce solicitau acest lucru. Este ușor de observat că există un grup restrâns de aproximativ 30,584 pionieri și pionieri speciali care fac o muncă extraordinară în toate părțile lumii. Una dintre speranțele Societății este aceea că mulți dintre editori congregației vor putea să-și organizeze treburile astfel încât să poată ajunge și ei la rangul de pionieri și într-un final la rangul de pionieri speciali.

¹⁷ Creșterea numărului persoanelor ce iau parte la serviciul de pionierat a crescut față de anul anterior cu 1,896. Acesta a fost un progres, dar încă este destul loc pe lume astăzi pentru mulți alți pionieri predicatori și chiar îndemnăm toți creștinii să se gândească la această chestiune cu multă atenție și cumpătare. Acest domeniu este extraordinar.

¹⁸ Societatea i-a sprijinit pe cei 5,148 de pionieri speciali, reprezentați de editori și pe cei 742 de misionari să rămână în teritoriile izolate. Costurile cheltuielilor Societății ce au permis acestora să rămână în teritoriile respective s-au ridicat la suma de 2,089,648,86\$. De asemenea, tot în același an Societatea a mai cheltuit și suma de 402,901.13\$ pentru a trimite slujitori din districte, din jurisdicții și reprezentanți speciali pentru a servi congregațiilor și grupurilor creștine izolate. Pentru a ajuta la creșterea dezvoltării domeniului predicării pe teren a veștilor bune, Societatea a cheltuit în timpul serviciului din anul 1960 suma de 2,492,549,99\$.

¹⁹ Dorim să profităm de această ocazie pentru a mulțumi tuturor creștinilor care au contribuit cu fonduri pentru Biblia Turnului de Veghere și pentru Societatea Periodică, contribuții făcute cu scopul de a ajuta Societatea să-și extindă activitățile de predicare și predare.

²⁰ Legea lui Dumnezeu este foarte puternică. Este mai clară decât orice sabie cu două tăișuri. Când oamenii își fac timp pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a studia Biblia cu un creștin adevărat și încep să creadă în ea, aceștia încep să înmagazineze o adevărată comoară în inimile lor. Precum a spus și Isus: „Omul bun scoate binele din comoara păstrată în inima lui,... deoarece din belșugul inimii gura sa vorbește.” Fie ca toți cei care iubesc adevărul să-și îndrepte inimile către Cuvântul lui Dumnezeu, „pentru că nu este un cuvânt fără valoare pentru ei,” ci acesta înseamnă viața lor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce rezultă din oferirea gratuită a cuvântului lui Dumnezeu, și ce răsplata aduce aceasta?
2. Unde se găsesc astăzi cuvintele vieții, și ce rol joacă inima cuiva în descoperirea acestei comori?
- 3, 4. (a) Ce miracol al lui Isus ilustrează beneficiul de a oferi cu sinceritate? (b) Prin a oferi constant ce șanse există să ne pierdem comoara noastră?
5. Câte persoane au fost implicate regulat în a da altora din comoara lui Iehova în anul de serviciu 1960, și în câte ținuturi?
- 6-8. (a) Ce mare culme pentru proclamatorii Regatului a fost atinsă? (b) Câți au fost botezați, și câți s-au adunat în toată lumea la data de 10 aprilie, și de ce? (c) Câți au primit privilegiul de a servi în casele Betel?
9. În ce măsură a fost comoara cuvântului lui Dumnezeu distribuită în formă de carte și broșură?
10. Ce s-a realizat cu revistele în timpul anului de serviciu 1960?
- 11, 12. (a) Sunt martorii lui Iehova interesați doar de a distribui literatură, și de ce ați răspuns așa? (b) Care a fost durata totală a timpului petrecut efectiv în a predica și a instrui în timpul anului de serviciu 1960?
13. (a) Ce tip de slujire trebuie să continue martorii lui Iehova? (b) Cum creează ei fizic și spiritual?
14. Care au fost cifrele de producție pentru revistele *Turnul de Veghe* și *Treziți-vă!* de-a lungul ultimilor ani?
- 15-17. (a) La ce folosesc publicațiile Societății alături de Biblie (b) Dați cifrele celor aflați în serviciu special și de pionierat regulat, și cât timp petrec aceștia în congregație. (c) S-a constatat o creștere a numărului pionierilor de-a lungul anului de serviciu 1960?
- 18, 19. (a) Ce a fost necesar din punct de vedere financiar pentru a continua munca de predicare în timpul anului de serviciu 1960? (b) Cine a făcut posibil acest suport financiar?
20. Ce ar trebui să facă acum toți aceia care iubesc adevărul?

Turnurile templului păgânilor din vechime

ÎN MULTE dintre orașele și centrele administrative ale lumii cel mai remarcabil loc este ocupat de o structură religioasă. Structura în sine poate fi cea mai înaltă din întreaga comunitate. Acest obicei, de a da asemenea importanță religiei, poate fi trasat înapoi în timp până la Nimrod, vânătorul, care a trăit câteva generații mai târziu după potopul biblic.

Se pare că acest Nimrod, cu ajutorul violenței și a intimidării, a reușit să unească și să organizeze pe câțiva dintre descendenții lui Noe, formând un număr

considerabil de familii. În timpul călătoriilor lor spre est, aceștia s-au stabilit într-o zonă cunoscută sub numele de Semiluna Fertilă, dintr-o zonă a Mesopotamiei ce poartă numele de Șinar. Aici aceștia au construit orașele Babel, Erec, Acad și Calne. Începând astfel, primul imperiu Babilonian a crescut foarte repede, incluzând orașe de la Ninive tocmai până în nord. Nimrod a fost cel care a adus în discuție provocarea de a construi un templu turn. El a devenit un zeu fals și chiar și în ziua de astăzi un număr inestimabil ce ajunge la milioane de oameni, sunt cei care îl onorează de bună-știință sau nu.

Asociate regelui, aceste orașe deveneau niște turnuri masive sau stadio incipiente ale unor temple. Motivul construcției orașului lui Babel și a turnului său este descris în relatările biblice în următorul fel: „Ei au spus acum: ‘Haideți! Să ne construim un oraș numai al nostru și de asemenea, un turn care să atingă cerurile cu vârful său și să ne facem un nume renumit, de teamă că vom fi răspândiți pe întreaga suprafață a pământului.’” Examinând îndeaproape aceste relatări, vom învăța că realizarea acestor orașe și a turnurilor corespondente s-a făcut pentru îndeplinirea a trei principale obiective: (1) uniunea oamenilor sub conducerea unui singur lider sau rege, pentru a sfida adevăratul Rege și pe Iehova Dumnezeu; (2) pentru a avea un refugiu de adăpost, datorită neîncrederii în promisiunea lui Dumnezeu, care spunea că nu îi va mai distruge pe cei păcătoși niciodată prin intermediul unui alt potop și ultimul, (3), să asigure un loc de unde Dumnezeul lor și alte zeități să poată domni.

CONFUZIA

Planul lor de a cuceri lumea a fost totuși dejucat de confuzia provocată de diversele limbi vorbite la nivel internațional. Colaborarea a devenit un lucru imposibil, deoarece aceștia nu puteau comunica unii cu alții. „Iehova a decis să meargă să vadă orașul și turnul construite de fii oamenilor. După ce a făcut asta, Iehova a spus: ‘Priviți! Ei reprezintă un singur om și cu toții vorbesc o singură limbă și iată ce reușesc să realizeze. Pentru că în momentul de față, pentru ei nu există lucru pe care ar putea să-l plănuiască și care să nu poată fi realizat. Veniți acum! Să mergem jos și să zăpăcim limba lor, întrucât ei să nu poată înțelege limba vorbită unul către celălalt.’ Prin urmare, Iehova i-a împrăștiat de acolo pe întreaga suprafață a pământului, iar aceștia neavând de ales au renunțat treptat la construirea orașului. De acea orașul a primit numele de Babel, pentru că acolo Iehova a amestecat oamenii vorbitori ai tuturor limbilor de pe pământ și de asemenea, Iehova i-a împrăștiat de acolo pe toată suprafața pământului.” Ceea ce a rezultat a fost faptul că munca pentru construcția orașului și a turnului a fost adusă la un stadiu de stagnare, iar presupușii constructori ai imperiului au fost răsfirați. Relatările biblice ne informează că în zilele lui Peleg „pământul a fost împărțit”, posibil ca acest lucru să însemne că acea amestecare a limbilor s-a petrecut în timpul vieții acestuia sau la aproximativ 150 de ani după potopul biblic. – Gen. 11:5-9; 10:25.

Etnologii moderni și filologii pot sfida acest lucru foarte ușor până într-un punct, deoarece acesta este un fapt menționat în Scripturi și mai ales, este un fapt

confirmat de istorie, arheologie și folclor. Istoricul Joseph, care a fost un scriitor evreu al primului secol, citează din *The Sibyl* pentru a vorbi despre etapa amestecării limbilor: „În vremea când toți oamenii erau vorbitori ai unei singure limbi, câțiva dintre ei au construit un turn înalt, probabil crezând că dacă fac asta vor avea posibilitatea de a urca în ceruri, dar zeii au trimis vijelii și astfel au răsturnat turnul, iar apoi au dat fiecăruia câte o limbă distinctă, acesta fiind motivul pentru care orașul a primit numele de Babilon.” La nord de templul lui Marduk din Babilon cândva a existat un turn imens, iar în această zonă arheologul George Smith a descoperit o plăcuță pe care era o relatare similară. În principiu pe tabletă se putea descifra: „Construcția acestui turn ilustru a reprezentat o jignire la adresa zeilor. Într-o noapte au dărâmat ceea ce oamenii construiseră. I-au împrăștiat peste granițe și le-au făcut vorbirea de neînțeles. Progresul lor au împiedicat.” Diferite ținuturi au dat dovadă de o creștere a productivității cu ajutorul folclorului, care să ateste schimbarea miraculoasă a limbilor: „Povestea despre un turn și despre amestecarea limbilor există în diferite versiuni înregistrate în Zambezi și Ashanti, de asemenea printre oamenii tibeto-birmani ai Asamului. Povești similare se întâlnesc și în Mexic.” (*The Encyclopædia Britannica*, Vol. 2, pag. 839) Aceste povești legate de faimosul turn pot fi puțin diferite de la unii la alții, dar faptul că toți susțin că a existat un turn și că limbile oamenilor au fost schimbate este remarcabil și oferă un suport autentic înregistrărilor biblice.

Planul lui Nimrod a eșuat, iar orașul lui în loc să se numească Babilu (însemnând „Poarta lui Dumnezeu”) a devenit cunoscut sub numele de Babel (însemnând „Confuzie”). După ce și-au abandonat orașul și proiectul turnului, chiar și așa, constructorii au luat cu ei ideea originală a lui Nimrod. Ca rezultat, în toate orașele principale ale zonei Semilunii Fertile se pot întâlni temple sub formă de turn masiv, zigate sau ziguratul, însemnând la propriu „vârful muntelui.” Aceste zigate erau mereu situate în zonele cele mai înalte ale orașului, iar ideea despre un loc înalt destinat venerării zeilor o vom regăsi mai târziu printre locurile importante menționate în Biblie, locuri ce reprezentau modificări ale templelor turn.

TEMPLELE-TURN TÂRZII

Nu se știe clar cum a arătat inițial templul lui Babel sau Babilon, deși descoperirile făcute cu ajutorul excavărilor au revărsat multă lumină asupra problemei. Turnurile construite mai târziu erau fără îndoială făcute după modelul celui de la Babel, cu aspectul aparent al unor piramide. Construcția acestor turnuri târzii a început mai întâi prin ridicarea unei movile de noroi bine bătătorit la o înălțime considerabilă. Movila era apoi nivelată și finisată cu cărămidă arsă sau pietre, dacă erau disponibile. Pe această movilă era apoi făcută fundația turnului, de o înălțime de doua sau trei picioare, care la rândul ei era împrejmuțată cu pământ bine bătătorit pentru a oferi statornicie clădirii. Peste această fundație erau construite nivele consecutive de noroi întărit și cărămizi uscate la căldura soarelui unele peste altele, fiecare nivel mai mic decât cel construit anterior. De obicei, construcțiile aveau câte patru, șapte sau opt nivele, iar deasupra ultimului nivel era

construit un sanctuar pentru zeitatea orașului respectiv. Turnul de la Ur a fost inițial de 200 de metri lungime, 150 de metri lățime și 70 de metri înălțime. Turnul orașului Borsippa (Birs-Nimrud) a avut șapte nivele. Fiecare parte a primului nivel a fost de 272 de metri lungime, iar înălțimea primului și celui de-al doilea nivel au fost de 26 de metri fiecare. Ultimul nivel a ajuns la o înălțime de 153 de metri.

Descoperirea recentă a unui manuscris grec (Harpocraton) oferă detalii strălucitoare în descrierea unui turn de șase nivele care a fost folosit până cu un secol mai târziu după moartea lui Isus. Fiecare nivel avea 28 de metri înălțime, iar pe partea de sus rezema sanctuarul de 15 metri înălțime. Accesul la sanctuar se făcea cu ajutorul unei scări de 365 de trepte, primele 305 erau trepte făcute din argint și ultimele 60 de trepte erau făcute din aur. Fiecare nivel al construcției era zugrăvit într-o culoare diferită și era dedicat unei anumite zeități a stelelor. Turnul templu, luat ca un întreg, era dedicat unui zeu protector al orașului, cum ar fi Ea din orașul Eridu, Enil din Nippur, Anu din Erec și Sin din Ur. În ultimi anii câțiva arheologi au dezvoltat niște teorii care susțin că pe fiecare nivel erau plantați copaci, arbuști și tufișuri, pentru ca de la distanță construcția respectivă să pară a fi un munte înalt sau un deal. Sanctuarul construit pe nivelul final al clădirii nu reprezenta templul în sine, deoarece adevăratul templu era construit pe o movilă ridicată lângă turn. De asemenea, pe această movilă se puteau găsi altare și capele dedicate unor zeități mai mici. În această zonă trăiau „patesi” sau regele-preot al orașului, ceilalți conducători ai orașului și preoții. În niște încăperi speciale se ofereau sacrificiile. Această întreagă parte a orașului era o fortăreață separată de restul orașului printr-un zid. În orașul propriu-zis, care era construit într-o zonă mai joasă decât zona templului, erau construite alte temple în onoarea altor zei care trebuiau să-l ajute pe zeul protector al orașului să aibă grijă de oraș și locuitorii acestuia.

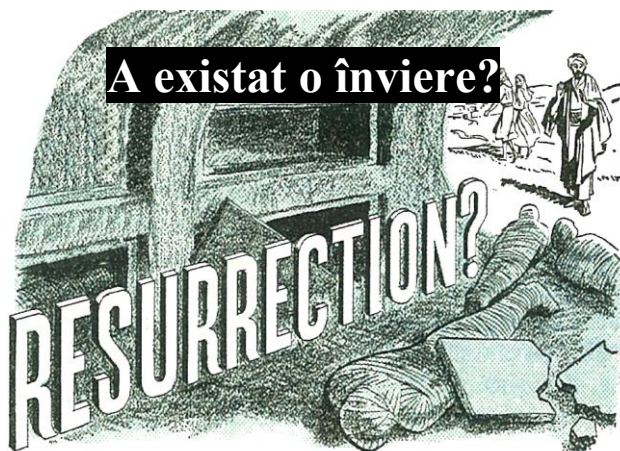
SCOPUL TURNURILOR ȘI AL TEMPLELOR

Cultul babilonian era mistic și se baza pe astrologie și profeție. Astfel, sanctuarul localizat în vârful turnului, pe lângă faptul că reprezenta reședința zeității orașului, servea și drept observator pentru studii astronomice și astrologice. Suprafața turnului servea de asemenea și ca un fel de bancă, deoarece acolo se găsea și întreaga avuție a orașului. Din moment ce preoții erau considerați reprezentanții zeilor, în mod normal tot aceștia erau și paznicii banilor. Fiind niște oameni foarte ambițioși, aceștia au exploatat oamenii de rând prin perceperea unor dobânzi a unui procent de 20 sau 30 la sută la împrumuturile făcute! Ca rezultat al lăcomiei lor, acești preoți au devenit extrem de bogați și influenți. Aceștia erau considerați și un fel de doctori ce ar fi avut cunoștințe în medicină, ba chiar și magi cu puteri supranaturale de a vindeca și de a prevedea viitorul, așa că suprafața templului ajungea în unele cazuri să servească pentru a fi un fel de spital primitiv. Din Șinar s-a răspândit și către alte localități adorarea lui Nimrod-Semiramis și astfel Nimrod a ajuns să fie idolatrizat sub patruzeci și unu de nume și titluri. Acest cult a fost unul rău și decadent, pentru că exploata sexul printre altele.

TURNURILE TEMPLELOR DE ASTĂZI

De un interes deosebit este marele templu al lui Marduk, localizat în Babilon, care a fost reconstruit de către Nebucadnețar cu marele său turn către nord, numit în timpurile străvechi 'E-temen-an-ki'. Mulți oameni sunt de părere că acest turn marchează locul turnului original construit de Nimrod. Deși turnul nu mai există, acesta a acoperit cândva o suprafață de mai bine de trei sute de metri pătrați. Alți cred că turnul lui Borsippa (care încă există într-o oarecare măsură), localizat la zece mile distanță de centrul Babilonului, reprezintă rămășițele Turnului lui Babel. Turnurile din ziua de astăzi nu se mai construiesc cu același gând ca cel al lui Nimrod și al consoartei lui Semiramida, dar cu toate acestea ele continuă să existe în diverse forme modificate. Respectabilul autor, James Breasted, compară în cartea lui *Ancient Times, a History of the Early World*, minaretul musulman și turlele Bisericilor creștine cu turnurile din Mesopotamia.

Adevărații creștini nu acordă foarte multă încredere turnurilor religioase făcute de mâna omului și nu le privesc ca fiind niște locuri de o deosebită sfințenie. Mai degrabă, ei au încredere în Iehova, Dumnezeul lor. „Numele lui Iehova este un turn tare. Spre El fugе cel drept și primește adăpost.” – Prov. 18:10.

A existat o înviere din morți la momentul morții lui Isus? Mulți dintre comentarii Bibliei așa susțin. Ei pun bazele credinței lor în Matei 27:52, 53. În *Revised Standard Version* (versiunea romano-catolică aproape identică a scrierii *Confraternity Version*), citiți aceste versete:

„Mormintele au fost de asemenea deschise, multe dintre trupurile sfinților ce fuseseră adormiți au fost aduse la viață și ieșind din morminte după învierea Lui, s-au dus în cetatea sfântă și au apărut în fața multora.”

Conform scrierii romano-catolice, *Commentary on Holy Scripture*, cutremurul menționat în versetul anterior a crăpat mormintele de piatră pentru a pregăti ieșirea corpurilor, însă acestea nu au fost readuse la viață decât după învierea lui Cristos. Dar să rămână clar că în nici unul dintre cele două texte menționate nu se afirmă acest lucru, nici în versiunea romano-catolică și nici în cea protestantă.

În ceea ce privește aceste versete, unul dintre cele mai remarcabile comentarii protestante ale Bibliei este cel făcut de Adam Clarke, care afirmă: „Este dificil să se ia în considerare întâmplarea menționată în versetele 52 și 53. Unii au luat în considerare și faptul că aceste două versete ar fi fost introduse în textul lui Matei

din Evangheliile nazarinilor, în timp ce alții consideră că explicația cea mai simplă este următoarea: datorită cutremurului mai multe corpuri ce erau îngropate au fost aruncate la suprafață și au fost expuse vederii, rămânând la suprafață până după învierea lui Cristos și astfel, fiind văzute de multe persoane din oraș. Motivul pentru care deși mormintele au fost deschise vinerea, dar corpurile nu au prins viață până sâmbăta ce a urmat, este greu de conceput. Locul este de o obscuritate dusă la extrem.”

Alt comentator al Bibliei, Dr. Jenks, spune în legătură cu aceste versete următoarele: „Această problemă nu este relatată în măsura în care curiozitatea noastră ar dori... Putem pune anumite întrebări ale căror răspunsuri nu le vom primi niciodată.” Alți comentatori ai Bibliei par să fie de acord cu asta.

Ar putea acest eveniment menționat în aceste două versete să fie începutul învierii morților despre care Isus a vorbit în Ioan 5:28, 29? Nu, deoarece Isus a spus că cei din mormintele de amintire vor ieși, fie la o înviere de viață sau la o înviere de judecată. Din moment ce povestirea spune că aceștia erau „sfinți” sau „cei sfinți,” aceștia se vor ridica la o înviere de viață. Într-adevăr erau? Greu de crezut, fiindcă ar fi trăit încă și în ziua de azi, la fel cum Isus a continuat să trăiască după ce a fost sculat din morți. – Rev. 1:18.

De aceea citim: „Cristos a fost sculat din morți, primul rod al celor care au adormit în moarte.” „El este începutul, întâiul născut din morți, ca să devină întâiul în toate.” Așadar, acești presupuși sfinți nu ar fi putut fi sculați din morți cu perspectiva unei vieții fără sfârșit înainte ca Isus să fie înviat. – 1Cor. 15:20; Col. 1:18.

Aceștia nu ar fi putut fi aduși la viață nici după ce Isus a fost sculat din morți, după au sugerat unii, deoarece Pavel arată faptul că sfinții creștini vor fi readuși la viață și își vor primi răsplata „în acea zi” în care „Domnul însuși va coborî din cer cu strigăt poruncitor, cu o voce de arhanghel și cu trompeta lui Dumnezeu.” Pavel a scris acestea abia după mulți ani de la învierea lui Isus, ele îndeplinindu-se foarte departe în viitor. – 2Tim. 4:8; 1Tes. 4:16.

Atunci ar putea însemna că acestea au fost cele sfinte pre-creștine destinate vieții, nu în ceruri, dar pe pământ? Dacă ar fi așa, aceștia tot nu ar fi primit darul învierii pe vremea când Isus l-a primit, deoarece Pavel a scris în privința acestora: „Toți aceștia, deși au primit mărturie născută prin credința lor, n-au primit îndeplinirea promisiunii, pentru că Dumnezeu a avut în vedere ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți perfecți fără noi.” Dacă acești creștini, numiți cei sfinți, ar fi primit darul de a se scula din morți atunci, ei ar fi fost făcuți perfecți fără „noi.” – Evr. 11:39, 40.

NICIO ÎNVIERE TRUPEASCĂ

Mai mult decât atât, în Scripturi nu citim nicăieri cum că vreodată se vor ridica la viață corpurile celor morți, chiar dacă așa zisul Crez al apostolilor ne învață despre învierea corpului uman. Învierea „morților” există într-adevăr, însă nu și cea a „corpurilor fără viață”. Persoanele moarte vor fi readuse la viață de către Dumnezeu în timp util, li se va da un trup potrivit și vor avea aceeași personalitate.

Remarcați raționamentul clar al apostolului Pavel în privința acestei probleme legată de învierea sfinților creștini: „Cum vor fi sculați morții? Și cu ce fel de corp vor veni?... Ce semeni tu nu prinde viață dacă nu moare mai întâi, iar ceea ce semeni, nu semeni corpul care se va naște, ci un simplu grăunte,... dar Dumnezeu îi dă un corp așa cum a vrut el... Așa este și învierea morților. Este semănată în putrezire, este sculată din morți în neputrezire.... Este semănat un corp fizic, este sculat din morți un corp spiritual.... carnea și sângele nu pot moșteni regatul lui Dumnezeu, nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea.” – 1Cor. 15:35-38; 42-44, 50.

Având în vedere că Biblia nu ne învață despre învierea corpului uman, nici în prima înviere, nici în următoarea, faptul că aceste corpuri au fost ridicate demonstrează că nu ar fi putut fi începutul nici uneia dintre aceste două feluri de înviere. În cel mai bun caz, ar fi vorba doar despre o înviere temporară a unor evrei credincioși care probabil ar fi murit recent. Astfel, readucerea lor la viață nu ar fi fost mult prea diferită de readucerea la viață a prietenului lui Isus, Lazăr, și alții asemenea lui.

Dar chiar și această supoziție trebuie să fie exclusă având în vedere aceste întrebări: Dacă mormintele au fost deschise de când Isus a murit, de ce corpurile celor sfinți au așteptat abia până după ce Isus s-a sculat din morți pentru a ieși din mormintele lor și pentru a se arăta celor care le-au văzut? A fost un cutremur când Isus a fost sculat din morți; de ce nu l-au putut aștepta? În fața cui au apărut aceste corpuri? Oare ridicarea lor din morți a fost într-un fel de competiție cu cea a lui Isus, care a apărut în a treia zi în fața apostolilor Lui? Care a fost scopul apariției lor? În privința cărui lucru au atras ei atenția sau despre ce au vorbit? Învierea lor a intensificat sau a adăugat ceva anume la cea a lui Isus sau au reprezentat o verificare a învierii Lui? Cum se face că un asemenea eveniment neobișnuit nu este menționat în nici o altă parte a Scripturilor Creștine grecești? În afară de asta, de ce nu a atras atenția apostolul Pavel asupra învierii acestora în argumentarea lui, în 1 Corinteni 15, dacă chiar există o înviere a morților? Dacă mulți ar fi fost readuși la viață și ar fi fost văzuți de mulți alții, un asemenea eveniment ar fi fost ceva normal de știut, iar Pavel ar fi menționat acest fapt.

O explicație rezonabilă pentru această problemă este oferită de interpretarea acelor versete în *New World Translation of the Christian Greek Scriptures*. Această traducere propriu-zisă aduce claritate: „Și mormintele de amintire au fost deschise și multe dintre corpurile sfinților care adormiseră au fost aruncate afară (iar oamenii care ieșeau dintre mormintele de amintire după ce El a fost ridicat din morți, au intrat în orașul sfânt) și au devenit vizibile pentru mulți oameni.” Din această traducere este evident că nu a existat nici măcar o clipă o înviere a „sfinților adormiți”, ci mai degrabă corpurile au fost azvârlite din mormintele lor din cauza cutremurului care a însoțit moartea lui Isus. De asemenea, *Traducerea Lumii Noi* nu este singura scriere care interpretează astfel aceste versete. O traducere modernă a germanilor redă povestea asemănător: „Mormintele au fost lăsate deschise, iar multe dintre corpurile înmormântate au fost aruncate în poziție

verticală. În această poziție au fost proiectate în afara mormintelor și au fost văzute de mulți dintre cei ce treceau pe acolo în drumul lor către oraș.” – Mat. 27:52, 53.

Un incident foarte asemănător acestuia a avut loc în Ecuador în anul 1949. Acolo cei morți sunt de obicei îngropați în niște mari cripte mortuare, raft lângă raft și cavou după cavou. Un cutremur a crăpat criptele, deschizând cavourile, aruncând afară multe dintre cadavre, care apoi au trebuit să fie îngropate foarte rapid pentru a se evita izbucnirea ciumei.

Care sunt bazele acestor interpretări? În primul rând, să se noteze că pronumele „ei” (Mat. 27:53, *RS*) nu ar fi putut să se refere la „cadavre,” deoarece toate pronumele din limba greacă au un gen, „ei” este forma pentru masculin, în timp ce „cadavre” este formă neutră. Nici „ei” nu se poate referi la „cei sfinți”, deoarece textul nu spune că cei sfinți s-au ridicat, se referă doar la corpurile fără viață ce au fost ridicate și aruncate în sus. Mai mult decât atât, nici măcar cele mai vechi manuscrise nu se pot pune de acord în privința interpretării acestui text. Sinaiticii evită folosirea cuvintelor „și mormintele de amintire s-au deschis” și „a intrat.”

Având în vedere toate întrebările pe care le ridică aceste texte, citirea lor în contradictoriu și diferențele dintre ele găsite în cele mai vechi manuscrise, o altă alternativă nu poate fi complet exclusă dacă privim în ansamblu. Și care ar fi aceasta? Această alternativă ar fi faptul că nu au fost scrise de către Matei cu adevărat și doar au fost adăugate timpuriu printr-o copiere făcută de mână. Această ipoteză este mai plauzibilă, fiind susținută de faptul că forma folosită pentru „înviere” (*RS*) în limba greacă este *égersis*, formă care nu mai apare în nici o altă scriere a Scripturilor Creștine grecești. De asemenea, aici este singura utilizare a expresiilor: „sfinții”, „cei sfinți”, care se regăsea în toate Evangheliile apărute pentru prima dată după Rusalii. Faptul că aceste versete se regăsesc în Evanghelia apocrifă a nazarinienilor, dar în nici una dintre Evangheliile canonice, face aceste versete să fie suspecte. De altfel, unii susțin că această Evangheliie a nazarinienilor este Evanghelia originală a lui Matei, cea scrisă în ebraică, care mai târziu a fost tradusă în greacă. Aceasta seamănă foarte mult Evangheliei canonice, cu excepția faptului că ea începe fără genealogie.

Noi nu putem scăpa de această chestiune, versetele 52 și 53 din Matei, capitolul 27, sunt cu adevărat ambigue. De fapt, aceste versete sunt printre versetele cele mai dificile de tradus din întreaga Scriptură Creștină greacă. Datorită ambiguității lor, nimeni nu poate afirma din punct de vedere dogmatic cum ar trebui acestea să fie interpretate. Ceea ce reglementează traducerea unor astfel de texte, cum ar fi acestea în care există o ambiguitate în textul original, prin urmare, nu este critica textuală, deoarece aceasta este într-un fel sau altul dejuată de ambiguitate. Mai degrabă, explicația sau interpretarea biblică a sensului urmărit de scriitorul original, va trebui să reglementeze traducerea textului. Felul în care fiecare traducător va interpreta astfel de texte depinde de capacitatea lui de a înțelege restul Scripturilor. Faptele biblice mai sus stabilite dictează felul în care ar trebui interpretate pentru a fi în concordanță cu restul Bibliei.

Vorbind pentru salvare din inimile pline de bunătate

CE dar neprețuit este aptitudinea vorbirii inteligente! Omul este singura creatură înzestrată de Dumnezeu cu abilitatea de a-și comunica gândurile unul altuia. Ar trebui să-i mulțumim Creatorului în fiecare zi pentru acest instrument prețios. Și nu numai că ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu în atâtea moduri diferite, dar ar trebui să ne arătăm recunoștința și prin felul în care folosim acest har.

Cu toate acestea, atât de multe persoane abuzează de acest dar minunat deoarece au inima neagră! Printre aceștia se află și lideri religioși ipocriți ai zilelor noastre care continuă să vorbească despre tradiții false.

Apoi sunt aceia cărora le face mare plăcere să vorbească obscenități. Animatori profesioniști sau amatori caută faimă, apelând la tendințele corupte ale oamenilor. Creștinii sunt avertizați intens împotriva acestui abuz al darului vorbirii: „Fie ca adulterul și necurătenia de orice fel sau lăcomia să nu fie nici măcar menționate printre voi.” – Efes. 5:3.

În calitate de creștini trebuie să fim mereu alerți să nu abuzăm de darul nostru al vorbirii din cauza nechibzuinței și a resentimentului. Discipolul Simon ne sfătuiește omenește: „Nu este corect, frații mei, ca lucrurile să fie lăsate să se desfășoare astfel.” În loc să „trădăm conversația confidențială” nechibzuit și răutăcios, mai bine să căutăm iubirea „acoperind rățacirile.” – Iac. 3:10; Prov. 11:13, 17:9.

Cheia pentru folosirea corectă a darului vorbirii este inima noastră. Așa cum Isus Cristos a arătat: „Din bogăția inimii vorbește gura. Omul bun trimite lucruri bune din comoara sa abundentă, pe când omul viclean trimite lucruri rele din comoara sa urâtă.” – Mat. 12:34, 35.

Pentru a putea vorbi din inima plină de bunătate trebuie, prin urmare, să ne transformăm pe noi înșine. Trebuie să ne remodelăm mințile astfel încât să dovedim care este voința bună și completă a lui Dumnezeu. Departate de a lăsa mintea noastră să se îndoiască de tot ceea ce intră în ea prin simțul imaginației, trebuie să învățăm să exercităm auto-controlul în așa fel încât să luăm în considerare numai lucrurile care sunt adevărate, caste, virtuozitate, demne de iubit și de laudă. – Rom. 12:2, Filip. 4:8.

Ne va ajuta să vorbim din bunătatea inimii dacă privim exemplul pe care Iehova Dumnezeu îl dă pentru noi. Prin cuvântul Său El vorbește cu noi numai despre ceea ce ne-ar putea încuraja. Prin mila și iubirea Sa blândă el rostește cuvinte care sunt ca hrana pentru sufletul flămând. El are cele mai nobile scopuri pentru tot ceea ce spune în cuvântul Său.

Ce exemplu demn de urmat avem și în Fiul Său! El a gândit înainte să vorbească. Dragostea și înțelepciunea i-au călăuzit vorbirea. Nu este de mirare că s-a scris: „Mulțimile erau uluite de felul Său de a predica”, „Niciun alt om nu a

vorbit așa”, „Toți au început să se minuneze de cuvintele fermecătoare care ieșeau din gura Sa”. – Mat. 7:28, Ioan 7:46, Luca 4:22.

Pentru a vorbi din bunătatea inimii pentru salvarea altora și a noastră înșine trebuie să urmăm două exemple extraordinare. Avem atât de multe ocazii să facem acest lucru la întâlnirile comunității noastre. Pregătindu-ne corespunzător în avans putem face declarații publice concise și pline de încredere. – Evr. 10:23-25.

Câteodată oamenii pot veni la noi pentru a solicita consiliere personală. Ce șansă ne oferă aceste ocazii pentru a vorbi din bunătatea inimii! Folosiți-le cu înțelepciune apelând la principiile Scripturii. Și pentru a face cel mai mare bine, amintiți-vă să vorbiți cu amabilitate, blândete și tact. – 1Cor. 8:1.

Ca slujitori creștini principala noastră grijă însă trebuie să fie să vorbim din bunătatea inimii despre vestea bună a regatului lui Dumnezeu. Cu toții cunoaștem nenumăratele căi pentru a ajuta la salvarea altora. Și haideți să ne asigurăm că inimile noastre sunt întotdeauna pline de dragoste pentru cei cu care vorbim.

Mai ales vorbim din bunătatea inimii pentru salvarea altora atunci când îi învățăm. Aceasta înseamnă instruindu-i cu răbdare și explicit astfel încât ei să poată la rândul lor exprima în cuvintele proprii ceea ce i-am învățat. Aceasta îi va califica pe ei nu numai să îi instruiască pe alții, dar le va da și motivația să facă acest lucru. – Luca 6:40.

Rezultatele creștinilor dedicați acestei misiuni în toată lumea sunt publicate în această ediție a revistei *Turnul de Veghere*. Au adus zeci de mii pe calea salvării. *Anuarul Martorilor lui Iehova din 1961* arată cum a fost înfăptuit acest lucru folosind exemple concrete. Citiți-l, nu numai pentru divertisment, ci și pentru a descoperi instrucțiuni pentru „a face și tu același lucru”. – Luca 10:37.

Așa că, slujitori creștini ai lui Iehova, continuați să vorbiți din bunătatea inimii pentru salvare de-a lungul lunii ianuarie. În activitatea voastră de predicare includeți această înlesnire a studiului Bibliei, *Turnul de Veghere*, care se primește pe bază de abonament. Și urmăriți a-i învăța pe cei care se arată conștienți de nevoia lor spirituală.

[Note de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de Veghere*, 1 iunie, 1960.

• **Ioan 21:22 spune:** „Isus i-a spus lui: ‘Dacă voința mea este aceea ca el să rămână până când voi veni eu, de ce vă privește pe voi? Voi continuați să mă urmați.’” **Ce vrea să spună Scriptura? – A. A., Statele Unite.**

În acest vers Isus se poate să se fi referit la venirea Sa la scară mică în anul 70 d.Cr. pentru a executa răzbunarea divină asupra orașului Ierusalim, rezultând în distrugerea acestuia. Se pare că Ioan a supraviețuit evenimentului din anul 70 d.Cr.

și a trăit până aproape de sfârșitul primului secol, când a scris relatarea vieții lui Isus, cele trei epistole sau scrisori, precum și cartea Revelației.

Și totuși, Isus se poate să se fi referit și la apostolul Ioan într-un sens profetic sau ilustrativ și s-ar putea să fi prefigurat rămășițele trupului lui Cristos care s-au păstrat până la a doua venire a Domului Isus Cristos în forma invizibilă în anul 1914. Aceste rămășițe au supraviețuit până în zilele noastre, fiind martore la îndeplinirea profețiilor cărții Revelației. De aceea s-a spus că aceste rămășițe au fost prefigurate de apostolul Ioan. – Rev. 1:10

● **Matei 11:11 vorbește despre „o persoană mai neînsemnată în regatul cerului” ca fiind mai importantă decât Ioan Botezătorul. Cum poate fi înțeles acest lucru? Nu vor fi toți membrii trupului lui Cristos pe poziții egale, sau unii vor ocupa poziții mai înalte și alții mai joase în comparație cu ei? – V. C., Statele Unite.**

În primul rând, trebuie remarcat că în ceea ce privește regatul ceresc clasificat pe pământ au fost întotdeauna unii care au ocupat poziții de mai mare responsabilitate și alții care au avut poziții mai mici. Deci cel puțin în acest sens, unii vor fi mai importanți și alții mai însemnați în clasificarea regatului ceresc. Această situație este normală oriunde există o organizație. În Israel, de exemplu, existau ‘lideri peste mii, peste sute, peste cincizeci de oameni și peste zece oameni,’ pentru a asigura funcționarea normală a organizației. – Ex. 18:21.

În regatul ceresc, Isus Cristos va fi conducătorul tuturor celor 144,000, și, cu siguranță, în comparație cu El unii vor fi mai neînsemnați. Mai departe, citim că orașul sfânt, cerescul Ierusalim, are un zid cu „douăsprezece pietre de fundație, și pe ele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.” (Rev. 21:14) Fără îndoială, restul celor 144,000 vor fi mai neînsemnați în comparație cu aceste douăsprezece pietre ale fundației. Cât despre alte distincții Scriptura nu face precizări, dar având în vedere imaginea oferită de Revelația 7:1-4, despre cele douăsprezece triburi ale Israelului spiritual, sugerând organizări, se spune că ar fi implicit mai multe grade de rang în regatul ceresc.

TURNUL de VEGHERE

15 Ianuarie 1961

Nr. 2

Cuprins:

- CERINȚELE LUI IEHOVA PENTRU CEI CARE
CAUTĂ VIAȚĂ - Pag. 39
- CE ȘTIȚI DESPRE FIUL LUI DUMNEZEU? - Pag. 46
- TREBUIE SĂ FIE BOTEZAT COPILUL TĂU? - Pag. 48
- SCOPUL SERVICIULUI NOSTRU - Pag. 53
- PARTICIPARE ZELOASĂ ÎN MISIONARISM - Pag. 62
- ÎNGERII – MESAGERII SPIRITE AI LUI
DUMNEZEU - Pag. 64
- URMÂNDU-MI ROSTUL ÎN VIAȚĂ - Pag. 69
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 72

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

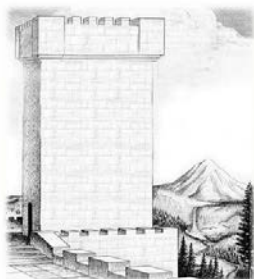
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

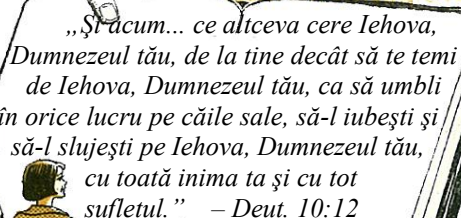
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**CERINȚELE LUI IEHOVA
PENTRU CEI CARE CAUTĂ VIAȚĂ**

„Și acum... ce altceva cere Iehova,
Dumnezeul tău, de la tine decât să te temi
de Iehova, Dumnezeul tău, ca să umbli
în orice lucru pe căile sale, să-l iubești și
să-l slujești pe Iehova, Dumnezeul tău,
cu toată inima ta și cu tot
sufletul.” – Deut. 10:12

ESTE bine să avem un scop în viață. Scopurile oamenilor sunt foarte variate, unele nobile, altele mai puțin. Scopul unuia poate fi să devină președinte; altul dorește să devină politician. Alții aspiră să fie avocați, fermieri, medici și surori medicale, iar ei își pot dedica energia vieții lor unor asemenea realizări. Totuși unii au ca și scop slujirea lui Iehova Dumnezeu. Pentru a realiza oricare dintre aceste scopuri avem nevoie de viață. Care dintre nenumăratele vocații ne oferă cea mai mare răsplată și cea mai lungă viață? Cu siguranță aceasta va fi cea mai dorită.

² Până când oamenii vor citi aceasta, mii de oameni care își doresc pace, fericire și viață vor fi murit. Deoarece moartea nu ține cont de oameni, înseamnă că cei care mor vor fi de diferite naționalități și rase și de diferite profesii. Din cauza morții, unii niciodată nu-și vor fi realizat scopul în viață; alții l-au realizat prea puțin. Vocația lor în viață nu le-a adus o viață lungă, mereu fericită. Când trăiau, fără îndoială că ei erau cetățeni buni; își plăteau taxele, susțineau partidele politice, nu au fost niciodată arestați și condamnați la închisoare; și mulți dintre ei, dacă nu chiar majoritatea, într-o anumită măsură au respectat cerințele impuse de societatea acestei lumi. Ei făceau acte de caritate, erau membri ai unei biserici, aveau succes în afaceri și erau iubiți de către prieteni. Da, ei îndeplineau cerințele acestei lumi vechi; dar câți dintre ei au cunoscut și au respectat cerințele lui Dumnezeu în timpul vieții lor? Dacă ei nu au făcut aceasta, nu se mai poate face nimic după ce

au murit. Ei vor trebui să aibă încredere în bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. – Ecl. 9:5

³ Dar câți din mai mult de două miliarde și jumătate dintre oamenii care trăiesc pe pământ cunosc și respectă cerințele lui Dumnezeu? S-a spus de multe ori că există doar două lucruri în această viață pe care omul trebuie să le facă. Unul este să-și plătească taxele și altul este să moară. Majoritatea oamenilor nu sunt deranjați dacă plătesc taxe pentru că au beneficii, dar în fața morții orice persoană va lupta pentru viață pentru că moartea nu aduce niciun beneficiu și dorința cea mai mare a omului este să trăiască. Cei pe care îi interesează viața și să dobândească viața veșnică trebuie să facă un lucru – să dobândească cunoașterea lui Dumnezeu. „Aceasta înseamnă viața veșnică: să asimileze cunoștința despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos.” – Ioan 17:3; Mat. 17:25-27.

⁴ A dobândi această viață care ne oferă cunoașterea ne va ajuta să înțelegem că Dumnezeu are anumite cerințe care trebuie să fie respectate. Această cunoaștere ne va face să cunoaștem că Iehova este Dumnezeu cel Preaînalt, Conducătorul suprem al universului, Creatorul tuturor lucrurilor și cel care ne-a dat viață la început. Această cunoaștere ne va face să înțelegem că Dumnezeu pe bună dreptate are dreptul de a cere lucruri de la cei care îi sunt datori. Psalmistul David a recunoscut aceasta când a scris: „Aflați că Iehova este Dumnezeu. El este cel care ne-a dat viață, nu noi. Noi suntem poporul său și oile de pe pășunea sa.” – Ps. 100:3; Isa. 45:12.

⁵ De ce este atât de important să cunoaștem cerințele lui Dumnezeu? Pentru a ne ajuta să înțelegem, putem să ne punem întrebarea „De ce este atât de important să cunoaștem și să ne supunem legilor autorităților?” Ce s-ar petrece dacă vom refuza să plătim taxele sau dacă furăm? Dacă suntem prinși va trebui să plătim o amendă sau vom fi condamnați la închisoare. Noi nu vom putea să spunem judecătorului „Domnule judecător, nu mă puteți amenda; nu mă puteți trimite la închisoare. Nu știam care erau legile.” Judecătorul va spune „Necunoașterea legii nu este o scuză.” Legile au fost consemnate în scris pentru ca toți să le cunoască, să le înțeleagă și să le respecte.

⁶ Același lucru este valabil pentru legile lui Dumnezeu. Iehova a stabilit anumite cerințe pentru ca omul să le respecte. Dacă acesta nu reușește să le respecte sau le încalcă, cu siguranță el va fi prins și pedepsit, pentru că „ochii lui Iehova privesc peste tot pământul” și nimeni nu scapă de privirea sa. (2Cron. 16:9) Nici nu ar putea cineva să pretindă că nu cunoaște legile lui Dumnezeu sau cerințele sale, pentru că cel puțin pasaje din Biblie au fost publicate în 1151 de limbi și dialecte. Iehova și-a trimis sute de mii de slujitori pentru a-i ajuta pe oamenii care vor să asculte să înțeleagă cartea legilor sale. Au fost vândute mai multe copii ale Bibliei în toată lumea, mai mult decât orice altă carte, totuși aceasta pentru ea nu înseamnă nimic. O afirmație din Biblie spune: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” – 2Tim. 3:16, 17; Mat. 28:19, 20.

DE CE CERINȚELE LUI DUMNEZEU NU SUNT ÎNȚELESE

⁷ Pentru că majoritatea oamenilor nu cunosc și nu înțeleg Scripturile, cerințele lui Dumnezeu sunt înțelese greșit, neglijate sau ignorate. Oamenii se miră cum este acest lucru posibil cu atât de multe organizații diferite care se presupune că trebuie să învețe și să instruiască din Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți oameni simt că dacă cerințele lui Dumnezeu nu sunt cunoscute sau înțelese, aceasta este din cauza faptului că oamenii nu frecventează și nu susțin bisericile. Totuși când examinăm faptele aflăm că creștinătatea, cu sutele de secte și culte, este parțial responsabilă pentru conceptele greșite predominante despre cerințele lui Dumnezeu.

⁸ Examinați câteva dintre cerințele religiilor acestei lumi și vedeți dacă ele ajută oamenii să dobândească cunoașterea și înțelegerea lui Dumnezeu. Majoritatea liderilor religioși luptă ca voi să deveniți membri ai bisericii și să contribuiți cu cel puțin zece procente din venitul vostru pentru a fi salvați. Când întrebați pe care dintre numeroasele secte religioase și culte ar trebui să o alegeți, mulți au răspuns „Nu există nicio diferență. Toți te vor conduce în același loc, dar pe diferite drumuri.” Aceasta nu este ceea ce înțelegem din cuvântul lui Dumnezeu. Oare Dumnezeu spune că sunt sute de credințe pe care le poți alege și pe oricare o alegi sau pe oricare o urmezi va fi bine? Citiți următoarele cuvinte ale lui Pavel: „Un singur Dumnezeu, o singură credință, un singur botez.” (Efes. 4:5) Deoarece se restrânge la o singură formă adevărată de închinare, noi dorim să aflăm care este cea adevărată și aceasta ne va lua timp pentru căutare.

⁹ Mulți oameni simt că doar moralitatea sau o viață bună sau a respecta cele zece porunci este suficient; dar să ne întoarcem la Biblie și să vedem dacă aceasta este tot ce Dumnezeu ne cere. În parabola cu oile și caprele Isus i-a numit pe cei răi capre. De ce? Oare pentru că ei au ucis, au furat au comis adulter sau au luptat cu aproapele lor? Unii dintre ei poate au fost modele în toate privințele, dar totuși ei nu erau plăcuți lui Dumnezeu. Examinați motivul lui Isus pentru care îi numește capre: „Iar apoi le va zice celor de la stânga sa: ‘Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul veșnic pregătit pentru Diavol și îngerii lui! Căci mi-a fost foame, dar nu mi-ați dat să mănânc, mi-a fost sete, dar nu mi-ați dat să beau. Am fost străin, dar nu m-ați primit cu ospitalitate, gol, dar nu m-ați îmbrăcat, bolnav și în închisoare, dar n-ați avut grijă de mine.’ Atunci și ei vor răspunde, zicând: ‘Doamne, când te-am văzut noi flămând sau însetat sau străin sau gol sau bolnav sau în închisoare și nu ți-am slujit?’ Atunci el le va răspunde, zicând: ‘Adevărat vă spun: Fiindcă nu i-ați făcut lucrul acesta unuia dintre aceștia care sunt cei mai mici, mie nu mi l-ați făcut.’” (Mat. 25:41-45) Isus i-a numit capre nu din cauza a ceea ce făceau, dar pentru ceea ce ei nu făceau; ei nu făceau acțiuni pozitive, spre binele fraților lui Cristos. Același lucru este adevărat despre tânărul conducător bogat care s-a dus la Isus, în căutarea vieții. Isus i-a subliniat că cerința pentru viață nu este doar să aibă o viață bună, curată, dar să vândă ceea ce avea și să-l urmeze. Astfel putem vedea că simpla moralitate sau o viață bună nu este suficientă. Se cere mai mult. – Mat. 19:16-22.

¹⁰ Acum, ca întotdeauna, Iehova îi indică omului ceea ce cere de la el. În zilele lui Adam, Iehova i-a spus ceea ce îi cerea. Adam trebuia să aibă grijă de grădina Edenului, să domnească asupra lumii animalelor, să le dea nume acestora, să conducă pământul, să se înmulțească și să umple pământul. (Gen. 1:28; 2:19) Dumnezeu Iehova a avut cerințe precise pentru Noe. Noe trebuia să predice despre distrugerea lumii rele de un potop; el trebuia să construiască o corabie care să protejeze toată familia sa. (Gen. 6:14; Evr. 11:7) Dumnezeu avea anumite cerințe nu doar pentru persoane individuale, dar, așa cum fost pentru națiunea Israelului, el avea cerințe și pentru națiuni. El l-a chemat pe Moise sus pe Muntele Sinai și i-a transmis cele Zece Porunci, care trebuiau să servească ca ghid pentru ei. Contrar opiniei unora, oamenii de astăzi nu se supun acelor legi pe care Dumnezeu le-a dat lui Moise pentru națiunea Israelului. Aceasta este clar arătat de Pavel: „Astfel, Legea a devenit tutorele nostru care ne conduce la Cristos, ca să fim declarați drepti datorită credinței. Dar acum, după ce a venit credința, nu mai suntem sub tutore.” Bineînțeles, principiile juste cuprinse în aceste porunci continuă să fie în vigoare. – Gal. 3:24, 25.

¹¹ Dacă cele Zece Porunci au fost îndeplinite când Isus și-a dat viața pe cruce, atunci ce se cere de la creștini în prezent? Noi știm că nu să dăm nume animalelor sau să avem grijă de Grădina Edenului. Nu să construim o altă corabie ca Noe, pentru că Dumnezeu ne-a promis că pământul nu va mai fi niciodată distrus de potop. (Mat. 5:17; Gen. 9:12-16) Nu să eliberăm o altă națiune cum a fost Israelul, pentru că nicio națiune de pe pământ nu este numită a lui Iehova. Isus a dat un răspuns clar la această întrebare când a fost întrebat „Învățătorule, care este porunca cea mai importantă din Lege?” Isus a spus: „Trebuie să-l iubiți pe Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul și cu toată mintea voastră. Aceasta este cea mai mare și prima poruncă. A doua, și ea, este: ‘Trebuie să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Pe aceste două porunci se sprijină Legea și Profetii.’” (Mat. 22:36-40) Cuvintele lui Isus sunt clare în ceea ce privește cerințele pentru creștini. Iubește-l pe Iehova și pe aproapele tău.

¹² Dar ce înseamnă să-l iubești pe Dumnezeu? Oare aceasta înseamnă să îngenunchezi și să strigi „Aleluia! Doamne, te iubesc; da, Doamne, te iubesc.” Oare aceasta înseamnă să mergi la întâlniri religioase și să dai zece procente din banii tăi pentru a susține clerul și întreținerea clădirii? Gândiți-vă! Ce a făcut Isus pentru a-i arăta Tatălui din ceruri că-l iubea cu toată inima, sufletul, mintea și puterea? La vârsta de treizeci de ani el și-a consacrat viața Tatălui său pentru a face voia sa și a fost botezat. Apoi el a început să facă cunoscut adevărul despre Tatăl său din ceruri. El nu predica și nu învăța despre doctrinele organizațiilor religioase, cum ar fi focul iadului sau purgatoriul, treime sau nemurirea sufletului. El nu-i învăța tradițiile pe oameni. El îi expunea pe scribi și farisei ca fiind ipocriți și hoți, și arăta clar că ei făceau lucrările lui Satan, nu pe cele ale Tatălui său din ceruri. Așa și-a arătat Isus dragostea pentru Tatăl său, nu contribuind cu bani pentru sinagogi, nu prin campanii care promovează construirea unor clădiri mai mari și mai scumpe, ci prin adevărul spus despre Tatăl său. Așa și-a demonstrat Isus iubirea pentru Tatăl său ceresc, și așa pot creștinii în prezent să-și arate

iubirea. Dacă iubim pe cineva nu vom minți despre el, și nu vom permite nimănui să mintă despre el. Cei care îl iubesc pe Dumnezeu nu vor permite ca liderii religioși falși sau oricine altcineva să spună minciuni despre numele său și scopurile sale și să nu facă nimic. Ei se vor răspândi ca slujitori destinați pentru apărarea numelui său și a Cuvântului său. – Mat. 23:13-36; Ioan 8:44.

¹³ Isus de asemenea a spus că trebuie să iubim pe aproapele nostru, și timp de trei ani și jumătate și-a demonstrat iubirea învățând oamenii despre Împărăție și binecuvântările pe care le va aduce ea pământului. El a urcat pe munte. El a mers în sate, pe malul mării, peste tot unde se adunau oameni care să-l asculte. El le-a explicat că va veni vremea când oamenii vor putea să trăiască în pace și fericire aici pe pământ, când nu vor mai fi războaie sau boală. În timp ce Isus a vegheat asupra necesităților fizice ale celor care îl ascultau, el se preocupa în primul rând de bunăstarea lor spirituală. Acum ce înseamnă pentru noi să ne iubim aproapele? Majoritatea oamenilor vor spune că ei își iubesc aproapele și că ei își arată iubirea prin acțiunile lor. Ei simt că un semen bun este cel care stă acasă și se ocupă de propriile sale treburi dar dorește să fie de ajutor în vremuri grele. Cu siguranță în această privință creștinii sunt semeni buni, pentru că ei recunosc că să fii băgăreț și să te amesteci în problemele celorlalți nu este creștinesc, și ei doresc să-l ajute pe aproapele lor la nevoie; dar nu a fost niciun moment în istoria umanității când nevoia să fie atât de mare ca acum din cauza lucrurilor care se petrec pe pământ din porunca lui Iehova Dumnezeu. Ieremia ne-a avertizat: „Și cei uciși de Iehova vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt.” (Ier. 25:33) Martorii lui Iehova au învățat calea salvării; și după modelul lui Isus ei demonstrează iubirea lor pentru semeni așa cum a făcut El. Isus și-a demonstrat iubirea de semeni mergând la ei cu informații despre Iehova, explicându-le calea de a scăpa de distrugere. La fel și noi dorim să arătăm iubirea noastră în același fel, mergând la aproapele nostru și explicându-i învățătura Bibliei, care ne arată calea de salvare și calea către viața veșnică. Astfel îi dăm aproapelui nostru ceva ce într-adevăr dovedește iubirea noastră pentru el.

ALEGEREA CORECTĂ ESENȚIALĂ PENTRU VIAȚĂ

¹⁴ Iehova spune că el „îi va face pe cei smeriți să umble potrivit hotărârilor sale judecătorești și îi va învăța pe cei smeriți calea sa.” (Ps. 25:9) Vă interesează să învățați această cale și să cunoașteți cum să răspundeți cerințelor sale? Voi trebuie să decideți. Trebuie să faceți o singură alegere. Fie îl recunoașteți pe Iehova Dumnezeu și îi respectați cerințele sau îl veți recunoaște pe Satan și veți răspunde cerințelor sale. Noi nu putem fi indiferenți. Noi trebuie să fim fie pentru Dumnezeu sau împotriva lui Dumnezeu. Noi suntem singurii care trebuie să facem această alegere. Cu secole în urmă oamenii trebuiau să facă aceeași alegere. Moise s-a ridicat în fața poporului lui Dumnezeu chiar lângă Pământul Promis și le-a spus: „Iau astăzi cerurile și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața ca să rămâi în viață, tu și urmașii tăi.” – Deut. 30:19; Rev. 3:15, 16.

¹⁵ Pentru a face o alegere inteligentă trebuie mai întâi să dobândești o cunoaștere precisă despre Iehova. Nu amâna aceasta pentru că evenimentele de după 1914 dovedesc că această lume a intrat în timpurile sfârșitului și o distrugere totală se prevede pentru oameni. Vorbind despre aceste timpuri prin profetul Osea, Iehova a spus: „Ascultați cuvântul lui Iehova, fii ai lui Israel, căci Iehova se judecă cu locuitorii țării, fiindcă în țară nu există nici adevăr, nici bunătate iubitoare, nici cunoștință de Dumnezeu. Blestemele, înșelătoriile, crimele, furturile și adulterul s-au înmulțit, iar vărsările de sânge vin una după alta. Poporul meu va tăcea din lipsă de cunoștință.” – Os. 4:1, 2, 6; Mat. 24:3-8.

¹⁶ Opusul trebuie să fie considerat adevărat. Dacă oamenii sunt distruși din lipsă de cunoaștere, atunci prin cunoașterea lui Iehova li se asigură o viață veșnică. Cuvintele lui Pavel către Timotei arată: „Lucrul acesta este bun și plăcut înaintea Salvatorului nostru, Dumnezeu, care vrea ca orice fel de oameni să fie salvați și să ajungă la cunoștința exactă a adevărului.” – 1Tim. 2:3, 4.

¹⁷ Pentru a dobândi această cunoaștere dătătoare de viață vei căuta cu sinceritate și sârguință Cuvântul lui Dumnezeu. Nu vă lăsați înșelați și induși în eroare de cei care pretind că Biblia este un instrument care poate interpreta orice piesă veche. Nu încercați să faceți din Biblie un suport al doctrinelor religioase false. Dacă ați fost învățați tradițiile și doctrinele oamenilor și organizațiilor, cum ar fi despre purgatoriu, chinuri veșnice, treime, nemurirea sufletului, nu răsfoiți Scripturile încercând să găsiți un suport al acestor învățături în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă faceți acesta nu veți dobândi niciodată înțelegerea lui Iehova.

¹⁸ Iehova Dumnezeu nu este un Dumnezeu al confuziei, și Cuvântul său nu-i va face confuzi pe cei care doresc să alunge toate prejudiciile religioase din inima și din mintea lor. Nu vă descurajați căutând cunoașterea, dar fiți atenți la sfatul din Proverbe: „Plecă-ți urechea ta să dea atenție înțelepciunii și să-ți pleci inima la discernământ; dacă vei continua să le cauți ca pe argint și vei continua să umbli după ele ca după niște comori ascunse, atunci vei înțelege teama de Iehova și vei găsi cunoștința despre Dumnezeu.” – Prov. 2:2, 4, 5.

¹⁹ Ca un ajutor în plus pentru dobândirea cunoașterii, întâlniți-vă cu ceilalți care sunt și ei interesați să răspundă cerințelor lui Dumnezeu. Pavel i-a certat pe evrei: „Să nu neglijam întrunirea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unii pe alții, și aceasta cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie!” (Evr. 10:25) Există un motiv pentru orice sfat. De ce Dumnezeu a învățat națiunea Israelului să nu se asocieze cu păgânii care locuiau printre ei? Nu oare pentru binele lor și pentru protecția lor? El i-a avertizat să nu-i lase pe fiii și fiicele lor să se căsătorească cu fii și fiicele celor păgâni. Dacă ei permiteau aceasta atunci apărea pericolul ca fiii și fiicele lor să-i slujească pe dumnezeii păgâni și nu pe Iehova Dumnezeu. Astfel ei trebuiau să rămână împreună, să se închine și să se căsătorească. Același lucru se aplică și astăzi. Nu vă întovărășiți cu persoane care slujesc dumnezei ciudați sau care doar pretind că îl slujesc pe Dumnezeu, sau cu oricine care nu este interesat să-l cunoască și să răspundă cerințelor lui Dumnezeu. Singura noastră asociere cu ei trebuie să fie predica Cuvântului lui Dumnezeu, nu să ne căsătorim cu ei sau să le dăm copiii în căsătorie. – Deut. 7:3, 4.

SLUJIREA ESTE O CERINȚĂ

²⁰ Odată ce suntem convinși și mulțumiți de cerințele lui Dumnezeu, trebui să le îndeplinim. Iacov ne spune: „Fiți însă împlinitori ai cuvântului, nu doar ascultători.” (Iac. 1:22) Isus nu a spus că va veni pe pământ doar să ne învețe voința lui Dumnezeu, dar el a spus că va veni „pentru a face voia celui care m-a trimis.” (Ioan 4:34) Ceea ce este adevărat pentru conducătorul și modelul nostru este adevărat și pentru discipolii săi. Mulți vor spune „Eu nu pot să fiu slujitor. Nu pot să merg din ușă în ușă și să predic oamenilor așa cum face Isus sau apostolii săi sau martorii lui Iehova.” Noi putem spune că nu putem, dar Dumnezeu știe că noi putem. El a stabilit cerințele sale pentru toți oamenii indiferent de rasă, de naționalitate, de limbă, educație sau profesie.

²¹ Puteți munci mult și să reușiți să deveniți președinte, politician, fermier, medic sau soră medială, dar doriți să țintiți mai sus, da, cel mai sus, să vă prelunghiți viața cu mulți ani, chiar pentru totdeauna? Puteți, învățând cerințele lui Iehova Dumnezeu și intrând în slujire ca discipol al lui Isus Cristos. Oricine dorește să se bucure de binecuvântările fericirii, de pace și viață veșnică va trebui să răspundă cerințelor lui Iehova și să devină un martor și un slujitor, precum au făcut adepții săi în trecut. Doar astfel noi putem să primim marele dar al vieții de la Iehova Dumnezeu în lumea nouă a dreptății și să devenim capabili să trăim și să-l slujim pentru totdeauna.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. După ce anume ar trebui să ne stabilim scopul în viață?
2. Ce-i împiedică pe unii să-și realizeze scopul în viață, cu toate că îndeplinesc cerințele acestei lumi?
3. Care este una dintre cerințele esențiale pentru aceia care caută viața?
4. Ce trebuie să știm despre Iehova pentru a înțelege că are tot dreptul de a ne trasa sarcini ?
- 5, 6. (a) Putem oare scăpa de pedeapsa încălcării legilor omului sau ale lui Dumnezeu pledând necunoașterea lor? (b) Care sunt măsurile luate de Iehova pentru ca toată lumea să-i cunoască legile și cerințele?
- 7, 8. (a) De ce este creștinătatea responsabilă pentru faptul că mulți nu știu și nu înțeleg cerințele Domnului? (b) Sprijină oare Biblia învățătura conform căreia ar exista mai multe forme acceptabile de venerare a divinității?
9. Prin ce exemple luate din Scripturi ni se arată că de la creștini se mai cere și altceva în afara simplei moralități și a trăirii unei vieți curate?
10. (a) De ce putem ajunge la concluzia că Iehova le va arăta celor ce caută viața care îi sunt cerințele? (b) Trebuie creștinii de astăzi să respecte cele Zece Porunci?
11. Cum i-a făcut Isus pe creștini să înțeleagă care sunt cerințele lui Iehova?
12. (a) Cum și-a arătat Isus iubirea pentru Tatăl ceresc? (b) Cum pot creștinii de astăzi să-l iubească la rândul lor pe Iehova, avându-l drept exemplu pe Isus?
13. Cum putem arăta iubire vecinilor noștri? Și de ce este esențial s-o facem?
14. Cu ce fel de alegeri se confruntă astăzi cei ce caută viața și cine înaintea lor s-a aflat în situații similare?

15, 16. De ce nu trebuie să amânăm învățarea adevărului despre Iehova și despre cerințele sale?

17, 18. Unde putem găsi cunoașterea dătătoare de viață și ce trebuie să facem pentru a o găsi?

19. Cum poate tovărășia cu cei interesați de îndeplinirea cerințelor lui Iehova să ne ajute în a dobândi cunoaștere și ce trebuie să reținem referitor la apropierea dintre creștini și necredincioși?

20. Ce trebuie să facem după ce am învățat cerințele lui Iehova? Este oare cineva scutit de la îndeplinirea lor?

21. Ce scop în viață ne poate aduce binecuvântările păcii, fericirii și vieții veșnice?

Ce știți despre *Fiul lui Dumnezeu?*

„NICI O ALTĂ figură – spirituală, filozofică, politică sau intelectuală – nu a avut asemenea impact asupra istoriei omenirii. Evreii se pot mândri cu existența lui, ideile lui și influența sa asupra istoriei. Redescoperirea lui Isus îi poate ajuta pe evrei să îi ierte pe cei care i-au torturat.” Astfel a scris Norman Cousins, unul dintre savanții lideri ai Americii și jurnalist, în revista *American Judaism*, numărul din luna octombrie, anul 1960. Scopul lui era să îi determine atât pe creștini, cât și pe evrei să renunțe la reticența lor și să recunoască faptul că Isus a fost evreu. Această poziție a fost considerată de un interes izbitor în asemenea măsură încât unul dintre cotidienele fruntașe din New York l-a prezentat într-un articol intitulat „*Study of Jesus Urged for Jews.*” – New York World – Telegram and Sun, articol ce a apărut pe 15 octombrie 1960.

Dar iudaismul nu este singurul segment religios din creștinism care are nevoie să-L „redescopere” pe Isus. Întotdeauna există atât de multe lucruri care poartă numele Lui, dar sunt teribil de lipsite de cunoștințe despre El. Astfel, atunci când un cleric a decis să testeze cunoștințele biblice ale congregației sale, matură și educată, acesta a avut parte de niște rezultate să spunem, cel puțin dezamăgitoare. „Aproape un sfert dintre ei nu au putut identifica Golgota drept orașul unde Isus a murit. Mai bine de o treime nu știau că Nazaret este orașul unde Isus a fost adus pe lume. ‘Ghetsimani’ nu a trezit nicio amintire pentru 43% dintre ei. Doar 58% dintre ei au fost capabili să identifice Evangheliile.” Și se poate observa că acestea sunt faptele cele mai elementare în ceea ce privește viața și învățăturile lui Isus Cristos, fiul lui Dumnezeu. – Toronto, Canada, *Daily Star*, 24 septembrie, anul 1960.

Ce știți despre Fiul lui Dumnezeu? Există posibilitatea să vă aflați printre cei ce susțin că Isus Cristos nu a existat niciodată cu adevărat, că nu a avut niciun fel de realitate istorică. Dacă așa gândiți, atunci luați la cunoștință ce afirmă eruditul evreu, Klausner, în cartea sa *Jesus of Nazareth*. După ce a notat tot ce se afirmă

despre Isus Cristos în sursele Talmudului, sursele grecești, cele latine și alte surse în afară de Biblie, el a făcut un rezumat al acestor întregi mărturii observând că pentru a nega istoricitatea lui Isus ar însemna să se nege „toată realitate istorică.” Precum a remarcat și filozoful francez, Rousseau, dacă scriitorii Evangheliei au inventat toate povestirile scrise despre Isus, asta ar însemna că aceștia au realizat un miracol chiar mai mare decât cele atribuite lui Isus.

Ce știți despre Isus Cristos? Faceți parte din imensa aripă „liberală” a creștinătății care mărturisește deschis că Isus a fost un om nobil, un mare profesor și probabil un profet al lui Dumnezeu, dar care neagă că acesta a fost Fiul lui Dumnezeu, în orice sens unic și că a făcut minuni și a înviat din morți. O astfel de credință lasă adeptii săi fără nicio explicație pentru faptul că Isus a avut „un impact mai mare asupra istoriei umane” decât oricare alt om care a trăit vreodată. Prin refuzul de a-și arăta credința în creanțele și miracolele lui Isus Cristos, ei se confruntă astfel cu un obstacol mai mare.

Mai departe, potrivit însemnărilor din Evanghelii, Isus Cristos a pretins că este Fiul lui Dumnezeu într-un fel unic și a realizat minuni. Dacă acesta a mărturisit fals în aceste privințe, atunci el a fost fie un om naiv care s-a înșelat pe sine și astfel, nu un mare profesor, sau a fost un șarlatan și un ipocrit, cu siguranță nu ceea ce s-ar numi un om de bine. Nici nu va fi suficient să pretindă că au fost pur și simplu adeptii săi cei care i-au atribuit toate aceste lucruri. Ce fel de om bun și mare învățător ar fi fost El, dacă proprii Lui discipoli ar fi fost absurzi și mincinoși încât să scrie cronici mincinoase despre viața Lui? Într-adevăr, precum faptele în sine nu ne vor permite să negăm realitatea istorică a lui Isus, de asemenea, rațiunea și logica nu ne vor permite să negăm afirmațiile sale precum au fost înregistrate de urmașii Lui.

Ce știți despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu? Ce reprezintă El pentru voi? Dacă faceți parte din aripa puțin mai conservativă a creștinătății, catolică sau protestantă, probabil veți cita din Crezul scris de discipolii Săi, ca un rezumat a ceea ce știți: „Cred în Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, care s-a întrupat de la Duhul Sfânt, s-a născut din Fecioara Maria; a pățimit sub Ponțiu Pilat, a fost răstignit, mort și îngropat; El a coborât în Iad; a treia zi a înviat din morți, El s-a înălțat la ceruri și stă la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernicul; de acolo El va veni să judece vii și morții.”

Toate acestea sunt relativ adevărate, însă ele reprezintă doar cele mai elementare lucruri. Noi trebuie să avansăm la o apreciere a scopului Său principal pentru venirea pe pământ și ceea ce acesta cere de la adeptii lui pe lângă credință în El. Care a fost scopul principal pentru care acesta a venit pe pământ? Precum i-a spus și lui Pilat: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit pe lume: ca să depun mărturie pentru adevăr.” Mărturia sa a reprezentat prioritatea Lui; mântuirea oamenilor fiind pe locul doi. – Ioan 18:37.

Ce pretenții are de la adeptii săi? În primul rând, precum a spus și în rugăciunea Sa către Tatăl Ceresc: „Aceasta înseamnă viața veșnică, ca ei să asimileze cunoștințe despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat și despre cel pe care Tu l-ai trimis mai departe, Isus Cristos.” „Și nu este salvare în nimeni altcineva, căci nu

există alt nume sub ceruri care să fi fost trimis printre oameni pentru a ne salva.” Cunoștințele despre Iehova Dumnezeu și despre Isus Cristos sunt necesare pentru salvare. – Ioan 17:3; Faptele 4:12.

Unii se opresc la asta, dar să reținem aceste adevăruri pur și simplu în mințile noastre nu sunt îndeajuns, deoarece „credința fără fapte este moartă.” În plus față de credință trebuie să facem câțiva pași spre căință, convertire, dedicarea față de Dumnezeu pentru a face voința lui, botezul în apă, iar apoi toate zilele vieții noastre trebuie să trăim ca niște creștini adevărați, urmând exemplul lui Isus în măsura în care ni se permite, pentru a suporta și pentru a conduce la mărturia pentru adevăr. – Iac. 2:26.

Chiar și aceasta nu este totul. Isus a prezis că va pleca și va primi o împărăție pentru El și apoi se va întoarce. Îndeplinirea profeției biblice arată că Isus a primit acea împărăție și apoi s-a întors, iar acum stăpânește din ceruri în mijlocul dușmanilor Săi. Acum, prin urmare, în loc de a aștepta pace și siguranță de la agențiile umane, trebuie să oferim supunerea noastră lui Isus Cristos, să-L recunoaștem drept rege conducător al lui Dumnezeu, plini de credință că Împărăția Lui va distruge toată răutatea și va aduce o nouă lume neprihănită. Acesta este singurul mod realist de judecată în acest interval de timp, deoarece va însemna atât supraviețuirea noastră în timpul distrugerii iminente a acestei lumii rele, dar și viața veșnică în noua lume a lui Dumnezeu.

Trebuie să fie botezat COPILUL TĂU?

Spală acest botez păcatele?
De ce a fost Isus botezat?

ORICINE s-a gândit vreodată la propriul botez sau la cel al copilului său ar trebuie să fie extrem de interesat în legătură cu această întrebare. Se știe fără îndoială că botezul este o necesitate pentru creștini. Isus Cristos însuși a fost botezat în râul Iordan. Dar care este perspectiva Bibliei în legătură cu botezul copiilor, care de obicei se face cu doar câțiva stropi de apă? Suferă într-adevăr un copil, care moare fără a fi botezat, într-o lume de dincolo, în ceea ce a fost numită „pierzanie”? Există speranță pentru copiii care mor fără a fi botezați?

Nu se știe cu precizie când a apărut această practică de botez al copiilor, dar cu siguranță a fost după moartea discipolilor lui Isus Cristos. *The Encyclopædia Britannica* explică: „Întreaga perioadă timpurie a cunoscut botezul drept o practică folosită numai pentru adulți, care hotărâu prin decizie proprie că vor să facă parte

din comunitatea creștină. Botezul copiilor apare sporadic spre sfârșitul celui de-al doilea secol și este practicat și pe durata următoarelor secole, dar numai ca o excepție.” – vol. 3, pag. 84.

Aceeași autoritate arată că abia după patru sute de ani după Isus Cristos, practica botezului copiilor ajunge să aibă o importanță considerabilă, în mare parte datorită lui Augustin: „Teoreticianul botezului care a avut cea mai mare influență asupra succesiunii perioadelor este Sfântul Augustin.” Cum gândea acesta? „Copiii ce mor fără a fi botezați sunt excluși din Împărăția Cerurilor ca urmare a păcatului originar și trăiesc în lumea de dincolo într-o formă a pierzaniei, chiar dacă este de natura cea mai ușoară a acesteia. Botezul are efect asupra păcatului originar, în sensul că îndepărtează caracterul de vinovăție.”

Ce se poate spune cu privire la faptul că botezul copiilor ar putea fi de origine apostolică? Istoricii religioși Neader scrie despre creștinii primului secol: „Credința și botezul au fost întotdeauna legate una de cealaltă, și astfel este cel mai probabil ca botezul să se fi realizat doar când cele două menționate mai sus ar fi conlucrat împreună, însă practica botezului copiilor era încă necunoscută în acea perioadă... Dar nu mai târziu de vremurile lui Irineu (sau cel puțin cu siguranță nu mai devreme) este momentul apariției primelor dovezi de practică a botezului copiilor; la început aceasta devine recunoscută drept o tradiție apostolică, în timpul secolului al treilea, reprezentând mai degrabă dovada împotriva admiterii originii apostolice decât pentru recunoașterea ei.” – *Planting and Training of the Christian Church*.

FĂRĂ PRECEDENT BIBLIC

Mai departe, un istoric al botezului, abatele Jules Corblet, scrie: „Pe scurt, nu găsim în Scripturi nici un fapt concret, nici un text precis care să poate demonstra fără urme de îndoială, că în timpurile apostolice se botezau și copiii.”

Din această varietate de fapte istorice suntem nevoiți să tragem următoarea concluzie: aceea că botezarea copiilor nu era practică de către primii creștini. Dar ce a condus apoi la această practică? Este o perspectivă destul de generalizată cea care consideră botezul drept un jurământ, din care rezultă spălarea păcatelor.

Însă Biblia vorbește despre botez ca o metodă de iertare a păcatelor? Da, vorbește atât despre botezul realizat de către Ioan Botezătorul, cât și despre cel realizat în numele lui Isus Cristos. Mai întâi, să analizăm botezul realizat de Ioan. Ioan i-a botezat pe „cei care se căiau pentru iertarea păcatelor... au fost botezați de Ioan în râul Iordan, mărturisindu-și deschis păcatele.” (Marcu 1:4, 5) Asta nu înseamnă că botezul în sine spăla păcatele. Precum arată și Faptele 19:4 în diverse versiuni moderne ce au fost traduse: „Ioan a botezat cu botezul care era simbol al pocăinței.” „Botezul lui Ioan a fost un botez ce a simbolizat căința.” (AT) „Ioan a botezat cu un botez ce reprezenta expresia pocăinței.” (Williams) Botezul lui Ioan, apoi, a fost luat drept un semn sau simbol al pocăinței firești a evreilor pentru păcatele comise împotriva legământului legii. Prin urmare, botezul lui Ioan îi pregătea pe cei care se căiau pentru Mesia. Botezul lui Ioan, de asemenea, nu însemna stropirea cu apă, ci cufundarea în întregime în apă: „Ioan boteza în Enon,

aproape de Salem, deoarece acolo era foarte multă apă.” (Ioan 3:23) Pentru a se căi de păcate, omul trebuia să fie îndeajuns de matur pentru a înțelege adevăratul sens al pocăinței. Acesta este motivul pentru care Ioan nu boteza copii.

Oare s-au schimbat lucrurile o dată cu instituirea botezului creștin, astfel că acum copiii ar trebui botezați? Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să întrebăm: Cum a fost Isus botezat? De ce a fost Isus botezat?

SIMBOL DE DĂRUIRE

Fiul lui Dumnezeu s-a dus la Ioan Botezătorul și i-a cerut să-l boteze, spre marea surprindere a lui Ioan. Ioan nu înțelegea de ce ar avea nevoie Isus să fie botezat și a întreat: „Eu am nevoie să fiu botezat de Tine, iar Tu vii la mine?” (Mat. 3:14) Isus a rămas ferm în privința deciziei Lui și Ioan s-a supus, cufundându-l pe Isus sub apă cum făcea și cu ceilalți. Isus nu a fost pur și simplu stropit, ci a fost băgat sub apă în întregime: „Isus s-a ridicat imediat din apă.” – Mat. 3:16.

De ce a fost Isus botezat? Nu putea fi pentru a se spăla de păcate sau în semn de căință a păcatelor sale, deoarece El era „neîntinat, fără răutate, despărțit de păcătoși.” Și „El nu a comis păcat, iar în gura Lui nu s-a găsit înșelătorie.” Un om perfect – dar chiar și așa Isus a fost botezat! – Evr. 7:26; 1Pet. 2:22.

Isus, cel fără păcate, a fost botezat pentru că a fost dorința Lui să facă voia Tatălui Său. Explicând asta, apostolul Pavel apelează la Psalmii 40:6-8 pentru Isus Cristos: „Iată! Am venit (în sulul cărții este scris despre Mine) să fac voința Ta, o, Dumnezeule!” (Evr. 10:4-7) Isus a fost botezat pentru că a vrut să simbolizeze astfel devotamentul Lui pentru îndeplinirea voinței lui Iehova și a dovedit că a făcut această dăruire prin faptul că a refuzat să devină tâmplar pentru preoție. Isus a făcut acest jurământ de devotament ca un om în toată firea ce era: „Isus a fost de asemenea botezat... Mai mult decât atât, Isus și-a început lucrarea pe când avea cam treizeci de ani.” – Luca 3:21, 23.

Botezul creștin din ziua de astăzi ar trebui să se realizeze prin imitarea exemplului pe care Isus Cristos l-a dat. Astfel, semnificația botezului lui Isus aderă la botezul urmașilor Săi astăzi. Botezul unui creștin simbolizează faptul că acesta și-a dăruit viața lui Dumnezeu și a jurat precum Isus a făcut : „Am venit să fac voința Ta, o, Doamne.”

Cei care au considerat că apa de botez îndepărtează păcatele, de obicei dădeau citate din Faptele 2:38 pentru a avea sprijin pentru spusele lor. Acest verset conține cuvintele apostolului Petru: „Căiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor voastre.” Aici Petru, cu ocazia Rusaliilor, le vorbea celor care au păcătuit împotriva lui Isus. Cum ar fi putut aceștia să-și câștige iertarea? Ei trebuiau să se căiască și să-l accepte pe Isus și sângele Lui de curățare, iar apoi să arate acest lucru fiind botezați în numele lui Isus. Asta nu însemna că apa de botez în sine va curăța păcatele, pentru că dacă ar fi fost așa oamenii ar fi trebuit să fie botezați din nou după comiterea fiecărui păcat. Însă precum explică și Faptele 22:16: „Acum, de ce întârzii? Ridică-te, botează-te și

spală-te de păcate strigând numele Lui.” Cum se curăță păcatele? Nu se curăță datorită apei în sine, ci datorită „strigării numelui Lui.”

Așadar, apa de botez reprezintă pentru creștini un simbol al pocăinței lor, al faptului că ei l-au acceptat pe Isus și au dedicat întregile lor vieți pentru a face voința lui Iehova, precum spunea Isus.

CREDINȚA ȘI CUNOAȘTEREA SUNT NECESARE

Porunca dată de către Isus era: „Mergeți și faceți ucenici din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Spirit, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit.” – Mat. 28:19, 20.

Această exprimare „oamenii tuturor națiunilor” includea și copiii? În mod evident nu, pentru că ar fi schimbat semnificația botezului instituit de Isus. Copiii nu pot face o dăruire personală lui Dumnezeu, bazată pe credință și cunoștințe. În plus, nu botezul în sine este cel care înlătură păcatele. Discipolul scria: „Fără vărsare de sânge nu va fi nici iertare.” (Evr. 9:22) Ceea ce aduce iertarea, după cum dovedește și schimbarea cursului vieții, este jertfa de răscumpărare a lui Cristos, împreună cu pocăința creștinilor și acceptarea răscumpărării. Mai mult decât atât, apostolul a spus: „Fiindcă ‘oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat’. Însă cum îl vor putea chema pe cel în care nu au crezut? Și cum vor crede în cel despre care nu au auzit? Și la rândul lor, cum vor auzi fără ca cineva să le predice?” (Rom. 10:13, 14) Nu, „oamenii tuturor națiunilor” ce trebuiau botezați nu făcea referire și la copii, aceștia trebuiau să crească mai întâi pentru a putea înțelege valoarea sacrificiului făcut de Isus și pentru a-și pune credința în El, după ce ar fi aflat despre Mesia.

Unul dintre motivele neînțelegerii legate de botezul creștin este convingerea oamenilor că „apa” despre care Isus vorbește în versetul din Ioan 3:5 este apa botezului. Isus spunea: „Dacă cineva nu se naște din apă și spirit, nu poate să intre în regatul lui Dumnezeu.” Cei care vor citi mai departe vor realiza că această apă nu este apa botezului. Această apă este menționată în Ioan 4:14 și în Revelația 22:1, 17, fiind numită „apa vieții”. În fiecare dintre aceste cazuri nu este vorba despre apa pentru botez, ci despre o apă simbolică de băut. În locul apei de botez este vorba de apa adevărului, înviorătoare, dătătoare de viață, reprezentând cunoștințele necesare pentru curățarea Cuvântului lui Dumnezeu. Această apă reface caracterul unui persoane și deschide calea către viața veșnică.

Căutați cât doriți în Sfintele Scripturi, pentru că nu veți găsi nici măcar un singur exemplu de botez al unui copil abia născut! Mulți dintre susținătorii botezului copiilor încearcă să-și apere doctrina spunând că familii întregi au acceptat creștinismul în zilele apostolilor și au fost botezați. Dar dacă aceste familii au inclus și copii mici, putem spune că apostolii au dat greș; aceasta reprezentând o ocazie extraordinară pentru ca aceștia să poată sublinia importanța doctrinei lor.

COPIII SUNT SFINȚI ȘI FĂRĂ BOTEZ

Dar dacă se întâmplă ca un copil să moară înainte de a apuca să crească și să învețe despre calea Domnului către salvare? Pentru a răspunde acestei întrebări, Scripturile au reflectat un motiv izbitor pentru a evidenția de ce botezul pruncilor nu este necesar: Dumnezeu vede un prunc drept un „sfânt” datorită credinței părinților săi creștini. Dar dacă doar unul dintre părinți este credincios? Apostolul Pavel afirmă: „Soțul necredincios este sfințit datorită legăturii cu soția sa, iar soția necredincioasă este sfințită datorită legăturii cu fratele, altfel copiii voștri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți.” (1Cor. 7:14) Așadar, copiii sunt „sfinți” în ochii lui Dumnezeu datorită credinței tatălui sau mamei lor, nu datorită unei ceremonii în care sunt stropiți cu apă.

În loc să se preocupe atât de mult de subiectul botezului copiilor, părinții creștini ar trebui să urmeze sfaturile din Scripturi și să-și crească copii „în disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova.” (Efes. 6:4) Învăță-ți copilul despre voia și poruncile lui Iehova Dumnezeu. Fă precum spune și proverbul: „Educă-l pe copilul tău conform căii potrivite pentru el și nici când va îmbătrâni nu se va abate de la aceasta.” (Prov. 22:6) Dacă părinții au fost sârguincioși în a-și învăța copii despre adevărul lui Dumnezeu, atunci când vor crește aceștia vor fi capabili să ia singuri decizia de a-și dăruia viețile lui Dumnezeu. După ce vor fi luat această decizie, vor trebui ca și Isus să o simbolizeze prin cufundarea în apă. Dacă se vor fi devotați dăruirii, aceștia vor dovedi că merită să se bucure de viața veșnică pe pământ și în Împărăția Cerurilor.

Dar dacă acel copil moare înainte de a fi îndeajuns de mare pentru a depune jurământ de devoțiune lui Dumnezeu? Putem fi siguri că din moment ce Dumnezeu consideră „sfânt” orice copil cu părinții credincioși, dacă acesta va muri el va fi înviat din morți. Părinții care ascultă și urmează exemplul lui Isus nu vor da niciodată greș. Chiar și răufăcătorului, care și-a găsit moartea pe rugul de tortură de lângă Isus, i-a fost promisă învierea din morți și posibilitatea de a obține viața veșnică în noua lume neprihănită. „Vei fi cu Mine în Paradis,” îi spuse Isus. (Luca 23:43) Dacă acest făcător de rele, până atunci o persoană nebotezată, va fi acolo când paradisul va fi restaurat pe pământ înseamnă cu certitudine că și acei copii ai unor părinți credincioși ce au urmat exemplul lui Isus, în loc de a-i fi botezat când erau copii, se vor bucura de aceeași binecuvântare.

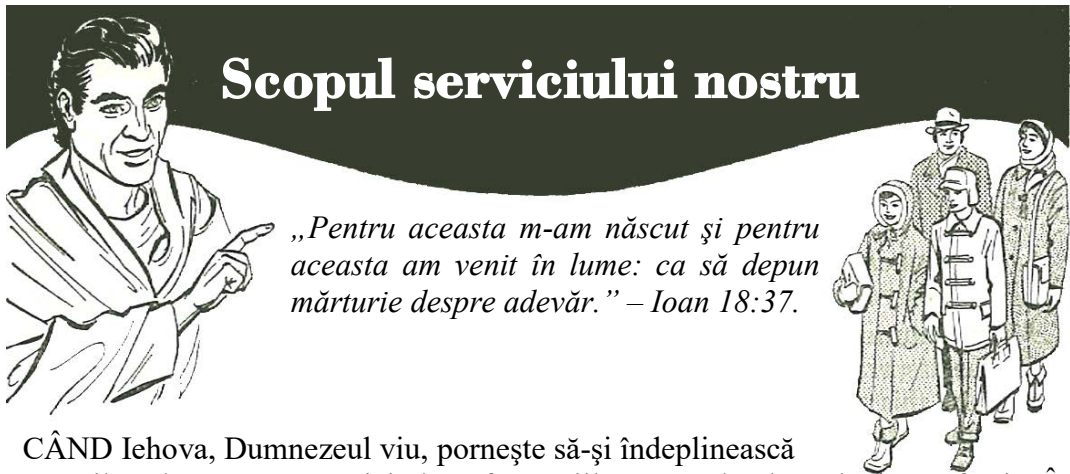
Pentru adevărați creștini cuvintele și exemplul lui Isus Cristos au mult mai multă autoritate decât tradițiile oamenilor. Adevărații creștini urmează exemplul lui Cristos îndeaproape. Ei văd dintr-un studiu al Sfințelor Scripturi dovezi coplesitoare arătând că (1) niciun copil nu a fost botezat de către creștinii din primul secol, (2) botezul creștin nu spală păcatele, ci este doar un simbol al dăruirii personale față de Dumnezeu, iar (3) copiii părinților credincioși sunt văzuți de către Dumnezeu drept „sfinți.”

Așadar, copiii nu trebuie și nu au nevoie să fie botezați. Botezul este o ceremonie care marchează un angajament personal, angajament pe care nimeni altcineva nu îl poate face pentru tine și pe care un prunc ținut în brațe nu îl poate face cu siguranță pentru el însuși. Doctrina biblică a apei pentru botez, de fapt

singura apă pentru botez pe care Dumnezeu chiar o acceptă rămâne și azi cum era în vremurile când Isus a început cu astfel de practică.

Cristos ar condamna lumea modernă

• „Dacă personajul istoric Isus s-ar întoarce astăzi”, a spus Aldous Huxley, „fără nicio îndoială ne-ar condamna civilizația din cauza inumanității, a lipsei organizate și sistematice de dragoste – într-un cuvânt din cauza tuturor viciilor pentru care, acum două mii de ani, a condamnat civilizațiile Romei și ale Orientului Apropiat. De asemenea, foarte probabil, ar vorbi despre sfârșitul lumii și despre Ziua Judecării; ce e drept, în termeni contemporani și în lumina istoriei lumii de după Hiroshima” – *Cosmopolitan*, decembrie 1958.

Scopul serviciului nostru

„Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr.” – Ioan 18:37.

CÂND Iehova, Dumnezeul viu, pornește să-și îndeplinească scopurile El nu rămâne niciodată fără mijloace să le ducă la bun sfârșit. În înțelepciunea Lui infinită El a folosit multe forțe și creaturi pentru a-și îndeplini scopurile Sale eterne și pentru a-și realiza sarcinile specifice în voința Lui divină. În epocile trecute El a folosit flăcări arzătoare de foc, mări învolburate de furtuni, pești uriași, fiare ale câmpului, păsări sălbatice ale aerului, insecte, îngeri și creaturi umane. Toate în schimb, au servit sau au slujit scopului divin al Creatorului lor. – Gen. 19:1, 24; Iona 1:4, 17; 2Reg. 2:24; Num. 11:31-33; Ex. 8:16, 17.

² Astăzi se apropie cu repeziciune timpul când Iehova hotărăște ca această lume rea să vadă încheierea ei completă. Însă înainte ca acest sistem vechi al lui Satan Diavolul să ajungă la sfârșitul lui pentru a face loc lumii noi permanente a lui Iehova, El a hotărât ca o lucrare deosebit de urgentă și importantă să fie înfăptuită. Pentru a realiza această lucrare urgentă va apela Iehova la foc, la furtuni? Va chema El fiarele câmpului sau păsările aerului? Nu! Acest privilegiu nu va fi extins nici îngerilor din cer. El a rezervat această lucrare pentru oamenii cu frica

lui Dumnezeu de pe pământ, bărbaților, femeilor și copiilor credincioși care vor uita această lume veche rea și vor deveni miniștrii Lui. – Mat. 24:14.

³ Din timpurile lui Abel, primul Lui martor, Iehova a avut întotdeauna slujitorii Lui pe pământ, și deși ei au primit diverse sarcini de serviciu în timpuri diferite, cu toții au avut un scop primar în comun, de a împărți cu alții reabilitarea numelui lui Iehova făcându-i numele și scopurile cunoscute. Acesta a fost țelul lui Isus Cristos când a fost aici pe pământ. Acesta a fost țelul apostolilor Lui credincioși. Este țelul miilor și miilor de miniștri devotați de astăzi ai lui Iehova care alcătuiesc societatea Lumea Nouă. Pentru numele Lui mare și sfânt Iehova Dumnezeu a înființat această societate Lumea Nouă pe pământ, iar membrii ei se dovedesc a fi miniștri productivi. Astăzi numărul mereu crescând al oamenilor de bună credință care răspund la această lucrare salvatoare de viață a oamenilor lui Iehova și care se asociază cu societatea Lumea Nouă sunt o dovadă grăitoare că Iehova binecuvântează cu adevărat ministeriatul oamenilor Lui. – Prov. 14:25.

⁴ Pentru a ne ajuta să apreciem cum îi vede Iehova pe miniștrii Lui din poziția Sa înaltă, Petru a scris: „Voi sunteți... un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunțați pretutindeni virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1Pet. 2:9) Ministeriatul creștin este cel care reflectă această lumină a veștii bune despre regatul lui Dumnezeu peste tot astfel încât „oricine spune numele lui Iehova va fi salvat.” – Rom. 10:13.

APĂRAREA LUI IEHOVA DE PRIMĂ IMPORTANȚĂ

⁵ Timp de secole, Satan, adversarul lui Dumnezeu, a încercat cu disperare să stingă și să distrugă această lumină minunată și să închidă oamenii de pe pământ în întuneric. Cu aproape șase mii de ani în urmă, în grădina Edenului, când acea creatură ambițioasă a contestat suveranitatea de drept a lui Iehova Dumnezeu, el a pornit pe calea lui nelegiuită să întoarcă toată omenirea împotriva Creatorului ei. El a folosit multe intrigi pentru a realiza aceasta. Cea mai eficientă dintre acestea a fost religia falsă, cu păstoriile ei preluând conducerea. Deși acești lideri religioși s-au numit miniștrii lui Dumnezeu și și-au câștigat traiul din această minciună, faptele arată că în loc să aducă onoare numelui lui Iehova, ei i-au ascuns și blasfemat numele, scoțându-l din traduceri moderne ale Bibliei. Ca și negustorii necinstiți din timpurile antice care îndoiau vinul cu apă pentru a-l înmulți și a aduce astfel mai mulți bani, clerul a devenit negustorul religios fals, îndoind și denaturând cuvântul lui Dumnezeu, amestecând puțin adevăr biblic cu cantități uriașe de tradiții umane, doctrine păgâne și filosofii științifice. Ei au substituit un amestec de purgatorii și trinități păgâne, iaduri păgâne și suflete nemuritoare; iar pentru distribuirea acestui amestec religios ei primesc sprijin material din partea turmei.

⁶ Acești lideri religioși pledează de asemenea pentru ca oamenii să se împrietenească cu această lume ticăloasă. Timp de mai bine de patruzeci de ani ei au sprijinit Liga Națiunilor și succesorul ei, Națiunile Unite. În loc să se plece în fața regelui întronat al lui Dumnezeu, Cristos Isus, al cărui nume buzele lor îl repetă la nesfârșit, ei sprijină și votează în diverse poziții proprii lor candidați, iar

apoi se roagă la Dumnezeu să le aducă succesul, ignorând complet avertismentul lui Dumnezeu prin Iacov: „Oameni adulteri, nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu?” (Iac. 4:4) Isus a condamnat păstoriile falși ai zilelor Lui, ca și pe cei din zilele noastre, citând cuvintele lui Dumnezeu prin profetul Isaia: „Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine.” (Mat. 15:8) Datorită îndrumării greșite a clerului, forma de închinare de astăzi este mai rea decât în zilele când apostolul Pavel a intrat în Atena și a găsit oamenii crezând în mulți zei, însă adevăratul Dumnezeu, Iehova, le era necunoscut. – Faptele 17:23.

⁷ Dacă ne uităm în jurul nostru astăzi, la ce zei înlocuitori vedem oamenii închinându-se și servind? Conducătorii umani, războiul, materialismul; însă adevăratul Dumnezeu, Iehova, rămâne pentru această lume Dumnezeul necunoscut. Aceasta nu va fi întotdeauna așa, totuși. Scopul clar al lui Iehova este ca toți să-L cunoască, spre binele lor sau spre distrugerea lor eternă. Vorbind prin profetul Ezechiel, El declară: „Și mă voi preamări, mă voi sfinți și mă voi face cunoscut sub ochii multor națiuni; și vor ști cu siguranță că eu sunt Iehova.” – Ezec. 38:23.

⁸ În armonie cu scopul lui Iehova, Isus a arătat că motivul principal al venirii Lui pe pământ a fost pentru a reabilita numele și suveranitatea tatălui Său. Când a fost adus la judecată înaintea lui Pilat, El a declarat cu curaj: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr. Oricine este de partea adevărului îmi ascultă vocea.” (Ioan 18:37) Isus și-a recunoscut misiunea dată de Dumnezeu și a declarat-o public în sinagogă când a citit din profeția lui Isaia: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că el m-a uns să le anunț săracilor vestea bună, m-a trimis să le predic captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți și să predic anul de bunăvoință al lui Iehova.” (Luca 4:18, 19) Martorii lui Iehova de astăzi au aceeași misiune de a predica și de a purta mărturie numelui lui Iehova Dumnezeu. Despre ei, Iehova afirmă: „Voi sunteți martorii Mei.” – Isa. 43:10.

ALTE OI ADUNATE DE CĂTRE LUCRAREA EDUCAȚIONALĂ BIBLICĂ DIN ÎNTREAGA LUME

⁹ Când apostolul Pavel era în Grecia el a recunoscut marea șansă ce i-a fost dată de a mărturisi în legătură cu unicul Dumnezeu adevărat, care era necunoscut atenișilor. Când a terminat acel memorabil discurs în areopagul grecesc, mulți l-au numit bârfitor și au început să râdă de el, arătându-și atitudinea încăpățanată, de neînțelegere, asemănătoare cu cea a caprelor. Însă erau și alții care nu au arătat această atitudine: „dar unii oameni i s-au alăturat și au devenit credincioși. Printre aceștia au fost și Dionisie, judecător la tribunalul Areopagului, o femeie pe nume Damaris și alții împreună cu ei.” (Faptele 17:33, 34) Aceștia erau oamenii pe care Pavel îi căuta. Ca și Pavel, miniștrii lui Dumnezeu trebuie să profite de orice ocazie li se oferă pentru a mărturisi adevărul, și se vor găsi continuând ministeriatul lor printre mulți opozanți pentru a găsi celelalte oi ale lui Dumnezeu. Ei vor trebui să vorbească cu vecinii lor, cu prietenii lor, cu rudele lor și cu cei cu

care lucrează pentru a găsi oile lui Iehova, persoanele de bună-credință care vor răspunde vocii Păstorului cel Drept, Cristos Isus, exprimată prin buzele miniștrilor lui Iehova.

¹⁰ Această localizare și separare a oilor de capre, care este un scop al ministeriatului nostru creștin, a fost identificat clar ca unul dintre evenimentele ce trebuie să aibă loc în timpul perioadei de mare judecată care are loc acum în lume. Înainte ca Iehova să aducă sistemul ticălos al lui Satan la distrugerea lui zdrobitoare la Armagedon, mesajul Regatului trebuie rostit de către miniștri Săi creștini astfel încât profeția lui Isus să poată fi îndeplinită: „Când va sosi Fiul omului în gloria Sa cu toți îngerii, atunci se va așeza pe tronul Său glorios. Toate națiunile vor fi adunate înaintea Sa și El îi va separa pe oameni unii de alții, așa cum separă un păstor oile de capre.” – Mat. 25:31, 32; Rev. 16:16.

¹¹ Din această profeție poate fi văzut un alt scop măreț al ministeriatului nostru, adunarea „lucrurilor dezirabile ale tuturor popoarelor” în societatea Lumea Nouă a lui Iehova. (Hag. 2:7) Scopul nostru nu este doar să adunăm acești oameni asemănători oilor. Ei trebuiesc învățați să cunoască și să observe voința divină pentru a primi binecuvântările vieții. Cristos Isus i-a dezvăluit lui Ioan în Revelația că va exista o mare mulțime care va vrea să îl cunoască și să îl servească pe Iehova Dumnezeu: „După aceste lucruri m-am uitat și iată: o mare mulțime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate națiunile, triburile, popoarele și limbile.” – Rev. 7:9; Ioan 17:3.

¹² Miniștrii de astăzi calificați să învețe și să-i ajute pe acești căutători ai vieții sunt puțini, exact la fel cum erau și în zilele lui Isus. Pe vremea Lui, Isus simțea afecțiune dragă pentru mulțimile care ascultau cu atenție învățăturile Sale, pentru că El a văzut că „erau jupuite și aruncate încoace și-ncolo ca niște oi fără păstor. Atunci le-a zis discipolilor săi: „Da, secerișul este mare, dar lucrătorii sunt puțini. Rugați-l deci pe Stăpânul secerișului să scoată lucrători la secerișul său.” (Mat. 9:36-38) Acum este o nevoie imperioasă pentru ca mult mai mulți să colaboreze la această lucrare de adunare a celorlalte oi ale Domnului. Se pare că nu toate au fost adunate încă. În Republica Guineea, *Yearbook of Jehovah's Witnesses* din 1961 arată că există doar un singur martor la fiecare 312,500 de oameni. În Afganistan, proporția este de unul la fiecare 1,714,286 de oameni. În Irak este de unul la fiecare 3,269,055 de persoane. Oamenii din aceste țări, ca și din alte părți ale lumii, trebuie să aibă oportunitatea să audă acest mesaj al Regatului care este declarat prin slujitorii devotați ai lui Dumnezeu.

¹³ Ești tu calificat să înveți și să iei parte la această lucrare salvatoare de vieți a ministeriatului sau poate să te bucuri de o parte și mai mare decât acum? Eziți din cauza unui motiv nebiblic, aștepti să ai destui bani în bancă pentru siguranță, sau amâni câțiva ani până îți vei lua o soție sau un soț? Nu mai aștepta! Acum este timpul de a face din ministeriatul lui Iehova scopul tău în viață. Răspunde invitației rugătoare ai slujitorilor Lui de a „trece în Macedonia și de a ne ajuta” așa cum a făcut apostolul Pavel atunci când i-a fost dată invitația lui și lui Timotei: „De îndată ce a avut viziunea, am încercat să plecăm în Macedonia, înțelegând că Dumnezeu ne chemase să le anunțăm vestea bună celor de acolo.” (Faptele 16:9,

10) Noi nu trebuie să ne limităm ministeriatul nostru doar la comunitatea, statul sau țara noastră. Isus a spus că „această veste bună a regatului va fi predicată pe tot pământul locuit.” (Mat. 24:14) Deci, conform cuvintelor lui Isus, câmpul pentru ministeriatul nostru este răspândit în întreaga lume. Urmați exemplul lui Isus, al lui Pavel și al altor miniștri și mergeți, dacă este posibil, acolo unde nevoia este mare.

¹⁴ Nu există o metodă nouă, modernă, rapidă de găsim, hrănire și instruire a celorlalte oi ale Domnului, cu toate că trăim într-o lume a veștilor rapide și a călătoriilor rapide. Metoda de predicare este tot aceeași folosită în zilele lui Isus și ale apostolilor. Aceeași metodă încercată și testată în timp s-a dovedit an după an a fi cea mai eficientă. Această metodă este descrisă în Biblie în aceste cuvinte: „Și în fiecare zi, în templu și din casă în casă, nu încetau să predea și să anunțe vestea bună despre Cristos, Isus.” (Faptele 5:42) În timpul anului 1960, 916,332 de martori ai lui Iehova au crezut aceste cuvinte și au urmat această metodă dovedită în predicarea și învățarea lor.

¹⁵ Ministeriatul martorilor lui Iehova nu se limitează doar la a merge în casele oamenilor și la a le oferi Biblie și ajutoare biblice. Acești oameni cu inima dreaptă nu trebuiesc doar găsiți, ci ei trebuie de asemenea și hrăniți spiritual. Aceasta necesită vizite repetate în casele lor efectuate de către miniștrii lui Dumnezeu pentru a-i învăța Cuvântul lui Dumnezeu prin intermediul studiilor Bibliei acasă. Fără acestea o parte esențială a ministeriatului ar fi incompletă deoarece înțeleptul sfat de la Proverbe ne spune: „Nu te reține să le faci bine celor ce au nevoie, când stă în puterea mâinii tale s-o faci.” – Prov. 3:27; Faptele 15:36; 1Cor. 3:6.

¹⁶ Scopul ministeriatului nu se termină nici cu găsim și hrănirea persoanelor de bună credință. Următorul pas este să instruiem acești căutători ai vieții să fie miniștri la fel cum creștinii au fost întotdeauna instruiți să urmeze pașii lui Cristos Isus. Notați cum Pavel a urmat această metodă a lui Cristos în a face miniștri: „În tot acest timp nu m-am reținut să vă spun toate lucrurile care erau de folos și să vă învăț în public și din casă în casă.” (Faptele 20:20) Cât a fost de eficace această metodă de găsim, hrănire și instruire a noilor miniștri? Anuarele martorilor lui Iehova arată următoarele creșteri în miniștrii nou botezați: în 1957 – 59,828; 1958 – 62,666; 1959 – 86,345; 1960 – 69,027.

DOVEDIND TIPUL CORECT DE SLUJITORI

¹⁷ Este adevărat, lumea se întreabă și este uimită de creșterea societății Lumea Nouă a lui Iehova. Însă miniștrii lui Dumnezeu nu se miră. Ei știu că spiritul lui Iehova a fost cu ei și i-a binecuvântat pentru că sunt miniștri cu un scop. Ei s-au supus voinței divine și vor continua să o facă, asigurați și încrezători că Iehova va continua să-i binecuvânteze și poate alte milioane li se vor alătura în ministeriatul lor și-și vor adăuga vocile strigătului de laudă ce este auzit în jurul pământului. Aceasta este ziua rodirii și creșterii societății Lumea Nouă, așa cum a profetizat Isaia: „Cel mic va deveni o mic.” (Isa. 60:22) Miile și miile de alte oi care sunt găsite, hrănite și instruite anual pentru ministeriatul Regatului iau parte la

reabilitarea numelui lui Iehova și sunt o dovadă concludentă că martorii lui Iehova îndeplinesc voința lui Dumnezeu și se dovedesc a fi tipul corect de miniștri. La fel cum tipul corect de medic este recunoscut după numărul de pacienți pe care îi vindecă, la fel cum tipul corect de avocat este identificat după numărul de cazuri pe care le câștigă în instanță, la fel cum tipul corect de fermier este notat după recoltele lui; astfel tipul corect de ministru se dovedește după rezultatele ministeriatului său. El îi poate iniția pe cei pe care i-a ajutat să ajungă la o cunoaștere a adevărului și pe cei care i s-au alăturat în ministeriat. Ei sunt recomandarea lui că este un ministru: „Începem din nou să ne recomandăm singuri? Sau avem oare nevoie, ca unii, de scrisori de recomandare pentru voi sau de la voi? Voi înșivă sunteți scrisoarea noastră, scrisă pe inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.” – 2Cor. 3:1, 2.

¹⁸ Nu trebuie să stabilim o limită de timp pentru ministeriatul nostru. Nu trebuie să gândim: „Voi fi ministru pentru doi, trei, cinci sau zece ani. Apoi Armagedonul va veni și nu va mai trebui să predic.” Câțiva dintre cei care au gândit așa în trecut acum nu mai sunt în organizația avansată a lui Iehova. Mult mai bine este să învățăm lecția pe care Iehova l-a învățat pe Isaia când a întrebat: „Până când, o, Iehova? Și el a răspuns: „Până când orașele vor ajunge niște ruine și vor rămâne fără niciun locuitor, până când casele vor rămâne fără niciun om pământean, iar pământul va ajunge o pustietate.” (Isa. 6:11) Iehova Dumnezeu știe timpul de îndeplinire al predicării. Iehova a fost cel care a dat cuvântul de începere, deci așteptați până când Iehova spune că este timpul să vă opriți.

¹⁹ Trăim în zilele lui Iehova. Sarcina de la Iehova este să predicăm locuitorilor pământului. Dacă oamenii ascultă sau refuză să asculte, ține de *ei* să decidă. Dacă există un refuz, va fi al lor, și nu un refuz din partea miniștrilor lui Iehova de a se duce la ei cu mesajul Regatului. Ce i-a spus Iehova lui Ieremia să le facă oamenilor încăpățânați și aroganți din zilele lui? A spus El: „Lasă-i în pace, oricum sunt doar capre?” Nu! Ascultați ce a spus: „Tu spune-le toate cuvintele acestea, dar ei nu te vor asculta; cheamă-i, dar nu-ți vor răspunde.” (Ier. 7:27) Isus a urmat același model cu deplina cunoaștere că poporul Lui nu-L va accepta ca Mesia lor. Cu toate acestea, El oricum le-a predicat. Cu multă amărăciune, El a spus: „De câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi, cum își adună cloșca puii sub aripi! Dar voi n-ați vrut!” (Mat. 23:37) Multe persoane cinstite l-au auzit pe Isus și au acordat atenție predicii Lui, însă de departe marea majoritate a respins și a urât mesajul Lui pacifist, culminându-și ura lor vicioasă prin condamnarea Lui la moarte. Isus nu a fost descurajat de opoziția pe care a întâmpinat-o, nici nu s-a așteptat să convertească lumea prin ministeriatul Lui. El a avertizat că adepții Lui vor întâlni aceeași reacție: „Atunci vă vor da necazului, vă vor omorî și veți fi urâți de toate națiunile din cauza numelui meu.” – Mat. 24:9.

²⁰ În timp ce lumea urăște și se opune, nu fiți prea iuți în a judeca persoanele care se opun ministeriatului la început. Amintiți-vă că pe măsură ce condițiile se schimbă, se schimbă și mentalitatea oamenilor. Acesta a fost și cazul lui Saul din Tars. El s-a schimbat dintr-unul care i se opunea lui Dumnezeu și îi persecuta pe miniștrii lui credincioși într-unul plăcut lui Dumnezeu și a devenit un ministru

credincios al lui Dumnezeu pentru popoare. Mulți dintre miniștrii credincioși dedicați ai lui Dumnezeu s-au opus mesajului atunci când l-au auzit pentru prima dată. – Faptele 9:11-15.

BINECUVÂNTĂRILE SERVICIULUI

²¹ Mai sunt multe mii de oi ce încă trebuiesc găsite și aduse în societatea Noua Lume, iar aceasta înseamnă că multe bucurii și binecuvântări urmează să fie primite ca rezultat al ministeriatului. Amintiți-vă prosperitatea, gloria și splendoarea regatului lui Solomon. Când regina din Șeba a venit să vadă cu ochii ei, ea a rămas fără grai, după cum este relatat: „N-a mai fost suflare în ea. Și i-a zis regelui: ‘Adevărat a fost cuvântul pe care l-am auzit în țara mea despre lucrurile tale și despre înțelepciunea ta! N-am dat crezare cuvintelor până n-am venit să văd cu ochii mei. Și iată că nu mi s-a spus nici pe jumătate! Ai întrecut în înțelepciune și în bogăție tot ce-am auzit. Fericțiți sunt oamenii tăi, fericțiți sunt acești slujitori ai tăi care stau tot timpul înaintea ta, ascultând înțelepciunea ta!’” – 1Reg. 10:5-8.

²² Astăzi, cei ce sunt în serviciul lui Solomon mai mare, Cristos Isus, sunt martori cu ochii lor la prosperitatea, bucuriile și fericirea societății Noua Lume în acțiune. Ei văd și aud bărbați, femei și copii din toate părțile pământului spunând despre numele lui Iehova Dumnezeu. Gloria și splendoarea Regatului lui Dumnezeu și a Fiului Lui pot fi de asemenea văzute în oamenii de bună credință, iar aceștia au tot venit în organizația lui într-un număr de mai mult de 1,000 pe săptămână fără pauză în ultimii zece ani. Cunoașterea bucuriei venirii celorlalte oi ale Domnului este o altă binecuvântare a ministeriatului. Niciodată să nu faceți schimb de locuri sau privilegii ale ministeriatului pentru toate pozițiile pe care această lume le are de oferit. Ministeriatul ar trebui să fie vocația noastră principală iar ocupația noastră profană ar trebui să fie secundară. Este doar un mijloc de a ne ajuta să ne continuăm ministeriatul. Ca și miniștri ai lui Dumnezeu, preocuparea noastră este să „continuăm să căutăm mai întâi regatul și dreptatea Sa.” (Mat. 6:33) Realizând că această cerință depinde de fiecare dintre miniștrii lui Iehova nu ar trebui niciodată să intrăm într-o asemenea stare sufletească încât să spunem: „O, lucrarea va fi făcută și fără mine.” Desigur, Iehova Dumnezeu poate avea făcut acest minister și fără noi. De asemenea el poate înființa noua lume fără noi. Este mult mai bine să privim lucrurile astfel: El ne va folosi și va continua să ne folosească pentru totdeauna în noua Lui lume dacă ne îndeplinim scopul ministeriatului nostru acum. Lăsați oamenii lumii să caute bogăție materială, putere, popularitate, prestigiu și plăcere, însă, țineți minte, aceste scopuri vor dura doar până la Armagedon. Însă scopul vostru ca și miniștri ai lui Dumnezeu de a reabilita numele lui Iehova, de a ajuta alți oameni să-L cunoască pe Iehova Dumnezeu, și de a vă dovedi miniștri credincioși și productivi va fi un țel ce vă va conduce prin Armagedon și în lumea nouă. Fie ca ministeriatul nostru să-i aducă încântare lui Iehova Dumnezeu și fiecărui credincios răsplata vieții veșnice.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. (a) De ce anume s-a folosit Iehova în trecut pentru a-și realiza țelurile? (b) Ce anume a plănuit Iehova să se înfăptuiască înaintea sfârșitului acestei lumi rele și de către cine?
3. Care a fost obiectivul principal al servitorilor lui Iehova și care sunt dovezile că Iehova le binecuvântează și astăzi clerul?
4. Cum își privește Iehova clerul și cum sunt clericii aducători de lumină?
- 5, 6. (a) Care este cel mai aprig dușman al vieții? (b) Cum reușesc falșii păstori religioși să-i țină pe oameni în întuneric și să propovăduiască prietenia între oameni?
7. La care zei falși se închină oamenii și cine va ajunge să-l cunoască pe adevăratul Dumnezeu?
8. Care sunt, conform lui Isus, scopul și misiunea venirii Sale pe Pământ și cine are o misiune similară în zilele noastre?
9. Care a fost rezultatul predicii ținute de Pavel pe Câmpul lui Marte și ce putem învăța de aici?
10. De ce este absolut necesar să facem cunoscut mesajul Regatului în aceste vremuri și ce profeție îndeplinim procedând astfel?
11. Ce se poate spune despre faptul că sarcina noastră s-ar încheia odată cu găsirea oamenilor potriviți?
12. De ce este nevoie acută astăzi și cum putem ști că nu toate oile Domnului au fost găsite?
13. (a) Având în vedere cantitatea enormă de muncă ce mai trebuie încă făcută, care sunt întrebările pe care trebuie să ni le punem? (b) Ce învățătură dată lui Pavel trebuie să urmăm?
14. Având ca bază Scripturile, care este cea mai eficientă metodă de găsire a oilor, și care clerici urmează această metodă?
15. Conform Proverbelor (3:27), ce anume ne-ar împiedica să ne îndeplinim sarcina pe de-a întregul?
16. După ce-i găsim și-i formăm pe aceia care-l iubesc pe Iehova, ce urmează să mai facem – conform lui Pavel, Faptele 20:20 – și care vor fi rezultatele acestei strădanii?
17. Ce-i diferențiază pe clericii buni?
18. De ce nu este bine să fixăm o limită de timp misiunii noastre și cât timp a spus Iehova că ar trebui să predicăm?
19. Ce anume, din ce au făcut Ieremia și Isus, trebuie să facă toți misionarii Domnului de astăzi?
20. De ce nu trebuie să ne grăbim în a-i judeca pe aceia care se opun inițial mesajului nostru?
21. Ce a impresionat-o pe regina din Șeba la regatul lui Solomon?
22. (a) Cum anume sunt binecuvântați astăzi predicatorii lui Iehova? (b) Care sunt gândurile de care trebuie să ne ferim și din ce cauză?

Filmele Societății stârnesc interes

Adevărul lui Dumnezeu a stârnit un interes ENORM pe pământ african, în Camerun. Acest lucru a fost făcut posibil prin intermediul filmelor Societății: „Societatea Lumii Noi în acțiune” și „Fericirea Societății Lumii Noi”. Raportul misionarului districtual din Camerun ne arată rezultatele vizionării acestor filme.

- „Una din cele mai importante adunări de circuit unde aceste filme au rulat s-a ținut în orașul L—. Filmul a fost vizionat de 6,800 de persoane, printre care mai multe înalte oficialități ale Prefecturii. A fost un eveniment senzațional pentru acel oraș unde, anterior, mesajul de salvare predicat de pionierul nostru special nu fusese ascultat de către locuitori. Șeful Superior al Consiliului Urban le interzisese martorilor lui Iehova să răspândească veștile cele bune ale Regatului în oraș, pionierul nostru întâmpinând probleme în realizarea activității. Vizionarea filmului a avut efecte benefice, deoarece în momentul de față interdicția a fost ridicată iar martorilor lui Iehova li s-a dat nu numai dreptul de a predica ci și acela de a construi ceea ce autoritățile numesc o „biserică” chiar în centrul orașului.

- „Autoritățile locale sunt acum convinse de faptul că activitatea martorilor lui Iehova este una internațională. Un musulman de seamă a declarat: „Activitatea voastră va cuceri într-adevăr lumea; eu însumi voi deveni martor al lui Iehova”.

- „Autoritățile guvernamentale din departamentele A— și E— au ajuns, prin intermediul filmelor, să ne aprecieze munca. Acestea au rulat grație unei permisiuni speciale. Polițiști, soldați și chiar grade superioare din armată au luat parte și au putut vedea fabuloasele realizări ale martorilor lui Iehova în întreaga lume. Aceste înalte oficialități și-au exprimat bucuria văzând cum intensă noastră activitate de predicare se desfășoară în mod pașnic în orice colț al pământului.

- „În A— ajutorul de sub-prefect a decis să devină martor al lui Iehova. Acesta s-a arătat profund interesat și a pus multe întrebări. M-a invitat la el acasă și m-a asigurat că-și dorește să participe pe deplin în activitatea teocratică. Practicase poligamia, având șapte soții, dar s-a supus voinței divine, alegându-și o singură soție și încetând să mai aibă relații cu celelalte. Acum participă la întruniri și ne sprijină activitatea prin contribuții voluntare. Alt bărbat, care are zece soții și optzeci și doi de copii, a întrebat ce trebuie să facă pentru a deveni membru al Societății Lumii Noi. Un mentor care administra școala misiunii adventiste a fost concediat de către director pentru că ne-a frecventat întrunirile și a vizionat filmele. Acest om publică acum cu ardoare mesajul Regatului.

- „În S— la vizionarea filmului a asistat o mulțime de 1,050 de persoane. Multe dintre acestea și-au exprimat bucuria și dorința de a face parte din Societatea Lumii Noi. A fost pentru prima dată când am putut arăta filmele în această regiune și cred că pe viitor ne vor aduce noi membri”.

Participare zeloasă în misionarism

Când studiem viețile unor oameni ca Ezechiel, Ieremia, Iehu sau Isus ajungem la concluzia că aceștia s-au dedicat cu ardoare lui Iehova. Lor li s-a încredințat o misiune și ei nu au permis ca nimic să-i perturbe de la îndeplinirea ei.

De exemplu, Ezechiel a fost trimis la „fiii cei obraznici și cu inima împietrită”. Misiunea sa era să repete cuvintele lui Iehova „chiar dacă le vor auzi sau vor refuza” să le audă. Această sarcină nu a fost una ușoară, cu toate acestea Ezechiel a dus-o la bun sfârșit, dând dovadă de un zel exemplar. Misiunea lui Ieremia l-a făcut „ținta ironiilor zilnice; toți mă iau peste picior”, spunea profetul. Cu toate acestea și-a urmat calea, nu în tăcere, ci făcând cunoscută în mod deschis și curajos judecata lui Iehova. Iehu era omul acțiunii. Călărea cu furie și își îndeplinea rolul de călău, chemându-i pe ceilalți să devină martori ai zelului său pentru Iehova. Iar despre Isus Cristos stă scris: „Zelul arătat pentru casa ta m-a mistuit”. Acești oameni au exemplificat calitatea esențială a zelului în slujirea lui Iehova. – Ezec. 2:4, 5; Ier. 20:7-9; 2Reg. 10:1-19; Ps. 69:9.

Cuvântul „zel” înseamnă ardere; de aceea slujirea sinceră, zeloasă a lui Iehova este descrisă în Scripturi ca fiind fierbinte sau arzătoare prin entuziasm, pe când cea nesinceră este descrisă ca fiind călduță. Această calitate caustică a zelului este cea care i-a făcut pe oameni să răspândească vestea cea bună a creștinismului până la marginea Pământului. Doctorul Goodspeed aduce mărturie în acest sens, declarând: „Au fost oameni, la începuturile Bisericii, extrem de activi . . . în zelul lor de a difuza mesajul creștin în întreaga lume (greco-romană) s-au folosit de toate tehnicile de publicare existente atunci”.

Misionarismul creștin de astăzi are nevoie de o campanie la fel de viguroasă, de zeloasă. Și, în mare măsură, creștinii practicanți răspund în mod zelos nevoilor actuale. Charles S. Braden, în *Și aceștia cred*, afirmă: „Putem spune cu sinceritate că niciun alt grup religios nu a arătat un zel și o perseverență mai mare în încercarea de a răspândi vestea cea bună a Regatului decât martorii lui Iehova”. Activitatea lor este una de participare zeloasă, una care transmite mai mult decât un simplu „Eu cred”.

Prin participare zeloasă creștinii trebuie să se identifice cu orânduirea lui Iehova, fiind o parte activă a acesteia, nelimitându-se la frecventarea regulată a întrunirilor. Apostolul Pavel pune accent pe acest lucru atunci când spune: „Să ținem fără șovăire la declararea publică a speranței noastre, căci cel care a făcut-o este fidel. Și să ne încurajăm unul pe altul înspre iubire și fapte bune, fără a uita să ne întrunim așa cum fac unii, ci încurajându-ne unii pe alții, cu atât mai mult cu cât ziua se apropie”. Pavel încurajează o participare activă în munca de propovăduire prin întruniri regulate, prin iubirea aproapelui și prin fapte bune. – Evr. 10:23-25.

În misionarismul zelos este nevoie de chiar mai mult decât atât, după cum ne spune profetul: „Cu inima ne instruiam credința întru dreptate dar cu gura facem declarații publice de mântuire”. Pavel spulberă ideea conform căreia putem găsi mântuirea prin simpla credință neexprimată. Trebuie să declarăm vestea cea bună

despre Cristos nu doar în prezența credincioșilor ci și atunci când suntem printre necredincioși. Credința unui creștin trebuie să-l ducă din casă în casă predicând adevărurile despre regatul lui Dumnezeu tot așa cum credința primilor creștini i-a dus la ușile oamenilor (Rom. 10:10; Faptele 5:42; 20:20). Pavel a declarat că nevoia i-a fost dată: „Vai și amar mie”, a spus apostolul, „dacă nu aş răspândi veste cea bună!” – 1Cor. 9:16.

Misionarismul creștin din casă în casă trebuie îndeplinit cu entuziasm și forță, avându-i ca exemplu pe Isus și pe apostoli. Nu trebuie făcut într-o manieră neglijentă, apatică sau indiferentă, ci trebuie să debordeze de zel. Jurămintele unui creștin trebuie să confere credință; cuvintele sale dragoste; zelul său convingere. Precum căldura produce dilatarea unei substanțe, tot așa zelul unui creștin trebuie să creeze în el și în ceilalți dorința de a-și lărgi cunoașterea despre Dumnezeu și despre misionarism.

Participarea zeloasă în misionarism necesită multă tărie fizică și psihică. Pentru a ne putea continua activitatea în mod zelos trebuie să ne refacem forța vitală absorbind adevăruri din Cuvântul Domnului, Biblia. Pavel ne asigură: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și exercită putere”. „Nu este cuvântul meu... asemenea unui foc?”, întreabă Iehova. Studiind și meditând zilnic la Cuvântul Domnului rezerva de combustibil nu ni se va termina nicicând. Vom avea suficient combustibil încât să ne țină „strălucitori în spirit”, după cum ne convinge apostolul. – Evr. 4:12; Ier. 23:29; Rom. 12:11.

Pentru a ne păstra zelul viu este obligatoriu să fim conștienți de timpurile și vremurile în care trăim, să avem „viu în minte prezența zilei lui Iehova” (2Pet. 3:11, 12). Conștientizarea pericolului Armagedonului ar trebui să ne capaciteze într-o slujire mai devotată și într-o dăruire personală din toată inima. Nu ne putem permite să ne complăcem că am avut o *oarecare* parte în misionarism. Misionarismul nostru trebuie să fie din tot sufletul; devotamentul nostru exclusiv; dragostea noastră completă. Nu trebuie să vrem să ne înfrânăm energiile vitale. După cum Pavel le-a spus tesalonicenilor: „Am fost bucuroși să vă împărtășim nu doar vestea cea bună a lui Dumnezeu ci și propriile noastre suflete, căci v-am îndrăgit”. Nici Isus nu a fost reținut, ci „și-a revărsat sufletul până când a fost să moară” în numele oilor Tatălui Său. – 1Tes. 2:8; Isa. 53:12.

Cum este dragostea ta pentru Iehova și pentru oile Sale? Este la fel de fierbinte ca la început sau ai lăsat-o să se răcească? Dragostea lăsată să se răcească îți va afecta zelul. Poate face ca slujirea să înceteze. Congregația din Efes a fost muștrată pentru că a permis ca dragostea să i se răcească. Pentru a preveni ca o asemenea tragedie să ni se întâmple și nouă trebuie să „ne pregătim mințile pentru a fi activi și să ne păstrăm echilibrul”. Asta înseamnă că trebuie să ne bucurăm de privilegiile de a ne putea întruni și de a-i îndemna și pe alții la iubire și fapte bune. – Rev. 2:4; 1Pet. 1:13.

Menținerea unei iubiri calde este în asonanță cu grija arătată oilor lui Iehova. Când întâlnim persoane asemeni oilor nu le vom considera cazuri de rutină ci le vom arăta interes viu și grijă profundă, știind că bunăstarea lor eternă este în joc. Vom vrea să stabilim contacte imediat ce le-am întâlnit, să le sădim adevăruri în

mente și inimă și să aprindem în ele dragostea pentru Iehova. În acest scop vom vorbi cu entuziasm despre regatul lui Dumnezeu și despre binecuvântările sale. Cuvintele lui Iehova, asemeni focului, vor stârni flacăra ce le va da strălucirea spiritului Său. Cu cât le întrebuițăm mai mult, cu atât mai mare ne va fi bucuria și cu atât mai sigură mântuirea.

Și, de asemenea, nu trebuie să lăsăm indiferența lumească să ne înmoaie spiritul sau să ne potolească zelul. Nici nu trebuie să credem că nu este nevoie mare de noi pentru că, în aparență, sunt puține oi în zona noastră. Să lăsăm ca dragostea să fie motivația noastră de a avertiza și a învăța pe alții. Dumnezeu este fidel promisiunilor făcute, deci dați-i înainte cu zel. „Să nu renunțăm la a face ce trebuie, căci la timpul potrivit vom culege roadele perseverenței noastre”. – Gal. 6:9.

ÎNGERII există oare cu adevărat? Conform unor teologi moderni, răspunsul este nu. Spun ei: „Credința în îngeri nu mai este o problemă de doctrină ci mai degrabă una de psihologie și de reprezentare poetică.” „Descoperirile telescopului și microscopului nu au lăsat niciun domeniu pentru intervenția miraculoasă a ființelor celeste.” „O lume a legii și proceselor nu are nevoie de o scară vie care să ducă de jos de la pământ până sus la Dumnezeu.”

Însă simplul fapt că instrumentele oamenilor de știință moderni nu au fost capabile să detecteze îngeri, nu este o piedică pentru creștini. Au putut oamenii de știință să-L vadă pe Dumnezeu cu ajutorul instrumentelor lor? Și totuși Dumnezeu există. Din moment ce Biblia este adevărul, după cum a afirmat Isus Cristos, noi știm că îngerii există. Din primele capitole până la cel de încheiere, Biblia menționează îngerii, mesageri spirituali, de sute de ori. – Gen. 3:24; Rev. 22:8.

Atât în părți ale Bibliei ebraice cât și ale celei grecești, cuvintele traduse „înger” înseamnă simplu un mesager sau un agent. De fapt, cuvântul ebraic pentru înger este aproape la fel de des tradus „mesager” și aplicat oamenilor pe cât este tradus „înger”. Și deși pe parcursul Scripturilor termenul „înger” este aplicat de obicei mesagerilor spirituali, el este, uneori, ca și la Revelația capitolele 2, 3, aplicat creaturilor umane. – Gen. 32:3, Iac. 2:25.

Faptul că există trupuri spirituale ne confirmă apostolul Pavel. „Dacă există un trup fizic, atunci există și unul spiritual.” Pentru că îngerii sunt creaturi spirituale

ei sunt numiți uneori spirite, și pe bună dreptate, căci ceea ce este spirit este de asemenea invizibil cât și puternic. Astfel citim: „În sfârșit a venit un spirit și a stat în fața lui Iehova.” „El îi face pe îngerii lui spirite.” „Nu sunt toți spirite pentru serviciul public?” În Scripturi, îngerii de asemenea sunt denumiți „fiii lui Dumnezeu”, „stele de dimineață” și „cei sfinți”, al căror sălaș este în cer, deoarece citim despre „îngerii din ceruri.” – 1Cor. 15:44; 1Reg. 22:21; Evr. 1:7, 14; Iov 1:6; 2:1; 38:7; Deut. 33:2, *ftn*; Marcu 12:25.

Când au fost ei creați? Unii teologi susțin că ei au fost creați în timpul celor șase zile de creație la care se face referire în Geneza, însă nu e așa. Chiar și „cerul înstelat și pământul” au fost create într-un început înainte să înceapă prima „zi” a creației. (Gen. 1:1) Cuvântul lui Dumnezeu arată că îngerii, stelele de dimineață și fiii lui Dumnezeu, au cântat și au strigat de bucurie când au fost puse bazele pământului; așadar ei trebuie să fi fost creați înaintea pământului. Și din moment ce Isus Cristos, în existența sa preumană ca și Logos, a fost „începutul creației lui Dumnezeu,” și a fost folosit de către Dumnezeu pentru a crea toate celelalte lucruri, este logic că îngerii au fost creați după ce Dumnezeu a creat Logosul și înaintea creării universului material. – Iov 38:7; Rev. 3:14.

Prin urmare Scripturile nu furnizează nicio bază pentru cântecul „Vreau să fiu un înger și să cânt cu îngerii.” Când Isus era pe pământ, El a afirmat că „niciun om nu a urcat la cer” până atunci, și totuși Scripturile ebraice anterioare acelor vremuri conțin multe referințe despre îngeri. Când Isus a urcat la cer El a fost înălțat mult peste îngeri, iar cei ce vor împărți gloria cerească cu El, numai 144,000, vor fi, ca și mireasă a Lui, înălțați mult peste îngeri. – Ioan 3:13; Evr. 1:4; Rev. 14:1, 3.

Cât despre numărul lor, Biblia ne asigură că îngerii sunt aproape imposibil de numărat. În viziunea sa profetică, Daniel a văzut „o mie de mii îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea lui.” Apostolul Ioan spune că armatele cerești simbolice numărau „două miriade de miriade” sau 200 de milioane. Și repetat citim despre miriade de îngeri sau sfinți. – Dan. 7:10; Rev. 9:16; Evr. 12:22; Iuda 14.

RANGURI ȘI FELURI DE ÎNGERI

Din moment ce Iehova Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii, este rezonabil să concluzionăm că miriadele Lui de îngeri cerești sunt organizate, la fel cum era și națiunea Lui a Israelului, ultima nu doar nu doar în doisprezece triburi, ci și cu conducători peste mii, sute, cincizeci și zeci. (Deut. 1:15) Cel Conducător peste toți îngerii este Isus Cristos, Cuvântul, arhanghelul singuratic, Mihail. (Dan. 12:1; Ioan 1:1; Iuda 9; Rev. 12:7) El mai este numit și îngerul sau mesagerul legământului la Maleahi 3:1 și este îngerul la care se face referire în Revelația 20:1, 2 care îl leagă pe Satan și pe demonii lui și îi aruncă în abisul morții pentru o mie de ani. Fără îndoială el a fost de asemenea îngerul numit de Dumnezeu să conducă fiii lui Israel în timpul călătoriei lor prin deșert: „Iată că trimit un înger înaintea ta, ca să te păzească pe drum... îngerul meu va merge înaintea ta.” „Mesagerul său i-a salvat.” – Ex. 23:20-23; Isa. 63:9, *ftn*.

Incluși în armatele angelice sunt serafimii. Doar Isaia se referă la aceștia, după ce i-a văzut într-o viziune a lui Iehova în templul lui. Numele lor înseamnă cei „arzători” sau „nobili.” – Isa. 6:2, 6.

Mai frecvent menționați în Scripturi sunt heruvimii, fiind notați de aproximativ nouăzeci de ori. Cel ce a fost în Eden și a cărui ambiție l-a făcut să devină Satan Diavolul era un heruvim. Heruvimii păzeau intrarea în Eden când omul a fost alungat din Paradis, și reprezentări ale heruvimilor au fost plasate pe chivotul legământului care a fost găzduit în partea cea mai sfântă a tabernacolului din deșert și mai târziu în templul lui Solomon. Heruvimii se pare că sunt purtătorii sau escortele tronului lui Dumnezeu, susținându-i maiestatea. – Ezec. 28:16; Gen. 3:24; Ex. 25:18-22; Ps. 80:1.

Iar apoi mai este marele corp de îngeri sau mesageri ai spiritului. Nu trebuie să ne gândim la aceștia ca la niște curieri ci ca la agenți sau delegați, servind nu doar ca mijloace de comunicare ci și îndeplinind scopul lui Dumnezeu, fie că este protecția și eliberarea poporului Lui sau distrugerea celor răi.

CARACTERISTICILE ÎNGERILOR

În timp ce unii ar nega personalitatea distinctă a îngerilor individuali, Biblia ne învață altfel. Personalitatea lor este sugerată de faptul că au nume individuale, cum ar fi Mihail sau Gabriel. (Dan. 12:1; Luca 1:26) Cu toate acestea, se pare că pentru a nu scoate în evidență în mod exagerat îngerii individuali, ni se spun puține despre numele lor. Când părinții lui Samson au întrebat numele îngerului care le-a apărut, el i-a muștrăat aspru, spunând: „De ce întrebi de numele meu, când acesta este minunat?” – Jud. 13:18.

Îngerii sunt reprezentați în general ca bărbați, pentru că despre Dumnezeu și Fiul Lui se vorbește ca fiind bărbați. Cu toate acestea, ei sunt fără sex, pentru că Isus a spus că cei ce vor veni pe pământ în înviere nu se vor căsători, pentru că vor fi ca și îngerii. Plăcerile sexului au fost cele care i-au făcut pe unii îngeri să-și abandoneze pozițiile lor cerești în zilele lui Noe. De asemenea, ei comunică între ei prin limbaj sau „limba îngerilor.” – Mat. 22:30; 1Cor. 13:1.

Îngerii fiind creaturi spirite, nu este posibil ca oamenii să știe cum arată. În relațiile cu oamenii, îngerii uneori apar în formă umană și în unele ocazii ca și creaturi înaripate. Apoi, pentru a atrage din nou atenția asupra oficiului lor onorabil, o glorie și strălucire fizică pot fi asociate cu ei, apărând la fel de strălucitori ca și fulgerul. – Dan. 10:6; Mat. 28:3.

În comun cu omul, îngerii sunt agenți morali liberi, adică, ei pot alege să facă bine sau rău. Ei sunt creaturi inteligente care se pot închina Dumnezeului Iehova sau pot refuza să facă asta și să suporte consecințele. Câțiva dintre ei s-au revoltat împotriva lui Dumnezeu, al căror șef este prințul lor, Belzebug, Satan Diavolul. Cei ce au continuat fideli sunt numiți „îngeri sfinți” și iau parte la reabilitarea numelui lui Iehova, așa cum fac oamenii fideli. – 2Pet. 2:4; Mat. 12:24; Marcu 8:38.

Din moment ce Dumnezeu a creat omul „puțin mai mic decât îngerii”, fără îndoială că îngerii au o capacitate mentală mai mare decât omul, însă cu toate

acestea Dumnezeu a ținut ascunse anumite lucruri față de ei. Prin urmare, Isus a spus că îngerii nu au știut ziua sau ora când cerurile sau pământul rău vor fi distruse. Și Petru ne spune că existau anumite lucruri pe care îngerii erau dornici să le egaleze. Ei trebuie să fie deosebit de interesați de ceea ce se întâmplă pe pământ, pentru că se spune că ei se bucură de cântă unui păcătos și privesc „spectacolul teatral” oferit de către creștini. Mai mult decât atât, este rezonabil să concluzionăm că îngerii pot învăța din observarea creștinilor, deoarece femeilor din congregația creștină li se spune să poarte un semn de autoritate peste capetele lor datorită îngerilor, pentru a oferi un exemplu adecvat de supunere la regulile numite de Dumnezeu. – Mat. 24:36; 1Pet. 1:12; Luca 15:10; 1Cor. 4:9; 11:10.

În concordanță cu poziția lor înaltă sunt puterile supraomenești cu care îngerii sunt înzestrați. În armonie cu aceasta citim că Domnul Isus Cristos va fi arătat „din ceruri cu îngerii Lui puternici.” „Binecuvântați-L pe Iehova, o voi îngeri ai Lui, mari în putere, îndeplinindu-i cuvântul Său.” Iar puterea lor este sugerată de faptele pe care se spune că ei le-au împlinit, cum ar fi faptul că doi dintre ei au distrus Sodoma și Gomora iar unul dintre ei a măcelărit toată armata asiriană de 185,000 de războinici câmpați înaintea Ierusalimului în zilele regelui Ezechia. – 2Tes. 1:7; Ps. 103:20; Gen. 19:13; 2Reg. 19:35.

Putem de asemenea concluziona că îngerii, mesagerii spirite ai lui Dumnezeu, călătoresc la viteze incredibile. Astfel, de îndată ce Daniel a început să se roage, Dumnezeu a trimis un înger la el ca răspuns la rugăciunea lui. Acest înger, deși venea din tărâmurile din spațiu, a ajuns la Daniel înainte ca el să-și încheie rugăciunea. – Dan. 9:21.

DATORII ȘI PRIVILEGII

Poate fi argumentat, așa cum fac moderniștii, că nu este nevoie de o scară a îngerilor care să ducă de la pământ la cer așa cum a văzut Iacov în visul lui. Dumnezeu putea foarte bine să-și atingă scopurile prin alt fel de mijloace. Dar Iehova Dumnezeu pur și simplu nu a ales să facă așa. El de asemenea ar fi putut crea totul de unul singur, după cum singur și-a oferit singurul Fiul născut, Cuvântul, care mai târziu a fost cunoscut ca Isus Cristos. Însă Dumnezeu a ales să-și lase Fiul să servească ca agent activ în crearea tuturor celorlalte creaturi și lucruri, dându-i astfel multă plăcere Fiului său și de asemenea primind El însuși bucurie pe măsură ce observa drumul supus al Fiului Său. (Prov. 8:22-30) Iehova a urmat acest curs înțelept și cu îngerii. Ei nu sunt indispensabili, însă Dumnezeu a văzut potrivit să-i creeze cu scopul de a le da fericire și pentru a servi scopurilor Lui de a îndeplini voința Lui pentru ei.

În primul rând, îngerii sunt arătați ca slujind lui Dumnezeu. „Erau o mie de mii care continuau să-L slujească.” În mod repetat ei sunt ilustrați ca fiind în prezența Lui: „Serafimii stăteau deasupra Lui.” „Am auzit o voce de mulți îngeri în jurul tronului.” Adeseori ei erau trimiși să ducă vești bune omului, servind astfel ca și evangheliști, ca atunci când au anunțat nașterea Salvatorului. Dumnezeu a folosit îngerii pentru a comunica voința Lui servitorilor Săi cum ar fi Avraam, Moise, Iosua, Daniel, Petru, Pavel și alții. Iar prin aceasta mesajul lor a devenit parte din

Cuvântul scris al lui Dumnezeu, ei au contribuit la scrierea Bibliei. – Dan. 7:10; Isa. 6:2; Rev. 5:11; Luca 2:13.

Notați de asemenea folosirea îngerilor lui Dumnezeu în viața lui Isus. Îngerii au anunțat concepția și nașterea Lui. Ei l-au slujit după postul de patruzeci de zile și l-au întărit în încercarea Sa finală. Când mulțimea a venit să-L aresteze, doisprezece legiuni de îngeri erau la dispoziția Lui dacă ar fi ales să-i ceară. Tot îngerii au anunțat și învierea Lui și au fost prezenți la ridicarea lui la cer. – Mat. 4:11; Luca 22:43; Mat. 26:53; 28:5-7; Faptele 1:10, 11.

În continuare îngerii sunt arătați însoțindu-L pe Isus Cristos când vine pentru judecată, separând grâul de neghină și oile de capre. Îngerii s-au alăturat lui Mihail în războiul lui cu dragonul și demonii lui la momentul nașterii regatului lui Dumnezeu în cer. Ei de asemenea îl vor sprijini pe Mihail în războiul mării zile a lui Dumnezeu cel Atotputernic, Armagedonul, așa cum în timpurile vechi erau folosiți de către Iehova Dumnezeu pentru a-i executa pe cei răi. – Mat. 13:41; 25:31; Rev. 12:7-10; 16:14, 16; 19:14.

Și în final, mesagerii spirite ai lui Dumnezeu slujesc servitorilor Lui astăzi, gând care este deosebit de reconfortant: „Nu sunt ei toți spirite pentru un serviciu public, trimiși să le slujească celor care vor moșteni salvarea?” „Vedeți să nu-l disprețuiți pe niciunul dintre acești micuți, căci vă spun că îngerii lor, în cer, văd întotdeauna fața Tatălui meu care este în cer.” Nu înseamnă în mod neapărat că fiecare din servitorii credincioși ai lui Dumnezeu are un înger desemnat pentru el; ci că un înger este desemnat unui număr de servitori ai lui Dumnezeu pe pământ. – Evr. 1:14; Mat. 18:10.

Da, „îngerul lui Iehova este așezat împrejurul celor ce se tem de el și îi salvează pe toți.” „El va da îngerilor Lui o comandă în legătură cu voi, de a vă păzi în toate drumurile voastre.” Într-adevăr, îngerii nu apar în mod vizibil în felul în care au apărut apostolilor pentru a-i elibera din închisoare și în felul în care unul i-a apărut lui Pavel când a naufragiat. Însă putem fi asigurați că indiferent de sorții care sunt împotriva noastră, indiferent de câți dușmani fac presiuni asupra noastră, dacă am avea viziune spirituală am putea vedea înconjurându-ne și protejându-ne armatele mesagerilor spirite ale lui Dumnezeu, la fel cum l-au înconjurat protector pe profetul Elisei și pe servitorul lui atunci când regele Siriei a desfășurat o puternică forță militară, inclusiv cai și care de război, pentru a-l captura pe Elisei. – Ps. 34:7; 91:11; Faptele 5:19; 12:7; 27:23; 2Reg. 6:13-17.

Cu adevărat, ceea ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu despre mesagerii lui spirite, îngerii, este și iluminator și întăritor al credinței.

O, adâncul bogăției, înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile

sale și cât de necuprinse căile sale! – Rom. 11:33.

Urmându-mi rostul în viață

precum a povestit Elmer C. Ihrig

NICI nu realizam eu în 1926, când mama a primit pentru prima dată niște broșuri publicate de Societatea Turnului de Veghere, că într-o zi îmi voi urma rostul în viață, și anume acela de predicator. Respinsesem acele broșuri ca fiind „doar o altă religie” care nu mă interesa. Dar iată-mă acum, după aproximativ treizeci și patru de ani, din care douăzeci și șase petrecuți în serviciul de pionierat, misionar al martorilor lui Iehova în Hondurasul Britanic.

Ne-am cumpărat primul radio în 1928 și, chiar și acum consider că este cea mai bună investiție pe care am făcut-o vreodată. La început ne interesau transmisiunile locale dar mai târziu, mai mult sau mai puțin din întâmplare, am comutat pe una din conexiunile stabilite de Societate cu ocazia unei adunări. Am început să realizez că această religie era într-adevăr diferită.

După ceva timp, fiind în vizită la unul dintre frați, am descoperit că avea o parte din publicații. Am cerut pe loc să le împrumut; iar el a acceptat pe loc, neinteresându-l foarte mult. Notându-mi adresa Societății și văzând că pot procura și un catalog, mi-am dat numele și adresa; în scurt timp citeam cu poftă descrierea fiecărei cărți și broșuri din listă. Am făcut comandă cât de repede am putut..

Contactul cu congregația locală s-a făcut într-un mod oarecum neobișnuit. De obicei membrii congregației sunt cei care stabilesc contactul dar, în cazul de față eu am fost cel care a început o conversație cu un bătrân pe care-l știam de ceva timp. Se adăpostise de o ploaie venită din senin într-o casă nouă, ce era construită de mine și de fratele meu. Greu de spus cine a fost cel mai surprins dintre noi. Am aflat de la el despre congregația locală care se întrunea, pe atunci, în locuința sa. Am mai aflat de asemenea că un reprezentant al Societății, ce călătorea în zonă, avea să țină, în curând, un discurs. Am fost și noi invitați. Dacă mai aveam încă îndoieli în capul nostru că acela era adevărul, acel discurs ni le-a alungat. Tot aici i-am întâlnit și pe primii pionieri. Câțiva ani mai târziu am avut privilegiul de a lucra într-un grup de pionieri din care făceau și ei parte. Mereu am fost recunoscător pentru această experiență. M-a ajutat foarte mult să-mi urmez rostul în viață, mai ales în domeniul misionarismului.

Privind retrospectiv la prima mea experiență ca predicator, pot să-mi dau seama cât de mult a progresat organizația până acum și cât de benefică este susținerea reciprocă în orice activitate. Pe atunci nu aveam parteneri de pregătire care să ne ajute. La început am lucrat în jur de o oră cu un alt frate; apoi mi s-au dat câteva broșuri și vreo două coli de hârtie. Ulterior s-a circulat o petiție referitoare la transmiterea radio a mesajului Regatului. Această sarcină mi s-a părut una extrem de importantă, deoarece prin intermediul radioului devenisem interesat de mesaj. Totuși, reprezentativ pentru modul în care m-am descurcat de unul singur este faptul că am muncit trei dimineți de duminică fără să dau vreo broșură și fără să

primesc vreo semnătură pe petiție. M-am simțit foarte descurajat, dar am fost mereu foarte bucuros de faptul că nu am renunțat.

Începutul serviciului de pionierat

Nu după mult timp am întâlnit un frate tânăr ce avea să-mi devină primul partener de pionierat. După ce am discutat cu el și după ce am citit o mulțime de experiențe de teren încurajatoare în publicațiile Societății, m-am simțit pregătit să devin pionier.

Chiar înainte de a pleca spre Missouri, acolo unde primisem prima noastră misiune, am avut privilegiul de a participa la prima mea mare întrunire. Fratele Rutherford și alți reprezentanți ai Societății au fost prezenți. Acesta a fost imboldul de care aveam nevoie. A fost pentru prima dată când am petrecut ceva timp departe de casă. Fiind la peste 800 de km de casă și având amândoi o sumă totală de 9\$, nu am avut un sentiment prea plăcut la început. Dar, pe măsură ce munceam și descopeream persoane care se arătau interesate și cu care puteam avea legături, am început să ne simțim mult mai bine.

Această misiune n-am început-o doar participând la o mare întrunire, ci ca răsplată pentru faptul că am dus-o la bun sfârșit, am avut de asemenea privilegiul de a participa la încă o întrunire.

De această dată a fost întrunirea de la Washington D.C. din 1935. Faptul că am reușit să participăm la această întrunire a părut a fi un miracol pentru noi, fiindcă chiar când eram pe punctul de a pleca, nu știam cum urma să mergem. Dar cu niște teritorii bune în special pentru a plasa literatură, cu frații cei buni și oameni de bună credință care ne-au ajutat, am reușit să plătim drumul cu un autobuz de școală, încărcat în cea mai mare parte de pionieri care plecau din Little Rock, Arkansas. Nu numai că am ajuns la întrunire dar am și reușit să ajungem la următoarea noastră misiune din Iowa.

Am continuat misiunea de pionierat în teritoriu izolat pentru câțiva ani. Doar în 1940 am început să am un pic de experiență cu o congregație. Acest lucru s-a întâmplat când am găsit un număr considerabil de persoane interesate, într-un teritoriu în care lucram și în care am considerat că ar trebui să se creeze o congregație. Când servul zonei a venit în vizită, se aranjase deja și el m-a recomandat ca și serv al congregației. Aflasem cu foarte mult timp înainte că mai multă responsabilitate urma să vină. La scurt timp, încă o scrisoare a fost primită de la Societate, de această dată cerându-mi să completez o poziție liberă în rândurile zonei servilor.

După aproximativ un an, zona de lucru s-a sfârșit. Apoi, lucrarea specială de pionieri ni s-a deschis. Exact asta îmi dorisem. Acum puteam să fac multe lucrări din ușă în ușă și să țin multe studii, aceasta fiind vremea când studiile Biblice acasă de-abia începeau să fie practicate și acceptate. Nu după mult timp, s-a aranjat încă o întrunire. Aici am auzit pentru prima oară de o școală care să-i pregătească pe misionari pentru terenul străin. Dar, bineînțeles, aceasta era pentru alții, mă gândeam eu și niciodată pentru mine. Mă înșelasem. La scurt timp după aceea, o parte din grupul nostru a fost trimisă într-un mic oraș din sudul lui Illinois. Eu

eram unul dintre cei care urmau să meargă. Nu la mult timp după aceea a sosit o scrisoare care într-adevăr m-a făcut să mă gândesc și să mă rog. Ce crezi că era? O scrisoare de la biroul președintelui, alături de un formular de completat de la Școala Biblică a Turnului de Veghere din Gilead. Deci am avut privilegiul de a participa la prima clasă din Gilead.

Am ezitat să-mi părăsesc partenerul din acel oarecum dificil teritoriu dar el m-a încurajat să merg. Oamenii de acolo, ocazional, îi jefuiseră și bătuseră pe martorii lui Iehova, înainte ca noi să mergem acolo. A fost încă o încurajare pentru mine când, după Gilead, am avut privilegiul de a participa la o întrunire din Chicago, o întâlnire printre alții și cu un cuplu mai în vârstă din acest același oraș pe care l-am părăsit ca să merg în Gilead și cu care am studiat. M-am bucurat foarte tare să văd că măcar doi oameni au ieșit dintr-un astfel de teritoriu și au luat poziție pentru Iehova.

BINECUVÂNTAREA LUCRĂRII MISIONARE

Deși prima clasă s-a terminat la mijlocul anului 1943, noi nu am reușit să venim în Honduras British decât pe la jumătatea anului 1945, atunci împlinindu-se 15 ani de când eram acolo. Uitându-mă în urmă la acea perioadă, în care cei care susțineau lumina adevărului ca să o vadă toți erau doar șase sau opt persoane și văzând acum creșterea, mă bucur cu adevărat să văd că am avut și eu o mică contribuție la asta. Atunci era doar acea mică congregație, fără să mai existe alte congregații în districtele periferice. Obişnuiam să merg în aceste locuri și să petrec câteva săptămâni simultan, însămânțând sămânță prin plasarea de cărți, luând cotizații și ținând discuții. Acum când mergem în astfel de locuri, vedem fie o congregație fie, cel puțin, un grup izolat al fraților noștri care oferă ajutor și altora să vadă lumina adevărului.

Face ca viața să merite să fie trăită când cineva vede crescând pe câțiva pe care i-a chemat și i-a ajutat să vadă adevărul Regatului. Iată un exemplu: în partea de vest a coloniei există un grup izolat și câteva mile mai departe, o mică congregație a fraților noștri. Aici se află doi pionieri speciali nativi tineri, care muncesc și care supraveghează aceste două grupuri. Unul dintre ei este un tânăr bărbat pe care l-am invocat eu acum câțiva ani, când era doar un băiat. Atunci, în 1954, când se deschisese încă un cămin misionar într-o altă parte a coloniei, acest creștin tânăr a fost întâlnit din nou. De această dată era pregătit de drum. Sămânța răsărise și doar un pic udată și cultivată, ea era gata să producă fructe.

O altă mică congregație din zona rurală are ca și serv de congregație un bărbat cu care am plasat ceva literatură și cu care a fost început un studiu acum câțiva ani. Nu am mai putut continua studiul, acest teritoriu fiind la o distanță considerabilă de Belize, dar am aranjat ca un alt frate care nu locuia așa departe de el, să continue studiul. Când s-a arătat, în cursul studiului, că cerințele drepte în ceea ce privește mariajul urmau să fie cunoscute, el a fost pregătit să facă întocmai. Acum el se bucură de privilegiul de a-i servi pe frații lui și altor oameni de bună credință din zona lui. Mă face să mă bucur faptul că am avut o mică parte în ajutarea lui.

La scurt timp după ce al doilea cămin misionar a fost deschis, o congregație a fost stabilită. Nucleul acesteia au fost câteva persoane pe care le chemaserăm în anii trecuți, când am lucrat zona ca teritoriu izolat. Acum, un nou cămin misionar fiind deschis, am putea fi acolo ca să udăm semințele însămânțate; și nu după mult timp au început să crească și să producă fructe. Chiar și la sfârșitul anului 1952, când am ținut prima noastră întrunire acolo, nu era nici un semn de vreo congregație. Aceasta este acum una dintre cele mai puternice congregații din colonie. A avansat până la a fi în stare să aibă grijă de multe dintre aranjamentele locale de a ține o întrunire. Un pionier special nativ care a absolvit Școala Gilead la Întrunirea Internațională a Credinței Divine din New York, în 1958, este acum supraveghetor acolo.

După ce m-am întors de la întrunire în 1958, mi s-a mai acordat un privilegiu. Acesta a fost de a fi chemat la Belize, pentru a ajuta în supravegherea clădirii unui cămin nou de sucursală și Sală a Regatului.

Dacă mai sunt vreunii încă în dubiu dacă să intre în serviciul cu normă întreagă sau nu, doar aduceți-vă aminte: „Dumnezeu Tatăl vostru știe de ce lucruri aveți nevoie chiar înainte de a le cere”. (Matei 6:8) Din propria experiență de 26 de ani de serviciu cu normă întreagă, pot spune că acest lucru este adevărat, că El mi-a oferit toate lucrurile de care am avut nevoie, material și spiritual. Câteodată lucrurile vor părea foarte dificile dar având încredere în Iehova și muncind din greu pentru a face munca Sa, întotdeauna a fost o cale de ieșire. Lasă-L pe Iehova să-ți dovedească că este bun. Pune-L la test începând acum să-ți urmărești scopul în viață ca un vestitor al veștii bune, cu normă întreagă. Cu trecerea vremii, fără îndoială că noi domenii de serviciu cu normă întreagă ți se vor deschide. Poate lucrare de pionier special, în care poți merge fie unde nu lucrează nici un frate sau la o congregație slabă care are nevoie de ajutor matur. Nimeni nu știe ce are Iehova pregătit pentru cei care îl cred pe cuvânt. Dar noi știm că orice ar fi, va fi ceva bun.

- **Având în vedere gravitatea primirii de sânge în organism prin transfuzie, o astfel de încălcare a Sfințelor Scripturi în această privință ar avea ca urmare excluderea din congregația creștină a membrilor consacrați și botezați care au avut transfuzii de sânge?**

Cuvântul inspirat al Sfințelor Scripturi ne spune că da. Pe la jumătatea primului secol „creștin” a avut loc la Ierusalim o întrunire a celor doisprezece apostoli ai lui Cristos împreună cu ceilalți reprezentanți maturi spiritual ai congregației pentru a determina care ar trebui să fie cerințele biblice pentru admiterea neamurilor în cadrul congregației creștine. Cei doisprezece apostoli și alți reprezentanți ai

congregației din Ierusalim care s-au întâlnit cu această ocazie pentru a lua o decizie în legătură cu această chestiune esențială erau iudei sau prozeliți circumciși și ei fuseseră până la ziua Pentecostei din anul 33 d.Cr. sub legea mozaică, iar aceasta include interzicerea ingestiei de sânge animal. În această lege mozaică Dumnezeu spune evreilor în Leviticul 17:10-12: „Dacă vreun om din casa lui Israel sau vreun locuitor străin care locuiește în mijlocul vostru mănâncă sânge de orice fel, îmi voi întoarce negreșit fața împotriva sufletului care mănâncă sânge și îl voi nimici din mijlocul poporului său. Căci sufletul cărnii este în sânge și Eu Însumi l-am pus pe altar pentru voi ca să facă ispășire pentru sufletele voastre, deoarece sângele este cel ce face ispășire prin sufletul din el. De aceea le-am spus fiilor lui Israel ‘Niciun suflet din mijlocul vostru să nu mănânce sânge și niciun locuitor străin care locuiește în mijlocul vostru să nu mănânce sânge’”.

Acei evrei creștini deveniseră supuși noului legământ care a fost validat prin vărsarea sângelui și moartea lui Isus Cristos, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni. Care a fost, deci, decizia lor referitoare la cerințele ce le-au fost impuse credincioșilor non-evrei pentru admiterea în congregația creștină? Porunca în care este făcută cunoscută decizia lor este următoarea: „Apostolii și bătrânii, frații voștri, către frații din Antiohia, din Siria și din Cilicia care sunt dintre neamuri: Salutare! [...] Căci spiritul sfânt și noi am considerat că este bine să nu vă adăugăm nicio altă povară, decât următoarele lucruri necesare: să vă abțineți de la lucrurile jertfite idolilor, de la sânge, de la animale strangulate și de la adulter. Dacă vă păziți cu grijă de aceste lucruri, va fi bine de voi. Fiți sănătoși!” (Faptele 15:23-29) Astfel pentru toți urmașii lui Cristos prin porunca apostolică transmisă sub îndrumarea spiritului sfânt s-a declarat că sângele și dobitoacele sugrumate, al căror sânge nu a fost vărsat, se aflau printre lucrurile de care era *necesar* ca ei să se ferească. Ani mai târziu această poruncă era încă valabilă pentru creștini conform versetului din Faptele 21:25. Acea decizie nu a fost anulată, deoarece este dată de la Dumnezeu și este încă valabilă pentru creștinii de azi care sunt credincioși consacrați, botezați care merg cu credință pe urmele pașilor lui Isus Cristos, care s-a născut ca evreu acum peste 1900 de ani.

În acord cu legea lui Dumnezeu, avându-l ca mijlocitor pentru națiunea lui Israel pe Moise, acei evrei sau prozeliți circumciși care încălcau porunca lui Dumnezeu de a nu mânca sau bea sângele animalelor erau excluși din poporul Său ales. Conform poruncii apostolice transmisă posteriorității de la acea conferință de la Ierusalim, congregația creștină avea obligația de a lua măsuri similare în cazul celor care au mâncat sau au băut sângele animalelor. Transfuziile de sânge nu erau populare în vremurile apostolice. Totuși, cu toate că probabil cei doisprezece apostoli și ceilalți membri ai congregației din Ierusalim nu se refereau la ceva atât de modern ca transfuzia de sânge, un astfel de lucru este cuprins în sfera acestei porunci transmise posterității. În zilele noastre medicina ne spune că transfuzia de sânge este o alimentare directă a vaselor de sânge ale corpului uman cu sângele altei sau altor persoane, în cazul în care medicul este de părere că transfuzia de sânge este necesară pentru supraviețuirea receptorului.

Legea lui Dumnezeu ne spune categoric că sufletul omului este în sângele lui. Așadar, receptorul transfuziei de sânge se alimentează dintr-un suflet dat de la Dumnezeu care se află în sângele semenului sau semenilor săi. Aceasta este o încălcare a poruncilor lui Dumnezeu pentru creștini, iar gravitatea acesteia nu trebuie să fie minimalizată prin trecerea cu vederea în mod nechibzuit, considerând-o drept chestiune opțională, o decizie care depinde de conștiința fiecărui individ în parte. Porunca apostolilor la Ierusalim afirmă: „Dacă vă veți păzi cu grijă de aceste lucruri va fi bine de voi.” De aceea un creștin care primește în mod voluntar o transfuzie de sânge și astfel nu se păzește de sânge nu va avea parte de prosperitate spirituală. Conform legii date prin Moise, care a expus și ideea unor lucruri care aveau să vină, receptorul unei transfuzii de sânge trebuie să fie separat de poporul lui Dumnezeu prin excomunicare sau excludere.

Dacă primirea unei transfuzii de sânge este prima contravenție a unui creștin dedicat, botezat care se datorează imaturității sau lipsei de stabilitate spirituală, iar el își dă seama de greșeala sa și se căiește, imploră iertarea divină și iertarea din partea congregației lui Dumnezeu pe pământ, atunci trebuie să i se ofere clemență și nu este nevoie ca el să fie excomunicat. El trebuie să fie supus supravegherii și să fie instruit temeinic în conformitate cu ceea ce ne spun Scripturile pe această temă și astfel să fie ajutat să obțină tăria necesară pentru a lua pe viitor decizii care sunt în conformitate cu standardul creștin.

Totuși, dacă el refuză să își recunoască abaterea de la standardul creștin care ni se impune și face ca această chestiune să devină o controversă în congregația creștină și încearcă să îi influențeze pe alții să îl susțină în această privință sau dacă pe viitor continuă să accepte transfuzii de sânge sau să doneze sânge în scopul realizării unor astfel de operațiuni medicale pentru alții, el demonstrează că nu s-a căit cu adevărat, ci că se opune în mod voluntar cerințelor lui Dumnezeu. Ca potrivnic răzvrătit și exemplu greșit pentru ceilalți membri ai congregației creștine, el trebuie să fie exclus din mijlocul lor prin excomunicare. Astfel congregația creștină se dezvinovățește de orice fel de acuzație de complicitate la încălcarea legilor lui Dumnezeu a unui membru din congregație prin transfuzia de sânge, susține după cum se cuvine standardul creștin înaintea tuturor membrilor congregației creștine și se păstrează curăția, departe de sângele oamenilor, asemenea apostolului Pavel care a promulgat porunca apostolică transmisă posterității la Ierusalim pentru diferitele congregații dintre neamuri. – Faptele 20:26.

TURNUL de VEGHERE

1 Februarie 1961

Nr. 3

Cuprins:

- CONTINUAȚI SĂ VEGHEAȚI CA FII AI LUMINII - Pag. 77
- DE CE CREDEȚI BIBLIA? - Pag. 83
- POARTA ÎNGUSTĂ SPRE VIAȚĂ - Pag. 85
- CELE ZECE PORUNCI – ALE LUI DUMNEZEU,
NU ALE OAMENILOR - Pag. 89
- CONȘTIENȚI DE RESPONSABILITATEA
NOASTRĂ - Pag. 94
- „SALUTAȚI-VĂ UNII PE ALȚII” - Pag.103
- PARTICIPAȚI LA UNA DINTRE ÎNTRUNIRILE
DIN 1961! - Pag.105
- PĂZIREA CHIBZUINȚEI PENTRU SLUJIRE - Pag.107
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.108

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

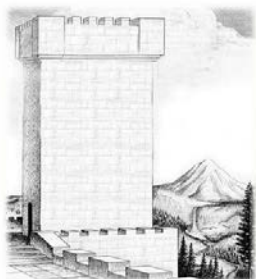
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

*Continuați
să vegheați ca*

FII AI LUMINII

*„Căci iată, întunericul va acoperi
pământul și bezna adâncă popoarele,
dar Iehova va străluci peste tine și
gloria sa se va vedea peste tine.”*

– Isa. 60:2

În prezent, oamenii sunt captivați de cucerirea științifică a cerurilor. Popoarele sunt interesate de perspectivele viitorului pentru cei care avansează cel mai repede din punct de vedere tehnologic în această eră a spațiului. Foarte mulți bani sunt cheltuiți pentru a trimite un om în spațiu și pentru a-l aduce înapoi în viață. Și acesta este doar începutul, după cum spun oamenii de știință.

² Cu toate acestea, în timp ce orizonturile științifice se deschid, întunericul cuprinde pământul din punctul de vedere al planurilor Lui Dumnezeu. Asemenea unei eclipse, această bezna intensă a început să acapareze suprafața pământului în timpul generațiilor trecute, obturând viziunea multora asupra viitorului real al universului. În țările comuniste, clădirilor bisericilor nu li se permit reparațiile, educația religioasă este descurajată și întunericul asupra oamenilor devine din ce în ce mai negru; în timp ce în țările non-comuniste sistemele religioase le permit oamenilor să bâjbâie împreună prin aceleași doctrine și profeții obscure care au prevalat în timpul Evului Mediu. Este ca și cum soarele, luna și stelele nu ar mai împărtăși lumina lor pe pământ.

³ În contrast cu aceasta, Iehova Dumnezeu lasă lumina adevărului să strălucească din ce în ce mai puternic în timp ce dezvăluie intențiile Sale celor sinceri, bărbați și femei, care caută Cuvântul Său iluminator. Celor supuși Lui le

strigă: „Scoală-te, O femeie, revarsă mai departe lumina, căci lumina ta a venit și asupra ta Însuși gloria lui Iehova s-a arătat. Căci, iată! Întunericul însuși va acoperi pământul, și jalea adâncă popoarele; dar deasupra ta Iehova va străluci puternic, și asupra ta gloria Sa se va vedea.” Așa cum soarele pare că strălucește mai tare după o eclipsă, așa și adevărul este radios și limpede pentru aceia care ies din întunericul care acum domină pământul. – Isa. 60:1, 2; 2Cor. 4:4

SEMNE ALE PREZENȚEI LUI CRISTOS

⁴ Da, este timpul ales pentru trezirea din întunericul sumbru care învăluie orânduirea veche a lumii incluzând organizațiile sale religioase; acesta este momentul pentru bucuria înviorătoarei lumini a adevărului. Sunt deja peste patruzeci de ani de la diferitele semne ale celei de a doua veniri a Lui Isus, care au început să fie observate odată cu izbucnirea celui de al Doilea Război Mondial în 1914. Împlinirea profeției biblice ajunge acum la apogeu. Aceasta este o zi pe care chiar și îngerii abia așteptau să o vadă – ziua Lui Iehova, când numele Lui va fi făcut cunoscut ca Dumnezeu etern al universului și când voia Sa se va face pe pământ la fel ca în ceruri. Nu mai este timpul de a face voia neamurilor, ci mai degrabă de a învăța și de a face voia lui Iehova. – 1Pet. 4:3.

⁵ Aceasta este cea mai importantă perioadă din istoria omului. Timpul limitat pe care Dumnezeu l-a lăsat pentru orânduirea actuală a lumii se scurge rapid. De fapt ne aflăm în perioada de sfârșit. Când un om care doar aude soneria alarmei ceasului, el știe că trebuie să se trezească pentru o nouă zi. Acest lucru este valabil și pentru noi într-un mod spiritual. Alarma de avertizare pe care Isus a dat-o în cuvintele Sale profetice în Marcu 13:29, 30 sună tare și limpede pentru noi acum: „De asemenea, ca și tine când vezi aceste lucruri întâmplându-se, să știi că el este aproape, lângă uși. Cu adevărat vă spun vouă că această generație cu nici un chip nu va pieri până nu se vor fi întâmplat toate aceste lucruri. Cerul și pământul se vor destrăma dar cuvintele Mele nu vor muri niciodată.” Ce lucruri a descris Isus atât de aprins? „Și neamurile se vor scula unele împotriva altora” a spus El – un eveniment care s-a dovedit adevărat nu o dată, ci de două ori, întrucât cele două războaie mondiale au devastat pământul începând din anul 1914. „Vor fi cutremure” – o altă mărturie și un lucru asupra căruia omul nu are control, dar pe care Isus l-a profețit – și oamenii de știință au observat o creștere semnificativă a numărului de cutremure precum și a puterii lor distructive în timpul acestei generații. „Va fi foamete” – asta a fost deja adevărat, cu teribila foamete din țările Asiei în deceniile recente, și acum amenințarea foametei crește din nou odată cu creșterea abruptă în populațiile anumitor țări. Dar asta nu este tot. Așa cum Isus a prevenit, „acestea sunt începuturile chinurilor nenorocirilor”. „Chiar și cercurile celor mai apropiate familii se vor rupe”, „și copiii se vor ridica împotriva părinților lor și îi vor trimite la moarte” – un fenomen înspăimântător al vremurilor noastre deoarece copiii s-au transformat în informatori ai statului și au depus mărturie împotriva părinților lor. – Marcu 13:8-12.

⁶ Cu toate acestea, există și o trăsătură bună a semnului, care nu trebuie trecută cu vederea: „De asemenea în toate popoarele vestea cea buna trebuie să fie mai

întâi predicată.” Aceasta este vestea cea bună a înscăunării lui Isus în Ceruri, în 1914 și de sfârșitul problemelor erei spațiului, care se apropie rapid odată cu cerurile cele noi și pământul cel nou ale lui Dumnezeu, care vor veni. În 1960 peste 900,000 de martori ai lui Iehova au dedicat peste 131 de milioane de ore în 179 de țări pentru a prezice această veste bună și de a conduce studii asupra Bibliei cu oameni interesați, în a urma și a îndeplini neîndoielnic cuvântul lui Isus.

⁷ În lumina profeției detaliate, date în Biblie despre aceste timpuri, nu este necesar ca nicio persoană onestă să se întrebe ce va face Dumnezeu sau ce ne rezervă viitorul. Așa cum Pavel a scris: „Acum, cât despre timpuri și anotimpuri, fraților, nu aveți nevoie de nimic să vă fie scris. Pentru că voi înșivă știți destul de bine că ziua lui Iehova vine exact ca un hoț în timpul nopții. De câte ori vă vor zice vouă ‘Pace și siguranță!’ atunci o nenorocire se va abătea asupra lor... Și atunci, să nu dormim așa cum o fac ceilalți ci să stăm treji și să ne păstrăm vii simțurile.” (1Tes. 5:1-6) În timp ce nimeni de pe pământ nu știe când va lovi Cristos cu o forță distructivă împotriva sistemului actual al lucrurilor, nu se mai poate pune la îndoială faptul că noi trăim în generația despre care vorbea. Națiunile fac o campanie puternică pentru pace. Rușii au propus dezarmarea pe de o parte, în timp ce d-nul Dwight Eisenhower, atunci când a fost președinte, a fost aclamat de ceilalți ca fiind „Prințul Păcii”. Aceasta ar trebui să ne alarmeze despre iminența distrugerii care vine acum, demonstrându-ne totodată înțelepciunea de a-L servi pe Isus Cristos, adevăratul „Prinț al Păcii.” Din moment ce nimeni nu știe exact când furia Armagedonului va lovi, acum este timpul să ne pregătim.

⁸ Așa cum Isus a spus: „Păzește-te, veghează, căci nu știi când este vremea orânduită. Este ca un om care călătorește în țări străine și care și-a lăsat casa în grija sclavilor săi și fiecăruia sarcina lui, iar ușierului să stea de pază. Deci, stai și veghează, pentru că nu știi când stăpânul se va întoarce, dacă o va face târziu, în timpul zilei, sau la miezul nopții sau la cântatul cocoșilor, devreme dimineța, pentru că atunci când sosește pe neașteptate să nu te găsească dormind. Dar ceea ce vă spun vouă, spun tuturor, vegheați.” (Marcu 13:33-37) În acele zile, oamenii nu aveau trenuri sau avioane și programări la fracțiune de secundă ca omul care călătorește să poată să spună servitorilor săi că va sosi cu trenul de seară la ora 5:35. Dacă totul merge bine atunci el se poate să ajungă acasă undeva pe seară, sau poate veni în ziua următoare, sau săptămâna următoare. Servitorii trebuiau să fie pregătiți. Așa ar trebui să fie și în zilele noastre cu servitorii Stăpânului. Este timpul să veghem, pregătiți pentru venirea Stăpânului la inspecția finală a vechii Lui lumi la Armagedon.

FĂCÂND O ALEGERE PE VIAȚĂ

⁹ Cei sinceri care au studiat Biblia, au căutat timp de veacuri aceste vremuri. Actualele dezvoltări ale profețiilor din Biblie sunt mai bune decât orice scenă sau dramă de televiziune deoarece fiecare poate juca un rol în ele. Și partea pe care o jucăm înseamnă viață pentru noi, pentru familiile noastre și pentru omul de bună credință. Este la latitudinea fiecărei persoane să-și determine singură drumul în viață și partea pe care o va juca, stând de veghe acum și fiind activă în servirea

Regelui Isus Cristos. Viețile noastre nu sunt forțate de predestinări ca să urmăm un model stabilit sau pentru a ne găsi sfârșitul într-o zi decisă de destin. Așa cum Iosua le-a spus izraeliților, că depinde de ei să aleagă pe cine vor servi și să decidă cursul acțiunilor pe care le vor face. „Cât despre mine și casa mea, îl vom servi pe Iehova”, a declarat el. – Ios. 24:15

¹⁰ Ce vei alege să urmezi? Va fi calea îngustă și puțin umblată pe care au urmat-o oamenii credinței? Sau calea largă a întunericului a majorității celor din vechea orânduire a lumii? Nu spune: „Nu pot face nimic în legătură cu asta; și ce dacă trăim în timpurile sfârșitului?” Există ceva ce poate fi făcut, și aceia care sunt fii ai luminii nu sunt lăsați în ignoranță asupra acestui lucru, pentru că Amos 3:7, 8 (AS) spune: „Cu siguranță că Domnul Iehova nu va face nimic, cu excepția dezvăluirii tainei Sale servitorilor Lui, profeții... Domnul Iehova a vorbit; cine poate, deci, profeti?” A prevesti înseamnă a vorbi despre viitor. Chiar și când rostim rugăciunea către Domnul, „Să vină Împărăția Ta. Să se facă voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”, de fapt repetăm o rugăciune profetică. Aceasta este vestea cea bună pe care Isus a spus că servitorii Săi o vor profeti în acest moment pe tot pământul locuit.

¹¹ Vei avea tu vreo parte în lucrarea prezisă de Isus? Fiecare individ are responsabilitatea de a face o alegere. El nu va putea da din umeri, zicând: „Las problemele religioase în grija clericilor.” În vremurile lui Isus, clericii știau mai multe despre starea vremii decât despre semnele care Îl identificau pe El ca fiind Mesia. Ei au refuzat să creadă miracolele pe care El le-a făcut. La fel și astăzi, Isus ar putea spune foarte bine aceleiași clase de oameni: „Voi știți cum să talmăciți înfățișarea cerului, dar semnele vremurilor nu le puteți talmăci.” (Mat. 16:3) De aceea este bine ca fiecare persoană să fie atentă să urmeze calea cea dreaptă în loc să depindă de altcineva. Viața este în joc. – Ioan 3:9-15.

¹² Unii susțin că din cauză că nu au primit o educație religioasă, trebuie să depindă de aceia care au studiat pentru a-i ghida, așa cum depind de un doctor pentru un sfat medical. Totuși, acesta nu este întregul adevăr în privința unui studiu a Cuvântului lui Dumnezeu. Scripturile au fost scrise în așa fel încât să poată fi citite și înțelese de către toți oamenii. Isus a spus: „Aceasta înseamnă viața veșnică, cunoscându-Te pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Cel pe care l-ai trimis înainte, Isus Cristos.” (Ioan 17:3) El nu a spus că îți va da viața ca tu să ai pe altcineva să învețe pentru tine; ci depinde de fiecare să învețe pentru sine ce anume cere Dumnezeu de la el. Iehova îi învață pe oamenii Săi prin organizația Sa. El spune: „Ascultă la mine cu atenție... apleacă-ți urechea și vino la Mine. Ascultă, și sufletul tău se va păstra viu.” (Isa. 55:2, 3) Însuși faptul că timpul limitat pentru orânduirea veche a lucrurilor este pe cale să expire rapid ne împiedică să amânăm la nesfârșit adoptarea acestei cunoștințe dătătoare de viață. Acum este timpul să învățați scopul lui Dumnezeu pentru pământ și ceea ce are El nevoie de la noi.

¹³ Fiecare individ ar trebui să se străduiască să obțină cunoștințe proprii despre Iehova Dumnezeu. Avem de făcut o alegere când vine vorba despre educația pe care o primim prima oară în viețile noastre, dacă este educația lumii vechi sau a celei noi. Dar dacă punem mai presus interesele Împărăției, așa cum ne-a sfătuit

Isus, atunci vom studia Scripturile și vom continua să avansăm în înțelegerea adevărului pe măsura ce lumina lui devine din ce în ce mai puternică. În ziua de azi, neamurile subliniază educația lumii vechi pentru a asigura supraviețuirea structurilor politice și pentru a păstra echilibrul actual al puterii, dar numai educația lumii celei noi poate face posibilă supraviețuirea credincioșilor întru viața veșnică.

¹⁴ La început am putea fi ca și copiii mici când vine vorba despre priceperea adâncimii cuvântului lui Dumnezeu, chiar dacă suntem din punct de vedere intelectual destul de înțelepți după standardele educației lumii celei vechi. Asemenea unui copil, trebuie să ne asociem cu aceia care ne pot vorbi limba adevărului pur, care ne pot răspunde la întrebările noastre despre Biblie și care ne pot arăta cum să o studiem și să ne găsim singuri răspunsuri la întrebări. Serviciile martorilor lui Iehova asigură acest lucru pentru oamenii de toate cultele religioase, anul trecut conducând peste 646,108 de studii gratuite ale Bibliei, timp de o oră pe săptămână, în toată lumea. Dar studiul Bibliei nu este un scop în sine, așa cum nici trimiterea unui copil la școală nu este scopul vieții lui. Vine timpul pentru copil să își înceapă educația și să devină un membru productiv al societății, susținându-se pe sine și familia sa. Asemenea și cu un student al Bibliei care câștigă credință în Dumnezeu: el preia serviciul ca un membru al societății Lumii celei Noi, predând mai departe ceea ce și el a învățat la rândul lui. El Îl recunoaște pe Iehova ca pe tatăl sau și organizația lui Iehova ca pe mama sa. El devine inspirat la lumina legii lui Dumnezeu și se găsește pe calea vieții. (Prov. 6:20) Știe că un student nu ar progresa la școală dacă nu ar participa la cursuri regulat și dacă nu și-ar face temele conștiincios; deci ca el să poată să avanseze rapid în cunoașterea Bibliei, realizează că trebuie să studieze materialul care va fi folosit în cursurile gratuite ale martorilor lui Iehova despre Biblie și să participe la întâlniri periodice. În acest fel demonstrează că se străduiește să obțină maturitatea creștină. El nu ar putea face acest lucru de unul singur, deoarece ar fi ca și cum ar rătăci printr-un labirint întunecat de confuzie și tradiții religioase pentru a găsi lumina; dar Iehova ne arată calea și le oferă celor care doresc să devină fii ai luminii cursurile edificatoare de care au nevoie în societatea Lumii Noi. Pe măsură ce omul ajunge la maturitatea creștină, el devine neadormit în a utiliza informațiile pe care le obține pentru a-i ajuta pe ceilalți și pentru a avansa în serviciul lui Dumnezeu. Odată cu înțelepciunea vine responsabilitatea, și odată cu responsabilitatea vine datoria.

¹⁵ În fața lui Iehova fiecare persoană stă sau se prăbușește. Dacă suntem conștienți de responsabilitățile noastre și arătăm interes viu în a îndeplini poruncile pe care ni le-a dat în Cuvântul Său, atunci vom continua să ne înfățișăm drept în serviciul Lui. (Rom. 14:4) Mulți oameni recunosc adevărul atunci când le este arătat, dar nu doresc să-și asume responsabilitatea care vine cu el. Ei simt că nu ar putea niciodată să facă munca de a vorbi cu vecinii lor despre Biblie sau să-i învețe pe alții prin intermediul unui studiu al Bibliei acasă. De fapt ei demonstrează lipsa credinței în Iehova ca învățător și nu vor să își ofere oportunitatea. Chiar și furnica, conform proverbului, deși nu are stăpân care să-i poruncească, este ocupată cu pregătirea hranei în timpul verii. Și deci scriitorul proverbului întreabă: „Cât timp,

tu cel leneș, vei continua să trândăvești? Când te vei trezi din somnul tău?” (Prov. 6:9) Ești adormit la privilegiile tale când ai putea să împarți adevărul cu ceilalți, lenevind la serviciu în loc să aduni hrana spirituală pentru folosul misiunii? Nu putem să așteptăm la nesfârșit să vedem ce se va întâmpla. Unii au încercat aceasta în zilele de dinaintea Potopului, dar și-au pierdut viețile din cauza lipsei de răspuns la avertizare și din cauză că nu au împărțit între ei sarcina pe care Dumnezeu le-a dat-o la cel moment.

¹⁶ După ajungerea la un nivel potrivit de cunoaștere a adevărului, observăm că avem și noi o sarcină. Bineînțeles că nu o putem îndeplini decât dacă suntem atenți la situație și știm ce trebuie făcut. „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric... pentru că voi toți sunteți fii ai luminii și ai zilei.” (1Tes. 5:4) Astfel, Pavel a arătat că omenirea poate fi în general în întunericul care vine spre sfârșitul zilei acestui vechi sistem, servitorii lui Dumnezeu vor reflecta lumina unei noi zile a Împărăției Legii lui Cristos. Ei nu vor fi în întuneric din punctul de vedere al intențiilor lui Dumnezeu sau al înțelegerii Cuvântului Său. Ei vor fi treji și-și vor păstra judecata sănătoasă, punând datoria mai presus în viețile lor. Aceștia recunosc faptul că propriile cunoștințe despre adevăr îi responsabilizează să-i ajute pe ceilalți; îi fac răspunzători sau datori în fața lui Dumnezeu, cu obligația de a demonstra măsura cunoștințelor pe care le-au primit. Toată lumea trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu pentru felul în care și-a folosit viața, fie pentru lauda lui Dumnezeu, cu binecuvântări și fericire pentru sine și cei pe care îi slujește, fie nesăbuit, fără direcție, obiectiv ori scop.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. De ce există atât de multă întunecime spirituală pe pământ?
3. Ce asigurare pot avea cei care iubesc lumina?
4. Care sunt circumstanțele care fac să fie atât de important să împlinim voia lui Iehova?
5. Care sunt faptele care ne arată clar că trăim în vremurile de pe urmă?
6. În ce măsură este propovăduită acum vestea bună?
7. Cum va veni ziua lui Iehova?
8. De ce este necesar să veghem?
9. Ce alegere are înaintea sa fiecare persoană?
10. Ce lucrare profetică este în desfășurare?
- 11, 12. Ar trebui să depindem de altcineva pentru îndrumare spirituală?
13. De ce este atât de importantă instruirea în ceea ce privește noua lume?
14. Cum poate o persoană să ajungă la maturitate creștină?
15. Care este calea prin care putem fi plăcuți înaintea lui Iehova?
16. Cum poate cineva să demonstreze că este „fiu al luminii”?

DE CE CREDEȚI BIBLIA?

CREDEȚI în Biblie? La acea întrebare fără îndoială că cititorul obișnuit al acestor rânduri va răspunde „Da.” În plus, adevăratul credincios al Bibliei trebuie să fie capabil să dea un motiv pentru această încredere. Tu poți? – 1Pet. 3:15.

Desigur, motivul principal pentru a crede Biblia este acela că este cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Acesta nu este ceva simplu pe care prietenii ei i l-au atribuit, ci ea este ceea ce susține pentru ea însăși. „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu.” a spus apostolul Pavel. Apostolul Petru a scris că „oamenii vorbesc de la Dumnezeu de parcă au fost purtați de spiritul sfânt.” Și speciale sunt și cuvintele lui Isus despre aceasta: „Cuvântul tău este adevăr.” – 2Tim. 3:16; 2Pet. 1:21; Ioan 17:17.

Tocmai conservarea Bibliei, mai ales în fața tuturor eforturilor dușmanilor ei de a o distruge, susține afirmația ei de a fi Cuvântul lui Dumnezeu: „Cuvântul rostit de Iehova durează pentru totdeauna.” Ea a supraviețuit nenumăratelor arderi de când a fost inventat tiparul, în special arderilor multor mii de exemplare ale Noului Testament Tyndale între 1925 și 1930, până la arderile Bibliei care au avut loc în mai 1960 în Coello, Columbia și Cayey, Puerto Rico. A fost un timp când să traduci sau chiar să deții o Biblie însemna moartea pe stâlp, care a fost și soarta lui Tyndale și a prietenilor lui. Biblia a supraviețuit de asemenea atacurilor răutăcioase asupra ei făcute ostentativ în numele rațiunii și științei. Și nu doar că le-a îndurat, însă astăzi este distribuită într-o arie mai largă, într-o măsură mult mai mare și în și mai multe limbi – 1151 – decât orice altă carte. Toate acestea sunt exact lucrurile la care ar trebui să ne așteptăm de la o carte furnizată de Creator pentru întreaga omenire. – 1Pet. 1:25.

Un al treilea motiv pentru a crede Biblia este că ea conține o istorie de nădejde a rasei umane. Critici mari, sub conducerea lui Wellhausen, i-au atacat istoricitatea de la început până la sfârșit, însă arheologul de frunte al Americii vorbește despre „căderea totală a *Wellhausianismului* sub impactul noilor noastre cunoștințe despre antichitate.” Arheologia a reabilitat Biblia în ceea ce privește „înregistrările patriarhilor, începutul poeziei în Israel, contrastul credinței israelite cu religia canaanită, Exodul și Restaurarea, și evanghelia lui Ioan.” Da, „datele arheologice... au demonstrat originalitatea substanțială a Cărților lui Ieremia și Ezechiel, ale lui Ezra și Neemia; fără nicio urmă de îndoială au confirmat ilustrarea tradițională a evenimentelor precum și ordinea lor.” – *The Bible After Twenty Years of Archaeology*, W. F. Albright.

Însă cu mult înainte ca arheologia să fie gândită, oamenii de credință au acceptat afirmațiile Bibliei datorită candorii evidente a scriitorilor ei. Doar cineva suspicios

în mod nejustificat, sau cu o teorie de demonstrat, nu ar fi impresionat de sinceritatea mărturiilor scriitorilor Bibliei. Greșelile unor oameni credincioși lui Dumnezeu cum ar fi Noe, Moise, David și Petru sunt acolo pentru ca toată lumea să le vadă. După cum J. Palmer spune în cartea lui: „Faptele sunt relatate cu cea mai mare simplitate. Personalitatea scriitorului nu apare niciodată. Nu există niciun semn de pasiune; nicio expresie de admirație pentru Stăpân, sau de resentiment față de oponentii Lui.... Nu există nicio forțare pentru efect; nicio încercare de înfrumusețare. Adjectivele sunt rare; adverbele și frazele adverbiale sunt aproape absente. Nu este nimic decât o simplă declarație a faptelor, simplă și naturală, ca dovada unui martor onest într-o curte de justiție.”

Un al cincilea motiv pentru a crede Biblia este regăsit în profețiile pe care le conține, a căror împlinire ne dă cea mai puternică dovadă că Dumnezeu a inspirat-o și este Autorul ei. A prezis tragica istorie a națiunii lui Israel, prosperitatea ei, apostazia și adversitatea ei. Biblia a prezis cu acuratețe ridicarea și căderea unei puteri mondiale după alta – Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. A prezis anul exact al venirii lui Mesia, unde se va naște, lucrările pe care le va face, persecuția, moartea și învierea Sa. A prezis corect condițiile lumii începând cu 1914. Omul nu poate prezice nici măcar vremea de mâine cu certitudine, însă Dumnezeu poate și o face chiar cu mii de ani în avans. – Deut. 28:15-68; Dan., cap. 7 până la 9; Mica 5:2; Isa., cap. 53; Ps. 16:10, Mat., cap. 24; 2Tim. 3:1-5.

Mai departe, nu este rezonabil să tragem concluzia că va oferi Creatorul un Ghid pentru oameni? El le-a dat animalelor inferioare instincte infailibile care le ghidează de la naștere până la moarte. Oare Dumnezeu își iubește creaturile umane mai puțin decât pe animalele inferioare? Omul nu poate merge după instincte. Nici nu se poate ghida, după cum s-a văzut din degradarea lui, fără un Ghid divin. Omul este dezorientat în ceea ce privește locul de unde a venit, de ce este aici, care este destinul lui. Oare un Creator iubitor i-ar da omului capacitatea de a-și pune asemenea întrebări iar apoi să nu îi răspundă? Desigur că nu. El le răspunde, în Cuvântul Său, Biblia. Ne spune despre Creator, Iehova Dumnezeu, și despre Fiul Lui, Isus Cristos. Dumnezeul ei este dezvăluit ca fiind Creatorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, Cel mai Înalt, Cel Etern, Sursa vieții, și perfect în înțelepciune, dreptate, dragoste și putere. Faptul că Biblia, prin urmare se recomandă singură rațiunii noastre, simțului nostru al dreptății, aspirațiilor noastre cele mai nobile, este un alt motiv, al șaselea, pentru a crede în ea.

Spațiul ne permite să mai menționăm doar un singur motiv din multe altele care ar putea fi oferite pentru a crede Biblia, și anume, standardele ei înalte și puterea ei pentru dreptate. Priviți acolo unde o vom face și noi, fără Biblie, oamenii se angajează în animism, adorând soarele, animalele, sexul sau străbunii, ori au zeii lor mitologici, dintre care niciunul nu este o putere pentru dreptate. Religia păgână a fost blestemul chinezilor, japonezilor, indienilor și africanilor nativi. Deși ținuturile vestice nu au urmat îndeaproape Biblia, totuși în măsura în care i-au adoptat principiile ele au excelat în jurisprudența, moralitatea și în libertatea lor.

Biblia a așezat națiunea Israelului mult peste contemporanii ei în timpurile străvechi, a făcut la fel și pentru primii creștini și face același lucru pentru creștinii de astăzi. Principiile sale *funcționează* – cel mai practic motiv pentru care să credem Biblia! Și prin urmarea lor, noi dovedim nu doar de ce și ceea ce credem, ci și *cum*.

Poarta îngustă spre viață

De ce a spus Fiul
lui Dumnezeu:
„Puțini sunt cei ce
o găsesc”? Cum o
poți tu găsi?

ISUS CRISTOS a marcat calea către viața veșnică. Fiul lui Dumnezeu a declarat: „Intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă și spațioasă este calea care duce la distrugere și mulți sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o găsesc.” – Mat. 7:13, 14.

Este surprinzător cât de des este omisă această declarație a Fiului lui Dumnezeu de către oamenii ce se declară creștini și cât de greu s-a încercat explicarea înțelesului ei. Dar înțelesul ei reprezintă un avertisment astăzi pentru toți cei care ar câștiga viață veșnică în noua lume a lui Dumnezeu, din moment ce a fost rostită de Cel care putea spune: „Eu sunt calea și adevărul și viața.” – Ioan 14:6.

Însă de ce „sunt puțini cei care găsesc” poarta îngustă spre viață? Trei motive explică: (1) Necesită efort susținut să o găsești; (2) Creștinismul, în ciuda multelor lui religii, nu a intrat pe poarta cea îngustă și (3) poarta cea îngustă duce pe Calea Sfințirii.

EFORTUL ȘI GÂNDIREA SUNT VITALE

Însă de ce ar trebui să necesite efort susținut pentru a intra pe poarta îngustă? Pentru că toți oamenii sunt născuți pe spațiosul „drum care duce către distrugere.” Suntem călători naturali pe vasta autostradă ce duce la distrugere, după cum le-a explicat Pavel, apostolul lui Isus Cristos, într-o scrisoare creștinilor efeseni: „Erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care umblați odinioară potrivit sistemului acestei lumi... Printre ei, și noi toți ne purtam odinioară după dorințele cărnii noastre, făcând lucrurile pe care le doreau carnea și gândurile, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.” – Efes. 2:1-3.

Notați că apostolul spune că „noi *toți*”, înainte de a intra pe poarta îngustă, călătoream natural pe drum în afara armoniei cu voința lui Dumnezeu. Mulțimea de oameni progresează pe drumul larg și spațios cu puțin efort, în timp ce își petrec timpul în căutarea plăcerilor sau dormind. Prin urmare, trebuie să facem ceva pentru a ne îndepărta de spațiosul drum ce duce la distrugere. Dacă dorim să *părăsim* drumul pe care suntem deja, acest lucru cu siguranță necesită gândire și efort.

Cele mai mult persoane ce călătoresc pe drumul larg se gândesc foarte puțin la drumul pe care sunt, însă există doar două drumuri: unul către viață și unul către distrugere. Din moment ce drumul larg este la modă, fiind îngrămădit de către oamenii nobili, bogați, înțelepți în înțelepciunea acestei lumi, călătorii drumului spațios au puține bănuieli sau chiar deloc referitoare la unde duc; și adeseori se inflamează la cei care îi avertizează despre destinația lui.

Efortul este necesar dacă o persoană urmează să părăsească „drumul larg”, pentru că se cere căutare pentru a găsi poarta îngustă către viață. Poarta îngustă este oarecum greu de remarcat. Publicitate pentru poarta îngustă? Nu în această lume! Revistele și ziarele ei subliniază calea egoistă, care urmărește plăcerea, făcând reclamă plăcerii și popularității drumului spațios. Poarta îngustă, deci, nu este o poartă luminată, aprinsă strălucitor cu neoaie multicolore ca localurile plăcerilor și centrele de distracție ale acestei lumi. Căutarea necesită efort, efort real. Fiul lui Dumnezeu a declarat: „Străduiți-vă din răputeri să intrați pe ușa cea strâmtă, pentru că, vă spun, mulți vor căuta să intre, dar nu vor putea.” – Luca 13:24.

CREȘTINĂTATEA IA DRUMUL CEL LARG

Alăturându-se uneia dintre religiile populare ale creștinismului, o persoană ar putea cu ușurință să creadă că a intrat pe poarta cea strâmtă și că se află pe drumul spre viață. Însă creștinătatea a intrat pe poarta cea strâmtă? Religiile ei populare au urmat cu grijă calea arătată de Isus Cristos? Religiile ei lumești chiar au avertizat oamenii despre drumul cel larg și i-au ghidat către poarta cea îngustă? Sau au devenit bisericile parte din această lume, în ciuda declarației lui Isus de la Ioan 15:19 către adepții Lui adevărați: „Nu faceți parte din lume”?

În cartea *The New Shape of American Religion*, Martin E. Marty arată calea ușoară pe care au luat-o bisericile: „Cu eroziunea particularității și ștergerea liniei dintre biserică și lume, ‘Poporul lui Dumnezeu’ a devenit o concepție relativ fără însemnătate. Toată lumea ‘aparține’ cu angajament minim pe cheltuielă minimă. Congregațiile setate pe succes arată prea clar în solicitările lor că admiterea în biserică se face prin strângerea de mână a pastorului zâmbitor.... Puțini sunt cei cărora li se cere să ia forma unui slujitor, însă tuturor le este frecvent cerut să ia un pachet de plicuri pentru contribuție financiară. Nimeni nu este ‘religios’ pentru că toată lumea este ‘religioasă.’”

Nu este de mirare că clericul John O. Mellon, preot al Primei Biserici Prezbiteriene din New York, a declarat recent: „Cineva a spus că biserica este singura organizație din lume care are o cerință de intrare mai scăzută decât cea pentru urcare într-un autobuz.” – Worcester (Massachusetts) *Evening Gazette*, 9 ianuarie 1959.

Cerințele pentru intrarea asemănătoare autobuzului a acestor religii populare ale lumii accentuează faptul că cei care intră pe acest drum nu sunt cei despre care a spus Isus: „Puțini sunt cei care o găsesc.” Multe din masele înțesate care se află pe drumul larg „ce duc la distrugere” *pretind* că sunt pe „drumul ce duc la viață”, însă ei eșuează în a face voința Tatălui din cer. (Mat. 7:21-23) Creștinătatea, în loc să aducă un ajutor în găsirea porții înguste, a mărit dificultatea de a o localiza.

DRUMUL SFINȚENIEI

Poarta către viață este îngustă și puțini sunt cei ce o vor găsi, pentru că toți cei care intră pe acea poartă trebuie să călătorească pe drumul sfințeniei. Nimeni nu poate intra pe poarta cea strâmtă și să stea pe drumul îngust al vieții care nu se conformează standardului sfințeniei stabilit de Dumnezeu. Vorbind despre „drumul sfințeniei”, profetul Isaia a scris: „Acolo va fi un drum mare, da, o cale și ea va fi numită Calea Sfințeniei. Cel necurat nu va trece pe ea. Ea va fi pentru cel ce umblă pe cale, iar nebunii nu vor rătăci pe ea. Niciun leu nu va fi acolo și niciun animal sălbatic de pradă nu va veni acolo. Niciunul nu se va găsi acolo.” – Isa. 35:8, 9.

Nu e de mirare că este o poartă îngustă! Practicile nelegiuite ce aparțin acestei lumi nu sunt permise pe drumul ce duce la viață, practici ca „fornicația, necurăția, comportamentul libertin, idolatria, practica spiritismului, ura, cearta, gelozia, furia, disputele, diviziunile, sectele, invidiile, bețiile, petrecerile.” (Gal. 5:19-21) Toți cei ce intră pe poarta îngustă trebuie să se supună poruncii apostolice: „Ca niște copii ascultători, nu vă mai conformați dorințelor pe care le aveți înainte în neștiința voastră, ci, în armonie cu Cel Sfânt care v-a chemat, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: ‘Fiți sfinți, căci eu sunt sfânt!’” – 1Pet. 1:14-16.

Purtarea sfântă este cerută pe drumul către viață pentru că Iehova Dumnezeu este sfânt iar El le cere căutătorilor vieții să-L imite în sfințenie. Fiind Creatorul „căii sfințeniei,” El nu le permite celor necurați să călătorească pe acest drum binecuvântat. Persoanele cu dispoziție vicioasă, cu trăsături animalice și bestiale „nu vor trece pe el.” Ei trebuie să se curețe înainte să meargă pe el. Practicile imorale ale acestei lumi nu pot fi îndeplinite de către cei ce merg pe drumul sfânt către viață.

Dumnezeul cel sfânt Iehova și voința Lui sfântă trebuie să treacă pe primul loc în viețile celor ce intră pe poarta cea îngustă. Da, voința sfântă a lui Dumnezeu trebuie să-i ghideze pe toți călătorii pe calea numită „calea sfințeniei”, calea ce duce la viață veșnică. Cât este de clar că această lume nu merge pe drumul acesta sfânt! Creștinătatea însăși a fost responsabilă pentru două dintre cele mai sângeroase războaie din toată istoria! Explicând cum religiile creștinătății nu au urmat „calea sfințeniei”, Stanley J. Rowland scrie în cartea lui *Land in Search of God*:

„Dumnezeu poate fi în continuare adorat, însă El nu mai este Dumnezeul lui Moise și Ieremia și Cristos. El este subtil transformat în zeul care este întotdeauna ‘de partea noastră’, un justificator al poporului nostru și al ‘felului nostru de viață’ în loc de Judecătorul lor. Adepții zeului justificator cred că poporul lor are întotdeauna dreptate sau cred în ‘țara mea, bună sau rea’.”

„Odată ce un popor crede asta, atunci orice este justificat în numele națiunii. Rezultatul logic este Germania nazistă, Buchenwald, măcelărirea oricui care ar putea slăbi națiunea pentru că nu face parte din grupul care trebuie sau nu gândește gândurile potrivite. Gazarea evreilor a fost justificată în numele securității naționale și al politicii. Nu a existat niciun Dumnezeu care să judece, niciun

standard extern al moralității care să alcătuiască o loialitate mai mare decât loialitatea față de națiune....

Când religia este redusă la un stâlp pentru sistem sau națiune, ea poate deveni exact ceea ce o numește comunismul ‘opiaceul poporului’, alinându-i, însă neprovocând nimic. Terorismul eficient al lui Stalin a fost prefigurat de către tirania instabilă a Țarilor. Nu a fost invocată nicio judecată profetică, nu a fost stimulată nicio trezire socială de către biserici de-a lungul secolelor de iluminare vestică.... Creșterea nazismului și a comunismului totalitar a expus adevăratele loialități ale oamenilor.... Au fost proteste... însă oamenii au continuat, chiar dacă a însemnat supunerea lor. Însă ei nu aveau niciun alt Dumnezeu, ei nu posedau nicio moralitate mai înaltă care să le dicteze loialitatea până la moarte. Nu aveau nicio cale de ieșire. Dacă noi avem, este o întrebare în America astăzi.”

Această lume nu este „pe calea sfințeniei” și oamenii nu pot merge pe calea vieții dacă nu devin „sfinți în purtarea lor.” Pentru a face asta ei trebuie să-și dedice viețile sfântului Dumnezeu Iehova, punând voința Lui înaintea lor proprie și peste voința altor oameni, când acestea sunt în conflict cu voința lui Dumnezeu. A spus Petru și ceilalți apostoli: „Trebuie să ne supunem lui Dumnezeu ca și conducător mai degrabă decât oamenilor.” A spus Isus: „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se renege pe sine, să-și ia stâlpul de tortură și să mă urmeze neîncetat.” – Faptele 5:29; Marcu 8:34.

Poarta îngustă ce duce la „calea sfințeniei” prin urmare nu este o cale îmbietoare pentru persoanele independente, pentru cei ce vor să facă propria lor voință. Fiind guvernate de către înțelepciunea umană mai mult decât de cea divină, asemenea persoane sunt nechibzuite în ochii lui Dumnezeu, iar „nebunii nu vor rățăci” pe această „cale a sfințirii.” Nu este îmbietoare pentru cei care vor să practice dorințele cărnii. Însă unii oameni ar putea să încerce să rățăcească pe „calea sfințeniei” cu scopul unei purtări nelegiuite, după cum a prezis Biblia: „s-au strecurat niște oameni de mult timp hotărâți prin Scripturi pentru această condamnare..., oameni lipsiți de pietate, care schimbă bunătatea nemeritată a Dumnezeului nostru într-o scuză pentru o conduită libertină.” (Iuda 4) Oamenii care se îmbracă într-o aparentă sfințenie pentru motive ascunse nu îi înșeală pe gardienii „Căii sfințeniei”, deoarece ei sunt îngeri; și după cum a spus Isus: „Fiul omului îi va trimite pe îngerii săi și ei vor strânge din regatul său toate lucrurile care poticnesc și pe cei care comit nelegiuire și îi vor arunca în cuptorul de foc.” – Mat. 13:41.42.

AJUTÂNDU-I PE ALȚII SĂ GĂSEASCĂ POARTA ÎNGUSTĂ

Deși lumea nu luminează poarta îngustă, acestei porți i se face reclamă astfel încât căutătorii vieții să găsească „drumul ce duce la viață.” Acest jurnal, distribuit pe scară largă în întreaga lume de către societatea Lumea Nouă a martorilor lui Iehova, este un ajutor pentru găsirea porții înguste. Ajutoarele de studiu biblic cum ar fi revista *Turnul de veghere* și cartea *De la Paradisul pierdut la Paradisul*

recâștigat ajută mii de persoane să găsească poarta cea strâmtă. Pentru a-i ajuta mai departe pe cei ce caută viața, martorii lui Iehova petrec milioane de ore în fiecare an oferind instruire gratuită a Bibliei acasă.

Prin urmare există o organizație de oameni astăzi care fac reclamă porții înguste, care ajută oamenii de toate rasele, naționalitățile și credințele religioase să găsească poarta îngustă spre viață. Organizația merge pe „Calea sfințeniei” și îi ajută pe toți cei care intră pe poarta strâmtă să rămână pe ea. Societatea Lumea Nouă a martorilor lui Iehova le cere tuturor celor care se asociază cu această organizație a martorilor creștini să se conformeze standardului de sfințenie stabilit de Dumnezeu. Toți cei care într-un final vor obține viața veșnică pe pământ sub conducerea Regatului lui Dumnezeu trebuie să meargă pe drumul sfințeniei. Din moment ce „cei necurați nu vor merge pe el”, cei ce fac o practică din păcat sunt excomunicați. Însă tuturor celor ce doresc sincer să-L servească pe Dumnezeu le este oferită toată asistența, astfel încât să se poată conforma purtării sfinte cerute de Dumnezeu și să poată rămâne pe „drumul ce duce la viață.”

Profitați de ajutoarele pentru localizarea porții înguste spre viață și pentru urmarea drumului pe care comparativ puțini dintre miliardele de locuitori ai pământului îl găsesc. Va necesita timp și efort, însă binecuvântarea călătoriei pe „Calea sfințirii” și ajungerea la destinația ei merită, da, merită cele mai extenuante eforturi. „Străduiți-vă din răspuțeri,” a spus Isus, să intrați pe ușa cea strâmtă.”

Lumea creștină nu este sarea pământului

- „Din punctul meu de vedere, consider comunismul un fenomen important care este o urmare a faptului că bisericile creștine nu au fost ca sarea pământului, după cum este chemarea lor” scria preotul Voitto Viro. Isus a spus că atunci când sarea își pierde puterea de a săra „nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi. Oamenii o aruncă afară. Nu trebuie oare să se aplice acest principiu biblic în cazul lumii creștine, care în mod evident nu a fost ca sarea pământului? – Luca 14:35.

Cele zece porunci – ale lui Dumnezeu, nu ale oamenilor

Cele Zece Porunci sunt fără îndoială cea mai binecunoscută parte a Bibliei. Evreii, catolicii și protestanții sunt familiarizați cu ele. Dreptatea și înțelepciunea pe care o manifestă atestă originea lor supraumană. În mod elocvent ele își adaugă mărturia lor la faptul că Biblia este Revelația Divină.

„Concizia, comprehensibilitatea, vigurozitatea... celor zece porunci le-a făcut să iasă în evidență față de celelalte învățături.”¹ „Niciun document religios nu a exercitat o influență mai mare asupra vieții sociale și morale a omului decât... Decalogul.”² „Poruncile... prin ele însele ne atrag ca venind dintr-o sursă divină supraumană, și niciun om cu conștiință sau rezonabil nu a reușit să găsească un defect în ele. Absolut fără cusur, negative în termeni, dar pozitive în înțeles, ele stau cu ușurință în capul întregului nostru sistem moral, și nicio națiune sau popor nu poate continua mult timp o existență fericită prin violarea lor deschisă.”³ „Tot volumul masiv al legilor noastre englezești și americane poate fi redus la câteva principii mari așezate sub întreg și care au fost enunțate de către Moise.” Cele zece porunci au fost de asemenea numite „cel mai bun cod moral scurt formulat vreodată” și „modelul idealizat al tuturor legilor.”⁴

Interesant, expresia „Zece Porunci” nu este găsită în Biblie. În schimb, ea vorbește despre ele ca fiind cele „Zece cuvinte.” (Ex. 34:28; Deut. 4:13; 10:4) În versiunea *Septuagint* ele sunt numite *déka*, însemnând „zece” și *lógoi*, însemnând „cuvinte”, de unde derivă numele *Decalog* pentru cele zece porunci. În mod potrivit, ele sunt zece, un simbol al deplinătății. Și din restul Scripturilor aflăm că Iehova Dumnezeu a folosit îngerii să le transmită prin Moise fiilor lui Israel și că „degetul lui Dumnezeu” a fost cel care a scris aceste zece porunci pe două tablete de piatră. – Faptele 7:53; Gal. 3:19; Ex. 31:18.

Cele zece porunci au fost ținta criticilor Bibliei timp de mulți ani. J. H. Breasted ar vrea ca noi să credem că „egiptenii posedau un standard al moralei mult superior Decalogului, cu mai bine de o mie de ani înainte ca Decalogul să fie scris.”⁵ Totuși adevărul este că egiptenii „n-au putut niciodată să renunțe la cultul animalelor sau să-l epureze de grosolanăia lui sau să înceteze să se umilească în fața regilor lor sau să disprețuiască terorii morții sau să creadă că încetează în mormânt cu plăcerile cărnii sau să arunce magie.” Și toate acestea au continuat până în ultimul secol înainte de Era noastră.⁶

În special începând cu ianuarie 1902, când arheologii francezi au încheiat descoperirea codului lui Hammurabi, criticii Bibliei s-au străduit să minimalizeze Decalogul susținând că izraeliții l-au împrumutat de la acest cod anterior, care constă în aproape trei sute de legi și acoperă practic fiecare fază a străduinței umane. Însă nu e așa. Chiar dacă a antedat Decalogul cu aproximativ 150 până la 250 de ani, nu există nicio bază pentru a concluziona că Decalogul a fost împrumutat din codul lui Hammurabi.⁷ Accentul Decalogului este pe religiozitate, cel al Codului pe profan. Spune un arheolog de frunte: „O comparație a codului lui Hammurabi ca un întreg cu legile toraice ca un întreg, deși dezvăluie anumite similitudini, convinge studentul că legile Vechiului Testament nu sunt în niciun mod esențial dependente de legile babiloniene. Aceste asemănări apar, este clar, dintr-o similaritate de antecedente și de privire intelectuală generală; diferențele izbitoare arată că nu a existat nicio împrumutare directă.”⁸

IEHOVA DUMNEZEU ÎNTÂI

Cele „zece cuvinte” sunt formulate într-un limbaj incisiv și concis, fiind formate din doar 120 de cuvinte în textul ebraic.⁹ Ele relevă o înțelepciune și o moralitate mult mai mare decât ce ar fi fost capabili oamenii căzuți să obțină fără ajutor. Logic, Iehova Dumnezeu vine întâi. Totuși acesta este exact opusul felului în care oamenii înțelepți ai lumii le-ar fi scris. Studenții de la universitate, atunci când le-a fost cerut să listeze poruncile în ordinea importanței au pus întâi datoria omului față de om.¹⁰ Însă prima este cea mai importantă: „Să nu ai alți dumnezei în afară de mine.” Iehova Dumnezeu, Cel care a dus Israelul din Egipt s-a dovedit a fi Dumnezeul Atotputernic, Cel preaînalt, Suveranul Suprem. Prin urmare, El nu trebuia să aibă rivali. Prima poruncă implica oficiul Lui, poziția Sa unică. – Ex. 20:3.

A doua poruncă interzicea idolatria; implica persoana lui Iehova, ființa Lui; crearea unui idol sau unei reprezentări a Lui era un afront adus gloriei Personajului Lui: „Să nu-ți faci chip cioplit sau imaginea vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor și să nu te lași convins să le slujești, fiindcă eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoțiune exclusivă, care aduce pedeapsa pentru nelegiuirea taților asupra fiilor, asupra celei de-a treia generații și asupra celei de-a patra generații a celor ce mă urăsc, dar care manifestă bunătate iubitoare până la a mia generație a celor ce mă iubesc și respectă poruncile mele.”- Ex. 20:4-6.

Având în vedere adorarea creaturilor în Egipt și idolatria excesivă din Canaan, această lege era vitală. Tendința umană este de a face reprezentări pentru a ajuta în închinare, cu rezultatul că mai degrabă reprezentarea primește închinarea decât Dumnezeu. Înțelepciunea divină a prevăzut această tendință. Este interesant faptul că arheologii nu au găsit niciodată nicio reprezentare a lui Iehova în săpăturile lor. Când izraeliții s-au îndepărtat de la adevărata închinare, ei și-au făcut idoli din zeități păgâne și le-au adorat pe ele.¹¹ – Deut. 4:15-20.

Nu este de neglijat nici elementul pozitiv din cea de-a doua poruncă: bunătatea iubitoare a lui Iehova este îndreptată către cei care-L iubesc și îi ascultă poruncile. Trecerea păcatelor strămoșilor la descendenții lor nu este nicio nedreptate ci doar epuizarea legilor inexorabile ale retribuției și eredității. Iehova nu este nici un Dumnezeu „gelos” (*AV*) așa cum sunt oamenii geloși, din cauza egoismului sau slăbiciunii. Nu, el cere „devoțiune exclusivă” de la creaturile Lui pentru că aceea i se cuvine Lui și pentru că acordarea ei este o pază pentru creaturile Lui. Dacă nu ar cere-o atunci El s-ar nega pe El însuși și de asemenea ar manifesta indiferență față de binele creaturilor Lui.

A treia poruncă spune: „Să nu folosești în mod nedemn numele lui Iehova, Dumnezeul tău, căci Iehova nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce folosește numele său în mod nedemn.” (Ex. 20:7) Fără îndoială scopul principal al acestei porunci era să interzică ca numele lui Iehova să fie folosit într-un mod nerescuțos, profan sau blasfemator. Unii care ratează să vadă importanța pe care Iehova o acordă numelui

Său prin Cuvântul Său se întreabă de ce ar trebui ca aceasta să fie una din cele zece porunci. Prin extensie, această poruncă ar trebui să fie îndreptată împotriva nesincerității față de Iehova, celor ce pretind că sunt oamenii lui Iehova și totuși fără să se ridice la înălțimea a ceea ce se cere de la o asemenea persoană. Când națiunea Israelului a devenit apostată, ei au luat numele lui Iehova în deșert cu adevărat. – Isa. 43:10.

Fără precedent în orice alt cod antic de legi este porunca a patra: „Amintește-ți de ziua sabatului ca s-o sfințești: șase zile să lucrezi și să-ți faci toată munca, dar a șaptea zi este un sabbat pentru Iehova, Dumnezeuul tău. Să nu faci nicio muncă, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sclavul tău, nici sclava ta, nici animalul tău, nici locuitorul străin care locuiește înăuntrul porților tale. Căci în șase zile a făcut Iehova cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit. Iată de ce a binecuvântat Iehova ziua sabatului și a sfințit-o.” – Ex. 20:8-11.

Această lege, deși le-a reamintit izraeliților despre proprietatea muncii, a acționat în principal ca un inhibitor pentru ca ei să devină materialști. Implicită în ea era dragostea pentru Dumnezeu, dragostea pentru sine într-un fel întreg, potrivit, și dragostea pentru aproape. A șaptea zi îi aparținea lui Dumnezeu; nemuncind în timpul ei, ei și-ar fi plătit datoria, un simbol, cum ar fi, către Iehova pentru tot ceea ce erau ei în stare să procure muncind în cele șase zile. Într-un fel tangibil astfel, ei și-ar fi recunoscut Creatorul, nu doar nemuncind în acea zi, ci și prin închinarea la El în acea zi: „Dacă, ținând cont că este sabbat, îți vei întoarce piciorul și nu vei face ceea ce-ți place în ziua mea sfântă, dacă vei numi sabbatul o desfătare, o zi sfântă a lui Iehova, o zi glorificată, dacă o vei glorifica în loc să-ți urmezi căile,” atunci Iehova Dumnezeu te va binecuvânta. – Isa. 58:13.

Adițional, această lege s-a îngrijit de binele tuturor creaturilor vii din Israel. O persoană nu putea să muncească neîncetat, ci trebuia să se odihnească o zi din șapte; de asemenea, familia unei persoane, sclavii unei persoane, străinul; nu au fost neglijate nici animalele de povară. Unul și toți trebuiau să înceteze munca istovitoare, arzătoare o zi din șapte. Romanii antici au încercat să introducă sistemul decimal, o zi de odihnă din zece, însă nu a funcționat. Valoarea ei este apreciată de către toți astăzi, deși puțini o folosesc pentru a-l onora pe Dumnezeu.

RELAȚII UMANE

Prima poruncă se referă la poziția și oficiul lui Iehova Dumnezeu, a doua la Ființa sau Persoana Lui, a treia la numele Lui, a patra la dreptul, cuvenitul sau taxa Sa, după caz. Acestea patru sunt listate în mod general ca având legătură cu Dumnezeu iar celelalte șase ca având legătură cu omul, cu relațiile umane. A cincea poruncă, totuși, se poate spune că le implică pe amândouă, prin faptul că părinții serveau ca reprezentanți ai lui Dumnezeu, iar prin onorarea și ascultarea lor o persoană îl onora și îl asculta pe Iehova. Ea cerea: „Onorează-i pe tatăl tău și pe mama ta ca să ai multe zile pe pământul pe care ți-l dă Iehova, Dumnezeuul tău.” (Ex. 20:12) Această poruncă, singura cu o promisiune, a ajuns la rădăcina

problemelor, astfel prevenind delincvența juvenilă. Implicația, desigur, este ca părinții înșiși să se supună legii lui Dumnezeu. Alte părți ale legii lui Moise au arătat că această lege avea sancțiuni, dinți, cum s-ar putea spune. Violatorii flagrante ai acestei legi erau omorâți cu pietre. (Deut. 21:18-21) Copiii care își onorau și-și respectau părinții ar fi fost înclinați să fie respectuoși față de toți bătrânii lor și astfel să urmeze cursul care se va dovedi cel mai sănătos pentru ei.

Ajungând la următoarele cinci porunci, descoperim că în Evrei ele sunt declarate foarte direct, cum ar fi, de exemplu: „Să nu ucizi!” Doar în ceea ce le privește pe acestea poate fi făcută o comparație între Decalog și codurile altor popoare. Însă aceasta n-ar trebui să fie surprinzătoare. Chiar și Cain a recunoscut că uciderea fratelui său Abel merita moartea. Astfel, în Cartea Egipteană a Morților, scrisă cu secole înaintea Decalogului, citim despre o persoană ce pledează pentru virtutea uneia prin faptul că nu a ucis, nu a furat, nu a comis adulter sau nu a purtat mărturie falsă.¹²

Aranjamentul acestor ultime cinci porunci este cel mai semnificativ, fiind în ordine de la cel mai mare până la cel mai mic rău făcut aproapelui cuiva. Astfel a șasea poruncă interzice luarea vieții unui seamăn; a șaptea a soției lui; a opta a proprietății lui. Mergând de la fapte la vorbe, a noua interzice să vorbim strâmb despre el, iar a zecea interzice gândurile egoiste împotriva seamănelui. Această ultimă lege este de asemenea unică între cele zece porunci. Niciun om sau corp de legiuitori nu a visat măcar să facă o lege împotriva invidiei. De ce nu? Pentru că nu există nicio metodă de a o aplica. Și totuși Iehova a făcut-o parte din Decalog. De ce? Pentru că astfel el a ajuns la sursa sau cauza încălcării celorlalte porunci referitoare la seamănelui cuiva, și anume, egoismul. Iar din moment ce oamenii nu au putut aplica o asemenea lege, Iehova Dumnezeu, dând-o, a făcut pe fiecare dintre oamenii Lui propriul său polițist moral sau spiritual; l-a făcut pe fiecare responsabil în fața lui Dumnezeu că nu dorește nimic din ce îi aparține seamănelui lui.

Din moment ce Cele Zece Porunci, de la început până la sfârșit, și în ceea ce proscriu ca și în aranjamentul lor, demonstrează clar că doar Iehova Dumnezeu putea fi Autorul lor, aceasta demonstrează că sunt încă legați creștinii de ele? Nu, nu înseamnă în mod obligatoriu aceasta. Dumnezeu poate da și abroga legile Sale. Decalogul, împreună cu cele aproximativ 600 de alte legi ale Codului Legii Mozaic, ca și sancțiunile lor cum ar fi uciderea cu pietre, a fost pironit de stâlpul de tortură al lui Isus de către Iehova Dumnezeu, astfel eliberându-i pe creștinii de Decalog. Creștinii „nu sunt sub lege ci sub bunătate nemeritată.” Și în locul Decalogului, creștinii au spiritul și dragostea lui Dumnezeu ca și forțe pentru dreptate. Cu toate acestea, principiile de bază ale celor zece porunci nu au fost anulate; ele se vor aplica pentru totdeauna. Cum apar acestea în poruncile lui Dumnezeu pentru creștinii lăsăm un alt număr al acestei reviste să spună. – Rom. 6:14; 13:8-10; Efes. 2:14-16; Col. 2:16, 17.

de responsabilitatea noastră

V-ați gândit vreodată serios la scopul vostru în viață în legătură cu Dumnezeu și responsabilitatea voastră față de Creatorul vostru? Mulți oameni cad în rutina câștigării existenței, creșterii familiei și planificării bătrâneții, fără să ia în considerare ce ar putea face în serviciul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Isus era conștient că trebuie să facă voia lui Dumnezeu. El nu s-a mulțumit doar să se stabilească și să ducă o viață bună ca și tâmplar și să întemeieze o familie, deoarece știa că Dumnezeu a cerut mai mult de la El. Pentru adepții Lui, El a spus că trebuie să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul și puterea și pe semenii lor ca pe ei înșiși. El nu a considerat această cerință de a-L servi pe Dumnezeu cu toată inima ca fiind una grea, ci a numit-o o povară ușoară pentru că urma să fie făcută din dragoste intensă care vine dintr-o cunoaștere a Creatorului.

² Mulți oameni sinceri doresc să-L servească pe Dumnezeu, însă se întrebă ce pot face și cum să se ocupe de acest lucru. Recent, un tânăr și-a exprimat dorința de a intra în preoție. Când părinții lui au discutat problema cu clericii, ei au descoperit că taxele educaționale erau mai mari decât își puteau ei permite, așadar tânărul a renunțat la ideea de a-și folosi viața pentru a-l servi pe Dumnezeu. Cu altă ocazie, o femeie destul de în vârstă a vorbit cu unul dintre martorii lui Iehova spunând că abia așteaptă să se pensioneze în câțiva ani pentru a putea petrece ceva timp în serviciul lui Iehova. Dar ce spuneți despre toți anii în care ea ar fi putut arăta dragostea ce o are pentru Dumnezeu și pentru seamănel ei, ani care au fost pierduți datorită Creștinătății care i-a învățat pe oameni să fie mai degrabă ascultători decât făcători ai cuvântului? Isus nu a mers la o școală de instruire religioasă timp de mulți ani înainte să intre în serviciul Tatălui său ceresc, nici nu este cerut acest lucru de la cei care-L urmează astăzi. Nu este nicio îndoială că El era un student pasionat al Bibliei, deoarece la vârsta de doisprezece ani El i-a uimit pe bătrânii religioși din Ierusalim, însă nu a găsit necesar să urmeze cursul tradițional al studiului scribilor sau fariseilor pentru a-L servi pe Iehova.

³ Ce a făcut Cristos și putem face și noi astăzi în serviciul lui Dumnezeu? Conform propriilor Sale cuvinte de la Luca 4:18, 19, El a declarat vestea bună săracilor, a predicat o eliberare captivilor și o recuperare a vederii orbilor. Prin munca Lui activă de predicare El și-a arătat dragostea atât pentru Dumnezeu cât și pentru seamănel lui. Ar trebui ca noi să facem mai puțin? Dacă o persoană se roagă cu rugăciunea pe care Isus i-a învățat pe discipolii Lui, "Să vină Împărăția Ta, să se facă voia Ta în cer și pe pământ," indică că abia așteaptă să vadă îndeplinită voința lui Dumnezeu pe pământ sub domnia de un mileniu a lui Cristos. Și din moment ce vă rugați pentru aceasta ar trebui să fiți fericiți că acționați

*„Fiul cu perspicacitate strânge în timpul verii, dar fiul cu o purtare rușinoasă doarme în timpul secerișului.”
– Prov. 10:5.*

conform cuvintelor lui Isus adresate adeptilor Lui: „Această veste bună a regatului va fi predicată pe tot pământul locuit cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile.” Aceasta este vestea bună pe care o putem declara oamenilor înfometaji spiritual din fiecare țară. Prin ministeriatul Regatului nostru putem elibera captivii religioși de sub jugul legăturii sub care au fost, și să le deschidem ochii înțelegerii lor către adevăr. (Gal. 5:1; Efes. 1:18) Da, și tu poți lua parte la lucrarea de predicare cu martorii lui Iehova indiferent dacă ești tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie, bogat sau sărac și fără diferență rasială. Iehova le dă aceeași muncă oamenilor de toate felurile.

RESPONSABILITATEA SERVICIULUI

⁴ De fapt, avem o responsabilitate de a împărți ministeriatul. Acesta este felul în care apostolul Pavel a simțit despre el când a spus: „Dacă anunț vestea bună, nu este un motiv de laudă, căci mi s-a impus o necesitate. Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunț vestea bună! Dacă fac lucrul acesta de bunăvoie, am o răsplată, dar chiar dacă îl fac împotriva voinței mele, tot mi-a fost încredințată o administrare.” (1Cor. 9:16, 17) Se poate ca Pavel să fi avut în minte cum a aplicat Isus cuvintele lui Isaia 61:1, 2 pentru el și ministeriatul Lui. Isaia a spus profetic: „Spiritul Domnului Iehova este peste mine, pentru că Iehova m-a uns să le anunț vestea bună celor smeriți.” Acum Pavel de asemenea a primit spiritul lui Dumnezeu pentru același scop. El știa că dacă urma să fie un creștin adevărat el trebuia să meargă pe urmele lui Isus și să facă aceeași lucrare pe care a făcut-o Cristos. Sau poate că el s-a gândit la ultimele instrucțiuni ale lui Isus către discipolii Lui și cum le-a spus: „Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit.” (Mat. 28:19, 20) Fără îndoială Pavel a recunoscut că avea de făcut o lucrare, iar acest lucru ar trebui să fie îndeosebi mai adevărat pentru creștini acum în timpul sfârșitului.

⁵ Însă unii oameni obiectează, ‘Până la urmă, el a fost unul dintre apostoli. Astăzi clericii noștri fac acea lucrare, nu noi!’ Ei uită că Pavel a fost de asemenea un constructor de corturi. El era un om muncitor ca toți ceilalți. Unii discipoli erau pescari, unul era colector de taxe, unul era medic, însă aceasta nu i-a împiedicat să ia parte activ la ministeriat, după cum s-a văzut în relatarea de la Faptele 8:1-4. Era pe vremea când Ștefan a fost omorât cu pietre. „A izbucnit o mare persecuție împotriva congregației din Ierusalim. Toți, cu excepția apostolilor, s-au împrăștiat în regiunile Iudeii și ale Samariei.” Apoi ce au făcut acești primi bărbați și femei creștini? „Totuși, cei care se împrăștiaseră străbăteau țara, anunțând vestea bună despre cuvânt.” Ei nu au spus că din moment ce apostolii erau încă în Ierusalim nu puteau face nimic altceva decât să aștepte până când cineva putea veni să le predice. Mai degrabă, fiecare din congregație era conștient de minunata oportunitate dinaintea lui în serviciul lui Dumnezeu și prin urmare a vorbit despre ceea ce credea tuturor celor pe care i-a întâlnit. Acesta a fost modul în care creștinismul s-a răspândit, pentru că fiecare credincios folosea timpul pentru a face discipoli oamenii din toate națiunile, învățându-i și apoi botezându-i. Astăzi poți fi

angajat ca funcționar sau tâmplar sau taximetrist, însă întrebarea este – Ești un creștin adevărat? Dacă da, ai o lucrare de făcut pentru a arăta că ești creștin cu fapta, nu doar cu numele.

ARĂTÂND DRAGOSTE CREȘTINĂ

⁶ Nu este nicio îndoială că o persoană care vrea să se găsească într-o poziție bună înaintea lui Dumnezeu trebuie să-i aducă onoare prin conduita sa personală. Pavel a accentuat aceasta la Romani 13:8-14. El a pus accentul pe dragostea pentru seamănul nostru, arătând că aceasta era împlinirea Legii, deoarece un individ nu ar comite adulter, nu ar ucide, nu ar fura, nu ar fi invidios sau nu ar face rău aproapelui dacă ar avea dragostea potrivită pentru semenii lui. Cineva care face asemenea lucruri este adormit la ceea ce Dumnezeu îi cere. Pavel a scris: „Este deja ceasul să vă treziți, căci salvarea noastră este mai aproape acum decât atunci când am devenit credincioși. Noaptea este foarte înaintată, ziua s-a apropiat. Să ne dezbrăcăm deci de lucrările întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cuviincios, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții, nici în relații sexuale nepermise, în conduită libertină, în ceartă și în gelozie. Ci îmbrăcați-vă cu Domnul Isus Cristos și nu faceți dinainte planuri pentru dorințele cărnii.” Dacă ne purtăm întotdeauna cu dragoste și ca și în plină zi având în vedere toți oamenii, atunci nu vom avea niciodată motive de regret. Întunericul spiritual care acoperă lumea veche și acțiunile ei dubioase și purtarea libertină au încurajat valul crescând de delincvență. Un creștin trebuie să alunge aceste lucruri echipându-se cu armele luminii. Pavel s-a referit la unii dintre aceștia: „Dar noi, care suntem ai zilei, să rămânem lucizi și să purtăm platoșa credinței și a iubirii, având drept coif speranța salvării, pentru că Dumnezeu nu ne-a ales pentru mânie, ci pentru dobândirea salvării prin Domnul nostru Isus Cristos.” – 1 Tes. 5:8, 9.

⁷ Această platoșă a credinței și speranței pe care o avem pentru salvare este obținută de-a lungul unei perioade de timp. La început credința și speranța noastră pot fi slabe. Dar prin studiul Bibliei și prin asocierea cu frați creștini maturi ele sunt construite și reîntărite; ajungem să înțelegem că Dumnezeu nu are multe feluri de a ne salva, ci doar unul, prin Isus Cristos, și că îi putem ajuta și pe alții să realizeze acest lucru folosind armele noastre spirituale ale luminii. Responsabilitatea noastră față de Dumnezeu este mai mare decât să ducem o viață bună, să trăim și să lăsăm să trăiască, să nu facem rău. Mulți oameni care nu au credință în Iehova Dumnezeu sau Isus Cristos văd înțelepciunea într-un cod înalt de moralitate și etică, însă nu sunt conștienți de serviciul lui Dumnezeu. Ar trebui să fim interesați de ceea ce Dumnezeu cere de la noi, învățând ceea ce El vrea ca noi să învățăm, făcând ceea ce El vrea să facem, și astfel ridicându-ne la înălțimea responsabilității de a-L servi pe Cel ce ne-a dat viață. Cu cât studiem mai mult Biblia, cu atât ajungem să apreciem mai mult faptul că putem face ceva pentru a-L servi pe Iehova și prin urmare să ne arătăm dragostea pentru El cu devoțiune exclusivă. – Efes. 5:3-14.

⁸ Arătând dragoste pentru aproapele nostru este parte din serviciul nostru pentru Dumnezeu. Este normal pentru majoritatea oamenilor dacă văd pe cineva în

pericol să dorească să-l avertizeze despre pericol sau să facă ceea ce poate fi făcut pentru a-l salva. Aceasta este ceea ce facem noi de fapt când luăm parte la ministeriatul Regatului. Pentru că recunoaștem semnul prezenței Învățătorului în calamitățile lumii nefericite din ultimii ani și în timp ce luăm parte la predicarea veștii bune pe întreg pământul înainte ca sfârșitul complet să vină peste acest sistem vechi la Armaghedon, îi ajutăm pe alții să evadeze pe drumul către siguranță. Având cunoștință despre aceste adevăruri și o dragoste pentru Dumnezeu, încă ezitați să vă împărtășiți cunoștințele cu alții? Persoana care împarte nerăbdătoare adevărul și care e mișcată de spiritul lui Dumnezeu în predicarea activă este o persoană fericită, conștientă spiritual. Ea trăiește cuvintele lui Pavel: „Bucurați-vă întotdeauna! Rugați-vă neîncetat! Aduceți mulțumiri pentru orice lucru! Căci aceasta este voia lui Dumnezeu prin Cristos Isus cu privire la voi. Nu stingeți focul spiritului!” – 1 Tes. 5:16-19.

⁹ Acan este un exemplu al unui om care nu a arătat dragoste pentru aproape ci, în schimb, și-a pus propriile interese pe primul loc. Pentru că a mers contrar la ceea ce știa că Dumnezeu a cerut de la el, furând „argintul și veșmântul și lingoul de aur” pentru uz personal, favorul lui Iehova a fost retras de la armata Israelului și a fost înfrântă în bătălie de către oamenii Aiului. (Ios. 7:1-23) Unii urmează același curs similar astăzi, încercând să strângă bogățiile lumii prezente și astfel devenind sclavi ai materialismului. Ei încep să facă planuri pentru dorințele cărnii în loc să-și pună inima în războiul spiritual și să muncească pentru a menține favorul lui Iehova. Ei aloacă din ce în ce mai multă energie și timp muncii profane pentru a avea mai mult grâu în hambarele lor și mai mult aur în seifurile lor bancare. Drept rezultat, ei nu pot lua parte regulat la ministeriat; ei ratează întâlniri și nu pot găsi timp pentru a studia și prin urmare pentru a se califica ca și slujitori în congregație; iar la final ei descoperă că au pierdut în războiul spiritual și poate chiar au cauzat pierderea vieții și pentru familiile lor. Ei uită că bogățiile pe care le adună vor fi aruncate într-o zi în stradă. Adevărata comoară, pe care ei o ignoră, se găsește în slujirea lui Iehova și în ajutarea oamenilor de bună credință să înțeleagă adevărul.

¹⁰ De aceea Pavel a spus: „Într-adevăr, deși, având în vedere timpul, ar trebui să fiți învățători, aveți din nou nevoie de cineva ca să vă învețe de la început.” (Evr. 5:12) Aceasta este lucrarea de învățare pe care Isus a accentuat-o pentru a face discipoli din oamenii din toate națiunile. Dacă simți că Pavel vorbește cu tine pentru că tu cunoști adevărurile Bibliei însă nu le-ai predat și altcuiva, atunci începe un studiu al Bibliei cu familia sau prietenii tăi. Alege unul din multele ajutoare ale Societății cu care să studiezi, cum ar fi *“This Good News of the Kingdom,”* *“Let God Be True”* sau *“From Paradise Lost to Paradise Regained”*. Ia în considerare întrebările de la fiecare paragraf și citește și discută scripturile menționate. Vei descoperi că aceasta este cea mai bună cale de a te învăța, încercând să explici altei persoane și să o înveți. Va trebui să studiezi bine pentru a fi pregătit, însă o poți face dacă ești dispus. Acceptă responsabilitatea de a-i ajuta pe cei de bună credință care au de asemenea dragoste pentru adevăr. Amintește-ți că recolta este grozavă și muncitorii sunt puțini. Și tu poți ajuta, și în felul acesta te

vei ridica la înălțimea responsabilității tale atât față de Dumnezeu cât și față de aproapele tău. – Mat. 9:37, 38.

¹¹ Isus a evidențiat nevoia de a rămâne conștient de închinarea adevărată și de a lăsa lumina adevărului să strălucească, în parabola virginelor înțelepte și nesăbuite. (Mat. 25:1-12) El a prevăzut clasa servitorilor credincioși care vor lăsa lumina adevărului să strălucească și care vor fi alerți la momentul venirii mirelui la templu pentru judecată în 1918. Lămpile lor erau pline de uleiul fericirii care vine în serviciul lui Iehova. Cu altă ocazie Isus a spus că slujitorii Lui vor fi lumina lumii. Această lumină a adevărului este cea care ajută acum mii de oameni de bună credință să se elibereze în fiecare an de întunericul care învăluie învățăturile religiei false. Dar vorbind despre liderii religioși de astăzi, Isus s-a referit la condiția lor întunecată ca fiind orbire, spunând: „Sunt niște călăuze oarbe și, dacă un orb călăuzește alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” – Mat. 15:14.

¹² Chiar și așa, mulți oameni cred că nu este important dacă urmează o credință sau alta atâta vreme cât cred în ceva. Este la fel cu a spune că atunci când o persoană este pe moarte datorită unei boli incurabile nu contează ce tratament încearcă sau la ce medic merge atâta timp cât face ceva. Deși este pe moarte, ei sugerează că lucrul important este că el a încercat și că a avut încredere în medicul său. Dar ceea ce contează este, S-a vindecat? Același lucru este adevărat și în ceea ce privește religia. Lucrul important nu este să ai un fel de credință, ci, Vei câștiga viața? Romani 10:2 spune: „Căci le depun mărturie că au zel pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței exacte.” Isaia a vorbit puternic împotriva falsei închinări, referindu-se la acești ghizi falși ca fiind câini adormiți, „păstori ce nu pot înțelege.” (Isa. 56:10, 11, AS) În acest timp al sfârșitului ei încă nu sună avertismentul. Ei încearcă să peticească bolile lumii rugându-se pentru eforturi politice cum ar fi Națiunile Unite în loc să le spună turmelor lor că regatul lui Dumnezeu este singura speranță. În loc să fim adormiți și noi, haideți să stăm de veghe și să avertizăm. Puteți face cum a spus Pavel: „Căci, dacă declari public acest ‘cuvânt cu gura ta’, că Isus este Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a sculat din morți, vei fi salvat. Căci cu inima se manifestă credință pentru dreptate, dar cu gura se face o declarație publică pentru salvare... Fiindcă ‘oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat’.” – Rom. 10:9, 10, 13.

DEDICAREA ADUCE RESPONSABILITATE

¹³ Dacă manifestăm credință în inima noastră, atunci vom fi mișcați să acționăm pentru a ne demonstra credința. Vom face același pas pe care l-a făcut Isus în dedicarea vieților noastre lui Iehova Dumnezeu și să devenim activi în ministeriat, declarând public Cuvântul. Aceasta nu ar trebui să fie o decizie emoțională, ci una bazată pe cunoștințe precise. Ar trebui să fie datorită dragostei noastre pentru Dumnezeu și dorinței noastre de a sluji Creatorului nostru. Când ne dedicăm viețile lui Iehova Dumnezeu noi jurăm să-L slujim toată viața; așadar dedicarea aduce responsabilitate la fel cum o face și cunoașterea. Este adevărat că nu toată lumea este capabilă să răspundă în aceeași măsură la privilegiul de a-l servi pe Dumnezeu. Unii au responsabilități familiale, alții nu sunt într-o stare de sănătate

foarte bună, vârsta îi încetinește pe unii, însă toată lumea care se bucură de darul vieții poate face ceva. (Ps. 115:17, 18) Având aceasta în minte, Isus a relatat ilustrarea talanților. Stăpânul a dat toate bunurile lui servitorilor săi să le îngrijească în timpul absenței lui: unuia i s-au dat cinci talanți, unuia i s-au dat doi iar celui de-al treilea sclav i s-a dat un talant. Ei au folosit ceea ce le-a fost lăsat în grijă cu înțelepciune, cu excepția celui de-al treilea sclav, care și-a îngropat talantul ca să nu-l piardă. Datorită neglijenței lui, i-a fost luat și dat unuia dintre cei care i-a folosit pe ai săi înțelept. – Mat. 25:14-30.

¹⁴ Astăzi fiecare creștin devotat are anumite interese ale Regatului de care se poate îngriji. În timp ce talanții Regatului sau bunurile Învățătorului au fost încredințate rămășiței spirituale, toți slujitorii lui Dumnezeu au oportunitatea de a folosi cunoștințele și perspectivele serviciului pe care îl primesc cu înțelepciune. Ce faci tu cu talanții tăi? Îi îngropi sau îi folosești, prin urmare primind bucuria care vine cu binecuvântările lui Iehova? Isus a rezumat aceasta arătând că cei fericiți cu adevărat sunt cei alerți, cei activi, cei ce-și mențin treze responsabilitățile. „Fiindcă celui ce are i se va mai da și va avea din belșug, dar celui ce n-are i se va lua chiar și ce are.” (Mat. 25:29) Așadar haideți să folosim, să creștem și să prețuim privilegiile noastre din serviciul Regatului.

¹⁵ Pentru că ministeriatul nostru este o datorie de la Dumnezeu, trebuie să fim mereu alerți pentru a-l păzi. Dacă ți s-ar fi dat o sumă mare de bani pe care s-o duci la bancă pentru angajatorul tău, cu siguranță n-ai simți nevoia ca pe drum să dormi pe o bancă din parc. Ai fi alert, în gardă, pentru a te asigura că nimic nu va merge rău pentru care ai putea fi tras la răspundere. La fel ar trebui să simțim și despre obligația ministeriatului nostru creștin. Este vorba despre pierderea nu doar a unei sume de bani, ci a vieții. Isus ne-a oferit o ilustrare despre nevoia atenției la Revelația 16:15 când a spus: „Iată că eu vin ca un hoț! Fericit este cel care rămâne treaz și își păzește veșmintele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea!” Era un obicei în zilele lui Israel ca preoții și leviții să păzească templul noaptea de jafuri sau intruși. Oricine era prins dormind când Ofițerul Muntelui Templu își făcea rondul pentru a vedea dacă totul este bine era dezbrăcat și bătut. Acei preoți și leviți au ilustrat clasa preoțească, cei 144,000, a cărei rămășiță slujește ca paznic pentru templul spiritual de astăzi. Deci avertismentul este bine primit, nu doar de ei ci și de către cei ce servesc ca și tovarășii lor în ministeriat, de a nu fi găsiți neglijând sau dormind în timpul serviciului, altfel vor fi lipsiți de privilegiul de care se bucură ca martori ai lui Iehova de către inspectorul templului, Cristos Isus.

¹⁶ Nu spune că ție nu ți s-ar întâmpla niciodată. Ceva similar li s-a întâmplat chiar și discipolilor, nu o dată, ci de trei ori! Era în seara dinaintea morții lui Isus când s-a dus în locul numit Ghetsimani pentru a se ruga. Pe măsură ce El continua să se roage, discipolii au adormit. Apoi Isus i-a spus lui Petru: „N-ați putut să vegheați cu mine nici măcar un ceas? Vegheați și rugați-vă neîncetat, ca să nu cădeți în ispită! Spiritul este înflăcărat, dar carnea este slabă.” Isus nu le căuta scuze discipolilor, însă știa că erau oboșiți. Fără îndoială, dacă ei ar fi înțeles în totalitate evenimentele ce urmau să aibă loc, relatarea nu ar fi arătat că a doua oară El „i-a găsit dormind, căci ochii lor erau grei.” Dar chiar și a treia oară când s-a întors de

la rugăciune, Isus a trebuit să le spună: „Într-un timp ca acesta voi dormiți și vă odihniți?! Iată că s-a apropiat ceasul ca Fiul omului să fie dat în mâinile păcătoșilor.” (Mat. 26:40-45) Petru probabil că și-a învățat lecția bine, pentru că mai târziu el a dat același sfat de a rămâne treaz, spunând: „Rămâneți lucizi, vegheați! Vrajmașul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând să devoreze pe cineva.” – 1Pet. 5:8.

¹⁷ Deși discipolii nu au fost privați de privilegiile serviciului lor cu această ocazie, probabil că apoi au regretat amarnic că nu au fost vigilenți cu Isus în ultimele ore ale Sale. Ne servește drept un bun avertisment să fim de două ori mai vigilenți în acest timp al sfârșitului pentru a nu fi muștrați la fel de sever sau chiar să ne pierdem privilegiile serviciului nostru. Așadar, să nu fiți găsiți dormind acasă când frații se întâlnesc la Sala Regatului pentru rugăciune sau studiu. Poate cineva va trebui să vă sfătuiască așa cum a făcut-o Isus cu discipolii. (Ps.13:3) Mai bine haideți să păzim datoria minunată ce o avem de la Iehova continuând să studiem și să ne întâlnim și să luăm parte la serviciul la care am fost desemnați. - 1Tes. 5:21, 22.

RESPONSABILITĂȚILE FAMILIALE ȘI CONGREGAȚIONALE

¹⁸ O parte din responsabilitatea fiecărui părinte creștin este de a privi bine interesele spirituale ale familiei sale. Toți părinții iubitori simt o adâncă responsabilitate pentru copiii lor. Zi și noapte ei sunt vigilenți la nevoile lor. Ei îi îngrijesc cu răbdare în primii ani, îi hrănesc, îi îmbracă, îi învață și îi ajută să crească maturi până își pot purta singuri de grijă. În plus față de asigurarea lucrurilor materiale necesare vieții, părinții înțelepți se gândesc foarte mult la interesele spirituale ale copiilor lor pentru a-i ajuta să învețe despre Creatorul lor și despre privilegiul de a-L sluji. (Efes. 6:4) Dacă părinții preiau conducerea citindule Biblia copiilor, studiind cu ei, luându-i la întâlniri și în serviciul Regatului, atunci copiii sunt încântați să-i urmeze. (Prov. 22:6) Această instruire biblică este atât de importantă pentru bunăstarea spirituală a copilului încât părinții nu ar trebui niciodată să lase altcuiva responsabilitatea instruirii tânărului. Așa cum un slujitor din congregația societății Lumea Nouă are o responsabilitate față de congregație de a o conduce și de a o asista spiritual, la fel au și părinții cu familiile lor. Părinții sunt supraveghetorii sau slujitorii unității familiei. Un tată înțelept va prelua conducerea instrucției religioase a familiei lui. Sunteți conștienți de această responsabilitate?

¹⁹ Învățarea copiilor despre scopurile lui Iehova nu ar trebui amânată până la sabbatul săptămânal ci ar trebui să fie o responsabilitate dimineața, la prânz și seara în fiecare zi a săptămânii. Sfatul Bibliei referitor la aceasta este relatat la Deuteronomul 6:5-7: „Să-l iubești pe Iehova, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Aceste cuvinte pe care ți le poruncesc astăzi să fie în inima ta, să le inculci fiului tău și să vorbești despre ele când ești acasă și când umbli pe drum, când te culci și când te scoli.” Dacă poruncile lui Dumnezeu

sunt în inima ta, atunci vei fi capabil să îi înveți și pe copiii tăi despre ele. Însă nu îi poți învăța ceva ce nu știi nici tu însuși, sau să le spui să facă ceva ce tu însuși nu faci și să speri la rezultate bune. Amintește-ți cum a preluat Noe conducerea la construirea arcei. El s-a apucat direct de lucru cu ajutorul fiilor lui. Poți face același lucru pentru familia ta având grijă ca ei să aibă o fundație solidă a cunoașterii adevărului prin instruirea personală, prin preluarea conducerii în serviciu și prin încurajarea lor să intre în pionieratul ministerului. Amintiți-vă că familia voastră va trebui să fie pregătită pentru inspecția finală a Inspectorului Șef al Templului; deci urmați instrucțiunile lui Isus și „continuați veghea” păstrându-vă familia vigilentă la adevăr și avansând în serviciu.

²⁰ Capul familiei care arată aprecierea responsabilității față de familia lui preluând conducerea și exercitarea conducerii creștine adecvate arată că este pregătit pentru privilegiile serviciului ca și slujitor în congregația creștină. Deci slujitorii au în mod deosebit o responsabilitate de a rămâne treji spirituali. Numirea lor de către duhul sfânt îi face răspunzători în fața lui Iehova. Slujitorii nu sunt lăsați fără ajutor în ghidarea și protejarea turmei. Ei au cuvântul lui Iehova pentru a direcționa mânuirea teocratică a problemelor și organizația Lui spre sfat și spre asistarea lor. (Isa. 50:4) Slujitorii ar trebui să fie fără vină și fără motiv de reproș din partea oamenilor din afară. Ca și regii Israelului care citeau din legea lui Dumnezeu zilnic, la fel cei numiți ca și păzitori sau slujitori printre oamenii lui Dumnezeu astăzi ar trebui să cunoască cu adevărat Biblia. Ei ar trebui să împartă liber adevărul cu ceilalți, lăsând lumina să strălucească astfel încât toți s-o vadă, ca o stea ce dă lumină. Ca un bun păstor care este atent să caute rătăcite, un slujitor observă nu doar pe cei prezenți la întâlniri ci și pe cei ce lipsesc astfel încât ei să poată fi vizitați și ajutați. Un bun slujitor știe că turma este moștenirea lui Dumnezeu și o tratează ca pe o datorie de la Iehova. – 1 Tes. 5:14, 15.

²¹ Pe măsură ce norul care înconjoară pământul devine din ce în ce mai întunecat, acum este timpul să ieși la lumina de care se bucură societatea Lumea Nouă. Această lumină a adevărului s-a făcut din ce în ce mai strălucitoare de la întronarea cerească a lui Cristos în 1914. Iehova Dumnezeu și Cristos Isus, „regii de la răsăritul soarelui,” se pregătesc de a aduna națiunile la marea bătălie de la Armagedon. Nu va fi nicio poziție neutră în acea bătălie, niciun loc unde să te ascunzi. Toate dovezile biblice de la semnul detaliat al lui Isus al timpurilor este ca o alarmă divină ce sună tare și clar pentru avertizarea și protecția noastră. (Ioel 3:12-17) Acum nu este timpul să devenim obosiți după anii de făcut bine sau încetiniți de poverile vieții. Amintiți-vă în schimb avertismentul lui Isus la Luca 21:34, 35: „Dar fiți atenți la voi înșivă ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu mâncare și băutură în exces și cu îngrijorările vieții, iar ziua aceea să vină pe neașteptate peste voi ca o cursă. Fiindcă ea va veni peste toți aceia care locuiesc pe toată fața pământului.”

²² Nu lăsați nimic să vă oprească din intrarea pe ușa deschisă a serviciului pentru Iehova Dumnezeu. Arătați-i lui Iehova că apreciați caracterul imperios al timpurilor, că aveți dragoste pentru El și pentru adevărurile care l-ați învățat. Împărțiți-l cu aproapele vostru lucrând cu tot sufletul în ministeriatul Regatului.

Aceasta este o lucrare care se va termina; deci bucurați-vă de ea acum. (Ier. 31:34) Stați treji spirituali pentru a evita să vă duceți în jos cu națiunile în distrugere la Armagedon. Fiți printre cei fericiți, treji la timpuri, alerti la oportunitatea de a sluji cu familia și cu congregația ca parte din organizația lui Iehova. Apoi și tu vei câștiga aprobarea lui Iehova și viață în noua lume după ce Cristos va face inspecția Sa la Armagedon. Acesta este viitorul fericit al oamenilor de credință.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este scopul în viață pentru fiecare creștin?
2. În ce fel a eșuat lumea creștină să îi ajute pe mulți să atingă acest scop?
3. Care este lucrarea începută de Isus la care putem noi lua parte acum?
4. Care era atitudinea lui Pavel față de lucrare?
5. Ce ne arată că toți trebuie să luăm parte la lucrare?
6. Care sunt câteva dintre cerințele impuse unui slujitor veghetor?
7. Cum poate să fie întărită o persoană slabă în credință?
8. De ce și cum poate fi demonstrată dragostea față de semenii?
9. Ce îi împiedică pe unii să poată obține comori spirituale?
10. De ce trebuie să îi învățăm pe alții?
11. Cine este Cel care face ca lumina din ei să se vadă?
12. Este acceptabilă orice formă de credință sau ce trebuie să facem pentru a obține salvarea?
13. Ce ar trebui să însemne dedicarea pentru un creștin?
14. Cum ar putea cineva să aducă mai multe roade pentru Regat?
15. Care dintre pilde arată nevoia de a fi veghetori?
16. Ce fel de experiență au avut discipolii?
17. În ce fel ne poate ajuta pe noi această experiență?
18. Ce pot face părinții pentru a-și ajuta copiii pe plan spiritual?
19. Cum pot părinții să îi învețe pe copii și de ce este acest lucru atât de important?
20. Care sunt unele dintre responsabilitățile unui slujitor creștin?
21. Care sunt evenimentele care ne pun în alertă și ce sfat ni se dă?
22. De ce răsplată vor avea parte persoanele care sunt treze spiritual?

Nu este pentru Biserici

- Atunci când scria pentru revista *Secolul creștin*, în numărul din 30 aprilie 1958, Simeon Stylites spunea despre un discurs ținut odinioară de episcopul metodist Francis J. McConnell: „Tema sa era despre ceea ce s-ar fi întâmplat dacă profetul Amos ar fi participat la o conferință anuală a Bisericii metodiste. [...] El a pus în scenă [...] o ședință cu liderii regionali. [...] Unul câte unul, ei au început să verse lacrimi amare, făgăduind veșnică admirație pentru profetul Amos și explicând de ce nu îi pot da în conducere biserica din regiunea lor.

- „Liderul regiunii nordice spuse cu o voce tremurândă [...] ‘Știți cu toții cât îl iubesc și îl admir pe Fratele Amos. [...] Dar el nu are îndeajuns tact pentru Biserica Harul. El nu face decât să sporovăiască ideile fără pic de delicatețe, iar oamenii din Biserica Harul au mare nevoie de delicatețe. Ei sunt în mijlocul unei campanii. Dacă Fratele Amos ar ridica mai puține probleme controversate și ar strânge mai mulți bani, s-ar descurca mai bine. [...]’”

- Apoi liderul regiunii vestice a început să vorbească cu înflăcărare ‘Și eu de asemenea îl iubesc pe Fratele Amos. Am fost adânc mișcat de multe dintre predicile sale. Mi-ar face mare plăcere să îi putem da spre conducere Biserica Trinității. Dar el, pur și simplu, nu este îndeajuns de elocvent. A fost un locaș foarte bun pentru predicare. [...] Fratele Amos este un om aspru și direct care vorbește cu franchețe. El nu are simțul literar sau avântul oratoric cu care sunt obișnuiți oamenii din Biserica Trinității. Îmi pare nespus de rău.’”

Cât de diferită este societatea lumii noi față de vechea lume rece și lipsită de dragoste! Fiecare pământean are în vedere propriile interese și nu îi pasă de cum o duce semenul său. Fiecare dintre ei își invidiază aproapele și nu are încredere în acesta, cu toate că pot face parte din aceeași familie, aceeași biserică, aceeași locuință sau același sindicat. Dar ne putem aștepta oare la altceva de la oameni „care nu sunt înzestrați cu dragoste” și care sunt „iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu”?

Nu este de mirare că nu există unitate în lume! Este frapant contrastul acesteia cu societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova datorită căldurii și dragostei de care dau dovadă membrii acesteia. Tocmai așa trebuie să fie, deoarece ei sunt creștini, iar Isus a spus urmașilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă, să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta veți cunoaște că sunteți discipolii Mei, dacă aveți dragoste unii pentru alții.” – Ioan 13:34, 35.

Există multe feluri în care ne putem demonstra dragostea și cu atât mai mult în vremuri de restriște și necaz demonstrăm dacă avem dragoste. Dar suntem la fel de precauți și de preocupați în legătură cu exprimarea dragostei noastre în toate corespondențele noastre din cadrul adunărilor congregaționale și diverselor întruniri sau este posibil oare că aici putem „să sporim tot mai mult în privința aceasta”? – 1 Tes. 4:1.

Să luăm de pildă chestiunea salutului. Scriitorii Scripturilor Grecești Creștine trebuie să fi considerat foarte importantă această chestiune, deoarece salutările sunt menționate de mai mult de cincizeci de ori și în mai mult de

jumătate din cărți. Numai în ultimul capitol din Epistola către Romani sunt menționate numele a treizeci și cinci de persoane care fie primesc, fie trimit salutări, precum și câteva familii și congregații.

Un salut însuflețit nu este un lucru complicat și totuși aduce bucurie deoarece este o exprimare a atenției și a dragostei. Ar putea să fie un simplu: „Îmi pare bine să te văd! Ce mai faci?” sau se poate adăuga și altceva, cum ar fi: „Ai avut vreo experiență interesantă în ultima vreme?” sau ceva mai personal în funcție de gradul de familiaritate cu fratele respectiv. Sau poate că am avut noi vreo experiență interesantă pe care să o împărtășim. Un salut poate fi însoțit de o observație constructivă în legătură cu hrana spirituală primită.

Nu încape îndoială că toți cei care fac parte din societatea Lumii Noi transmit salutări – dar cui? Suntem oare predispuși să avem obiceiul nechibzuit de a saluta aceleași persoane la fiecare întrunire, probabil pe aceia cu care avem mai multe în comun, de pildă aceeași vârstă, rasă, naționalitate? Sau poate că asemănarea în privința maturității spirituale sau în funcția de slujire este cea care ne determină să salutăm întotdeauna aceleași persoane și să trecem cu vederea pe alții.

Este foarte probabil că ne-am deprins să ne dăm interesul față de cel străin sau față de cei care au bunăvoința de a se asocia cu noi, iar în mod special dacă se întâmplă să facem parte din același grup de studiu biblic. Dar ceilalți? Unii dintre ei pot fi ajutați printr-un salut prietenos poate chiar mai mult decât un străin.

SĂ NE ARĂTĂM INTERESUL FAȚĂ DE ALȚII

În ceea ce privește chestiunea salutului de bun venit, se aplică principiul enunțat de Isus în legătură cu oșpețele: „Când dai un prânz sau o cină nu îi invita pe prietenii tăi [...] ci invită-i pe săraci, pe infirmi, pe șchiopi și pe orbi.” Da, noi trebuie să ne arătăm grija și dragostea față de toți oamenii. „Dacă îi salutați numai pe frații voștri,” adică dacă urmați calea pe care nu aveți parte de împotriviri sau calea tendinței naturale, „ce lucru neobișnuit faceți?” – Luca 14:12; Mat. 5:47.

Fie, deci, să participăm la întrunirile congregaționale având scopul de a ne arăta interesul față de toți frații noștri. Desigur că în această categorie sunt incluși și aceia care sunt săraci în ceea ce privește lucrurile materiale. Să fim atenți pentru a nu ne face vinovați de păcatul despre care spunea Iacov făcând referire la unii dintre contemporanii săi care disprețuiau pe cei săraci și erau curtenitori cu cei bogați! – Iac. 2:1-9.

Așadar, în loc să salutăm doar anumite persoane la fiecare întrunire, fie ca noi să căutăm pe cei slabi: „Dar noi, care suntem tari, avem datoria să purtăm slăbiciunile celor ce nu sunt tari și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare dintre noi să fie pe placul aproapelui în ceea ce este bine pentru zidirea sa.” Întrucât fiecare congregație este asemănătoare cu trupul uman, „în care fiecare mădular depinde de celelalte,” toate „mădularele trebuie să aibă deopotrivă grijă unele față de altele,” ținând cont de faptul că „dacă un mădular suferă, toate celelalte mădulare suferă împreună cu el.” – Rom. 15:1, 2; 1Cor. 12:12-26.

Vedem un frate sau o soră care stă singură? În loc să așteptăm ca acesta sau aceasta să vină la noi, să mergem noi și să îi urăm un bun venit și să îi arătăm că ne bucurăm că se află în mijlocul nostru. – Prov. 16:31.

Nu trebuie să îi trecem cu vederea nici pe cei tineri. Prin faptul că îi luăm în seamă, îi încurajăm pe copii pe calea neprihănirii. După cum Însuși Isus a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu îi opriți. Căci Regatul lui Dumnezeu este al acelor ca ei.” Apostolii lui Isus au crezut că Învățătorul lor trebuie să nu fie deranjat de copii, dar cât de mult s-au înșelat ei în această privință! – Luca 18:16.

Cu atât mai mult, dacă avem impresia că un frate sau o soră este stingher(ă) sau în depresie, este necesar să îi vorbim. Este posibil ca acesta să poarte o povară pe care o putem ușura; prin simplul fapt că ne dăm interesul îl va ajuta să se simtă mai bine. Da, „continuăți să vă purtați poverile unii altora și astfel să împliniți porunca lui Cristos.” „Să îmbărbătați sufletele deprimare, sprijiniți pe cei slabi.” – Gal. 6:2; 1 Tes. 5:14.

RĂSPLATA

Mare va fi răsplata noastră dacă urmăm sfaturile din Scripturi în ceea ce privește salutarea celorlalți. Desigur că astfel facem să fie aduse „multe mulțumiri la adresa lui Dumnezeu” din partea acelor față de care ne arătăm grija. Ei vor avea parte de întărire și bucurie, căci cele două merg mână în mână: „Bucuria lui Iehova este fortăreața voastră.” În plus, este întărită astfel unitatea în cadrul societății Lumii Noi, aspect care este atât de important în această lume dezbinată. Noi vom fi „strâns legați laolaltă” căci fiecare „dă ceea ce este necesar.” – 2Cor. 9:12; Neem. 8:10; Efes. 4:16.

Răsplata noastră personală va fi de asemenea măreață, încă de acum. Dacă „nu căutăm doar interesul nostru personal,” dacă „vom continua să căutăm folosul celui alt și nu al nostru,” dacă „arătăm interes nu doar față de lucrurile personale, ci și față de ale celorlalți” atunci vom prețui pe deplin promisiuni ca acestea: „Sufletul generos se va îngrășa și cine îi udă din belșug pe alții va fi și el udat din belșug.” „Este mai multă fericire în a da decât în a primi.” De aceea trebuie să „ne transmitem salutări unii altora.” – 1Cor. 13:5; 10:24; Filip. 2:4; Prov. 11:25; Faptele 20:35.

Participați la una dintre întrunirile din 1961!

Participarea la una dintre întrunirile din 1961 este absolut necesară pentru toți creștinii dedicați care sunt martori ai lui Iehova. În momentul de față doisprezece astfel de întruniri au fost programate pe teritoriul Statelor Unite, în Canada și în Europa. Nu încape îndoială că fiecare martor care a participat la o astfel de întrunire se va întoarce spunând: „Aceasta a fost o întrunire nemaipomenită! Nu aș fi crezut că poate fi atât de deosebit!” Da, prin intermediul organizației Sale, Iehova a pregătit minunate binecuvântări pentru toți cei care vor fi prezenți la întrunirile din 1961!

În cadrul acestor întruniri ne vom putea bucura de „un ospăț de bucate gustoase, un ospăț cu vin ținut pe drojdii, cu bucate miezoase, pline de măduvă, cu vin ținut pe drojdii, limpezit,” iar aceasta va dura șase zile! Departe de această lume, în noul nostru sistem, vom lucra împreună cu bucurie, în armonie, cu râvnă și fără egoism – o anticipare a binecuvântărilor Regatului de care ne vom bucura în paradisul noii lumi de după Armagedon. – Isa. 25:6.

Prima dintre aceste întruniri va avea loc la Stadionul Yankee din New York în perioada 20-25 iunie. Fără îndoială că vor participa frați de pretutindeni din Statele Unite și din Canada – va fi spațiu pentru a acomoda pe toți! – iar slujitorii care vor lua parte la program vor fi din toate celelalte regiuni și filiale din America, ceea ce înseamnă că această întrunire va fi o întrunire a emisferei vestice.

În săptămâna următoare vor avea loc în mod similar întruniri desfășurate pe o perioadă de șase zile în perioada 27 iulie – 2 august la Houston, în Texas, unde vor fi ținute prelegeri și în limba spaniolă. În săptămâna următoare, 4 – 9 iulie, programul întrunirii va fi desfășurat și în Vancouver, B.C., în Canada. Ar putea vreun frate sau o soră să stea deoparte? Categorie nu!

În următoarele patru săptămâni vor fi susținute șase întruniri în Europa; prima dintre ele la Copenhaga, în Danemarca, în perioada 11–16 iulie. Acolo ne-am bucura să putem vedea cât mai mulți participanți, pentru a-i determina pe danezi, care până acum au ignorat serios Regatul de multă vreme, să se trezească la realitate! La această întrunire vor fi ținute simultan discursuri în cinci limbi: norvegiană, suedeză, finlandeză, daneză și engleză.

Două întruniri vor avea loc în Europa în următoarea săptămână, 18–23 iulie. Una dintre acestea va avea loc în nordul Germaniei, la Hamburg, iar cealaltă la Turin (Torino) în Italia, în partea de nord-vest a acestei țări. Cei care vor participa la întrunirea de la Hamburg se pot aștepta să întâlnească frați din toate regiunile Germaniei, ca și din Austria, Elveția și Luxemburg.

Locația următoarei întruniri va fi Londra, Anglia, în perioada 25–30 iulie. Aici vor fi prezenți și vor lua parte la program slujitori din regiuni și din filiale din Europa și zona mediteraneană. Cu siguranță cei care vor participa la această întrunire vor aștepta cu nerăbdare și bucurie să vadă de asemenea și frumoasa filială nouă care este întemeiată în acest cadru al cărui aspect paradiziac se datorează centurii verzi.

În cea de-a patra și ultima săptămână de întruniri în Europa vor fi ținute două întruniri, una la Paris, în Franța și cealaltă în Amsterdam, în Olanda, în perioada 1-6 august. La Paris discursurile vor fi traduse și în spaniolă, nu doar în engleză și franceză, pentru numărul mare de frați din Spania care vor participa. Aceasta va oferi o minunată oportunitate pentru mulți frați din Belgia, din Elveția francofonă și din alte regiuni să îi poată întâlni pe acești zeloși soldați ai lui Cristos care își mențin integritatea în circumstanțe atât de potrivnice precum sunt acestea. La întrunirea de la Amsterdam vor lua parte și vorbitori de limba flamandă din Belgia.

Se fac pregătiri pentru a organiza trei întruniri în Statele Unite după cele ce vor avea loc în Europa în perioadele: 8–13 august la Oklahoma, Oakland; 29

august – 3 septembrie la San Francisco, California; și de încercare în Milwaukee, Wisconsin. Deci orașele alese sunt locații convenabile pentru toată lumea.

Deși lumea cea veche este pe zi ce trece tot mai tulburată, abătută și sărăcită, pacea și prosperitatea pătrund societatea Lumii Noi. Dintre toate binecuvântările, cea mai minunată este desigur reprezentată de oamenii care vor lua parte la întrunirile noastre. Să începem chiar acum, dacă nu am făcut-o încă, să ne gândim, să planificăm, să lucrăm și să economisim pentru a participa la aceste întruniri. De asemenea, să aducem acest lucru la cunoștința persoanelor cu bunăvoință care participă la studiul biblic alături de noi și să le ajutăm să poată participa, dacă avem posibilitatea. Cu cât depunem mai mult efort pentru a participa, cu atât mai mari vor fi așteptările noastre, iar binecuvântările și realizările noastre vor fi chiar mai mari. În această lume plină de necazuri, care se clatină și este în pragul unui alt război mondial, iar Armagedonul este aproape, cine știe când ne vom mai putea bucura de asemenea întruniri? Așadar, să luăm parte cu orice preț la una dintre întrunirile anului 1961!

PĂZIREA CHIBZUINȚEI PENTRU SLUJIRE

Care este cel mai mare privilegiu pe care îl poate primi o ființă umană? Privilegiul slujirii creștine. Pentru împlinirea cu înțelepciune și credință a acestei responsabilități, pentru a putea aplica aceste detalii în viețile noastre de zi cu zi, avem nevoie de înțelepciune practică și chibzuință. De aceea am primit poruncă de la înțeleptul nostru Rege să le păzim. – Prov. 3:21.

Chibzuința sau capacitatea de gândire cuprinde cinci procese mentale de bază: (1) acumularea cunoștințelor referitoare la anumite fapte și principii; (2) analizarea, compararea și asocierea între diversele implicații ale acestor cunoștințe; (3) extragerea concluziilor rezultate din studierea cu discernământ a acestor cunoștințe; (4) stocarea lor în memorie pentru viitoare întrebuințări; (5) apelarea la astfel de cunoștințe pentru aplicarea practică a acestora în lucrare.

Primul lucru esențial pentru dezvoltarea capacității de gândire este să acumulăm cunoștințe din Cuvântul lui Dumnezeu. „Când înțelepciunea va intra în inima ta și cunoștința va fi plăcută sufletului tău, atunci chibzuința va veghea asupra ta și discernământul te va ocroti, ca să te scape de calea rea.” (Prov. 2:10-12; 1:7) Prin gândirea lor independentă, oamenii din lume Îl ignoră pe Dumnezeu și planurile Sale pentru omenire, ca și cum El nu ar fi Creatorul. Acest lucru este la fel de nerealist cum ar fi pentru un aviator să ignore legea gravitației. Pur și simplu „nu poate omul care umblă nici măcar să își conducă pașii.” – Ier. 10:23.

Pentru a putea avea cunoștințele necesare pentru slujire trebuie să fim doritori să învățăm. „Să le cauți ca pe argint.” Analizează ceea ce înveți; asigură-te că înțelegi. – Prov. 2:4.

Gândirea corectă presupune și înțelegerea cunoștințelor, extragerea concluziilor referitoare la aplicarea acestora în propria viață. Așadar, fii treaz, alert și „ia seama la felul cum ascuți.” – Luca 8:18.

Este necesar în mod deosebit să reținem cunoștințele acumulate. Observă cu acuratețe și însuflețire evenimentele și pildele; fă să fie vii, arzătoare. Întipărește-ți în minte principii și idei abstracte prin intermediul asocierii. Prin meditare și prin discuții cu ceilalți acasă, la întruniri și în câmpul de slujire, ne vom trezi „gândirea sănătoasă prin înștiințări.” – 2Pet. 3:1, 2.

Atunci când acumulezi cunoștințe nu uita să le aplici practic. Dacă vrem să putem face acest lucru nu trebuie să așteptăm până când ne vom înfrunța cu o problemă. Trebuie să ne obișnuim să gândim sănătos și decisiv în prealabil. Pe măsură ce citim despre calea credinței pe care a urmat-o cineva, trebuie să evaluăm principiile implicate și să luăm chiar în acel moment hotărârea de a urma aceeași cale în astfel de circumstanțe. – Iac. 5:11.

În lumina profeției biblice împlinite slujirea noastră presupune o și mai mare importanță și imperiozitate. Creșterea nelegiuirii în jurul nostru face să fie tot mai dificilă menținerea integrității. Iehova Dumnezeu ne-a dat atât responsabilitatea lucrării cât și capacitatea de gândire. Să ne arătăm aprecierea față de acestea prin păzirea chibzuinței noastre pentru slujire.

[Note de subsol]

Pentru mai multe detalii vezi *Turnul de veghere*, 15 februarie 1960.

- **Un om divorțează de soția sa din alte motive decât cele biblice. După ce este acordat divorțul este făcut cunoscut soției și congregației că înainte de divorț soțul se făcuse vinovat de adulter. În această situație ar avea fie soțul, fie soția, permisiunea în baza Scripturilor de a se recăsători?**

În acest caz întrebarea cea mai importantă, conform Scripturilor, este: Cine este cel care cere divorțul și din ce motive? Cine are dreptul să ceară divorțul? Conform Scripturilor, statutul moral al soțului nu constituie factorul determinant care îi dă dreptul să divorțeze de soția sa. Dimpotrivă, ceea ce determină dreptul partenerului care cere divorțul de a înfăptui desfacerea căsătoriei este statutul moral al celuilalt. Conform Scripturilor, partenerul imoral este cel care primește certificatul de divorț din partea partenerului curat, pur, nevinovat. Limbajul folosit în Deuteronomul 24:1-4 este clar în această privință.

Legea deuteronomică este cea care a fost adusă în discuție de către farisei în Matei 19:3-9. Isus le-a spus fariseilor că Dumnezeu nu i-a dat primului om, Adam, dreptul de a divorța de soția sa Eva din niciun fel de motiv. Drept răspuns fariseii au făcut referire la această lege deuteronomică, întrebând: „Atunci de ce a poruncit Moise să-i dea un certificat de divorț și să divorțeze de ea?” Această lege

menționează în mod precis necurăția soției de care el divorțează și nu vreo necurăție a soțului care cere divorțul. Isus a arătat considerația cuvenită pentru restricțiile impuse în cazul divorțului de partenerul de căsătorie atunci când a spus: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să divorțați de soțiile voastre, dar de la început nu a fost așa. Eu vă spun că cine divorțează de soția lui din alt motiv decât fornicția și se căsătorește cu alta comite adulter.” Întrucât Isus a ajuns la acest punct al discuției ca urmare a trimiterii la legea mozaică, El a vorbit despre despărțirea de soție din alte motive decât fornicția, adulterul, necurăția ei, nu din pricina necurăției soțului. Din acest motiv Iosif din Nazaret voia să se despartă de logodnica sa, Maria, deoarece el credea că aceasta se făcuse vinovată de necurăție trupească, iar numai intervenția divină a prevenit această despărțire. Așadar cel vinovat este acela de care se face separarea. Cel vinovat nu poate intenta acțiune de divorț.

Nu este acceptabil ca cel vinovat să se incrimineze singur și în baza aceasta să divorțeze de partenerul de căsătorie nevinovat. Partenerul de căsătorie nevinovat care îl pune sub acuzație pe cel vinovat trebuie să intenteze acțiunea de divorț. De aceea, dacă cel care a intentat acțiunea de divorț nu este partenerul nevinovat, atunci acesta este expus imoralității. După cum a spus Isus în Matei 5:32: „Oricine divorțează de soția lui dintr-un alt motiv decât fornicția o face să comită adulter și cine se căsătorește cu o femeie divorțată comite adulter.” Deci dreptul partenerului curat, pur, nevinovat merită să fie protejat, motiv pentru care nu este admisibil un motiv de divorț în afara celui precizat în Scripturi. Din motive foarte personale, o soție poate alege să treacă peste imoralitatea soțului ei și să continue să își împlinească datoria de soție, iar el cea de soț. De ce? Din același motiv pentru care desfacerea căsătoriei nu a avut loc la cererea soțului. Ea are dreptul legal și biblic de a continua să trăiască împreună cu el ca soț și soție. Ea nu devine în mod automat impură dacă va continua să aibă relații intime cu el după ce acesta a comis adulter.

Dacă soțul infidel nu îi dezvăluie soției sale nevinovate adulterul său, dar o înștiințează de intenția lui de a obține divorțul, dacă ea își dă consimțământul pentru divorț fără a ști de adulterul soțului, ci doar din gândul de a fi separată legal de el de comun acord, atunci ea ia parte la acțiunea de divorț din acest motiv. El obține divorțul având acordul ei și fără ca ea să conteste. Astfel ambii soți își dau consimțământul la acest divorț din alte motive decât cele biblice, ceea ce nu le dă dreptul să se recăsătorească. Ei nu doresc decât să fie liberi și nestingheriți și acest lucru îl și obțin prin acest divorț nebiblic dar legal. Ambii soți trebuie să își asume responsabilitatea pentru consecințele unui astfel de divorț nebiblic. Desigur că din acest motiv ea nu are permisiunea în baza Scripturilor de a se recăsători. Cu toate acestea, soțul fățarnic, adulter a creat complicații și pentru el însuși și deși a expus-o pe soția sa la adulter, va fi probabil mult mai greu pentru el să reziste ispitei adulterului după divorț dat fiind faptul că a comis adulter înainte de obținerea divorțului, fără ca soția sa să știe acest lucru. Congregația creștină nu are împuternicirea de a nesocoti porunca lui Isus doar din pricina neștiinței soției, căci dacă el dorește cu adevărat să fie despărțit de soția sa în baza Scripturilor, trebuie

să facă acest lucru cerând divorțul din pricina neurăției ei, a adulterului ei. În caz contrar soțul, chiar dacă a comis adulter înainte de divorț, nu este liber să se recăsătorească; iar soția, chiar dacă s-a recăsătorit *legal*, ea comite adulter.

Cel care cere divorțul, indiferent de moralitatea de care a dat sau nu dovadă înainte de divorț, stabilește motivul și termenii divorțului. Dacă tribunalul proclamă divorțul în acei termeni, atunci divorțul se aplică în termenii respectivi, iar responsabilitatea pentru consecințele corespunzătoare îi revine celui care a intentat acțiunea de divorț.

Dar ce se întâmplă dacă soția nevinovată află după proclamarea divorțului la care și-a dat consimțământul că soțul ei a comis adulter o dată sau de mai multe ori înainte de divorț și nu a informat-o? Acest fapt nu schimbă situația. Acest lucru nu îi dă dreptul de a face apel pentru modificarea hotărârii judecătorești de divorț, sau să ceară schimbarea motivelor de divorț pentru a le înlocui cu un motiv biblic. Este adevărat că după pronunțarea divorțului a luat la cunoștință de imoralitatea fostului ei soț legal. Totuși ea nu poate folosi aceste noi cunoștințe pentru a purta ranchiună. Trebuie să țină cont de faptul că atunci când se face apel la tribunal pentru modificarea unei hotărâri emise de o instanță judecătorească inferioară, în instanța de recurs nu se pot produce probe noi și nu se ține cont de noile probe sau aspecte. Doar dovezile care au fost deja depuse înaintea instanței inferioare pot fi luate în considerare în instanța de recurs atunci când se ia noua hotărâre. Nu este permisă nicio inversare sau revocare a hotărârii instanței inferioare în baza unor dovezi noi. Această restricție referitoare la acceptarea noilor dovezi după un divorț se aplică de asemenea și de către reprezentanții oficiali ai unei congregații atunci când o femeie nevinovată, divorțată, care este membră a congregației, aduce în fața acestora dovezi în legătură cu adulterul de dinainte de divorț al fostului ei soț.

Doar imoralitatea după divorț de partea oricărui dintre cei doi, sau din partea ambilor parteneri, ar putea intra în vigoare divorțul legal pentru a duce la îndeplinire desfacerea căsătoriei conform Scripturilor. Relațiile sexuale imorale după un divorț din motive nebiblice aduc ceva nou, nu în scopul revocării deciziei de divorț, ci spre confirmarea acesteia și contribuie la acumularea consecințelor. Prin adulter după divorț este prezentată o nouă dovadă care nu exista la vremea procesului de divorț, atunci când termenii acțiunii de divorț au fost stabiliți de către cel care a intentat acțiunea de divorț în acord și având consimțirea celeilalte părți. Astfel un nou factor a fost adăugat de la pronunțarea divorțului, spre validarea și nu revocarea deciziei de divorț. Acest lucru este valabil chiar dacă cel care comite adulterul după divorț este chiar cel care a intentat acțiunea de divorț.

Adulterul înainte de divorț nu are automat efectul de desfacere a legăturii de căsătorie. Relațiile intime în cuplul căsătorit pot continua și după ce unul dintre cei doi a comis adulter înainte de divorț. Până când este luată hotărârea de a intenta proces de divorț, toate relațiile intime din cadrul cuplului după ce soțul infidel a comis adulter ar fi drept compensare a adulterului ca fiind un motiv pentru intentarea acțiunii de divorț care va fi folosit împotriva partenerului adulter.

Cu toate acestea, cel care intentează acțiunea de divorț din motivul comiterii adulterului după divorț introduce un nou element eficient pentru situația

lor, un element de care el nu s-a folosit atunci când a intentat acțiune de divorț împotriva soției sale nevinovate. El aduce acum ca dovadă adulterul drept un element relevant, deși el este cel care a comis adulterul. Prin faptul că a comis adulter după divorț el pune la dispoziția soției sale nevinovate de care a divorțat un argument biblic valid pentru ca ea să poată acționa împotriva sa. În aceste circumstanțe ea nu trebuie să ia măsuri legale pentru obținerea divorțului întrucât există deja o hotărâre judecătorească de divorț în vigoare prin care ei au fost separați conform legii. Dar acum faptul că soțul a comis adulter face ca despărțirea lor să justificate biblic și realizează decisiv desfacerea căsătoriei, iar acest lucru este acum recunoscut de către Dumnezeu și congregația creștină, dar și de legea ținutului respectiv. În ceea ce privește divorțul nebiblic această realizare nu era posibilă pentru validarea divorțului, întrucât femeia aceea era considerată încă soția bărbatului adulter din pricina faptului că în acel moment încă exista un mariaj legal.

În acest caz în care congregația creștină nu a fost înștiințată dinainte în taină cu privire la alte motive fundamentale pentru divorț, orice motiv real biblic subiacent procesului, divorțul trebuie considerat valabil în baza motivelor pentru care reclamantul a intentat procesul. Un divorț se realizează pe baza motivelor existente, nu pe baza unor posibilități imaginare despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi avut la dispoziție cunoștințe complete. De aceea nu este posibilă vreo acțiune retroactivă, în afară de ceea ce specifică motivele de divorț prevăzute, în scopul de a ajusta amploarea sau consecințele divorțului, pentru a corespunde cu informații adiționale sau descoperirea unor dovezi incriminatoare. Se ține seamă cu strictețe de termenii divorțului pentru a preveni vreo înțelegere secretă între cei doi parteneri divorțați care s-ar putea pune de acord să fabrice vreun motiv valid care ar putea să îi scape de restricțiile care le-au fost impuse din pricina faptului că nu au divorțat din motive biblice.

Consecințele grave ale divorțului din alte motive decât cele biblice atârnă greu atât asupra partenerului care a intentat acțiune de divorț, cât și asupra partenerului care a consimțit. Așadar consecințele grave ale unui astfel de divorț trebuie să servească drept avertizare pentru orice om care contemplă ideea divorțului, pentru ca el să ia mai întâi în considerare limitările, restricțiile și pericolele care ar decurge din alegerea acestei căi care nu este în acord cu Scripturile atât pentru el, cât și pentru partenerul nevinovat. Nu este prerogativa și nici obligația congregației creștine să elibereze cuplul divorțat de consecințele grave ale divorțului lor nebiblic. Congregația creștină trebuie să nu treacă dincolo de ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu din cauza tendinței spre clemență și să încerce inversarea situației făcând ceva ce nu are autorizația de a face. Un om care impune forțat un divorț nebiblic devine responsabil față de soția nevinovată, care nu merita acest lucru, întrucât face ca viața ei după divorț să fie foarte dificilă în ceea ce privește moralitatea. Dacă soția nevinovată greșește din acest motiv, congregația creștină nu este responsabilă pentru refuzul de a consfinți recăsătorirea ei înainte de moartea sau adulterul post-divorț al fostului ei soț. Conform Scripturilor partenerul egoist care a cerut divorțul este cel responsabil. Tot ce poate

face congregația creștină în mod legitim este să o ajute să se formeze corect din punct de vedere moral, ca și creștină, prin acordarea de sprijin spiritual cât mai mult posibil.

Din pricina adulterului său, de care nu s-a căit înainte de divorț, soțul necredincios poate fi excomunicat de către congregația creștină dacă el este un membru botezat. Prin faptul că a ascuns soției sale și congregației faptul că a comis adulter, el poate doar să amâne excomunicarea pentru o vreme. Dacă pe lângă acest lucru mai cere și divorțul de soția sa nevinovată, atunci demonstrează că nu se căiește de adulterul său. Și nu are nici iertare din partea soției. De aceea trebuie să fie excomunicat de către congregație în momentul în care sunt scoase la iveală faptele sale. La răul pe care l-a comis împotriva soției sale prin adulterul pe care l-a ascuns de ea, el adaugă cu multă cruzime alte nedreptăți cerând divorțul deși ea este nevinovată. Din pricina necurăției morale, de care este evident că nu se căiește datorită acțiunilor sale fățarnice și lipsite de afecțiune, el trebuie să fie excomunicat din congregația creștină în baza dovezilor prezentate în fața comitetului executiv al congregației.

- **Care este semnificația versetului Iov 19:26? În *Versiunea Regelui Iacob* citim într-un fel total opus celui din *Versiunea americană standard*; în prima variantă vedem scris „În trup fiind Îl voi vedea pe Dumnezeu,” iar în cealaltă versiune „Și afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu.” – J. G., S.U.A.**

În *Traducerea Lumii Noi* citim versetul din Iov 19:26 după cum urmează: „Deși mi s-a uscat carnea, Îl voi privi pe Dumnezeu.” La nota de subsol notată cu (b) sunt date două exprimări alternative: „Totuși din trupul meu” și „Totuși afară din trupul meu.” *Versiunea americană standard*, în care citim „afară din trupul meu” are o notă de subsol unde este menționată exprimarea „Totuși din trupul meu Îl voi vedea pe Dumnezeu.”

De ce există oare aceste diferențe de traducere și note de subsol? Desigur că acestea se datorează ambiguității textului evreiesc. Totuși, ideea transmisă pare să fie că Iov, când era atât de topit încât era doar piele și oase, deci practic „fără carne” sau „slăbit în carne” Îl „vedea” pe Dumnezeu. Iov nu poate fi acuzat aici de vorbire în mod nechibzuit, după cum ar pretinde unii, ci el vorbește profetic. El însuși L-a „văzut” mai apoi pe Dumnezeu prin faptul că a văzut manifestarea puterii Sale, prin ascultarea vocii Sale prin intermediul Cuvântului sau Logosului și având ochii minții deschiși pentru a putea vedea adevărul despre Dumnezeu. Din acest motiv el putea spune: „Urechea mea a auzit vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut.” – Iov 42:5.

Nu spunem că Iov cel credincios L-a văzut literalmente pe Iehova Dumnezeu, căci Dumnezeu i-a spus clar lui Moise: „Nu vei putea să-Mi vezi fața, deoarece nu poate omul să Mă vadă și să trăiască.” Apostolul Ioan a mărturisit același lucru, spunând: „Niciun om nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu.” „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu.” – Ex. 33:20; Ioan 1:18; 1Ioan 4:12.

TURNUL de VEGHERE

15 Februarie 1961

Nr. 4

Cuprins:

SĂ GĂSIM BUCURIE PENTRU VIAȚĂ VEȘNICĂ	- Pag.115
ESTE CERUL DESTINUL TĂU?	- Pag.124
ȚINEȚI CU TĂRIE LA BUCURIA VOASTRĂ!	- Pag.126
EUTANASIA ȘI LEGEA LUI DUMNEZEU	- Pag.134
MAI ÎNȚELEAPTĂ DECÂT PROFESORII EI	- Pag.137
ARTA CUVÂNTĂRII PUBLICE DIN BIBLIE	- Pag.139
URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.143
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.147

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

"Vegheați în aceste timpuri periculoase" avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

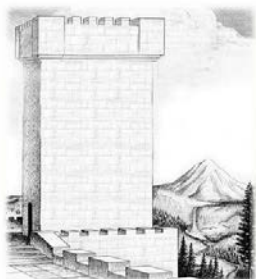
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Să găsim **BUCURIE** pentru viață veșnică

Este viața veșnică posibilă pe pământ? Privind circumstanțele de pe pământ din zilele noastre, am putea fi iertați că luăm în considerare posibilitatea dispariției eterne a rasei umane. În timp ce liderii mondiali merg dintr-o țară în alta vorbind despre „pace”, arsenalele lor continuă să lanseze și mai multe arme secrete îngrozitoare. Sunt prinși în plasa acestei ere nucleare lipsite de dragoste, și fiecare se luptă să-i depășească pe ceilalți în pregătirea instrumentelor

morții. Toți cei care iubesc viața cu veselie trebuie să conchidă că administrarea lumii actuale este fatală și coruptă. Biblia arată că este vorba de sistemul de lucruri al lui Satan, controlat de „cel care are mijloacele de a cauza moartea, Diavolul”. (Evr. 2:14) Acest sistem al lumii se află în vremea judecății sale și este pe cale să cunoască îndeplinirea acelei judecăți, „distrugerea sa neașteptată” la mâinile lui Iehova Dumnezeu. – 1 Tes. 5:2, 3.

² Fără conducerea fatală al lui Satana, va fi oare viața veșnică posibilă pe acest pământ? Răspunsul Bibliei – Da! Mai mult, arată că o nouă conducere asupra vieții aduce binecuvântări, deocamdată nespuse, tuturor celor ce iubesc dreptatea. În ceea ce privește noua conducere, Dumnezeu cel veșnic, Iehova Însuși, spune: „Pentru că, iată, eu creez ceruri noi și un pământ nou și nimănui nu-i vor mai veni în minte lucrurile de mai înainte, nici nu-i vor mai urca în inimă. Ci exultați și bucurați-vă pentru totdeauna de ceea ce creez. Căci iată că eu creez Ierusalimul ca să fie un motiv de veselie și poporul lui ca să fie un motiv de exultare. Iar eu mă

voi bucura pentru Ierusalim și voi exulta pentru poporul meu; nu se va mai auzi în el nici glas de plânset, nici glas de strigăt tânguitor.” – Isa. 65:17-19.

³ Ierusalimul tipic al vechii Palestine a încetat să mai fie „exultarea întregului pământ” și cu siguranță Iehova nu găsește nicio bucurie în Ierusalimul noului Iordan, lovit de conflicte, fapt care a oprit activitatea martorilor Săi. Totuși, Iehova găsește bucurie fără măsură în „Noul Ierusalim”, „noile ceruri” administrative ale unei lumi pașnice noi, prin care să adune „din nou toate lucrurile... lucrurile din ceruri și lucrurile de pe pământ” sub „regatul Fiului iubirii sale.” (Efes. 1:7-10; Col. 1:13) Sub acest regat al cerurilor Iehova a sădit organizarea „noului pământ”, societatea Lumii Noi a martorilor Săi, acceptând iubitorii de dreptate „din toate națiunile, triburile, popoarele și limbile”. (Rev. 7:9) Din anul 1914 în ceruri și 1919 pe pământ, această glorioasă creație a lui Dumnezeu a fost o sursă de bucurie și înviore pentru toți cei care se află înăuntrul granițelor sale.

⁴ „Cerurile” demonice ale lui Satan, precum și conducerea sa pământescă prin intermediul politicianilor corupți și dictatorilor săi avari, vor fi date uitării prin „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” (Rev. 16:14-16; 19:11-21) Apoi „Noul Ierusalim” al „cerurilor” lui Dumnezeu va coborî pe pământ, în sensul că va copleși omenirea ascultătoare cu binecuvântări nenumărate. Ce minunată această relație a noii lumi între Dumnezeu și om! Pentru că „Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi popoarele Sale. Și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi.” (Rev. 21:1-5) Nemurire veșnică pentru urmașii lui Dumnezeu! Prin administrarea “noilor ceruri” Iehova conduce această binecuvântare, “chiar viața veșnică.” – Ps. 133:3, AS.

⁵ Hrănite de aceste mari adevăruri biblice, credincioșii uniți ai lui Iehova cu bucurie stau martori sfârșitului acestui pământ, consolând milioane de persoane cu speranța de a trăi în noua lume a lui Dumnezeu. Ce bucurie au prin împărtășirea mesajului lui Dumnezeu celorlalți! Cât de mult contrastează prosperitatea lor spirituală cu foamea sufletească din religiile sectare ale acestei lumi moderne! Este așa cum Domnul Iehova a prevestit: „Iată! Slujitorii mei se vor bucura, dar voi veți suferi rușine! Iată! Slujitorii mei vor striga de bucurie datorită stării bune a inimii lor, dar voi veți scoate strigăte din cauza durerii inimii voastre și veți urla din cauza prăbușirii spiritului vostru.” (Isa. 65:13, 14) Cât de adevărat este în raport cu religia lumii de astăzi! Nu-și găsește bucuria într-o multitudine de secte și refuză să deplaseze sub regula unificatoare a „fericitului Dumnezeu” și Regelui Suprem al universului, Iehova. Respinge religia originală a Dumnezeului cel veșnic. – 1Tim. 1:11, 17.

SĂ STUDIEM MULTITUDINEA DE SECTE

⁶ Totuși, nu susțin unele dintre secte că au religia originală? Nu arată acestea cu degetul în semn de dispreț spre martorii lui Iehova și spun, „Tu ești o nouă religie”? Ar trebui să fim interesați acum să examinăm susținerile lor în lumina istoriei și a adevărului Bibliei. Pentru început totul este clar: religia originală nu poate fi una sectară. Nu poate fi o religie dintr-o familie, o comunitate, un trib sau

chiar o națiune. Un om al lui Dumnezeu a stabilit un adevăr fundamental, acum 1900 de ani, când a spus: „Cu adevărat, înțeleg că Dumnezeu nu este părtinitor, ci, în orice națiune, omul care se teme de El și practică dreptatea este primit de El.” (Faptele 10:34, 35) Pentru a aprecia adevărata religie, omul trebuie să se ridice deasupra mediului în care se află, să se dezbrace de tradițiile mândre care separă omenirea și să caute unicul Dumnezeu și Tată care „a făcut dintr-un singur om toate națiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată fața pământului.” (Faptele 17:26, 27) Cu o asemenea perspectivă lărgită, examinați acum sistemele religioase ale lumii.

⁷ Mai întâi, sistemul protestant. Acesta a început cu noi secte sau separări de catolicism. Deseori motivul schismei a fost politic, matrimonial sau alte interese laice, astfel că protestantismul păstrează încă multe din doctrina catolicismului. Deși are puțin peste patru sute de ani vechime, protestantismul însuși s-a fragmentat în mai mult de două sute de secte conflictuale, câteva dintre sectele principale din Statele Unite împărțindu-se la rândul lor în funcție de organizare și doctrină în douăzeci sau mai multe grupuri. Dumnezeu cel veșnic nu ar putea fi autorul unei asemenea confuzii! (1Cor. 14:33, 40) Apoi, ce putem spune despre sistemul catolic? Catolicismul se mândrește cu o vechime mai mare. Totuși, istoria arată că secta romano-catolică datează de fapt nu mai departe de anul 312, când Împăratul Constantin a stabilit-o ca religie oficială a Imperiului Roman, el însuși numindu-se Pontifex Maximus, sau prim papă. Astfel romano-catolicismul a început ca religie de stat. Este doar una dintre numeroasele secte conflictuale catolice, care includ ortodocșii greci, coptii, catolicii armeni și alții. Mai mult, sectele catolice sunt tinere în comparație cu sistemele orientale ale lui Confucius, Brahma și Buddha, care își au originile cu cel puțin opt sute de ani înaintea catolicismului. Reprezintă atunci sistemele orientale religia originală? Studiul arată că aceste religii au un panteon derutant de zei și care s-au fragmentat într-o mulțime de secte. Budismul din Ceylon, Burma și Thailanda diferă de Budismul din China. Acesta, la rândul său, este total diferit de Budismul din Japonia, care are o lungă istorie de împărțire în secte beligerante, numărul crescând la cel puțin 165 în vacuumul spiritual care a urmat după cel de-al Doilea Război Mondial.

⁸ De ce această lume prezintă o imagine atât de regretabilă a unei multitudini de secte religioase și de zei? Un motiv este acela că religia lumii nu are un fundament solid al adevărului. Nu are o bază solidă a unui cuvânt scris inspirat, așa cum adevăratul creștinism îl are în Biblie. Baza sa este adesea nisipul mișcător al superstiției sau filosofiilor înțelepților lumii care au ignorat Cuvântul adevăratului Dumnezeu. Mai mult, Biblia și istoria laică, precum și similitudinile legate de formă și doctrină, arată că toate sistemele religiei lumii de astăzi au un strămoș comun care a dus la împărțire. Chiar dacă este pruncul protestantism, maturul catolicism sau bătrâna religie a orientului – toate își pot identifica originile în „misterele” vechiului Babilon, orașul fondat de Nimrod cu peste 4000 de ani în urmă, la scurt timp după ziua Marelui Potop al lui Noe. Vă îndoiiți că Babilonul este izvorul religiei sectare moderne? Luați următorul exemplu:

⁹ „Misterele” Babilonului au proclamat unitatea „Unicului Dumnezeu”, cuprinzând trei persoane, și această unitate în trinitate a fost reprezentată printr-un triunghi echilateral. Adevărul este că o asemenea învățătură privind Divinitatea este misterioasă și derutantă și, din păcate, această confuzie Babiloniană s-a răspândit pe întreg pământul. Vechii egipteni au adoptat aceeași învățătură și din nou, un triunghi a fost folosit ca simbol al „divinității triforme”. Astăzi, hinduismul cinstește zeul triunic, Trimurti, a cărui imagine cu trei fețe este întâlnită în Peșterile Elphanta din India, și un blestem este aruncat asupra celor care fac diferența între Brahma, Vișnu și Șiva, cele trei zeități reprezentate în acea imagine. Budismul japonez are o imagine triunică San-Po-Kojin, un zeu mânios cu trei capete și șase brațe, care păzește cele „trei comori” ale abstractului, triunicul Buddha, Bu-Po-So. O „Sfântă Treime” a trei dumnezei într-un dumnezeu este venerată de majoritate sectelor catolice și protestante, fiind prima dată adoptată ca doctrină catolică la Consiliul de la Niceea în 325 d.Cr. Deși „Sfânta Treime” nu este menționată nicăieri în Biblie, *The Catholic Encyclopedia* o descrie ca „doctrină centrală a religiei creștine”. În sprijinul doctrinei trinității, biserica catolică a folosit și imagini cu trei capete pe un singur trup, cum este cazul mănăstirii trinitarienilor din Madrid, Spania.

¹⁰ Totuși, trinitatea este doar un exemplu din multele doctrine și practici, găsite atât în cadrul Creștinătății, cât și al religiilor orientale, și care își are originile în „misterele Babilonului”. Cardinalul Newman, un purtător de cuvânt al religiei catolice, susține această idee în *Essay on the Development of Christian Doctrine*: „Folosirea templelor, acestea fiind dedicate anumitor sfinți, decorate la ocazii cu ramuri de copaci; tămâie, lanterne și lumânări... sărbători și anotimpuri, folosirea calendarelor, procesiuni, binecuvântări pe câmpuri; veșminte sacerdotale... imagini la o dată mai târzie, probabil psalmul bisericesc, ... toate sunt de origine păgână și sanctificate prin adoptarea lor de către biserică.” La lista cardinalului ar putea fi adăugate rozariul, rugăciuni repetate, aure – de fapt, orientalii care vizitează occidentul, nu se poate să nu fie frapați de similaritatea celor două sisteme religioase. Toate sunt vechi de pe vremea Babilonului!

¹¹ Unii materialişti ar putea acum spune „Dar priviți comunismul – este un singur sistem care a renunțat la religie.” Totuși, se poate spune cu adevărat că adepții comunismului sunt ateii? Nu au adoptat ei cultul venerării eroului, cu Marx și Lenin ca „dumnezei” iar în 1950 Adunarea Populară cu reprezentanță în Albania au chiar votat ridicarea unei statui „zeității, Iosif Vissarionovici Stalin”? Aceasta este acel tip de venerație care a marcat fondarea Babilonului, când militarul Nimrod, care „s-a prezentat ca vânător puternic în opoziție cu Iehova” a fost glorificat ca „dumnezeu” și conducător în Babilon. (Gen. 10:9, 10) În același mod comunismul modern, ca „rege al nordului” a profeției Bibliei, vorbește lucruri groaznice împotriva Dumnezeului dumnezeilor și îl cinstește pe „dumnezeul fortărețelor” prin strângerea unei mulțimi de arme nucleare. (Dan. 11:36, 38) Spiritul mândrului Babilon este perpetuat în religia Roșie, a comunismului.

¹² Asta înseamnă că religia babiloniană, cu ramurile sale întinse de-a lungul pământului, constituie religia originală a omenirii? Departe de acest lucru! Religia

Babilonului a fost religia sectară originală de după Potop, stabilită în contradicție cu Dumnezeu Atotputernic. Este o religie a morții, nu a vieții. Astăzi, datorită cea dintâi a multora dintre preoții săi este să îngroape morții și să intoneze rugăciuni în numele celui decedat. Fie în Occident sau Orient, sau Piața Roșie din Moscova, ea continuă să păstreze și să glorifice „minunățiile” ancestrale, ignorându-l în schimb pe Iehova, Dumnezeu vieții. Toți cei care caută viața cu bucurie trebuie să țină cont de sentința la moarte a cerurilor împotriva Babilonului modern: „Ieșiți din ea, poporul meu, dacă nu vreți să fiți părtași la păcatele ei și dacă nu vreți să primiți o parte din plăgile ei! Și un înger puternic a ridicat o piatră ca o piatră mare de moară și a aruncat-o în mare, zicând: „Așa, cu o aruncătură rapidă, va fi aruncată jos cetatea cea mare, Babilonul, și nu va mai fi găsită niciodată.”” – Rev. 18:4, 21; vedeți și Ier. 51:6-8.

RELIGIA VIEȚII

¹³ Ce este atunci religia vieții? La fel de important cum este să vedem religia lumii de astăzi în adevărata sa perspectivă ca sistem universal de confuzie sectară, la fel de necesar este să aveam perspectiva corectă asupra adevăratei religii. Mai întâi, să luăm aminte că aceasta nu este o religie creată de om. Nu este religia alegerii *tale*, ci religia pe care Iehova Dumnezeu a ales-o, nu doar pentru omenire, ci pentru toate ființele ascultătoare din vasta Sa creație. Este mult, mult mai vechi decât cei 4000 de ani concși ai Babilonului. Adevărata religie nu se centreează în niciun palat sau templu pământești, ci în prezența glorificată a lui Iehova Dumnezeu, eternul Rege și Izvor al întregii vieți și energii din univers. – Isa. 66:1; Ps. 10:16; 36:9.

¹⁴ Cum știm acest lucru? Este știut pentru că este scris în Biblie, care este istoria cea mai veche și mai sigură, atât din punct de vedere istoric, cât și profetic, asupra problemei vitale a religiei. Partea introductivă a Bibliei este „istoria cerurilor și a pământului, când au fost create, în ziua în care Iehova Dumnezeu a făcut pământul și cerul.” (Gen. 1:1–2:4) Totuși, Biblia arată și că Iehova a produs spiritul glorios al creării de „fii ai lui Dumnezeu” cu mult înainte de a pune fundamentele materiale pe pământ. Primul dintre acești fii spirituali este „Cuvântul Domnului” (Rev. 19:13) El este descris și sub figura „Înțelepciunii” și după cum spun Proverbele 8:22-31: „Iehova m-a adus în existență ca început al căii Sale, prima dintre lucrările Lui de demult. Am fost așezată din timpuri indefinite, de la început, înainte de a fi pământul... eram lângă el ca meșter iscusit și zi de zi îmi arăta afecțiune, iar eu mă bucuram tot timpul înaintea lui.” Cu bucuria inimii Fiul L-a venerat pe Tatăl, ducând la bun sfârșit dorința divină ca un meșter iscusit.

¹⁵ De-a lungul timpului alți fii spirituali au fost creați, și aceștia au găsit bucurie însuflețită în adorarea lui Iehova. Acești fii au fost prezenți la crearea pământului, după cum Iehova a explicat mai târziu servitorului său omenesc, Iov: „Unde erai tu când am întemeiat pământul... Când stelele dimineții strigau împreună de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de laudă?” (Iov 38:4, 7) Se presupune că acești fii ai lui Dumnezeu au stat degeaba, lăudând în timp ce Iehova și cel dintâi Fiul al Său au făcut întreaga treabă? Mai degrabă, este sigur că toți Fii Săi au avut

sarcini de lucru, în concordanță cu dorința și scopul lui Iehova, și că în slujba lor ascultătoare și devotată L-au adorat pe Iehova. Munca productivă în armonie cu dorința divină este un principiu fundamental în religia originală a vieții. – Ioan 5:17; 15:8.

¹⁶ Cu crearea primului om, Adam, adorarea și slujba lui Iehova s-au adeverit să fie adevărata religie pentru acest pământ. Înregistrarea temporală precisă a Bibliei arată că acestea s-au petrecut cu puțin mai mult de 5,980 de ani în urmă. În ce consta religia originală a omenirii? Nu ar putea fi adorarea strămoșilor pentru că Adam nu a avut predecesori. Nu a fost centrată pe culturile morților, pentru că nu existau morți. Nu a fost nici casa originală a omului, grădina Edenului, un loc de temple, idoli sau tămâie. A fost un „paradis de desfătare”, un loc de o imensă frumusețe naturală. Acolo Dumnezeu a pus înaintea primului om, nu o religie misterioasă și formală, ci o sarcină de lucru care ar aduce imensă bucurie prin îndeplinirea sa. Iehova i-a dat bărbatului o soție și o parteneră de lucru minunată în această sarcină.

¹⁷ „Și Dumnezeu a creat omul după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc și de sex femeiesc. Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul, supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor și peste orice creatură vie care se mișcă pe pământ.”” Lui Adam i s-a cerut să își îndeplinească această sarcină în umilă recunoștință a dependenței față de Creatorul său și, din acest motiv, porunca următoare a fost dată: „Din orice pom din grădină poți să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri.” (Gen. 1:27, 28; 2:16, 17) Prin servirea cu ascultare și bucurie adusă lui Iehova, Adam ar fi putut să găsească viață veșnică pe acest pământ.

¹⁸ Cum a început atunci falsa religie? A început când un fiu spiritual ambițios al lui Dumnezeu s-a răzvrătit împotriva lui Iehova. El a convins-o pe Eva și, prin ea Adam a renunțat să-L mai servească pe Iehova în schimbul religiei sectare, pe care el, Satan Diavolul, a introdus-o pe pământ. Ei au pierdut privilegiul minunat de a servi în altarul Edenului. Ei și-au pierdut privilegiul nu doar pentru ei, ci pentru toți urmașii lor. (Rom. 5:12-14) Asta înseamnă că religia originală, religia care are perspectiva vieții veșnice, a pierit de pe pământ? Nu este așa! Iehova „a dat pământul fiilor oamenilor” să fie sanctuar de frumusețe, pace și bucurie veșnice. Acest scop nu s-a schimbat.” (Ps. 115:16; Isa. 55:11) Mai mult, Iehova a promis în Eden că va aduce din Rai o Sămânță, un moștenitor al Regatului, care să alunge venerarea sectară din cer și de pe pământ și să devină Principalul în „cerurile noi” ale lui Dumnezeu ca binecuvântare pentru întreaga omenire. (Gen. 3:15; 2Pet. 3:13) De la Eden până acum, martorii adevărați ai lui Iehova au depus mărturie spre această speranță. A mărturisii în numele și scopul lui Iehova, și nu ca o afișare de fast și ritual, dar lipsită de valoare, reprezintă adevărata religie a omenirii până în prezent. – Isa. 43:10-12.

¹⁹ Linia martorilor adevăratului Dumnezeu care păstrează integritatea începe cu fiul lui Adam, Abel. Apoi coboară prin Enoh, care a profetizat despre judecata lui

Iehova împotriva nedreptilor, și Noe, „predicator al dreptății”, care a fost salvat împreună cu familia sa în timpul marelui Potop. (Iuda 14, 15; 2Pet. 2:5) Mai târziu, Avraam, Isaac și Iacob au fost martori cu bucurie și Iehova i-a binecuvântat, promițând că moștenitorul Regatului sau Seminția, va veni de pe linia familiei lor. „În credință au murit toți aceștia, deși n-au primit împlinirea promisiunilor, ci doar le-au văzut de departe, le-au salutat și au declarat public că erau străini și locuitori temporari în țară... Dar acum ei năzuiesc spre un loc mai bun, unul care aparține cerului. De aceea, lui Dumnezeu nu-i este rușine cu ei, să fie chemat ca Dumnezeu al lor, căci le-a pregătit un oraș.” – Evr. 11:4-16.

²⁰ De vreme ce acești oameni de credință au murit fără să aibă „îndeplinirea promisiunilor”, cum se poate spune că a lor a fost religia vieții? Deoarece Iehova le-a promis o înviere la viață aici pe pământ, ca să poată să-I servească cu bucurie prin toate vremurile ce vor veni. „Dar că morții vor fi sculați a dezvăluit chiar Moise ... când îl numește pe Iehova „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”. El nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, fiindcă pentru el toți sunt vii.” (Luca 20:37, 38) Iehova este și Dumnezeul lui Moise, a lui David și tuturor celor care stau martori cu bucurie gloriei numelui Său și se preocupă de promisiunea Seminției și de moștenitorul Regatului. – Ex. 3:15; Ps. 145.

²¹ Apoi, după 4000 de ani de istorie umană un lucru minunat s-a întâmplat! Iehova și-a trimis Fiul, prima Sa creație și bucuria cea dintâi din întreaga familie cerească, aici pe pământ. „Astfel, Cuvântul a devenit carne și a locuit printre noi, iar noi am văzut gloria sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic-născut o are de la tatăl lui, iar el era plin de bunătate nemeritată și de adevăr.” (Ioan 1:14) Însuși Fiul Său a spus: „Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr.” (Ioan 18:37) El și-a învățat discipolii să meargă potrivit religiei vieții și să găsească bucurie în împlinirea dorinței divine. Asupra acestor persoane umile, asemenea oilor, El a spus: „Eu am venit pentru ca ele să aibă viață, și s-o aibă din belșug. Eu sunt păstorul cel bun; păstorul cel bun își dă sufletul în folosul oilor.” (Ioan 10:10, 11) El și-a dat viața sa umană nepătată ca răscumpărare pentru toți cei ce iubesc dreptatea. Chiar dacă acest lucru a însemnat moartea pe stâlpul de tortură, Fiul Isus Cristos a găsit o bucurie inegalabilă în împlinirea dorinței divine ca Cel Dintâi Martor al lui Iehova pe pământ. – Ioan 4:34; Evr. 12:1, 2.

²² După Învierea lui Isus și Înălțarea la Ceruri, bucuroasa mărturie privind Regatul lui Iehova și speranța la viața veșnică au câștigat forță, căci Isus a vărsat spiritul lui Dumnezeu peste discipolii Săi, dându-le să predice „până în cea mai îndepărtată parte a pământului”. Mai întâi câțiva dintre evrei, iar apoi oameni din toate națiunile care au acceptat mesajul plin de bucurie al vieții. „Când cei dintre națiuni au auzit lucrul acesta, s-au bucurat și au glorificat cuvântul lui Iehova, iar toți cei cu o dispoziție corectă pentru viața veșnică au devenit credincioși. Și discipolii erau plini de bucurie și de spirit sfânt.” Religia vieții și bucuria au prosperat pe pământ, întrucât credincioșii au depus „o mărturie temeinică despre regatul lui Dumnezeu.” – Faptele 1:8; 8:25; 10:42; 13:48, 52; 28:23.

²³ Însă ce anume din acest secol al douăzecilea, această eră a spațiului nuclear, când nelegiuții amenință să smulgă întreaga viață de pe pământ cu bombele lor megatonice? Se poate găsi religia vieții astăzi pe pământ? Aduce speranță de supraviețuire a omenirii? În mod sigur Creștinismul modern nu proclamă o asemenea speranță. A devenit sectar ca și o parte din această lume, și este descris de Cristos Însuși „neghina” pe care dușmanul a semănat-o pe adevăratul ogor al mărturiei. Același Fiu și Moștenitor, care este acum investit Împărat în „noile ceruri” ale lui Iehova, își trimite mai departe îngerii să „strângă neghina” și o „vor arunca în cuptorul de foc” al distrugerii lui Armaghedon. Dar ce se spune despre adevăratul creștinism biblic? Aceeași profecie continuă: „În acel timp, cei drepti vor străluci ca soarele în Regatul Tatălui lor.” (Mat. 13:24-30, 36-43) Cât de minunat este îndeplinită această profecie în martorii de astăzi ai lui Iehova! De patruzeci de ani cei care resturile miruite dintre martorii Creștini și-au lăsat lumina să strălucească până la limitele pământului. Cu bucurie, cei de bună credință dintre națiuni învață religia vieții, astfel că și ei devin martori zeloși pentru numele și Regatul lui. De la câteva mii în 1919, a existat o creștere fenomenală la 851,378 de martori activi în 179 de state din întreaga lume în 1960. Aceștia continuă să învețe din ușa în ușa, „lăudându-l pe Dumnezeu și găsind favoare înaintea întregului popor”, iar Iehova continuă să le aducă acele slujbe în fiecare zi din an! – Faptele 2:47.

²⁴ Oriunde locuiești astăzi pe pământ, poți auzi veștile îmbucurătoare despre „noile ceruri” și „noul pământ”. Dacă trăiești în una dintre cele patruzeci de țări din Africa, poți să auzi acest lucru de la unul din cei 119,409 de martori care răspândesc lumină pe continent. În șaiszeci și șapte de țări și insule din America, există 353,632 de martori zeloși. În nouăsprezece țări din Europa, 195,295 de slujitori predică același mesaj grandios în multe limbi. În patruzeci și șase de țări din Asia și insule din pacific servesc alți 59,659 de miniștri. Chiar și acolo unde comunismul își aruncă întunecoasele umbre, în șapte țări sub dominație sovietică, 123,383 de martori refuză să păstreze tăcerea în fața persecuțiilor crude. Oamenilor de bună credință de pe tot pământul le este servită religia vieții! Acest martor universal trebuie să meargă până când toți oamenii de bună credință de pe întreg pământul se vor uni ca „urmași ai poporului lui Dumnezeu”, să trăiască mereu în bucuria vieții veșnice în noua lume a lui Dumnezeu. „Căci, așa cum cerurile noi și pământul nou pe care le fac rămân înaintea mea!”, zice Iehova, „tot așa vor rămâne și urmașii voștri și numele vostru.” – Isa. 66:22.

[Note de subsol]

Directory of Buddhist Denominations, publicat de Institutul Internațional de Studii de Religie, Inc., Octombrie 1957. (Tokyo, Japonia)

Layard, *Babylon and Nineveh*, pag. 605.

Maurice, *Indian Antiquities* Vol. IV, pag. 445.

Kennedy, *Hindoo Mythology*, pag. 211.

Niimura, *Kojien*, pag. 897.

Hislop, *The Two Babylons*, pag. 17.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Poate administrația lumii actuale să ofere speranță pentru viață? (b) Ce ne spune Biblia în legătură cu sistemul actual de lucruri?
2. Ce invitație le transmite Iehova celor ce iubesc viața și de ce au ei motive de bucurie?
3. Care sunt „noile ceruri” și „noul pământ” și când vor deveni acestea motiv de mare bucurie?
4. Ce binecuvântări sunt în stăpânirea lui Iehova și cum le va distribui El?
5. (a) În ce își găsesc martorii lui Iehova bucuria acum? (b) În ce fel este condiția lor în contrast cu cea a religiilor sectare?
6. (a) Ce studiu prezintă acum interes? (b) Din ce punct de vedere ar trebui examinate religiile lumii?
7. (a) Poate protestantismul să pretindă că este religia primară? (b) Dar catolicismul? (c) Dar religiile orientale?
8. (a) Care sunt unele dintre motivele pentru tulburarea sectarilor? (b) Care este originea comună a religiilor sectare actuale?
9. Cât de răspândită este doctrina trinității și de ce?
10. Ce spune un eminent reprezentant catolic despre originea învățăturilor și a practicilor religiei sale?
11. În ce privințe se aseamănă comunismul cu religia babiloniană?
12. (a) De ce poate fi religia Babilonului să fie numită o religie a morților? (b) Ce sentință la pieire și avertizare este trimisă din cer pentru aceasta?
13. Cine poate alege adevărata religie pentru omenire și pe ce este fundamentată această religie?
14. (a) Ce consemnare vrednică de încredere ne oferă Biblia? (b) Pe cine a creat Iehova mai întâi și în ce consta atunci adevărata închinare?
15. În ce și-au găsit plăcerea fiii spirituali ai lui Dumnezeu?
- 16, 17. (a) Când a apărut pentru prima dată adevărata religie pe pământ și în ce consta aceasta? (b) Cum ar fi putut omul atunci să obțină viață veșnică pe pământ?
18. (a) Care a fost începutul religiilor false? (b) S-a schimbat atunci planul lui Dumnezeu față de pământ și cum a fost adevărata religie transmisă pe pământ?
19. Despre ce predicau primii martori ai lui Iehova pe pământ și ce sperau ei să obțină?
20. Cum se poate ști că acești martori practicau o religie a vieții?
21. (a) Ce lucru minunat a avut loc atunci? (b) În ce fel a împlinit Fiul planul lui Dumnezeu prin trimiterea Lui pe pământ?
22. În ce fel practicau discipolii lui Isus religia lor și în ce consta succesul lor?
23. (a) De ce a eșuat lumea creștină în perpetuarea adevăratei religii? (b) Ce indică profețiile și realitățile înconjurătoare despre religia martorilor lui Iehova?
24. În ce măsură au oamenii cu bunăvoință parte de slujirea din partea religiei vieții și în ce scop?

Este cerul destinul tău?

Speri, asemenea celor mai mulți oameni care fac parte din lumea creștină, că vei merge în cer după moarte? Da? Dar te-ai întrebat vreodată serios de ce ai această speranță? Vrei cu adevărat să mergi acolo, sau preferi să stai pe acest frumos pământ, mai ales dacă va deveni un paradis? Este posibil oare ca la urma urmei, te asemeni celor despre care se spunea în acel cântec popular: „Toți vor să meargă în cer, dar nimeni nu vrea să moară”?

Nu încercăm să spunem că ar fi ceva greșit în dorința de a merge în cer. Cerul va fi destinul celor siguri, căci Isus le-a spus discipolilor Săi: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, fiindcă Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, dacă Mă duc să vă pregătesc un loc, vin din nou și vă voi primi acasă la Mine, pentru ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” Din pricina acestei promisiuni apostolul Petru le scria urmașilor lui Cristos: „El ne-a născut din nou la o speranță vie [...] la o moștenire nepieritoare, neîntinată și care nu se veștejește [...] care este rezervată în ceruri.” – Ioan 14:2, 3; 1Pet. 1:3, 4.

Deși „toți ar vrea să meargă în cer,” Biblia ne arată că foarte puțini vor putea ajunge în cer. Isus face referire la aceștia ca la o „turmă mică”, iar apostolul Ioan ne dă o cifră exactă, „o sută patruzeci și patru de mii.” În comparație cu miliardele de oameni din lume, 144,000 este, fără îndoială, un număr mic, o mică turmă. – Luca 12:32; Rev. 7:4; 14:1.

Unul dintre factorii care limitează numărul de oameni care vor merge în cer este acela că Isus Cristos a deschis la început „calea nouă care duce la viață” prin moartea Sa ca jertfă și învierea Sa. Acesta este motivul pentru care nici măcar Ioan Botezătorul nu va fi în ceruri, cu toate că Însuși Isus a spus despre Ioan că era un profet al lui Dumnezeu cum nu a mai fost un altul. „Niciun om n-a urcat la cer” înaintea lui Isus. – Evr. 10:20; Mat. 11:11; Ioan 3:13.

Înseamnă oare acest lucru că, în afară de puținii oameni care vor merge în cer, tot restul omenirii este sortit pieirii? Desigur că nu! Toți ceilalți care sunt iubitori de neprihănire vor avea oportunitatea de a obține viața veșnică, acum sau mai târziu prin înviere, chiar aici pe pământ. Aceștia vor fi supușii și beneficiarii guvernării celor 144,000 care vor merge în cer pentru a împărăți cu Cristos pentru o mie de ani. Da, deși salvarea este una, există două destine posibile, unul ceresc și unul pământesc. – Rev. 20:6.

Deoarece interpretează greșit în mod literal ceea ce ne spune Biblia despre sfârșitul de foc al acestei lumi, mulți oameni au trecut cu vederea în totalitatea ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre destinul acestui pământ. Departe de a fi distrus, Dumnezeu „a așezat pământul pe temeliiile lui și niciodată nu se va clătina.” Dumnezeu nu a creat pământul „ca să fie pustiu” ci „l-a întocmit ca să fie locuit.” – Ps. 104:5; Isa. 45:18.

Nu numai că acest pământ va dăinui pe vecie, dar Dumnezeu a promis lucruri minunate cu privire la acesta. Din acest motiv Isus ne-a învățat să ne rugăm: „Să vină Regatul Tău. Să se facă voința Ta, precum în cer așa și pe pământ.” (Mat. 6:9, 10) Atunci „nu se va mai face niciun rău și nicio pagubă [...] căci pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova, ca fundul mării de apele care îl acoperă.” Treptat Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi, nici jale, nici tânguire, nici durere.” Să luăm aminte că această promisiune se aplică, nu celor din cer, ci acelor de pe pământ care suferă de șase mii de ani. – Isa. 11:9; Rev. 21:4.

Pur și simplu trebuie să fie astfel, deoarece acesta a fost planul inițial al lui Dumnezeu cu privire la pământ și la om. Nu le-a spus oare Dumnezeu primilor oameni să se înmulțească și să umple pământul, să îl ia în stăpânire, adică să îl facă asemeni grădinii Eden și să aibă stăpânire peste toate celelalte viețuitoare? Doar pentru că Adam a fost neascultător și de aceea a eșuat în împlinirea poruncii nu înseamnă că au eșuat și planurile lui Dumnezeu cu privire la pământ. „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea [...] nu se va întoarce la Mine fără rezultat, ci va face negreșit voia Mea și va reuși în lucrul pentru care l-am trimis.” Dacă anumite creaturi eșuează nu înseamnă decât că Dumnezeu va folosi pe altcineva pentru împlinirea planurilor Sale. – Gen. 1:28; Isa. 55:11.

Majoritatea oamenilor speră să meargă în cer deoarece nu au mai auzit până acum despre acest destin pământesc și pentru că au fost greșit învățați că au un suflet nemuritor care după moarte va merge fie în rai, fie în iadul de foc. Totuși, Biblia ne arată clar că omul *este* suflet și că după moarte el rămâne mort până la înviere. – Gen. 2:7; Ecl. 9:5; Ioan 5:28, 29.

Cei care se califică pentru destinul ceresc reușesc acest lucru doar din pricina anumitor pași pe care i-au făcut și pe care Dumnezeu i-a făcut pentru ei. Ei trebuie să acumuleze cunoștințe, să-și dovedească credința, să se dedice Lui și să fie botezați, iar apoi să rămână credincioși dedicării lor până la moarte, făcând „tot posibilul pentru a-și asigura chemarea și alegerea, ” rămânând tari în credință. Dumnezeu face partea Sa, îi alege individual, îi declară neprihăniți, îi primește ca fii spirituali și îi unge cu spiritul Său ca membri ai trupului lui Cristos. – 2Pet. 1:10.

Aceia cu care Dumnezeu tratează astfel au o fermă convingere bazată pe studierea Cuvântului lui Dumnezeu, pe experiența lor cu Dumnezeu și pe propriile lor acțiuni. Asemeni apostolului Pavel, ei pot spune: „Spiritul însuși depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” iar ei vor fi glorificați împreună cu El” dacă vor fi în continuare credincioși. – Rom. 8:16, 17.

Dar dacă noi nu am urmat acești pași și nu dovedim că avem dovada că Dumnezeu a lucrat în felul acesta cu noi, dar avem în taină o puternică nădejde și o năzuință adevărată pentru răsplata cerească, dacă ne dovedim vrednici, noi ne vom număra negreșit printre aceia al căror destin este un glorios pământ paradiziac. Nu este nimic greșit în a nu năzui spre destinul ceresc, dar ar fi nehibzuit omul care își dorește acest lucru fără ca această năzuință să fie întemeiată. Toate

binecuvântările de la Dumnezeu sunt nemeritate, iar dragostea și înțelepciunea ne îndeamnă să primim cu bucurie orice destin ne este rezervat.

Țineți cu tărie

LA BUCURIA VOASTRĂ!

*„Bucuria lui Iehova este cetatea
voastră.” – Neem. 8:10.*

POATE sună ciudat, dar există unii oameni în ziua de azi care nu vor să trăiască pentru totdeauna. Conceptul lor asupra vieții este acela că ei trebuie să se zbată pentru supraviețuire, să se confrunte cu temerile și incertitudinile fiecărei zi, cu durerile și grijile ei, și nu își pot imagina un alt stil de viață. Unii spun chiar că viața fără sfârșit ar fi plictisitoare. Alții spun că viața pentru totdeauna este imposibilă. Ei ignoră descoperirile moderne din domeniul științei ce arată că este posibilă perpetuarea celulelor vii pe termen nelimitat, sub anumite condiții. Mai important, ei ignoră Cuvântul Autorului vieții, care spune că omul va intra într-o glorioasă eternitate fără moarte și viață fericită. Marele Creator al universului, Furnizorul energiei, al combustibilului nuclear ce menține soarele arzând pentru milioane de ani – da, Creatorul omului însuși a promis că va furniza „combustibilul” ce va perpetua viața oamenilor pentru totdeauna pe acest pământ. Este dorința Lui divină să facă așa! – Isa. 45:18, Rev. 7:9, 10, 16, 17.

² Nu vă gândiți pentru nicio secundă că viața fără sfârșit despre care ne vorbește cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, va fi modelată după standardele mizerabile de viață ale acestei lumi din prezent. Mai curând, va fi o viață abundentă. (Prov. 10:22) Va fi într-un mare contrast cu existența celor mai mulți oameni din ziua de azi, așa mare încât se va putea spune cu adevărat că omul „modern” nici măcar nu a început să trăiască. De fapt, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, omul blestemat de păcate este la fel de bun precum moartea. (Mat. 8:22) Promițând viață pentru eternitate celor ce îl iubesc, Iehova are în minte adevărata împlinire a vieții fericite - viața ce se revărsă cu bogăție și un scop plin de bucurie. Precum moștenitorii împărăției din ceruri ai lui Dumnezeu intră în „bogății glorioase”, așa și celelalte oi ale Sale se vor bucura de o viață strălucitoare pe tărâmul pământesc al regatului. – Efeș. 1:18; Mat. 25:34.

³ Imaginați-vă acest tărâm cu ochii minții! Sănătatea pământului nu va fi folosită pentru armamentele de „spațiu de vârstă” sau pentru cucerirea de spațiu, ci pentru supunerea pământului și îmbogățirea lui ca și casa eternă a omului. Omenirea se va bucura de vigoare mentală și fizică totală și se va folosi de puterile lui pentru a-L ovaționa pe Creatorul Lui și pentru zidirea tovarășului său,

omul. Toată lumea va avea un câmp dat de încercare, peste care va fi stăpân, găsind vervă și bucurie prin îndeplinirea manoperei superlative. Nicio corvoadă în lumea nouă a lui Iehova! Muncitorii talentați vor construi case de o frumusețe uimitoare. Minunile naturii vor fi suplimentate de arta umană, transformând întregul glob într-un peisaj ce îți taie respirația. Comori peste comori de înțelepciune vor fi descoperite atunci când mintea bogată a omului va urmări studiile științifice pentru un scop pașnic și pentru gloria lui Dumnezeu. – Ps. 104:24, 31.

⁴ Dacă îți poți imagina câteva din binecuvântările din gloriosul viitor, atunci atingi marginea minunilor pe care Iehova le va deschide pentru omenire pe timpul întregii eternități. Bucurați-vă de promisiunile lui Dumnezeu și mențineți-vă fericirea pentru viața eternă! Ce perspectivă palpitantă! Ar trebui ca toată omenirea să aclame cu psalmul: „O, lăsați oamenii să-l laude pe Iehova pentru bunătatea Lui și uimitoarele creații pentru oameni.” – Ps. 107:8.

STUDIAZĂ PENTRU A GĂSI VIAȚA

⁵ Toți ce iubesc viața și doresc viața fără sfârșit a noii lumi a lui Dumnezeu trebuie să studieze pentru a cunoaște și a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă studiu sârguincios, mai întâi pentru a acumula cunoștință corectă a scopurilor lui Iehova, apoi pentru a o păstra și a construi pe această cunoștință, în timp ce avansezi în maturitatea creștină. Să nu încetinească nimeni din studiile sale teocratice! Chiar și pe vremea primilor creștini, aceștia erau „stabiliți ferm în adevăr,” Petru găsind necesar să „îi deștepți prin reamintire”. (2Pet. 1:12-15) Verificarea și studiul aprofundat este la fel de important și în ziua de azi – chiar mai important, acum când Diavolul pregătește ultimul său atac împotriva societății Lumii Noi. Acum, din toate timpurile, a venit vremea să „acordăm mai multă atenție decât de obicei lucrurilor auzite de noi, pe care putem să le ducem mai departe.” Pavel le spune creștinilor unși: „Căci noi devenim părtași ai lui Cristos doar dacă ne menținem încrederea de la început până la sfârșit”. (Evr. 2:1; 3:14) Aceleași condiții se aplică tuturor oamenilor binevoitori ce caută viață în paradisul pământesc.

⁶ Continuați să beți din fântâna adevărului a Bibliei! Precum Isus promite: „Oricine bea din apa pe care i-o dau nu va fi însetat niciodată, iar apa pe care i-am dat-o va deveni în el o fântână ce împrăștie viață fără sfârșit.” Zicerile lui Isus sunt spiritul și viața. (Ioan 4:14; 6:63) Întregul Cuvânt al lui Dumnezeu „este viu și exercită putere.” „Citește în zi și în noapte” pentru că poți găsi comori de înțelepciune și discernământ și păstrează-le pentru viața eternă. „Fericit este omul care a găsit înțelepciunea și cel ce primește discernământul, căci câștigul acestora este mai valoros decât corali și orice alte încântări ale tale nu se pot compara cu acestea. Lungimea zilelor este în mâna lui dreaptă; în cea stângă se află bogăția și gloria. Metodele Lui sunt căi de plăcere și drumurile Lui sunt de pace. Există un copac al vieții, iar cei ce se țin de el sunt fericiți.” – Evr. 4:12; Ios. 1:8; Prov. 3.13-18.

⁷ Totuși există cineva care nu vrea ca omenirea să fie fericită. Acel cineva este „șarpele original, cel numit Diavolul și Satan, care îi înșeală pe toți locuitorii pământului.” (Rev. 12:9) El este cel care a semănat „buruieni” de sectarism în adevărata religie a vieții. Metodele lui subtile sunt descrise mai departe de Isus Cristos în parabolele sale înregistrate în Luca 8:4-15. Precum Marele Semănător seamănă „sămânța binelui,” „cuvântul lui Dumnezeu” este „primit cu bucurie” de inimi receptive. Totuși, Diavolul încearcă să prevină ca sămânța să prindă rădăcini sau încearcă să o sufoce înainte să crească într-un „copac al vieții.” Toți ce sunt dornici să se țină de bucuria inițială trebuie să își cultive o inimă bună având ca obicei regulat studiul. Ei trebuie să reziste căldurii lumii vechi de opoziție, care ar putea usca planta firavă a noii credințe. În proces și chiar și în persecuție ei trebuie să își amintească de promisiunile glorioase ale lui Iehova, strălucind în fața ochilor lor pentru ca ei să nu se îndepărteze niciodată de cărarea ce strălucește înaintea lor. Ei trebuie să studieze pentru a participa la cucerirea credinței. „Tot ce s-a născut din Dumnezeu cucerește lumea. Și credința este cea care cucerește lumea.” – I Ioan 5:4.

⁸ Stăpânul vorbește de alte metode subtile prin care Diavolul ne încearcă credința. El ne avertizează de „cei care au auzit, dar fiind copleșiți de anxietăți, bunăstare și plăceri ale acestei vieți sunt complet sufocați și nu aduc nimic la perfecțiune.” Anxietăți? Da, câțiva devin neliniștiți pentru ziua de mâine. Ei cred că trebuie să muncească suplimentar acasă pentru a suplimenta bugetul familiei, că trebuie să aibă o afacere sau să fie promovați pe un post ce necesită mai multă muncă și care consumă mai mult din timp. Unii au tot felul de griji pentru ce s-ar „putea” întâmpla în viitor. Ei nu dau atenție sfatului lui Isus: „Deci nu fii niciodată neliniștit pentru următoarea zi, căci ea are propriile ei griji. Suficient pentru fiecare zi este răul ei.” Dacă și-ar propune ca interesele noii lumi a lui Dumnezeu să ocupe primul loc în viața lor, grijile lor ar dispărea precum ceața dimineții. (Mat. 6:33, 34) Iehova nu îi va abandona niciodată pe cei care L-au pus primul în gândurile și viețile lor. Dintr-o inimă recunoscătoare David ar spune: „Am fost un om tânăr, am îmbătrânit de asemenea și totuși nu am văzut nicio persoană dreaptă abandonată, nici pe urmașii ei căutând mâncare. Toată ziua el arată cinste și împărtășire și astfel urmașii lui urmează a fi binecuvântați.” – Ps. 37:25, 26.

⁹ Unii sunt orbiți de „bunăstare”. Cât de subtil te sufocă dorința de a deveni mai bogat, aspirația pentru mai multe lucruri de calitate pe care această lume le oferă, înlocuind prima bucurie și iubire pentru Iehova și promisiunile Regatului lui! Totuși, deși trist de spus, o multitudine ce a pornit pe cărările vieții a fost, mai târziu, înceată, într-o mare de materialism. Precum apostolul Pavel ne explică, adevăratul câștig, „marele câștig,” este de a fi găsit „devotat în autonomie.” „Deci trebuie să fim mulțumiți având doar hrană și un acoperiș.” Cât de oportun este avertismentul către cei care au intrat pe drumul vieții, „puneți-vă speranțele nu pe bogății nesigure, ci pe Dumnezeu ce ne furnizează toate lucrurile bogate pentru plăcerea noastră”! Fiindcă această lume veche tranzitorie își termină cursul, Iehova suplimentează bogăția de cunoștințe și servicii. Prin acest serviciu să ne luptăm să obținem marea comoară ce va abunda în noua lume eternă. Cei ce bagă de seamă

observația apostolului de „a lucra pentru bine, de a fi bogat prin muncă dreaptă, de a fi liberali, de a fi gata să împartă, păstrând pentru ei o bază dreaptă pentru viitor, pentru a se menține în viața reală, sunt oameni deștepți.” – 1Tim. 6:6-19.

¹⁰ Sunt unii care după ce vor primii cuvântul cu bucurie și vor intra în viața reală, vor permite „plăcerilor acestei vieți” să înlocuiască bucuria studiului, serviciului și asocierii cu societatea Lumii Noi a lui Iehova. După o zi lungă de lucru este foarte ușor să te compătimesți singur și să te gândești că „sunt prea obosit pentru studiu, pentru întâlniri, pentru serviciu.” Astfel relaxarea este căutată în altă parte. Un obicei prost prinde rădăcini și crește. Evită lenea lumii vechi. În zilele destinate serviciului lui Dumnezeu, fii ca un credincios Iudeanus sub Iehoshaphat care „s-a sculat devreme dimineața și a plecat afară.” (2Cron. 20:20-22) Nu lăsa niciodată ca plăcerile să îți invadeze viața așa mult încât să înlocuiască studiul teoretic planificat al serviciului și asocierii. Amintește-ți avertismentul că „în ultimele zile” oamenii vor fi „iubitorii plăcerilor mai degrabă decât iubitorii lui Dumnezeu.” (2Tim. 3:1, 4) Iubește-l pe Dumnezeu.

¹¹ Experiența se acumulează atunci când ne confruntăm cu probleme personale, cu presiuni sau cu persecutări ce par de nesuportat. În aceste vremuri trebuie să rămânem aproape de Iehova prin rugăciuni, încrezători că El ne va susține în încercările la care suntem supuși. Continuă *asocierea* în societatea Lumii Noi și mai presus de toate servește-l pe Iehova *săptămânal*, căci serviciul pentru Dumnezeu ne dă forță precum mâncarea. Precum Isus spune: „Mâncarea Mea este pentru Mine precum dorința Lui ce m-a trimis pe Mine să îi termin munca.” (Ioan 4:34) Fii hotărât să termini munca lui Iehova în integritate! În câmpul muncii se întâmplă des ca Iehova să ne furnizeze confortul și susținerea necesară de care avem nevoie printr-o experiență senzațională sau alt fel de binecuvântare, astfel credința este mai puternică și putem vedea cărarea corectă. „Aveți credință în Iehova cu toată inima voastră și nu vă îndoiiți de înțelegerea voastră. Ia cunoștință mereu de El și El însuși te va ghida.” – Prov. 3:5, 6.

¹² Sunt unii care abia au început să meargă pe drumul vieții, dar căroro le este deja testată credința. În asemenea perioade supraveghetorul sau alt slujitor din comunitate trebuie să ajute repede noua „oaie” să își găsească bucuria în adevăr. Cum te confrunți cu o problemă cere ajutor pentru a o rezolva direct biblic? Continuă acest ajutor cu dragoste și afecțiune pentru ca cel care primește ajutorul „să poată urma în mod ferm dorința lui Dumnezeu.” (Col. 4:12; 1Tes. 2:7, 8) Arată determinare în ghidarea oii. Cu răbdare îndreaptă-l pe cel slab să îi răspundă păstorului iubitor. Dacă sunt bolnavi din punct de vedere psihic fă-i să ia parte la mărturii ocazionale, astfel vor avea o dispoziție bună și vor fi binecuvântați de Dumnezeu. Sunt mulți care sunt puternici și activi astăzi în muncă pentru Dumnezeu, unii pionieri, dar care ar fi fost pierduți dacă societatea Lumii Noi nu i-ar fi ajutat în perioade de încercări. Este mare „veselie în rai” când o oaie răătăcită se întoarce pe drumul cel bun! – Luca 15:4-7.

¹³ Fii sânguincios în a susține bucuria în serviciul pentru Dumnezeu. „Bucură-te pentru speranța din față. Rezistă necazului. Perseverează în rugăciune.” Dacă faci asta atunci următoarele cuvinte ale apostolului te vor satisface: „Fie ca Dumnezeu

ce dă speranță să te umple de bucurie și pace prin credința ta, tu abundă în speranță și puterea sfântului spirit.” (Rom. 12:12; 15:13) Speranța lumii noi, cu eterna ei pace și veselie, este acum așa aproape să se realizeze încât tu trebuie să lupti și să rezisti fiecărei uzurpări a lumii Diavolului. Făcând așa vei fi precum sămânța ce a căzut pe solul cel bun, unul din cei care „după ce au auzit cuvântul cu o inimă bună și dreaptă, l-au reținut și au dat roade cu răbdare.” Ce mare bucurie este cea a celor ce *dau roade!* – Mat. 13.23.

DEPINZÂND DE IEHOVA

¹⁴ Fii mereu conștient de nevoile noastre spirituale! Și ce înseamnă asta? Înseamnă că în fiecare zi și în fiecare oră trebuie să apreciem dependența noastră de Iehova pentru lucrurile vieții. Fără dragostea Lui noi nu am fi avut niciodată viață. Fără susținerea Sa spirituală am fi târâți înapoi în lumea lacomă a Diavolului. Noi avem nevoie de ajutorul lui Iehova în permanență. Noi vom fi fericiți dacă acceptăm ajutorul Lui prin studiul Cuvântului Său, prin iluminarea și puterile spiritului Său și prin servirea Lui „credincioasă și discretă” a societății Lumii Noi, aici pe pământ. „Fericiți sunt cei ce sunt conștienți de necesarul lor spiritual, căci regatul din ceruri le aparține.” – Mat. 5:3; 24:45-47.

¹⁵ Pentru dragostea și înțelepciunea Lui, Iehova a suplimentat necesitățile spirituale și materiale ale oamenilor. Totuși, majoritatea oamenilor au disprețuit asigurarea Lui în mod nerecunoscător. În același timp folosesc această asigurare în mod lacom pentru câștiguri personale, laudându-se că nu au nevoie de Dumnezeu. De fapt, Iehova este cel care nu are nevoie de om și ar putea distruge toată omenirea într-un moment. „Toate națiile sunt inexistente în fața lui; constituind un nimic și o irealitate pentru El.” (Isa. 40:17) Noi ar trebui să fim umili în fața lui Iehova. Următorul exemplu este menit să ne facă să realizăm cât de mic este omul în realitate:

¹⁶ Conform standardelor umane, un om este considerat a avea o viață lungă dacă el cântărește 90 kg. Unii oameni sunt considerați „mari” datorită capacității lor de a plasa sateliți în spațiu, unde aceștia au o traiectorie pentru câteva săptămâni sau luni. Totuși cât de mic este omul și sateliții lui comparați cu pământul, ce cântărește șase trilioane de miliarde de tone și ce călătorește 58 de mii de milioane de mile într-un an, acest lucru în fiecare an al existenței lui! Iehova a pus pământul pe orbită! Dar și pământul este mic comparat cu întinderea sistemului solar – da, doar un punct în sistem ce măsoară mai mult de șapte mii de milioane de mile. Iehova a creat sistemul solar! Dar ce mic este sistemul solar! Căci soarele pământului este doar o stea din cele 200 de mii de milioane ce formează galaxia numită „Calea Lactee”. Așa vastă este „Calea Lactee” încât îți ia 100,000 de ani lumină pentru a o traversa de la un capăt la celălalt. Iehova a poziționat „Calea Lactee”! Dar și „Calea Lactee” este mică. Se întâmplă să fie doar una din miliardele de galaxii fără fund, cea mai apropiată fiind la două mii de milioane de ani lumină. Iehova a creat toate aceste ceruri! – Gen. 1:1.

¹⁷ Cu mult înainte ca telescoapele moderne să pătrundă în imensitatea spațiului, psalmii spuneau: „O, Iehova, Stăpânul nostru, ce măiestru este numele Tău pe

pământ, Tu a cărui demnitate este povestită mai sus de ceruri!” Mai presus de orice și mai glorios decât toată întinderea cerurilor materiale este spiritul tărâmului și cerurilor prezenței lui Iehova. Ce incredibilă și nemeritată bunătate a arătat Iehova prin Fiul Lui, prin alegerea a câtorva oameni de pe pământ care să trăiască pentru totdeauna cu Fiul Său și cu Regele în solemne „noi ceruri” – nu, nu în costume spațiale, ci în corpuri glorioase spirituale ale învierii lor, provenite din serviciul solemn dedicat luminii glorioase a prezenței lui Iehova. Ce dragoste extraordinară arată și Iehova, îndreptându-și atenția către acest mic punct, pământul, curățându-l de religii de sectă și alte slăbiciuni, stabilindu-l drept un sanctuar unde oamenii vor trăi în pace și veselie pentru eternitate. Fie că destinul nostru este incoruptibil în aceste „noi ceruri” sau această viață veșnică pe „noul pământ, ” toți trebuie să exclamăm umili în fața lui Iehova că: „Ce este omul muritor pe care îl păstrezi în mintea ta și urmașul lui de care ai grijă?” – Ps. 8:1, 4:1; 1Cor. 15:42-45; Rev. 14:3.

¹⁸ Găsiți-vă locul în aranjamentul lui Dumnezeu și rămâneți lângă el! Rămâneți aproape de organizația Sa, societatea Lumii Noi, pentru că nu există nicăieri altundeva pe pământ un loc unde bucuriile vieții reale pot fi găsite. În vremea lui Isus, atunci când unii au devenit ofenșați de adevărurile dure pe care El le-a vorbit și s-au rătăcit înapoi în labirintul de sectarism, El le-a zis celor doisprezece apostoli ai Săi: „Nu vreți și voi să mergeți, nu?” Petru a răspuns: „Stăpâne, la cine să ne ducem? Tu ai vorbe de viață veșnică iar noi am crezut și ajuns să știm că tu ești Sfântul lui Dumnezeu.” (Ioan 6:67-69) La acea vreme nu era decât un grup care a avut cuvintele de viață, iar astăzi există tot doar un grup. Acesta este societatea Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, care lucrează în unitate la nivel mondial sub conducerea aceluiași Maestru, Regele care acum domnește, Isus Cristos. Acesta este singurul grup de pe pământ care s-a desprins din lacomii, politicienii corupți, religia, comerțul și militarismul din lumea Diavolului și care a bătut „săbiile în pluguri”, astfel încât să mențină o unitate de iubire și fraternitate pe întregul pământ. (Isa. 2:4) Este singura organizație care mărește numele marelui Iehova și care susține religia vieții, proclamând cu îndrăzneală împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos, ca instrument pentru supraviețuirea omenirii, precum și pentru administrarea binecuvântărilor vieții, în noua lume a lui Dumnezeu. – Ps. 34:3; Ioan 17:3; Mat. 24:14.

¹⁹ Realizezi, în mod umil, întreaga ta dependență de Iehova pentru viață și binecuvântările ei? Atunci trebuie să fi conștient și de dependența ta de organizația lui pământeană din ziua de azi. Nu există niciun loc sigur în afara societății Lumii Noi a lui Dumnezeu. Toți iubitorii de viață trebuie să își găsească locul, să-l mențină în societate, participând regulat la întrunirile de studiu ale *Turnului de Veghere*, întrunirile de serviciu și școala de studii teocratice, ascultând cu atenție discuțiile despre Biblie și susținând adunările de la jumătate de săptămână de studiu de carte. Fericiți sunt cei ce se alătură acestor întâlniri într-o săptămână aglomerată, căci făcând asta, înlătură lucrurile inconsecvente care i-ar plăcea inamicului să le arate în viețile lor creștine. Fericiți sunt deoarece sunt conștienți de nevoile lor spirituale! Fericiți deoarece ating maturitatea împreună cu toți

oamenii lui Dumnezeu din întreaga lume! Fericiți deoarece capătă putere pentru a înfrunta ultimul atac al lumii lui Satan, care și acum îi persecută! „Fericiți sunteți când oamenii se apropie de voi și vă persecută și vă mint cu tot felul de lucruri josnice împotriva voastră de dragul meu [Isus]. Bucurați-vă și săriți de bucurie căci răsplata voastră este mare în ceruri.” – Mat. 5:11, 12.

²⁰ Chiar și când apar persecuțiile continuă asocierea cu astfel de persoane credincioase, fie în casele voastre, în pivnițe, în tabere de concentrare sau în câmpuri deschise, amintiți-vă cum frații noștri nemți și-au menținut entitatea organizației în timp ce erau obligați să fugă din tabăra de concentrare Sachsenhausen din mijlocul celui de-al Doilea Război Mondial. Printre împușcături, jafuri și moarte prin epuizare, cei 230 de frați au ieșit în ordine teocratică, singurul grup din toată acea nebulă a morții și strategiilor militare ce a crezut în Iehova Dumnezeu. A răspuns Iehova rugăciunii lor unite pentru protecție? A condus El și a protejat micul grup de supuși? Rapoartele spun: „Din grupul nostru de aproximativ 230 de frați și surori niciunul, nici cel mai slab, nu a căzut pe drum, în ciuda faptului că aveam frați de la 65 la 72 de ani. Toți stăteau credincioși.” În timpul încercărilor ce urmează, chiar și prin lupta Armagedon, societatea Lumii Noi a lui Iehova așteaptă ca toți să rămână credincioși, uniți, în ordine teocratică. Acum este timpul să căutam asociere pentru a găsi bucurie în zicala: „În Iehova am crezut că nu mă voi clătina. Propriul meu picior va sta pe un loc nivelat: printre mulțimea adunată Îl voi binecuvânta pe Iehova.” – Ps. 26:1, 12.

²¹ „Bucuria lui Iehova este cetatea voastră.” (Neem. 8:10) Bucuria de a-L cunoaște pe Iehova Dumnezeu de a-i înțelege scopurile glorioase ale creării, de servire în timp ce El este martor la sfârșitul lumii - toate acestea se adaugă unei bucurii super abundente! Ce multe ratează oamenii vechii lumi! Ei ratează și oportunitatea de a avea viață eternă. Aveți grijă să aveți o legătură fermă cu viața reală. După ce găsiți bucuria să nu ți dați drumul niciodată! „Mereu să vă bucurați. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți pentru tot. Căci aceasta este dorința lui Dumnezeu în uniune cu Cristos Isus pentru voi.” (1 Tes. 5:16-18) Bucurați-vă că aveți un loc, chiar și dacă este mic, în împlinirea dorinței lui Dumnezeu, atunci când va crea „noile ceruri și noul pământ.” Făuriți o legătură incasabilă cu organizația Lui de pe pământ. Supuneți-vă umili și cu încrederea implicită în Iehova, știind că „rezultatul smereniei și fricii de Dumnezeu este bogăția și gloria și viața.” – Prov. 2:2:4.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) De ce spun unii oameni că nu vor să trăiască veșnic? (b) De ce este viața veșnică pentru omenire atât cumpănită, cât și sigură?
2. În ce va consta viața în noua lume a lui Dumnezeu și în ce fel va fi diferită de viața din ziua de azi?
3. În ce fel va aduce modul de viață din noua lume slavă și glorie la adresa lui Iehova?
4. De ce ar trebui noi acum să ne păstrăm bucuria și cu ce fel de atitudine a inimii?

5. De ce este studiarea neîntreruptă și sârguincioasă o necesitate pentru toți cei care fac parte din societatea Lumii Noi azi?
6. Ce beneficii avem în urma studiului biblic?
7. (a) Cum se împotrivesc un dușman creșterii cu bucurie în cunoaștere din Cuvânt? (b) Câți reușesc să își păstreze această bucurie inițială?
8. Ce „neliniști” trebuie evitate și de ce?
9. Cum pot „bogațiile” să devină un pericol și care este „adevăratul câștig”?
10. (a) Cum pătrund atât de subtil „plăcerile acestei vieți”? (b) Cum putem preveni înrădăcinarea lor în viețile noastre?
11. (a) Unde putem găsi tărie în vreme de necaz? (b) În ce fel îi răsplătește Iehova deseori pe cei care „țin seama de Cuvântul Său”?
12. (a) În ce fel pot slujitorii maturi spiritual să îi ajute pe cei noi la credință să reaprindă bucuria în vremuri de necaz?
13. Cum poate omul să acumuleze Cuvântul într-o „inimă dreaptă și bună ”?
14. Conform versetului din Matei 5:3 cine sunt cei fericiți azi și de ce?
15. (a) Cum privește în general omenirea harul din partea lui Iehova? (b) Cum privește Dumnezeu spre omenirea nemulțumitoare?
16. Cât de mare este omul?
17. (a) Ce putem spune despre paradisul prezenței lui Iehova? (b) Ce privilegii minunate pregătește Iehova pentru oamenii ascultători?
18. (a) Care este singurul mod de a obține bucuria adevărată pe pământ și cum ne arată Petru acest lucru? (b) De ce se poate spune că martorii lui Iehova sunt singura grupare care cunosc religia vieții azi?
19. (a) Cum pot cei care iubesc viața să găsească azi singurul loc de adăpost? (b) De ce sunt acum martorii lui Iehova nespūs de fericiți?
20. (a) Ce legătură trebuie să fie păstrată în vreme de persecuție? (b) În ce fel au fost binecuvântați în această privință frații noștri germani? (c) Ce legătură trebuie să fie întărită având în vedere că Armageddonul este aproape?
21. (a) Cum putem noi acum să ne asigurăm că obținem adevărata viață? (b) Care este calea care ne va aduce răsplata prin „bogații, slavă și viață”?

Ce țară se poate numi o țară creștină?

- În publicația *Times* din Victoria, B. A. Tobin spunea: „Oamenii întrebă deseori dacă putem numi o țară drept o țară creștină dacă doar o parte dintre locuitori cred în doctrinele acelei religii? H. L. Mencken scria odată „Creștinătatea este acea parte a lumii în care dacă un om se ridică și spune că este creștin, toți ascultătorii vor râde.” Acest lucru se întâmpla acum treizeci de ani. Azi nu mai sunt interesați nici cât să râdă.”

EUTANASIA

și

legea lui Dumnezeu

Dacă ai suferi de o boală incurabilă, cum ai proceda?

„VET a căutat Uciderea din Milă.” Așa au strigat titlurile de pe primele pagini ale ziarelor din după-amiază din data de 12 Noiembrie 1960, din New York. Un anume veteran de război, el însuși un paraplegic, adică o persoană fără membrele inferioare, și-a împușcat nevasta în ceafă, omorând-o pe loc. De ce? Deoarece aparent aceasta suferea de multiple scleroze, o boală a sistemului nervos central. Poliția l-a dat în urmărire generală în douăsprezece state pe veteranul care, deși paralizat, a fost capabil să fugă utilizând un automobil construit special.

Incidente precum acesta deschid subiectul controversat al „omorâtului din milă” sau eutanasia. Avocații eutanasiiei se ceartă că aceasta este o altă dovadă pentru ca eutanasia să fie introdusă în legile statului. Alți puternici opozanți afirmă că nu există excepție pentru legea lui Dumnezeu: „Să nu ucizi,” și că eutanasia este crimă. Ce spune Biblia? Există situații în care eutanasia este justificată? – Ex. 20:13, RS.

DIFERITE TIPURI

Cuvântul „eutanasiie” vine din două cuvinte Grecești, *eu*, însemnând „bine” și *thanatos*, însemnând „moarte.” Așadar eutanasia este o moarte ce se presupune a fi una bună, ce duce la sfârșit o viață de durere. Există diferite tipuri de administrare a eutanasiiei, exemplul de mai sus fiind unul extrem. Doctorii din toate vremurile au administrat o doză letală de narcotice și apoi pur și simplu au oprit tratamentul de care depinde viața pacienților dependenți.

Aceia ce sunt susținători ai eutanasiiei se împart în trei categorii. Cei ce susțin eutanasia voluntară, pentru cei de peste douăzeci și unu de ani ce se află în agonie din cauza unei boli incurabile. Pentru a preveni abuzul, pacientul și medicul lui trebuie să scrie o cerere pentru eutanasiie, iar aceasta trebuie aprobată de o comisie formată din alți doi medici și un judecător. În orice stadiu s-ar afla procedura, pacientul are dreptul să se răzgândească.

Apoi sunt cei ce sunt în favoarea eutanasiiei doar pentru cei ce s-au născut prea devreme, sunt monstruozițai sau au deficiențe mentale și ar fi destinați să trăiască vieți fără sens. O formă a acestei eutanasiiei este practică astăzi de către acei doctori ce susțin avortul pentru copii cu malformații.

Și în al treilea rând, sunt acei extremiști ce ar aplica eutanasia și bolnavilor nebuni incurabili, paralizicilor și ologilor neajutorați, tuturor celor ce ar fi o povară pentru comunitate și lor înșiși. Hitler și naziștii susțineau această formă de

eutanasiie. Puțin după ce au ajuns la putere, ei au adoptat legislația ce autorizau o astfel de eutanasiie; scopul lor: eliminarea celor 1,380,000 de persoane ce erau nefolositoare statului. Totuși guvernul nazist nu a îndrăznit să pună în aplicare aceste legi decât după ce a izbucnit războiul în 1939. Procedând astfel, toți cei implicați, poliție, judecătorii și medicii au depus un jurământ secret. Dar lucrurile au început să iasă la iveală și au creat atâta vâlvă și indignare încât, oricât de nemiloși erau nașiștii, au considerat inoportună continuarea proiectului. Totuși, până atunci au fost eliminați 200,000 de „consumatori nefolositori”, cum îi numeau nașiștii.

OPOZIȚIA LEGALIZĂRII EUTANASIERII

Deși eutanasiia era susținută încă din Grecia antică, nicio nație nu a legalizat eutanasiia voluntară. Elveția a fost cea mai aproape de aceasta. Sub anumite condiții îi este permis unui medic să îi furnizeze unui pacient o poțiune letală, pe care oricum pacientul și-o administrează singur. Mulți lideri ai protestanților, precum și educatorii și medicii, în general, în special în Statele Unite ale Americii și în Marea Britanie, sunt în favoarea eutanasiiei.

În fruntea opoziției legalizării eutanasiiei este Biserica romano-catolică. *Moralitatea Omorâtului Din Milă*, scrisă de preotul J. V. Sullivan, prezintă părerea bisericii. Aceasta afirmă că justificând „uciderea din milă” facem un gest împotriva legii lui Dumnezeu, „Să nu ucizi”. Dar ce alt gest mai puternic împotriva legii lui Dumnezeu, ce interzice luarea unei vieții, există înafara de războaiele moderne? Totuși, organizația religioasă ce se opune legalizării eutanasiiei voluntare, susține războiul. Se afirmă și că prin suferință un om poate „câștiga favoruri pentru sufletele din purgatoriu, poate chiar să le scape de suferință.” Dar acesta este un argument ce prezintă interes doar pentru Catolici, aceștia fiind singurii care cred în existența unui purgatoriu. Nu valorează nimic pentru cei ce acceptă învățătura Biblică, „cât despre cei morți, ei nu sunt conștienți de nimic.” – Ecl. 9:5.

De fapt, poziția Bisericii romano-catolice este una a unor moștenitori violenți. Așadar F. J. Connell spune în *Moralitatea în Politică și Profesii*: „Niciun doctor nu are voie să accelereze în mod direct și deliberat moartea în cazul unei persoane aflate pe moarte... Ar fi o crimă să îi dai un medicament pentru grăbirea trecerii din această lume.” Totuși Papa Pius al optulea a spus: „Îndepărtarea durerii și a conștiinței prin folosirea medicamentelor, când există motive medicale, este permisă de religie și moralitate pentru doctor și pacient, chiar dacă medicamentul scurtează viața.”

PĂREREA BIBLICĂ

Nu toate formele de eutanasiie sunt contrare principiilor Bibliei; totuși, principiul de bază ce guvernează asupra societății moderne de eutanasiie, este. Ei spun: „Când

suferința unei ființe nu poate fi ușurată, este etic să îi sfârșești viața omorându-l din milă, decât să privești de la distanță.”

Poate singura referință Biblică la orice asemănător cu eutanasia, care arată dorința lui Dumnezeu cu privire la această problemă, este legată de moartea Regelui Saul. Când era rănit grav, acesta l-a rugat pe purtătorul său de arme să îl omoare, preferând asta decât să cadă pe mâinile filistenilor și să sufere abuzuri. Dar supusul său a refuzat să facă asta. Amalecit ce a căutat să intre în grațiile lui David spunând că a îndeplinit dorința Regelui Saul, oprind agonia acestuia, a fost ucis la comanda lui David. De fapt, necredinciosul Rege Saul și-a auto aplicat eutanasia, comițând suicidul pentru a nu mai suferi în mâinile filistenilor. – 1Sam. 31:3, 4; 2Sam. 1:2-16.

Da, Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că viața umană este sacră și că cel care și-o curmă își pierde dreptul asupra ei: „Oricine varsă sânge uman, de mâna omului va fi vărsat și sângele lui, căci Dumnezeu a făcut omul.” Această lege a fost repetată nației Israelului de Moise și alți profeți, precum și urmașilor lui Isus Cristos de către acesta și apostolii lui. – Gen. 9:6; Ex. 20:13; Num. 35:30; Mat. 19:18; 1Ioan 3:15.

Dar nu spune Cuvântul lui Dumnezeu că Iehova este milos și compătitor, cerând aceleași calități și pentru noi? Foarte adevărat, totuși a lăsat suferința să domnească pentru încă șase mii de ani. Nu numai asta, dar El, cel Atotputernic și Cel mai Înalt, a suferit cel mai mult dintre toți în această perioadă. Principiul Lui este ca legile Sale să fie deasupra suferinței, chiar ca și în transfuzia de sânge. Legile lui Dumnezeu au prioritate asupra vieții unei ființe. Suferința nu este cea mai mare nenorocire și nu poate fi folosită ca o scuză pentru încălcarea legii lui Dumnezeu referitoare la integritatea vieții.

Apărarea numelui lui Dumnezeu are prioritate în mod special asupra suferinței. Îndurată cu credință, suferința contribuie la apărarea numelui lui Iehova, demonstrând că oamenii rămân credincioși lui Dumnezeu, în ciuda a ceea ce trebuie să îndure. Spre exemplu Iov. El a suferit enorm din cauza unei boli dezagustătoare și din cauza unor nenorociri. Și din Biblie citim că „el a învățat să fie ascultător din suferința pe care a îndurat-o.” – Iov 2:4-10; Evr. 5:8.

Înțelegerea acestor lucruri îl face pe un om să îndure suferința. Apoi, credincioșii au alinarea Cuvântului lui Dumnezeu, a puterii Lui susținătoare a spiritului Său și privilegiul rugăciunii. Nu poate fi negat că unul dintre cei mai mari factori ai suferinței este atitudinea morală cu privire la aceasta. Rebeliunea ar putea face suferința de nesuportat, iar umilința ar putea să te facă să găsești bucurie în ea, precum au făcut apostolii când au fost lăsați să sufere de dragul lui Cristos. – Faptele 5:40, 41.

Mai există și alte considerații. Uneori o condiție ce pare fără speranță suferă o schimbare în bine, aparent fără niciun motiv. Și, de asemenea, cine știe ce alte boli ce sunt considerate incurabile vor putea fi vindecate mâine? Cu siguranță sunt făcute mult mai multe lucruri pentru a alina suferința.

Totuși, toate acestea nu înseamnă că dacă o persoană suferindă de o boală incurabilă în care moartea este doar o chestiune de timp, medicul său trebuie să

facă un efort imens, complicat și costisitor pentru a menține pacientul în viață. Este mare diferență între a prelungi viața unui pacient și a întinde procesul morții. În astfel de cazuri nu se consideră violarea legii lui Dumnezeu referitoare la integritatea vieții, ci este lăsarea pacientului în voia morții, conform destinului său. Medicii acționează, în general, în armonie cu acest principiu.

Așadar putem vedea dorința lui Dumnezeu în legătură cu integritatea vieții și precedentele Biblice, viața netrebuind să fie luată din cauza suferinței, precum este recomandat de multe persoane binevoitoare. Dar, în același timp, legea lui Dumnezeu nu cere luarea de măsuri extreme care nu ar face decât să prelungească inutil și costisitor viața unei persoane. Astfel, principiile lui Dumnezeu și mila sa sunt cunoscute; legea Lui referitoare la integritatea vieții este admisă, dar totuși și compasiunea este arătată.

O, Iehova, instruieste-mă conform reglementărilor Tale ca să le observ pe toate. – Ps. 119:33.

Mai înțeleaptă decât profesorii ei

Întâmplarea de față s-a petrecut într-o școală comunistă din Iugoslavia. Teoria evoluționistă era predată în școli, iar fetelor, care erau în vârstă de 12 ani, li se cerea să scrie un eseu în care să „demonstreze că nu există Dumnezeu.” Una dintre fete, a cărei mamă era martoră a lui Iehova s-a ridicat și a cerut profesoarei să fie scutită de sarcina respectivă. „Nu pot scrie un astfel de eseu, ” a spus ea „deoarece eu cred în Dumnezeul Cel viu.” Prin urmare profesoara i-a spus să scrie un eseu în care să demonstreze că există Dumnezeu. Elevii clasei trebuiau să înmâneze eseurile după o oră, iar tânăra fată scrisese:

„Deseori observăm frumusețea naturii și fiecare persoană înzestrată cu inteligență își pune întrebarea: De unde au apărut toate acestea? Teoria evoluției ne învață că nu există Dumnezeu și că totul a luat ființă de la sine; că omul este descendent din maimuță și că viața s-a dezvoltat dintr-un mic vierme, prin puterea soarelui și a legilor fizicii până când a apărut omul. Dar această teorie ridică mai multe întrebări:

De ce nu mai continuă acest proces al evoluției dacă încă mai există atâtea maimuțe? De ce s-a dezvoltat numai o maimuță în acest fel și nu toate? Evoluționiștii ne spun, după cum am învățat, că doar o maimuță a dat naștere omului originar. Dar chiar dacă ar fi fost așa, una dintre maimuțe ar fi trebuit să dea naștere unui mascul și alta unei femele pentru a garanta reproducerea.

Dar să privim la vegetație. O plantă face totul pentru a satisface insectele care zboară din floare în floare pentru a le poleniza; așa că ele polenizează florile,

iar în schimb primesc hrană. Ce minunată armonie! Și cum s-au întâmplat toate aceste lucruri? Au ținut vreodată plantele o conferință cu insectele și au ajuns la un acord pe care să îl respecte, chiar mai bine decât oamenii își respectă promisiunile lor, acești oameni care pretind că sunt atât de inteligenți? Este logic că toate acestea sunt guvernate de o putere superioară! Să vedem dacă oamenii, care pretind a fi atât de înțelepți, pot să creeze o astfel de plantă fără un bob de sămânță și să demonstreze astfel că plantele pot lua ființă din nimic.

Dar cum rămâne cu stelele și universul neexplorat? În ce minunată orânduire se mișcă soarele, luna și stelele fără să dea greș. Cei mai mari oameni de știință au trimis sateliți în jurul pământului care abia pot rămâne pentru un an. Așadar aș putea pune întrebarea: Faimoșii oameni de știință de azi nu sunt oare îndeajuns de inteligenți pe cât este ceea ce ei numesc natură? Nu! Nu pot socoti adevărat că aceste minunate legi pe care le observăm în natură au luat ființă și funcționează de la sine. Eu consider că fiecare om rațional trebuie să admită că aceste legi trebuie să fi fost stabilite și ținute sub control de către cineva, iar El este Dumnezeu!

Este scris în Biblie că prima pereche de oameni a fost creată de către Dumnezeu, iar pe întreg pământul era un climat uniform, după cum învățăm din cartea *Noua geologie*, unde este scris <Fosilele plantelor și ale animalelor ne arată că în vremea aceea era un climat blând peste întreg pământul> Acest lucru corespunde cu ceea ce este consemnat în Biblie despre condițiile de dinaintea potopului. Da, ni s-a spus că potopul este doar o legendă, dar la școală am învățat că oamenii de știință au scris că în Groenlanda și Spitzbergen s-au găsit fosile de plante, cum ar fi stejari și copaci de scorțișoară, care cresc în India și China. Acest lucru este o dovadă că a existat un potop. Bisericile Îl prezintă pe Dumnezeu ca pe un tiran, dar Biblia ne învață că El este dragoste desăvârșită, că în limba ebraică numele Său este JHVH și este în general pronunțat Iehova. În acest Dumnezeu cred eu, deoarece El a promis viață veșnică pe un pământ paradiziac pentru oamenii ascultători. Este bine și chibzuit să credem astfel.”

După câteva zile, li s-au înapoiat lucrările. Totuși această fată nu își primise lucrarea, iar profesoara a spus că lucrarea ei nu era una bună. Pentru a demonstra acest lucru în fața clasei a spus că o va citi cu voce tare, ceea ce a și făcut. După ce a terminat de citit, întreaga clasă a aplaudat, iar unele fete au exclamat: „Această lucrare este cea mai bună dintre toate!” profesoara a rămas surprinsă de această reacție și a arătat această lucrare directorului școlii. A ajuns înaintea consiliului profesoral, unde a fost citită. Tânăra fată a fost nevoită să se înfățișeze înaintea consiliului profesoral. Acolo ea a putut depune mărturie despre speranța Regatului, la care profesorii i-au răspuns că ea este prea tânără pentru a evalua astfel de chestiuni. Este adevărat ce se spune despre cei care sunt instruiți din Cuvântul lui Dumnezeu: „Porunca Ta mă face mai înțelept decât dușmanii mei.” – Ps. 119:98.

„TOȚI au început să depună mărturii favorabile și să se minuneze de înțelepciunea cuvintelor ce ies din gura Lui.”
 „Mulțimile erau uluite de modul Lui de predare; căci El îi învăța ca o persoană cu autoritate, nu ca și cărturarii lor.”

Și, „niciodată nu a mai vorbit vreun om așa,” au spus ofițerii poliției, pe care evreii i-au trimis să-L aresteze. Astfel trei din scriitorii Evangheliei, doi dintre ei fiind martori oculari, au raportat despre cel mai mare orator al Bibliei pe care l-a văzut acest pământ vreodată, auzindu-l pe Isus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu. – Luca 4:22; Mat. 7:28, 29; Ioan 7:46.

Nu este de mirare că această campanie publică de vorbire Biblică a lui Isus a atras așa mult interes! În afara miracolelor Sale, „toții oamenii veneau dis de dimineață la El în templu pentru a-L asculta,” și „toți oamenii rămâneau împreună pentru a-L asculta.” – Luca 21:37, 38; 19:48.

Fără îndoială că oamenii se înghesuiau să îl asculte pe Isus pentru ceea ce El spunea și pentru cum o spunea. El își analiza cu înțelepciune publicul, temperându-și remarcile și tonul vocii în funcție de componența acestuia, dacă erau oameni bolnavi spiritual, ipocriți religioși sau proprii lui apostoli. Informația pe care o furniza era 100% corectă, nu doar pentru că El era perfect, dar și pentru că era atent ca tot ceea ce spune să fie adevărat. În prezentarea mesajului Său, avea o perspectivă adecvată, menținând o bună balanță, urmând Scriptura și punând accent pe elementele pozitive din discursul Său. S-a arătat ca fiind un artist desăvârșit prin folosirea exemplelor imaginative și compătimitoare. Și, în final, și-a îmbrăcat gândurile în muzica minunată a sincerității, cinstei, căldurii și sentimentului. Ce standard a pus pentru ca oratorii moderni ai Bibliei să-l atingă!

LUAȚI ÎN CONSIDERARE PUBLICUL

Precum Isus a luat în considerare tipul de public pe care îl are, așa trebuie să facă și oratorul din ziua de azi. Lucrul acesta este foarte important deoarece un orator al Bibliei are, aproape mereu, o audiență mixtă. Ceea ce înseamnă că poate, cel mai probabil, să conțină și aliați și străini; s-ar putea chiar să fie compusă din 95% aliați și 5% străini. Atunci ce va face? Se va adresa doar celor 95% și îi va ignora pe cei 5%? Sau să îi ignore pe cei 95% și să vorbească doar cu cei 5%?

Nici una, nici alta. Oratorul Bibliei din ziua de azi trebuie să se gândească la ambele grupe. Pe de o parte, deoarece susține un discurs public, toate remarcile lui vor fi formulate în așa mod încât și un străin total să înțeleagă. Așadar va evita orice expresii ce au putea să îl amenințe pe străin, de asemenea nu va folosi afirmații ce l-ar putea face să se simtă ca un nepoftit. Asta înseamnă că el va prezenta dovezi pentru afirmații ce nu sunt acceptate în general; nu va vorbi despre „anul serviciului” sau despre „întâlnirile noastre de serviciu” sau nu se va referi la un text cu sintagma „cu care voi sunteți deja familiarizați deoarece l-ați folosit în cadrul ceremoniilor din casele voastre”; nu va folosi expresii precum „oi și capre,” „organizația lui Dumnezeu,” sau „teocratic,” fără să adauge o frază explicativă pentru ca străinul să înțeleagă. Altfel va pierde atenția străinului, deoarece străinul se va întreba: „Care este sensul aceluia termen? Ce îmi scapă?” În alte cuvinte, oratorul trebuie să țină un discurs de bună credință.

Dar, pe de cealaltă parte, el nu trebuie să îi ignore pe cei 95% din publicul lui, ce ar putea fi aliați sau aceștia vor deveni neliniștiți sau vor adormi, căci ei poate au mai discutat despre același subiect. Așadar, el trebuie să muncească din greu să adauge interes discursului său prin noutatea faptelor. Poate face asta prin folosirea a altor texte demonstrative decât a celor comune, prin găsirea unor citate noi din presa publică și autoritățile seculare, făcând acestea prin întărirea logicii sale, îmbunătățirea coerenței și prezentarea dovezilor într-un mod excepțional. De asemenea, el poate să adauge noutate și interes discursului vorbind cu onestitate, convingere și entuziasm – vorbind din suflet.

Prin urmare, făcându-și prezentarea puternică, fiecare din aliații săi din juriu se vor agăța de cuvintele lui, iar el îi va face să aprecieze, mai mult ca niciodată, cât de puternic este cazul lui Iehova, Cuvântul Său și mărturiile Sale fiind conectate cu acest subiect. Ca rezultat credința lor va fi întărită și vor primi dovezi efective.

FII 100% CLAR!

În al doilea rând, Isus a fost 100% clar; așadar cei ce îl imită astăzi trebuie să se străduiască să fie la fel. Acuratețea este un factor ușor de identificat. Dacă discursurile tale Biblice ar fi înregistrate și redactate sau analizate și apoi publicate, te vei rușina din cauza denaturărilor? Dacă folosești date, Biblice sau seculare, acestea trebuie să fie corecte în totalitate; dacă folosești nume, acestea trebuie să fie cele corecte. Mai mult decât asta, un orator trebuie să fie mereu capabil să își demonstreze afirmațiile dacă este întrebat.

În special faptele din Scriptură trebuie să fie precise; trebuie să fie verificate înainte – câți oameni au fost implicați când Avraam a pledat cu Iehova pentru orașele Sodoma și Gomora? – și așa mai departe. Același lucru se aplică și citatelor din Scriptură; aveți grijă să nu confundați cifrele. Puneți-vă în locul unui aliat ce a adus un străin să vă asculte. Imaginați-vă rușinea lui când nu va găsi un anume text în 1 Petru deoarece voi trebuia să spuneți 2 Petru! Așadar aveți grijă să fiți preciși!

PĂSTREAZĂ PERSPECTIVE ȘI ACCENTE ADECVATE

Un al treilea factor pentru care Isus reprezintă un exemplu bun este cel al păstrării unor perspective și accente potrivite. Uneori când Isus denunța ipocrizia și îi demasca pe falșii învățători, stresul și o mare parte din fanii săi se focalizau pe lucruri constructive. Precum Ieremia, orator modern al Bibliei; el trebuie să dărâme dar să și construiască, însă cea din urmă este cea mai importantă chestiune. – Ier. 1:10.

Așadar nu putem să ne focalizăm doar pe aspectele negative ale subiectului nostru și să le neglijăm câtuși de puțin pe cele pozitive. În general, o pătrime sau o treime din discurs este suficientă să arătăm ce este greșit și de ce; apoi construiește pentru a arăta ce este bine și de ce. Altfel străinul poate căpăta o impresie greșită despre scopul vorbitului Biblic și ar putea să plece sărăcit, având distruse falsele lui convingeri și neînlocuite de învățătură adevărată.

Perspectivile și accentele corecte necesită folosirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cu siguranță Isus a făcut asta. A apelat încontinuu la autoritatea cuvântului Tatălui Său. Cum motivele, logica, faptele seculare și altele precum acestea au locul lor în discursurile Biblice publice, nu trebuie să fie folosite ca să suporte atacul principal sau greutatea argumentării. În cel mai bun caz, acestea sunt secundare. Și asta este valabil și pentru stabilirea autenticității Bibliei; anumite îndepliniri ale profețiilor Biblice reprezintă un argument mai bun al inspirației acesteia decât dovezile arheologice, acestea putând demonstra doar acuratețea Bibliei în istorie. Dă-i Bibliei primul loc și remarcile tale nu vor fi doar mai efective și mai convingătoare, ci și mai concludente, mai bine zidite.

Desigur că citatele propriu zise din Biblie nu au nicio valoare în demonstrarea unui argument. Trebuie să se facă referire la conținutul acestora, de asemenea citatele din Biblie fără ghilimele, nu au valoare aproape deloc. Dar pentru forță adevărată textul trebuie să fie citit din Biblie - „Acesta este!” Și ori înainte sau în timpul sau la sfârșitul citirii din text, oratorul trebuie să explice semnificația acestuia: arată de ce este citit și ce demonstrează. Altfel, publicul poate să creadă dar să nu înțeleagă. Aceeași metodă eficientă de predare folosită în ceremoniile la domiciliu trebuie folosită și pe scenă. Dacă doar citatul din Biblie ar fi suficient, atunci nu ar mai fi necesar să explici pentru ce se roagă oamenii când repetă: „Să se sfințească numele Tău. Să vină Împărăția Ta. Precum în cer așa și pe pământ.” Da, precum elocventul Apollo, noi trebuie să fim capabili să „demonstrăm public prin Scripturi” adevărul pe care îl grăim. – Mat. 6:9, 10; Faptele 18:28.

FOLOSEȘTE EXEMPLELE ÎN MOD EFICIENT

Ajungând la punctul patru – niciun alt orator nu a folosit exemplele așa bine precum a reușit Isus. Cât de bine ne amintim învățăturile Lui datorită exemplelor Sale apte, creative și puternice! Oile și caprele, oamenii bogați și Lazăr, vinul și rămurișul, paiul în ochiul vecinului, fiul risipitor, oaia rătăcită, bunul Samaritean, Fariseul și colectorul de taxe, sunt câteva din cele ce pot fi enumerate. Apostolii lui Isus și primii lui discipoli l-au imitat, precum scrierile lor o demonstrează.

Scrisoarea lui Iacov este de remarcant în această privință. Este scurtă, conține multe exemple: valurile mării, florile vegetației, oglinda, frâul de cal, cârma unui vapor, smochinul, măslinile, vinul, sarea și apa dulce, fermierul – toate sunt luate din lucrurile simple ale vieții. Așadar, oratorul modern al Bibliei trebuie să folosească exemple ce sunt cunoscute de toți, simple și apte, amintindu-și că un exemplu ce demonstrează un argument cu fermieri poate fi uitat de poporul de la oraș și viceversa.

Exemplele ajută la captarea interesului, simplificând și elucidând argumentele. Cu siguranță că exemplul lui Isus cu casa construită pe nisip a transmis mesajul Său cu privire la necesitatea acționării asupra ce le-a spus ascultătorilor Săi. Deosebit de eficientă este folosirea exemplelor izbitoare în introducere și apoi continuarea, aceasta făcând vorbitul în public despre Biblie mult mai interesant, ușor de urmărit și ajută coerența – asta dacă exemplul este bine ales.

Nu uitați că atunci când vine vorba de exemple, cele mai puternice sunt cele din Biblie. Isus s-a folosit des de ele; așa trebuie să facă și imitatorii moderni. Așadar, și discipolul modern Iacov a folosit exemple referitoare la Avraam, Rhav, Iov și Ilie. Da, toate „aceste lucruri sunt exemple ce au fost scrise pentru a ne avertiza de sosirea sfârșitului lumii.” – 1Cor. 10:11.

VORBEȘTE CU ELOCVENȚĂ – DIN INIMĂ!

Fără îndoială că Isus a fost cel mai elocvent orator pe care oamenii l-au întâlnit vreodată. Nu e de mirare că acei ofițeri de poliție ce au fost trimiși să îl aresteze s-au întors fără El! Acest ultim aspect al vorbitului în public despre Biblie necesită cea mai mare sinceritate și onestitate. Nu este tolerat să faci glume, să spui povestioare stupide sau să adaugi umor pentru a obține râsete. Scopul vorbitului despre Biblie este de a instrui și construi. Așa cum bine se spune, Pavel „nu s-a înjosit să concureze cu fapte umoristice cu cei pentru care sobrietatea și adevărul erau în zadar,” și la fel trebuie să procedeze toți cei care îl imită pe el, căci el l-a imitat pe Cristos. – 1Cor. 11:1.

Onestitatea, convingerea, încrederea, căldura, sentimentul și entuziasmul sunt inima unui discurs Biblic bun. Apollo „era aprins” cu entuziasm. El vorbea „cu intensitate”, de aceea era descris ca „un om elocvent.” De fapt, toți creștinii ar trebui să fie „înflăcărați de spirit,” dar în special oratorii de discursuri Biblice publice. – Faptele 18:24, 25, 28; Rom. 12:11.

Adu-ți aminte cum ai fost agitat la întrunirile din cartier sau cele internaționale. De ce îți place să le înregistrezi și să le asculți din când în când? Nu doar pentru ce s-a spus sau de către cine s-a spus, ci datorită entuziasmului, focului, elocvenței manifestate. Ceea ce oratorii și-au înglobat în cap, au dat afară prin inima lor plină de iubire și apreciere. Ei s-au simțit – și așa trebuie să ne simțim și noi – precum Ilie: „Eu îmi voi declara cunoștințele,... căci am devenit plin de cuvinte... Lăsați-mă să vorbesc, căci ar putea fi o ușurare pentru mine. Îmi voi deschide buzele pentru a răspunde.” – Iov 32:17-20.

Desigur că dacă cineva are motive să vorbească din tot sufletul, pentru vorbitul cu onestitate, convingere, încredere, căldură, sentiment și entuziasm, acesta este

creștinul orator al Bibliei, care vorbește din dragoste pentru Dumnezeu și aproapele său, având un mesaj important și urgent de transmis în această zi diabolică. Dacă vreo muncă necesită să fie făcută cu „sinceritatea inimii,” și „din tot sufletul către Iehova,” este vorbitul despre Biblie în public. – Col. 3:22, 23.

Fără îndoială, că vorbitul în public despre Biblie implică multe, iar în toate acestea Isus Cristos reprezintă exemplul perfect. Oratorul trebuie să mențină interesul străinului, precum și pe cel al creștinului; el trebuie să fie clar și să îi dea Bibliei locul din frunte; trebuie să țină aspectele negative sub cele pozitive, în timp ce are grijă să nu își aglomereze discursul. Trebuie să se folosească cu generozitate de exemple, iar mai presus de toate trebuie să vorbească din sufletul său plin de dragoste pentru Iehova, pentru publicul său și pentru subiectul ales. Făcând astfel, el va aduce cu siguranță onoare numelui lui Iehova, instruindu-i pe ascultătorii lui și pe sine însuși. Și fiind conștient de standardul înalt pe care Iehova l-a pus pentru el, trebuie să fie mereu umil și modest.

Precum merele de aur ținute în vase de argint, așa este un cuvânt spus la timpul potrivit. – Prov. 25:11.

Urmându-mi scopul în viață

Povestea unei tinere grecoalice

M-am născut în Ramallah, Palestina (acum Iordania), dar am crescut în Atena, în Grecia, familia mea fiind greco-ortodoxă. La scurtă vreme după ce familia noastră s-a stabilit aici, fratele meu a luat cunoștință despre adevăr și a devenit unul dintre martorii lui Iehova. Mama mea s-a arătat interesată de adevăr, dar a murit doi ani mai târziu. Totuși, tatăl meu era împotriva și l-a obligat pe fratele meu să plece de acasă. Tatăl meu obișnuia să mă ia întotdeauna cu el la biserică. Așa că și după moartea lui, la un an înainte de terminarea liceului, mergeam regulat la biserică.

Frecventarea bisericii nu m-a ajutat să găsesc ce căutam: mai multe cunoștințe despre Dumnezeu și poruncile Sale. Nu am auzit niciodată în Biserica greco-ortodoxă îndemnul de a citi Biblia și personal nu o citisem niciodată. Simțeam un gol în ființa mea. În toți acei ani în care mergeam regulat la biserică îmi amintesc să fi auzit o singură dată un predica unui preot despre vestea bună. Comportamentul preoților în general nu era încurajator.

Am decis să nu mai merg la biserică, dar m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să găsesc adevărata închinare. Deși răspunsul era chiar în casa noastră prin numeroase publicații din *Turnul de veghere* pe care ni le trimisese fratele meu, abia după începutul celui de-al Doilea Război Mondial am început împreună cu sora mea să le studiem și să studiem și Biblia.

Creșterea progresivă în cunoașterea adevărului a început să umple acel gol din ființa mea cu cele mai îndestulătoare și încurajatoare revelații despre voia și planurile lui Dumnezeu. S-au dovedit a fi o minunată protecție împotriva tuturor capcanelor lui Satan, care erau atât de numeroase în acea perioadă întunecată din timpul celui de-al Doilea Război Mondial în Grecia!

Dedicarea și botezul au fost următorii mari pași în anul 1943. Nu fuseseră încă deschise căile slujirii în Grecia la vremea respectivă. Eu lucram la Ministerul de Finanțe și, la fel ca și alți editori, făceam tot posibilul pentru a răspândi mărturia oamenilor afectați de condițiile de război. Apoi în 1945, odată cu încheierea războiului, eu și sora mea am mers în Cipru la fratele nostru care locuia acolo.

În Cipru condițiile erau total diferite. Pe insulă se resimțeau foarte puțin efectele războiului și era pace și mare libertate pentru lucrare. Am avut numeroase oportunități de a sluji din casă în casă, în orașe și diverse sate. Acolo i-am văzut pentru prima dată frați și surori implicându-se în slujire, chiar și dintre rudele mele. Deși consideram că slujirea este bună pentru alții, nu îmi trecuse prin minte că aș putea fi și eu pionier în slujire. Apoi, la întrunire s-a citit o scrisoare din partea Societății. În scrisoare erau prezentate privilegiul și responsabilitatea tuturor persoanelor dedicate de a se implica în lucrarea de slujire dacă are posibilitate. Scrisoarea m-a impresionat foarte mult, iar dorința de a fi pionier mi-a cuprins îndată inima, devenind mai puternică cu fiecare zi care trecea.

FERICIREA DE A FI PIONIER

Din cauza unor obligații familiale am considerat că dacă aș porni în lucrare de îndată, nu aș putea continua multă vreme. Dorința mea de a face ca slujirea neîntreruptă prin predicare să fie cariera vieții mele. Așa că am prezentat această chestiune înaintea lui Iehova în rugăciune și am așteptat cu încredere ajutorul Său. Nu a trecut multă vreme până când au dispărut complet obstacolele care îmi păreau uriașe. Am demisionat la banca la care lucram atunci și m-am întors în Grecia pentru a începe lucrarea de pionierat în slujire. Întrucât în Cipru existau pionieri ai slujirii, am considerat că slujirea mea ar fi mai potrivită în Grecia. Nu aveam pregătirea financiară sau vreun alt fel de provizii și îmbrăcăminte, dar nu m-am îngrijorat. Știam că Iehova este credincios promisiunilor Sale și că ne invită să Îl punem la încercare.

Când m-am întors în Grecia mi s-au oferit trei posturi diferite în Atena cu salarii atractive, dar nu m-am gândit niciun moment să amân decizia mea de a intra în lucrarea de slujire neîntreruptă. Așa că în data de 1 noiembrie 1947 am început slujirea în Atena, urmându-mi astfel scopul în viață.

Acea perioadă a fost cea mai dificilă pentru lucrare în Grecia. Biserica greco-ortodoxă începuse o aprigă persecuție prin intermediul poliției. Situația ajunsese în așa fel încât trebuia să împlinim lucrarea în ilegalitate. Dar acest lucru nu ne-a știrbit bucuria slujirii. Dimpotrivă! Mai mult decât atât, Iehova mi-a încredințat ca sarcină să predic în diverse secții de poliție, săli de tribunal și penitenciare. Vă puteți imagina bucuria pe care am avut-o atunci când într-o secție de poliție m-am văzut înconjurată de mai mult de zece ofițeri de poliție care

ascultau cu sete în timp ce vorbeam despre speranța din sufletul meu? Sau când am avut ocazia de a predica femeilor din penitenciar și să le vorbesc despre oportunitatea de a se căi și de a primi speranța noii lumi? Deși aceste experiențe au fost și dificile din punct de vedere fizic, se numără printre cele mai profunde și mai prețuite amintiri ale vieții mele.

Am avut parte de numeroase experiențe frumoase în timpul lucrării de slujire în Atena. Iehova a binecuvântat eforturile mele și un număr considerabil de oameni cu care am desfășurat studiu biblic au fost adoptați în societatea Lumii Noi; iar ei participă cu zel și azi în lucrarea de slujire pentru Regat.

BUCURIA DE LA BETEL ȘI GILEAD

Într-una din zile am fost chemată la filiala din Atena a Societății. Mi s-a cerut să completez cererea de înscriere pentru Școala Biblică Turnul de Veghere din Gilead pentru misionari. Despre Școala Gilead aveam o părere foarte, foarte bună, dar nu am îndrăznit să sper că Iehova m-ar chema vreodată să urmez cursurile. Așa că am simțit într-adevăr o bucurie sfântă atunci când am completat ultimele documente de înscriere.

Am fost invitată să fac parte din cea de-a șaisprezecea generație Gilead, începând de la *Theocracy's Increase Assembly* din 1950. Dar pentru că mă aflam în New York de la începutul lunii aprilie al aceluiași an, mi s-a oferit un alt privilegiu înainte de a merge la școală: să slujesc la azilul Betel din Brooklyn vreme de cinci luni.

Cuvintele sunt insuficiente pentru a descrie binecuvântările pe care le-am primit în vremea pe care am petrecut-o acolo; și cred că pot să spun asemeni apostolului Pavel că nu mi-ar ajunge timpul să le enumer pe toate în această scurtă relatare. Fețele prietenoase și senine ale tuturor, dragostea blândă și dezinteresată a surorilor care au făcut totul pentru ca eu să mă pot simți ca acasă, smerenia și modestia fraților bătrâni și a responsabililor, râvna tuturor pentru slujirea care le-a fost încredințată și zelul de care dădeau dovadă în lucrare împreună cu discuțiile interesante și constructive pe marginea textelor zilnice și a altor chestiuni biblice propuse pentru discuție – acestea sunt doar câteva dintre binecuvântările care au lăsat asupra mea o adâncă impresie și m-au ajutat să apreciez organizația teocratică a lui Iehova de pe pământ. A fi membru al familiei Brooklyn Betel este cu adevărat un privilegiu unic și cât de binecuvântată este gruparea de slujitori care împlinesc lucrarea lui Iehova acolo!

Întrunirea *Theocracy's Increase* a fost o experiență emoționantă pentru mine, cu atât mai mult cu cât era și prima mare întrunire la care participasem vreodată. Școala Gilead începuse cursurile o lună mai târziu. Îmi amintesc și acum cuvintele fratelui Knorr rostite în discursul său introductiv: „Ai simțit vreodată dorința de a fi într-un loc fără griji, unde este liniște și să îți poți folosi timpul doar pentru studierea Cuvântului lui Iehova? Ei bine, această oportunitate este acum înaintea ta. Profită de ea.” Aceste cuvinte au vorbit inimii mele deoarece era exact lucrul după care tânjeam încă de când am aflat pentru prima oară adevărul.

Asemenea unei mame blânde, organizația teocratică mi-a oferit această oportunitate.

Fiecare zi era plină de instrucțiuni practice și studii detaliate pe diverse teme, ceea ce m-a ajutat să pot vedea adevărul din ce în ce mai clar. Această pregătire teologică avansată ne-a făcut să vedem organizația lui Iehova în toată orânduiala și frumusețea ei copleșitoare și ne-a ajutat să apreciem mai mult ca oricând privilegiul de a-I sluji lui Iehova în lucrarea Sa. A fost greu pentru noi să ne despărțim de Gilead după absolvire.

BUCURIA DE A SLUJI ACOLO UNDE ESTE NEVOIE

Urma să avem parte de chiar mai multe bucurii atunci când noi, absolvenții, am pornit în opt țări diferite pentru slujire. La început nu este un lucru ușor să fii într-o țară în care nu ai mai locuit niciodată, în care majoritatea populației vorbește o limbă pe care încă nu o înțelegi și unde stilul de viață este uneori greu de înțeles. Dar cât de ne semnificative sunt aceste greutăți când ești în locul în care te-a trimis Iehova. Dacă privești lucrurile astfel, crede-mă, în curând acest loc va deveni cel mai frumos loc din lume! Privilegiul și bucuria pe care am simțit-o în timp ce abordam și le ofeream hrană oamenilor docili dintr-un oraș mare și străvechi cu mai mult de un milion de locuitori, cu religii și limbi diferite, ne-au făcut pe mine și pe tovarășul meu să ne simțim ca acasă și această bucurie am purtat-o în continuare în suflet.

Trecuseră zece ani de slujire dificilă și intensivă. Prin bunătatea nemeritată și ajutorul din partea lui Iehova sunt în același loc. Acest lucru mă face să aduc în mod special mulțumiri la adresa Lui. Nu m-aș fi putut bucura niciodată de atâtea binecuvântări dacă aș fi rămas în continuare doar o bună editoare în Cipru sau Grecia.

Am fost adânc mișcată să pot vedea de-a lungul anilor binecuvântările lui Iehova asupra lucrării de semănare, de udare și să văd cum o mică grupare de patruzeci de oameni a ajuns să numere mai bine de trei sute de vestitori ai Regatului lui Dumnezeu!

Iehova s-a îngrijit în mod minunat de nevoile mele spirituale. Prin ajutorul Său am reușit să particip la toate marile întruniri care s-au ținut din 1950 și până acum. Astfel, în 1953 am avut privilegiul de a participa la Întrunirea Societății Lumii Noi din New York, apoi la trei dintre Întrunirile Regatului Triumfător din Europa în 1955 și, cea mai emoționantă dintre toate, Întrunirea Internațională a Voinței Divine din New York în anul 1958! Tăria spirituală pe care au primit-o de la Iehova slujitorii Săi la aceste întruniri a fost o mare încurajare pentru mine să urmăresc în continuare scopul meu în viață.

Nici încrederea în faptul că Iehova se va îngriji de nevoile mele materiale nu mi s-a clătinat. În toți acești ani, El s-a îngrijit de mine din belșug prin rude iubitoare și prin frați.

A cunoaște adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și a sluji lui Iehova îl face fericit pe om, dar slujirea neîntreruptă ca pionier îi aduce chiar mai multă fericire. Pot spune acest lucru din experiență proprie, deoarece schimbarea pe care a adus-o

în viața mea slujirea ca pionier este atât de mare și binecuvântată ca schimbarea pe care mi-a adus-o însăși cunoașterea adevărului.

- **Cum ar trebui să înțelegem sensul cuvântului „obligă” după cum este folosit în versetul din Luca 14:23, unde citim: „Ieși pe drumuri și în locurile îngrădite și obligă-i să intre, pentru ca să fie plină casa Mea”?**
– P. F., S.U.A.

Semnificația cuvântului „obligă” în versetul din Luca 14:23 poate fi cel mai bine apreciată în contextul parabolei despre „marele ospăț” din care face parte acest text. Această parabolă poate fi comparată cu parabola ospățului de nuntă prezentat în Matei 22:1-14. Aici este evident că „acel om” care a ținut marele ospăț și a invitat mulți oameni este asemenea unui rege care a pregătit un ospăț pentru fiul Său. El a trimis invitațiile, dar pentru că invitații au refuzat invitația la ospățul de nuntă invocând diverse motive, regele a recurs la alte metode pentru ca la ospăț să participe mulți oameni. Întrucât el era regele, iar oamenii din ținut erau supușii săi, el avea dreptul să trimită pe slujitorii săi, iar acum în loc să cheme la întâmplare pe oamenii din stradă, de pe ulițele cetății, inclusiv pe cei săraci, șchiopi, invalizi, orbi să vină la ospăț, el le-a poruncit în calitate de suveran. Fără îndoială că i-a obligat, deoarece fiind oameni obișnuiți din stradă, ar avea rețineri în acceptarea invitației, considerându-se nevrednici de a participa la un asemenea eveniment la care a fost inițial invitată elita ținutului. Acest lucru înseamnă că era necesar să îi convingă pe aceștia să accepte.

Acestea sunt faptele care definesc contextul. Deși fiecare este lăsat să își folosească liberul arbitru, trebuie să fi fost nevoie de multă putere de convingere, mare eficacitate, energie și efort depus din partea celor care răspândeau vestea bună a regatului și invitau pe oamenii care aveau urechi de auzit să vină la marele ospăț spiritual pe care Iehova l-a pregătit în Regatul Său. Aceste măsuri urgente față de oamenii receptivi pot fi comparate cu acțiunile îngerilor care l-au vizitat pe Lot în Sodoma și care în ziua nimicirii cetății au fost nevoiți să îl ia de mână pe Lot și pe familia sa zăbovitoare și să îi scoată afară din cetate și să îi îndemne să se refugieze în munți pentru a nu fi nimiciti. – Gen. 19:15-17.

Azi, marele Rege, Isus Cristos, transmite un mesaj asemănător prin intermediul rămășiței credincioase celor care fac parte din categoria oilor, care la rândul lor se alătură proclamării mesajului în fața celorlalți. Dându-și seama de cât de mare este miza – justificarea numelui lui Iehova și viața veșnică a ascultătorilor – cei care răspândesc mesajul fac tot posibilul, îndemnându-i, impunându-le, constrângându-i sau obligându-i, cum se spune, pe ascultători să acționeze și să ia o poziție fermă de partea lui Iehova și a Regatului Său. Desigur că deși accentuează caracterul imperios și importanța mesajului pe care îl aduc, ei nu

depășesc limitele și respectă dreptul acestor oameni la libera alegere atunci când răspândesc mesajul salvării. În această privință putem face o comparație cu ospitalitatea Lidiei față de Pavel și tovarășii săi, despre care Luca spunea: „Ea ne-a silit să intrăm.” Ea nu i-ar fi putut obliga pe Pavel și tovarășii săi dacă ei ar fi fost hotărâți să nu accepte ospitalitatea ei. Așadar, creștinii, prin faptul că nu se lasă ușor descurajați în „constrâng” sau în „fac” pe oameni să vină la apa vieții. – Faptele 16:15; Rev. 22:17.

- **De ce a permis Iehova ca izraeliții să sufere înfrângere de două ori în fața tribului lui Beniamin înainte ca El să le îngăduie să pedepsească acest trib pentru nelegiuirile lor de la Ghibeea? (Jud. 20) – P. G., Scoția.**

În capitolul 19 din cartea Judecători se vorbește de unii oameni mârșavi din cetatea Ghibeea care au abuzat de o femeie o noapte întreagă în așa fel încât până dimineața a murit. Locuitorii din cetatea Ghibeea au comis apoi nelegiuirea cumplită de a trece cu vederea acest păcat comis de locuitori din cetatea lor. Tribul lui Beniamin s-a făcut de asemenea vinovat în această privință; au refuzat să asculte cererile colective din partea celorlalte triburi de a pedepsi cu moartea pe acei oameni mârșavi. Această împrejurare imorală a pus la încercare credința celorlalte triburi ale poporului ales al lui Dumnezeu.

Uciderea unui număr atât de mare dintre ei a fost inițial un test pentru triburile credincioase, în special cu privire la dreptatea cauzei lor. Prin faptul că a îngăduit ca triburile credincioase să sufere astfel de pierderi, patruzeci de mii de bărbați în două zile, Iehova i-a pus la încercare pentru a vedea dacă vor fi stăruitori într-un efort hotărât de a eradica acest rău dezgustător chiar și atunci când suferiseră ei înșiși mari pierderi.

Miile de credincioși care au murit în această misiune de pedepsire au murit pentru o cauză nobilă. Supraviețuitorii care au obținut victoria s-au justificat în fața lui Iehova Dumnezeu și în fața tuturor cititorilor Cuvântului Său. Această justificare a meritat prețul plătit, iar națiunea Israel a fost curățită de un rău degradant din punct de vedere moral.

- **Care ar trebui să fie atitudinea unui creștin dedicat față de sindicat și participarea la acțiunile lor pentru a fi în acord cu Biblia? – S. B., S.U.A.**

În Scripturi, creștinii sunt îndemnați să „facă lucruri pe care toți oamenii le consideră bune.” „Desigur că dacă cineva nu se îngrijește de ai lui și mai ales de membrii familiei lui, a renegat credința și este mai rău decât un necredincios.” Aceste texte au legătură cu organizațiile sindicale deoarece este posibil ca pentru a ne supune acestora să fie necesar să ne alăturăm unui sindicat. Se poate face o analogie între responsabilitățile omului ca membru de sindicat și cele pe care le are ca cetățean al unei țări. Pentru beneficiile primite din partea statului, creștinul plătește taxe; în mod similar, el ar putea plăti în mod corespunzător taxa către sindicat, întrucât acest lucru ar fi o asigurare a slujbei sale. Așadar nu poate exista

vreo obiecție față de simpla apartenență a unui creștin la un sindicat, de plătirea taxelor ce se cuvin și alăturarea unei greve prin încetarea lucrului dacă este cazul. – Rom.12:17; 1Tim. 5:8.

Cu toate acestea, un creștin nu trebuie să se implice în activitățile sindicatului în așa fel încât să ajungă la o poziție oficială în cadrul sindicatului. Și nu trebuie nici să ia parte la pichet de grevă sau să facă propagandă în favoarea grevei. Mai presus de toate, nu trebuie să ia parte la violență în cadrul disputelor sindicale, întrucât „un slujitor al lui Dumnezeu nu trebuie să se certe.” „Dacă se poate, în măsura în care depinde de voi, fiți în pace cu toți oamenii.” Tot așa cum un creștin trebuie să fie neutru în ceea ce privește politica și războaiele țării sale și membrul de sindicat care este un creștin nu se va implica în activitățile de conducere și războiul economic al sindicatului, ci trebuie să rămână neutru. – 2Tim. 2:4; Rom. 12:18.

TURNUL de VEGHERE

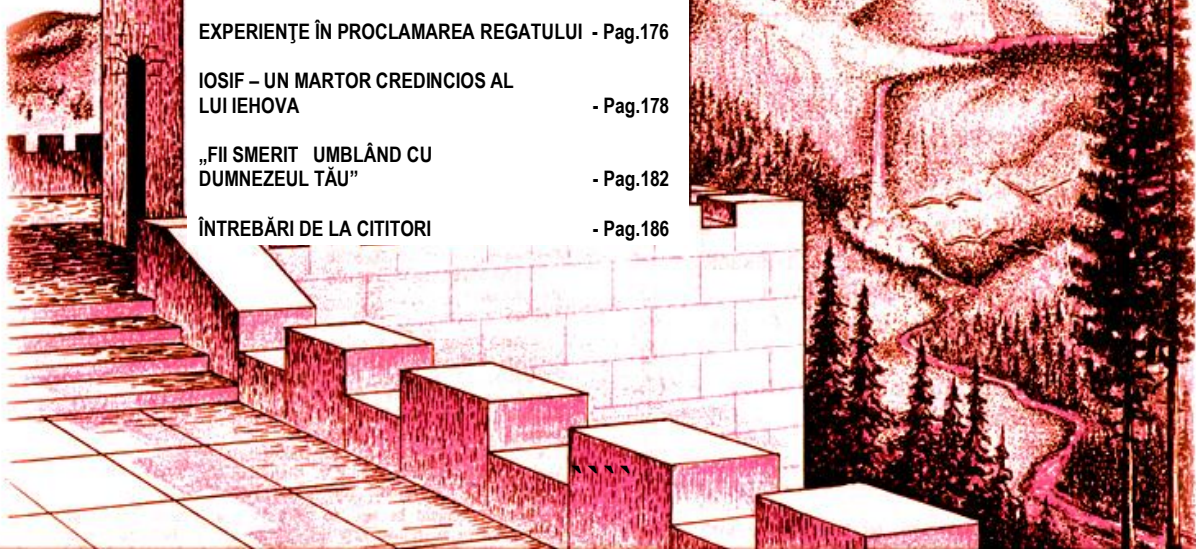
1 Martie 1961

Nr. 5

Cuprins:

LOCUL ADUNĂRII ÎN ÎNCHINAREA ADEVĂRATĂ	- Pag.153
CARE ESTE SOARTA CELUI NELEGIUIT?	- Pag.160
MATERIALISMUL SAU SPIRITUALITATEA - DE CARE AVEM NEVOIE?	- Pag.163
ADUNAREA ÎN TIMPUL SFÂRȘITULUI	- Pag.167
COPIIND METODELE DE PREDARE ALE ÎNVĂȚĂTORULUI	- Pag.174
EXPERIENȚE ÎN PROCLAMAREA REGATULUI	- Pag.176
IOSIF - UN MARTOR CREDINCIOS AL LUI IEHOVA	- Pag.178
„FII SMERIT UMBLÂND CU DUMNEZEUL TĂU”	- Pag.182
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.186

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

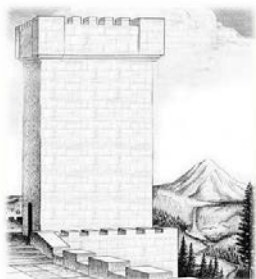
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Locul adunării în închinarea adevărată

„Îți scriu aceste lucruri [...] să știi cum să te porți în casa lui Dumnezeu, care este congregația Dumnezeului celui viu, stâlp și sprijin al adevărului.”
– 1Tim. 3:14, 15.

SECOLUL al XX-lea a fost martor la dezvoltarea fără precedent a numeroase organizații, atât la nivel național, cât și internațional. Aceste organizații care reprezintă diverse afaceri, munci, ferme, consumatori, interese politice sau religioase, fac tot posibilul să-și combine forțele pentru a exercita o și mai mare influență în viața oamenilor. În mijlocul tuturor acestor lucruri a apărut o societate care s-a crescut rapid, o societate dinamică formată din bărbați și femei creștine care au un singur scop, și anume acela de a purta mărturie numelui, calităților divine și scopului Creatorului – Iehova Dumnezeu. Această societate, cunoscută sub numele de societatea Noii Lumi a Martorilor lui Iehova, se apropie cu repeziciune de unitatea milionului, însă nu măsura sau numerele sunt atât de impresionante. Această societate reprezintă bărbați și femei din toate țările și din toate grupurile naționale, rasiale, economice etc., persoane ce trăiesc în cel puțin 179 de țări care sunt unite în învățare, în credință, în purtare și în loialitatea lor pentru Iehova și pentru Regele Său domnitor, Isus Cristos.

²Toate acestea sunt dovezi ale puterii de unificare a spiritului sfânt și a Cuvântului lui Dumnezeu. Dar persoanele familiarizate cu martorii lui Iehova pot observa un factor vital în această unitate, iar acesta este organizarea. O organizare extensivă este evidențiată în felul în

care martorii lui Iehova își continuă uniți munca de predicare și în care aranjează

convenții mari și își mențin aceleași standarde ale comportamentului în cele 21,008 congregații din toată lumea. Câteodată, unele persoane devin prudente când văd o vastă organizație asociată cu închinarea spirituală la Dumnezeu. Uneori, o persoană poate auzi obiecții, cum ar fi legate de pericolul de a fi supra-organizați, sau de pericolul de a servi sau chiar de a te închina unei organizații în loc de Dumnezeu. Unii întrebă: „Oare o organizație amplă nu va avea tendința de a potoli curgerea liberă a spiritului lui Dumnezeu și expresia spontană de dragoste printre creștinii dedicați?”

³Deoarece congregația de astăzi este foarte legată de închinarea la Iehova, este vital să aflăm răspunsurile Bibliei la aceste întrebări ce au legătură cu congregațiile. Este bine să examinăm arhivele biblice referitoare la congregația creștină din zilele apostolilor. Este adevărat, așa cum afirmă unii, că Isus nu a format o organizație sau congregație cât a fost pe pământ; dar aceasta nu înseamnă că această congregație creștină a fost o idee omenească a apostolilor. Isus a fost născut sub un sistem existent de lucruri care a fost stabilit de către Tatăl Său prin intermediul lui Moise. Acesta era încă valid, iar dacă el ar fi format o altă organizație, s-ar fi transformat în disident. Dar Isus a venit pentru a împlini Legea oferindu-și sângele și astfel a pus bazele pentru ca Dumnezeu să stabilească un nou sistem de lucruri bazat pe un nou legământ. Aceasta avea Isus în minte când a spus că va construi o congregație ce-l va avea pe El însuși ca piatră de temelie. – Mat. 5:17; 16:18; Evr. 8:6; 10-13.

⁴Cu această congregație în minte, Isus s-a folosit de o anumită ocazie pentru a-i învăța pe apostolii Săi principiul conducerii organizaționale sau al supravegherii. Când Iacov și Ioan au cerut să aibă cele mai înalte poziții în regat alături de Isus, El a răspuns: „Voi știți că aceia care par să conducă națiunile stăpânesc peste ele și cei mari ai lor exercită autoritate asupra lor. Între voi nu va fi așa, ci oricine vrea să fie mare între voi trebuie să fie slujitorul vostru și oricine vrea să fie primul între voi trebuie să fie sclavul tuturor.” (Marc. 10:42-44) Aceasta nu avea să însemne că nu va exista nicio organizație, ci mai degrabă că aranjamentul pentru organizație printre adepții lui Isus va fi modelat în felul lui Iehova. – Mat. 5:45, 48.

⁵Cu puțin înainte de ridicarea Sa la cer, Isus le-a poruncit apostolilor Săi să meargă și să facă discipoli din oamenii din toate națiunile, învățându-i toate lucrurile pe care El le-a poruncit. (Mat. 28:19, 20) Aceasta ar include învățarea acestor oameni principiul organizării care ar trebui să prevaleze, precum și nevoia de a fi în uniune cu Cristos, ca smicele de la vița de vie. (Ioan 15:4-7; 17:20, 21) Mai departe, Isus a arătat că acei apostoli pe care El i-a învățat și antrenat prin cuvânt și exemplu, ar avea responsabilități definite în învățarea și supravegherea creșterii spirituale a celorlalți care ar auzi și ar accepta învățarea lor. Ei nu ar fi învățați în mod simplu doar câteva doctrine și apoi lăsați să meargă pe drumul lor ca și credincioși independenți, ci ar fi aduși la o unitate, adunați într-o congregație, ca oile într-o turmă. Isus i-a însărcinat pe apostoli ca păstori, poruncindu-le: „Hrăniți-Mi mieii”, „Păstoriți-Mi micile oi,” și „Hrăniți-Mi micile oi.” Aceasta le-a dat apostolilor un mare grad de responsabilitate, și anume de a avea grijă de cei ce vor fi adunați. – Ioan 10:1-17; 21:15-17.

CONGREGAȚIA PRINDE FORMĂ

⁶Faptul că ei trebuiau să adune discipoli în asociație cu ei a fost demonstrat de Rusalii, câteva zile mai târziu. La primirea Spiritului Sfânt ca și dovadă că noua congregație a fost înființată, apostolii au predicat și au adunat mulți oameni. Primii trei mii de credincioși nu au acceptat pur și simplu o nouă predicare și și-au văzut de drumul lor. Ei trebuiau să rămână uniți și să beneficieze de supravegherea apostolilor. Citim: „Iar ei au continuat să se dedice învățaturii apostolilor, asocierii lor, în luarea meselor și în rugăciuni.” – Faptele 2:42.

⁷Pe măsură ce apostolii și ceilalți creștini credincioși predicau, mesajul a fost răspândit în multe ținuturi și mii de persoane au fost adunate. Oriunde s-ar fi aflat – Ierusalim, regiunile din Iudeea și Samaria, Asia Mică, Grecia, Roma sau alte locuri – ei s-au asociat cu tovarășii lor credincioși și au format adunări sau congregații. (Faptele 8:1; 11:22; 13:1; 14:23, 26, 27; 16:5; Rom. 16:5; Col. 4:16; 1Tes. 1:1; Filip. 1:2) Apostolii știau că singuri nu puteau păstori așa cum trebuie această turmă ce creștea rapid, așa că au instruit oameni maturi și calificați, aceia experimentați în predare, și i-au numit ca sub-păstori, ca supraveghetori și ca asistenți ministeriali pentru a avea grijă de nevoile spirituale ale tuturor celor din congregații. Observăm că congregația din Antiohia a avut parte de serviciile „profeților și învățătorilor.” (Faptele 13:1; 14:23; Tit 1:5-9; Filip. 1:1) În măsura în care apostolii și bărbații mai în vârstă din Ierusalim erau cei mai maturi și mai experimentați în slujirea lui Iehova și primiseră autoritate de la Isus să servească ca și păstori, era de așteptat ca ei să devină un corp guvernant pentru toate congregațiile noi, iar experiențele pe care le-au avut în cadrul congregației din Ierusalim puteau servi bine ca și model sau exemplu pentru alții. – Faptele 8:14-17; 16:4, 5; 1Tes. 2:14; 1:6, 7; Evr. 6:12.

⁸Toate congregațiile din Iudeea, Samaria și mai târziu din Asia Mică, Grecia, Roma, Babilon și alte locuri au format de fapt o singură congregație a lui Dumnezeu. (Faptele 9:31) Acesta a fost un aranjament organizat, construit de către spiritul lui Dumnezeu. Departe de a fi o organizație omenească, Petru o numește „turma lui Dumnezeu” și îi îndeamnă pe oameni să „păstorească” această turmă cu sârguință. Apostolul Pavel a subliniat că acesta era aranjamentul lui Dumnezeu când le-a spus supraveghetorilor din Efes: „Fiți atenți la voi și la toată turma, peste care spiritul sfânt v-a numit supraveghetori, pentru a păstori congregația lui Dumnezeu.” Congregația era a lui Dumnezeu, iar supraveghetorii erau responsabili să învețe, să antreneze și să exerseze supravegherea celor ce le-au fost încredințați. – 1Pet. 5:1-4; Faptele 20:28; Tit 1:9; 2:15.

⁹Toți cei ce făceau parte din congregație trebuiau să respecte acest aranjament de păstorit ca fiind de la Dumnezeu și să se supună lui. Apostolul Pavel le-a scris evreilor: „Ascultați de cei care sunt în fruntea voastră și fiți-le supuși, căci ei veghează neîncetat asupra sufletelor voastre ca unii care vor da socoteală, ca să facă lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci ar fi în paguba voastră.” Așadar nimeni nu ar putea să refuze în mod corect sfatul său mustrarea unui supraveghetor spunând: „Eu îl servesc pe Dumnezeu. Nu am nicio responsabilitate față de tine, nici tu față de mine.” Supraveghetorii trebuie să dea socoteală, și pentru binele

congregației ar trebui să fie cu bucurie. Orice alt fel de raport ar fi dăunător pentru păcătoșii independenți, egoiști. – 1Pet. 2:13, 14; Evr. 13:7, 17.

¹⁰Unele persoane din acele zile de început ar fi putut gândi: „Congregația nu este atât de importantă ca și Cuvântul sau Spiritul. Le voi urma pe acestea două, dar nu cred că este necesar să mă asociez unei congregații sau să mă dedic uneia.” Alții probabil au argumentat că adevărata congregație a lui Dumnezeu era o asociație invizibilă, spirituală și nu avea nevoie de expresie printr-o congregație vizibilă. Dar când apostolul Pavel i-a scris lui Timotei despre numirea de supraveghetori în congregație, și vorbea clar despre aranjamentul congregației vizibile pe pământ și nu despre vreun aranjament spiritual ceresc, el a adăugat: „Îți scriu aceste lucruri [...] ca să știi cum trebuie să te porți în Casa Domnului, care este congregația Dumnezeului viu, stâlp și suport al adevărului.” Da, această congregație pământească, vizibilă, era numită „Casa Domnului”, „congregația Dumnezeului viu”, și, departe de a avea o importanță minoră, ea era un „stâlp și suport al adevărului.” – 1Tim. 3:1-15; Evr. 3:4, 6.

¹¹Nu congregațiile individuale, ci congregația compusă a adepților lui Cristos a fost asemănată cu un corp uman ce conține mai mulți membri ce trebuie să coopereze unul cu celălalt. În congregația vizibilă, creștinii au învățat să coopereze unii cu ceilalți. (1Cor. 12:4-30) Pavel a scris despre o congregație vizibilă atunci când a spus: „Dumnezeu i-a așezat pe respectivii într-o congregație”, pentru că el menționează apostolii, profeții, învățătorii, darurile de vindecare, diferitele limbi etc., toate având legătură cu ministeriatul și lucrările congregației pe pământ, și nu cu o stare spirituală sau cerească. – 1Cor. 12:18, 28.

SCOPUL CONGREGAȚIEI

¹²Care era scopul congregației? Acela de a antrena și unifica toți credincioșii. Creștinii nu trebuiau să fie un grup mare de persoane, neidentificabil, disociat, fiecare dintre ei având ideile și loialitățile lui, ținându-se separați de această lume și trăind dispersați într-un ținut străin. Deși trăiau ca niște străini și rezidenți temporari în această lume veche, creștinii trebuiau să fie ca și „pietrele vii ce sunt zidite într-o casă spirituală,” „o națiune sfântă, un popor de posesie specială.” Cu alte cuvinte, trebuiau să fie adunați și potriviți împreună pentru închinare ca un grup, ca o congregație, și aceasta într-un fel tangibil. – 1Pet. 2:5-11.

¹³O ilustrare similară a aranjamentului congregației a fost folosită de Pavel în explicația modului cum atât izraeliții, cât și non-izraeliții erau uniți în Cristos, devenind o unitate cu țeluri, obligații și identități comune. „Cu siguranță, deci, nu mai sunteți străini sau rezidenți temporari, ci sunteți tovarăși cetățeni ai celor sfinți și sunteți membri ai casei lui Dumnezeu, și ați fost clădiți pe fundația apostolilor și profeților, în timp ce Isus Cristos însuși este piatra de temelie a fundației. În unitate cu El, întreaga clădire fiind îmbinată armonios, se dezvoltă într-un templu sfânt pentru Iehova.” (Efes. 2:19-21) Aici Pavel folosește trei ilustrații diferite ale indivizilor sau lucrurilor organizate împreună pentru a servi unui scop comun. Întâi, „tovarăși cetățeni ai celor sfinți”, ceea ce indică o împărțire comună a

anumitor drepturi, privilegii și responsabilități și identitatea pe care o asemenea cetățenie o oferă. Prin ilustrația „membri ai casei lui Dumnezeu” Pavel arată felul în care erau organizați toți creștinii credincioși, ca o familie unită. În fiecare gospodărie există un aranjament clar al lucrurilor, și toți trebuie să respecte capul familiei și să se ridice la standardele gospodăriei. Prin compararea lor cu cărămizile „ce sunt îmbinate armonios împreună,” ce sunt construite împreună, Pavel arată nevoia unei congregații. În cadrul acestei congregații aceste „cărămizi” ar putea fi formate, finisate și fixate. Doar atunci când vor fi uniți în congregație ca un corp de oameni fără să caute izolare, vor putea fi templul lui Dumnezeu și să servească în avansarea închinării adevărate, în timp ce sunt antrenați pentru misiunile viitoare în organizația Regatului ceresc. – 1Cor. 3:16, 17; 6:19; 2Cor. 6:16.

¹⁴Așadar, creștinii unși ai primului secol aveau să fie asamblori, nu disidenți încercând să-L servească pe Dumnezeu independent unul de celălalt. Din moment ce aranjamentul ceresc al lui Dumnezeu era ordonat și armonios, cu siguranță grupul chemat laolaltă de servitori ai lui Dumnezeu pe pământ avea să demonstreze aceeași armonie. Dacă marea înțelepciune diversificată a lui Dumnezeu urma să fie făcută cunoscută prin congregație, atunci această congregație trebuia să fie bine organizată, armonioasă, și să nu-și vadă membrii separați unul de altul pentru căutarea propriilor interese. – 1Cor. 14:33, 40; Efes. 3:10, 11.

¹⁵O imagine clară a organizării congregației stabilită de către spiritul lui Dumnezeu și scopurile sale este subliniată în al patrulea capitol al scrisorii lui Pavel către efeseni. Mai întâi, el arată responsabilitățile pe care fiecare creștin uns le are față de ceilalți într-un grup, „îngăduiți-vă unul pe altul în dragoste, și căutați să păstrați unirea Spiritului.” Apoi, de la versetul 11 încolo, el menționează proviziile organizaționale pentru aceasta, mai exact, congregația cu diferite caracteristici pentru supraveghere și învățare ca daruri de la Cristos. „Și El le-a dat câteva [daruri] ca apostoli, câteva ca profeți, câteva ca misionari, câteva ca păstori și învățători, cu ochi pentru a-i antrena pe cei sfinți în munca ministerială, pentru construirea trupului lui Cristos, până când toți realizăm unitatea în credință și în cunoașterea exactă a Fiului lui Dumnezeu.” Așadar, ungerea lor cu spirit nu s-a schimbat peste acești creștini în desăvârșire într-o manieră miraculoasă și instantanee. Ci mai degrabă, spiritul i-a condus către congregație, unde cu ajutorul său, al Cuvântului și al aranjamentelor organizaționale, ei au putut deveni o singură minte și au putut fi antrenați pentru munca ministerială. – Efes. 4:11-16; 1Cor. 1:10.

¹⁶Prin asocierea lor în congregație cei unși dau și primesc beneficii. Aici, ei au fost „alăturați în mod armonios împreună” în cel mai tangibil mod, nu doar într-un mod spiritual invizibil. În congregație, ei erau făcuți să coopereze prin „fiecare încheietură ce dă ceea ce e necesar, în concordanță cu fiecare membru respectiv în măsura cuvenită,” ceea ce a rezultat în „creșterea organismului pentru construirea sinelui în dragoste.” Organizația congregației nu a înăbușit expresia de dragoste, nici nu a făcut-o ori mecanică conform regulilor, ci mai degrabă a antrenat și

construit în dragoste și le-a dat oamenilor oportunitatea de a o practica. – Efes. 4:16; 2Tes. 1:1-3; Rom. 1:9-13.

CONGREGAȚIA CA ORGANIZAȚIE DE ÎNVĂȚĂTURĂ

¹⁷Congregația nu a ajutat doar la construirea treptată a celor îndrăgostiți, dar le-a unificat gândirea și înțelegerea despre Scripturi. Unii efeseni se poate să se fi plâns că acest aranjament a înăbușit gândirea individuală și independentă și i-a forțat să accepte doar ideile apostolilor, în loc să le permită să fie liberi și independenți să-și dezvolte propria filosofie asupra lucrurilor. Dar acest aranjament nu a limitat sfera înțelegerii congregației la punctele înguste de vedere ale anumitei persoane. I-a protejat de la a fi subiecții „oricărui vânt de învățătură” și „vicieniei oamenilor.” Creștinii credincioși nu au considerat aceasta ca pe o tactică de „spălare a creierului.” Ei au ieșit din lume și au vrut să dea deoparte personalitatea lor veche și să o pună pe cea nouă, care a fost creată conform voinței Domnului. Programul de învățare unificat al congregației le-a furnizat aceasta. – Efes. 4:14, 17-24.

¹⁸Cei care au preferat să fie independenți de orice congregație probabil au argumentat că o persoană poate câștiga cunoștințe exacte prin comuniunea cu Dumnezeu și prin spiritul Său, așadar o congregație de învățare sau o organizație nu era necesară. Este posibil ca ei să se fi referit la Efeseni 1:17, 18 sau 3:16-19, unde Pavel scrie în legătură cu Dumnezeu că El dă credincioșilor înțelepciune și cunoștințe precise și spune că Isus Cristos va locui în ei iar ei vor putea înțelege aceste lucruri mintal; sau la 1 Ioan 2:26, 27 unde Ioan scrie: „Tu nu ai nevoie să fii învățat de nimeni; [...] ungera de la El te învață despre toate aceste lucruri.” Însă luați aminte, aceste expresii sunt găsite în scrisorile de instrucțiune pe care apostolii Pavel și Ioan le-au trimis congregațiilor și care vor fi folosite mai departe pentru a-i învăța pe aceia din congregație. Dacă spiritul ar fi făcut toată învățarea direct cu toți cei născuți din spirit, atunci nu ar fi fost nevoie ca aceste scrisori să fie trimise congregațiilor. – 1Ioan 1:3, 4.

¹⁹Luați în considerare pentru un moment câteva din adevărurile vitale pe care acei primi creștini le-au învățat prin asocierea cu congregația. Decizia apostolilor și a bătrânilor din Ierusalim referitoare la cerințele pentru credincioșii non-evrei a fost trimisă prin scrisoare congregațiilor. Detaliile legate de secretul sacru al lui Dumnezeu în ceea ce privește o administrație care să adune toate lucrurile împreună întru Cristos și care să desemneze oamenii națiunilor ca și moștenitori uniți au fost revelate congregațiilor în scrisoarea către Efeseni. Adevărurile despre îndepărtare, manifestarea omului fărădelegii, prezența lui Cristos, și despre cum strigătul „pace și siguranță” va marca punctul culminant al zilelor lui Iehova, vor fi explicate celor asociați cu congregațiile acolo unde scrisorile către Tesaloniceni sau copii ale lor au fost studiate. – Faptele 15:22-35; 16:4, 5; Efes. 3:3-7; 1Tes. 1:1; 4:13-18; 5:1-11; 2Tes. 1:1; 2:2-11.

²⁰Prin asocierea cu o congregație, primii creștini au aflat despre scrisorile către Corinteni, care conțineau explicații despre Cina cea de Taină a Domnului, despre darurile spirituale și înviere. Da, toate explicațiile doctrinei găsite în scrisorile apostolilor au fost instrucțiuni inspirate date prin membrii corpului guvernant și care au ajuns la indivizi creștini unși prin congregație. Doar prin asocierea cu congregația ei puteau beneficia de supraveghetorii care „slujeau într-o manieră corectă,” bărbați ținând ferm de cuvântul credincios la fel cum își respectă învățarea. Și doar astfel puteau ei învăța într-un fel palpabil că nu mai era nicio diferență între grec și iudeu, între cei circumciși și cei necircumciși, între barbar și scit, între rob și slobod, bărbat și femeie. – 1Cor., cap. 11-15; 1Tim., cap. 3; Col. 3:11.

²¹Congregația a fost construită de către Dumnezeu pentru a-i declara excelențele, pentru a-i face cunoscută înțelepciunea. (1Pet. 2:9) Din acest motiv, congregația s-a conformat voinței lui Dumnezeu; nu s-a conformat voinței și obiceiurilor diferitelor popoare și modalităților lor. (Efes. 4:20-24) Pe măsură ce această congregație s-a întins pe mai multe ținuturi, ea și-a menținut identitatea, principiile sale de operare, învățarea pură și unitatea. În loc să fie marcată și conturată de fiecare doctrină nou apărută și tot felul de purtări, ea și-a pus amprenta pe cei asociați cu ea. A trebuit să fie păstrată și sfântă; așadar persoanele imorale au fost scoase din frăție. (1Cor 5:13) A trebuit să unească oamenii cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu; din acest motiv cei care ar fi adus divizarea și învățarea falsă au fost de asemenea scoși din frăție. (Tit 3:10; Rom. 16:17) În acest fel, congregația și-a păstrat identitatea organizațională și forma. Principiile de gândire și de viață învățate în cadrul congregației i-au marcat adânc pe credincioși, afectându-le viețile personale, căsnicia și viața de familie, influențând și relațiile dintre sclavi și stăpâni. – Col. 3:5; Efes., cap. 5.

²²Acestea sunt doar câteva dintre dovezile biblice care arată că congregația creștină a primului secol a jucat un rol vital în instruirea și formarea creștinilor unși. A fost, de fapt, un stâlp și o fundație a adevărului. Congregația s-a dovedit a fi provizia lui Dumnezeu pentru a-i învăța pe creștinii credincioși despre nevoia lor unul pentru celălalt și le-a dat oportunitatea de a practica dragostea, mila și iertarea, insuflându-le totodată și respectul pentru autoritatea teocratică. Nu a înăbușit spiritul lui Dumnezeu și nu a potolit expresia dragostei, ci mai degrabă, prin învățare și exemplu, a putut să-i clădească pe toți cei din congregație în dragoste și maturitate astfel încât ei să fie cei mai receptivi la operația Spiritului Sfânt.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce dezvoltare organizațională care este observabilă mai ales în acest secol a adus pe primul plan închinarea înaintea lui Iehova?
2. Față de care dintre cei trei factori integratori pentru martorii lui Iehova se aduc uneori obiecții? Din ce motive?

3. (a) De ce nu a întemeiat Isus o congregație cât timp a trăit pe pământ? (b) Cum putem ști că a fost planul lui Dumnezeu să întemeieze o congregație?
4. Care dintre sfaturile lui Isus indică faptul că se va forma o rânduială organizată între ei?
5. Ce presupune responsabilitatea pe care le-a dat-o Isus apostolilor conform textelor din Matei 28:19, 20 și Ioan 21:15-17?
- 6, 7. Cum a început să se contureze congregația primară după ziua Pentecostei și cum a fost aceasta păstorită sau supravegheată?
- 8, 9. (a) Care considerau apostolii Petru și Pavel că este congregația? (b) Care ar trebui să fie atitudinea tuturor celor din congregație față de supraveghetori, conform textului din Evrei 13:7, 17?
- 10, 11. (a) Care sunt dovezile care arată că pe pământ congregația este „casa lui Dumnezeu”? (b) Ce însemnătate atașează apostolul Pavel congregației în relație cu adevărul?
12. În ce fel erau primii creștini asemeni străinilor și cum erau văzuți ca grupare organizată?
13. În ce fel indică trei ilustrații folosite de apostolul Pavel în epistola către Efeseni faptul că urmașii lui Cristos trebuie să fie uniți în mod real, vizibil?
14. Cum ar putea congregația să demonstreze înțelepciunea lui Dumnezeu, după cum este menționat în Efeseni 3:10?
15. Care sunt „darurile” care au fost oferite congregației și care era scopul lor?
16. În ce fel a contribuit congregația la zidirea în dragoste a relațiilor dintre oameni?
17. Cum avea congregația să unifice metodele de învățare și în ce fel a fost benefic acest lucru?
18. Ce argumente pot fi aduse pentru a arăta că nu este necesară o doctrină a congregației, dar ce demonstrează că aceste argumente sunt false?
- 19, 20. Care sunt câteva dintre adevărurile pe care le-au învățat primii creștini și cum au ajuns ei să le învețe?
21. Cum a reușit congregația să își formeze identitatea și ce efect a avut acest lucru asupra credincioșilor din diverse ținuturi?
22. Ce rol a avut congregația primară în adevărata închinare?

Care este soarta celui

nelegiuit?

Care este soarta celui nelegiuit? Aceasta este o întrebarea pe care fără îndoială că și-au pus-o mulți oameni la aflarea veștii despre prinderea unui criminal nazist, un anume Eichmann, care era responsabil de moartea a milioane de evrei și care se lăuda că nu are niciun regret. Va avea acest om parte de

suferință și tortură veșnică în flăcările iadului după ce va fi executat? Sau se sfârșește totul în momentul morții? Ce soartă hotărăște justiția divină pentru astfel de oameni?

De un lucru putem fi siguri: se va face dreptate. De ce? Pentru că Dumnezeu există, iar despre El este scris: „Eu, Iehova, iubesc dreptatea.” Așadar rămâne valabil principiul biblic: „Ce seamănă omul, aceea va culege.” – Isa. 61:8; Gal. 6:7.

Astfel Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă asigurarea că „cei neprihăniți vor stăpâni pământul și vor locui pe vecie acolo.” Dar „cei răi se întorc în Șeol și toate neamurile care uită pe Dumnezeu.” – Ps. 37:29; 9:17, *AV, Dy*.

Totuși, acest lucru ne face să ne punem întrebarea: Ce este mai exact locul acesta, Șeolul, în care vor fi trimiși cei răi? Conform spuselor defunctului papă Pius al XII-lea, Șeolul este un loc real de tortură veșnică. Elucidând afirmațiile sale pentru noi, într-o faimoasă publicație romano-catolică se scria: „Nu există nimic îndoielnic cu privire la cuvintele lui Cristos, Fiul lui Dumnezeu, despre realitatea Șeolului. El a spus clar că este locul în care vor fi condamnați să meargă cei ce nu s-au căit de păcatele lor, că acolo ‘viermele nu moare și focul nu se stinge niciodată’ și că ‘este mult mai bine să mergi în cer orb, ciung sau șchiop, decât să mergi cu ambii ochi, ambele mâini și ambele picioare în adâncul Gheenei’ [...] Și nu a oferit nicio asigurare liniștitoare că doar câțiva vor fi condamnați să meargă în iad; dimpotrivă, El a vorbit despre mulțimea căreia va trebui să îi spună ‘Depărtați-vă de la Mine, blestemaților, în focul veșnic’”. Putem să precizăm că această viziune este împărtășită și de numeroși protestanți. – Marc. 9:43-48; Mat. 25:41.

Dar torturarea mulțimilor de oameni la infinit este oare în armonie cu ceea ce ne spune Biblia despre cerescul nostru Tată, și anume că El este drept, milos și iubitor? Chiar și legile oamenilor, care sunt imperfecte, interzic pedepsele pline de cruzime sau extraordinare. Este oare Dumnezeu mai puțin drept și iubitor decât creaturile Sale imperfecte și păcătoase? – Ex. 34:6, 7; 1 Ioan 4:8.

Mai mult decât atât, dacă cele spuse de Isus referitor la soarta celor răi trebuie luată în sensul propriu, nu pare straniu că în timp ce Biblia ne spune că Dumnezeu a creat cerul și pământul, nu spune nimic despre crearea unui loc de tortură eternă, sau de altfel a purgatorului? Când a fost creat iadul? Înainte de păcatul ființelor create de Dumnezeu, sau abia după? Și unde se află?

O altă întrebare pe care o putem pune este referitoare la ce merge în iad. Cu siguranță nu trupul fizic, căci acesta se întoarce în țărână. Sufletul? Dar ce este sufletul? Este oare, după cum susținea Augustin, o materie spirituală nemuritoare creată de Dumnezeu, la momentul când a fost creat omul, care după moarte merge în cer, în purgatoriu sau în iad?

Acest lucru nu este conform Cuvântului lui Dumnezeu. În Biblie ni se spune că atunci când Dumnezeu l-a creat pe om, el „a *devenit* suflet viu” și de asemenea că din pricina păcatului niciun om nu poate să „își scape sufletul din mâna Șeolului.” Astfel și Samson s-a rugat: „Fie ca sufletul meu să moară împreună cu filistenii.” Da, citim clar: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” – Gen. 2:7; Ps. 89:48, *AV*; Jud. 16:30; Ezec. 18:20.

Ceea ce este de obicei trecut cu vederea este că alternativele pe care le-a pus Dumnezeu înaintea lui Adam nu au fost viața în cer sau viața în tortură veșnică, ci viața (existența) și moartea (non-existența). Dumnezeu nu a spus nimic despre faptul că Adam va merge în cer, ci doar că „în ziua în care vei mânca [din pomul cunoștinței binelui și răului] vei muri negreșit.” Iar atunci când Adam și Eva nu au ascultat porunca, Dumnezeu nu i-a condamnat la tortură veșnică, ci la non-existență: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce.” Dumnezeu l-a folosit pe Moise pentru a pune aceleași alternative înaintea poporului Său: „Am pus înaintea ta viața sau moartea.” De asemenea citim și că „plata păcatului este moartea, dar darul de la Dumnezeu este viața veșnică.” – Gen. 2:17; 3:19; Deut. 30:19; Rom. 6:23.

Acest lucru este logic, rezonabil și just. Dacă viața este un dar, după cum ni se spune în Scripturi, poate fi respins. Dacă omul s-ar fi născut având suflet nemuritor, ar fi fost condamnat să trăiască o eternitate care presupune fie un ultimatum de a fi ascultător, fie chin veșnică. Acest lucru ar demonstra tot atâta iubire ca un tânăr care ar oferi unei fete un inel de logodnă, iar alternativa oferită ar fi un glonț în cap!

Atunci cum ar trebui să înțelegem cuvintele lui Isus citate mai sus în argumentarea în favoarea torturii eterne pentru cei răi? Ca figuri de stil, după cum trebuie desigur să fie, având în vedere contextul în care au fost rostite. Atunci când Isus a vorbit despre scoaterea ochiului, tăierea mâinii sau a piciorului, voia El ca noi să înțelegem acest lucru la sensul propriu și să ne automutilăm, iar apoi să trăim în cer o eternitate cu un singur ochi, o singură mână sau un singur picior? Desigur că nu! Întrucât aceste cuvinte trebuie înțelese la sensul figurat sau ca simboluri, tot așa trebuie să interpretăm și referirea la viermele care nu moare și focul care nu se stinge. Același lucru este valabil și în cazul parabolei oilor și caprelor. Întocmai ca atunci când Isus, de fapt, nu se referea literalmente la oi și capre, ci la caracterul oamenilor care este fie asemănător oilor, fie caprelor, tot așa El nu se referă aici la foc propriu-zis, ci la distrugere completă ca prin foc.

Religiile false care predică despre chinul veșnic ca fiind soarta celor răi sunt blasfematoare la adresa lui Dumnezeu și una dintre consecințe este faptul că îndepărtează pe oameni sinceri de la El. Dar adevărul aduce cinste lui Dumnezeu și ne arată că El este înțelept, drept și iubitor. Cei care Îl iubesc și ascultă de Dumnezeu vor primi darurile Sale, dintre care cel mai de preț este moartea. Ceilalți, cei răi, vor pieri, fără viață.

În această eră spațială Dumnezeu pune din nou în fața omenirii aceste două alternative, viața sau moartea. Împlinirea profeției din Biblie ne arată că trăim în zilele pe care Isus le-a asemuit cu zilele lui Noe. Întocmai după cum Noe și familia sa au supraviețuit marelui potop din pricina faptului că ei cunoșteau și împlineau voia lui Dumnezeu, tot așa și azi cei care cunosc și împlinesc voia lui Dumnezeu vor supraviețui distrugerii iminente de la Armagedon. A oferi oamenilor ajutor în acest scop este unul dintre obiectivele acestei publicații. – Mat. 24:37-39.

M **Materialismul**

SAU SPIRITUALITATEA

– *De care avem nevoie?*

Ce a împiedicat materialismul să controleze omenirea?

Cum putem să ne întărim spiritualitatea?

Alegerea este făcută pentru noi, fie că ne place sau nu. Presiunea este să alegem materialismul ca stil de viață. „Economia noastră productivă,” spune directorul de marketing Victor Lebow în *Jurnalul Comerțului*, „necesită să consumăm zilnic, să transformăm cumpăratul și folosirea de bunuri într-un ritual, în care ne căutăm mulțumirea spirituală sau cea a orgoliului, prin consumare [...] Avem nevoie de lucruri consumate, folosite, înlocuite și aruncate într-un ritm aflat în creștere.”

Chiar dacă locuim sau nu într-o parte a lumii în care economia locală depinde de consumul de produse, ne vom confrunta cu această întrebare vitală: materialism sau spiritualitate? Neglijarea spiritualității o plasează pe o persoană de partea materialismului, căci pentru a fi materialist nu trebuie neapărat să deții multe lucruri. Astfel de persoane pot fi sărace, dar materialiste, neglijându-și spiritualitatea.

Când oamenii remarcă admirația dată celor ce trăiesc în lux, dorința pentru a fi egali cu ei deseori crește atât de mult încât obiectele considerate anterior neimportante, ajung acum necesități datorită publicității. Realizând că salariul lor nu este suficient pentru achiziționarea acestora, mulți oameni încearcă să alunge apăsarea prețului, aleg plata pe termen lung. La vremea când prețul ajunge să fie achitat, se întâmplă ca produsul cumpărat să nu mai fie popular, fiind deja depășit, iar cercul vicios începe din nou.

INCAPACITATEA DE A SATISFACE NEVOILE OMULUI

Cât de practică este calea materialismului? Răspunsul poate fi găsit în numărul de boli în creștere și tulburările nervoase; aproape 800 de noi tipuri au apărut în ultimii douăzeci și opt de ani. Totuși, membrii triburilor indiene primitive din nordul Braziliei, ce nu au „studii superioare” sau condiții moderne, ne surprind că nu suferă de tuberculoză, cancer și boli de inimă. Doctorul William Hall Holden, explorator american, atribuie sănătatea lor pe dieta simplă, fără supraalimentare, stres și efort, fără griji pentru bani. Presiunea sângelui a celor mai bătrâni indieni din triburi era egală cu a unui om de douăzeci și trei de ani din Statele Unite.

Comoditățile materiale pot atrage admirația altora, dar pot combate rapid adevărata spiritualitate. Înțeleptul Rege Solomon a realizat asta și a spus: „Există

acela care pretinde că are totul, dar de fapt nu are nimic.” (Prov. 13:7) Da, scopul însuflețitor al vieții, de a câștiga admirația lui Dumnezeu, lipsește. Încrederea comună și adevărații prieteni lipsesc, căci asociații unuia se dovedesc a fi competitorii frunțași ai acestuia. Cel mai important dintre toate, pacea și siguranța ce se capătă o dată cu primirea consimțământului lui Dumnezeu, nu există. „Am întâlnit mulți oameni bogați de când lucrez ca jurnalist,” spune Malcom W. Bingay, fost redactor șef al *Presei Libere*, din Detroit, „și nu știu vreunul care să își fi cumpărat pacea interioară și fericirea.”

Când cei a căror viață depinde de prosperitatea materială plâng după spiritualitate, greutatea problemelor lor intensifică impactul. Industriașul din New York, Admiral Ben Moreel, a declarat: „Când vorbim de standarde mai înalte de viață să nu ne limităm doar la obiectele materiale și la confort; căci există ceva mai mult decât acestea. Trebuie să ne gândim și la creșterea standardului vieții spirituale.”

Impactul a fost puternic asupra conducătorilor spirituali. Preotul E. Rex Taylor al Primei Biserici Unite din Ottawa, Canada, a regretat: „Puterea este cea de care avem nevoie cel mai mult, genul de putere ce a acționat asupra bisericii și a făcut-o o forță vitală.”

LIDERI SPIRITUALI DELICVENȚI

De ce lipsește această forță vitală din țări în care interesul pentru religie există încă? Un răspuns este dat în Biblie la Ieremia 2:13: „Există doua lucruri rele pe care oamenii Mei le-au făcut: M-au părăsit pe mine, sursa apei vii, pentru a scobi în cisternele lor, cisterne sparte, ce nu pot conține apă.” În loc să îndrume oamenii către Cuvântul lui Dumnezeu, mulți din clericii din ziua de azi critică Biblia, categorisind-o ca nepractică, îndrumând oamenii către organizațiile umane precum Națiunile Unite. Clericii, deseori, încețoșează adevărul clar al Bibliei cu filosofii ale evoluției, psihiatriei moderne și a doctrinelor făcute de oameni, care sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu.

Fructele propriilor filosofii îi înfățișează ca lideri spirituali delicvenți. J. Edgar Hoover, director al F.B.I., raportează: „În Statele Unite criminalii ne forțează să pierdem în fiecare an peste patruzeci și două treimi de timp mai mult pentru ei decât cel alocat pentru educație, publică și privată.” Este edificator să menționăm că 85% din acești criminali pretind să fie creștini.

Ce să credem despre liderii religioși ce popularizează religia pentru a atrage mulțimi mari și a le cere donații? Ei bine, ce a crezut Dumnezeu despre păstorii lui Israel care au devenit delincvenți din punct de vedere spiritual? Profetul lui Dumnezeu declară: „Vai de păstorii lui Israel, care se pasc pe ei înșiși! Oare nu trebuie ca păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimea și vă îmbrăcați cu lâna. Voi înjunghiați animalul gras. Nu pașteți turma. Nu ați întărit oile bolnave, nu ați vindecat-o pe cea suferindă, nu i-ați legat rănilor celei zdrobite, nu ați adus-o înapoi pe cea rătăcită și nu ați căutat-o pe cea pierdută, ci le-ați stăpânit aspru, da, tiranic.” – Ezec. 34:2-4.

Când păstorii comercializează religia, cum pot căpăta adevărata spiritualitate? Reflecțați asupra acțiunilor lui Isus din timpul Paștelui evreiesc din anul 33. Mulțimi de evrei din orașele învecinate Iudeii au venit la Ierusalim pentru a sărbători Paștele evreiesc. Venind la templu, trebuiau să plătească taxa de intrare în acesta, împreună cu sacrificarea diverselor animale și de porumbei. Deoarece aceasta este o parte a venerației lor, preoții au permis amenajarea de staluri și cabine în Curtea Neamurilor, iar în templu se aflau secții de schimb valutar unde banii străini se puteau schimba și de unde se puteau cumpăra animale pentru sacrificat. Printre împrejurimi atât de sfinte și cu consimțământul preoților dedicați, cine ar fi fost capabil să se îndoiască de aceste activități? Nu doar că era convenabil, dar nu se duce totul către scopuri religioase? Din exterior totul părea onorabil, dar a venit Isus, ce a răsturnat mesele lor pentru bani, demascându-le avariția și modul lor de venerație. – Mat. 21:12.

Religiile populare nu au reușit să așeze o bază solidă pentru adevărata spiritualitate, tinerii preferând plăcerile materiale în ziua de azi. Vorbind pentru grupele de copii de zece ani în Londra, Anglia, o tânără de nouăsprezece ani a spus: „Presupun că adolescenții nu au puterea de a merge la biserică. Din lene, poate. Oricum, ce va demonstra asta? Te îndrepti spre religie dacă ești singuratic sau îți lipsește ceva. Adolescenților nu le lipsește nimic [...] Avem vieți foarte materialiste. Un adolescent nu are nevoie de un Dumnezeu. El se are pe sine însuși.” Dar pentru adulți și tineri, venerația la altarul materialismului nu a adus fericirea pe care o caută și nu le-a dat nicio speranță pentru viitor. Doar spiritualitatea adevărată poate face asta.

OBȚINÂND ADEVĂRATA SPIRITUALITATE

Adevărata spiritualitate este opusul senzualității sau al lucrurilor lumești. Este dorința sinceră a consimțământului lui Dumnezeu, dorința de a respecta voința lui Dumnezeu. Pentru a obține adevărata spiritualitate, omul trebuie să concureze cu dorința egoistă pentru prestigiu și onoare printre oameni. Isus le-a spus evreilor: „Nu accept gloria de la oameni, dar știu că nu aveți dragoste pentru Dumnezeu în voi. Am venit în numele Tatălui Meu, dar voi nu mă primiți; dacă altcineva ar veni în numele Lui l-ați primi. Cum puteți crede dacă acceptați gloria de la altul și nu căutați gloria de la Dumnezeu?” (Ioan 5:41-44) A căuta glorie pentru noi înșine este lumesc; a căuta gloria pentru unicul adevărat Dumnezeu demonstrează spiritualitatea.

Atunci, spiritualitatea este o forță dinamică, bazată pe cunoștința precisă a Cuvântului lui Dumnezeu, care transformă și dă un scop însuflețitor vieții. Transformă personalitatea omului, după cum spune apostolul Pavel: „Dezbrăcați-vă de vechea personalitate, cu practicile acesteia, îmbrăcându-vă cu noua personalitate, care prin cunoștință adevărată și precisă se reînnoiește.” – Col. 3:9, 10.

O demonstrație a adevăratei personalități pe o scară mondială poate fi văzută printre cei care vă aprovizionează cu această revistă, numită, Martorii lui Iehova. În societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova nu există diviziuni rasiale,

naționale sau religioase. Standardele morale ale Noii Societății sunt că Biblia are nevoie de toți cei ce vor câștiga viață în noua lumea a lui Dumnezeu. Așadar, adevărata spiritualitate necesită nu numai convingeri bune, ci și acțiuni corecte ce ne conduc către armonie cu Biblia.

Martorii lui Iehova se lipsesc de comoditățile materiale de care omul are nevoie. Accentul este, oricum, pus pe studiu și aplicație a Cuvântului lui Dumnezeu în viețile noastre. Pentru a menține adevărata spiritualitate, ei știu că trebuie să fie selectivi cu privire la ce citesc, căci multe lucruri de citit sunt corupte; în loc să fie un ajutor pentru spiritualitate, acestea o dăruie. Romane populare, de exemplu, conțin sex sau violență, uneori chiar și ambele. „Calitatea literară [a cărților] pe care firmele o retipăresc” spune un expert, „este cea cu descrieri senzuale ale episodelor de sex.”

Nu, devitalizarea acestei spiritualizări a lumii legată de citit nu este pentru cei ce își doresc o spiritualitate adevărată. Cei care doresc spiritualitate folosesc Cuvântul lui Dumnezeu ca și ghid pentru ceea ce își pun în minte: „Indiferent că lucrurile sunt adevărate, indiferent că lucrurile sunt serioase, că sunt drepte, caste, drăguțe, bine spuse, orice virtute există și oricât de demn de laudat este un lucru, continuă să iei în considerare aceste lucruri.” – Filip. 4:8.

AJUTÂNDU-I PE ALȚII SĂ CÂȘTIGE SPIRITUALITATEA:

Ajutându-i pe alții să vadă necesitatea deținerii unei spiritualități adevărate, ne ajută pe noi să avem o minte spirituală. Cu privire la asta, Gerald Gdovin a comentat asupra activităților martorilor lui Iehova în revista Catolică *Information*, din August 1959: „Laicii catolici pot învăța o lecție importantă de la membrii martorilor lui Iehova. Aceea de a-și face religia atât de importantă în viața lor, încât să fie dispuși să petreacă multe ore aprofundând în cunoștință, iar apoi să o răspândească – ca și cum ar fi o problemă de viață și de moarte.”

Anul trecut, martorii lui Iehova au petrecut peste 131 de milioane de ore îmbogățind viețile a peste un milion de familii din 179 de nații, efectuând acasă la ei studii biblice și spunând tuturor despre binecuvântarea regatului lui Dumnezeu. Această activitate este răspunsul lor la instrucțiunile lui Isus de a continua „căutarea regatului său” și a profeției lui că „aceste vești bune ale regatului vor fi anunțate tuturor locuitorilor pământului.” – Mat. 6:33; 24:14.

Martorii lui Iehova sunt dispuși să te ajute să capeți adevărata spiritualitate. Ei vor fi încântați să discute Biblia cu tine, în casa ta. În plus, aproape în fiecare duminică, discuții pentru întărirea spiritualității sunt ținute pe subiecte Biblice, pe holurile Regatului lor. Tu ești invitat să asști.

Continuă pe calea spiritualității. De ce să îți scarifici viața pentru continuarea prestigiului temporar? Caută gloria ce vine de la adevăratul Dumnezeu. Ce va fi: materialism sau spiritualitate? Viața și fericirea ta depind de decizia corectă.

Participarea la școala de pregătire pentru slujirea Regatului

Printre cele mai recente dintre modurile în care a progresat Societatea Biblică Turnul de Veghere în pregătirea slujitorilor este întemeierea școlii de pregătire pentru slujire (Kingdom Ministry School) la care supraveghetorii congregației participă la pregătire specială timp de o lună fără a plăti vreo taxă. Dar problema multora dintre supraveghetorii care au familii de întreținut este aceea de a putea lipsi de la serviciu pentru a frecventa cursurile timp de patru săptămâni. În Insulele Britanice, un supraveghetor care se afla într-o astfel de situație avea îndoieli că va putea obține un concediu pentru a participa la cursuri. Totuși, el a ales să îi citească superiorului său scrisoarea de invitație din partea Societății. Superiorul acestuia a fost atât de impresionat de acest lucru și de însăși ideea de instruire gratuită, încât i-a aprobat supraveghetorului cele două săptămâni în plus de concediu plătit. – 1961 *Anuarul martorilor lui Iehova*.

ADUNAREA în timpul sfârșitului

Congregația creștinilor a primului secol a fost puternică, unită și devotată în avansarea venerației pure. Dar această condiție nu a continuat nederanjată pe parcursul secolelor, până în momentul sfârșitului, acolo unde ne aflăm noi acum. Apostolii au avut dreptul continuării congregației supusă lui Cristos; dar ei au prezis că ei, cei care au luptat împotriva ilegalităților din congregație, vor fi uciși, iar apoi congregația va cădea pradă învățăturilor ilegale și false. (2Cor. 10:2-6; 2Tes. 2:3-12; 2Tim. 4:3; Faptele 20:29, 30) Isus a prezis și El asta când a asemănat congregația de credincioși ai aceluși timp cu tipul corect de sămânță pe care a plantat-o pe un câmp. Conform acestei parabole, dușmanului i-a fost îngăduit să planteze buruieni, o plantație falsă, ce va fi lăsată să crească printre grâu, până la momentul recoltei, care va fi la consumarea sistemului de lucruri. Asta înseamnă că identitatea clară și puritatea organizațională a congregației creștine ar fi ascunsă și coruptă prin creșterea apostolilor. Nu cu mult după moartea apostolilor această falsă creștere a început să înflorească; filosofii umane, doctrinele și ceremoniile păgâne au fost preluate; s-au făcut alianțe cu statul politic și congregația a fost formată, profilată și marcată de această lume veche. – Mat. 13:24-30, 37-43.

² Aceasta nu înseamnă totuși că ideea de congregație nu a reușit. Isus a prezis că în ultimele zile, „la timpul sfârșitului,” va fi o recoltă sau adunare a adevăratelor plante ale lui Dumnezeu și a refacerii lor către congregația teocratică organizată, care va juca un rol vital în viețile creștinilor la vremea sfârșitului. Vom lua în considerare un număr de profeții ce demonstrează asta și le vom compara cu experiențele martorilor creștini ai lui Iehova din timpul nostru.

³ În această parabolă a grâului și a neghinelor, Isus a spus că la vremea sfârșitului, grâul, adevărata plantă a lui Dumnezeu, va fi recoltată în hambare, iar neghinele vor fi împachetate și izgonite din regat pentru a fi arse. „La vremea aceea oamenii drepecți vor străluci precum soarele regatului Tatălui lor.” (Mat. 13:43) Asta nu se referă la condițiile cerești ale reînvierii membrilor unse ale corpului lui Cristos, ci la condiția lor restaurată. Pe pământ vor fi adunați și vor străluci precum „lumina lumii,” pe când toate organizațiile sau plantele renegate vor fi alungate din acest loc, unde au pretins a fi biserica lui Dumnezeu. (Dan. 12:3; Filip 2:15; 1Pet. 2:9) Cât despre a fi lumină, Isus le-a spus supușilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii. Un oraș nu poate fi ascuns atunci când este situat pe un munte.” (Mat. 5:14) În vremea recoltei va fi o adunare a fraților spirituali ai lui Cristos într-un grup sau congregație, pentru a căpăta o identitate, vor fi uniți în învățături, vor deveni „lumina lumii” și „vor străluci ca lumina cerului.” Condiția lor necesită a fi restaurată pentru a fi la fel cu congregația din primul secol, devenind „orașul de pe munte.”

⁴ Această întrunire este susținută de Matei 24:31, care spune că la vremea sfârșitului cei aleși se vor aduna din cele patru colțuri ale lumii. Că aceștia vor fi uniți precum congregația descrisă mai departe în versurile 45 spre 47, unde condiția lor este precum cea a animalelor domestice în casa stăpânului, cărora li se dă mâncare la momentul potrivit de un sclav credincios. Precum prima congregație a fost numită casa lui Dumnezeu de către Efeseni 2:19 și 1 Timotei 3:15, așa și această casă a stăpânului trebuie să se refere la o congregație organizată. Această „clasă a sclavilor” a fost demonstrată a fi o rămășiță a martorilor lui Iehova lucrând cu Foișorul Bibliei și Societatea Tractului, ce se ocupă cu furnizarea cu hrană spirituală tuturor locuitorilor acestei case, din toată lumea. De reținut că acest sclav este însărcinat să aibă grijă de toate bunurile lui Dumnezeu. Ce includ acestea este accentuat în Matei 25:31-46, în parabola oilor și a caprelor, unde aflăm cum un grup mare de persoane bine intenționate și asemănătoare au intrat în grațiile Regelui Isus Cristos deoarece s-au identificat, i-au susținut și ajutat pe frații lui Cristos.

URCÂND LA CASA LUI IEHOVA

⁵ O altă imagine a cum vor fi condițiile supușilor lui Dumnezeu la vremea sfârșitului ar fi cea a congregației organizate sub renumitul Sion din ceruri, descrisă la Isaia 2:2, 3: „Li se va întâmpla ca în ultimele zile, muntele ce ține loc de casa lui Iehova se va înălța deasupra tuturor munților, deasupra dealurilor, iar toate națiile trebuie să se îndrepte către el. Mulți oameni vor spune cu siguranță: „Desigur, ‘Sion’ este așezat deasupra cerului, de unde vine legea. Dar mulțimile de oameni din toate națiile nu pot ajunge la cer căci nu sunt spirite. Așadar această ‘casă a lui Iehova’, către care ei toți trebuie să se îndrepte, trebuie să aibă o legătură cu pământul. Care?” Congregația martorilor aleși ai lui Iehova, care este în unitate cu Sionul cresc. Amintiți-vă că deja a fost demonstrat că această congregație a fost casa lui Dumnezeu pe vremea apostolilor. (Evr. 3:4, 6) Pentru ca muntele lui Dumnezeu de venerație să fie deasupra oricărei puteri sau autorități,

venerația Lui, reprezentată de casa Sa, trebuie „ridicată,” adică trebuie să fie deasupra tuturor lucrurilor pămâtenes, a organizațiilor și intereselor.

⁶ Ca închinători ai lui Iehova Dumnezeu, urmașii supuși ai lui Isus trebuie să devină un oraș pe un munte. Nu doar că această congregație a fraților lui Cristos va fi văzută, dar va fi și ocupată cu lăsarea luminii sale să strălucească pentru a fi vizibilă de către oamenii de toate națiile, astfel aceștia vor veni spre ea. Acest „oraș” va educa și antrena oamenii de toate națiile. „El ne va instrui în căile Sale și noi vom merge pe cărările Lui.” Așadar această profecie a „casei lui Dumnezeu lui Iacov” a prezis bucuria supușilor lui Iehova printre rămășițele clasei templului, ca o congregație în ultimele zile, în pură credință ce îl laudă pe Iehova, prin antrenarea și instruirea mării mulțimi a celorlalte oi din toate națiile, acestea primind viață veșnică pe pământ.

⁷ O altă profecie din cartea Revelației arată că acestea se vor întâmpla pe vremea sfârșitului. Aici a fost relevat că după ce cei 144,000 membri ai lui Cristos s-au adunat și au fost sigilați, după încoronarea Regelui Isus Cristos, va începe lupta împotriva lui Satan și a organizației lui prin alungarea lui Satan din cer, iar o mare mulțime de femei și bărbați va fi adusă să servească în templul lui Dumnezeu printr-o muncă intensivă de predică. (Rev. 7:1-4, 9-17; 14:1-6) Aceștia nu au fost binecuvântați de spiritul lui Dumnezeu, nici nu au fost „luați de pe pământ”, așa că nu pot intra în templul ceresc al moștenitorilor înviați ai Regatului și al lui Isus Cristos. Dar este declarat – „Ei sunt în fața tronului lui Dumnezeu și îi oferă serviciu sacru neîntrerupt la templul său.” Acest templu trebuie să fie reprezentat de câteva „pietre vii” pe pământ. Știind că primei congregații i s-a zis: „Templul lui Dumnezeu este sfânt, templu care voi, oamenilor, sunteți,” putem înțelege că templul este reprezentat astăzi de congregația adeptilor lui Cristos, acum fiind doar o simplă rămășiță. (1Cor. 3:16, 17; 6:19; 2Cor. 6:16) Aceia din marea mulțime sunt aduși în templu împreună cu congregația, pentru a servi. Profețiile lui Isaia, capitolul 2, și Revelația, capitolul 7, corespund cu profecția lui Hagai care arată că după ce Dumnezeu își reface „casa” sau templul de venerare, va scutura națiile și va aduce „comorile” sau pe „cei doriți” în casă, umplând-o de splendoare. – Hag. 1:7, 8; 2:7-9.

⁸ Nu găsim congregația refăcută închipuită doar ca o casă sau templu în profecții, ci și ca un oraș. În Isaia, capitolul 60, cuvintele adresate Sionului ceresc sau Ierusalimului se aplică și rămășiței refăcute, anume să îți lase lumina să strălucească. Aici congregația este descrisă ca o parte a unui oraș care mai întâi îi adună pe ultimii izraeliți spirituali, copiii ai Sionului, apoi devenind un loc de adunare pentru toți oamenii. „Zidurile” orașului sunt construite de „străini,” aceștia ajutându-i pe ceilalți să aibă grijă de grupuri, câmpuri și podgorii.’ – Isa. 60:4, 9-11; 61:5.

⁹ Toate acele profecții și multe altele anunță că va fi o adunare a supușilor lui Dumnezeu de pe pământ, la timpul sfârșitului, având loc o restaurare a adevăratei congregații a lui Dumnezeu ce va ieși în evidență ca lumina lumii. Există astăzi o astfel de organizație ce conține două tipuri de oameni, un grup mai mic, pipernicit, ce are asigurată unirea cu Cristos și un grup aflat în creștere rapidă, format din

femei, bărbați și copii din „toate națiile, triburile, popoarele și limbile”, ce speră să trăiască pe vecie?

IDENTIFICÂND CONGREGAȚIA

¹⁰ Dovezile sunt clare că trupul creștinilor, acum cunoscut drept martorii lui Iehova, având peste optzeci de ani de când fac voia lui Dumnezeu, va experimenta îndeplinirea acestor profeții și a multor altora. Au fost adunați și crescuți în lumina adevărului, din 1870 până în 1918 având loc o pregătire a celor aleși pentru venirea lui Iehova la templul Lui. Deși s-au așteptat că prin munca lui Cristos se va stabili Regatul lui Iehova și munca lor pe pământ se va sfârși, fiind duși la cer, au început să înțeleagă că altă muncă le-a fost însărcinată. (Mal. 3:1-4; Mat. 24:45-47) Această veste bună a Regatului trebuie împrăștiată prin toată lumea la vremea sfârșitului, iar supușii lui Dumnezeu trebuie să fie organizați într-o congregație, pentru a învăța pe o mare mulțime de oameni, legile lui Dumnezeu. – Mat. 24:14; Rev. 14:6, 7.

¹¹ Istoria anului 1918 arată că această mică congregație a fost deranjată de persecuții puternice, în timpul Primului Război Mondial. Dar în 1919 s-au reorganizat și s-au restaurat la „pământul” sau condițiile favorii lui Dumnezeu, începând să experimenteze împlinirile profețiilor lui Hagai, Isaia și mulți alții. Au început o muncă de predică intensivă pentru ca în următorii douăzeci de ani nu numai să publice hotărârile lui Dumnezeu, ci și să îi aducă pe cei aleși, completându-i pe cei 144,000. Până acum cunoștințele supușilor lui Iehova au fost curățate de multe idei incorecte cu privire la doctrine și relația lor cu Iehova și Cristos, aceștia reprezentând autoritățile superioare. Acest grup a câștigat o identitate curată primind numele de martorii lui Iehova, denotându-i pe cei ce formează clasa supușilor sau congregația lui Iehova pe pământ. – Isa. 43:10-12.

¹² Această congregație a început să fie recunoscută nu doar prin numele și mărturiile sale, ci și prin guvernarea aranjamentelor. Conform profeției, era menit să existe o congregație ce reprezintă organizația teocratică a lui Iehova pe pământ, o casă sau templu al lui Iehova. De aceea trebuie guvernată teocratic, nu democratic. Iar conducerea lui Iehova este manifestată prin cei maturi spirituali din congregație, precum era în zilele apostolilor. Precum se proceda în primul secol, așa este de așteptat și acum, ca frații maturi și asistenții lor din prima congregație organizată, să ia inițiativa în extinderea adevăratei venerări prin predici, ei servind ca exemple și consilieri pentru congregațiile noi și tinere. Încă înainte de 1879, prima congregație a celor rămași din Allegheny, Pennsylvania, a servit drept o congregație conducătoare, iar frații maturi din ea au cooperat cu supraveghetorii din alte congregații, au luat inițiativa în organizarea extinderii predicii și formării de noi congregații. Din acest corp a fraților în vârstă din Allegheny s-a transmis mai departe în lume revista numită *Turnul de Veghere*, fiind folosită ca o bază pentru studiul Bibliei din toate congregațiile. Aceasta a servit la unificarea gândirii lor, a înțelegerii Scripturii și a ordonării metodelor de predică.

PROCEDURA TEOCRATICĂ

¹³ Totuși congregațiile individuale erau independente și se autoguverneau, alegându-și proprii „bătrâni” și aranjându-și studiul și serviciul într-un mod democratic. Dar dacă marea mulțime de oameni va fi adunată și instruită după voia lui Dumnezeu, aceste aranjamente trebuie îmbunătățite; altfel această metodă de instruire și standardele adevăratei venerări pot varia considerabil dintr-un loc în altul, depinzând de maturitatea congregației. Metodele inferioare de supraveghere din congregație trebuiesc înlocuite de principii veritabile, ghidate divin, precum este prezis de Isaia 60:17-22. Deja în 1919, cu începerea distribuirii *Epocii de Aur*, Societatea Turnului de Veghere, ce a servit drept o formă de guvernare pentru congregații și care s-a mutat în cartierul general în Brooklyn, New York pentru a efectua o supraveghere mai eficientă asupra predicii mondiale, a început să inițieze un regim guvernamental mai teocratic prin numirea unui director în fiecare congregație. Până în octombrie 1932 congregațiile din întreaga lume s-au apropiat mai mult de profețiile Bibliei prin înlăturarea „aleșilor bătrâni” și având frați mai maturi aleși într-un „comitet al serviciului”, pentru a asista Societatea – un director de serviciu numit. Această dezvoltare a fost completă în 1938, când congregațiile din întreaga lume și-au exprimat dorința de a fi organizate complet sub ordinele „Societății,” „supușii credincioși și discreți”, care de atunci încolo să numească toți supraveghetorii și asistenții lor și cine să conducă toate studiile și predicile. Acestea au fost necesare nu doar pentru aducerea congregațiilor de pe pământ într-o relație adecvată cu Iehova, ci și pentru ca congregația lui Dumnezeu de pe pământ să fie locul potrivit pentru a educa și antrena marea adunare strânsă din toate națiile, după voia lui Dumnezeu.

¹⁴ Această construire a congregației a servit în mod teocratic la aducerea în prim-plan a unui loc unde omul poate învăța legile lui Dumnezeu. Dacă atunci a fost nepotrivit pentru congregația celor aleși să fie dirijați prin vot democratic, pentru ca majoritatea, care poate fi formată din imaturi, să conducă în locul celor maturi, va fi și mai nepotrivit atunci când marea mulțime va fi adunată. Căci cei din națiile în creștere ar forma majoritatea și ar conduce conform voinței lor, nu a lui Dumnezeu. Dar supravegherea lui Dumnezeu asupra acestor lucruri este evidentă, iar supravegherea teocratică funcționa complet în 1938, când „celelalte oi” sau cei din mare mulțime, încă erau în minoritate.

¹⁵ Acest principiu al supravegherii este necesar, nu doar pentru a avea grijă de munca de predicare, ci și pentru a antrena pe toți cei din marea mulțime să acționeze conform dorinței lui Dumnezeu, în vremea sfârșitului, înaintea Armagedonului, pentru a putea acționa după el, prin curățarea și înfrumusețarea pământului, într-un mod teocratic și ordonat. Congregația celor aleși trebuie să fie un exemplu sau un etalon. În aceasta vedem îndeplinirea altei profeții, numită Isaia 51:3-52:2, care arată că prin restaurarea rămășițelor la relația potrivită cu Dumnezeu în 1919, „noul pământ” a fost format. Acesta este începutul formării Noi Societății, care va aduna și instrui marea mulțime și care în forma ei organizată ca o congregație funcționând sub noul sistem, se va menține prin

Armageddon, sfârșind vechiul sistem. – Vezi „*Noile Ceruri și Noul Pământ*,” pag. 322-341.

¹⁶ Prin această congregație aflată în creștere, societatea a adunat peste 800,000 de bărbați și femei din toate națiile, triburile și rasele, și nu a fost modelată conform ideilor sau obiceiurilor pe care acești oameni le aveau înainte, ci toți au fost modelați după voia lui Dumnezeu. Ei sunt blânzi, iubitori, căutători ai păcii și sunt în unitate cu frații lor. Deși numărând peste 800.000, în comparației cu numărul de azi de 140,000 de aleși, sau o majoritate de cizeci și patru la unul, totuși toți aceștia s-au declarat a fi instruiți conform legii lui Dumnezeu, de către „supușii discreți și credincioși”. Deși lumea din care vin este influențată de lăcomie, imoralitate, minciună, necinste, ateism și multe alte acțiuni și gânduri păcătoase, totuși aceste lucruri nu au pătruns în organizația lui Dumnezeu. Cei care încearcă să corupă congregația prin conducere imorală sau învățături false, sunt excluși, precum s-a întâmplat în primul secol, pentru ca puritatea și identitatea congregației să rămână intactă.

¹⁷ Adunarea a atâtor sute de mii din toate țările necesită o organizație ce se poate extinde rapid și totuși să păstreze structura sa teocratică, precum a fost prezis de Isaia 54:2, 3. Dar cum a putut această mică congregație să se extindă când grupul celor aleși devenea din ce în ce mai mic și mulți din cei rămași au îmbătrânit și s-au îmbolnăvit odată cu trecerea anilor? Urmând sfatul lui Pavel din 2 Timotei și instruindu-i pe cei din marea mulțime pentru a se califica ca supraveghetori și profesori ai altora. Nu doar mii de oameni au fost instruiți ca supuși în congregații, dar în special în ultimii douăzeci de ani, mii au intrat ca pionieri și au plecat să lucreze în locuri izolate, pe când alții au fost antrenați special să deschidă munca pe noi meleaguri, formând noi congregații, construind „orașe” fiice, pentru a face învățăturile lui Dumnezeu valabile tuturor. – Isa. 60:10; 61: 4-6.

¹⁸ Așadar sunt multe congregații, dar și multe locuri în care astfel de urme nu există. Totuși este posibil pentru bărbații și femeile din 179 de țări să vină la „casa” lui Dumnezeu, în mai mult de 21,000 de congregații, căci toți supraveghetorii au fost instruiți prin guvernarea congregației de „supus discret și loial.” Toate congregațiile sunt sub astfel de controale ale supraveghetorilor locali și a altora ce vizitează și inspectează congregațiile, circuitele și filialele Societății, pentru ca toate părțile organizației să fie păstrate în armonie cu dorința lui Dumnezeu. În acest mod cei aleși păstoresc turma lui Dumnezeu.

¹⁹ Chiar dacă „marea mulțime” devine din ce în ce mai mare, iar restul „turmei mici” a celor aleși devine din ce în ce mai mică, totuși există o unitate completă. Și cei din mulțimea aflată în creștere nu au încercat să își folosească numărul mare pentru a se evidenția în organizație. Prin loialitatea și ascultarea lor de legile teocratice ale lui Iehova prin congregație, cei „din marea mulțime” își arată marele respect pentru micul grup al celor aleși. Ei nu simt că trebuie să fie lăudați pentru că formează majoritatea și pentru că țin cea mai multă predică astăzi. Ei realizează că este pentru gloria lui Iehova și că, creșterea unită a organizației este un semn real al consimțământului lui Iehova asupra celor aleși de pe pământ. Nici cei aleși

nu iau în nume de rău mulțimea aflată în creștere, cu tinerețea și zelul ei energetic. Mai degrabă, ei văd fructele a mulți ani de muncă grea și se bucură să vadă că aceștia le-au urmat exemplul în zel, ascultare și loialitate lui Iehova. „Și pentru voi, preoții lui Iehova veți fi numiți; reprezentanții lui Dumnezeu.” (Isa. 61:6-11) Doar adevărata congregație a lui Dumnezeu poate demonstra dragostea și unitatea a două astfel de grupuri de oameni.

²⁰ Așadar, din exemplul congregației Creștine a primului secol și prin investigarea multor profeții privind zilele noastre, avem dovada că stadiul potrivit al adevăraților supuși ai lui Dumnezeu acum, „în vremea sfârșitului”, nu este cel al indivizilor acționând singuri, independent unul de altul. Mai degrabă este cel al unei organizații strânse, unite și montate împreună pe o scară mondială, sub supravegherea celor maturi din punct de vedere spiritual, cei aleși rămași din trupul spiritual al lui Cristos. Toți cititorii acestei reviste sunt îndemnați să se unească cu această congregație, martorii lui Iehova, să se asocieze cu ei, să le compare învățăturile, venerația, munca și congregația cu cea a Bibliei. „Veniți, voi oamenilor, și lăsați-ne să urcăm la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, unde El ne va instrui după legile Sale și vom merge pe cărările Lui.” Căutați și identificați oamenii cu care Dumnezeu este astăzi și asociați-vă cu ei. – Isa. 2:2-4; Zah. 8:20-23.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. (a) Cum a fost prevestită slăbirea congregației și cum a început să se petreacă acest lucru? (b) A marcat acest lucru sfârșitul congregației în planurile lui Dumnezeu?
3. (a) Ce se va întâmpla cu slujitorii lui Dumnezeu în vremea sfârșitului, conform parabolei grâului și neghinei? (b) Cum ar putea ei să fie „lumina lumii” și o „cetate pe înălțimi”?
4. Ce ne indică versetele din Matei 24:31, 45-47 și 25:31-46 cu privire la condiția celor care fac parte din rămășița unsă a lui Dumnezeu?
- 5, 6. (a) Cum este menționată înălțarea „casei” spre care se vor revărsa toate națiunile și cum este arătat acest lucru? (b) Ce prevederi sunt făcute aici?
7. (a) Ce reprezintă templul unde se va aduna marea mulțime de oameni pentru a sluji lui Iehova după cum a fost prezis în capitolul 7 din Revelația și de ce este aceasta adevărată? (b) Cum coincide aceasta cu profeția lui Hagai?
8. Cum este descrisă condiția congregației în capitolul 60 din Isaia și care sunt cele două grupuri care se vor aduna acolo?
- 9, 10. Cum ne putem aștepta că va fi organizația care Îl va reprezenta pe Iehova în zilele din urmă și ce ne arată faptele istorice că ar putea fi?
11. Care erau activitățile și experiențele congregației celor unși înainte, începând din 1919 până în 1931 și cum au căpătat acestea o identitate mai bine conturată?
12. (a) La ce fel de orânduire ne putem aștepta în această congregație și de ce? (b) Ce rol au jucat în această chestiune frații maturi spiritual din Allegheny?

13. (a) De ce era necesar să fie înlocuite metodele democratice cu metode teocratice în cadrul congregației și cum a fost prezis acest lucru în Isaia 60:17-22? (b) Cum s-a împlinit acest lucru în perioada 1919-1938?
- 14, 15. (a) De ce era necesar în mod deosebit ca această schimbare la o formă de guvernare teocratică să fie adoptată înainte de 1938? (b) Ce asigurare a adus acest lucru pentru cei care formează marea mulțime? (c) Ce s-a întâmplat cu adevărat cu restabilirea congregației celor unși în 1919 conform textului din Isaia 51:3-52:2?
16. În ce fel a făcut orânduiala teocratică să fie posibil pentru congregație să își mențină puritatea și să mențină relația care se cuvine între rămășiță și marea mulțime?
- 17, 18. (a) Cum a fost posibil ca organizația să se dezvolte atât de mult, să pregătească și să supravegheze sute de mii de persoane în 179 țări, când rămășița credincioasă este mai puțin numeroasă an după an? (b) Unde în Scripturi este prezis acest lucru?
19. Cum privesc atât rămășița, cât și marea mulțime asupra dezvoltării rapide a organizației, dar asupra relațiilor dintre ele?
20. (a) Ce ne arată Scripturile și realitățile înconjurătoare cu privire la statutul pe care se cuvine să îl aibă slujitorii lui Dumnezeu în vremurile din urmă? (b) Ce sunt îndemnați cu toții să facă?

Autenticitate

- Descoperirile arheologice moderne au arătat că „întreaga istorie a lui Iosif trebuie să fie declarată, chiar în detaliu, pentru a urmări corespondența deplină cu adevăratele evenimente politice din Egiptul antic.” – Schaaf și Herzog, *Cyclopedia of Religious Knowledge*.

Copiind metodele de predare ale Învățătorului

Ca martori ai lui Iehova noi avem o mare responsabilitate pe umerii noștri. Este de datoria noastră să ajutăm pe cât mai mulți oameni să ia atitudine de partea lui Iehova și a Regatului Său înainte ca lucrarea noastră să fie întreruptă de venirea Armagedonului. Noi vrem ca oamenii nu doar să audă, ci să asculte, să înțeleagă, să aprecieze și apoi să acționeze în mod corect, conform celor învățate. Pentru a atinge acest scop, noi trebuie să fim buni învățători.

Standardul nostru de excelență este Învățătorul, Isus Cristos, cel mai mare Pedagog al tuturor timpurilor. Atunci când a trăit pe pământ El a avut aceeași sarcină pe care o avem și noi acum, aceea de a face să fie cunoscut numele și Regatul lui Iehova. Dacă ne lăsăm instruiți de El vom ajunge asemenea Lui, după cum ne asigură El Însuși: „Oricine este instruit în mod desăvârșit va fi asemenea învățătorului său.” – Luca 6:40.

A fi asemeni Stăpânului și Învățătorului nostru înseamnă că trebuie să imităm metodele Sale de predare. Noi facem acest lucru, mai înainte de toate, atunci când vorbim în termeni simpli, clari, ușor de înțeles. Făcând astfel, ascultătorii noștri se vor simți în largul lor. În același timp trebuie să ne gândim să ne facem discursul puternic și expresiv. Isus a fost un exemplu pentru noi în ambele aspecte menționate, căci limbajul Său era în același timp simplu și foarte expresiv, ca atunci când a vorbit despre cel care avea paiul în ochi, despre tăierea propriei mâini și strecurarea cămillei. – Mat. 7:3-5; Marc. 9:43; Mat. 23:24.

De asemenea copiem modul de predare al Învățătorului atunci când exemplificăm prin ilustrații eficiente, ceea ce va ajuta pe ascultătorul nostru să înțeleagă, dar și să rețină mai bine ceea ce le transmitem. Cât de bine S-a folosit Isus de exemple și ilustrații! Și noi putem face acest lucru dacă medităm asupra acestui aspect. Modul de predare al Învățătorului mai include și o putere de discernământ precisă. „El Însuși știa ce este omul.” Noi Îl imităm pe El în acest aspect atunci când lăsăm cuvintele noastre și modul de a le rosti să fie dictate de condiția ascultătorului nostru, de pildă vârsta, cultura, religia și altele. Iar în mod deosebit vrem să apelăm la dragostea de dreptate a celor neprihăniți. – Ioan 2:25; Mat. 5:3, 6.

De asemenea, noi vrem să imităm modul de predare al Învățătorului vorbind cu autoritate. Da, atunci când Isus termina de vorbit „mulțimile erau uimite de învățăturile Sale; căci El le vorbea cu autoritate, nu ca unul dintre cărturari.” Și noi vom putea să învățăm pe alții în mod eficient în măsura în care prețuim faptul că am primit această sarcină de la Iehova, în măsura în care avem cunoștințe bogate și bună înțelegere a Scripturilor, în măsura în care avem credință puternică, încredere în Iehova. – Mat. 7:28, 29.

Înlăturarea autosuficienței este încă o marcă a modului de predare a Învățătorului. Deci noi trebuie astăzi să Îl imităm pe El și să facem pe oameni să vadă că ceea ce ar crede ei că înseamnă a fi creștin poate fi o concepție greșită; Dumnezeu ne cere devotament exclusiv. – Mat. 5:21-28.

A imita metoda de predare a Învățătorului presupune și că trebuie să fim blânzi și smeriți, umili și modești. El a spus că „nu ar fi putut face nimic din inițiativă proprie.” Prin exemplul personal în această privință El a învățat pe alții în mod eficient. „Veniți la Mine, voi, cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu și fiți discipolii Mei, căci eu sunt blând și smerit cu inima și veți primi înviore în sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară.” Putem avea certitudinea că oamenii docili, cu bunăvoință față de Dumnezeu vor răspunde învățăturilor noastre dacă vom fi asemeni Învățătorului nostru în această privință. – Ioan 5:19; Mat. 11:28-30.

A imita metoda de predare a Învățătorului presupune și vorbirea dintr-o inimă plină de dragoste și afecțiune pentru cei docili. „Lui I S-a făcut milă de ele,” și noi trebuie să facem la fel. Atât din cuvintele pe care le rostim, cât și din tonul vocii trebuie să demonstrăm această dragoste pentru celelalte oi ale Stăpânului. – Mat. 9:36.

Și nu în ultimul rând vrem să imităm modul răbdător, neistovit, mărinimos al Învățătorului de a învăța pe alții. Câtă răbdare a demonstrat față de discipolii Săi! Indiferent de cât de obosit era, El punea nevoile spirituale ale celorlalți mai presus decât propriul confort. Fie ca și noi să fim asemeni Lui, învățători neobosiți, a căror activitate să fie guvernată de nevoile celorlalți, nu de confortul nostru. - Luca 22:23-34; Ioan 4:5-26; Marc. 6:34.

Imitându-L pe Învățător în aceste diverse aspecte ne vom putea împlini scopul și responsabilitățile noastre spre slava lui Iehova și pentru salvarea altora, dar și a noastră.

Experițe în proclamarea Regatului

Aprecieri în numeroase ținuturi

- La prima întrunire regională organizată de martorii lui Iehova la Basutoland, în Africa de Sud, au fost prezenți 376 de oameni pentru discursul public. Dintre aceștia, cei care erau prezenți la prelegere erau avocați, profesori și asistente medicale. Fratele conducătorului, care era de asemenea prezent, a fost auzit spunând către finalul prelegerii: „Țara noastră are nevoie de mai multe astfel de manifestări.”
- O doamnă în vârstă, locuitoare din Insulele Cayman, după ce a participat la câteva ședințe de studiu biblic cu martori ai lui Iehova, a mărturisit în biserica ei: „Fraților, vă implor pe fiecare dintre voi să nu îi alungați de la ușile voastre pe martorii lui Iehova, căci ei au adevărul.”
- În Nicaragua un profesor ateu a participat la programul întrunirii martorilor lui Iehova de sâmbătă seara, în legătură cu care el făcea următoarea observație: „Nici noi nu avem programul atât de bine organizat și aceasta este profesia noastră.”
- Atunci când a primit răspunsuri corecte la întrebările sale din Biblie, un tânăr african din Camerun a exclamat: „Știam eu! Un martor al lui Iehova face mai mult decât doi preoți și un episcop laolaltă!”
- O persoană cu bunăvoință din Japonia, după ce a ascultat prelegerea publică pe o temă biblică, „Atenție la împlinirea profețiilor,” a exclamat: „Numai Iehova ar putea ști viitorul în felul acela!”
- În Liberia un pentecostal l-a abordat pe unul dintre martorii lui Iehova și i-a spus: „Nu am mai văzut și nici nu am mai auzit vreodată ceea văd aici – un om alb locuind în casa unui om negru, se întovărășesc și iau masa împreună. Și noi avem misionari. Ei vin să ne predice, dar nu vin niciodată în casele noastre să mănânce sau să doarmă, nu se asociază cu noi. Noi deseori încercăm să vă criticăm, dar nu putem nega un lucru – voi vă iubiți unii pe alții, iar aceasta este de fapt calea adevărului!” – 1961 *Anuarul martorilor lui Iehova*.

Adevărul îi eliberează pe africani

- Isus Cristos a spus odată: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți într-adevăr discipolii Mei și veți cunoaște adevărul și adevărul vă va elibera.” (Ioan 8:31, 32) Cât sunt de adevărate aceste cuvinte ale lui Isus se poate vedea din următoarele experiențe:
- În anumite regiuni din Liberia lucrarea de predicare cu îndrăzneală a adevărului biblic de către martorii lui Iehova a fost întâmpinată de legi sătești superstițioase care interzic lucruri ca menționarea cuvântului „leopard” în comunitate, transportarea apei altfel decât pe cap, măcinarea orezului sau arderea uleiului de palmier după asfințitul soarelui, tăierea lemnului în oraș sau aducerea năvoadelor ude în sat. În urma auzirii despre adevărului Bibliei, unii dintre săteni nu s-au mai supus legilor făcute de cei creduli. Acest lucru aduce de obicei cu sine sentințe care ar avea consecințe cumplite asupra celor care s-au întors la Iehova, dar atunci când nu li se întâmplă nimic neobișnuit, sate întregi se depărtează treptat de la astfel de constrângeri absurde. După o vreme, sătenii își exprimă recunoștința pentru acest lucru. O doamnă în vârstă care obișnuia să aducă sacrificii soțului ei mort în vremurile trecute a spus unui martor: „Suntem liberi.”

Cel mai bun medicament

- O tânără de nouăsprezece ani care trăia în Japonia a fost ținută în izolare mare parte din viața ei din pricina unei afecțiuni cardiace. Atunci când a aflat adevărul despre Iehova Dumnezeu și Regatul Său a început să predice din casă în casă o dată sau de două ori pe săptămână. După patru luni, spre surprinderea ei și a familiei sale, a constatat că se simțea bine și sănătoasă. Apoi o vreme a început să predice în fiecare zi, fără întrerupere și pe măsură ce continua să facă acest lucru a început să se simtă foarte bine pentru prima oară în viața ei. Ea s-a înscris acum pentru privilegiul de a lua parte la lucrarea numită 100 de ore pe lună în slujire. Ea mărturisește că propovăduirea din casă în casă este cel mai bun medicament.
- Singapore a fost locația pentru o experiență similară. Unei femei cu bunăvoință față de Dumnezeu i-a spus medicul că motivul pentru care era bolnavă era acela că nu mai putea rezista climatului tropical și de aceea trebuie să se întoarcă în Anglia. Ea a reluat studiul biblic și pe măsură ce progresa în cunoașterea și înțelegerea adevărului Bibliei, sănătatea ei a început să se îmbunătățească. Ea și-a dedicat viața lui Iehova și a început lucrarea neîntreruptă ca pionier în slujire. Datorită faptului că și-a organizat bine timpul, ea a putut nu doar să se îngrijească de familia ei, ci să dedice 100 de ore pe lună predicării despre vestea bună.

Iosif - un martor credincios al lui Iehova

„Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să

disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, pregătit pentru orice lucrare bună.” Această afirmație despre Cuvântul lui Dumnezeu este adevărată pentru că Biblia include nu doar poruncile și preceptele date de Dumnezeu, ci și istorisiri pline de inspirație despre relația slujitorilor lui Dumnezeu cu El. Un astfel de exemplu elocvent este consemnarea biblică despre Iosif, unul dintre cei doisprezece fii ai patriarhului Iacob. Viața lui este una dintre cele mai nobile vieți despre care s-au făcut vreodată consemnări. El a fost un martor credincios al lui Iehova, aducând cinste Dumnezeului Său atât prin vorbire cât și prin purtare, fiind un exemplu pentru toți slujitorii lui Iehova astăzi. – 2Tim. 3:16, 17.

Iosif a fost al unsprezecelea fiu al lui Iacob și întâiul născut al Rahelei, soția favorită a lui Iacob. Ea a fost cea care i-a pus numele Iosif, care înseamnă „va adăuga”. Fiind un copil născut la bătrânețe, Iosif era iubit în mod deosebit de tatăl său. Unul dintre modurile prin care Iacob și-a arătat afecțiunea pentru Iosif a fost acela că i-a oferit o haină lungă pestriță cu mâneci, așa cum purtau oamenii bogați. Dar Iacob nu a lăsat ca afecțiunea sa pentru Iosif să îl facă să fie un răsfățat. Nu, deoarece în consemnarea pe care Iosif a făcut-o ca martor credincios al lui Iehova reiese clar că tatăl său l-a crescut „în disciplina și învățătura lui Iehova.” – Efes. 6:4.

Istorisirea noastră începe în anul 1750 î.Cr. în mărețul Egipt, care avea un grad înalt de cultură, Hiksoșii sau regii păstori își începuseră domnia de numai două secole. În regiunea care mai apoi va fi cunoscută sub denumirea de Palestina locuiau în același timp canaaniții, care erau un popor păgân, și slujitorul lui Iehova, Iacob, împreună cu familia sa numeroasă. El și-a întemeiat așezarea în valea Hebron, unde cultiva pământul, deși fiii săi, când mergeau cu oile ajungeau și până la Dotan, la aproximativ 113 km înspre nord.

În vremea aceasta Iosif ajunsese deja la vârsta de șaptesprezece ani și își însoțea uneori frații la păstorit. El își dovedise deja credința prin faptul că l-a informat pe tatăl său de o faptă rea a celor patru fii ai concubinelor lui Iacob. Este posibil că tocmai din acest motiv l-a trimis Iacob pe Iosif împreună după ei, pentru a se asigura că totul este în regulă cu fiii și turmele sale. Pe când a ajuns Iosif la ei, ajunseseră deja până în Dotan. – Gen. 37:12-17.

Frații săi l-au văzut cu invidie cum venea din depărtare. Nu era acesta oare „preaiubitul tatei,” cel care a primit haina deosebită? Și pentru a adăuga insultă la rana lor, nu relatase el oare – exprimându-se fără rețineri, fără teama că le va cauza

neplăceri – despre un vis pe care l-a avut, în care snopii lor se plecau înaintea snopului său și altul în care chiar soarele, luna și unsprezece stele se plecau în fața sa? Acest visător! Îl punem noi la punct! Să-l omorâm și să vedem apoi ce se va alege de visurile lui! – Gen. 37:18-20.

Doar mai târziu, datorită intervenției lui Ruben și apoi Iuda, ambii fii ai Leei, soția pe care Iacob o iubea cel mai puțin, a fost prevenită uciderea lui Iosif sau abandonarea lui într-o groapă de apă pustie. În schimb, a fost vândut ca sclav negustorilor unei caravane care se îndrepta spre Egipt. Acolo Iosif a fost vândut lui Potifar, un demnitar la curtea lui Faraon. Pentru a mușamaliza această faptă oribilă, frații lui Iosif au stropit cu sânge haina cea deosebită și au trimis-o acasă la Iacob. Cu inimile împietrite ei l-au lăsat să concludă că fiul său preferat Iosif fusese ucis de un animal sălbatic. – Gen. 37:21-36.

În casa lui Potifar și în temniță

Iosif a demonstrat în mod deosebit că este un martor credincios al lui Iehova în casa lui Potifar și mai apoi în temniță. Departe de fi „descurajat în vremea necazului,” el s-a dedicat cu atâta bunăvoință, încât cu binecuvântarea lui Dumnezeu, Potifar l-a pus mai mare peste toată casa sa. Din acel moment Iosif a fost binecuvântat cu tot ce era al lui Potifar. Ce lecție pentru noi să nu lăsăm ca împrejurările nedrepte să ne împiedice să depunem tot efortul, ci să ținem minte totdeauna că acțiunile noastre aduc fie cinste, fie dezonoare la adresa lui Iehova! – Prov. 24:10; Gen. 39:2-6.

Deoarece Iosif crescuse și „era frumos la trup și frumos la înfățișare,” soția lui Potifar a devenit atrasă de frumusețea lui. Zilnic îl deranja cu neobrăzare cu insistențele ei, dar Iosif îi spunea: „Iată că stăpânul meu [...] nu mi-a interzis nimic în afară de tine, pentru că ești soția lui. Cum aș putea comite această mare nelegiuire și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Odată a încercat să îl seducă chiar cu sila, dar Iosif a fugit. Pentru că nu a reușit să îl seducă, ea l-a acuzat pe Iosif că a încercat să o siluiască. Drept urmare soțul ei a pus să fie aruncat Iosif în temniță. Dragostea de Dumnezeu și teama de a-L supăra împreună cu dragostea de semenii ne va ajuta și pe noi să biruim ispita. – Gen. 39:6-20.

Soarta lui Iosif devenea din ce mai rea, totuși el nu s-a răzvrătit și nu s-a lăsat cuprins de deznădejde. Și în temniță s-a dovedit a fi un martor credincios în tot ceea ce făcea, „Iehova făcea să reușească tot ce înfăptuia el.” Aici de asemenea i s-a dat totul în grijă. Atunci când a trebuit să interpreteze visurile a doi tovarăși de temniță, paharnicul lui Faraon și brutarul-șef, Iosif, martorul credincios, a spus: „Oare nu lui Dumnezeu îi aparțin interpretările?” – Gen. 39:23; 40:1-23.

Trecuseră doi ani. Iosif era în vârstă de treizeci de ani când, într-una din zile Faraon a avut un vis format din două părți: În prima apăreau șapte vaci grase și frumoase și șapte vaci slabe care le-au mâncat pe cele grase. Apoi a văzut șapte spice de grâu grase care erau înghițite de alte șapte spice subțiri. În zadar a căutat Faraon să primească o interpretare de la vracii și înțelepții de la curte. Apoi paharnicul lui Faraon și-a amintit că în vreme ce era în închisoare Iosif a interpretat corect visul său și acela al brutarului. Faraon a trimis îndată să aducă pe

Iosif din temniță. Din nou Iosif ca martor credincios a adus cinste Dumnezeului său înaintea acestui conducător care era un închinător al soarelui: „Nu este meritul meu! Dumnezeu îi va vesti bunăstare Faraonului.” – Gen. 41:16.

CA ADMINISTRATOR AL PROVIZIILOR

După ce a auzit interpretarea pe care a dat-o Iosif viselor sale: Cele două visuri înseamnă același lucru, prin aceasta stabilind clar situația; șapte ani de belșug vor fi urmași de șapte ani de secetă. Iosif a recomandat apoi ca un om prevăzător și înțelept să fie numit administrator al proviziilor, pentru a îndruma colectarea alimentelor și a grânelor ca măsură de prevenire a efectelor secetei. Faraon a spus servitorilor săi: „Putem oare să găsim un alt om cu spiritul lui Dumnezeu cum este acest om?” Mărturia lui Iosif, ca și purtarea sa – învățase multe ca administrator al casei lui Potifar și de la prizonierii regelui – l-a impresionat pe Faraon într-atât de mult încât l-a numit pe Iosif nu doar administrator al proviziilor, ci vicerege, al doilea om după Faraon în tot ținutul Egiptului. În plus el i-a schimbat numele lui Iosif în Țafnat-Paneah, care înseamnă „cel care dezvăluie taine” și i-a dat de soție pe Asnat, fiica preotului On. – Gen. 41:17-46.

Iosif s-a dovedit în curând un excelent administrator al proviziilor. El a făcut un hambar uriaș în Egipt pentru stocarea alimentelor și grânelor. Cu trecerea timpului, cantitățile stocate erau atât de mari încât „au încetat să le mai numere fiindcă erau fără număr.” În această vreme lui Iosif i s-au născut doi fii, Manase, care înseamnă „uitare” sau „cel care uită” și Efraim, care înseamnă „roditor” sau „ținut roditor”. – Gen. 41:49-52.

Apoi a venit foametea. Nu doar egiptenii, ci și popoarele din împrejurimile țării veneau să cumpere hrană de la Faraon, care îi trimitea la Iosif. Într-una din zile s-au înfățișat înaintea sa tocmai frații săi! Totuși, ei nu l-au recunoscut. Prefăcându-se că nu îi cunoaște, Iosif i-a acuzat de a fi spioni, la care ei au răspuns că sunt zece frați care au lăsat în urmă casa lor, pe tatăl și pe fratele mai mic, iar că unul dintre frați murise. Dar Iosif a insistat că erau spioni și i-a arestat. A treia zi le-a spus: „Faceți așa și veți rămâne în viață. *Eu mă tem de Dumnezeu.* Dacă sunteți cinstiți, unul dintre frații voștri să rămână legat în casa de pază, iar restul duceți-vă și luați cereale, din cauza foametei din casele voastre. Apoi să-l aduceți la mine pe fratele vostru cel mai mic, pentru ca vorbele voastre să se dovedească demne de încredere și nu veți muri.” Nu încapă îndoială că din pricina faptului că a mărturisit astfel că se teme de Dumnezeu frații săi au putut vedea pedeapsa divină pentru împietrirea inimii lor de a vinde pe Iosif, ceea ce a fost tocmai intenția lui Iosif. – Gen. 42:18-22.

Pentru Iacob aceasta a fost cu adevărat o veste bună și numai condițiile teribile de foamete l-au putut convinge să cedeze cerinței și să lase pe Benjamin să plece. La întoarcerea lor în Egipt ei au fost invitați să ia masa în casa administratorului de provizii care, spre uimirea lor, i-a așezat la masă în ordinea vârstei și i-a oferit lui Benjamin porții de cinci ori mai mari decât celorlalți. Erau ei invidioși acum? Puțin probabil! – Gen. 43:33, 34.

Ca și în cazul primei vizite, Iosif a pus să fie puși în sacii de grâne banii pe care îi plățiseră și a mai pus în sacul lui Benjamin una dintre cupele de argint! Cu inimile abătute s-au întors la Iosif și s-au plecat în fața lui împlinind visul pe care îl visase în copilărie. – Gen. 44:1-17.

Iosif le-a spus că se pot întoarce cu toții, mai puțin fratele în sacul căruia s-a găsit cupa de argint. Mai aveau ei oare spiritul de invidie al lui Cain? Dacă era așa, ar fi fost de acord să îl lase în urmă pe Benjamin, fără să aibă milă față de tatăl lor. Dar nu! De data aceasta au reacționat diferit. Oricare dintre ei, dar nu Benjamin! Cu o elocvență mișcătoare, Iuda a susținut cauza lor înaintea lui Iosif, oferindu-se să rămână în locul lui Benjamin pentru ca să nu moară de durere tatăl lor din pricina faptului că nu s-a întors fiul său Benjamin. – Gen. 44:18-34.

Iosif a fost atât de emoționat de cererea lui Iuda încât nu s-a mai putut stăpâni. Le-a poruncit tuturor străinilor să plece și și-a adevărata identitate dezvăluit fraților săi. Fiind un martor credincios, Iosif le-a spus fraților săi să nu se mânie pe ei înșiși „căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă țină în viață.” Acest lucru s-a întâmplat în al doilea an de foamete și mai urmau încă cinci, „de aceea Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă lase o rămășiță pe pământ [...] Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci adevăratul Dumnezeu.” Da, Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu era onorat de către Iosif. Ce exemplu minunat pe care să-l urmăm! – Gen. 45:1-8.

Apoi Iosif i-a acoperit de daruri pe frații săi și oferindu-le sfatul înțelept și prevăzător „Să nu vă certați pe drum,” i-a trimis înapoi la tatăl său în ținutul Canaan. (Gen. 45:24) Având parte de o asemenea bucurie, Iacob care era în vârstă de 130 de ani a acceptat într-un final vestea bună că Iosif este în viață! „Ah, mă duc să-l văd înainte să mor!” Din pricina foametei, Iosif a invitat pe tatăl său și întreaga sa familie să vină să locuiască în Egipt, ceea ce au și făcut. Faraon le-a dat ținutul Gosen, unde au rămas și unde au primit hrană pentru restul perioadei de foamete. – Gen. 45:28; 47:1-10.

Pe măsură ce foametea continua an după an, egiptenii și-au epuizat treptat toate resursele cu care puteau cumpăra hrană și în final s-au vândut lui Faraon ca să poată supraviețui. De aceea Iosif a putut să le dea ținut unde a considerat el că e mai bine. Le-a dat sămânță pentru a cultiva pământul, iar din roade trebuiau să dea a cincea parte lui Faraon pentru folosirea terenului. – Gen. 47:13-26.

După ce Iacob a murit la vârsta de 147 de ani, Iosif a respectat dorința tatălui său de a fi înmormântat pe câmpia Efron, unde fuseseră înmormântați Avraam și Sara, Isaac și Rebeca și Lea. Dar acum că tatăl lor murise, frații lui Iosif, care încă erau bântuiți de conștiința vinovăției lor, se temeau că vor cădea în mâinile lui Iosif. Și de această dată Iosif a adus cinste Dumnezeului Său prin vorbirea și purtarea sa, spunându-le acestora: „Nu vă temeți, căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi mi-ați vrut răul. Dumnezeu a vrut să schimbe răul în bine, ca să acționeze ca în ziua aceasta și să păstreze în viață mulți oameni. Acum dar, nu vă temeți! Eu mă voi îngriji de hrana voastră și a copilașilor voștri. – Gen. 49:29-32; 50:15-21.

Iosif a mai trăit cincizeci și cinci de ani de la moartea tatălui său, ajungând la vârsta de 110 ani. Chiar înainte de moartea sa a mai dovedit încă o dată că este un martor credincios făcând referire la promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam: „Prin credință Iosif, spre sfârșitul vieții, a menționat plecarea fiilor lui Israel și a dat o poruncă privitoare la rămășițele sale pământești” și anume ca atunci când izraeliții vor părăsi în cele din urmă Egiptul să ia și rămășițele sale pământești cu ei. Fără îndoială că aceste cuvinte ale lui Iosif au adăugat o rază de speranță în viețile descendenților lui Israel în lunga perioadă în care au îndurat selavia tiranică a Egiptului. – Evr. 11:22; Gen. 50:24.

Iosif a fost cu adevărat un martor credincios al lui Iehova. El a adus cinste lui Dumnezeu prin purtarea sa față de frații săi, în casa lui Potifar, în temnița regelui și ca administrator al proviziilor în Egipt. Și nu a pierdut nicio șansă de a mărturisi despre supremația Dumnezeului său: în fața soției lui Potifar, a tovarășilor de temniță, a lui Faraon și a fraților săi în repetate rânduri. Consemnările despre viața lui ne vor ajuta negreșit să ne pregătim deplin pentru orice lucrare bună.

Pe lângă stilul de viață exemplar, Iosif prezintă interes pentru noi deoarece Iehova Dumnezeu S-a folosit de el pentru a ne oferi un prototip al adevăratului Salvator al lumii, Isus Cristos, marele administrator al hranei spirituale. Cât despre calea credinței pe care a urmat-o, la înviere Iosif va fi, alături de Isus, Cel pe care L-a prefigurat, unul dintre aceia care vor fi numiți prinți peste întregul pământ. – Ps. 45:16.

„Fii smerit umblând cu Dumnezeul tău”

„Iată! Cât de bine și de plăcut este ca frații să trăiască în unitate!” Cu siguranță aceste cuvinte ale lui David evocă amintiri sensibile în inimile celor din societatea Lumii Noi, căci este într-adevăr o bucurie să vă conectați cu frații creștini, care sunt uniți, „ca o turmă-n țarc.” Cât de diferit este față de situația din societatea lumii vechi! Ca de exemplu, când oamenii se întâlnesc la o adunare a Națiunilor Unite, este o agitație atât de mare, încât președintele își rupe ciocanul, încercând să restabilească ordinea, iar adunarea trebuie să fie încheiată din cauza conflictului și confuziei! – Ps. 133:1; Mica 2:12.

De ce există unitate în societatea Lumii Noi? Datorită dragostei despre care Isus a spus că Îi va distinge pe adevărații Săi discipoli. O asemenea dragoste aduce umilință, fără de care unitatea nu este posibilă. Mândria este cea care, contrar umilinței, provoacă de la început conflict și dezacord, opusul unității. – Ioan 13:34, 35.

Așadar, cel mai potrivit, Cuvântul lui Dumnezeu, ne poruncește mereu să fim umili: „Să umbli modest cu Dumnezeul tău.” „Umiliți-vă înaintea lui Iehova.”

„Toți să vă încingeți cu umilință.” „Umiliți-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu.” – Mica 6:8; Iac. 4:10; 1Pet. 5:5, 6.

Necesitatea de a fi umil a fost accentuată în mod repetat de către Isus: să devii ca un copilaș; să ocupi un loc josnic la un banchet; când te rogi, să fii ca un perceptor modest, nu ca Fariseul moralizator. Observă și faptul că porunca de a fi umil a servit ca punct de plecare pentru condamnarea aspră a lui Isus, cea a liderilor religioși ipocriți și mândri din vremea Sa. În contrast izbitor față de calea lor mândră a fost calea umilă a lui Isus, aceea de a-L slăvi mereu pe Dumnezeu: „Eu nu fac nimic de la mine.” Venirea Sa pe pământ, precum și întreaga Sa sălășluire pământească, a fost un exemplu strălucitor de umilință, după cum arată clar apostolul Pavel, în Filipeni 2:5-8. Caracteristic umilinței lui Isus a fost dorința Sa de a spăla picioarele apostolilor Săi. – Mat. 18:3, 4; Luca 14:7-11; 18:9-14; Mat. 23:12; Ioan 8:28; 13:5.

DE CE SE PRETINDE

Ce înseamnă a fi umil? Termenul „umil” are la bază rădăcina *humus*, însemnând „pământ” sau „sol.” Este definit prin „a se considera inferior; a cere puține lucruri de la cineva; care nu este mândru sau sigur de sine în spirit, comportament sau aparent; modest.” – Webster.

Umilința creștină este sinceră. Nu este o supunere neînsemnată, din cauza fricii sau pentru răsplata egoistă, ci este bazată pe principii corecte, unul dintre care este dreptatea. Noi suntem datori lui Dumnezeu să fim umili. Din întreaga creație inteligentă a lui Dumnezeu, noi, mai ales, ar trebui să fim umili, căci ocupăm cea mai modestă poziție. Iar datorită păcatului, nu este umanitatea și cea mai nedemnă? De ce, comparate cu Iehova Dumnezeu, cele mai puternice „națiuni sunt ca o picătură de apă dintr-o găleată”, toți oamenii „sunt ca și niște lăcuste”, și „toată carnea este ca și iarba?” – Isa. 40:15, 22; 1Pet. 1:24.

Îi datorăm și aproapelui nostru să fim umili: „Cine te face să te diferențiezi de altul? Într-adevăr, ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Deci, dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” În același timp, a fi umili ne ajută să evităm capcana ipocriziei. – 1Cor. 4:7.

Principiul iubirii presupune și să fim umili, și aici, de asemenea, a fi umil, la rândul său, ne face mai iubitori. Dacă Îl iubim pe Tatăl nostru Cel ceresc, noi nu am face orice pentru a ne distra de la gloria cuvenită Lui, nu-i așa? Deci, dragostea pentru Dumnezeu ne va face să umblăm umili înaintea Lui. Și cum se poate spune că, fiind umili, ne crește dragostea pentru Dumnezeu? Pentru că umilința ne face conștienți de nevoia noastră spirituală și ne ajută să apreciem că nu putem să ne conducem pașii de unii singuri, și astfel ne apropiem de Dumnezeu. – Mat. 5:3; Ier. 10:23.

De asemenea, dragostea față de semenii noștri ne va face umili față de ei; umilința ne ajută, de asemenea, să fim mai iubitori. „Aveți aceeași iubire, fiind uniți în suflet, având un singur gând, nefăcând nimic din spirit de ceartă sau din înfumurare, ci cu umilință, considerând că ceilalți vă sunt superiori.” Dacă suntem umili, nu spunem altuia „Nu am nevoie de tine,” ci vom aprecia interdependența

noastră. Dacă suntem umili, nu ne vom simți ofențați dacă suntem desconsiderați. Dacă suntem umili, vom fi îngăduitori fața de ceilalți, aș cum și Dumnezeu este îngăduitor fața de noi și vom continua să arătăm bunătate și compasiune. Umilința apare tuturor celor care caută afecțiune sau dragoste. – Filip. 2:2, 3; 1Cor. 12:20, 21.

La fel de adevărat este și principiul înțelepciunii: ne obligă să fim umili. Doar devenind umili putem avea pace cu Dumnezeu: „Dumnezeu li se împotrivesc celor trufași, dar le dă bunătate nemeritată celor umili.” El trăiește „cu cel zdrobit și cu spiritul umil”. nțelepciunea ne dictează, de asemenea, să fim umili, pentru a fi împăcați cu noi înșine. Cel care este umil nu se poate să fie frustrat sau sfșiat de ambiție egoistă, ci apreciază cu înțelepciune că devotamentul ceresc este un mare beneficiu. – Iac. 4:6; Isa. 57:15; 1Tim. 6:6.

A fi umil este și calea înțelepciunii, deoarece, pe lng faptul că ne determină să fim împăcați cu Dumnezeu și cu noi înșine, ne determină să fim împăcați și cu seamănul nostru și mai ales, cu semenii noștri creștini. Ne face să lucrăm fără probleme, întru unitate, pentru că cel care este umil nu va concura cu seamănul său Creștin; el nu va încerca să-l eclipseze. Cei umili sunt supuși și ascultători în mod evaziv, urmând astfel pacea în societatea Lumii Noi. Așadar, dreptatea, dragostea și înțelepciunea indică faptul că suntem umili.

S NE FERIM DE A NU FI UMILI

Nu este ușor pentru omul conceput în păcat și produs din greșeală să fie umil. Egoismul face ca fiecare să vrea să fie ridicat în slăvi, aș cum a făcut și Satan. Datorită acestui fapt, Cuvântul lui Dumnezeu nu doar că include multe porunci pentru ca noi să fim umili, dar ne și avertizează să nu fim mândri. De fapt, cele două merg mână în mână – prevenirea de a fi umili și avertizarea cu privire la mândrie: „Dumnezeu li se împotrivesc celor trufași, dar le dă bunătate nemeritată celor umili.” „nainte de cădere, inima omului se ngmf, dar înainte gloriei este umilința.” „Omul pământean este umilit de trufia lui, dar cel ce are un spirit umil primește glorie.” – Iac. 4:6; Prov. 18:12; 29:23.

Totuși, toți din societatea Lumii Noi trebuie să se ferească de a nu fi umili, mai ales cei care exercită autoritate asupra altora, cum sunt părinții, cei din congregație, care i nvt pe ceilalți în programul de nstruire, asistenții ministeriali ai congregației, și mai presus de toți, supraveghetorii, fie ei servitori de congregație, de circuit, de cartier, de filială sau zonali.

Toți aceștia au obligația de a fi exemplari în umilința cu care umblă cu Dumnezeu, ba chiar modele de cunoaștere și zel. Astfel i sfătuiește apostolul Petru pe bătrâni: „Nici ca unii care stpnesc peste cei care sunt moștenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă.” Pentru a-i nvt pe ceilalți, ei trebuie să aibă grijă, ca nu cumva mustrarea lui Pavel să li se aplice lor: „Tu deci, care îl înveți pe altul, pe tine însuți nu te înveți?” – 1Pet. 5:3; Rom. 2:21.

Un alt motiv pentru care supraveghetorii trebuie să fie pregătiți este faptul că au de-a face cu mulți frați. Fiecare contact oferă o șansă de a fi de ajutor sau altfel,

aceasta depinzând de faptul că sunt sau nu umili. Apoi, datorită poziției lor, tot ceea ce spun și fac este luat mult prea în serios decât ar trebui.

Apoi, din nou, din cauza sarcinilor pe care le are un supraveghetor, este chiar simplu pentru el să pară prea ocupat, sau de fapt să fie prea energic și eficient, pentru a fi cu adevărat de ajutor celor față de care este responsabil. Acest lucru va determina lipsa sentimentului față de semenii, empatia. Astfel, el ar putea eșua să se coboare la nivelul altora și incapabil să spună, așa cum a făcut-o apostolul Pavel: „Pentru cei slabi am devenit slab, ca să-i câștig pe cei slabi.” – 1Cor. 9:22.

Supraveghetorii trebuie să aibă în minte avertismentul: „cunoașterea îngâmfă, pe când iubirea zidește.” Talentul înnăscut, studiul dobândit sau chemarea la slujire pot face ca o persoană să iasă în pierdere în fața umilinței. „El este bun, dar știe acest lucru,” nu ar trebui să fie spus de niciun supraveghetor din societatea Lumii Noi. Dacă nu se menține umil și pe o perspectivă corectă, el poate deveni, cu ușurință, „umflat de mândrie și să cadă în condamnarea pronunțată împotriva Diavolului.” – 1Cor. 8:1; 1Tim. 3:6.

CÂND, ÎN SPECIAL, SĂ FIM ATENȚI?

Se pare că există câteva momente când trebuie să fim, în special, atenți la faptul că suntem în continuare umili, când umblăm cu Dumnezeu. Unul dintre aceste momente este atunci când primim o dojană sau disciplinare. Așa cum ne sfătuiește, cu înțelepciune, Congregatorul: „Dacă spiritul unui conducător se ridică împotriva ta, nu-ți părăsi locul, deoarece calmul domolește mari păcate.” Astfel, când Regele David s-a confruntat cu profetul Natan și și-a spus păcatul, nu s-a ridicat, furios, împotriva purtătorului de cuvânt al lui Dumnezeu, ci a primit dojana cu umilință. Calmul său, umilința sa, pocăința sa, au făcut ca marele său păcat să fie domolit, astfel că nu l-a costat nici tronul, nici legământul Regatului. – Ecl. 10:4; 2Sam. 12:1-14.

Pe de altă parte, a existat Regele Ozia, geniul militar. Când a început, cu aroganță să ofere tămâie, el nu a permis preoților să-l dojenească, ci într-un acces de furie impresionant i-a ignorat, și drept urmare, a fost umilit, fiind lovit de lepră și murind de o ciumă trimisă de Iehova. Când primim sfatul sau dojana din partea purtătorului de cuvânt al lui Iehova, este momentul să fim umili, acordând atenție sfatului: „O, fiul meu, nu respinge disciplinarea lui Iehova și nu urî mustrarea Lui, fiindcă Iehova îl mustră pe cel pe care-L iubește.” – 2Cron. 26:16-21; Prov. 3:11, 12.

O altă ocazie delicată, când trebuie să fim pregătiți să fim umili, este cea în care primim o poziție de responsabilitate. Nu dorim să fim respinși, asemenea Regelui Saul, care a început cu modestie, dar prea s-a încrezut în sine, acționând cu neascultare și aroganță, pierzând astfel totul. După cum i-a spus Samuel: „Nu erai tu o căpetenie a triburilor lui Israel și nu te-a uns Iehova rege peste Israel când erai mic în proprii tăi ochi? [...] Îi plac lui Iehova ofrandele arse și jertfele la fel de mult ca ascultarea de glasul lui Iehova? Iată! [...] spiritul de răzvrătire este la fel ca păcatul ghicitului, și a o lua înainte cu înfumurare este la fel ca a folosi puterea magică și terafimii.” Doar continuând să rămânem neînsemnați în proprii noștri

ochi, putem spera să ne bucurăm în continuare de noile privilegii, care au venit în calea noastră. – 1Sam. 15:17, 22, 23.

MIJLOACE AUXILIARE PENTRU A FI UMIL

Ce mijloace auxiliare ne-a oferit Dumnezeu pentru a ne ajuta să „umblăm umili alături de Dumnezeul nostru”? Cu siguranță, primul dintre acestea este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Astfel, regele Israelului a trebuit să-și facă propria copie a Legii și să o citească în toate zilele vieții sale, ca să se teamă de Iehova, Dumnezeul Său, și să păstreze toate cuvintele legii Sale și aceste dispoziții, aplicându-le, pentru ca inima sa să nu se înalțe deasupra fraților lui. – Deut. 17:18-20.

Spiritul sfânt al lui Dumnezeu este Unul al iubirii, puterii și stării bune a minții. Ne va ajuta astfel să fim umili, să evităm resentimentul atunci când suntem disciplinați și să nu ne umflăm atunci când suntem onorați cu noi privilegii de serviciu. Cu siguranță, teama de Iehova ne va ajuta să ne menținem umili, făcându-ne conștienți de relația noastră cu Iehova, răspunderea noastră și dependența față de El. Și, mai ales rugăciunea ne va ajuta să fim umili. În rugăciune, Îi cerem lui Dumnezeu milă, iertare, înțelepciune, spiritul Său sfânt, putere, succesul eforturilor noastre și altele de acest fel. Apreciind nevrednicia și nevoile noastre, rugăciunile noastre către Dumnezeu ne vor reține să fim mândri. Așadar, să luăm cu toții în serios sfatul „să umblăm umil cu Dumnezeul tău.” Acest lucru va însemna multe binecuvântări, atât acum, cât și în lumea nouă, căci „Rezultatul umilinței și al fricii de Iehova aduc bogății, glorie și viață.” – Prov. 22:4.

- **Dacă fratele meu trupesc care a fost excomunicat și familia sa vin în vizită la mine dinafara orașului, îi pot invita în casa mea și pot chiar să le permit să stea peste noapte dacă este nevoie?**

Excomunicarea unui membru cu care ai o relație nu anulează relația firească dintre rudele de sânge. De pildă, excomunicarea nu va desface legătura de căsătorie. Așadar, dacă un frate trupesc care a fost excomunicat își vizitează familia în baza relației de rudenie, nu cel al unității creștine, atunci trebuie să fie primit cu toată cordialitatea cuvenită, dar nu pentru a avea asocieri spirituale cu el și pentru a-l trata ca pe un membru al congregației, ci pentru a discuta doar chestiuni familiale și lumești.

Trebuie să fim rezonabili în astfel de situații, iar dacă ruda respectivă este dintr-un alt oraș și nu se poate întoarce în aceeași zi, ci are nevoie de găzduire, nu poate fi nimic greșit în a fi ospitalier oferindu-i găzduire peste noapte, din simplul motiv că cei doi sunt legați prin legătură de sânge, deși nu prin legături spirituale.

Desigur că nu ar fi bine să încurajezi asocieri frecvente doar din motivul relației de rudenie. Acest lucru ar prejudicia împlinirea responsabilităților față de Domnul Dumnezeu și ar putea chiar să pună în primejdie integritatea și bunăstarea ta spirituală. Trebuie să ai în minte principiul fundamental din Matei 12:47-50. Atunci când un om I-a spus lui Isus: „Iată! Mama și frații Tăi așteaptă afară, căutând să Îți vorbească,” El a răspuns: „Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei? [...] acela care împlinește voia Tatălui Meu care este în ceruri Îmi este și frate și soră și mamă.”

- **Sub ce formă sau în ce fel a venit Satan să Îl ispitească pe Isus? A apărut sub formă umană, sau a fost doar o voce pe care a auzit-o Isus? Și cum se face că Isus a permis ca Satan să Îl ducă în pustiu și prin mijlocul orașului pe parapetul templului? A fost Isus dus efectiv pe parapetul templului? – D. A., Sierra Leone.**

În Iuda 6 citim despre îngerii care „și-au părăsit locuința cuvenită pentru ei” că Dumnezeu „i-a păstrat pentru judecata zilei celei mari, cu lanțuri eterne, în întuneric dens.” În *Turnul de veghere*, 1 octombrie 1955, paginile 594, 595 se spune mai departe: „faptul că ei ‘au fost păstrați pentru judecată cu lanțuri grele’ înseamnă în mod evident că lor nu li se mai permite să se materializeze în trup așa cum au făcut înainte de potop. Această putere de materializare a fost demonstrată de îngerii credincioși ai lui Dumnezeu și chiar de Isus Cristos vreme de mii de ani de la potop, până în zilele apostolilor credincioși ai lui Cristos, în conformitate cu voința lui Dumnezeu și în scopul împlinirii planurilor Sale sfinte. Dar îngerilor păcătoși nu li s-a permis să se mai folosească de această putere, căci ar fi comis abuzuri.” Ținând cont de acest lucru trebuie să concluzionăm că lui Satan, diavolul, i s-a interzis de asemenea să se materializeze pentru a-L ispiti pe Isus.

Cât despre faptul că Isus a permis lui Satan să Îl ducă pe parapetul templului, nu pare deloc rezonabil să dăm o interpretare literală a tuturor sintagmelor din consemnarea despre ispitirea lui Isus în pustietate. Desigur că nu există niciun munte de pe care se pot vedea „toate regatele lumii și gloria lor.” De asemenea, trebuie să tragem concluzia chibzuită că Satan nu L-a dus pe Isus literalmente, în trup, „în cetatea sfântă” și L-a așezat „pe parapetul templului.” Astfel de lucruri nici nu ar fi fost necesare pentru ca ispitirea să fie puternică. – Mat. 4:3-10.

TURNUL de VEGHERE

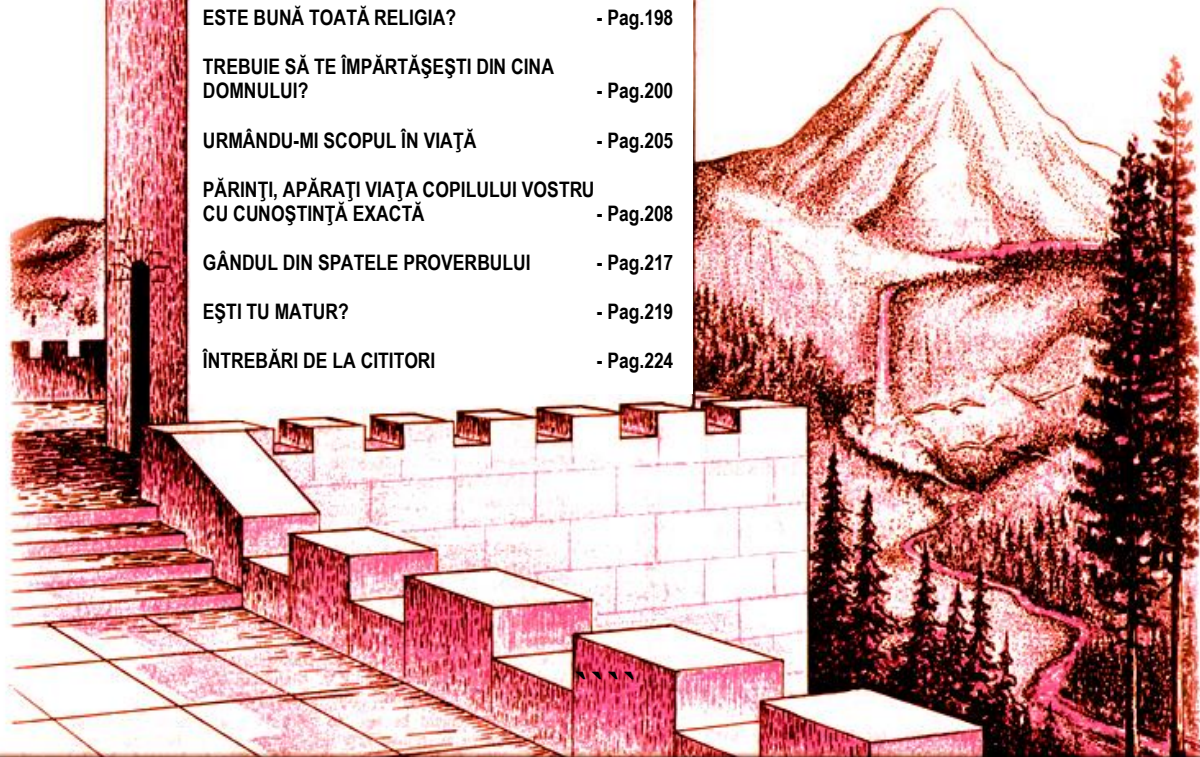
15 Martie 1961

Nr. 6

Cuprins:

PĂRINȚI, VĂ EDUCAȚI COPIII?	- Pag.191
ESTE BUNĂ TOATĂ RELIGIA?	- Pag.198
TREBUIE SĂ TE ÎMPĂRTĂȘEȘTI DIN CINA DOMNULUI?	- Pag.200
URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ	- Pag.205
PĂRINȚI, APĂRAȚI VIAȚA COPILULUI VOSTRU CU CUNOȘTINȚĂ EXACTĂ	- Pag.208
GÂNDUL DIN SPATELE PROVERBULUI	- Pag.217
EȘTI TU MATUR?	- Pag.219
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.224

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

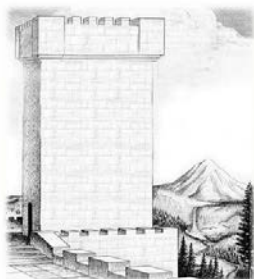
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„Învăță pe copil calea
pe care trebuie s-o
urmeze; nici când va
îmbătrâni, nu se va
abate de la ea.” – Prov.

PĂRINȚI, VĂ EDUCAȚI COPIII?

PĂRINȚI, înainte să se nască copilul vostru, opriți-vă și reflectați la viitorul lui, la țelurile pe care i le stabiliți în față și la cum ar putea el să atingă acele țeluri cu ajutorul dumneavoastră. În acest punct începeți să formulați, pe cât de amănunțit și de complet puteți concepe, o serie de instrucțiuni. Fiți gata să vă învățați copilul să se comporte în fiecare pas al vieții. Când începe să înțeleagă – da, încă din fragedă pruncie – explicați-i viitorul care îl așteaptă. Arătați-i sarcinile și responsabilitățile lui. Dați-i instrucțiuni și direcțiuni despre cum să-și îndeplinească sarcinile, cum să evite pericolele și cum să-și asigure binecuvântările, care sunt întinse toate înaintea lui. Fixați ferm scopul vieții veșnice în mintea copilului dumneavoastră prin insuflare zilnică; apoi prin exemplu, conduceți-l încet, pas cu pas, pe calea vieții ce ați conturat-o dinaintea lui, până când fiecare pas va fi devenit un obicei puternic stabilit. Roagă-te fără încetare pentru binecuvântările lui Iehova peste toată această învățătură și instruire. Atunci vei fi respectat porunca lui Iehova: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze; nici când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Prov. 22:6, *RS*) Avem Cuvântul lui Dumnezeu că o asemenea instruire a unui copil când este tânăr și impresionabil nu va fi niciodată ștersă și că asemenea obiceiuri bune nu vor fi niciodată distruse.

²Cuvântul evreiesc *hhanákh*, tradus prin „a instrui” sau „a iniția”, mai înseamnă de asemenea și a dedica. Este folosit deseori în conexiune cu dedicarea unei persoane, a unei case sau orice în serviciul lui Dumnezeu. Așadar, părinți, dedicați-vă copilul lui Dumnezeu; apoi, învățați-l, instruiți-l și disciplinați-l ca pe copilul lui Dumnezeu, pe care El l-a încredințat în grija voastră. „Iată! Fiii sunt un dar de la Iehova; rodul pântecului este o recompensă.” (Ps. 127:3) Dacă părinții sunt atenți la aceste vorbe și le ilustrează prin propria purtare, atunci fiii și fiicele lor vor avea așternut clar în fața lor modul de viață și nu vor avea niciun motiv just pentru a se abate de la el.

³Părinții din regnul animal își instruiesc cu multă durere puii pentru supraviețuire. Luați ca exemplu mama căprioară și micul ei ied. Ce știe micul pui de căprioară despre puma cea rea și despre cum să evite să devină o masă pentru această bestie puternică? Mai nimic. Dar Iehova i-a insuflat mamei căprioară

înțelepciunea în ceea ce privește tehnicile de supraviețuire. În mod instinctiv mama căprioară își instruește puii să scape de pericol și să supraviețuiască. Prima ei regulă este ascultarea la învățătură. Când pericolul amenință, mama căprioară îi comandă celui mic să rămână absolut nemișcat. Fiind extraordinar de camuflat și perfect nemișcat, iedul rămâne ascuns pentru dușmanii lui. Leul rage pentru a-i speria pe cei mici și pentru a-i face să-și trădeze poziția. Ar putea părea mai înțelept pentru micuța căprioară să sară și să fugă pentru viața sa. Dar cât de departe crezi că ar ajunge înainte ca leul flămând să se năpustească asupra ei? Nu foarte departe. Cel mic își ascultă mama până când pericolul trece. Mama apoi se întoarce și îi indică celui mic că este liber să se miște. Cel mic țopăie fericit că este în viață. Mama îl linge cu afecțiune pentru că a ascultat. Da, ascultarea înseamnă viață, iar nesupunerea înseamnă moarte. Părinții umanității trebuie să le dea copiilor lor această lecție vitală.

⁴Înainte ca părinții să poată insufla tehnicile de supraviețuire expuse în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, ei înșiși trebuie să le cunoască și să fie ghidați de ele. Moise le-a spus părinților izraeliți: „Aceste cuvinte ce vi le poruncesc astăzi să le aveți în inima voastră.” După aceea, Moise a declarat: „Să le întipăriți în mintea copiilor voștri și să vorbiți de ele când veți fi acasă, când veți pleca în călătorie, când vă veți culca și când vă veți scula.” (Deut. 6:4-9) Copiilor le este poruncit de către Iehova să asculte părinții instruiți teocratic: „Ia aminte, fiule, la poruncile tatălui tău și nu uita legea mamei tale. Leagă-le în jurul inimii tale încontinuu; atașează-le de gâtul tău. Când hoinărești, te vor conduce; când ești întins, te vor păzi și când te vei fi trezit, tu vei fi grija lor. Căci porunca este lampă și lumină este legea, iar muștrările de disciplină sunt calea vieții.” Copiilor trebuie să li se facă cunoscut că este voia lui Iehova să respecte și să asculte sfaturile părintești, căci acesta este mersul vieții. – Prov. 6:20-23; 4:10-13, 20-24.

ACASĂ, CENTRUL INSTRUIRII

⁵Casa este centrul instruirii teocratice. Ceea ce se întâmplă în casă va afecta copilul pentru tot restul vieții lui. Capul acestui centru de instruire este tatăl. El trebuie să poarte responsabilitatea prin preluarea conducerii în instruirea copiilor lui. Biblia subliniază rolul major pe care tatăl îl joacă în educarea copiilor lor, prin aceste cuvinte: „Iar voi, taților, nu întârâtați copiii voștri, ci continuați să-i creșteți în disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova.” (Efes. 6:4) Dr. Benjamin Spock spune: „Unii tați au fost crescuți cu ideea că grija pentru bebeluși și pentru copii aparține în totalitate mamei. Aceasta este o idee greșită.” După cum arată Biblia, un bărbat trebuie să fie lângă copiii lui pentru a ajuta la dezvoltarea lor. Dacă nu este lângă ei, aceasta le afectează creșterea, indiferent dacă el vrea acest lucru sau nu. Copilul este foarte atașat de tatăl lui. „Tatăl meu știe despre ce vorbește,” spune copilul. Dar când tatăl

eșuează în instrucție sau în preluarea conducerii, ori dacă devine prea critic sau prea strict și dur, copilul va fi rănit în sinea lui. El așteaptă mai multe de la tatăl lui și pe bună dreptate.

⁶Recent, a fost făcut un test care a arătat cinci factori ce au diferențiat un număr mare de copii delincvenți de un număr mare de copii non-delinvenți. Acest test, ce a acoperit o perioadă de zece ani, a arătat că factorii diferențiatori sunt: (1) disciplina de la tată, (2) supraveghere din partea mamei, (3) afecțiunea tatălui, (4) afecțiunea mamei, (5) coeziunea familiei. Descoperirea surprinzătoare a fost accentul pe care copiii îl pun pe ghidarea, afecțiunea și disciplina tatălui. Tatăl prea strict, aspru și neînțelegător a avut un punctaj mic. Tatăl blând și ferm a avut un punctaj mare. Mama nepăsătoare care i-a permis copilului ei să cutureiere străzile a fost punctată slab. Nu există scăpare din acest fapt: dacă copiii devin buni sau răi depinde în mare măsură de instruirea pe care o primesc în casă de la tată și de la mamă.

⁷Părinții nu trebuie să se mintă că îndeplinesc porunca lui Dumnezeu de a instrui un copil prin simpla lui trimitere la o școală de duminică sau un alt fel de întâlnire religioasă. Instruirea religioasă de bază va fi primită în casă. Părinții nu pot trece cu ușurință această responsabilitate altcuiva. Rapoartele arată că binecuvântarea lui Dumnezeu nu stă în sistemul școlii de duminică. Deși există mai mult de 36,000,000 de copii înscriși la aproape 300,000 de școli duminicale în Statele Unite, „puține vieți sunt transformate într-o ucenicie adevărată plină de Cristos,” a spus un preot remarcabil. Ne dorim pentru copiii noștri o creștere bazată nu pe o dietă de credință anemică, ci pe hrană spirituală puternică care este capabilă să-i transforme în bărbați și femei creștini maturi, cu personalități înnoite. Locul unei asemenea instruirii este acasă, cu părinții în poziția de conducere.

UN PROGRAM ZILNIC SPECIFIC

⁸Instruirea acasă are o șansă mai mare de reușită dacă părinții au un program specific zilnic conturat pentru a fi urmat de către copii. Biblia ar trebui citită zilnic, la o oră fixă, apoi ar trebui să urmeze un scurt rezumat pentru a verifica ceea ce au înțeles copiii din ce s-a citit. Aceeași procedură ar trebui urmată zilnic când se discută textul și comentariile din *Anuarul martorilor lui Iehova*. Ar mai trebui să existe acasă un studiu biblic săptămânal cu copiii și un studiu săptămânal familial *Turnul de Veghere* la care copiii ar trebui să participe. Notă: ziua și ora pentru fiecare dintre aceste studii ar trebui să fie fixă astfel încât în respectiva zi și oră copilul să știe la ce să se aștepte. Odată ce obiceiurile studiului sunt formate, ele vor fi foarte greu de dezvățat. Apoi, când copilul este plecat de acasă, mintea lui va fi atrasă către ce fac mama și tatăl lui la respectivele ore. Aceasta atrage copilul mai aproape de cercul familiei și îl va face să reflecteze la bunele lucruri învățate acasă.

⁹Copiii rețin lucrurile foarte ușor. Antrenați-i să-și folosească mințile pentru a-și aminti pasaje importante din Biblie. Învățați-i să pronunțe cu acuratețe numele cărților Bibliei, alte nume și cuvinte biblice. Instruiți-i în doctrina Bibliei. Insuflați-le abilitatea de a lua decizii, de a discerne binele de rău. Învățați-i să aibă

voință. Îi va ajuta să reziste tentațiilor când vor fi mai mari. Instruiți-i să împartă lucrurile cu ceilalți. Aceasta le va crea un spirit generos. Nu vă grăbiți să criticați, dar fiți rapizi în a fi plini de înțelegere. Copiii trebuiesc învățați de respectul pentru lucrurile sfinte și considerația pentru frații și surorile mai în vârstă, compasiunea pentru cei bolnavi, bunătatea pentru toți. (Lev. 19:32) Ei trebuie să fie învățați de smerenie, modestie și moralitate. La zece ani, un copil este de o moralitate intensă. Instilați în această minte receptivă principiile de moralitate ale Bibliei. Învățați-i bunele și relele asocierii cu sexul opus, cum să se comporte la adunările sociale și așa mai departe. Marile și micile lucruri contează foarte mult pe parcursul acestor ani impresionabili; așadar, părinți, instruiți-vă copiii. Învățați-i să fie ordonați în îmbrăcăminte, în obiceiurile de vorbire și în alte lucruri atât în intimitatea casei lor cât și în public. Instruiți-i să aibă grijă de camerele lor, de pantofi, de haine și așa mai departe. În ceea ce privește banii, învățați-i diferența dintre extravagantă și prudentă, dintre avariție și generozitate. Lăsați-i să dea din alocația lor pentru întreținerea Sălii Regatului. Lăsați-i să plătească literatura pe care o folosesc; astfel îi învățați valoarea banilor. Învățați-i să se roage rugăciuni pline de atenție, semnificative. Insuflați-le cele mai bune maniere și ei vă vor fi recunoscători pentru instruirea ce le-ați dat-o. În schimb, veți culege roadele unei mari bucurii pentru răbdarea și muncă grea pe care ați depus-o: „Tatăl celui neprihănit se înveselește și cel ce dă naștere unui înțelept se bucură. Să se bucure tatăl tău și mama ta, să se înveselească cea care te-a născut.” Cu toate acestea, „Un fiu nebun aduce necaz tatălui său și amărăciune celei ce l-a născut.” „Cine dă naștere unui nebun va avea întristare și tatăl unui nebun nu poate să se bucure.” (Prov. 23:24, 25; 17:25, 21) Instruirea în tinerețe va face diferența.

DISCIPLINAREA ȘI INSTRUIREA

¹⁰Părinți, chemați-L pe Iehova pentru îndrumarea felului cum să vă instruiți și disciplinați copilul. Manoe, tatăl lui Samson, a vrut ca fiul său să crească în mod corect. Așa că s-a rugat lui Iehova pentru ghidare în educarea fiului său. „Iartă-mă Iehova,” s-a rugat Manoah. „Să mai vină o dată la noi omul lui Dumnezeu pe care L-ai trimis și să ne învețe ce să facem pentru copilul care se va naște.” „Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Manoah și Îngerul lui Dumnezeu a venit” și le-a dat instrucțiuni din nou. Fiul lor a crescut un servitor credincios al lui Iehova. (Jud. 13:8-14) Urmați acest exemplu bun. Rugați-vă la Iehova pentru îndrumare și apoi urmați direcțiunile Lui în Cuvântul Său.

¹¹Oricât de bune ar fi intențiile unui copil, el este totuși un copil și trebuie tratat ca atare. Este necesară o supraveghere constantă, deoarece „naivitatea e legată de inima unui copil,” spun Proverbele; „nuiaua disciplinei este cea ce o va scoate departe de el.” Părinții trebuie să fie consecvenți în instruirea lor. Ei trebuie să simtă, să vorbească și să acționeze așa cum se așteaptă de la copil să se poarte și să se asigure că o face. Sunt momente când nuiaua textuală ar trebui folosită pentru a menține pacea și respectul familiei. Scripturile ne sfătuiesc: „Nu cruța copilul de muștrare. Căci dacă-l vei lovi cu nuiaua nu va muri. Lovindu-l cu nuiaua, îi scoți sufletul din Locuința morților.” (Prov. 22:15; 23:13, 14) Doctorul Spock spune:

„Îndrumarea fermă, ce țâșnește din devoțiune, nu este doar bună pentru copii – ei o iubesc!” Tatălui și mamei trebuie să le pese destul de copilul lor pentru a-l învăța binele și răul. J. Edgar Hoover, directorul Biroului Federal de Investigații al Statelor Unite, a spus: „Disciplina, invocată corect și complet, naște mândrie și respect. Iar copiii vor – cu disperare – să fie disciplinați. Superficial, ei pot fi rebeli. Dar la un nivel mai profund, unde se formează caracterul, un copil vrea să i se spună ce poate și ce nu poate face. Are nevoie de stâlpi indicatori care să-l ajute să se orienteze în lume. El caută acești indicatori la părinții săi. Dacă părinții sunt leneși sau indiferenți ori prea indulgenți, mai este de mirare că un copil își pierde dragostea și respectul pentru ei? Cum ar putea un copil să se uite cu admirație la un părinte care încontinuu face compromisuri și îi cedează?” În aceeași ordine de idei, judecătorul Philip B. Gilliam de la Curtea Juvenilă din Denver, Colorado, a dat câteva sfaturi directe de interes și ajutor pentru părinții conștienți, spunând: „Tinerii au nevoie de multă dragoste părintească în viața lor. Aceasta înseamnă furnizarea disciplinei solide pe care ei o solicită și după care tânjesc fără să-și dea seama. Și înseamnă să vă oferiți cu înțelepciune pe voi, experiența voastră și judecata.” Deci, nu vă rețineți de la a disciplina copilul. O bătaie bună cu palma pe spate, dar ceva mai jos, nu-l va ucide. Îl va asigura că vă pasă. Scripturile următoare subliniază înțelepciunea folosirii disciplinei: Proverbe 3:11, 12; 4:1; 13:1, 24; 19:18; 22:15; 23:13, 14.

¹²E posibil ca lovirea să nu fie întotdeauna răspunsul atunci când copilul tău nu ascultă. Tactul, calmul, înțelepciunea și un pic de bun-simț din partea voastră ca și părinți ar putea da rezultate. Un zâmbet cald e foarte dezarmant; chiar și copiii mici nu-i pot rezista. Totuși, înainte să-ți cerți copilul, asigură-te că el este de vină, și nu tu. De exemplu, ai putea spune: „Johnny, nu mângăli în cărțile Societății, sau îți iei bătaie!” Poate este destul de clar pentru tine, dar este la fel de clar și pentru Johnny? Îi dai voie să scrie pe alte cărți. El te vede subliniind Biblia ta, așa că în micuța lui minte el gândește astfel: „De ce nu se poate?” Așadar, în instruirea copilului tău, fă-l să știe într-un fel în care să înțeleagă. „Cartea asta este a lui tati. Nu trebuie să scrii în ea.” Sau, „Cartea asta este pentru slujire. Nu trebuie să fie semne în ea – înțelegi?” Dați-i un motiv pentru porunca voastră. O bătaie nu va ajuta întotdeauna.

¹³Părinții teocratici vor dori să-i insuflă copilului lor dorința de a deveni unul din slujitorii lui Iehova. Așezați acest țel în fața inimii copilului devreme. Cel mai bine puteți face asta oferind un bun exemplu prin voi înșivă. Luați copilul cu dumneavoastră din casă în casă la ministeriat, la vizite și la studiile biblice la domiciliu. Explicați-i de ce faceți anumite lucruri. Trebuie să vă asigurați că el înțelege și cum și de ce există așteptări de la el să facă anumite lucruri. Spuneți-i de ce ați oferit o anumită predică la ușă, de ce ați oferit cartea în locul revistelor. Invitați-l să comenteze. Insuflați respect cu argumente. Este cel mai bine să nu dați ordine întotdeauna. – Ex. 12:26, 27.

¹⁴Bunătațea, căldura și înțelegerea au o cale lungă în crearea unei dorințe înăuntrul copilului de a deveni un martor al lui Iehova. Nu este suficient să-i spui fiului său fiicei tale „Vreau să fii un slujitor al lui Iehova.” Copilul trebuie să vadă

în tine un bun motiv pentru a deveni unul. Ceea ce spui, cum trăiești și cum te porți tu însuși este cântărit în mintea copilului pro sau contra ministeriatului. Deci dacă împlețiți instruirea cu dragoste tandră și afecțiune, copilul va vedea că ministeriatul este o carieră plăcută de urmat. Nu ezitați să-i spuneți copilului dumneavoastră cât de mult vă place să-l aveți cu voi la Sala Regatului, cât de mulțumiți sunteți de comentariile și notițele lui. Încurajați-l de câte ori puteți și faceți-o sincer. Efectul în bine este copleșitor. Exprimați-vă aprecierea pentru cea mai mică muncă pe care o face. Se poate ca el să fie încet și inefficient, dar amintiți-vă că este doar un copil. Îi ia mai mult să vadă și să facă lucruri. Nu faceți o mare problemă sau, cum spun copiii, „din țânțar armăsar” din orice. Faceți ca lucrurile să pară ușoare, naturale și corecte atunci când îi instruiți. „Câtă vreme slujba este distractivă,” spune un tată deziluzionat, „copiii sunt dinamici; de îndată ce muncă devine rutină sau necesită ceva efort în plus, deja pleacă.” În cazul acesta, faceți ca spălatul vaselor, cosirea ierbii, lustruirea mașinii, curățarea Sălii Regatului, activitatea de la centrul de serviciu și ministeriatul de teren să devină plăcute – „distractive”. În orice caz, fiți răbdători cu copiii. Obiceiurile și atitudinile bune muncii, se deprind în timp. Dar cu exemple bune oferite de adulți și cu o cooperare bună între adult și copil, scopul ministeriatului poate fi atins. Dr. Charlotte Elmott, director al îndrumării și educației secundare în școlile din Santa Barbara, California, a declarat: „Odată ce tinerii capătă experiență într-o slujbă, ei încep cu adevărat să crească.” Instruiți-i să accepte slujbe mici la început, iar apoi să accepte munci și responsabilități mai grele. În curând ei vor fi în poziție să preia controlul în serviciu și să-și asume îndatoririle de slujitor. Nu le refuzați acest privilegiu. De asemenea, înzestrați-vă copilul cu o meserie și poate un hobby. Aceasta îl va ajuta să rămână echilibrat când va crește mai mare.

LUCRURILE MĂRUNTE ÎNSEAMNĂ MULT

¹⁵Copiii sunt foarte sensibili. Lucrurile mărunte înseamnă mult pentru ei. „Dacă mama și tata ar fi mai înțelegători,” spun ei. Fiți înțelegători. Lăudați-vă copilul de câte ori puteți. Fiți plin de înțelegere și îngăduitor. Spuneți: „Cred că recenzia aceea a fost destul de dificilă, dar ai o notă bună.” Întotdeauna căutați să aveți ceva bun de spus care să mai ia din tăișul criticii dumneavoastră. „Cred că ai avut un discurs bun la școala ministerială teocratică, fiule. Dar continuă să lucrezi la punctele pe care le-a menționat slujitorul școlii.” Admonestați-l doar când e absolut necesar. Chiar și atunci, amortizați loviturile cu dragoste și afecțiune și cu un ton înțelegător. Rețineți: „O muștrare pătrunde mai mult pe omul înțelegător.” De asemenea, ni se spune să „fîm blânzi cu toți,” ceea ce îi include și pe copiii noștri. – Prov. 17:10; 2Tim. 2:24, 25; Gal. 6:1.

¹⁶Elementul cu cea mai mare importanță dintre toate în instruirea unui copil este dragostea părinților pentru copil în sensul de a fi devotați lui, de a dori ca el să ajungă bine, să se bucure de toate calitățile lui bune. Doctorul Spock spune: Un copil „își exprimă devoțiunea sa pentru părinții săi prin modelarea lui după imaginea lor; nu doar în sensul copierii abilităților, ocupațiilor, felului de a vorbi al lor, ci încercând cu adevărat să fie civilizați și responsabili ca și ei. În acest mod

băiatul dobândește dorința de a fi cooperant cu bărbații, curajos în caz de pericol, curtenitor cu femeile, loial unei slujbe, la fel cum este tatăl său. În acest mod este inspirată o fetiță să fie de ajutor în casă, devotată copiilor (reali și copiilor-păpuși), tandră cu ceilalți membri ai familiei, la fel cum este mama sa.” În aceeași manieră, copilul tău va vrea să te imite în a deveni un slujitor al lui Dumnezeu. Așadar, oferiți-i un bun exemplu. Arătați-le copiilor dragoste și simpatie. Ascultați-le probleme și experiențele. Faptul că îi ascultați le dă sentimentul că gândurile lor sunt importante pentru dumneavoastră, că știți ce este în mintea lor, că vă pasă de ei și că îi puteți ajuta cu problemele lor. Dacă dumneavoastră nu-i ascultați, altcineva o va face. E posibil ca ei să primească sfaturi greșite.

¹⁷Instruiți-vă copiii așa cum ați dori dumneavoastră să fiți instruit. Fiți preocupați de ei. Părinți, unde sunt copiii voștri acum? Ce fac ei? Când ați avut ultima dată o discuție ca de la inimă la inimă cu copiii voștri? Fiecare copil are nevoie de oportunitatea de a avea un părinte doar pentru el. Oferiți-i această șansă făcând o plimbare cu el. Aceasta îi permite să se familiarizeze cu dumneavoastră. Luați-l cu dumneavoastră în serviciu, la picnicuri, în călătorii; jucați-vă cu el. Luați-vă copilul la serviciile de botez, la toate întâlnirile congregaționale, la adunările naționale și internaționale ale martorilor lui Iehova. De câte ori este posibil, lucrați cot la cot cu el. Încurajați-l să predice și să predea ca și pionier de vacanță. Alăturați-l dumneavoastră să slujească acolo unde nevoia de mărturisire a Regatului este mare. Insuflați-i în mintea sa tânără, spiritul misionar prin citirea experiențelor din *Anuar*, prin primirea misionarilor și pionierilor în casele dumneavoastră. Învățați-vă copilul să-și iubească frații, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, societatea Noua Lume, căci acesta este mersul vieții. Ce binecuvântare mai mare îi poate acorda un părinte copilului său decât o bună introducere în ministeriatul Regatului, care este calea ce duce către viața veșnică?

¹⁸Când copiii sunt instruiți să fie destoinici, când sunt cumpătați și corecți cu un amestec potrivit de fermitate și afecțiune, când sunt disciplinați să îndure greutățile, să fie la locul lor și să asculte și când toate acestea sunt impuse prin exemple bune stabilite înaintea lor și când rugăciuni constante sunt făcute pentru și cu ei, copiii în general nu se abat de la cale. Efectele bune ale instruirii lor pot fi văzute oriunde se duc și pentru cât timp trăiesc. Asemenea copii bine-instruiți devin o sursă de adâncă bucurie pentru părinții lor. Da, părinți, Cuvântul lui Iehova spune: „Tatăl celui neprihănit se înveselește.” (Prov. 23:24) Așadar, părinți, instruiți-vă copilul pe calea pe care ar trebui să meargă. Dacă faceți asta, copilul vostru va fi o bucurie pentru voi, o binecuvântare pentru organizația teocratică și o motivare pentru aranjamentul pe care Iehova l-a instituit pentru instruirea copiilor și anume, căminul, cu tatăl și mama în poziții cheie.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Când ar trebui părinții să ia în considerare viitorul copiilor lor și cât de temeinic ar trebui să se pregătească pentru un program de instruire? (b) Ce obiectiv ar trebui părinții să fixeze ferm în mintea copilului și ce asigurare au părinții dacă urmează porunca lui Iehova din Proverbele 22:6?

2. Ce înseamnă cuvântul evreu *hhanákh*, și ce atitudine trebuie să adopte părinții cu privire la instruirea copilului lor?
3. Ce lecție poate fi învățată din regatul animalelor pe care părinții trebuie să o ducă acasă copiilor?
4. Înainte ca părinții să învețe principiile biblice, ce trebuie ei să știe și ce sfat biblic este oferit copiilor?
5. Care este centrul instruirii copilului, cine îl conduce și de ce este esențială această conducere?
6. Care sunt cei cinci factori pe care i-a dezvăluit un test ce a scos în evidență instruirea acasă?
7. De ce școlile de duminică nu înlocuiesc casa ca și centre de instruire?
8. Ce program specific ar trebui să aibă părinții pentru copiii, și de ce este foarte importantă fixarea unei anumite ore în fiecare zi?
9. Numiți diversele lucruri pe care părinții ar trebui să-i învețe pe copii și spuneți de ce.
10. De ce este conduita plină de rugăciune a lui Manoe un bun exemplu pentru părinții de astăzi?
11. De ce copiii buni au nevoie de supraveghere și orientare și ce spun diferitele autorități cu privire la disciplinarea copiilor?
12. Arătați modul în care o ordine aparent clară poate fi confuză pentru un copil. Ce trebuie să facă părinții pentru a face instrucțiunile clare pentru copii?
- 13, 14.(a) Ce obiectiv vor dori părinții să stabilească pentru copilul lor și în ce mod? (b) În ce fel pot părinții să-și instruiască copilul pentru serviciul din casă în casă? (c) Ce calități vor ajuta copilul să vadă că ministerul este o carieră bună de urmat? (d) Cum își pot părinții instrui copiii să înfăptuiască lucrarea și să accepte responsabilitatea?
15. În ce fel pot părinții să folosească diplomația atunci când își instruiesc copiii?
16. Care este elementul cel mai esențial în instruirea copiilor și de ce este important ca părinții să-și facă timp pentru a-și asculta copiii?
- 17.(a) De ce are nevoie orice copil, și cum poate fi aranjat acest lucru? (b) Cum pot părinții să le insufle copilului lor spiritul misionar, și care este cea mai mare binecuvântare care poate fi conferită unui copil?
- 18.(a) Copiilor care primesc, ce instrucțiuni rămân în mod obișnuit fixate bine în instruirea lor timpurie? (b) Ce motivează instruirea adecvată a copilului?

ESTE BUNĂ TOATĂ RELIGIA?

SUNT toate religiile bune? Potrivit comuniștilor, nicio religie nu este bună. Lor le place să-l citeze pe Marx, care a spus că religia este opium pentru popor. După ce Darwin a îmbrățișat teoria evoluționistă, nu s-a mai folosit de religie. Iar Freud, părintele psihanalizei, a numit religia „Marea Iluzie.”

La extrema cealaltă se află cei care susțin că o religie este la fel de bună ca și cealaltă, sau la fel de adevărată ca și cealaltă, sau că religia însăși este, în sine, un

lucru bun. Ei spun că ar trebui să fie mai multă religie acasă, în școli, în afaceri și guvern, dar fără să menționeze la ce religie se gândesc. Aceasta este poziția adoptată și de câțiva psihoterapeuți contemporani, cum este Carl Jung. Ei sunt mari credincioși în puterea religiei de a-i vindeca pe cei care sunt bolnavi, din punct de vedere emoțional. Jung, în lucrările sale, ignoră întrebările meritului sau validității anumitor convingeri religioase; el este preocupat de faptul că religia îi ajută pacienții.

Istoria omului, și mai ales cea înregistrată în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, nu ne permite să susținem că toate religiile sunt bune. De fapt, ambiția religioasă și invidia religioasă au provocat primele două crime, cea de către Satan Diavolul și Cain, primul fiu al lui Adam. Națiunea lui Israel a suferit o pagubă de nedescris, prin adoptarea religiilor oamenilor din jurul său, cu idolatriile lor, culturile sexuale și sacrificiile umane. În Evul Mediu și chiar până în vremurile actuale, admiratori fanatici intoleranți au comis crime șocante, în numele religiei. În multe părți de pe pământ, abundă cultul animalelor și se aud încă relatări *suttee* – în care o văduvă este convinsă sau forțată să se ardă pe rugul funerar al soțului său. Ei bine, cea mai infamă și atroce crimă din întreaga istorie a omenirii, uciderea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost provocată de liderii religioși. Evident, nu toate religiile sunt bune. Cei care spun acest lucru se înșeală, la fel ca cei care susțin că toate religiile sunt rele. – Ioan 8:44; 1 Ioan 3:12; Mat. 27:20.

Totuși, Biblia arată în mod clar, că există o religie bună. Religia este doar o formă de închinare, serviciul adus la o putere mai înaltă, iar acea religie ar putea fi adevărată sau falsă. Astfel, discipolul Iacov a scris: „Dacă cineva crede că i se închină lui Dumnezeu într-un mod corect, dar nu-și ține limba în frâu, ci își amăgește inima, închinarea acestui om este deșartă.” – Iac. 1:26, *ftn*.

Religia care este bună ar trebui să fie capabilă să ne spună, în mod plauzibil, cui să ne închinăm, de ce și cum. Ar trebui să ne lămurească cu privire la acțiunile elementare și motivele condițiilor prezente. Apoi, ar trebui să ne dea speranță cu privire la viitor și să producă tipul corect de roade, dovedind că este religia cea adevărată. Prin aceste standarde, adevărata creștinătate, după cum este consemnată în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia și învățată și practică de Isus și apostolii Săi, se dovedește a fi, ea însăși, religia cea bună.

Cui ar trebui să ne închinăm? Manualul religiei bune ne spune: Unicului Dumnezeu invizibil, al cărui nume este Iehova. El este cel care a creat și continuă să mențină toate lucrurile animate și neanimate, materiale și spirituale. De ce ar Trebui să ne închinăm Lui? Pentru că se cuvine Lui în calitate de Creator și Cel mai Mare Stăpân al universului. Și nu doar că este corect să ne închinăm lui Iehova Dumnezeu, dar este și lucrul înțelept, iubitor și recunoscător pe care îl facem. Rezultă ca noi să avem viață și fericire veșnice. – Ps. 83:18; Isa. 40:26; 42:8.

Cum ne închinăm acestui Dumnezeu? Ascultând poruncile Lui, care au fost rezumate de Fiul Său astfel: „Să-l iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta” și „Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.” Altfel spus, ne închinăm lui Dumnezeu, acordându-I

devotament exclusiv și făcându-le altora ceea ce am vrea ca ei să ne facă nouă. – Marc. 12:30, 31; Ex. 20:5; Mat. 7:12.

Religia cea bună, prin intermediul manualului său – Biblia, ne oferă informații precise asupra originilor fundamentale ale lucrurilor și motivele actualelor condiții. Arată că Dumnezeu este izvorul vieții, că toate lucrurile își datorează existența Lui și că fiecare dar și cadou perfect vin de la El. Ne spune, de asemenea, de ce Dumnezeu permite nemernicia – datorită întrebărilor legate de stăpânirea lui Dumnezeu și a integrității omului, ridicate de către Satan Diavolul. Aceasta a dat oportunitatea de a arăta unde anume stau oamenii, de partea lui Dumnezeu, luptând pentru adevăr și dreptate, sau împotriva Lui. Cei care își vor păstra integritatea vor fi recompensați cu viață veșnică, ei demonstrând ca Dumnezeu este adevărat și ca Satan Diavolul este un mincinos. – Gen. 1:27; Ex. 9:16; Iov cap. 1 și 2; Ps. 36:9; Prov. 27:11.

Religia cea bună oferă de asemenea o speranță solidă pentru viitor. Ne asigură că datorită faptului că Isus Cristos a murit pentru păcatele noastre și a fost ridicat din morți către Tatăl Său, ne-a fost deschis un drum pentru a deveni împăcați cu Dumnezeu și pentru a dobândi viața veșnică în lumea nouă a dreptății lui Dumnezeu. Pentru a ne întări speranța, Isus ne-a învățat să ne rugăm, pentru ca Regatul lui Dumnezeu și Voința Sa să se facă pe pământ, ca și în cer. – Mat. 6:10; Ioan 3:16; 1Pet. 3:18.

Și în cele din urmă, religia cea bună se dovedește a fi astfel prin schimbările pe care le aduce în viețile celor care o acceptă. Datorită exemplelor date de Dumnezeu, principiilor pe stabilite și recompenselor oferite, ea oferă motivație puternică pentru a trăi în armonie cu voința lui Dumnezeu. Dovadă a acestui lucru este văzută în transformarea adusă în viețile zecilor de mii, făcând ca africanii nativi să renunțe la poligamie și conflictele tribale, învingând mândria națională și materialismul egoist, schimbându-i chiar și pe criminali în oameni drepecți și cu frică de Dumnezeu.

Vei lua un curs drept în această eră spațială, salvându-ți viitorul? Atunci evită ambele extreme, cea a comunismului și cea a creștinătății. Învață religia pe care o aprobă Însuși Marele Dumnezeu, stabilită în Cuvântul Său, Biblia. Lasă să îți modeleze viața, să-ți asigure acum pace și fericire și viața veșnică fericită, în lumea nouă a lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova din societatea Lumii Noi vor fi încântați să te asiste spre acel obiectiv.

Trebuie să te împărtășești din cina DOMNULUI?

PRIMĂVARA venise în anul cunoscut mai târziu ca 33 d.Cr. Ziua era paisprezece a lui Nisan, prima lună a anului evreiesc. Soarele dispăruse dincolo de orizont, în timp ce într-o cameră de la un etaj superior, Isus Cristos și cei

doisprezece apostoli, întinși pe canapele, în jurul unei mese mari, mâncau o mâncare constând în miel fript, pâine nedospită, ierburi amare și vin. Ca evrei credincioși, ei celebrau paștele, comemorând eliberarea izraeliților de sub robia egiptenilor. Ajungând la finalul acestei mese, unul dintre ei, Iuda Iscarioteanul, s-a ridicat și a plecat, iar apoi, potrivit relatării unui martor ocular:

„Isus a luat o pâine și, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o și le-a dat-o discipolilor, zicând: ‘Luați, mâncați. Aceasta reprezintă corpul meu.’ Apoi a luat și un pahar și, aducând mulțumiri, li l-a dat, zicând: ‘Beți toți din el, căci acesta reprezintă «sângele legământului», sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora pentru iertarea păcatelor.’” Și din alte relatări, se pare că Isus a intenționat ca acest eveniment să fie văzut de mai multe ori, căci a rostit apoi: „Continuați să faceți lucrul acesta în amintirea mea.” – Mat. 26:26-28; Luca 22:19.

De ce a poruncit astfel Isus și care este importanța acestor cuvinte? Această celebrare, numită de Pavel „cina Domnului” a fost instituită ca învățătură pentru apreciere – aprecierea a ceea ce Iehova a făcut, dându-L pe Fiul Său, dar mai ales ca apreciere față de ceea ce a făcut Isus Cristos și mai ales față de ceea ce este cerut de către discipolii Săi. Ascultând porunca lui Isus, martorii creștini ai lui Iehova din întreaga lume, se vor reuni după apusul soarelui pe 14 Nisan, pentru a comemora moartea Domnului lor, zi care, potrivit calendarului actual, începe în acest an pe 30 martie.

Luați în considerare cuvintele lui Isus. Comparând trupul Său cu pâinea nedospită, Isus se referea efectiv la trupul său carnal, care era de fapt hrana dătătoare de viață a omenirii, după cum spusese El înainte: „Pâinea pe care v-o voi da este carnea Mea, în numele vieții lumii.” În ceea ce privește vinul, acesta reprezintă efectiv sângele lui Isus sau viața Sa, sufletul sau viața care este în sânge. A servit în favoarea a două scopuri: a luat „păcatul lumii” și a validat un nou legământ, pe care Dumnezeu l-a pus în acel moment, să ia locul legământului legii celei vechi sub Moise, care se sfârșea. – Ioan 6:51; 1:29; Ier. 31:31-34; Faptele 15:14.

Cu acest prilej, Isus i-a pus pe cei unsprezece apostoli credincioși ai Săi, într-un legământ al Regatului, așa cum citim: „Voi sunteți cei care ați rămas întotdeauna cu Mine în încercările Mele; Eu închei un legământ cu voi, așa cum Tatăl Meu a încheiat un legământ cu Mine, pentru un regat, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în regatul Meu, și să stați pe tronuri, ca să judecați cele douăsprezece triburi ale lui Israel.” Alte scripturi arată cei care vor împărtăși această glorie cu Isus și cei unsprezece apostoli credincioși vor fi alți 143,989, un total de 144,001. Toți aceștia au parte de prima înviere și domnesc ca regi și preoți pentru o mie de ani. Astfel, ei sunt chemați să participe la cina Domnului. – Luca 22:28-30; Rev. 14:1, 3; 20:4-6.

NICIO PROBLEMĂ ÎN VREMURILE TRECUTE

A fost o vreme când întrebarea de a participa sau nu la cina Domnului nici nu trebuia pusă. În prima congregație creștină, toți creștinii dedicați și botezați au devenit membri ai trupului lui Cristos, au fost unși de spiritul sfânt și au dat

dovadă de el, fiind capabili să folosească unul sau mai multe daruri miraculoase ale spiritului, cum ar fi vindecarea, vorbirea în limbi, interpretarea limbilor și așa mai departe. Cât timp aceste daruri au fost împărțite, a fost clar tuturor cine se va împărtăși cu pâinea și vinul de la cina Domnului.

Chiar și după risipirea acestor daruri, când apostolii, ca și cei cărora le-au fost împărțite aceste daruri, au adormit în moarte, a fost comparativ ușor de determinat dacă cineva urma să ia parte sau nu la Împărăție, dacă era sau nu Fiul lui Dumnezeu, zămislit prin spirit, membru al trupului spiritual al lui Cristos. Cel puțin până în vremurile actuale, a fost adevărat că „toți cei ce sunt conduși de spiritul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Fiindcă voi nu ați primit un spirit de sclavie care provoacă din nou teamă, ci ați primit un spirit de adopție ca fii, spirit prin care strigăm: «Ava, Tată!»” Apoi, despre ei s-ar mai putea spune: „Noi știm că am trecut de la moarte la viață pentru că îi iubim pe frați.” Scripturi ca acestea s-au aplicat doar celor care au corespuns recompensei cerești și Regatului. – Rom. 8:14, 15; 1 Ioan 3:14.

Fără îndoială, în timpul acestor secole, de la moartea apostolilor, până la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, au existat câțiva creștini pe pământ zămislighi spiritual, ce au crescut ca într-un lan, care acum era plin de neghine, așa cum a arătat parabola lui Isus. (Mat. 13:37-43) Apoi, la începutul anilor 1870, Dumnezeu a început să-i adune, iar în 1919 a început împlinirea lui Matei 24:31, care spune: „El își va trimite îngerii cu sunet puternic de trompetă și ei îi vor aduna pe aleșii săi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor.” Faptele arată că, în acel moment, chemarea a fost făcută către mai mulți lucrători al viei. Această chemare a continuat până în anul 1931, când la sfârșitul lucrului „zilei” în vie, toți lucrătorii și-au primit recompensa, dinarul, numele martorilor lui Iehova. – Mat. 20:1-16.

CELELALTE OI

Mai ales din 1931, Iehova Dumnezeu a adunat la el o mulțime de „alte oi”, persoane care se dedică lui Dumnezeu, pentru a face voința Lui și care manifestă iubire pentru frații lor și cei spirituali. Altfel spus, excepție făcând ceea ce privește speranța lor cerească, ei seamănă cu cei ce rămân sau rămășița celor pregătiți pentru regatul ceresc. Aceștia ar putea fi comparați cu locuitorii temporari ai vechiului Israel. Ei au acceptat toate responsabilitățile acordului legii și au împărtășit numeroasele sale binecuvântări, așa cum corespondenții lor de astăzi acceptă responsabilitățile, bazându-se pe Israelul spiritual și împărtășind binecuvântările. Și la fel cum niciun străin sau locuitor temporar nu ar putea deveni rege, tot așa niciunul dintre cei care fac parte din mulțimea celorlalte oi nu ar putea aparține de clasa conducătoare, care nu este astfel. – Deut. 17:15.

Din 1931, mesajul Regatului a fost direcționat mai ales spre marea mulțimea a celorlalte oi, ale cărei speranțe sunt pământești. Totuși, poate că dintre acestea, sunt chemați indivizi pentru a ocupa orice loc liber din cele 144,000, cauzate de necredință și refuz. Astfel, data dedicării unei persoane va afecta posibilitatea cuiva de a face parte din rămășițe, deși acest lucru nu va fi decisiv.

DIFERENȚE

Și cei care cuprind trupul lui Cristos, mica turmă și marea turmă a celorlalte oi, urmează aceiași pași inițiali. Aceștia constau în acumularea de cunoaștere, regretarea, transformarea, exercitarea credinței în Dumnezeu, în sacrificiul lui Cristos și Cuvântul lui Dumnezeu, dedicându-se lui Dumnezeu, pentru a face voința Lui și a fi botezați în apă. Dar, față de cei care devin parte din trupul spiritual al lui Cristos, Iehova Dumnezeu acționează în numele lor în mod unic: pe baza credinței lor în sacrificiul lui Cristos și a dedicării lor, El îi declară drepti, îi zămislește ca fii spirituali, cu ajutorul spiritului Său sfânt sau forței active, și îi aduce sub ungerea trupului lui Cristos. Toți aceștia sunt făcuți, în același timp, părtași ai noului legământ și ai legământului Regatului. Astfel, din cauză a ceea ce face ființa și ce face Dumnezeu în numele său, un asemenea individ are o convingere fermă a recompensei cerești, dacă rămâne credincios până la moarte. – Rev. 2:10.

Într-o asemenea măsură se aplică cuvintele lui Pavel: „Spiritul însuși depune mărturie împreună cu spiritul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Deci dacă suntem copii, suntem și moștenitori: da, moștenitori ai lui Dumnezeu, dar co-moștenitori cu Cristos, cu condiția să suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați cu El. Căci în această speranță am fost ocrotiți; dar o speranță care se vede nu este speranță, căci mai speră omul într-un lucru pe care-l vede? Dar, dacă sperăm într-un lucru pe care nu-l vedem, continuăm să-l așteptăm cu perseverență.” Și referitor la acestea, Ioan a scris: „Iubiții mei frați, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a dezvăluit încă. Dar știm că, atunci când va fi dezvăluit El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este de fapt.” – Rom. 8:16, 17, 24, 25; 1 Ioan 3:2.

Pentru ca cineva să afle dacă se va împărtăși sau nu cu pâinea și vinul cinei Domnului, trebuie să-și pună următoarele întrebări:

Sunt eu izraelit spiritual, zămislit de forța activă a lui Dumnezeu, pentru a deveni copilul Său spiritual, cu destin spiritual? Am devenit unul, din acest nou legământ, făcut cu Israelul spiritual? Mai mult decât atât, fac eu parte din acest legământ al Regatului? Am eu, ca și Pavel, convingerea fermă că voi avea o înviere cerească, să mă unesc cu Domnul Isus în Regatul ceresc? De vreme ce Însuși spiritul lui Dumnezeu depune mărturie, nu ar trebui să există îndoială în privința acestui lucru. Sunt eu în relație cu Dumnezeu și Isus Cristos așa cum au fost cei unsprezece apostoli, cu care Isus a făcut cina Domnului? Sunt convins că am această chemare cerească, această speranță? Fac din aceasta subiectul rugăciunilor mele, al gândurilor, al aspirațiilor mele?

Dacă ești un bărbat căsătorit și soția ta nu este în acest legământ pentru Regat, trebuie să te întrebi: Sunt pregătit să mor cu conștiința că o voi părăsi, fără să mă mai alătur ei, pe pământ, ci să mă alătur lui Isus Cristos și să o las pe acest pământ? Sau dacă ești soție și mamă trebuie să te întrebi: Sunt pregătită să-mi las copiii și să nu le mai fiu vreodată mamă și să nu iau legătura cu ei în vecii vecilor? A fi membră a miresei lui Cristos are întâietate față de a fi soție unui soț de pe

pământ? Vreau să fiu cu Isus, mai mult decât cu acel bărbat drag, iar acest lucru pentru totdeauna?

Acestea sunt câteva lucruri la care trebuie să ne gândim, să știm ce facem, care va fi destinul nostru. Apoi, putem fi siguri de cursul acțiunii pe care îl vom lua la cina Domnului, dacă ne vom împărtăși sau nu cu pâinea și vinul.

Dacă ai aceste convingeri cerești, atunci te pregătești pentru ele, lucrezi pentru acestea și ele sunt însuși caracterul vieții tale. Apoi, precum apostolul Pavel, ai convingerea, ai mărturia spiritului lui Dumnezeu, dovedind, cu spiritul tău, că ești un fiu spiritual al lui Dumnezeu, un co-moștenitor cu Domnul Isus, în Regat.

Dacă ai astfel de convingere, din toată inima, iar acțiunile lui Dumnezeu cu tine confirmă acest lucru până acum, atunci știi unde te afli și cunoști relația ta cu Dumnezeu; iar apoi ar trebui să te împărtășești cu pâinea și vinul de la cina Domnului, apreciind că acestea simbolizează sacrificiul lui Cristos, însemnând că ai intrat în această relație minunată cu Dumnezeu, cu minunatele Sale oportunități cerești.

CEI CARE NU SE ÎMPĂRTĂȘESC

Dar dacă nu poți să-ți răspunzi cu un „Da!” convingător la toate întrebările precedente, atunci ești unul din marea mulțime a celorlalte oi. Atunci, tu nu ești în legământul regatului și drept urmare, nu te așteaptă un destin ceresc, regal, ci unul pământesc.

Dar vei vrea să te agăți de poporul convenit al Israelului spiritual, pentru că-L iubești pe Dumnezeu, îi recunoști oamenii și vrei să li te alături lor. Dedicându-te lui Dumnezeu, în a face voința Lui, vei veni sub beneficiile minunate ale noului legământ, deși nu faci parte din legământ. Poți aștepta cu nerăbdare bucuriile pământului paradisiac, împărțirea semnului plinătății mandatului de procreare, trăind veșnic pe pământ, în perfecțiune și fericire, alături de copilul tău binecuvântat.

Faptul că un destin ceresc nu este pentru tine nu ar trebui să te facă să te simți nemulțumit. La urma urmei, niciunul dintre noi nu este îndreptățit cu nimic. Totul este bunătate nemeritată, serviciu necuvenit. Dacă toți eram din sămânța lui Avraam, atunci nu mai existau familii ale pământului, pe care să binecuvânteze sămânța. – Gen. 12:3; Gal. 3:16, 29.

Celelalte oi sunt așteptate la cina Domnului, ca și cei din rămășiță, chiar dacă nu se împărtășesc cu pâinea și vinul. Ele au aceeași oportunitate de a se întâlni, ca și cei ai rămășiței, și astfel sunt ajutate prin lecția de apreciere a ceea ce a făcut Iehova Dumnezeu și, mai ales, ceea ce a făcut Fiul Său, asigurând o răscumpărare pentru noi, dar fiind și exemplul perfect pentru noi.

Așadar, să lăsăm rămășițele celor zămislți spiritual, celor din marea mulțime a celorlalte oi, precum și toți oamenii de bunăvoință către Dumnezeu, să țină cont de porunca lui Cristos, reunindu-se la Sala locală a Regatului martorilor lui Iehova joi seara, 30 martie, după apusul soarelui – rămășița să se împărtășească cu pâine și vin, iar ceilalți, pentru a observa, dar toți revigorați spiritual, auzind, în mod repetat, adevărurile sacrificiului lui Cristos.

Urmându-mi scopul în viață

Așa cum a fost relatată de către Allen S. Coville

Se întâmpla în East End-ul Londrei la vârsta de optsprezece ani, când am auzit pentru prima dată de martorii lui Iehova. Sora mea care era căsătorită, locuia la periferia Londrei și obișnuiam să-mi petrec sfârșiturile de săptămână acolo. Ea studia deja adevărul și participa la reuniuni; și când credeam că ea era în grădină sau ocupată cu altceva, mă uitam pe furiș în cărțile Societății care erau așezate de ambele părți ale radioului. Mai târziu, acasă, adevărul a făcut o impresie profundă asupra mea în urma citirii a trei broșuri publicate de Societatea Turnul de Veghere: *Îngerii; Căminul și fericirea și Prosperitatea sigură*.

Frecventam împreună cu părinții mei Biserica Metodistă, dar în cele din urmă am început să merg în schimb la Sala Regatului. În luna iunie a anului 1938 am hotărât să mă angajez în lucrarea de predicare. În acel moment nu exista nici un program de instruire, nici predici de trei până la opt minute și nici o școală a ministerului. Îmi amintesc că noi ofeream o mică broșură numită *Vindecarea*, pentru un penny exemplarul. După ce am mers la șase uși împreună cu un frate, acesta a spus: „Tu du-te acolo iar eu voi fi de partea cealaltă a drumului”. Complet lipsit de diplomație, mi-am început lucrarea de predicare; dar cu ajutorul fraților și cu stăruință și răbdare din partea mea mi-am îmbunătățit prezentările.

Apoi a venit luna septembrie a anului 1938. Am simbolizat devotamentul meu pentru Iehova prin scufundare în apă în timpul întrunirii de la Sala Regală Albert din perioada 9-11 septembrie. Una dintre discuțiile fratelui Rutherford de la întrunire a fost „Asumă-ți faptele”. Mi-am continuat studiile în fiecare moment disponibil. Aveam de făcut o călătorie cu metroul de aproximativ patruzeci și cinci de minute până la muncă și înapoi, și am citit în acest fel o serie de publicații ale Societății.

DECIZIA DE A MERGE LA BETEL

Luna decembrie a anului 1938 a sosit; și fratele Schroeder, în acel moment servul filialei din Anglia a efectuat o vizită congregației, și eu am fost invitat să intru în Betel. Am luat decizia corectă. Cei nouă ani petrecuți în Betel, Londra, au fost cei mai plăcuți, deși am trecut prin momente foarte tensionate în anumite perioade din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Predicarea și înfăptuirea lucrării în condiții permanente de raiduri aeriene trebuiau să fie experimentate pentru a fi înțelese.

Am fost recunoscător pentru că am putut sluji ca serv al congregației pe lângă privilegiile deținute în Betel. Aruncată printre acești nouă ani a fost și experiența de a servi o pedeapsă cu închisoarea din cauza menținerii neutralității în conflictul mondial. Opt dintre frații din Betel au intrat în închisoare în aceeași zi și am fost eliberați în ziua de 4 iulie a anului 1944. În anul 1946 mi-am văzut părinții

începând să studieze adevărul, și a fost o bucurie pentru mine și sora mea să-i vedem pe amândoi botezați la adunarea din Wembley din anul 1951.

Apoi spre sfârșitul anului 1947 a sosit o scrisoare de la biroul președintelui Societății invitându-mă să merg la școala Bibliei Turnul de Veghere din Gilead. „Vă rugăm să raportați la termen începând cu ziua de 25 februarie 1948”. Aici am avut o altă hotărâre de luat; încă puteam să refuz invitația. Mi-am dat seama că m-am dus direct de la munca laică în Betel. Multe gânduri mi-au trecut prin minte atunci când am spus în sinea mea: „Știi, niciodată nu ai fost un pionier. Să presupunem că ai fi trimis într-o lucrare misionară undeva într-o țară străină pentru a merge din casă în casă vorbind în fiecare zi într-o limbă străină, vei fi tu capabil să faci față?” Dar în luna decembrie a anului 1947 au fost douăzeci și patru de martori din Anglia îmbarcându-se pe transatlanticul Regina Elisabeta din New York și eu mă aflam printre ei.

Am debarcat în New York la începutul lunii ianuarie în anul 1948; după sosirea în Betel am fost trimiși în diferite locuri în și din jurul New York-ului așteptând călătoria spre Gilead. M-am bucurat de cele câteva zile petrecute în Brooklyn Betel, având posibilitatea să lucrez acolo după ce am auzit atât de multe despre el.

Cursurile din Gilead au început în data de 25 ianuarie și cele cinci luni și jumătate care au urmat nu aveau să fie uitate niciodată. A fost o muncă grea dar plăcută (programul zilnic de studiu compact precum și sarcinile de la fermă), compania creștină bună (cu frații de diferite naționalități, oferindu-ne o anticipare a viitorului trai în Lumea Nouă), și aprecierea (datorită a ceea ce face organizația, în iubirea sa, pentru aceia care sunt în măsură să îndeplinească cerințele instruirii la Gilead). Da, totul a fost îndreptat către un singur scop – pregătirea pentru lucrarea reală de mai târziu, fiind acum echipați mai bine pentru a avea grijă de „alte oi”.

Ziua absolvirii a venit în data de 1 august 1948, prima absolvire ce urma să aibă loc în campus în fața noii biblioteci construite atunci, Shiloah. Când am plecat din Gilead discursul de absolvire al fratelui Knorr încă ne mai suna în urechi: „Societatea este o organizație umană, dar are spiritul și binecuvântările Domnului și pot spune în numele Societății că nici ea nu vă va dezamăgi. Noi suntem cu fiecare dintre voi”. Și cât de adevărat a fost! De atunci mulți dintre noi ne-am văzut unii pe alții de cel puțin două ori, în anul 1953 la stadionul Yankee și din nou în anul 1958 la reuniunea specială de la New Rockland Palace în timpul Adunării Internaționale *Voința Divină*.

APLICÂND INSTRUIREA GILEAD

După Gilead am slujit ca serv în circuitul din Pennsylvania, circuitul cu numărul patru, începându-mi astfel aplicarea instruirii mele de la Gilead. Apoi, la doar un an după debarcarea de pe vas, șase dintre cei douăzeci și patru de oameni de la început erau din nou pe Regina Elisabeta, pe drumul de întoarcere spre Europa.

Misiunea mea, împreună cu un alt frate englez, a fost în Franța ca misionar, să merg din casă în casă în fiecare zi vorbind într-o limbă străină. Posibilitatea care

mi-a trecut prin minte înainte de plecarea la Gilead avea acum să devină un fapt. Așa că, într-o dimineață cețoasă din luna ianuarie a anului 1949 feribotul de noapte care venea din Southampton către Le Havre și-a făcut intrarea în portul Le Havre. Astfel a început cu adevărat aplicarea instruirii noastre de la Gilead.

Am fost întâmpinați de câțiva dintre vestitorii locali vorbind tot în limba franceză, pe care noi nu am putut-o înțelege. Am părăsit zona de acostare și ne-am îndreptat spre oraș privind la viitorul nostru teritoriu. În cele din urmă am ajuns în locul unde eram cazați, într-un pod care avea o înclinație mică a acoperișului, în casa unui frate și a unei surori în vârstă. Ei au făcut tot ce au putut pentru noi și am apreciat lucrul acesta, însă era atât de diferit! Aici este locul unde a început pentru noi răbdarea, perseverența și adevărata credință în Iehova. În cele din urmă ne-am instalat acolo și am început să lucrăm, noi singuri ocupându-ne inclusiv de spălat și de gătit.

Deși eram înarmați cu câteva cunoștințe de bază a limbii franceze primite la Gilead, am descoperit că este dificil să depunem o mărturie. Cât timp am fost în Anglia mi s-a pregătit o legitimație scrisă în limba franceză, și pe aceasta o foloseam ca să mă prezint. În prima casă în care am fost chemați am găsit pe cineva care avea unele dintre cărțile Societății; noi nu am înțeles că le aveau ci am văzut că ei le aveau pentru că ni le-au arătat. Așa că am continuat vorbind încet: „*Puteți să citiți această carte vă rog?*” Apoi am auzit un potop de cuvinte ca răspuns.

În fiecare săptămână cunoștințele noastre de limbă franceză se îmbunătățeau participând și la studiul *Turnului de Veghere* pe care l-am urmat cu credință în limba franceză.

ÎNVĂȚÂND ȘI PREDÂND LA STUDIILE BIBLICE

Din cauza unor circumstanțe care nu au depins de noi nu am putut rămâne mai mult de cinci luni, și astfel ne-am întors în Anglia. Am primit o altă misiune de data aceasta în Belgia. Am ajuns în Belgia în ziua de 1 septembrie a anului 1949. Înarmat deja cu câteva cunoștințe de limbă franceză, acum fiind și patru misionari împreună, treptat cunoștințele mele de limbă franceză s-au îmbunătățit. Pot spune cu sinceritate că cel mai mare ajutor în înțelegerea și vorbirea limbii franceze l-am căpătat efectuând studii biblice la domiciliu, atât în Franța cât și în Belgia. Am reușit să fac oamenii să înțeleagă faptul că așa aprecia dacă mi-ar corecta greșelile evidente de gramatică și pronunție. În același timp am reușit să le arăt cu ajutorul Cuvântul lui Iehova, cum ar putea învăța „noul limbaj” al Bibliei. Privind în urmă pot spune că am învățat o mare parte a limbii în acest mod – printre oameni și învățând de la ei, și fiind de folos în același timp pentru bunăstarea lor spirituală.

În timpul primei mele luni în Belgia care a fost o lună de campanie a broșurii, am distribuit 514 broșuri; și în luna a șaptea am avut privilegiul să efectuez nouăsprezece studii biblice.

Pe timpul șederii mele în Belgia am avut numeroase privilegii în serviciu: ca misionar, ca serv de circuit, lucrând la Betel Bruxelles și de asemenea slujind ca serv de district. În luna iulie a anului 1955 după ce l-am servit pe Iehova într-un

singur stat pentru aproape șaptesprezece ani, m-am căsătorit cu o soră care era în clasa a șaptesprezecea la Gilead și care era în munca de pionierat din luna mai a anului 1945. Ne-am căsătorit aici în Bruxelles; și până acum am servit în ultimii cinci ani împreună în Belgia.

Munca misionară este o viață fericită. Trebuie să recunosc că acele câteva luni în Franța chiar după Gilead au fost cele mai grele de până acum; dar *acum* mă bucur că nu am renunțat *atunci*, pentru că prin astfel de experiențe o persoană se călește pentru încercările viitoare.

Mă bucur că am luat decizia să merg la Betel Londra atunci în luna decembrie a anului 1938; pentru că acest lucru a adus binecuvântări generoase. Multe privilegii se vor ivi în drumul nostru dacă adoptăm atitudinea lui Isaia: „Iată-mă! Trimite-mă.” Atunci când trebuie să luăm decizii, se cuvine să luăm în considerare prețul plătit, dar cel care decide în favoarea Regatului și a intereselor lui nu va fi niciodată dezamăgit.

Biblia înlocuiește armele

În două state mici învecinate din Guanajuato, Mexic, fiind alcătuite dintr-un total de 153 de suflete, există 150 de martori ai lui Iehova, iar celelalte trei persoane manifestă o bunăvoință față de Iehova Dumnezeu. Iată ce s-a întâmplat. Cu ceva timp în urmă, un reprezentant al Societății Turnului de Veghere a început să le predice acestor oameni și i-a găsit pe toți înarmați cu puști și pistoale din cauza dușmăniei care a făcut ca familii întregi să se ucidă între ele. Când guvernul a încercat să-i acuze pe vinovați, nu au găsit pe nimeni care să fie dispus să depună mărturie. La început acești oameni l-au suspectat chiar și pe ministrul lui Iehova trimis printre ei; apoi unul dintre săteni a fost de acord să țină un studiu biblic în casa lui, și curând el și întreaga sa familie au devenit martorii lui Iehova. În cele din urmă toți vecinii au acceptat adevărul despre Iehova Dumnezeu și despre Regatul Său. Când au fost întrebați ce au făcut cu puștile și pistoalele lor, unul dintre ei a răspuns în șoaptă: „Le-am vândut și cu banii primiți am cumpărat Biblii”. – 1961, *Anuarul Martorilor lui Iehova*.

PĂRINȚI,

**APĂRAȚI VIAȚA COPILULUI
VOSTRU CU CUNOȘTINȚĂ
EXACTĂ**

PĂRINȚII societății Lumii Noi stau cu copiii lor la porțile Lumii Noi a lui Dumnezeu, dar mai trebuie să între.

Satan, demonii săi și o lume nemaipomenit de coruptă și de rea, îi va preveni să intre, dacă acest lucru va fi posibil. Ce pot face părinții pentru a se salva, atât pe ei înșiși, cât și pe copiii lor, pentru a nu rămâne blocați în această lume a depravării și

distrugerii? Ce pot face copiii pentru a evita contaminarea cu această lume veche, protejându-se astfel de la a fi distruși cu ea, în Armagedon? Ceea ce trebuie făcut atât de părinți, cât și de copii, ar trebui să-i intereseze pe toți cei care doresc viață.

² Iehova Dumnezeu, prin Cuvântul Său inspirat, ne informează ceea ce trebuie să facem pentru a supraviețui sfârșitului acestei lumi. „Dobândește înțelepciune, dobândește înțelegere,” este sfatul înțelept. „Nu uita cuvintele gurii Mele și nu te abate de la ele. N-o părăsi și ea te va păzi. Iubește-o și ea te va ocroti.” „Fiindcă înțelepciunea aduce ocrotire, așa cum și banul aduce ocrotire, dar avantajul cunoștinței este că înțelepciunea îi ține în viață pe cei ce o au.” Așadar, dacă părinții vor supraviețui în această vreme de necaz, alături de copiii lor și vor intra în lumea nouă promisă, ei trebuie să caute înțelepciunea lui Iehova, să fie învățați cu privire la căile Lui și să trăiască conform Lor. Cunoștința exactă a Cuvântului lui Dumnezeu va deveni un scut de protecție pentru ei, în această vreme a tentației și crizei. – Prov. 4:5, 6; Ecl. 7:12.

³ La începutul vieții, copiii trebuie să fie învățați cu privire la înțelepciunea lui Iehova, principiile existenței creștine. De îndată ce copilul este suficient de mare pentru a pune întrebări despre viață, va fi suficient de mare pentru a primi răspunsurile sincere. Nu este necesar să explici lucrurile detaliate unui copil, ci doar să-i răspunzi pe scurt, direct și cu veselie. Nu există motiv pentru care să ne eschivăm. Iehova vorbește direct în Biblie, iar părinții pot fi la fel de direcți când le vorbesc copiilor lor. Este responsabilitatea părinților să dea copiilor un scop în viață. Părinții creștini vor dori să facă din lumea nouă, cu binecuvântările sale și viața sa, scopul copilului lor. Pentru aceasta, ei vor memora copilului lor principiile vieții lumii noi. Aceasta va include instruirea faptelor vieții, conceperea biologică a copilului, principalele sale emoții și dorințe. Părinții nu ar trebui să simtă că este necesar să inventeze povești despre „berze care duc bebeluși”, atunci când le explică originea vieții. Miracolul nașterii nu este ceva rușinos. Satisface micile minți curioase cu întrebările vieții „de ce” și „cum se face că”, pentru că dacă nu le spui, o va face altcineva, iar ceea ce copiii ar putea să învețe de la alții se poate să nu fie întotdeauna adevărat. Copiii ar trebui să fie învățați cu privire la nevoia de autocontrol, că forța din ei spre procreare are puterea de a atrage, stânjeni, împărți sau distruge o relație fericită, atunci când este aplicată greșit. Copiii trebuie să fie învățați că există lucruri corecte și greșite și trebuie să învețe să distingă între acestea. (Evr. 5:14) Ei trebuie să crească, să aprecieze că mai multe lucruri greșite nu fac unul corect, că imoralitatea răspândită dintre oameni nu justifică ca cineva să devină imoral, că legile lui Iehova trebuie să fie privite mai presus de orice, pentru ca cineva să dobândească viață. Datorită faptului că „înclinația inimii omului este rea din tinerețea lui” și că „nehibzuinta este lipită de inima copilului”, se poate să fie necesar restricționarea, disciplinarea și chiar pedepsirea copilului, pentru a-l face să nu o ia pe o cale greșită. (Gen. 8:21; Prov. 22:15) Un copil învață cel mai bine prin exemplul iubitor părintesc. Un copil instruit corespunzător va fi capabil să spună precum psalmistul: „Îmi feresc piciorul de orice cale rea, ca să păzesc cuvântul Tău.” Da, Cuvântul lui Iehova va fi un ocrotitor în această lume rebelă. – Ps. 119:101-105.

⁴ Probabil, cea mai periculoasă dintre toate depravările la adresa tinerilor este atitudinea modernă față de sex. Așa a fost cu copiii Israelului chiar înainte de a intra pe Tărâmul Promis. Pentru patruzeci de ani, mulți au perseverat; apoi, pe câmpiile Moabului, înainte de realizarea visului lor, mii dintre aceștia au căzut victime practicilor imorale cu fiicele Moabului. Douăzeci și patru de mii dintre aceștia au pierit într-o singură zi! (Num. 25:1-9) Astăzi, avem o poziție asemănătoare. Înaintea noastră se află lumea nouă a promisiunii, dar în jurul nostru este o lume „înnebunită după sex.” După cum spunea un profesor de la Harvard: trăim sub „presiunea continuă a unei armate gigantice a stimulilor sexuali omniprezenți.” Cărțile și filmele care stimulează indecența sunt cele mai populare. Violul, homosexualitatea, nelegitimitatea și bolile venerice abundă. Povești despre vieți destrăbălate ale personalităților de la Hollywood invadează ziarele, dar rareori sau deloc, citește cineva viețile oamenilor decenti, morali, care au crescut copii sănătoși, pentru binele comunității. Acest colaps moral a fost prevestit că va avea lor „în zilele din urmă.” (2Tim. 3:1-7) Astfel, produce rodul: „Fiindcă ce seamănă omul, aceea va și secera!” (Gal. 6:7) Se pot vedea pretutindeni revolte în aer liber împotriva moralității și convențiilor, cu efect devastator mai ales asupra tinerilor. Sondajele făcute în câteva colegii arată că 79% dintre studenți au aprobat relațiile sexuale înainte de căsătorie. 36% dintre băieții întrebați au spus că au fost determinați să meargă cât au putut de departe, atunci când au ieșit cu fete, de-a lungul a trei întâlniri stabilite. Se știe că băieții și fetele atrăgătoare și-au pierdut total controlul din punct de vedere moral, ajungând confuzi, înfricoșați, deprimați și în pragul sinuciderii. Părinți din societatea Lumii Noi, voi știți că aceste condiții îi confruntă și pe copiii voștri, care sunt forțați de împrejurări să stea alături de copiii lumii. Așa că aveți grijă la copiii voștri, căci viețile lor sunt implicate.

⁵ Vrem ca copiii noștri să crească decenti, bărbați și femei cu frică de Dumnezeu, care să înțeleagă și să aprecieze rolul lor în viață. Dar, doar dorind acest lucru nu îl va și realiza. Trebuie să fim pregătiți să insuflăm principiile drepte, care îi va influența spre companii favorabile. Un mare accent trebuie pus pe tineri, la cererea lui Iehova pentru o bună conduită între sexe, atragerea curățeniei și recompensele păstrării integrității. Conștiința copilului trebuie să fie învățată că singurătatea are locul său, dar că nu trebuie să încalce niciodată prerogativele ce aparțin doar persoanelor căsătorite; că a se comporta delicat sau a abuza de conștiința îndrumată a unei persoane, va suferi distrugere în credința aceluia. Înseamnă pierderea vieții în lumea nouă. (1Tim. 1:19) O asemenea îndrumare trebuie să înceapă devreme, cât mai de tineri, pentru rezultate optime. – 2Tim. 3:15-17.

⁶ Când copilul întreabă pe tatăl său sau mama sa, „De unde vin copiii?” sau „De ce băieții și fetele sunt făcuți diferit?”, este timpul de a începe instruirea copilului asupra rolului său în viață. Explică-i copilului că fetele au fost făcute de Dumnezeu pentru a avea copii, de aceea sunt diferite. Spune-le cum se naște un copil, cum sunt hrăniți bebelușii și păstrați la căldură în pântecul mamei, până când sunt gata să mănânce și să respire de unii singuri și că acestea sunt căile lui Iehova și trebuie respectate. Copilul va ajunge atunci să-L iubească pe Iehova și va dori

să-și armonizeze viața cu principiile Sale. În momente de tentație, conștiința sa îndrumată va da dovadă într-adevăr de forță și va împiedica copilul să comită fărădelege. Ani mai târziu, copilul nu va vedea relațiile sexuale ca ceva „îngrozitor” sau „murdar”, ci potrivit și curat la locul său – căsătoria. Părinții pot de asemenea face mult, pregătind copiii pentru obligațiile care vor apărea de-a lungul căsătoriei, cum sunt treburile casnice, îngrijirea copilului și o atitudine corectă în fața mariajului și a responsabilităților sale. Acomodarea maritală va fi atunci mult mai ușoară și fericită. – Gen. 1:28.

PERICOLELE TINEREȚII

⁷ În unele ținuturi din creștinătate și din afara ei este un obicei acceptat astăzi ca un băiat și o fată să se întâlnească singuri. Acest lucru este considerat în mod greșit ca un prim pas către relația adultă bărbat-femeie. Pe de altă parte, o astfel de perioadă de cunoaștere reciprocă este plină de foarte multe pericole. Faptul că un număr mare de părinți permit copiilor lor să iasă singuri cu cei de sex opus chiar înainte de cea de-a patrusprezecea aniversare, arată că acești părinți nu realizează implicațiile psihologice și morale ale curtării timpurii de către cei de sex opus. Copiii cărora li se permite să meargă pe această cale sunt ei înșiși expuși unor evidente pericole morale și sociale ce provin dintr-o stimulare sexuală precoce care nu poate culmina într-o exprimare legitimă pe viitor, adică, într-o căsătorie. Într-un studiu cuprinzând 517 studenți la colegiu s-a observat că aceia care au început să aibă întâlniri cu sexul opus în școala primară sau în gimnaziu erau inadaptați din punct de vedere emoțional. Pe mulți dintre ei impulsul sexual copleșitor îi dusesese într-un punct fără întoarcere – în păcat. Ca rezultat, în ultimii cincisprezece ani, nașterile nelegitime printre fetele adolescente sunt mai mult decât duble ca număr. În cadrul acestui grup, căsătoriile timpurii au crescut alarmant și la fel și rata divorțurilor. Multe licee au raportat că au o căsătorie la fiecare douăzeci de studenți. În cazul cercurilor religioase, un număr mare de fete și băieți au fost puși sub supraveghere sau chiar excluși din congregațiile creștine datorită unor fapte imorale grave, astfel că ei au obținut o pată pe cazierul lor și s-au auto-exclus de la participarea la serviciile onorabile religioase pentru mulți ani. Motivul pentru o mare parte din acestea poate fi găsit înapoi în perioada când se permitea băieților și fetelor să iasă împreună singuri la o vârstă fragedă, înainte sau imediat după atingerea vârstei pubertății.

⁸ Ce pot face părinții pentru a-și ajuta copiii să vadă pericolele curtării unei persoane de sex opus fără a avea un însoțitor alături de ei? Atunci când un copil este suficient de mare pentru a simți nevoia sexuală de a se întâlni cu un alt tânăr, mama și tatăl său ar trebui să aibă o discuție lungă cu el despre puterea pasiunii, despre pericolul îmbrățișării și despre ceea ce reprezintă o conduită corectă între un băiat și o fată atunci când sunt singuri. Apostolul Pavel l-a sfătuit pe tânărul Timotei să „fugă de poftele legate de tinerețe.” (2Tim. 2:22). Fuga de astfel de dorințe periculoase înseamnă să fugi de persoane și locuri care ar putea stârni astfel de dorințe. Așadar, fetele creștine nu vor permite băieților să le ducă pe străzi singurate sau în locuri izolate unde pasiunea se poate dezlănțui fără a fi

observată. Părinții care se lasă convinși să le permită copiilor să se însoțească cu cei de sex opus fără a fi supravegheați, trebuie să îi păzească pe copii, stabilind o oră la care aceștia trebuie să fie acasă noaptea. În orele de după apus, corpul obosește repede, rezistența lui este mică și atunci capacitatea de a lua decizii bune în sens moral este mult redusă. Barierele cad. Pasiunea este deșteptată cu ușurință, iar un bărbat tânăr care curtează nu poate fi ușor convins că este mai decent și de preferat să meargă acasă. Fetele, sau fiicele, trebuiesc făcute să realizeze că băieții sunt foarte sensibili la tentațiile sexuale. În schimb, băieții trebuie să știe că fetele sunt la fel de susceptibile. Prin urmare, ar fi foarte indecent din partea băieților și a fetelor să se excite reciproc cu haine sau acțiuni nepotrivite sau prin auto-expunere. Părinții pot dovedi că sunt interesați de binele copilului lor vorbind fiului sau fiicei despre fapte de viață și despre rolul pe care îl joacă sexul în viața cuiva. Părinții trebuie să discute cu copiii despre pericolele îmbrățișării. O regulă bună pentru părinți este să nu permită niciodată băiatului sau feței sale să se întâlnească cu cineva cu care nu ar dori să se căsătorească, pentru că mult prea des astfel de curtări sfârșesc în căsătorii, fapt care este supărător. De dragul copilului său, un părinte creștin ar trebui să interzică acestuia să aibă întâlniri private cu un tânăr de sex opus care nu face parte dintr-o familie apropiată cu scopul de a ieși nesupravegheați pentru distracție și căutarea plăcerii. Un tată care este un supraveghetor sau un slujitor într-o congregație creștină are, de fapt, obligația de a interzice astfel de întâlniri sexuale nepotrivite și prea timpurii pentru copiii săi. – 1Tim. 3:4, 12,13; Tit. 1:5-9.

⁹ În multe părți ale lumii, sărutările intense între persoane laice necăsătorite sunt tolerate în mod obișnuit. Nu afecțiunea, ci satisfacția sexuală este motivul pentru sărutările asidue. Căsătoria nu este sfârșitul către care se îndreaptă astfel de sărutări. Cuplurile care își permit să se sărute și să se dezmierde intens dovedesc o dezlănțuire a emoțiilor sexuale. Ei arăta că au nevoie de autodisciplină după cum dau dovadă că ignoră practicile sociale acceptate și consecințele acestora. Atunci când 159 femei au fost întrebate despre mângâieri, aproximativ 25% au recunoscut că le fac să fie nervoase. Unii dintre cei care se sărutau intens, plâneau necontrolat înainte de a merge la culcare și nu știau de ce. Doctorii pe care i-au consultat i-au sfătuit să fie mai puțin intimi cu iubiții lor. Atunci când intimitatea cu bărbații a fost redusă, s-a oprit și plânsul lor. S-a observat că absența mângâierilor este corelată cu o bună adaptare după căsătorie. Adesea cuplurile se simțeau mai bine dacă se dezmierdau când ieșeau cu un grup. Ei spun că este mai sigur să fie mai mulți. Dar ce se întâmplă atunci când cei care se sărută se furișează pentru a fi singuri? Sau dacă întregul grup se dezmiardă și acționează mai departe de simplele sărutări și îmbrățișări? Greu să fie altceva decât imoralitate. Așadar, amintește-ți avertismentul apostolului Pavel: „Asocierile proaste strică obiceiurile bune.” – 1Cor. 15:33.

¹⁰ Atunci când o persoană se întâlnește cu cineva de sex opus pentru simplă companie este o responsabilitate comună. Niciun băiat și nicio fată nu are dreptul să preia controlul total al situației și să insufle conștientă sexuală. Mai mult decât atât, a bea băuturi spirtoase care intoxică și a face curte nu se amestecă deloc prea

sănătos. Fetele, în special, ar trebui să știe acest lucru, întrucât anumiți bărbați introduc băutura intenționat, cu scopul de a relaxa o fată, să-i reducă rezistența și s-o facă să cedeze la avansurile sexuale. Băutura stârnește pasiunea. Băutura slăbește puterea voinței. Astfel, își expune victimele la dezastru. Cuvântul Domnului avertizează: „Vinul este un zeflemist, băutura care intoxică, este turbulent și toți cei care apucă pe un drum greșit nu sunt înțelepți.” – Prov. 20:1.

¹¹ Atunci când curțarea devine admisibilă pentru copiii creștini, un lucru înțelept pentru ei este să prezinte părinților prietenul sau prietena lor. Acest lucru ajută pe tânărul interesat să judece prietenul de sex opus din punctul de vedere al părinților. Ochii lor nu sunt încețoșați de iubire. De exemplu, atunci când servitorul lui Avraam a găsit-o pe Rebeca la fântână, ce a făcut Rebeca? Povestea Genezei spune: „Tânăra femeie a alergat și a povestit oamenilor din gospodăria mamei sale.” Iar servitorul a fost invitat în casă, unde a prezentat familiei cererea de căsătorie a stăpânului Avraam pentru fiul său Isaac. Răspunsul Rebecăi a fost: „Doresc să merg.” Rebeca a fost însoțită tot drumul spre Isaac de către femei. La întâlnirea cu el, Isaac a luat-o pe Rebeca și ea a devenit soția lui iar el s-a îndrăgostit de ea. Astfel, aceștia doi s-au căsătorit cu aprobarea părinților. Deci, atunci când copiii creștini au primit instrucțiunile necesare și învățătura pentru a-i maturiza referitor la problemele sexuale astfel încât curțarea să le poată fi permisă în siguranță, atunci este înțelept din partea părinților (și ar trebui să fie obligația lor) să cunoască persoana sau persoanele cu care se întâlnește copilul lor. Dacă după câteva întâlniri, tânărul său tânăra constată că nu există interes reciproc sau înțelegere religioasă, atunci este cel mai bine să nu permită ca o astfel de prietenie să se transforme în curțare. Nu ar fi în interesul nici uneia dintre părți să permită continuarea unei astfel de relații. – Gen. 24:15-67.

PROBLEMELE CURTĂRII

¹² În regiunile unde curțarea este permisă, ea este văzută în general ca un mod de a ajuta tinerii să aleagă tipul de persoană cu care le-ar plăcea să se căsătorească într-o zi. De obicei, curțarea duce la căsătorie. Curțarea declanșează multe probleme, sunt întâlnite pericole morale care pot fi mult sporite de atracția mai profundă dintre cei doi datorată frecvenței cu care cei doi se întâlnesc singuri. Pentru a stabili o compatibilitate solidă, ambii participanți la curțare trebuie să se evalueze reciproc. Dacă se gândesc la căsătorie, ei ar trebui să se vadă în toate condițiile și situațiile. Fata trebuie să vadă băiatul în hainele lui de lucru și cu diferitele lui reacții și dispoziții sufletești. Bărbatul trebuie să vadă fata în hainele ei de zi cu zi, la ea acasă și să se obișnuiască cu ce îi place și cu ce nu și cu temperamentul ei. Dacă, în timp, cuplurile sunt capabile să aprecieze prezența celuilalt în apropiere, dacă le place să facă diferite

lucruri împreună și unul pentru celălalt, dacă le este dor unul de celălalt și sunt îngrijorați de sănătatea celuilalt și se roagă unul pentru succesul celuilalt precum și pentru depășirea problemelor, dacă un cuvânt al unuia dintre parteneri îi aduce celuilalt bucurie interioară, dacă vocea lui o bucură, dacă ceea ce el spune clădește și promovează respect, atunci există o mare probabilitate ca iubirea acestuia să dureze și ca ambii să se bucure unul de altul în anii de după căsătorie. – 1Cor. 13:4-8.

¹³ Atunci când curtea departe de un însoțitor este permisă, ambele părți ar trebui să țină tot timpul izolat sau cel puțin la distanță, pericolul consimțământului deliberat pentru trezirea sexuală. Există o perspectivă mai sigură de fericire în cazul în care curtea rămâne nepătata de imoralitate. Curtările pătate au de obicei un singur sfârșit și anume certuri și dispreț reciproc în cuplu, unul față de celălalt. Lăsați-i pe aceia care curtează să păstreze relația curată în fața lui Iehova. – Lev. 19:2.

¹⁴ Atunci când curtea este un obicei, cât va dura? Dacă cineva este serios și se ocupă de ea corect, ar trebui să continue până când va spune solemn în fata martorilor „Acesta este partenerul meu pe viață.” Chiar și după aceasta, curtea trebuie să continue pe parcursul vieții căsătorite. Într-un sondaj al unui număr mare de femei, 85% credeau că o fată nu trebuie să se căsătorească „dacă nu s-a întâlnit cu viitorul partener timp de 6 luni până la 2 ani.” Totuși, aceste femei laice erau de acord că, în general, oricare două persoane vor deveni suficient de apropiate pe parcursul unui an. Ele au observat că pe măsură ce curtea durează mai mult cu atât mai mare devine atracția fizică între sexe și mai mare pericolul imoralității pentru femeile și bărbații laici. Într-un studiu cuprinzând 576 cupluri logodite, s-a constatat că „în timp ce aproape 40% dintre cei logodiți timp de 8 luni sau mai puțin au îngăduit intimitate fizică, aproape jumătate (48,4%) dintre cei logodiți 28 luni sau mai mult au permis acest lucru. De fapt, același studiu a indicat prezența unei atracții fizice puternice pentru aproximativ două treimi într-un interval de mai puțin de 6 luni. Aceste informații din surse laice dovedesc doar că în cazul bărbaților și femeilor care nu sunt devotați lui Dumnezeu și care nu au spiritul lui Dumnezeu, curtările care sunt prelungite nejustificat de mult, fără să aibă motive legitime sunt nu numai fără sens dar și riscante. Dacă cineva este nefericit și nemulțumit în timpul curtării, ar fi mult mai bine să nu se logodească în vederea unei căsătorii. O persoană nu ar trebui să-și construiască niciodată o căsătorie pe nisipurile mișcătoare ale nesiguranței. Ar trebui observat că în vremurile Biblice, părinții își căsătoreau copiii de obicei pentru un an, cu scopul de a le asigura un minim de pregătire pentru responsabilitățile căsătoriei. În multe cazuri, acest an de căsătorie era complet lipsit de curtea între cuplurile căsătorite. Oportunitatea căsătoriei era stabilită de către părinții sau tutorii cuplului ce intenționa să se căsătorească.

LOGODNA ȘI CĂSĂTORIA

¹⁵ În creștinătate, logodna este o promisiune serioasă pentru căsătorie. Pe parcursul acestei perioade, cuplurile discută despre problemele importante ce vor

apărea după căsătorie, cum ar fi copiii, finanțele, religia, rudele prin alianță și așa mai departe. Cuplurile își dezvăluie starea de sănătate, dacă unul dintre ei are o boală care ar pune în pericol sănătatea celuilalt; iar dacă unul are datorii, atunci trebuie făcut cunoscut. Aceste dezvăluiri durează. Persoanele care au avut logodne suficiente de lungi au fost mai fericite în căsătorie. Dar cât de lungă ar trebui să fie o logodnă? Nu există reguli stricte. Depinde foarte mult de cuplu, de când se cunosc și de perioada de curtare. O zi nu este suficient și zece ani pot fi prea mult. Oricât de lungă ar fi logodna, nu este totuși o căsătorie și de aceea, nu au dreptul să aibă relații sexuale. Atunci când cei doi decid să se căsătorească, o căsătorie în prezența prietenilor este laudabilă, în timp ce căsătoria pe ascuns este riscantă. Prezența lui Isus la căsătoria de la Cana pecetluiește aprobarea Lui pentru un astfel de aranjament. – Ioan 2:1-11.

¹⁶ Căsătoria este pentru oameni maturi. Nu este pentru copii. Un studiu recent pe 15,000 adolescenți a arătat că 96 la sută așteptau să aibă mai mult de două săli de baie în viitoarele lor case. Un alt studiu făcut printre femeile apte pentru căsătorie în vârstă de peste 20 de ani, în douăsprezece orașe, a dezvăluit că prototipul lor ideal de soț erau starurile de cinema. Aceasta arată o atitudine nerealistă, copilărească față de căsătorie, ceea ce explică rata mare a divorțurilor în Statele Unite. Ea indică o necesitate de a înfrunta realitatea în ceea ce privește căsătoria. Gândiți-vă la viitorul partener nu prin ochii superficiali, nerealști ai Hollywood-ului, ci prin ochii Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. O femeie va avea în vedere un partener în funcție de ce dorește: un soț, un susținător, un tată; un bărbat dorește așa cum se cuvine, o soție, bucătăreasă, gospodină și mamă pentru copiii lui. Înainte de a se căsători, ei trebuie să aibă suficientă judecată pentru a ști că un contract de căsătorie este pe viață. „O femeie este legată tot timpul cât soțul ei este în viață.” – 1Cor. 7:39.

CELIBAT PENTRU CINE?

¹⁷ Stând acum în pragul noii lumi a lui Iehova, mulți tineri ar dori să amâne căsătoria până după Armagedon, atunci când alegerea unei femei va fi făcută în condiții virtuozose și când responsabilitățile căsătoriei vor fi preluate fără niciuna dintre confuziile minții care acum îmbolnăvesc umanitatea. Înțeleptul Rege Solomon i-a sfătuit pe tineri: „Amintiți-vă, acum, de marele vostru Creator în zilele tinerei voastre bărbății, înainte de zilele dezastruoase ce sunt pe cale să vină.” (Ecl. 12:1) Pe măsură ce Armagedonul se apropie cu repeziciune, tinerii din societatea Lumii Noi ar trebui să se folosească de acest mare privilegiu care este al lor, adică să se dăruiască pentru binele Regatului, astfel păzindu-și poziția în acest timp al sfârșitului. Statutul de celibat oferă o libertate mai mare și mai puține distrageri, după cum a spus apostolul: „Bărbatul singur este îngrijorat pentru lucrurile Domnului, pentru cum poate el câștiga aprobarea Domnului. Însă bărbatul căsătorit este îngrijorat pentru problemele lumești, pentru cum poate el câștiga aprobarea soției și atunci el este împărțit. Mai mult, femeia singură și virgină este îngrijorată pentru lucrurile Domnului, pentru ca ea să poată fi sfântă atât cu trupul cât și cu sufletul. Însă femeia căsătorită este neliniștită pentru

lucrurile lumești, pentru cum poate ea să câștige aprobarea soțului. Dar eu spun acestea pentru avantajul tău personal, nu pentru a te prinde în laț, ci pentru a te pregăti pentru ce va veni și pentru slujirea continuă, fără abatere de la Domnul.” (1Cor. 7:32-35) Așadar, pentru o viață fără abateri, Pavel încurajează celibatul, nu căsătoria.

¹⁸ Celibatul este un dar oferit cuiva ca o răsplată pentru victoria spiritului asupra cărnii. Adesea este o viață solitară, dar plină de bucurii. O persoană necăsătorită poate fi singură dar liberă. Viața sa, care nu este atât de apăsată de problemele materiale obișnuite, poate să se avânte mai sus. Însă, dacă cineva trăiește o viață căsătorit sau celibatar, acea viață trebuie să fie curată. Dacă o persoană singură se va surprinde distrasă, adică puternic prinsă de pasiune, decât să fie constant tentată de păcatul trupesc sau de alte abuzuri este mai înțelept să își caute o pereche și să se căsătorească. Căsătoria este onorabilă în ochii Domnului; concubinajul nu este. Totuși, aceia care se pot îndrepta către celibat, să facă acest lucru. Pavel spune că aceștia „fac mai bine” decât aceia care se căsătoresc. – 1Cor. 7; 38; Mat. 19:12.

¹⁹ Există multe fete Creștine devotate care ar dori să se căsătorească de această parte a Armaghedonului dar se pare că este o lipsă de parteneri buni, curați, potriviți pentru căsătorie. Ce ar trebui ele să facă? Ar trebui ele să treacă dincolo de congregația lui Dumnezeu și să își găsească un partener care nu este devotat voinței lui Iehova? Unele au procedat așa, spre regretul lor. Porunca Scripturii este: căsătorește-te „numai întru Dumnezeu.” (1Cor. 7:39) Adevărat, celibatul poate pretinde un test important de credință pentru mulți, dar încercările de durată în beneficiul virtuții aduc binecuvântarea Domnului. Cei care caută compania străinilor pot sfârși căsătorindu-se departe de adevăr. Necazurile care apar din astfel de căsătorii mixte sunt rezultatul ignorării sfaturilor lui Dumnezeu. Astfel de încercări îi pot îmbolnăvi spiritual pe unii și îi pot face să se îndepărteze de adevăr; astfel că ei vor fi pierduți în viață. Petru a spus: „Este mai bine să suferi pentru că faci bine, dacă voința Domnului dorește, decât pentru că faci rău.” (1Pet. 3:17) Rezistă la încercare; o binecuvântare de la Iehova te așteaptă.

²⁰ Cu Armaghedonul atât de aproape, cu noua lume promisă aproape atinsă „păstrați-vă curați, voi cei care purtați uneltele lui Iehova,” astfel ca el să poată să vă păstreze în viață în noua lui lume promisă, pentru ca tu să-l slujești în virtute, pe vecie. Fie ca aceasta să fie soarta ta norocoasă. – Isa. 52:11.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebări ar trebui să-și pună părinții și copiii în acest moment și de ce?
2. Pentru a supraviețui sfârșitului acestei lumi ce ar trebui să facă copiii și părinții?
- 3.(a) Când ar trebui copiii să înceapă să fie învățați și în ce mod? (b) Care sunt responsabilitățile ce le revin părinților cu privire la copii și la scopul lor în viață? (c) Pentru a preveni copiii să meargă pe căi greșite ce altceva mai trebuie învățați ei, și în ce fel este cel mai bine să se facă aceasta?
- 4.(a) Ce avertisment al Bibliei avem cu privire la pericolele sexului? (b) Care este starea morală nesănătoasă a lumii, și care sunt consecințele acesteia asupra tineretului?

5. Pentru a proteja copiii de desfrâul lumii vechi, ce instruire trebuie să primească aceștia?
6. Ce instrucțiuni pot acorda părinții copiilor lor cu privire la faptele vieții, la căsătorie și responsabilitățile ei, și cum îi vor ajuta pe copii aceste lucruri?
7. Care sunt câteva din pericolele curtării unei fete fără însoțitor și cum confirmă studiile acest lucru?
8. Ce pot face părinții pentru a-și proteja copiii de pericolul întâlnirilor singuri cu sexul opus?
- 9, 10.(a) De ce este autosatisfacerea nerecomandabilă? (b) De ce băutura alcoolică și curtarea nu pot fi amestecate?
11. De ce este de bun simț prezentarea celui curtat părinților și când trebuie întreruptă pețirea?
12. Ce probleme apar la curtare și cum poate fi cineva sigur în mod rezonabil că are partenerul corect?
- 13, 14.(a) De ce acordul de bunăvoie la excitarea sexuală ar trebui să fie păstrat la distanță în timpul pețirii? (b) Cât timp ar trebui să continue pețirea, și care sunt pericolele continuării curtării acolo unde nu există spiritul lui Dumnezeu?
15. Ce întrebări pot fi discutate în timpul perioadei de logodnă și cât timp ar trebui să dureze logodnele?
16. În ce fel arată studiile necesitatea ca tineretul să se confrunte cu realitatea atunci când se ia în considerare căsătoria; și ar trebui tineretul să caute atunci când caută un partener pentru căsătorie?
17. De ce este potrivit ca celibatul să fie luat în considerare în acest moment, și ce motiv ne oferă Pavel pentru că a ales celibatul?
18. Când ar trebui o persoană singură să ia serios în considerare căsătoria?
- 19, 20.(a) Cu ce problemă se confruntă multe femei singure și creștine în ziua de astăzi și cum ar trebui ele să privească această problemă? (b) Cu pericolul Armagedonului atât de aproape, ce ar trebui să dorească toți creștinii să devină, și de ce?

Gândul din spatele proverbului

UN PROVERB se spune că este „o cantitate mare de înțelepciune înfășurată în cele mai puține cuvinte posibile”. Cuvântul ebraic pentru proverb, *M^eshalim*, înseamnă o comparație. Acesta include mai mult decât este cuprins de cuvântul englez, pe care noi îl înțelegem ca o propoziție concentrată exprimând în câteva cuvinte un adevăr bine-cunoscut sau evident.

Un proverb poate fi asemănat cu sâmburele porumbului care, deși este el însuși un lucru mic, are potențialul de a se extinde și a crește până când poate oferi hrană pentru milioane de oameni. Un proverb este de asemenea ca un diamant prețios care, deși este mic ca dimensiune, poate valora o avere. Chiar și un copil cu o

putere mică poate ascunde și transporta un diamant peste tot. Dar dacă valoarea diamantului este în fier sau în alte metale comune ar necesita puterea mai multor oameni pentru a-l transporta dintr-un loc în altul. Așa este și cu proverbele care sunt prețioase conținând înțelepciune mentală și morală; ele sunt suficient de mici pentru a fi transmise peste tot și reținute chiar și de cea mai slabă memorie, dar neprețuite în valoarea lor instructivă.

În vremurile străvechi când cărțile erau puține era firesc ca observațiile cu privire la viață și la obiceiuri să fie comprimate în cât mai puține cuvinte posibile și depuse în memorie. Oamenii duceau aceste cuvinte peste tot și citau din ele uneori, ca și precauții. Scopul principal al cărții proverbelor din Biblie este înscris în aceste cuvinte: „Pentru ca omul să dobândească înțelepciune și să primească disciplinarea, să înțeleagă cuvintele priceperii, să primească disciplinarea care dă perspicacitate, dreptate, judecată sănătoasă și onestitate, astfel încât cel fără experiență să devină prevăzător, iar tânărul să capete cunoștință și capacitate de gândire”. – Prov. 1:1-3.

Multe proverbe s-au născut din experiențele și observațiile acumulate nu doar de către un singur om înțelept, ci de către mai mulți înțelepți. De aceea epigrama Lordului Russell descrie proverbul ca fiind „înțelepciunea multora și rațiunea unuia”. Unele proverbe își au originea în situațiile comune ale vieții de zi cu zi ale vremurilor, a căror cunoaștere este necesară pentru a face mai clar modul în care un proverb a fost alcătuit și cum trebuie el înțeles și aplicat. Pentru a face mai clară valoarea fundamentală și practică a înțelepciunii cuprinse în proverbe, iată câteva dintre ele și învățătura pe care acestea o dau.

PROVERBELE 17:19

„Cine iubește fărădelegea iubește cearta. Cine-și face poarta înaltă caută căderea”.

În diferite părți ale Palestinei evreii erau obligați să aibă ușile de la curțile și caselor lor foarte mici, nu mai înalte de un metru pentru a preveni intrarea călăreților în curțile și casele lor și a le prăda bunurile. Cel care își făcea o poartă sau intrare înaltă, invita dezastrul. Proverbul ar putea de asemenea să se refere la gură ca fiind o intrare care este înălțată prin vorbire lăudăroasă și arogantă. Asemenea vorbire are tendința să aprindă și să mențină conflictul ceea ce duce la distrugere.

PROVERBELE 20:14

„‘E rău, e rău!’ , spune cumpărătorul și își vede de drum. Apoi se laudă”.

Acesta este un proverb comun în țările orientale. Cumpărătorul declară că articolul pentru vânzare este „rău”. Prețul este redus. Atunci el îl cumpără și pleacă lăudându-se cu tranzacția bună pe care a făcut-o. Nu necesită nici un fel de calificare sau experiență pentru a spune despre un articol că este rău, dar necesită câteva cunoștințe și judecată pentru a pune un preț corect pe un articol. Dacă cumpărătorul îl fură pe vânzător spunându-i că acel articol este „rău” el nu prea are cu ce să se laude. El a procedat greșit cu un alt om dar și cu sine însuși. El și-a

înșelat aproapele cu niște bani, și-a rănit propria conștiință și probabil a pierdut încrederea seamănelui său. Prin urmare el are puține motive să se laude.

PROVERBELE 21:1

„Inima regelui este ca niște râuri de apă în mâna lui Iehova. El o îndreaptă oriunde îi place.”

Proverbul face referire la metoda orientală de irigare a terenului. Sunt săpate multe canale dintr-un curs de apă și prin deschiderea unui stăvilă special cultivatorul poate direcționa un canal în orice parte vrea. Așa și Iehova poate direcționa gândurile unui rege în armonie cu voia și rânduiala Sa. Aici de asemenea este demonstrat că Iehova stăpânește spiritul omului prin faptul că El are acces la gândurile și sentimentele cele mai intime ale acestuia – o putere pe care monarhii umani nu o pot pretinde.

PROVERBELE 25:13

„Ca răcoarea zăpezii într-o zi de seceriș, așa este un sol fidel pentru cei care-l trimit, căci el le înviorează sufletul stăpânilor săi”.

Foarte puțini oameni din Orient au case pentru zăpadă, adică locuri săpate sub pământ unde ei depozitează zăpada pentru a fi utilizată pe timp de vară. Zăpada Libanului și a Hermonului era pusă în vin sau în alte băuturi pentru a le face mai răcoritoare în timpul recoltei. Dar oamenii obișnuiți își răceau băuturile prin metoda simplă a evaporării. Ei înmuiau o cârpă în apă, o înfășurau în jurul sticlei și apoi atârnavă sticla în căldura soarelui. Evaporarea scotea căldura din vin și acest proces făcea vinul la fel de rece ca gheața. Vestea bună este la fel de revigorantă pentru suflet ca și o băutură rece pe timp de recoltă.

Mărturia Creației

Impresionat de minunile sistemului solar, Sir Isaac Newton spunea: „Nu este de conceput că doar simplele cauze mecanice pot naște atât de multe mișcări regulate [...] Acest sistem minunat alcătuit din soare, planete și comete putea proveni doar din sfatul și puterea unei Ființe inteligente și puternice.”

Ești tu **MATUR?**

EȘTI matur? Dacă da, ești complet dezvoltat, capabil să faci treaba unei femei sau a unui bărbat în comunitate. Ai învățat să aduni informații, să judeci bine și să desprinzi concluzii din ele. Dacă ești matur, ești capabil să înfrunți probleme dificile fără să devii dezechilibrat. Poți să suportți enervări fără să îți pierzi cumpătul. Nu devii deprimat sau ofensat cu ușurință. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu este cuprinzătoare, capacitatea ta de a-i ajuta pe alții este eficientă și

modul în care aplici principiile Scripturii în viața ta este exemplar. Da, toate acestea sunt implicate în a deveni matur.

Termenul „matur” are semnificația de a fi complet dezvoltat, complet crescut. Este condiția care în Biblie este descrisă ca fiind complet sau perfect. Numai atingând maturitatea putem realiza scopul existenței noastre, îndeplinind corect toate obligațiile și responsabilitățile noastre. – Mat. 5:48; 1Cor. 13:10.

Există patru aspecte ale maturității de care creștinii sunt preocupați: fizic, mental, emoțional și spiritual. Maturitatea fizică nu poate fi grăbită. Cel mai bine putem doar coopera cu forța vieții care o aduce. Dar maturitatea mentală, emoțională și spirituală poate fi accelerată, depinzând de dispoziția mentală a individului și a mediului lui de viață. Apoi maturitatea fizică este ceva aproape tangibil, în timp ce maturitatea mentală, emoțională și spirituală sunt relative, depinzând de anumite condiții. În vremurile lor, Mohamed și Charlemagne erau considerați maturi din punct de vedere mental, deși unul era analfabet, iar celălalt de-abia își putea scrie numele.

MATURITATEA FIZICĂ

Maturitatea fizică nu este obligatorie pentru maturitatea spirituală, deși este de mare ajutor și, fără ea, unele activități sunt limitate într-o anumită măsură. De exemplu, există o cerință minimă de vârstă pentru a deveni membru al unei familii Betel și pentru a putea face o lectură publică a Bibliei. Se poate vedea deci că timpul este un element fundamental în maturizarea fizică și nu poate fi ignorat. De obicei, maturizarea fizică este asociată cu perioada adultă, deși unii fiziologi susțin că organismul uman continuă să crească până când ajunge la vârsta de treizeci de ani.

Se poate spune că procesul maturizării fizice începe în momentul concepției. Afecțiunea maternă este cel mai vital factor, în special la începutul vieții; de fapt, începând chiar de la concepție, căci un copil nedorit se va naște cu handicap. Pediatrii susțin că o mamă nu trebuie să se gândească ce hrana folosește pentru copil sau când să hrănească bebelușul atâta timp cât copilul ei primește afecțiune maternă din abundență.

Cooperarea cu forța inerentă a vieții pentru maturitatea fizică necesită de asemenea, ca și părinții să vadă că hrana pe care o primesc copiii lor nu este numai suficientă ci și potrivită. Delicatesele care răsfată simțul gustului cum sunt produsele de patiserie, dulciurile și așa mai departe, vor face ca un copil să se îngrașe, ceea ce poate fi problematic din alte puncte de vedere.

Pentru maturizarea fizică, copiii au nevoie de exercițiu, ceea ce poate fi neglijat în anumite părți, datorită comodității din vremurile moderne. În timp ce copiii dobândesc exercițiu prin joacă sănătoasă, există și alte căi prin care mușchii pot fi întăriți, cum ar fi munca utilă, intrând în preoția creștină și mergând pur și simplu la școală sau la băcănia de la colț. Părinții își vor lăsa deci copiii să meargă pe orice distanță rezonabilă, în loc să îi transporte mereu cu mașina familiei. De ce să îți privezi copiii de un exercițiu sănătos, dându-le în același timp impresia deșartă că tu exiști numai pentru beneficiul lor?

Odihna și somnul nu vor fi neglijate pentru ca progresul spre maturitatea fizică să nu fie afectat. Obiceiurile moderne de viață privează copiii de somnul necesar. În special privitul la televizor lipsește adesea copiii de orele pe care ei ar trebui să le petreacă odihnindu-se și dormind.

În toate acestea există o lecție pentru adulții a căror sănătate fizică nu este tot ceea ce au dorit. Dați suficientă – dar nu prea multă – atenție hranei corecte, exercițiului adecvat, odihnei și somnului, și veți fi mult mai capabili să vă îndepliniți responsabilitățile.

MATURITATEA MENTALĂ ȘI EMOȚIONALĂ

În sens strict, maturitatea mentală este în primul rând legată de minte ca un instrument pentru gândire, pentru a înmagazina date, a face comparații, a trage concluzii și apoi a arăta hotărârea de a face ceva în legătură cu acestea. Timpul este un factor major, deși nu inflexibil, pentru atingerea maturității mentale. Mai întâi, părinții și apoi profesorii au responsabilitatea ghidării și sprijinirii turmei în realizarea maturității mentale. Totuși, trebuie să existe și o dorință de a coopera și din partea copilului pentru a dobândi maturitatea mentală.

Ca și în cazul maturității fizice, afecțiunea din partea supraveghetorului copilului joacă un rol vital în progresul către maturitatea mentală. Pe de-o parte, îi face pe părinți și profesori să fie instructori mai pătrunzători și mai eficienți, iar pe de altă parte, afecțiunea îi dă copilului stimulare și interes să învețe.

Desigur, pentru maturitatea mentală copilul trebuie să aibă și tipul potrivit de hrană mentală. Pe lângă ceea ce copilul învață din cărțile de la școală, el este influențat și ajutat sau împiedicat de nivelul mental al mediului său de viață. De aceea, părinții trebuie să fie atenți cu gramatica și pronunția lor. Pe lângă valoarea ei în dobândirea maturității emoționale și spirituale, Biblia, prin modul în care este scrisă, în cel mai ales limbaj și cu cea mai mare claritate a gândirii și a logicii, este un ajutor excepțional pentru atingerea maturității mentale. Ea ajută cultivarea capacității de a gândi. Este foarte important ca adulții să își amintească acest lucru, mai ales aceia care nu pot urma o școală, dar care ar dori să își cultive capacitatea limpede de a gândi, să capete cunoaștere din lectură, observație și experiență și să ajungă la concluzii raționale. – Prov. 2:10, 11; 2Pet. 3:1.

Maturitatea emoțională necesită o anumită proporție de maturitate fizică și mentală. Principiile Bibliei oferă cel mai bun ajutor pentru realizarea maturității emoționale. Ea a fost definită drept abilitatea de a trăi în armonie cu cei apropiați cu minim de neînțelegeri. Esența substanței ei sunt cele două cerințe ale Scripturii, de a-ți iubi aproapele și de a practica autocontrolul. – Marc. 12:31; Gal. 5:22,23; 2Pet. 1:6.

Pe cât este afecțiunea de importantă pentru maturitatea fizică și mentală, cu atât este ea mai importantă pentru maturitatea emoțională. De fapt, se poate spune despre copii că ei nu devin maturi emoțional dacă nu sunt crescuți într-un climat al iubirii. În plus, copiii trebuie învățați să practice iubirea ei înșiși, să se gândească la alții. Ei trebuie învățați în principiile dreptății și virtuții, trebuie să învețe să se supună autorității și să înțeleagă că toate libertățile sunt relative. Acolo unde

părinții au greșit aceste căi, individul se poate aduce el însuși la maturitatea emoțională prin aplicarea principiilor Bibliei și cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu și alte ajutoare divine. Pe lângă poruncile clare și explicite în Cuvântul Domnului referitor la ceea ce ni se cere pentru a ne iubi pe noi și aproapele nostru, Biblia mai conține și multe exemple bune de urmat și multe avertismente pentru lucrurile de evitat, toate acestea conducând la realizarea maturității noastre emoționale.

De asemenea, maturitatea emoțională include și o adaptare sexuală satisfăcătoare. Persoana matură emoțional nu este frustrată, fie că este căsătorită, fie că e celibatară. Dacă individul este singur, acela va rămâne cast, departe de păcat. Dacă persoana este căsătorită, aceea își va limita interesul sexual doar la propriul partener, numai la carnea lui. – 1Cor. 6:18.

Persoana matură emoțional este capabilă să practice autocontrolul indiferent de circumstanțe. Ea nu își pierde cumpătul și nu cedează pasiunii. Din nou avem aici cel mai bun ajutor în Cuvântul Domnului cu poruncile Lui clare, motivele și exemplele, toate asociindu-se pentru a ne întări în practicarea autocontrolului.

MATURITATEA SPIRITUALĂ

Maturitatea spirituală este cea mai importantă dintre toate, pentru că nu implică numai viața noastră în prezent ci și viitorul nostru destin. (1Tim. 4:8) Creștinătatea se gândește prea puțin sau deloc la maturitatea spirituală și religioasă. De aceea, creșterea numărului de membri ai bisericii nu a avut niciun impact asupra atitudinii morale a societății. Un membru obișnuit al bisericii nu este capabil să dea un motiv pentru credințele sale, iar atitudinea lui nu este diferită de aceea a celor care nu frecventează biserica.

Însă adevărata creștinătate este preocupată de maturitatea spirituală, pentru că este foarte important ca ea să își păstreze integritatea. De aceea Scripturile continuă să susțină importanța și necesitatea ei:

„Rămâneți treji, stați fermi în credință, continuați ca bărbați, deveniți puternici.” „Deveniți maturi în puteri și înțelegere.” „Lăsați-ne să ne maturizăm.” Adevăratul scop al lui Dumnezeu de a asigura apostoli, profeți, pastori și profesori este acela ca toți creștinii să poată atinge unitatea în credință și în cunoașterea corectă a Fiului Domnului, ca pe un om complet maturizat, în măsura în care aparține deplinătății lui Cristos; cu scopul ca noi să nu mai fim copii.” – 1Cor. 16:13; 14:20; Evr. 6:1; Efes. 4:11-14.

În ce feluri este creștinul matur diferit de cel imatur? Creștinul imatur citește Biblia și ajutorul pentru studiul Bibliei doar când găsește timp, ceea ce se întâmplă rar. Creștinul matur nu este mulțumit cu simpla citire a acestora, ci le studiază pentru ca informația să devină a lui și să fie capabil să o explice clar și altora. El își programează timp pentru studiu. – 2Tim. 2:15.

Creștinul imatur permite vremii nefavorabile să afecteze participarea lui la întâlnirile congregației creștine, ajunge târziu și nepregătit să participe și pleacă repede imediat după aceea. Creștinul matur se pregătește din timp, vine în mod regulat indiferent de vreme, ia parte activ la întâlniri și zăbovește după aceea pentru a se întâlni și a-i sprijini pe alții. – Evr. 10:23-25.

Creștinul imatur se roagă ocazional și se mulțumește să vorbească și să plaseze materiale informative. Creștinul matur ajută în mod regulat în toate felurile în biserică, este priceput în a învăța pe alții, face vizite și obține rezultate. Mai mult decât atât, el ajută și la instruirea altora în preoție. – Rom. 15:1-3.

Creștinul imatur este cu ușurință ofensat, este înclinat spre compromis, spre a ceda tentației, spre a arăta teamă de om și spre a acționa la extreme. Creștinul matur este iertător, arată o rodire a spiritului, este puternic și păstrează echilibrul prin evitarea extremelor. Departe de a permite influențelor exterioare să îl domine, el este ghidat de principii. El continuă să caute mai întâi tărâmul Domnului și permite intereselor Acestuia să îi domine viața, problemele de familie, ocupația străveche și relaxarea. El menține totul la locul lui; el nu permite vechii lui ocupații să-l copleșească și nici nu lasă ca recrearea să devină un hobby dominant. El nu este atât de ocupat să predice celorlalți neglijându-se pe sine ori familia sa. Conform acestor criterii, ești matur? Fără îndoială că ești matur în unele privințe și mai puțin în altele. Caută cu sârguință să realizezi maturitatea care-ți lipsește. – 1Tim. 6:6; 1Pet. 1:13.

AJUTOARELE PENTRU MATURIZAREA SPIRITUALĂ

Singurul și cel mai important factor pentru realizarea și menținerea maturității spirituale este profunzimea devotamentului. Până în momentul în care devotamentul nostru va fi cu adevărat adânc ne vom folosi de diferitele ajutoare pe care Dumnezeu ni le-a oferit pentru a ne ajuta să ajungem la maturitate: Cuvântul Său, organizarea Sa vizibilă, sfântul Lui spirit sau forță activa și rugăciunea. Cu alte cuvinte, vom fi întotdeauna puternic conștienți de nevoia noastră spirituală. – Mat. 5:3.

Printre primele lucruri esențiale pentru câștigarea maturității spirituale este hrana spirituală și aceasta înseamnă studierea Bibliei și a altor materiale ajutoare pe care Dumnezeu le-a asigurat pentru a ne face capabili să o înțelegem corect. Este atât de mult de citit și de studiat, sunt atât de multe întâlniri pentru care să te pregătești și pe care să le frecventezi, încât nu mai avem timp și energie pentru lucrurile fără valoare. A citi articole foarte critice este ca și cum ai mușca din otrava. O astfel de curiozitate morbidă ne poate cauza moartea spirituală și în cele din urmă fizică. A citi romane este ca și cum ai pregăti o masă din produse de patiserie sau din dulciuri. Ar putea avea gust bun, dar pentru o sănătate spirituală este nevoie de o hrană spirituală bună. – Mat. 4:4.

Asocierea cu organizațiile oamenilor Domnului este și ea imperativă pentru maturitatea spirituală și asta din câteva motive. Organizația lui Dumnezeu îți asigură hrana spirituală fără de care nu ne putem maturiza spiritual. De asemenea, ne asigură afecțiune și atenția iubitoare a unei mame, de care noi creștinii avem nevoie pentru a prospera, iar aceasta se realizează prin intermediul diverselor întâlniri congregaționale și a marilor adunări. Ne furnizează oportunități pentru exerciții spirituale, rugăciunile pentru veștile bune din regatul Domnului precum și instruirea noastră pentru această activitate. Aici în particular arătăm că suntem creștini maturi. Creștinul matur este capabil să „stea neclintit”, complet îmbrăcat în

armura lui Dumnezeu și priceput în a mânuii sabia spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu. El ține seama de porunca apostolului: „Să predici cuvântul, să fii gata imediat în vremuri bune și în vremuri anevoioase.” – Efes. 6:14 - 17; 2Tim. 4:2.

Și în sfârșit, pentru maturitatea spirituală avem nevoie și de spiritul lui Dumnezeu și să ținem legătura cu Dumnezeu prin rugăciune, acestea două fiind legate, noi obținem spiritul lui Dumnezeu prin studierea Cuvântului Său, prin asocierea cu organizația Lui, prin activitatea în serviciul Lui și prin cererile din rugăciuni. Cât despre rugăciune, ea ne menține în contact cu Dumnezeu, ne curăță de sentimentul de vinovăție și ne dă mângâiere și speranță.

Nu trebuie să uităm că maturitatea spirituală poate fi pierdută dacă nu continuăm să creștem spiritual. Pentru a ne menține maturitatea spirituală trebuie să continuăm să folosim cu credință toate mijloacele pe care Dumnezeu ni le-a asigurat și care ne permit să realizăm în primul rând maturitatea spirituală.

● **Cum putem explica scriptura din Isaia 29:5? - P. M., U.S.A.**

În Isaia 29:4 citim: „Vei fi înjosit, astfel că vei vorbi de la pământ, iar cuvintele tale se vor auzi slab, ca și cum ar veni din țărână. Glasul tău, ca al unui medium, va ieși din pământ și cuvintele tale vor șopti din țărână.”

Versetul de început din Isaia 29 arată că aceste cuvinte îi sunt adresate lui Ariel, în legătură cu care nota de subsol a publicației *Traducerea Lumii Noi* declară: „‘Ariel’ înseamnă, poate ‘inima altarului lui Dumnezeu’; sau ‘leul lui Dumnezeu’. Indică aici Ierusalimul.” Această profeție ar putea fi aplicată prin urmare Ierusalimului spiritual reprezentat pe pământ de către rămășiță.

Aceste cuvinte arată că organizația pământească a lui Dumnezeu va fi atacată și va fi adusă la o structură foarte mică de către dușmanii Regatului lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu va fi, așa cum a mai fost, zdrobit de pământ în momentul atacului lui Gog asupra lui, astfel încât astfel încât orice vor rosti, orice sunete vocale vor scoate, ele vor veni din adâncul umilirii lor. Ar fi ca sunetul care vine chiar din țărâna pământului. Ar fi ca și cum un medium ar vorbi cu glasul său venind din pământ. Cu toate acestea, versetele următoare arată că Dumnezeu își va îndrepta atenția către poporul Său credincios care a fost înjosit atât de mult și El va face minuni în numele lui pentru a-l elibera din puterea dușmanului, pentru ca dușmanii și asupritorii lui să devină precum praful și pleava care sunt repede suflați de o vijelie violentă.

TURNUL de VEGHERE

1 Aprilie 1961

Nr. 7

Cuprins:

SĂ MANIFESTĂM RĂBDARE	- Pag.227
SERVEȘTI TU PE DUMNEZEU SAU AȘTEPTI
SĂ TE SERVEASCĂ DUMNEZEU?	- Pag.234
O LUME FĂRĂ STRĂINI	- Pag.237
RĂBDARE ȘI ÎNDURARE	- Pag.242
MINIȘTRII PREDESTINAȚI LASĂ LUMINA SĂ
STRĂLUCEASCĂ	- Pag.250
„PĂSTOREȘTE OIȚELE MELE”	- Pag.252
IUDA – CEL CARE S-A DOVEDIT A FI
SUPERIOR?	- Pag.256
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.261

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

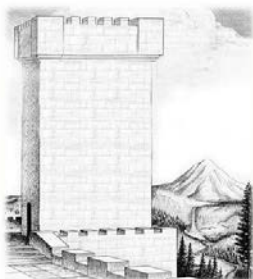
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„Fiți deci răbdători,
fraților, până la prezența
Domnului! Iată că
agricultorul așteaptă cu
răbdare prețiosul rod al
pământului până când
vine ploaia timpurie și
ploaia târzie.”
– Iac. 5:7.

SĂ MANIFESTĂM RĂBDARE

1. Iehova este marele Dumnezeu al răbdării, această răbdare fiind bazată pe marea lui dragoste și milă. El a dat dovadă de o bunăvoință nemeritată și de indulgență în multe ocazii. A arătat acestea prin avertismentele către poporul din timpul lui Noe, popor ce umplea pământul cu violență, prin atenționarea faraonului cu ajutorul lui Moise și prin trimiterea multor plăgi înainte de a aduce moartea primului născut al Egiptului; El a transmis avertizări și prin mesagerii angelici către poporul din Sodoma și Gomora, prin prooroci în Israel și în final prin trimiterea propriului Fiu pe pământ. Răbdarea lui Iehova a fost arătată de multe ori în istoria omului. De nenumărate ori oamenii s-au abătut de pe calea cea dreaptă, dar Iehova a dat plin de răbdare avertismente, arătându-și astfel de-a lungul secolelor bunăvoința nemeritată, dragostea și mila față de oameni. – 1Pet. 3:20.

2. Isus a ilustrat bine acest lucru prin povestirea despre „un om, stăpânul unei case, care a plantat o vie, a împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a ridicat un turn. Apoi a arendat-o unor viticultori și a plecat în călătorie în străinătate. Când a venit vremea roadelor, și-a trimis sclavii la viticultori ca să-și primească roadele. Dar viticultorii i-au luat pe sclavii lui și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A trimis din nou alți sclavi, mai mulți decât primii, dar ei le-au făcut la fel. În cele din urmă l-a trimis la ei pe fiul său, zicând: ‘Pe fiul meu îl vor respecta’. Văzându-l pe fiu, viticultorii au zis între ei: ‘Acesta este moștenitorul. Haideți să-l omorâm și să-i luăm moștenirea!’ Și l-au luat, l-au aruncat afară din vie și l-au omorât.” – Mat. 21:33-39.

3. În același mod, Iehova, precum stăpânul viei, a dat dovadă de răbdare de nenumărate ori. Dar, așa cum Ieremia a spus despre Israel: „Dar ei n-au ascultat și nu și-au plecat urechea, ci au umblat după sfaturile și după încăpățânarea inimii lor rele, și au mers înapoi, nu înainte, din ziua în care strămoșii voștri au ieșit din țara Egiptului până în ziua de azi. I-am trimis de repetate ori la voi pe toți slujitorii mei profeți, da, m-am sculat devreme în fiecare zi și i-am trimis. Dar ei nu m-au

ascultat și nu și-au plecat urechea, ci și-au înțepenit gâtul. Au acționat mai rău decât strămoșii lor! Tu spune-le toate cuvintele acestea, dar ei nu te vor asculta; cheamă-i, dar nu-ți vor răspunde. Și spune-le: ‘Iată națiunea al cărei popor n-a ascultat de glasul lui Iehova, Dumnezeuul său, și n-a acceptat disciplina. A pierit fidelitatea, s-a dus din gura lor’.” Chiar și atunci, Iehova a dat dovadă de răbdare trimițându-L pe pământ pe Fiul Său, care a fost ucis așa cum a fost prezis în pildă. – Ier. 7:24-28.

Răbdarea către cei fără de lege este limitată

4. Cu toate acestea, răbdarea lui Iehova nu este înfinită. Acest lucru a fost demonstrat de Isus în exemplul său; el a întrebat: „Când va veni stăpânul viei, ce le va face lucrătorilor?” Evreii i-au răspuns: „Pentru că sunt răi, el va aduce asupra lor distrugere și îi va da afară din vie pentru a angaja alți lucrători, care îi vor da roadele atunci când le va veni timpul.” (Mat. 21:40, 41) Deși Iehova a dat dovadă de o indulgență asemănătoare față de lumea fără de lege din prezent, Cuvântul Lui arată că în curând se va abate asupra acestei lumi recompensa meritată pentru că L-a părăsit. Dumnezeu nu a dat înapoi nici de la pedepsirea îngerilor care au păcătuit în zilele de dinaintea Potopului, reținându-i pentru judecată și distrugere. El nu s-a înfrânat nici de la aducerea pedepsei meritate asupra întregii lumi nelegiuite din vremea lui Noe printr-un potop global. Și a curățit orașele necredincioase, Sodoma și Gomora, printr-un foc ce a consumat totul. El a condus poporul lui Israel în captivitate în Babilon și mai apoi a permis ca Ierusalimul să fie ruinat de către soldații romani când răbdarea lui a ajuns la limită.

5. Există un motiv bun pentru a crede că răbdarea lui Iehova față de lumea din prezent se scurge; pentru că așa cum a prezis Pavel, sub inspirație divină, oamenii au devenit „iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, mândri, hulitori, neascultători față de părinți, lipsiți de recunoștință, lipsiți de bunăvoință iubitoare și de afecțiune, neînduplecați, defăimători, fără control, haini, lipsiți de bunătate, trădători, încăpățânați, plini de stimă de sine, iubitori de plăceri mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devotament dumnezeiesc, dar tăgăduind puterea acesteia.” (2Tim. 3:2-5) În mod cert Iehova are toate motivele să fie nerăbdător cu oamenii de acest fel și să acționeze împotriva sistemului de lucruri prezent cu popoarele sale ce se ceartă și cu blocurile de putere divizate internațional și cu vrăjmășie rasială și religioasă.

6. Iehova a dat dovadă de atâta răbdare încât oamenii nu mai cred în existența Sa. Cu toate acestea, Iehova are un motiv pentru răbdarea Lui, chiar și atunci când i-a spus lui Faraon prin reprezentantul Său Moise: „Ca toți să ajungă să recunoască puterea Mea supremă și numele Meu să fie vestit în tot pământul.” El acordă timp acum pentru ca un avertisment să fie dat înainte de venirea sfârșitului acestui sistem din prezent, timp în care numele Său, Iehova, să se facă cunoscut, oamenii să se adune și veștile bune în legătură cu Împărăția Sa să fie predicate. – Ex. 9:16.

7. Chiar și acum Iehova înaintează în împărțirea oamenilor, cernându-i deoparte precum pleava pe cei care sunt potriviți pentru distrugere, și pregătindu-

se să îi păstreze pe cei ce iubesc cinstea și adevărul și care se supun principiilor dumnezeiești (Mat. 3:12) Printre cei care înfruntă distrugerea, sunt și cei care pun la îndoială chiar și existența lui Dumnezeu. Ei spun: Dacă există un Dumnezeu, de ce nu face ceva cu condițiile de pe pământ? Ei sunt precum zeflemisitorii, despre care Petru a proorocit, ce vor veni cu batjocură, spunând: „Unde este venirea Sa promisă? De ce încă din ziua în care părinții noștri au adormit în moarte lucrurile continuă exact ca de la începuturile creației?” Cu toate acestea, sfârșitul acestui sistem va veni prea repede pentru acești zeflemisitori. Timp de 120 de ani Dumnezeu și-a stăpânit mânia împotriva acestei ticăloșii în zilele dinaintea potopului și mai apoi a adus noianul asupra sistemului lipsit de orice Dumnezeu. Răbdarea lui Dumnezeu față de lumea nelegiuită s-a sfârșit. În același mod, Petru spune: „Iar cerurile și pământurile care există acum sunt ținute de același cuvânt și sunt păstrate pentru ziua judecării și a distrugerii oamenilor necredincioși.” – 2Pet. 3:3-7.

Nevoia pentru răbdare

8. Oamenii cu o durată scurtă de slujire de aproximativ șaptezeci de ani, adeseori devin nerăbdători în ducerea la bun sfârșit a scopurilor lui Iehova. Ei doresc să vadă intervenții imediate. Dar privită din perspectiva fără sfârșit a Dumnezeului Atotputernic, doar o perioadă scurtă de șase mii de zile, mai puțin decât o săptămâna, a trecut de la creația omenirii. Petru explică: „Să nu vă scape din vedere, iubiților, că o zi cu Iehova este asemeni o mie de ani și o mie de ani este asemeni unei zi. Iehova nu întârzie cu promisiunea Sa, așa cum unii oameni socotesc întârzierea, ci este răbdător cu voi fiindcă nu dorește ca cineva să fie distrus, ci toți să obțină căință.” (2Pet. 3:8-9) Noe a înțeles acestea în zilele de dinaintea Potopului când cei fără de lege erau atât de desfrânați pe pământ. A avut toate tipurile de opoziție din partea celor care batjocoreau în timpul său, dar a continuat cu construirea arcei, și Noe a avut încredere în Dumnezeu. El nu a fost cel care să spună, „Ei bine, Doamne, a mai trecut un an și nu s-a întâmplat nimic; dacă nu aduci sfârșitul până în 1641, eu renunț.” Nu, el a continuat cu credință până în momentul în care Potopul a venit, zece ani mai târziu.

9. Arhivele Scripturilor arată că noi trăim acum în timpul sfârșitului acestui sistem de lucruri când scopurile minunate ale lui Iehova vor fi îndeplinite cu ajutorul Împărăției Sale, iar trăsăturile caracteristice ale paradisului vor fi restaurate pe pământ pentru cei ce au credință. Așa cum psalmistul David a scris sub inspirație divină: „Nu te mânia pe cei ce fac rău. Și nu te uită cu jind la cei ce fac nedreptăți. Căci, asemenea ierbii se usucă și ca noua iarbă verde vor dispărea. Crede în Iehova și fă fapte bune; locuiește în țară și umblă în credință. De asemenea, bucură-te de Iehova și El îți va aduce tot ce îți dorește inima.” – Ps. 37:1-4.

10. Din această perspectivă, ce direcție ar trebui să urmeze oamenii din prezent pentru a fi vrednici de bunăvoință și protecție așa cum i-au fost oferite lui Noe, lui Lot și supraviețuitorilor din Ierusalim? (2Pet. 2:5-9) Un om înțelept îl va imita pe Iehova și va da dovadă el însuși de răbdare, în special investind timp și

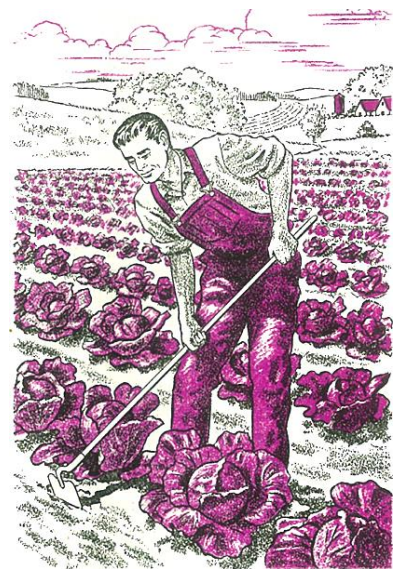
efort în aprofundarea bogățiilor Cuvântului lui Dumnezeu, care vor însemna viața pentru el. Așadar, dacă ești genul de persoană care este iute la mânie și nerăbdătoare, oprește-te și gândește-te la minunatul exemplu de răbdare pe care Dumnezeu Atotputernic l-a arătat față de noi. Dacă ești rapid în facerea și spunerea unor lucruri, atunci străduiește-te din răspuțeri să cultivi calitatea răbdării. Aceasta este o virtute și o calitate dumnezeiască pe care un creștin trebuie să o aibă mai ales în acest timp al sfârșitului. Așa cum Iehova a arătat răbdare față de noi, așa și noi putem arăta celorlalți în viața noastră de acasă, precum și față de prieteni, la muncă sau printre străini. – Mat. 18:23-35.

11. Răbdarea este privită de mulți ca fiind un semn de slăbiciune. În această perioadă când toată lumea să grăbește, oamenii devin rapid nerăbdători unii față de alți. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne sfătuiește: „Mai de preț este un spirit răbdător decât unul trufaș. Nu te grăbi să te superi în spiritul tău, căci mânia sălășluiește în sânul celor nebuni.” Un om înțelept va învăța repede despre Iehova și scopurile Sale. Și se va conduce pe sine și pe familia sa în direcția în care va primi bunăvoința și protecția lui Dumnezeu mai degrabă decât să se supere. – Ecl. 7:8-9.

Răbdare în preoție

12. Răbdarea lui Iehova nu trebuie confundată cu încetineală. Așa cum a acționat pentru a curăța pământul în zilele lui Noe, tot așa și-a propus acum să-i distrugă pe cei ce ruinează pământul. Dar înainte de venirea sfârșitului acestui sistem de lucruri o mare muncă trebuie înfăptuită. Așa cum Noe l-a servit ca predicator al cinstei în zilele de dinaintea potopului, așa și Isus a prevestit că veștile bune în legătură cu Împărăția lui Iehova vor fi predicate tuturor locuitorilor acestui pământ drept avertisment înaintea sfârșitului ce va veni. Aceste vești bune sunt aduse în atenția oamenilor din toate popoarele prin eforturile preoțești active și unite ale martorilor lui Iehova. Această preoție poate fi asemuită unui fermier din anumite puncte de vedere iar exemplul acesta ajută la marea răbdare de care este nevoie în slujirea preoțească pe care Dumnezeu a atribuit-o adevăraților creștini în prezent. Un om care nu a cultivat niciodată, nici nu s-ar gândi să cumpere pământ și să înceapă să cultive fără să învețe mai întâi ceva despre această muncă și fără să primească instrucțiuni. Exact la fel o perioadă de studiu, instruire în adunare și antrenament sunt necesare înainte ca un individ să slujească. Isus a recunoscut această nevoie de antrenament și și-a trimis discipolii doi câte doi, ca aceștia să profite de asocierea și sugestiile ajutătoare ale fiecăruia.

13. Un fermier nu plantează o sămânță într-o zi și apoi se întoarce săptămâna următoare și recoltează semănătură. Ci, trebuie să întărească solul, să-l fertilizeze, să-l are, să planteze semințele, să crească și să tăie buruienile și să țină păsările la

distanță. Apoi, e posibil să aibă probleme cu năpastele gândacilor așa că trebuie să stropească recolta. Și, după toate acestea, poate fi secetă, iar recolta va fi distrusă. Va renunța fermierul și va merge în oraș pentru a-și găsi o slujbă sau altceva de muncit? Nu va face acest lucru dacă este un fermier adevărat. Ci, anul următor, va urma aceiași pași. Poate va construi un paravânt pentru a reține praful sau o fântână adâncă pentru a lua apa să irige pământul, dar în niciun caz nu va renunța. Are răbdare și va continua să muncească până va primi roadele muncii sale, secerișul unei recolte, datorită binecuvântării lui Iehova.

14. Un adevărat creștin ce vrea să urmeze pașii lui Isus, împarte adevărurile pe care le-a învățat alături de ceilalți. El află, în primul rând, că trebuie să cultive pământul. Acest lucru poate fi făcut printr-un bun exemplu în cartier. Oamenii iau în considerare conduita și modul de a vorbi al unei persoane și dacă urmează principiile Scripturilor, atunci vor asculta cu dragă inima mesajul pe care această persoană îl poartă. Chiar și așa, după multe vizite și discuții avute cu ei în legătură cu Scripturile, există posibilitatea să nu existe un răspuns prea mare. Dar nu vă pierdeți răbdarea. Amintiți-vă că zidurile lui Ierihon nu s-au prăbușit de prima dată. În schimb izraeliții au fost nevoiți să meargă în jurul acestora timp de șase zile iar în a șaptea zi au mers de șapte ori iar zidurile s-au prăbușit. Nu ar trebui să credem că vom doborî bariera asemănătoare unor ziduri a învățăturilor religioase și a principiilor de credință, ce au fost construite timp de secole, de prima dată când spunem cu glas tare mesajul adevărului. Dar apreciind importanța mesajului purtat, trebuie să fim curtenitori, răbdători și să dăm dovadă de iubire. Nu ne ocupăm cu recolte asemeni unui fermier, ci cu vieți, așa că este nevoie chiar de o mai mare răbdare.

15. După vizitarea oamenilor de bună credință și plantarea seminței adevărului pretutindeni, udarea acesteia cu mărturii, numai atunci preotul poate observa un mic interes fiind manifestat, asemenea unei plante ce răsare din pământ, pe care o ajută să crească și să devină puternică din punct de vedere spiritual, cultivând noul interes prin studiul Bibliei. Dar dacă planta începe să cedeze sau interesul moare, va spune el „Îmi este de ajuns, nu pot să fiu un învățător”? Nu dacă s-a dedicat cu adevărat lui Dumnezeu Iehova și dorește să-L slujească cu toată inimă, mintea, sufletul și puterea lui. Lumea este câmpul iar recolta este mare; și deci sunt numeroase oportunități să reîncercări în care să dai dovadă de răbdare.

16. Iacov a accentuat acest lucru, spunând: „Pentru acest motiv, fiți răbdători, fraților, până va veni Domnul. Priviți! fermierul așteaptă roadele prețioase ale pământului având răbdare până la venirea ploii timpurii și a celei târzii. Așa și voi, să aveți răbdare; întăriți-va inimile căci venirea omului se apropie.” (Iac. 5:7, 8) Iacov a recunoscut că după plantare, ploaia timpurie este necesară încolțirea seminței și după aceea ploaia târzie este necesară pentru aducerea plantației la rod. Așa se întâmplă și în cazul preoției. Apele adevărului ajută aprecierea Cuvântului lui Dumnezeu să încolțească și să prindă viață în inimile și cugetele oamenilor, dar numai udarea continuă și întărirea îl va ajuta pe

individ să devină asemeni unei plante a dreptății, gata să poarte roade pentru slăvirea și onorarea Creatorului.

17. Iacov le-a spus primilor creștini să aibă răbdare până la venirea Domnului. În Matei 24:3, discipolii l-au întrebat pe Isus despre semnul venirii Sale sau *parousia* (παρουσία termen grecesc ce desemnează prezența) și le-a dat acestora dovezi diferite într-un semn compus din treizeci și nouă de caractere distincte. (vezi „*Asigură-te de toate*”, pag. 337) O parte a acestui semn ce este în curs de completare din 1914, a fost ca veștile bune ale Împărăției să fie predicate tuturor locuitorilor pământului pentru scopul unei mărturii tuturor popoarelor. Acest lucru a fost împlinit în zilele noastre pentru că martorii lui Iehova, bătrâni și tineri, bărbați și femei, iau parte activ în predicarea și munca de învățare în largul lumii, în 179 de țări și insule ale mării. Dovezile pentru scopul lui Iehova pot fi văzute în expansiunea continuă și creșterea societății Noii Lumi. În 1914, când a doua prezență nevăzută a lui Isus a început, existau numai câte sute de editori activi în ministeriat. În 1939 erau 59,000 iar în prezent sunt peste 916,000. Binecuvântarea lui Iehova a fost printre muncile de plantare și udare, iar acum a dat roade.

Răbdare eficientă

18. Deși nu mai așteptăm cu nerăbdare prezența Domnului încă de la începutul împlinirii semnului în 1914, trebuie să avem răbdare până ce munca de propovăduire este împlinită în întregime, iar Iehova spune că după aceea va urma Armagedonul. Când Iacov a spus că trebuie să avem răbdare, nu se referea să avem o perioadă de așteptare fără activitate, ci trebuia să fie un exercițiu de credință și speranță prin împărtășirea cu ceilalți a adevărilor pe care le-am învățat, și în același timp având încredere în Cuvântul lui Iehova și ducerea la bun sfârșit a scopurilor Sale. Așa cum a prorocit psalmistul, oamenii lui Iehova sunt binevoitori în ziua puterii sale. Ei sunt fericiți că împart în slujirea Sa, iar multe familii și-au vândut casele și au renunțat la slujbele lor seculare și s-au mutat în noi teritorii unde activitatea lor preoțească de către oamenii de bună credință pe care acum îi slujesc.

19. Acești creștini sinceri sunt cei care realizează înțelepciunea sfaturilor date de Isus: „Niciun om care pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 9:26) Așa că în loc să priviți înapoi la sistemul vechii lumi și la avantajele temporare ale promovărilor pe care acesta le oferă, ar trebui să priviți înainte spre binecuvântarea noii lumi și să fiți concentrați asupra scopului Împărăției, punând pe primul plan fiecare efort pentru a avansa planurile Împărăției prin activitate preoțească. Ei urmează sfatul: „Prin răbdare vă veți obține sufletele.” (Luca 21:19) Ei realizează că minunatul dar al vieții în noua lume merită munca răbdătoare, așa că nu sunt descurajați. Aceștia înțeleg că deși multe studii ale Bibliei trebuie efectuate înainte ca cineva să ajungă să înțeleagă adevărul, toate acestea fac parte din munca – din împărțirea oilor și a caprelor – pe care Isus a prezis-o, și sunt fericiți să ia parte la așa ceva. Ei așteaptă cu nerăbdare vremea când această muncă se va sfârși și când toți cei care trăiesc îl vor cunoaște pe Iehova. – Ier. 31:34.

20. Atâta timp cât o persoană continuă munca de predicare și învățare așa cum Iehova indică prin organizația Sa, această muncă nu va fi în zadar ci va avea binecuvântarea Lui. Întotdeauna îndreptați-vă spre El pentru ghidare și rugați-vă pentru ajutorul Lui prin intermediul Spiritului. Așa cum Pavel a explicat relația preotului cu Dumnezeu: „Ce este deci Apolo? Da, ce este Pavel? Niște slujitori prin care ați devenit credincioși, așa cum i-a dat fiecăruia Domnul. Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească, așa că nici cel ce plantează nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu, care face să crească.” Scriptură continuă în explicarea faptului că unul va culege din preoție în funcție de ceea ce pune în această spunând: „Deci cel ce plantează și cel ce udă sunt una, dar fiecare își va primi răsplata după truda sa.” Tu prețuiești privilegiul de a fi unul dintre slujitorii lui Dumnezeu? Dacă da, depune orice efort posibil pentru a arată o preoție bună în față Lui. „Căci noi suntem colaboratori ai lui Dumnezeu. Voi sunteți ogorul cultivat al lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” (1Cor. 3:5-8) Ca parte a ogorului Lui Dumnezeu, creșteți voi spre maturitate spirituală? Nu fiți asemenea unui lăstar al viței, mereu primind hrană, și niciodată producând roade; ci mai degrabă studiați, luați parte la întâlnirile adunării, și depuneți un efort real pentru a fi un profesor bun, crescând puternic în adevăr, pregătit să produceți roade ca un colaborator al lui Dumnezeu. Atunci cuvintele lui Pavel se vor aplica în cazul vostru: „Pentru aceea, frații mei iubiți, fiți tari, neclintiți, având mereu de lucru în slujba Domnului, știind că munca voastră nu este zadarnică în Dumnezeu.” – 1Cor. 15:58.

21. Ai toate motivele să fii răbdător și ferm în preoția voastră acum că vremurile neamurilor au trecut și trăim în vremea celei de-a doua prezențe a lui Cristos. În loc să înaintăm în depravare și comportament dezlănțuit, urmând exemplul națiunilor sistemului vechii lumi, un creștin are un motiv mai bun pentru a trăi. (1Pet. 4:3) El dorește să slujească pentru avansarea intereselor Împărăției și are parte de minunata speranță a Împărăției și de toate binecuvântările acesteia pe care Iehova le-a promis, iar în plus, el știe că niciodată Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce la El fără rezultat. (Isa. 55:11) Odată cu avansarea formidabilă a societății Noii Lumi, fiecare să avanseze prin creștere în maturitatea spirituală, progresând în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și împărțirea totală în slujba Sa.

22. Cât despre cei care spun că o „să aștepte și o să vadă”, dând dovadă de lipsă de credință, aceștia sunt asemenea celor care au așteptat lângă arcă în ziua lui Noe pentru a vedea ce se întâmplă. Aceștia nu au avut încredere în Cuvântul lui Dumnezeu sau în scopurile Acestuia și s-au înecat din cauza acestui lucru. Adevărata credință a creștinului combină cunoașterea și speranța. Are nevoie de răbdare și îngăduință. Scriindu-le colosenilor, apostolul Pavel a subliniat nevoia răbdării în viața de zi cu zi și a menționat că nu a încetat să se roage. El voia să îi vadă pe coloseni plini de cunoaștere precisă și știa că acest lucru va necesita timp și de efort. El i-a încurajat să meargă purtând roade și să promoveze o cunoaștere exactă, devenind întăriți și puternici, rezistând opozițiilor și demonstrând a fi răbdători. El le-a spus că dacă vor împlini aceste lucruri, vor merge demni de

Iehova, fiind pe placul Său prin purtarea roadelor în fiecare muncă, acesta fiind cu adevărat scopul tuturor creștinilor adevărați. (Col. 1:9-11) Avem toate motivele pentru a fi plini de recunoștință pentru faptul că Iehova este răbdător în desfășurarea planurilor Sale, căci aceasta reprezintă o oportunitate pentru noi să slujim acum, și un viitor al vieții veșnice într-o nouă lume a dreptății. – 2Pet. 3:15.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine este Dumnezeuul răbdării și cum o arată El?
2. Cum a fost ilustrată răbdarea lui Iehova de către Isus?
3. Ce a consemnat Ieremia cu privire la răbdarea lui Dumnezeu față de Israel?
4. Este răbdarea lui Dumnezeu fără de sfârșit? Cum știm noi acest lucru?
5. Sistemul din prezent merită răbdarea lui Iehova?
6. Pentru ce motive a tolerat Iehova răutatea atât de mult timp?
7. Ce lucrare va realiza Dumnezeu în ciuda batjocoritorilor?
- 8.(a) De ce nu poate fi spus că Iehova este lent? (b) Ce atitudine a manifestat Noe?
- 9, 10. Care este cursul înțelept de urmat în acest moment?
11. De ce este răbdarea un semn al înțelepciunii?
- 12.(a) Ce lucrare măreață trebuie să fie făcută? (b) Ce pregătire este necesară?
- 13, 14.(a) Cum poate fi ministeriatul comparat cu lucrarea unui fermier, și de ce este necesară răbdarea?
- 15, 16.(a) De ce un creștin nu ar trebui să fie ușor descurajat în serviciul său? (b) Ce sfat bun a dat Iacov?
17. Ce este remarcabil cu privire la perioada în care trăim?
18. Cum își pot exercita creștinii acum răbdarea?
19. Ce sfat biblic bun ar trebui noi să urmărim și de ce?
20. Ce lucruri sunt implicate în obținerea binecuvântărilor lui Iehova pentru lucrarea noastră de predicare?
21. De ce noi nu mai trebuie să urmărim conducerea lumii vechi?
22. Ce sfat le-a dat Pavel colosenilor?

Servești tu pe Dumnezeu

sau

aștepți să te servească Dumnezeu?

TE gândești la creștinism prin prisma oferirii sau prin prisma primirii? Este atât de ușor să fim preocupați doar de propria noastră bunăstare și astfel, în vigoarea acestui fapt, ne așteptăm ca Dumnezeu să ne slujească pe noi, în loc ca noi să fim preocupați să-L slujim într-un mod acceptabil. Dacă ne implicăm în venerarea lui Dumnezeu numai din cauza liniștii pe care ne-o oferă, a succesului, statutul sau

prietenilor pe care ni-i aduce sau pentru că oferă speranța mântuirii după moarte, atunci, în loc să-I slujim lui Dumnezeu, ne așteptăm ca Dumnezeu să ne slujească nouă, iar motivația noastră este greșită.

O modalitate prin care ne dezvăluim această atitudine mentală este prin rugăciunile noastre. În ce constau ele? Exclusiv din solicitări pentru noi înșine și pentru cei dragi nouă? Atunci ne-am trăda, pentru că ne așteptăm ca Dumnezeu să ne slujească. Această atitudine mentală este tipică pentru bigoți, care prin efectuarea novenei sau prin rugăciunea din nouă părți adresată Fecioarei Medaliei Miraculoase, au ca scop obținerea unui loc de muncă, găsirea unui partener sau redobândirea sănătății. Ideea de a-L sluji pe Dumnezeu nu se află în mintea lor. Atitudinea aceasta este exprimată de un popular scriitor religios al unui secol anterior, care a spus odată: „Ciudat precum pare, religia creștină este o chestiune egoistă. Este în primul rând interesată de salvarea propriului suflet”.

Dar nu așa! Isus Cristos însuși a fondat religia creștină și, cu siguranță El nu a venit pe pământ ca om pentru a-și salva sufletul. El nu urma să fie distrus. El avea viață și dreptul lui la viață. Nu ar fi trăit El timp de nenumărați eoni cu Tatăl lui? El a venit pe pământ, nu ca Dumnezeu să-I slujească pe El, ci ca El să-I slujească lui Dumnezeu, pentru că era lucrul cel drept și plăcut de făcut.

Isus și-a dedicat viața pentru a face voia Tatălui Său. După cum El însuși a spus: „pentru că am coborât din cer ca să fac nu voința Mea, ci voința Celui care M-a trimis”. Cu alte cuvinte, ‘Am venit să-I slujesc lui Dumnezeu’. – Ioan 6:38.

Isus L-a slujit pe Dumnezeu în multe feluri. El L-a glorificat pe Tatăl Său și a făcut cunoscut numele Său oamenilor. El a depus mărturie despre adevăr. Și El a slujit poporul lui Dumnezeu, precum și întreaga omenire. „Fiul omului a venit”, a spus El, „nu ca să I se slujească, ci să slujească și să-Și dea sufletul ca răscumpărare pentru mulți”. Modul în care a slujit poporului a fost prin predicarea „veștii celei bune a regatului lui Dumnezeu” și prin vindecarea tuturor celor în dificultate, care au venit la El. – Ioan 17:4; 18:37; Mat. 20:28; Luca 4:43; 6:19.

Pentru Isus, slujirea lui Dumnezeu a însemnat de asemenea menținerea Sa separat de lume: „Eu nu fac parte din lume”, a spus El. De asemenea, a însemnat menținerea fără de nici un păcat: „Cine dintre voi Mă dovedește vinovat de păcat”? Nimeni nu a putut. – Ioan 17:16; 8:46.

Deoarece Isus cu atâta credință și altruism L-a servit pe Tatăl Său, Iehova Dumnezeu L-a răsplătit ‘ridicându-L într-o poziție înălțată’, oferindu-i „numele care este mai presus de orice alt nume”. – Filip. 2:9.

Nu că Dumnezeu a avut nevoie de slujirea lui Isus sau că are nevoie de serviciile noastre. Pentru o veșnicie, în trecut, Iehova Dumnezeu a fost perfect autonom înainte ca El să-L fi creat pe Fiul Său; și dacă El nu avea nevoie de serviciile Fiul Său, El cu siguranță nu are nevoie de serviciile noastre. După cum Îl citează profetul: „Dacă mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci al Meu este solul roditor și tot ce se află pe el”. Indiferent de ceea ce am putea fi capabili să facem pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să recunoaștem cuvintele lui Isus ca fiind adevărate: „Când veți face toate lucrurile care v-au fost încredințate, să ziceți: ‘Suntem niște sclavi netrebniți. Am făcut ce trebuia să facem’”. Dar Dumnezeu, în

dragostea Lui mărinimoasă dă creaturilor Lui privilegiul de a-L servi, astfel încât să se dovedească demni de binecuvântările Sale. – Ps. 50:12; Luca 17:10.

Pentru a-L servi pe Dumnezeu cum a făcut Isus nu înseamnă ca noi, de asemenea, să facem minuni, să dăm hrană mulțimilor, să-i vindecăm pe bolnavi și să-i înviem pe cei morți. Astfel de minuni, care aveau ca scop stabilirea originii divine a creștinismului, au trecut. Nici nu înseamnă ca noi să ne jertfim viața pentru izbăvire. Acest lucru este imposibil, deoarece toți suntem păcătoși și în plus, Isus a oferit izbăvire odată și pentru totdeauna prin sacrificiul Lui. – Evr. 9:26.

Dar îi putem sluji lui Dumnezeu imitându-L astfel pe Isus, onorându-L pe Iehova Dumnezeu, făcându-I cunoscut adevărul, numele Lui, Cuvântul Său și regatul Său. Această însărcinare a dat-o Isus tuturor urmașilor Săi: „Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, [...] învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit”. Prin urmare, fiecare creștin are obligația de a predica. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel a exclamat: „Vai de mine dacă nu anunț vestea bună”! Credeți că însărcinarea a fost numai pentru apostoli, oameni ca Pavel? Atunci observați că Pavel a scris de asemenea: „Fiți imitatorii mei, așa cum și eu sunt imitatorul lui Cristos”. – Mat. 28:19, 20; 1Cor. 9:16; 11:1.

Deși foarte puțini practicanți creștini înțeleg acest adevăr, treptat încep să se lumineze cu privire la liderii creștinătății. Astfel, în 1958 la Lambeth, (Londra), la Conferința episcopilor anglicani s-a aproximat adevărul când s-a declarat: „Evangelizarea nu înseamnă să ne rezumăm la sarcina de a selecta câteva persoane. Botezul și confirmarea constituie ‘hirotonosirea laicilor’, ca sarcină de evangelizare. Ar trebui ca fiecare creștin să facă ceea ce a făcut Andrei pentru fratele său, să spună, ‘Noi L-am găsit pe Mesia’ și să-l aducă la Isus”. – *Theology Today* iulie, 1960.

Chiar dacă predicarea veștii bune a regatului lui Dumnezeu este cel mai bun mod în care îi putem sluji lui Dumnezeu, nu putem să ne limităm la aceasta. Slujirea lui Dumnezeu cere, de asemenea, dacă avem ocazia, „să facem ceea ce este bine față de toți”. Și, deși nu putem trăi în întregime fără de păcat așa cum a făcut Isus Cristos, pentru a-I sluji lui Dumnezeu, într-un mod acceptabil, trebuie să luptăm continuu împotriva păcatului, ca nu cumva acesta să devină o activitate regulată pentru noi. În același timp, trebuie să ne ținem „nepătați de lume”.

Astfel, dacă Îl vom sluji pe Dumnezeu, în loc să așteptăm ca El să ne slujească, acest lucru va fi reflectat în rugăciunile noastre. Apoi, în loc să ne limităm la solicitări pentru noi înșine, rugăciunile noastre vor include laudă și mulțumire lui Dumnezeu și cerințe pentru alții, în special, pentru triumful dreptății. Și apoi viitorul nostru în acest spațiu va fi marcat nu de confuzie și distrugere, ci de fericire și viață veșnică. – Mat. 6:9, 10.

O lume fără străini

Cum este posibil ca o lume fără necunoscuți să existe într-o lume aflată în continuă schimbare? O asemenea speranță nu este considerată vizionară, ci devine o realitate.

Lumea în care trăim se desface practic de la cusături, din cauza oamenilor. Nu pare a fi astfel când călătorești kilometri după kilometri peste câmpii cu coline sau zbori deasupra pădurilor, deșerturilor și junglelor din Asia, Africa, precum și altor continente ale lumii. Cu toate acestea, acest lucru este un fapt. Deja oamenii responsabili sunt puși în încercătură cu privire la modul în care populația actuală o să se mențină. Și acesta este doar începutul, pentru că oamenii trebuie să trăiască împreună în pace, dacă se poate vorbi de așa ceva.

În prezent, există 2,900,000,000 de oameni pe pământ iar numărul lor este în creștere cu 49 milioane pe an. În doar aproximativ treizeci de ani, adică, până în 1990, experții Organizației Națiunilor Unite estimează că se vor mai adăuga încă 2,700,000,000. Până la sfârșitul secolului, spun ei, populația mondială ar putea fi de aproape 7 miliarde.

Gândește-te ce va însemna acest lucru: oameni muncind, jucându-se, închinându-se, da, trăind împreună, în număr mare, în imediata apropiere. Gradul de apropiere ar putea duce foarte ușor la adăugarea unor urmări, revoluții și războaie. Pe de altă parte, ar putea fi o oportunitate pentru îmbunătățirea relațiilor printr-o mai bună cunoaștere între persoane, o cheie pentru o mai largă cooperare și o fericire mai mare pentru toți. Cu toate acestea, multe vor depinde de dispoziția psihică și de instruirea poporului.

Practic, oamenii au un element comun, fiind înrudiți unii cu alții prin intermediul unui singur om, Adam. Dar, acest fapt în sine nu este suficient pentru a asigura pacea și securitatea, pentru a-i hrăni pe toți descendenții și pentru a binecuvânta oamenii cu fericire, pentru că forța care rezultă dintr-o astfel de relație obișnuită „frate-soră” nu este suficient de puternică, în sine, pentru a elimina cauzele care divizează oamenii.

În primul rând, majoritatea oamenilor sunt total străini unul față de altul, în ciuda originii lor comune. Ce sunt „străinii”? Nu sunt ei doar bărbați și femei pe care nu i-am întâlnit sau oameni pe care nu îi cunoaștem? Pe câți dintre cei 2,900,000,000 de locuitori ai pământului îi cunoști? Adevărul este că trăim într-o lume de străini. O astfel de ciudățenie este o forță care divizează, o putere care

instigă la neîncredere și suspiciune. Și va rămâne astfel până când oamenii se vor cunoaște și se vor iubi unul pe altul.

Dar cum poate exista prietenie și dragoste dacă nu există o întâlnire a minților? Cum poate exista încredere între oameni fără cunoaștere, și cunoaștere fără voința de a învăța?

VECHIUL STRĂIN

În vechiul Israel, atunci când legile erau decretate astfel încât să protejeze drepturile străinului, relația dintre străini și locuitorii nativi era considerată ca fiind o măsură de succes.

Conform Enciclopediei de cunoștințe religioase *New Schaff-Herzog Twentieth Century Encyclopedia of Religious Knowledge*, cuvântul „străin” provine din cuvântul ebraic *ger* în versiunea Regelui Iacov sau Versiunea autorizată. Este valabil în special „unui trai străin într-o țară străină”. Un străin, în sensul tehnic ebraic al termenului, poate fi definit ca o persoană de origine străină sau care nu este din Israel. El era locuitor permanent în limitele Țării Promise. El era deosebit de „străinul din afara țării” în măsura în care acesta din urmă încă aparținea altei țări și vizita Palestina în calitate de călător. Astfel de străini nu au avut niciodată nici o relație cu poporul lui Dumnezeu. Evreii s-au referit la cei mai sus menționați ca fiind păgâni.

În timpul lui Solomon, Țara Făgăduinței mișuna de străini. Prezența acestora în rândul copiilor lui Israel nu este surprinzătoare, pentru că Biblia vorbește despre „o mulțime de oameni de tot felul” care au ieșit din Egipt odată cu copiii lui Israel în momentul exodului. Erau, de asemenea, alte câteva grupuri de străini printre evrei: populația canaanită, care nu a fost alungată niciodată, prizonieri de război, fugari, slujitori angajați, comercianți și așa mai departe. Numărul cumulativ de străini era mare. Recensământul lor, făcut în ziua lui Solomon, a avut ca rezultat prezența a 153,600 oameni, ceea ce putea însemna că numărul total de străini era egal cu aproximativ o zecime din populația Israelului. –Ex. 12:38; 2Cron. 2:17.

Prin urmare, era un lucru rațional și milostiv să elaboreze legi care să reglementeze și să protejeze drepturile locuitorilor străini. Astfel de legi au fost făcute în spiritul unei mari libertăți. Cu excepția Moabiților și Amoniților, care au luptat împotriva lui Israel, tuturor neamurilor le-au fost admise drepturile de cetățenie în Israel, în anumite condiții. Străinul care doar tranzita sau avea reședința temporară în țara sa, nu s-a bucurat de nici un drept, cu excepția ospitalității, acordată de obicei, străinilor. Acest drept era sacru în Orient. Ca oaspete, străinul era în siguranță chiar și în cortul dușmanului său.

În ceea ce privește religia, era absolut necesar ca străinul să nu încalce nici una din legile fundamentale ale lui Israel. Îi era interzis să blasfemieze numele lui Iehova, să lucreze în ziua Sabatului, să mănânce pâine dospită în perioada Paștelui evreiesc, să încalce vreuna dintre legile căsătoriei, să se închine zeilor falși sau să mănânce sânge.

Un străin necircumcis nu era privit ca un cetățean deplin. În cazul în care străinul era circumcis, atunci nu exista nici o distincție în ceea ce privește

drepturile juridice, între străini și izraeliți. „O singură lege” pentru ambele clase era principiul afirmat, în ceea ce privește ritualurile religioase și procedurile judiciare. Judecătorii erau strict avertizați împotriva oricărei urme de parțialitate în deciziile lor. Izraeliților li s-a poruncit să-l trateze pe străin ca pe un frate. Astfel de legi au fost necesare pentru a contracara tendința naturală de a trata cu asprime persoanele aflate în poziția de străini. – Num. 15:16.

ÎN TIMPUL EREI CREȘTINE

Spiritul liberal al legii mozaice, în ceea ce privește respectarea străinilor făcea un contrast puternic cu exclusivitatea rigidă a evreilor de la începutul erei creștine. Rezerva lor de neclintit față de persoanele necunoscute poate avea parțial originea în atrocitățile pe care evreii le-au suferit din partea străinilor atunci când s-au întors în Palestina din captivitatea babiloneană în 537 î.Cr., și probabil, în parte, din cauza fricii ca rasa lor să nu cumva să se amestece prin intermediul căsătoriilor cu străinii.

Cu toate acestea, Isus Cristos, nu a susținut exclusivitatea lor rigidă, ci a condamnat-o în pilda bunului samaritean. Acolo, El definește termenul de „aproapele”, într-un sens care era cu totul nou pentru cei ce-L ascultau. – Luca 10:36.

Prozeliții, menționați în Faptele 2:10, sunt cei despre care se spune că sunt adevărații reprezentanți ai străinilor din Scripturile ebraice. Față de aceștia, precum și față de ceilalți, primii creștini dădeau dovadă de sentimente prietenoase. De fapt, apostolul Pavel îi sfătuiește pe toți cei care vor fi supraveghetori în congregațiile creștine că trebuie să fie „iubitori de străini”. Desigur, acești străini erau noii-veniți în congregația creștină. Astfel de străini urmau să fie tratați cu toată sensibilitatea. Prin studiul Bibliei și prin asocierea lor regulată cu congregația creștină, ei nu ar mai fi considerați „străini”, ci prieteni regulari ai congregației. Cu toate acestea, ei vor continua să primească ospitalitatea acordată străinilor. – 1Tim. 3:2.

STRĂINUL DIN ZIUA DE ASTĂZI

Desigur, cuvântul „străin” de astăzi a luat un sens cu totul diferit față de cel pe care l-a avut în zilele vechiului Israel. Acum, acest cuvânt se aplică, de obicei, unei persoane necunoscute, fără nici un fel de cunoștințe într-un anumit loc. Un străin, pe de altă parte, este o persoană care aparține altei națiuni. Cuvântul „străin” denotă de multe ori un rezident de origine străină, care nu este cetățean al acelei țări.

Înainte de toate, sensul modern al cuvântului „străin” este cel care se cuvine să fie eliminat; deoarece cei care au fost prezentați de profeția biblică ca fiind „străinii” temători de Dumnezeu sunt cei care sunt sortiți să locuiască pe pământ pentru totdeauna. Ei au prefigurat clasa oamenilor de astăzi care au speranța unei vieți veșnice pe pământ. Aceștia, precum străinii care au fost atrași în vechiul Israel din cauza închinării lui Israel la adevăratul Dumnezeu și din cauza favorii făcute de Acesta lui Israel, se alătură rămășiței Israelului spiritual de astăzi. Ei au

făcut în principal acest lucru începând din anul 1931. Din moment ce aceștia nu sunt izraeliți spirituali, dar sunt însoțitorii lor, ei sunt, astfel, cei la care se face referire în mod profetic ca fiind „străinii” (*zarim*). – Isa. 61:5.

În armonie, rămășița spirituală și clasa străinului au fost atrase împreună, ca o turmă într-un țarc. Un bun exemplu al unității și liniștii lor, a fost văzut în timpul Congresului Internațional al Martorilor lui Iehova al Voinței Divine din 1958. Au venit adoratori ai lui Iehova din 123 de țări în New York, pentru un congres de opt zile. Au fost aproape 5,000 de delegații din Europa, 106 din Asia, 263 din Africa, 898 din America Centrală și de Sud, 1341 din diverse insulele, în afară de zeci de mii de oameni din Statele Unite și Canada, toți împreună ajungând la un număr de 253,922.

Aici, în inima lumii divizate, izraeliții spirituali și străini antitipici au fost adunați împreună ca o congregație cum nu a fost niciodată înainte în istorie. Dar, cu mult tact, dragoste și abnegație au fost capabili să lucreze și să trăiască împreună în strânsă legătură pentru mai mult de o săptămână, fără discordie, violență sau vărsare de sânge. Toate acestea demonstrează că o lume pașnică, armonioasă sub conducerea adevăratului Iehova Dumnezeu, este posibilă. Aceasta este ceea ce a promis El.

O LUME FĂRĂ STRĂINI

Prin intermediul profetului Daniel, Iehova proorocește ridicarea „unui regat care nu va fi nimic niciodată. Iar regatul acesta” spune El „nu va trece în stăpânirea altui popor. El va zdrobi și va pune capăt tuturor acestor regate și el însuși va dăinui pe timp indefinit”. (Dan. 2:44) Ridicarea acestui regat al cerurilor în anul 1914, a marcat începutul sfârșitului pentru această lume divizată. Acum este timpul ca oamenii să se pregătească pentru sosirea noii lumi a dreptății. Reunirea clasei „străinului” este o dovadă pozitivă că trăim în perioada de tranziție.

Cum va realiza guvernul Regatului ceea ce națiunile pământului nu au reușit să facă? În primul rând, Regatul va governa tot pământul. Națiunile rivale vor pieri. În al doilea rând, se va tolera doar o singură religie – venerarea adevăratului Dumnezeu Iehova. Prin urmare, toate barierele naționaliste și religioase vor cădea. „Toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova și mare va fi pacea fiilor Tăi”. „Pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova așa cum fundul mării este acoperit de ape” a profetizat Isaia. – Isa. 54:13; 11:9.

Cunoașterea lui Iehova va schimba lucrurile. Aceasta va atrage toți oamenii împreună într-o unitate care nu a fost experimentată niciodată. Deja au fost aduși la unitate „străinul” antitipic cu rămășița spirituală a lui Israel prin legături de dragoste și afecțiune. Ea i-a determinat ca „din săbiile lor să făurească brăzdare și din sulilele lor, cosoare”. Ca popor, au promis să nu mai ridice sabia, națiune contra națiune și nici „nu vor mai învăța războiul”. Prin urmare, pacea lor este îmbelșugată. – Isa. 2:3, 4.

Un alt factor care va contribui la eliminarea sensul modern al cuvântului „străin” este faptul că „moartea nu va mai fi”. (Rev. 21:4) Cu moartea înlăturată din cale noastră, va fi timp suficient pentru ca oamenii să se familiarizeze unul cu

o altul. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul Său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credință în El să nu fie distrus, ci să aibă viață veșnică”. – Ioan 3:16; 10:28.

Dar dacă nimeni nu moare, pământul nu va deveni suprapopulat într-un timp scurt? Nu. Războiul lui Dumnezeu de la Armagedon, care va pune capăt acestei lumi rele, va depopula pământul în mod considerabil. Biblia spune că „foarte puțini muritori” vor supraviețui bătăliei. (Isa. 24:6; Rev. 16:14, 16) Totuși, puținii supraviețuitori se vor căsători și vor aduce pe lume copii. Va fi, de asemenea, o înviere „atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti”. (Faptele 24:15) Când pământul va fi fost populat în mod corespunzător, cel mai probabil că atunci nașterea copiilor va înceta. Locuitorii pământului își vor ocupa timpul cu îndeletniciri pașnice pentru a face ca acest pământ să fie un paradis pentru eternitate.

După cum au prezis apostolii și profeții, pe noul pământ, omenirea va fi adusă atât la perfecțiunea minții cât și a trupului. Având minți perfecte, membrii familiei umane vor fi în măsură să memoreze numele tuturor fraților și surorilor pe care îi vor întâlni. Fiecare va fi interesat de celălalt și îi va păsa de bunăstarea lui. Cu timpul și cei care trăiesc în cele mai îndepărtate locuri vor deveni cunoscuți. Nu vor mai exista străini. Familia umană sub îndrumarea „Tatălui lor pentru eternitate” va prospera în pace și fericire, pentru că acesta este scopul neabătut al lui Dumnezeu față de acest pământ. – Isa. 9:6; Ps. 72:1-8.

Prin urmare, pământul se va schimba. Nu există nicio îndoială că schimbarea va veni. Venirea sa nu depinde de viziunea și lipsa de egoism a oamenilor, ci de înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. După abundența persoanelor de pe noul pământ, va deveni clar faptul că Dumnezeu și nu omul este Gardianul rasei umane. „Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi popoarele Sale. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei” este promisiunea. Singura întrebare rămasă este – vom fi acolo să ne bucurăm de ea? Dacă vom fi sau nu, depinde de relația noastră cu Dumnezeu, care a promis să facă „toate lucrurile noi”. – Rev. 21:3-5.

Psihologul ia în răs păcatul

„Nu există niciun loc în psihoterapie pentru conceptul păcatului și să introducem acest concept este dăunător.” Așa a spus un cunoscut psihoterapeut din New York. Cu toate aceste adevărul rămâne: „Căci toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu”. – Rom. 3:23.

Cunoașteți voi o sută de texte din Biblie?

■ Un vocabular de o sută de texte biblice ar fi un lucru de mare valoare pentru orice ministru creștin al veștii bune. Dar pentru unii, cum ar fi băștinașii din Noua Guinee, este aproape imperios necesar să aibă un asemenea vocabular. Cum pot ei să dobândească un asemenea vocabular biblic? Ei bine, atașată de una din casele

miniștrilor pionieri există o minunată Sală a Regatului în acest ținut care oferă facilități excelente pentru predarea celor 100 până la 120 de băștinași, care în fiecare seară părăsesc împrejuririle lor zgomotoase pentru instruirea biblică.

■ Clasele sunt organizate fiecare cu câte zece până la doisprezece oameni, iar un martor matur îi supraveghează. Predarea începe cu folosirea de predici simplu ilustrate care sunt frumos desenate pe table; desenele ajută foarte mult pentru a transmite gândul către minte, întrucât cuvântul rostit este de multe ori înțeles greșit. Scripturile sunt repetate de multe ori și este uimitor de observat cât de mulți dintre acești oameni simpli cunosc până la o sută de texte din Biblie. Câteva ore în fiecare seară al unui astfel de studiu concentrat a adus o remarcabilă maturitate mai multor localnici. Șapte dintre ei au fost recent botezați și mai mulți se gândesc să facă acest pas. Patru dintre ei au plecat în vacanța de pionierat a ministerului. – 1961, *Anuarul Martorilor lui Iehova*.

SURSA reală de putere pentru răbdare și rezistență este Iehova, Dumnezeuul eternității. Cei care devin parte din organizația creștină a lui Iehova trebuie să depună în continuare efortul de a-și menține locul în cadrul acesteia. Nu este o poziție de onoare. De fapt, rezistența este necesară până când persoana ajunge în noua lume a dreptății. Persoana care așteaptă cu nerăbdare noua lume se poate bucura de bogățiile spirituale cu care Iehova își copleșește poporul, pe măsură ce lumina adevărului devine din ce în ce mai strălucitoare. În plus, el poate să participe la marea lucrare de adunare pe care Isus i-a atribuit-o pentru această perioadă. Pe măsura ce face acest lucru, spiritul lui Iehova îl va susține. (Zah. 4:6) Simplul fapt că atât de mulți bărbați, femei și copii se oferă la rândul lor, de bună voie, să participe la această lucrare de predicare internațională extraordinară, este o dovadă puternică a celei de-a doua prezențe a lui Isus Cristos și oferă motivație pentru rezistență în timpul ministeriatului.

² Isus a arătat inițial calea pentru această activitate importantă de predicare. El nu s-a descurajat atunci când mulțimea L-a batjocorit zicând: „Ai un demon”, sau atunci când, după o învățătură grea, mulți din discipolii Lui s-au întors la lucrurile lăsate în urmă și nu mai mergeau cu El. Ucenicii Lui au avut, o gândire corectă și nu au fost tulburați. Atunci când El i-a întrebat: „Nu vreți să vă duceți și voi?” Petru I-a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice”. (Ioan 7:20; 6:66-68) În mod asemănător, nu există niciun motiv pentru ca cei implicați în activitatea ministerială pe care Isus a început-o să se descurajeze atunci când unii dintre cei care arată interes pentru această activitate și merg cu ei

pentru un timp se abat din drum. (Ezec. 33:32) Isus, ca om perfect, putea vorbi în mod eficient unor mulțimi mari și să le predea într-un mod convingător. El a folosit pilde din lucrurile pe care ei le știau despre ovine și caprine, agricultură, pescuit. Ne putem inspira, din evenimentele din acele zile, făcând o lucrare similară, deși, de obicei, cu audiențe mai mici. Îi putem vizita pe oameni la ei acasă, le putem răspunde cu răbdare, putem efectua studii biblice cu grupuri de familii, arătând considerație iubitoare pentru toate. Veți urma această cale arătată de Isus, în lucrarea de ministeriat fiind astfel creștin, nu doar prin nume, ci și prin fapte?

³ Isus a povestit despre un om care deținea o vie mare gata pentru a fi recoltată și care a solicitat celor doi fii ai săi să participe la lucrări. Primul fiu a fost de acord să meargă, dar nu a mers, în timp ce al doilea l-a refuzat pe tatăl său, dar a regretat după aceea și a mers. Acesta este momentul pentru recoltă pe care Isus l-a prezis și Iehova este răbdător până când munca de recoltare este terminată. Multe persoane care mărturisesc că sunt fiii Tatălui Ceresc, nu sunt dispuși să facă lucrarea pe care El le-o încredințează. De fapt, Isus vorbea arhierilor și bătrânilor influenți când a spus: „Adevărat vă spun că încasatorii de impozite și prostituatele vor intra înaintea voastră în regatul lui Dumnezeu”. (Mat. 21:28-31) Precum în vremea lui Isus, atunci când oamenii sinceri și umili din toate categoriile au acceptat mesajul și au început să-l împărtășească prin ministeriat, la fel este și astăzi. Astfel de persoane, arată o atitudine plină de căință și dorința de a-L sluji pe Dumnezeu, chiar înaintea clasei celor care mărturisesc a fi realizat această lucrare. – Mat. 23:2, 3.

PERSEVERENȚA DĂ ROADE

⁴ Când cineva are un rol activ în cadrul lucrării de ministeriat din casă în casă, el găsește ilustrarea lui Isus în Luca 8:9-15 dovedindu-se a fi adevărat, că există oameni de tot felul, la fel cum există multe tipuri de sol, unele stâncoase, unele pline de spini, iar unele potrivite, bune pentru plantare. Isus a explicat: „Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu [...] Cât despre cea din pământul bun, acestea sunt cei care, după ce au auzit cuvântul cu o inimă curată și bună, îl păstrează și aduc rod cu perseverență”. Pentru majoritatea oamenilor este necesar ca ajutorul personal să fie oferit cu răbdare. Ei nu pot înțelege importanța mesajului, sau pot avea mintea umplută cu prejudecăți sau idei preconcepute sau poate sunt convinși de faptul că, credința părinților lor, este cea corectă. Atunci când martorul revine să mai vorbească despre adevărurile Scripturii, unele persoane pot încerca să scape de el. Totuși, Isus ne-a asigurat că oile vor auzi vocea Învățătorului. Noi putem ajuta pentru a face acest lucru posibil prin tenacitate în ministeriat, arătând „perseverența într-o lucrare bună”. – Rom. 2:7.

⁵ Anul trecut au fost efectuate 646,000 de studii biblice la domiciliu, pe săptămână și au fost botezați 69,027 de oameni în întreaga lume; atât de mult efort este necesar pentru a obține roade. Așa cum Isus a arătat, unele dintre semințele adevărului plantate nu reușesc să dea rod. Apoi vine diavolul și ia Cuvântul departe de inimile lor, astfel încât acestea să nu creadă și să fie salvate. Alte

semințe cad pe un teren stâncos. Cuvântul lui Dumnezeu este ascultat cu bucurie, dar mesajul nu prinde rădăcini adânci, deoarece solul este stâncos; și așa ele cred doar o perioadă, dar atunci când vine arșița, aceste semințe se ofilesc și mor. Alte semințe cad printre spini, ca oamenii care aud mesajul, dar care sunt prea ocupați cu problemele, bogăția și plăcerile vieții și astfel semințele sunt înăbușite și nu ajung niciodată la maturitate. Este nevoie de multe studii pentru a găsi solul potrivit, de fapt, eliminând cu răbdare ceea ce este fără rod.

⁶ Un Martor francez a predicat timp de șapte ani colegilor săi de muncă fără nici un rezultat. Dar în cele din urmă, el a fost în măsură să urmeze studii biblice cu unii dintre ei, iar câțiva chiar au făcut progrese în cunoașterea adevărului. Răbdarea sa a fost recompensată. Deci, nu deveniți nerăbdători în timpul ministeriatului din cauza faptului că acesta nu este primit în mod favorabil de către multe persoane. Nu toți L-au ascultat cu bunăvoință pe Isus, iar mulți dintre cei care L-au ascultat din curiozitate nu au crezut în învățăturile Sale, așa că același lucru s-ar putea întâmpla la fel de bine și în zilele noastre. Dacă oamenii nu L-au ascultat pe Isus când le-a explicat adevărurile Tatălui Său ceresc, atunci de ce ne-am aștepta ca ei să-i asculte pe slujitorii Săi acum? Nu există niciun motiv să credem că lumea va fi convertită și că toți vor asculta mesajul. Încă un avertisment este dat în ceea ce privește ziua răzbunării lui Iehova, astfel încât cei care doresc să reacționeze, pot scăpa de distrugere. Activitatea de separare a celor asemănători oilor de cei care manifestă un comportament asemănător caprelor, are loc în toate părțile lumii. Modul în care oamenii reacționează la mesaj și felul în care îi tratează pe cei ce duc mesajul, este ceea ce le hotărăște poziția în partea dreaptă, cea favorabilă sau în partea stângă, cea nefavorabilă a Regelui Isus Cristos. Așa cum El a spus: „Adevărat vă spun: Fiindcă nu i-ați făcut lucrul acesta unuia dintre aceștia care sunt cei mai mici, Mie nu Mi l-ați făcut”. Așa că, atunci când ignori pe un mesager al regatului prin cuvintele, „Sunt prea ocupat” sau „Nu sunt interesat”, de fapt îi spui acest lucru lui Isus Cristos, pentru care noi servim ca ambasadori. – Mat. 25:45; 2Cor. 5:20.

⁷ Un reprezentant al lui Isus Cristos dorește să-și facă lucrarea într-un mod în care ar putea ca mai târziu să deschidă calea pentru un martor. Apostolul Pavel a dat instrucțiuni bune în privința acestui lucru spunând: „Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, capabil să predea, stăpânindu-se în situații rele, învățându-i cu blândețe pe cei ce se împotrivesc, fiindcă s-ar putea ca Dumnezeu să le dea cînța care duce la cunoașterea exactă a adevărului și ei să-și vină în fire, ieșind din cursa Diavolului, care i-a prins de vii ca să-i facă voia”. (2Tim. 2:24-26). Unii dintre cei care se opun la început mesajului puternic, fac acest lucru din cauza credinței sincere în ceea ce au învățat anterior, cum a fost și cazul lui Saul din Tars. El i-a persecutat mult pe primii creștini, din cauza direcționării greșite a zelului său, dar atunci când a acceptat modul creștin de viață, a dus greul rezistenței creștine. După cum a scris: „ci în orice privință ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu, prin perseverență în multe lucruri, în încercări, în neazuri, în nevoi, în dificultăți, în bătăi, în închisori, în tulburări, în munci grele, în nopți fără somn, în perioade fără hrană”. – 2Cor. 6:4-10.

⁸ Este posibil să nu fi experimentat personal o opoziție atât de severă, din cauza conduitei voastre creștine, dar fiecare creștin dedicat se poate recomanda ca ministru al lui Dumnezeu în modurile menționate de Pavel, care a spus: „Prin puritate, prin cunoștință, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Spirit Sfânt, prin iubire fără ipocrizie, prin vorbire adevărată, prin puterea lui Dumnezeu; prin armele dreptății, cele din mâna dreaptă și cele din mâna stângă, prin glorie și prin dezonoare, prin reputație proastă și reputație bună [...] ca întristați, dar întotdeauna bucurându-ne, ca săraci, dar îmbogățindu-i pe mulți, ca neavând nimic și totuși posedând toate lucrurile”. Pavel a arătat că a avut un echilibru bun și o apreciere clară a adevărului. El nu a lăsat nimic să-l descurajeze, ci a pus pe primul loc slujirea lui Iehova. El a fost răbdător în ciuda bătăilor, a faptului că a fost în închisoare și în ciuda opoziției, deoarece el știa că purtarea sa avea binecuvântarea lui Iehova.

PERSEVERENT FAȚĂ DE REZISTENȚA FAMILIEI

⁹ Poate că cea mai mare opoziție vine din partea celor apropiați vouă. Cineva care apreciază suferința îndelungată și răbdarea pe care Iehova a arătat-o omenirii, ar trebui să aibă, cu siguranță, aceleași calități precum suferința îndelungată, bunătatea și răbdarea în relațiile lui cu ceilalți și mai ales față de propria familie, chiar dacă membrii acesteia se pot opune adevărului. Răbdarea și comportamentul iubitor îi pot ajuta pe cei care se opun să accepte, în timp, adevărul. Pierderea răbdării față de alte persoane va adânci prăpastia. Dacă membrii familiei se opun în mod persistent închinării creștine, participării la întruniri și asumării unei părți din lucrare, este posibil să obosească să se tot opună, nu să renunțe, ci să fie mai răbdători atunci când puneți interesele Regatului pe primul plan. Așa cum Isus a spus: „Dar cine va persevera până la sfârșit, acela va fi salvat”. (Mat. 10:22, 34-39) Din nou ni se spune: „Dar, dacă suportați când faceți binele și suferiți, lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu”. (1Pet. 2:20) După un timp, cei care se opun, oricare ar fi ei, vor vedea ca nimic nu vă descurajează sau nu vă înfrânge răbdarea, vă vor respecta pentru că nu ați cedat.

¹⁰ Se poate ca problema să fie atât de gravă, încât să nu puteți vorbi despre acest adevăr cu ceilalți membri ai familiei voastre; ei pot refuza să vă asculte. Chiar și atunci, ei pot fi câștigați fără cuvânt prin purtarea voastră plină de respect profund. (1Pet. 3:1, 2) O asemenea atitudine va face în mod sigur o impresie bună. Un creștin nu ar trebui să riposteze în modul în care o făcea lumea cea veche, vorbind urât sau acționând disprețuitor și arătând lipsă de respect pentru punctul de vedere al celuilalt. Mai degrabă, după cum a spus Pavel: „Urmărește dreptatea, devoțiunea sfântă, credința, iubirea, perseverența, blândețea”! (1Tim. 6:11) Atunci când un soț spune soției sale creștine că ea nu are voie să facă lucrare de ministeriat, să participe la întruniri, soția știe că are o problemă serioasă, pentru că a făcut un legământ prin care se consacră îndeplinirii voinței lui Iehova. Ea nu vrea să se opună soțului ei și totuși dorește să rămână fidelă Creatorului ei. Scriptura o sfătuiește: „Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă strâns viața veșnică pentru care ai fost chemată și pentru care ai făcut o minunată declarație publică înaintea

multor martori”. Ea știe că soțul ei nu-i poate da viață, dar e posibil ca prin continuarea neclintită în propovăduirea adevărului, îl va câștiga în cele din urmă și astfel el va accepta Cuvântul lui Dumnezeu. Va arăta ea devotament și perseverență după voia lui Dumnezeu și va face această declarație publică? Aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu. Ea nu poate renunța la credința ei dacă vrea viață; așa că ea își arată dragostea pentru soțul ei, dar continuă să-și îndeplinească legământul de dedicare lui Iehova. – 1 Tim. 6:12.

¹¹ Un martor, care a auzit prima dată adevărul cu douăzeci și opt ani în urmă, s-a confruntat cu o opoziție constantă din partea soției și rudelor sale. S-au făcut rugăciuni pentru el și s-au ars lumânări. Atunci când a fost în închisoare din cauza lucrării de ministeriat, ei au spus că a meritat. Soția lui i-a influențat pe copii să nu să asculte învățăturile tatălui lor. În ciuda tuturor acestor lucruri, el s-a dovedit a fi un părinte iubitor și un bun întreținător de familie așa cum ar trebui să fie orice tată Creștin și nu a renunțat la adevăr. În cele din urmă, după toți acești ani, un articol din revista *Treziți-vă!* Cu privire la importanța religiei în viața de familie a făcut o asemenea impresie profundă asupra soției, încât aceasta a solicitat un studiu biblic cu martorii lui Iehova. Acum, ea acceptă adevărul împreună cu soțul ei și a fost botezată, și amândoi se bucură să fie uniți mai mult ca niciodată datorită Cuvântului lui Dumnezeu.

¹² Există multe exemple biblice care arată, de asemenea, binecuvântarea care vine odată cu perseverența plină de răbdare. Iov a avut o problemă similară. El a fost bolnav și a suferit din cauza pierderii familiei și a proprietăților sale. Prietenii i-au întors spatele, spunându-i că el trebuie să fi făcut ceva greșit și că Dumnezeu l-a pedepsit. Soția lui i-a dat un sfat necugetat, spunându-i să îl blesteme pe Dumnezeu și să moară. Dar el s-a agățat cu hotărâre de credința sa, astfel că perseverența în răbdare a lui Iov este proverbială. La Iacov 5:10, 11 ni se spune: „Fraților, luați-i ca exemplu de suferire a răului și de răbdare pe profeții care au vorbit în numele lui Iehova. Iată! Că noi îi numim fericiți pe cei care au perseverat. Ați auzit de perseverența lui Iov și ați văzut sfârșitul pe care i l-a dat Iehova, căci Iehova este plin de tandră afecțiune și îndurător”. Deci, dacă credeți că aveți probleme, gândiți-vă prin ce a trecut Iov și apoi dezvoltați-vă răbdarea, astfel încât să puteți primi, de asemenea, o binecuvântare pentru voi și familia voastră, așa cum a primit și el. Puteți fi siguri că Iehova nu va permite să fiți testați sau încercați mai presus de ceea ce sunteți în stare să îndurați și veți câștiga dacă nu veți renunța. – 1 Cor. 10:13.

PERSEVERAȚI CU RĂBDARE PÂNĂ LA FINAL

¹³ Când o persoană acceptă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și începe să-l asocieze cu societatea Lumii Noi, ea este într-o poziție similară cu cea în care se aflau izraeliții cu mii de ani în urmă, după ce au părăsit Egiptul și și-au început drumul spre Țara Făgăduinței. În mod similar, oamenii de bună credință de astăzi lăsă în urma lor vechiul sistem mondial de lucruri și modul lor de viață și își stabilesc ca scop noua lume a dreptății. Este important, totuși, să nu fie descurajați și nerăbdători, deoarece drumul pare lung sau greu. La scurt timp după plecarea

din Egipt, izraeliții au început să se plângă. Toată adunarea a început să murmure împotriva lui Moise și Aaron, spunând: „Voi ne-ați adus în pustiul acesta ca să omorâți toată această congregație înfometând-o”. (Ex. 16:2, 3) Ei au uitat că Iehova era Cel care îi conducea prin intermediul unui nor ziua și printr-un stâlp de foc noaptea. Iehova, era Cel care, le putea oferi, după cum le-a arătat în scurt timp, atât mană precum și prepelițe să mănânce. Apoi s-au plâns că apa era insuficientă, dar Moise i-a muștrat cu cuvintele: „De ce-L puneți încontinuu pe Iehova la încercare”? Iehova nu avea de gând să-l lase pe poporul Său să moară de sete, El i-a adus apă la Meriba. După toate acestea, atunci când și-au trimis o parte din oameni să iscodească țara pe care urmau să o stăpânească, s-au temut de locuitori, din cauza raportului făcut de șpionii lor. Ei s-au plâns: „De ce ne duce Iehova în țara aceasta ca să cădem loviți de sabie? [...] Să numim o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt”. Datorită acestei manifestări finale, a lipsei lor de credință în Iehova și în capacitatea Sa de a conduce și de a îi proteja, au fost condamnați să răătăcească patruzeci de ani în pustie, înainte ca urmașii lor să intre în Țara Promisă. – Ex. 17:2, 3; Num. 14:3, 4.

¹⁴ Astăzi suntem sub conducerea lui Isus Cristos, Marele Moise. El ne oferă din belșug hrană spirituală și apele adevărului în mijlocul unui teren uscat. El ne protejează de toate confruntările pe care Satan și hoardele lui le pot aduce împotriva noastră. Noi nu vrem să arătăm acum aceeași lipsă de credință și de apreciere pe care mulți dintre fiii lui Israel au arătat-o, devenind nerăbdători cu Iehova, cu dispozițiile Sale sau cu planul Său de îndeplinire a scopurilor Lui. Noi ne descurcăm bine, ținând cont de promisiunea făcută în Psalmul 37:7, 9: „Taci înaintea lui Iehova și așteaptă-L cu o dorință fierbinte [...] Fiindcă răufăcătorii vor fi nimiciți, dar cei ce speră în Iehova vor stăpâni pământul”.

¹⁵ Sfatul de a continua mai departe cu credință deplină și zel a fost dat, de asemenea, primei congregații creștine de la Efes: „Cunosc faptele tale, truda ta și perseverența ta și știu că nu-i poți suporta pe oamenii răi. Tu manifesti și perseverență, ai suportat multe de dragul numelui meu și n-ai obosit. Totuși, iată ce am împotriva ta: că ai părăsit iubirea pe care o aveai la început”. Acest lucru trebuie să-i fi șocat pe frații din Efes. Ei au muncit din greu și au perseverat, dar le-a lipsit același zel, iubire intensă și entuziasm pe care le-au avut la început pentru adevăr. Astăzi, deși este posibil să fi fost activi de mai mulți ani în slujire, nu doriți să vi se tempereze zelul și bucuria pe care le-ați avut la început, dar trebuie să lucrați pentru a le menține în viață, acționând cu forță pentru a vă dinamiza viața. (Rev. 2:2-4) Isus a știut dinainte că această problemă va exista astăzi, subliniind că dragostea multora va scădea în intensitate. Dar, dacă suntem puternici în credință și ne adunăm în mod regulat cu congregația, fiind activi în serviciul lui Iehova, nu ni se va întâmpla și nouă același lucru. În schimb, noi trebuie să continuăm să avem un echilibru în viață, punând interesele lui Iehova pe primul loc și menținând ca scop principal interesele Regatului.

¹⁶ O calitate în strânsă legătură cu răbdarea este rezistența, adoptarea unei atitudini ferme în privința adevărului, fără să se cedeze în fața suferințelor sau persecuției. Isus a avertizat că va exista o mare opoziție față de adevăr, spunând:

„Dacă ați face parte din lume, lumea ar iubi ce este al ei. Dar, fiindcă nu faceți parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus, sclavul nu este mai mare decât stăpânul lui. Dacă m-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi”. (Ioan 15:19, 20) Un creștin activ se poate aștepta la opoziție în ceea ce privește lucrarea sa de ministeriat, dar el trebuie să continue cu credință, în ciuda acestei opoziții, deoarece perseverența de acum înseamnă viața viitoare în noua lume. Nimeni nu poate să facă compromisuri pe parcursul vieții și să se aștepte să primească vreo recompensă; trebuie să meargă până la capăt. Pavel a subliniat acest lucru în Evrei 10:36, spunând: „Fiindcă aveți nevoie de perseverență, pentru ca, după ce ați făcut voința lui Dumnezeu, să primiți împlinirea promisiunii”. „Astfel, pentru că suntem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm și noi la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară atât de ușor și să alergăm cu perseverență cursa care ne este pusă înainte”. (Evr. 12:1) Creștinii vor fi capabili să alerge această cursă a perseverenței cu ajutorul lui Iehova, fără să se poticnească niciodată din cauza lipsei de credință, ci vor continua cu încăpățănare până la final.

¹⁷ În ultimii ani și până în prezent mai mulți frați au continuat să slujească cu credință chiar dacă au fost persecutați într-un mod sever. Doi frați sunt chiar și acum în închisoare într-o anumită țară pentru presupuse „activități antirevoluționare”, pur și simplu pentru că ei și-au continuat lucrarea de ministeriat, aducând speranța Regatului în atenția oamenilor de bunăcredință. Într-o altă țară, un frate care a preluat conducerea în activitatea creștină a martorilor lui Iehova de mai mulți ani a suferit mult pentru adevăr. El a fost întemnițat de un anumit regim și apoi s-a bucurat de o perioadă de libertate timp în care și-a continuat ministeriatul. Apoi, el a fost trădat de o persoană în care avea încredere și a fost întemnițat din nou. Cu toate acestea, pentru astfel de creștini, chiar și amenințarea cu moartea nu-i face să se îndepărteze de la închinarea adusă lui Iehova. Cuvintele lui Pavel oferă o încurajare puternică: „Ci să exultăm chiar dacă suntem în necazuri, fiindcă știm că necazul aduce perseverență; iar perseverența, aprobarea; iar aprobarea, speranță și speranța nu duce la dezamăgire; pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Spiritul Sfânt, care ne-a fost dat”. (Rom. 5:3-5; Iac. 1:2, 3) Frații din întreaga lume au îndurat multe, fie în belșug sau în lipsă, în persecuție sau în pace. Dar, fie în vremuri bune, fie în vremuri grele, ei știu că bucuria și fericirea lor provin din activitatea plină de zel prin slujirea Regatului. – Filip. 4:11-13.

¹⁸ Ei nu doresc să-și ascundă aptitudinile față de Regat, prin refuzul de a acționa cu privire la cunoașterea adevărului care le-a fost dat, ci le folosesc în mod constant, plantând, udând și cultivând în inimile celorlalți aceeași speranță de care se bucură ei. Servitorii din ilustrarea lui Isus știau că Învățătorul lor voia ca ei să-și folosească aptitudinile, pentru a crește, nu pentru a ascunde prin desuetudine, ceea ce le-a fost încredințat. Așa că astăzi, dorim să participăm în mod activ la recoltare, să nu fim prinși nepregătiți precum păstorii cei falși care se apucă de cultivarea pământului în ultimul minut pentru a scăpa de vina care va veni peste ei, ca rezultat al multor ani de falsă predicare făcută în schimbul banilor. (Mat. 25:14-

30; Zah. 13:4-6; Mica 3:11) Slujitorii lui Iehova vor să fie în măsură să demonstreze că ei au fost activi în acest domeniu de activitate, lucrând pe teren sub îndrumarea lui Iehova, împărțând marea lucrare de recoltare. Ei nu doresc să renunțe acum în timp ce recolta este în toi, ci mai degrabă să continue cu răbdare până când Iehova spune că este suficient. – Isa. 6:11; 2Tes. 1:4, 5; 2Pet. 1:6.

¹⁹ Voi, de asemenea, puteți fi părtași la această lucrare de recoltare. Dacă adăugați la credința voastră virtute, cunoștință și perseverență, atunci nimic nu vă poate împiedica să fiți activi și roditori, în timp ce vă folosiți cunoștințele exacte pe care le-ați primit. Dacă ați continuat cu răbdare timp de mai mulți ani în promovarea intereselor Lumii Noi, atunci țineți-vă ferm de privilegiile slujirii pe care le aveți, astfel încât nimeni să nu vă poată lua coroana vieții. (2Pet. 1:5-8; Rev. 3:10, 11) Ne putem permite să fim răbdători, pentru că avem timpul de partea noastră. Dar timpul se scurge pentru vechiul sistem. Satan știe că are doar o perioadă scurtă de timp. O parte din această generație este tot ce a mai rămas; așa că perseverați cu răbdare până la sfârșit pentru a ajunge la mântuire. Continuați predicarea până când Iehova spune că recolta este completă și aduce sfârșitul lumii vechi prin distrugerea de la Armageddon. Amintiți-vă că „cel care va persevera până la sfârșit, acela va fi salvat”. – Mat. 24:13; 2Tes. 3:5.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce fel de binecuvântări se pot bucura cei din societatea Lumea Nouă?
2. Cum au arătat rezistență Isus și discipolii Săi?
3. Ce invitație este în curs de extindere și care este răspunsul?
4. Cum a ilustrat Isus reacția poporului cu privire la mesaj?
5. Cum este arătată răbdarea în producerea roadelor Regatului?
6. De ce nu ar trebui noi să fim descurajați atunci când unii resping mesajul?
7. Cum putem să recomandăm adevărul la tot felul de oameni?
8. Cum ar trebui viețile noastre să reflecte adevărul?
9. Care este cea mai bună cale de urmat în fața opoziției familiei?
- 10, 11.(a) Ce sfat au dat Petru și Pavel cu privire la conduita creștină? (b) Cum poate fi recompensată statornicia creștinilor?
12. Cum este Iov un exemplu bun al rezistenței?
13. Cum pot izraeliții să fie acum un exemplu de avertisment pentru noi?
14. Cum a servit Cristos drept Mai Marele Moise?
15. Care a fost mesajul către congregația de la Efes și cum se aplică el în acest moment?
16. De ce un creștin se poate aștepta la opoziție, dar ce trebuie el să facă?
17. Ce persecuție pentru adevăr au întâmpinat unii și ce produce aceasta?
18. Cum ar trebui noi să acționăm cu privire la cunoștințele despre adevăr pe care le avem?
19. Ce ne împiedică pe noi să fim inactivi sau neroditori și de ce trebuie să fim răbdători și rezistenți?

Comuniștii nu reușesc să convertească martorii

◆ „Întreaga greutate a opoziției comuniste a căzut pe umerii martorilor lui Iehova, o sectă care de mult timp a avut susținători în Europa de Est și astfel a fost bine cunoscută în anumite secțiuni ale populației expatriate. Martorii au fost de asemenea o țintă a ostilității naziste și mai multe sute dintre ei au pierit în Dachau și în alte lagăre de concentrare. În timpul anului 1950 comuniștii au interzis secta în Germania de Est pe motivul că ei erau o filială americană a „sistemului de spionaj”, chiar dacă ei au beneficiat de un tratament favorabil și special acordat în Polonia. Se crede că până la încheierea anului, opt sute de martori își ispășeau sentința în închisori și în lagăre de muncă și că sentințele pe viață au fost impuse unui număr de treisprezece oameni dintre susținătorii lor principali. [...]

◆ Martorii lui Iehova cred că sfârșitul lumii se apropie cu rapiditate pe baza deducerilor lor din Sfânta Scriptură, și astfel se lasă în voia profețiilor cu privire la dispariția eminentă a lumii noastre ca urmare a păcatului și a slăbiciunii. [...] Comunismul crede de asemenea în profeție. [...] Dar martorii lui Iehova, încredințați că Cuvântul lui Dumnezeu le-a fost garantat lor, sunt incorigibili. Nici un fel de ‘patrioți’ sau ‘democrați’ nu au fost raportați în rândurile lor”. – *Religion Behind the Iron Curtain*, Shuster.

Miniștrii predestinați lasă lumina să strălucească

Ce înseamnă a fi predestinat? A fi predestinat înseamnă a fi investit cu funcții ministeriale sau a fi desemnat cu autoritate, așa cum Isus Cristos a fost predestinat de către Dumnezeu. Cel care este astfel predestinat are ca vocație sau chemare divină ministerul creștin.

Cine sunt miniștrii predestinați ai lui Dumnezeu în zilele noastre? Clerul care a participat la un seminar teologic ce ulterior a fost transformat într-o ceremonie a hirotonirii elaborată și fastuoasă? Nu; dacă acestea erau esențiale atunci nici Isus și nici ucenicii și apostolii Săi de la început nu s-ar fi putut califica în calitatea de miniștrii predestinați, pentru că ei nu aveau o astfel de educație formală și nici nu au trecut printr-o astfel de hirotonire.

Miniștrii predestinați ai lui Dumnezeu din zilele noastre sunt aceia care l-au recunoscut pe Iehova Dumnezeu ca Suveran al lor, pe Isus Cristos ca Mântuitor al lor, pe ei înșiși ca păcătoși precum și nevoia sacrificiului lui Cristos pentru a avea o poziție corespunzătoare în fața lui Dumnezeu. Aceștia, dedicându-se ei înșiși pentru a face voia lui Dumnezeu și fiind botezați cu prima ocazie, sunt predestinați prin intermediul spiritului sfânt al lui Dumnezeu sau prin forța activă.

Aceste cuvinte ale lui Isus se aplică tuturor acestora: „Voi sunteți lumina lumii. Un oraș situat pe un munte nu poate fi ascuns. Tot așa să strălucească și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri”. – Mat. 5:14, 16.

Lumina înlătură întunericul, dar dăruiește și viață. Lumina pe care miniștrii predestinați creștini o lasă să strălucească este adevărul dător de viață care înlătură întunericul religiei false, superstiției și ignoranței. Este adevărul despre scopurile lui Iehova și a voinței Sale pentru om.

Cum putem lăsa lumina noastră să strălucească? Aducându-le aceste adevăruri celorlalți, mergând din casă în casă, stând pe străzi și oriunde ne este înfățișată o oportunitate. De asemenea lăsăm să strălucească lumina noastră și atunci când îi învățăm pe alții făcând vizite la domiciliu și efectuând studii biblice în casele lor. Și lăsăm lumina noastră să strălucească atunci când acordăm mărturii publice la întâlnirile noastre congregaționale.

Lăsăm lumina noastră să strălucească prin felul discursului pe care îl folosim. Dorim să folosim cuvinte care sunt decente, curate, utile, respectabile care exprimă gândurile noastre în mod clar și ferm. Vrem să evităm nu numai limbajul obscen, vulgar și corupt dar de asemenea și expresiile murdare și neglijente. Da, nu lăsați „nici purtarea rușinoasă, nici vorbirea necugetată, nici glumele obscene, lucrurile care nu sunt potrivite”, să fie amintite printre voi, spune apostolul Pavel. – Efes. 5:3, 4.

În special vrem să ne supraveghem acțiunile noastre. Vrem să fim atenți ca nimic din ceea ce facem să se reflecte negativ asupra Tatălui nostru ceresc și a Societății Lumea Nouă. „Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți orice altceva, faceți toate lucrurile spre gloria lui Dumnezeu”. – 1Cor. 10:31.

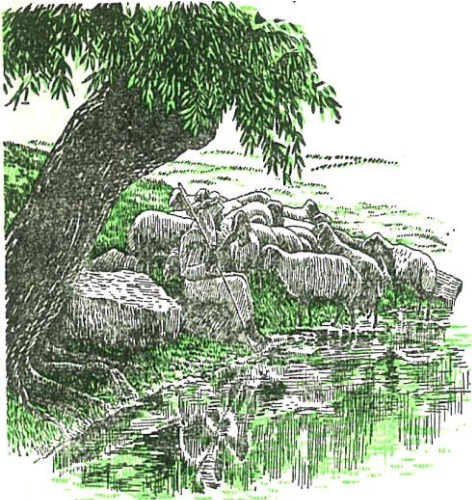
Unde trebuie să lăsăm lumina noastră să strălucească? Pretutindeni! În casele creștine, mai ales în cazul în care partenerul nostru nu este de asemenea creștin. Cât de puternic strălucește lumina noastră în astfel de împrejurări când suntem atenți și ținem seama de sfatul biblic despre „persoana ascunsă a inimii în veșmântul nepieritor al unui spirit blând și liniștit”. Cât de des un astfel de comportament a deschis ochii unui necredincios, chiar dacă uneori acest lucru se poate să fi durat ani și ani de zile pentru a fi îndeplinit! – 1Pet. 3:1-4.

De asemenea dorim să fim atenți atunci când lăsăm lumina noastră să strălucească la locul de muncă. Printr-o menținere a integrității conduitei, depunem mărturie că noi nu facem parte din această lume. Așa că haideți să acordăm cu credință întreaga atenție angajatorului nostru, netărăgănând lucrurile la locul de muncă și nici luând din lucrurile angajatorului nostru care nu ne aparțin.

Nu ar trebui să trecem cu vederea nevoia de a lăsa lumina noastră să strălucească atunci când ne bucurăm de relaxare. Aici de asemenea noi suntem miniștri creștini și prin urmare nu putem coborî garda bunei cuviințe. În astfel de momente procedăm bine amintindu-ne de exemplul lui Pavel: „Îmi lovesc corpul cu pumnii și îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva după ce le-am predicat altora să fiu eu însumi dezaprobat.” – 1Cor. 9:27.

Să-i permitem luminii noastre să lumineze în toate ocaziile nu este ușor. Este nevoie să fim vigilenți și să ne exercităm autocontrolul. Dar nu merită acest lucru? Astfel aducem onoare numelui lui Iehova; astfel ne ajutăm aproapele să vadă adevărul, să ajungă pe drumul care duce la viața veșnică și astfel ne asigurăm mântuirea pentru noi înșine. Deci „Tot așa să strălucească și lumina voastră

înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri.” – Mat. 5:16.

„Păstorește oițele mele”

De mii de ani, oile au jucat un rol vital în viața pastorală a oamenilor. În timpurile biblice oile erau o privesc comună și caracteristicile lor erau bine cunoscute oamenilor din acea perioadă, precum și responsabilitățile care stăteau pe umerii păstorilor. Este de înțeles, atunci, de ce acest animal blând este menționat de peste 700 de ori în Biblie și este utilizat frecvent într-un mod simbolic. Isus Cristos le-a folosit în acest fel când i-a spus lui Petru: „Păstorește oițele

mele”. (Ioan 21:16) El se referea la creștinii a căror îngrijire era dată în mâinile supraveghetorilor, asemenea lui Petru.

Spre deosebire de cele mai multe animale domestice, oile sunt timide și incapabile să se apere. Acest fapt le solicită să depindă în întregime de la păstorul lor pentru a le proteja de animalele de pradă. La fel se încred și creștinii în Păstorul cel Bun, Isus Cristos și în Marele Păstor, Iehova Dumnezeu. În timpurile biblice, atunci când oile erau conduse înapoi la stână seara, ele nu aveau nici un motiv să se teamă de animalele sălbatice, care puteau fi ascunse în umbrele întunecate ale văilor stâncoase. Păstorul lor era cu ele și era gata să le protejeze cu toiagul său puternic și cu alte arme, chiar cu prețul vieții sale.

David, care era bine familiarizat cu oile din cauza faptului că fusese păstor el însuși, a exprimat frumos această încredere a oilor atunci când a scris Psalmul douăzeci și trei: „Chiar de-aș umbla prin valea umbrei adânci, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine; toiagul și nuiaua Ta mă mângâie”. Precum o oaie plină de încredere, David Îl privește la Domnul Său Iehova ca și la Păstorului său pentru protecție, îndrumare și asigurarea nevoilor sale. „Iehova este Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic”. – Ps. 23:4, 1.

Deși oile pot rezista fără apă mai mult decât majoritatea animalelor domestice, acestea ar trebui să poată ajunge cu ușurință la ea. În funcție de cât de caldă este vremea, ele vor bea de la unu la patru litri de apă în fiecare zi. În timpurile biblice, păstorii își aduceau turmele de oi la apă în jurul prânzului, când soarele era foarte fierbinte. Acolo, în locurile de adăpare umbroase, oilor le era permis să bea pe săturate și să se odihnească pe petice de iarbă verde, mulțumite să rumege îndelung. Făcând aluzie la acest lucru, David a scris: „El îmi dă odihnă în pășuni cu multă iarbă; mă conduce la locuri de odihnă bine udate. Îmi înviorează

sufletul”. (Ps. 23:2, 3) La fel și creștinii se îmbrospătează prin apele adevărului pe care păstorii lor spirituali se asigură că le primesc.

OBICEIURI ALIMENTARE

Este obiceiul ca oile să fie hrănite dimineața devreme și apoi să se întindă în timpul prânzului într-un loc umbrat pentru a regurgita mâncarea pe care au mâncat-o, pentru ca aceasta să poată fi mestecată bine. În mod similar creștinul care este conștient de nevoia lui spirituală de a începe fiecare dimineață prin hrănirea din adevărurile Scripturii. În timpul zilei, el își va aduce aminte de ceea ce a citit pentru a putea medita asupra lucrurilor citite.

Ca o caracteristică interesantă a oilor ar putea fi menționat faptul că animalul are un stomac cu patru compartimente. Primele două acționează ca un loc de depozitare pentru alimentele consumate în timpul perioadelor de hrănire. După ce mâncarea a fost regurgitată și mestecată, este înghițită a doua oară și trecută în a treia secțiune a stomacului în care are loc un proces de digestie. De acolo se mută în adevăratul stomac și în cele din urmă în intestine. Deoarece intestinele oilor au de multe ori de peste o sută de metri lungime, mâncarea are nevoie de trei până la cinci zile pentru a trece prin ele. Ca și oile, creștinii au nevoie de timp pentru a asimila adevărurile mai grele ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Păstorii din Palestina nu duc turmele de oi la pășuni îndepărtate atunci când primăvara vine și acoperă pământul cu iarbă verde. În schimb, ei le duc la pășunile din apropierea orașului acasă și lângă terenurile de unde se recoltează. După ce au terminat culegătorii de lucru, păstorul își aduce oile pe terenurile proaspăt recoltate, pentru a se hrăni cu spicele uscate de grâu și orz, lăstarii succulenți ale acestora crescând în mijlocul miriștii și pe cerealele pe care culegătorii le ratează. Atunci când aceste variante de hrană nu mai există, oile sunt duse la pășuni mai îndepărtate. Acolo, iarba de primăvară va fi până atunci uscată și transformată în fân, furnizând hrană bine conservată pentru oi pe tot parcursul verii și lunilor de toamnă. Precum acești păstori se asigură că oile lor se aprovizionează constant cu hrană, tot astfel supraveghetorii congregației creștine au grijă să existe o aprovizionare constantă de hrană spirituală pentru cei care sunt sub supravegherea lor. În acest fel, ei ascultă de porunca lui Isus: „Păstorește oițele mele”. – Ioan 21:15.

ADĂPOST

Pentru că Palestina este lovită de furtuni în timpul iernii, păstorii nu-și duc oile în ținuturi îndepărtate, în pășuni bătute de vânturi unde nu există niciun adăpost. Deși oile pot îndura vreme rece, au nevoie de protecție față de ploaie. Prin urmare, păstorii își țin oile aproape de casă până vara, atunci când ploile încetează. Având în vedere acest obicei, anunțul nașterii lui Isus nu ar fi putut fi făcut păstorilor aflați în câmp pe 25 decembrie, după cum mulți creștini sunt făcuți să creadă. Dovezile biblice indică faptul că anunțul a fost făcut toamna, atunci când păstorii

aflați încă pe pășuni îndepărtate își aduceau turmele împreună pe timp de noapte pentru a se proteja reciproc.

Stâna din vremurile biblice, de obicei, consta într-o incintă deschisă cu ziduri de piatră, având o singura intrare și un fel de adăpost la un capăt. Uneori, mai multe turme erau adăpostite într-una din aceste incinte. Seara, când păstorul se întorcea cu oile sale, el se poziționa la intrarea îngustă pentru a număra oile și pentru a preveni intrarea oricărui alt animal, cum ar fi un câine. Cu ușa de la stână încuiată, nu exista niciun mod prin care un animal de pradă sau un hoț putea intra, exceptând cățărarea pe ziduri.

Stâna a fost folosită într-o ilustrare dată de Isus pentru a preda un adevăr important, care implica oi simbolice. El a spus: „Foarte adevărat vă spun: Cine nu intră în staul pe ușă, ci se cațără prin altă parte, este un hoț și un tâlhar. Dar cine intră pe ușă este păstorul oilor. Toți cei care au venit în locul meu sunt hoți și tâlhari”. (Ioan 10:1, 2, 8) Falșii Mesia nu au fost niciodată interesați de bunăstarea poporului lui Dumnezeu, care este prezentat aici, ca oi. Dar, precum tâlharii, ei au încercat să distrugă turma lui Dumnezeu.

Hoțul, care ar reuși să se cațere nedetectat peste zidul stânei, ar tăia rapid gâtul atâtor oi câte ar putea și apoi ar arunca carcasele lor peste zid complicilor săi. „Hoțul nu vine decât să fure, să omoare și să distrugă”. – Ioan 10:10.

Isus a venit pentru a aduce viață omenirii, nu să jefuiască și să distrugă. Precum un păstor își arată îngrijorarea iubitoare pentru oile sale, tot astfel Isus Cristos a arătat o preocupare iubitoare față de oameni, oile de pășune ale lui Dumnezeu. El S-a dovedit a fi Păstorul cel bun. „Eu am venit pentru ca ele să aibă viață și s-o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă sufletul în folosul oilor”. – Ioan 10:10, 11.

Isus însuși S-a asemănat cu ușa de la stână atunci când a spus: „Eu sunt ușa. Cine intră prin mine va fi salvat. El va intra și va ieși și va găsi pășune”. (Ioan 10:9) Ceea ce a vrut Isus să illustreze aici, a fost faptul că El este Mijlocitorul omenirii la Dumnezeu. În virtutea sacrificiului răscumpărării omenirii, prin care toți oamenii au fost răscumpărați, ei trebuie să se apropie de Dumnezeu prin El. „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14:6) Precum un păstor își conduce oile în limitele de protecție ale stânei și le duce la pășune, tot așa Isus Cristos are grijă de cei care, prin credința lor, se dovedesc a fi oile Tatălui Său.

CARACTERISTICI

O caracteristică fizică, care este specifică rasei de oi și care este populară în Orientul Apropiat, este o coadă extrem de grasă. Coada devine un depozit de grăsime pe care animalul poate să se bazeze atunci când mâncarea este insuficientă. Este o masă mare de grăsime pe partea posterioară, în jurul rădăcinii cozii. Uneori, o coadă cântărește la fel de mult precum treizeci și cinci de livre. Atunci când coada devine atât de mare și grea, încât este posibil să fie rănită, păstorul o va sprijini de un coș mic, care trage oaia când se mișcă. Grăsimea este considerată o delicată în Orientul Apropiat și este utilizată frecvent în prepararea

unor produse de patiserie. Acest depozit de grăsime ar putea fi asemănat cu puterea, zelul și devotamentul creștinilor care se bazează pe el pentru a-i ajuta să se mențină integri în fața lui Dumnezeu.

Această rasă de oi, pare să fi fie rasa celor folosite în timpurile biblice pentru sacrificii, indicația biblică făcând referire la coada grasă. „Apoi să iei de la berbec grăsimea, coada grasă”. (Ex. 29:22) „Din jertfa de comuniune, el să prezinte grăsimea acesteia ca ofrandă prin foc pentru Iehova. Să scoată toată coada grasă, de lângă șira spinării”. (Lev. 3:9) După cum grăsimea acestor oi blânde a fost oferită ca jertfă, tot așa Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu, și-a oferit puterea, zelul și devotamentul, sacrificându-se, ca Fiul al lui Dumnezeu. Acesta era mirosul plăcut al reconcilierii, pentru Iehova Dumnezeu.

Oile au caracteristica de a sta împreună în turmă tot timpul și de a fi doritoare să-și urmeze păstorul. Din cauza acestui instinct, un cioban care vede o oaie singură, știe că acesta este bolnavă, rănită sau pierdută. El va merge după ea și o va aduce înapoi la turmă, unde îi va da ceea ce poate pentru boala ei. În cazul în care oaia a fost rănită, păstorul din Palestina îi va freca rana cu ulei de măslină, după cum a menționat David: „Mi-ai uns capul cu ulei”. – Ps. 23:5.

Oile simbolice trebuie, de asemenea, să stea împreună în turmă și să fie doritoare să urmeze conducerea Bunului Păstor și a supraveghetorilor numiți. De fapt, lor li s-a poruncit să nu renunțe să se adune împreună. Dacă cineva nu reușește să facă acest lucru, supraveghetorii congregației știu că el este bolnav din punct de vedere spiritual și are nevoie de ajutor. Dacă sentimentele lui au fost rănite, uleiul liniștitor al Cuvântului lui Dumnezeu poate ajuta la vindecarea răni sale atunci când este aplicat cu bunătate și dragoste.

Dacă un păstor din Orientul Apropiat își strigă oile pe măsură ce le conduce și, de asemenea, le strigă pe nume, acestea se familiarizează cu vocea lui și îi vor răspunde. Isus s-a referit la acest lucru într-o anumită ocazie când a vorbit despre poporul lui Dumnezeu: „Portarul îi deschide și oile ascultă glasul lui, iar el își cheamă oile pe nume și le duce afară. După ce a scos toate oile sale, merge înaintea lor și oile îl urmează, fiindcă îi cunosc glasul. Ele nu vor urma nicidecum un străin, ci vor fugi de el, fiindcă nu cunosc glasul străinilor”. – Ioan 10:3-5.

Păstorul are o ocupație foarte obositoare, care solicită multă dragoste pentru însărcinările sale. El trebuie să țină oile împreună, să le găsească pe cele pierdute și pe cele care s-au abătut de la turmă, să le îngrijească pe cele bolnave, pe cele rănite, să țină mieii nou-născuți într-un loc cald și uscat, să-i care pe cei obosiți, să furnizeze apă turmei, s-o ducă pe pășuni proaspete și s-o protejeze. Se așteaptă din partea persoanelor care sunt numite în pozițiile de supraveghere din congregația creștină, să arate aceeași grijă iubitoare pentru congregație.

Atunci când Isus era pe pământ, a început adunarea unui grup sortit de persoane, care va avea privilegiul să conducă cu El în ceruri. Ele sunt simbolizate printr-o turmă mică de oi, care urmează Mielul, Isus Cristos. „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviință să vă dea regatul”. – Luca 12:32.

În afară de acest grup mic, mai există un alt grup de oi simbolice având un număr nedeterminat care vor moșteni pământul sub domnia turmei celei mici. Deși

nu sunt în același staul cu turma cea mică, care va moșteni regatul cerurilor cu Isus Cristos, cei care trăiesc acum sunt adunați pentru a forma împreună cu turma cea mică, o singură turmă mare sub grija atentă a Mielului lui Dumnezeu. „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul Meu și vor fi o singură turmă cu un singur păstor”. (Ioan 10:16) Cei smeriți vor moșteni pământul. – Ps. 37:11, 29.

Există un fel de staul care era folosit în Palestina, construit cu o despărțitură. Atunci când un păstor are o turmă amestecată, de oi și capre, el desparte oile de capre atunci când intră în staul seara, trimițând oile într-o parte a staulului și caprele în cealaltă parte. Isus s-a referit la această practică într-o profeție referitoare la zilele de pe urmă când va separa, ca Păstor, popoarele tuturor națiunilor. „Toate națiunile vor fi adunate înaintea Sa și El îi va separa pe oameni unii de alții, așa cum separă un păstor oile de capre. Și va pune oile la dreapta Sa, iar caprele la stânga Sa”. – Mat. 25:32, 33.

Acestea sunt doar câteva din multele referințe biblice, care folosesc docilele oi pentru a-i înfățișa pe oamenii lui Dumnezeu. Din întreaga lume, oamenii care manifestă caracteristici asemănătoare oilor, sunt adunați într-o societate a Lumii Noi, din care fac parte slujitorii dedicați lui Dumnezeu, peste care au fost numiți supraveghetori, ascultând de porunca dată de Isus lui Petru: „Păstorește oițele mele”. (Ioan 21:16) Datorită bunei îngrijiri de care beneficiază, ei pot spune sincer: „Iehova este Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic”. – Ps. 23:1.

IUDA

**Cel care
s-a dovedit
a fi
superior**

Studiul personajelor Bibliei este mereu unul plin de satisfacții. Astfel, noi ne familiarizăm cu unele dintre cele mai admirabile și inimoase persoane care au trăit vreodată, învățând să înțelegem mai bine natura umană – un studiu fascinant în sine. Mai mult, suntem învățați lecții valoroase cu privire la cum trebuie aplicate principiile drepte ale lui Dumnezeu în viețile noastre și care sunt recompensele dacă facem acest lucru.

Printre aceste personaje biblice, se află Iuda – unul dintre cei doisprezece fii ai patriarhului Iacov. Într-adevăr, el a greșit câteodată, dar, după cum ne dezvăluie consemnările, îl vedem devenind treptat din ce în ce mai matur, astfel încât, în cele din urmă, fără nici un fel de falsitate din partea sa, el apare ca fiind cel care a

excelat în fața fraților săi și care a devenit precursorul lui Mesia: „Iuda s-a dovedit a fi mai presus de frații săi și din el urma să iasă conducătorul”. – 1Cron. 5:2.

Iuda, a fost cel de-al patrulea fiu al Leei, soția mai puțin favorizată a lui Iacov. I-a pus numele Iuda, care înseamnă „Lăudat; [obiectul] Laudei” în semn de recunoștință față de Iehova, pentru că i-a dăruit un al patrulea fiu. Fără îndoială, această dovadă de mulțumire din partea mamei sale se reflectă și în grija și afecțiunea cu care l-a înconjurat pe Iuda, fapt care l-a ajutat să-și dezvolte o bună personalitate. – Gen. 29:35.

Iuda, fiind al patrulea fiu, la început, în mod natural, i-a urmat pe frații săi mai mari. Astfel, atunci când singura lor soră, Dina, a fost violată de către unul dintre prinții canaaniți, care, cu toate acestea, era nerăbdător să se căsătorească cu ea, Iuda li s-a alăturat celorlalți frați, Simeon și Levi, pentru a duce la îndeplinire sângeroasa răzbunare. Ca represalii nesăbuite, ei au jefuit întregul oraș al prințului. În vremea aceea, tatăl lor, Iacov, i-a dezaprobat puternic, deși aflăm din profeția lui de pe patul de moarte, cât de marcat era de acest lucru, în ceea ce-i privea pe cel de-al doilea și cel de-al treilea fiu: „Simeon și Levi sunt frați. Armele lor de luptă sunt unelte ale violenței. Nu intra în grupul celor apropiați lor, O, sufletul meu. Nu te uni cu adunarea lor, O, cugetul meu, căci au omorât oameni în mânia lor și au tăiat tendoanele taurilor după bunul lor plac. Blestemată să fie mânia lor, căci este plină de cruzime și furia lor, căci este necruțătoare. Îi voi împărți în Iacov și îi voi împrăștia în Israel”. – Gen. 49:5-7.

Faptul că Iacov nu a menționat partea de vină pe care au avut-o ceilalți în privința acestei fapte, arată în mod clar faptul că știa că Simeon și Levi au fost principalii vinovați. Totuși, când Iuda a observat modul în care tatăl său s-a simțit la aflarea acestei vești, el a dorit neconținut, fără îndoială, să nu fi avut nimic de-a face cu această faptă îngrozitoare. Astfel, pe lângă faptul că urma orbește alte persoane, chiar dacă acestea erau mai în vârstă decât el, Iuda a adus acasă disperarea puternică, răzbunarea oarbă. Această concluzie este confirmată de comportamentul lui Iuda, atunci când fiii lui Iacov au planificat să scape de cel care le era frate vitreg, Iosif, favoritul tatălui lor. De data aceasta Iuda a gândit singur. Căutând o oportunitate de a-l salva pe Iosif, el a văzut o caravană de negustori venind. În loc să-l lase pe Iosif să moară în fântâna secată în care îl aruncaseră ei, Iuda le-a sugerat fraților săi un plan de acțiune care fără îndoială avea origine divină: „Ce folos dacă îl omorâm pe fratele nostru și îi acoperim sângele? Hai să-l vindem ismailiților și să nu ridicăm mâna asupra lui. La urma urmei, este fratele nostru, carnea noastră”. În timp ce unii critici interpretează apelul lui Iuda ca având o motivație mercantilă, tonul clarifică faptul că principala sa preocupare era salvarea vieții lui Iosif. Cel mai probabil, Iuda a abordat problema în acest fel, din cauza temperamentului urât al fraților care aveau gânduri rele în privința lui Iosif. – Gen. 37:26, 27.

Astfel, Iuda a reușit să-i salveze viața lui Iosif. Totuși, el nu era complet maturizat, deoarece a făcut parte din conspirația tăcerii a fraților săi și nu i-a dezvăluit tatălui său adevărul despre Iosif. Să presupunem că el i-ar fi spus tatălui său faptele lor. Nu l-ar fi expus acest lucru reproșurilor fraților săi și, de asemenea,

celor ale tatălui său, care i-ar fi reproșat că nu l-a apărat mai mult pe Iosif? Deci, Iuda a considerat că era cel mai bine să tacă împreună cu restul. Dar ce muștrări de conștiință și regrete trebuie să fi fost inima lui Iuda, dacă nu și în inimile celorlalți, pe măsură ce observau durerea tatălui său, datorită acestei conspirații a tăcerii! Deci, era o faptă rea. Ea nu se oprește la primul act, ci produce o durere și mai mare, atât pentru sine, cât și pentru ceilalți.

IUDA ȘI TAMAR

Un incident care ridică întrebări în mințile unora, se referă la relația lui Iuda cu nora sa, Tamar. La acea vreme, legea căsătoriei de levirat era în vigoare. Pe scurt, aceasta se punea în practică atunci când un bărbat murea fără moștenitori; în acest caz, fratele său trebuia să-i ofere văduvei un moștenitor. Înainte de a avea copii cu soția lui, Tamar, primul născut a lui Iuda a fost ucis de către Iehova din cauza răutății sale. Și pentru că cel de-al doilea fiu al lui Iuda a refuzat să se supună legii căsătoriei de levirat, Dumnezeu l-a omorât și pe el. Atunci Iuda i-a spus lui Tamar să aștepte până când cel de-al treilea fiu al său, Șela, va ajunge la maturitate. Între timp, soția lui Iuda a murit. Pe măsură ce anii treceau, se părea că Iuda nu reușise să-i ceară lui Șela să-și îndeplinească îndatoririle față de văduva fratelui său; așa că Tamar a complotat pentru a obține un moștenitor de la socrul ei. Ea a făcut acest complot deghizându-se în prostituată și așezându-se pe marginea drumului când știa că urma să treacă Iuda.

Iuda s-a împreunat cu ea, neștiind cine era. Ea a obținut, cu viclenie, un zălog din partea lui pentru favorurile ei, ca prin intermediul acestui zălog să poată dovedi mai târziu că era însărcinată cu el. Când s-a aflat, Iuda nu a învinovățit-o, ci a spus cu umilință: „Ea este mai dreaptă decât mine, căci nu i-am dat-o fiului meu Șela”. Și în consecință „el n-a mai avut relații intime cu ea după aceea”. – Gen., cap. 38.

Creștinii activi mărturisesc că sunt predispuși să-i condamne în această privință, atât pe Iuda, cât și pe Tamar, dar trebuie să reținem că ei nu sunt condamnați de Cuvântul lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Iehova a considerat potrivit ca Fiul Său să vină prin seminția lui Perez, unul dintre gemenii lui Iuda cu Tamar, în loc să vină prin seminția lui Șela, fiul lui Iuda cu soția sa legitimă, fiica lui Șua. Astfel, Iuda a îndeplinit el însuși obligația căsătoriei de levirat.

IUDA SE DUCE ÎN EGIPT DUPĂ MÂNCARE

Iuda apare în continuare în atenția noastră în timpul unei foamete severe atunci când el și frații lui au mers în Egipt după mâncare. Acolo, administratorul alimentelor, Iosif, nerecunoscut de ei, i-a acuzat că ar fi spioni. El i-a avertizat să nu să se întoarcă fără fratele lor cel mic Benjamin, despre care ei i-au spus în încercarea de a-i arăta că nu sunt spioni. Între timp, unul dintre frați a fost reținut ca ostatic. – Gen. 42:1-25.

Iacov s-a revoltat la gândul de a-i permite lui Benjamin să își însoțească frații în Egipt. El și-a pierdut soția preferată, Rahela, când aceasta îi dădea naștere lui Benjamin, iar fiul lui preferat, Iosif, nu mai era – acum să îl piardă și pe Benjamin?

Nu, era prea mult! Cu toate acestea, nevoia de hrană devenea urgentă. Cine l-ar putea convinge pe Iacov să încredințeze siguranța lui Beniamin în grija lui? Desigur, nici unul dintre cei care au complotat moartea lui Iosif nu ar fi putut propune să facă acest lucru cu o conștiință bună. Ruben a încercat, dar cuvintele sale nu l-au convins. Și nu e de mirare: el a pângărit-o pe concubina tatălui său, Bila.

Apoi Iuda a intervenit: „În cele din urmă, Iuda i-a spus lui Israel, tatăl său: ‘Trimite băiatul cu mine, ca să ne ridicăm și să plecăm, ca să rămânem în viață și să nu murim, nici noi, nici tu, nici copilașii noștri. Mă pun eu garant pentru el. Din mâna mea să-l ceri înapoi. Dacă nu ți-l voi aduce înapoi și nu-l voi pune înaintea ta, atunci am păcătuit împotriva ta pentru totdeauna. Și dacă n-am fi zăbovit atât, până acum ne-am fi dus și ne-am fi întors deja de două ori.’” Da, raționamentul lui Iuda și asigurarea lui aveau sens. El a fost cel care a fost capabil să se ridice la nivelul acestei situații. – Gen. 43:8-10.

Deci Iacov i-a permis lui Beniamin să meargă în grija lui Iuda. De aici înainte Iuda este recunoscut ca lider și purtător de cuvânt, pentru că atunci când pe drumul înapoi au fost preluați de un paznic al lui Iosif și acuzați de furt (de fapt un șiretlic al lui Iosif), citim că „Iuda și frații lui au fost în casa lui Iosif.” Și pentru a răspunde acuzațiilor neîntemeiate, de asemenea, Iuda este cel care vorbește pentru cei unsprezece: „Ce îi putem spune stăpânului meu? Ce am putea vorbi? Și cum putem dovedi că suntem cinstiți? Dumnezeu a aflat nelegiuirea robilor dumneavoastră.” Da, nevinovați de furtul de care au fost acuzați, furtul cupei de argint a lui Iosif, dar vinovați de a-l fi vândut pe Iosif în robie! – Gen. 44:14-16.

Dar tot ce vroia administratorul alimentelor egiptean era să îl rețină pe Beniamin, cel în sacul căruia a fost găsită cupa de argint. Acest lucru a cauzat ca Iuda să rostească o pledoarie în legătură cu care *Cyclopedia* lui McClintock și Strong afirmă: „Nu există în întreaga gamă de literatură o bucată mai fină de elocvență naturală decât cea în care Iuda se oferă să rămână sclav în locul lui Beniamin, pentru a cărui întoarcere sigură s-a făcut pe el însuși responsabil.”

PLEDOARIA ELOCVENTĂ A LUI IUDA

„Atunci Iuda s-a apropiat de el și a zis: ‘Te implor, stăpânul meu, îngăduie-i, te rog, sclavului tău să spună un cuvânt în auzul stăpânului meu și nu te aprinde de mânie împotriva sclavului tău, fiindcă tu ești ca faraonul!’ Stăpânul meu i-a întrebat pe sclavii lui: ‘Aveți tată sau vreun frate?’ Noi i-am răspuns stăpânului nostru: ‘Avem un tată în vârstă și pe copilul bătrâneții lui, pe cel mai mic. Dar fratele lui este mort, așa că numai el a mai rămas de la mama lui, iar tatăl lui îl iubește’. Apoi le-ai spus sclavilor tăi: ‘Aduceți-l la mine ca să-l văd cu ochii mei’. Dar noi i-am zis stăpânului meu: ‘Băiatul nu poate să-și părăsească tatăl. Dacă și-ar părăsi tatăl, acesta ar muri’. Atunci tu le-ai zis sclavilor tăi: ‘Dacă fratele vostru cel mai mic nu coboară cu voi, să nu-mi mai vedeți fața!’”

„Noi am urcat la sclavul tău, tatăl meu, și i-am spus cuvintele stăpânului meu. Mai târziu, tatăl nostru a zis: ‘Întoarceți-vă și cumpărați-ne alimente’. Însă noi am răspuns: ‘Nu putem coborî. Dacă fratele nostru cel mai mic va fi cu noi, vom

coborî, fiindcă nu putem să vedem fața omului acelaia dacă fratele nostru cel mai mic nu este cu noi'. Atunci sclavul tău, tatăl meu, ne-a zis: 'Voi știți bine că soția mea nu mi-a născut decât doi fii. Unul a plecat de lângă mine și eu am strigat: «Ah, cu siguranță a fost sfășiat!» Și de atunci nu l-am mai văzut. Dacă l-ați lua și pe acesta dinaintea ochilor mei și i s-ar întâmpla vreo nenorocire și ar muri, plin de durere mi-ați coborî părul cărunț în Șeol.'"

„Și acum, dacă mă întorc la sclavul tău, tatăl meu, și băiatul nu va fi cu noi – sufletul unuia fiind legat de sufletul celuilalt – atunci, când va vedea că băiatul nu este, va muri, iar sclavii tăi vor coborî plin de durere părul cărunț al sclavului tău, tatăl nostru, în Șeol. Căci sclavul tău s-a pus garant pentru băiat, cât timp acesta va fi departe de tatăl său, zicând: 'Dacă nu ți-l aduc înapoi, am păcătuit pentru totdeauna împotriva tatălui meu'. Acum dar, te rog, îngăduie-i sclavului tău să rămână sclav al stăpânului meu în locul băiatului, pentru ca băiatul să urce cu frații lui. Căci, dacă băiatul nu este cu mine, cum aş putea să urc la tatăl meu și să văd nenorocirea care-l va ajunge pe tatăl meu?'” – Gen. 44:18-34.

După o astfel de rugămintă nu este de mirare că „Iosif nu a mai fost capabil să se controleze,” și, singur cu frații săi, el s-a arătat lor! După această împăcare Iuda și frații lui au fost încărcăți cu daruri. Ce veste bună aveau pentru tatăl lor! „Iosif este viu și el vrea ca tu și toată casa ta să veniți în Egipt să trăiți!” Apoi, pe măsură ce Iacov și familia lui se apropiau de Egipt, Iacov, în mod corespunzător, „l-a trimis pe Iuda în avans pentru a duce vești înaintea lui la Gosen.” – Gen. 45:1-3; 46:28.

ÎNTELESURI PROFETICE

Ultima dată îl vedem pe Iuda la căpătâiul tatălui său aflat pe moarte, atunci când el și frații săi au fost adunați pentru a auzi ultimele „porunci” pe care Iacov le-a dat fiilor săi, porunci care constau în critici, recomandări și profeții. Primilor trei fii ai săi nu le-a adresat decât muștrări severe: „Ruben, tu mi-ai necinstit casa!” „Simeon și Levi, blestemată fie furia voastră”. Dar lui Iuda, bătrânul Iacov nu i-a adresat decât cuvinte de laudă: „Iuda, frații tăi te vor lăuda. Mâna ta se va afla pe ceafa dușmanilor tăi. Fiii tatălui tău se vor pleca în fața ta. Iuda este un pui de leu [...] cine îndrăznește să îl tulbure? Sceptrul nu se va îndepărta de Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele lui până va veni Șilo, iar lumea va asculta apoi de el.” – Gen. 49:1-10.

Cu siguranță, Iuda s-a dovedit a fi superior fraților săi în momentele dificile. El a preluat conducerea și acest lucru a adus cele mai bune rezultate. Și cel mai important lucru este că Iehova l-a binecuvântat pentru strădania lui. Răutățile și dușmăniile nu s-au atins de el. Iuda a dovedit că grija lui pentru tatăl său, Iosif și Beniamin era izvorâtă din iubire.

Seminția lui Iuda a devenit cea mai numeroasă și a fost înnobilitată, prin ea a venit legământul Împărăției de la David la Isus Cristos. Ce onoare a avut el să fie strămoșul lui Mesia și pentru Acela să își ia numele, „Leu din seminția lui Iuda!” Deși acum doarme în moarte, el trăiește în amintirea lui

Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu va hotărî că a venit vremea, el va fi înviat fără nicio îndoială pentru a fi făcut prinț în Lumea Nouă. – Rev. 5:5; 2Sam. 7:12, 13; Ps. 45:16.

Pe lângă învățămintele ce trebuie trase din modul în care Iuda s-a comportat, viața lui pare de asemenea că a făcut parte dintr-o dramă profetică. Așa cum odată Iuda a fost asociat cu dușmanii lui Dumnezeu, tot astfel există oameni care la un moment dat erau asociați cu dușmanii poporului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, inima lor este bună și ei și-o pot deschide pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu, și atunci când îl primesc se schimbă și se alătură poporului lui Dumnezeu, așa cum Iuda a pledat în favoarea lui Beniamin. Cei care fac acest lucru speră să își primească răsplata atât acum, cât și în Lumea Nouă a dreptății a lui Dumnezeu, care este aproape.

• **La cine se face referire prin cuvintele „cei de sub pământ” din Filipeni 2:10? – R. T., U.S.A.**

În Filipeni 2:10, 11 citim: „În numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din cer, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ, și orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domnul spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl.” Aceia la care se face referire aici ca fiind „sub pământ” sunt aceia despre care Isus a spus că erau în morminte așteptând învierea. (Ioan 5:28, 29) În cele din urmă toți vor fi înviați din morți și pentru a continua să trăiască vor trebui să-L recunoască pe Cristos ca fiind Domnul spre gloria lui Dumnezeu. Doar despre cei din mormintele de amintire sau din amintirea lui Dumnezeu s-ar putea spune că există, chiar dacă sunt sub pământ adormiți în moarte. Acei morți răi care nu vor fi treziți nu vor mai exista; ei sunt dispăruți. – Ps. 37:10.

Relevante aici sunt cuvintele lui Pavel din Efeseni 1:9, 10, pentru că ele se referă la același lucru: „Acesta este potrivit bunei Sale plăceri pe care a hotărât-o în sinea Lui pentru o administrare care va avea loc la împlinirea timpurilor fixate, ca să adune din nou toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri și lucrurile de pe pământ.”

• **Care este semnificația expresiei „plugarul îl va ajunge din urmă pe secerător” care se găsește în Amos 9:13, RS? – J. G., British Honduras.**

În Amos 9:13 în conformitate cu *New World Translation* citim: „Iată! Vin zile’, zice Iehova, ‘când plugarul îl va ajunge din urmă pe secerător, iar cel ce calcă strugurii, pe cel ce poartă sămânța; din munți va picura vin nou și toate dealurile se

vor topi.” Vechiul Israel a fost în primul rând o țară agricolă. Ajungerea din urmă a secerătorului de către plugar ar indica o recoltă atât mare încât nu va putea fi adunată până la momentul secerișului. În mod similar cel care calcă strugurii și cel care poartă sămânța se vor suprapune din cauza recoltei bogate de struguri.

Această profeție se aplică lucrătorilor din paradisul spiritual al lui Iehova în care se regăsește societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Aceasta prevestește o mare prosperitate de care se bucură astăzi martorii lui Iehova, acest lucru fiind în concordanță cu promisiunea profetică menționată în legea mozaică în Leviticul 26:5: „Treieratul vostru va ține până la culesul strugurilor, iar culesul strugurilor va ține până la semănat, veți mânca pâine pe săturate și veți locui în siguranță în țara voastră”. Dovezi ale acestora pot fi văzute în raportul anual publicat în *Turnul de Veghere*.

TURNUL de VEGHERE

15 Aprilie 1961

Nr. 8

Cuprins:

BIBLIA SFÂNTĂ ȘI PROBLEMA
SUPRAVIEȚUIRII NOASTRE - Pag.265

SĂ APRECIEM VIAȚA ȘI PE DĂTĂTORUL
VIEȚII - Pag.274

SPERANȚA SUPRAVIEȚUIRII FACE FAȚĂ
PROBLEMEI - Pag.276

ELIBERAREA DE SUB INCHIZIȚIA TOTALITARĂ
PRIN CREDINȚA ÎN DUMNEZEU - Pag.285

OCROTIRE PRIN ASCULTARE DE LEGEA LUI
DUMNEZEU REFERITOARE LA SÂNGE - Pag.292

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.299

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

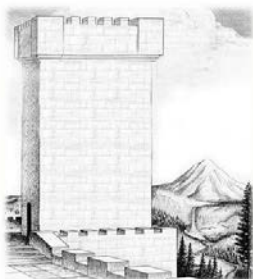
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**BIBLIA SFÂNTĂ
ȘI PROBLEMA
SUPRAVIEȚUIRII NOASTRE**

„Pe muntele Sion și la Ierusalim vor fi cei salvați, așa cum a spus Iehova, și în mijlocul supraviețuitorilor, care sunt chemați de Iehova” – Ioel 2:32.

CU MULT timp în urmă, în secolul al VIII-lea al erei noastre, chinezii din Asia practicau tipărirea prin blocuri de lemn gravate. În Europa, tipărirea literaturii a fost inventată către mijlocul secolului al XV-lea, nu cu mult înainte de descoperirea Americii. Prima carte ieșită din presa de tipărit a inventatorului a fost traducerea celei mai faimoase cărți din istorie, sfânta Biblie, în limba internațională a acelor vremuri, latina. Acesta a fost un tribut potrivit adus valorii și importanței acestei mari Cărți.

²Biblia cea sfântă a fost scrisă, în cea mai mare parte, în limba patriarhilor antici Avraam, Isaac și Iacov, a căror limbă a fost numită ebraică, din moment ce Avraam era evreu. Această parte ebraică a Bibliei a fost dată întâi evreilor sau izraeliților; iar după ce tiparul a fost inventat în Europa ei imediat au devenit stăpâni pe acest mijloc nou pentru a reproduce copii ale inspiratelor Scrieri Sfinte sau Scripturi. În 1477, o ediție de 300 de copii a unei părți din Biblia ebraică a fost scoasă printr-o presă de tipărit ebraică în Europa. Apoi, în anul 1488 o casă de tipărit european-ebraică a produs prima ediție completă a Bibliei ebraice cu vocale și semne pe accente. De atunci, Biblia sacră compusă din șaiszeci și șase de

cărți a atins o circulație neegalată de nicio altă carte în istoria omenească, mai exact, mai mult de două mii de milioane de copii în mai mult de o mie de limbi. În toate secolele existenței ei, s-a dovedit a fi o carte ce merită atenția, studiul și ascultarea întregii omeniri.

³Dar de ce aducem în discuție Biblia? Ce legătură are Biblia cu supraviețuirea noastră ca și rasă? Cei care nu sunt familiarizați cu conținutul Bibliei probabil vor pune această întrebare. La aceasta, răspunsul celor bine informați asupra Bibliei trebuie să fie că Biblia are mare legătură cu supraviețuirea noastră în viitorul amenințator ce este chiar înaintea noastră, în generația noastră. Având în vedere acest lucru, este de actualitate faptul că Biblia sfântă are astăzi cea mai mare circulație dintre toate cărțile din existența omului în atât de multe limbi, acest lucru făcând-o disponibilă pentru mai mult de nouăzeci de persoane din fiecare o sută pentru a fi citită. În Biblie, Autorul divin a afirmat clar că mesajul ei pentru zilele noastre ar trebui predicat pe tot pământul locuit pentru consilierea popoarelor națiunilor. Vasta răspândire a Bibliei tipărite, în atâtea traduceri, nu funcționează în mod accidental în armonie cu acel scop divin. Este în interesul nostru veșnic să luăm în considerare cu toată sinceritatea ce are de spus Biblia sfântă în legătură cu supraviețuirea noastră.

⁴Trăim în epoca bombelor atomice și a rachetelor ce le pot arunca la o treime din distanța din jurul globului. Supraviețuirea atomică a omenirii a fost adusă în față ca o chestiune importantă pentru viitorul imediat. Suntem oare pregătiți să supraviețuim? Această întrebare a apărut la o sesiune a Conferinței Naționale despre Munca Socială din Atlantic City, New Jersey, S.U.A., în 8 iunie 1960. Un corespondent al *New York Times* a făcut un reportaj despre ea; și a doua zi reportajul a fost publicat cu titlul cu litere îngroșate: „SPECIALISTUL PSIHIC GĂSEȘTE OAMENII NEPREGĂTIȚI PENTRU SUPRAVIEȚUIREA ATOMICĂ.” Reportajul relatează discursul unui fost director general al Organizației Mondiale a Sănătății, dr. Brock Chisholm din Victoria, Columbia Britanică. El a spus la conferință că ‘nimeni nu a trebuit să-și facă griji în legătură cu supraviețuirea rasei umane până acum. Așadar, omul se găsește acum într-o criză la fel de mare ca și formele de viață ce au fost anihilate în vremurile preistorice [cum ar fi dinozaurii]. Până acum, oamenii au fost preocupați doar de supraviețuirea grupurilor mici, cum ar fi familia, clanul, orașul și statul.’ – *New York Times*, 9 iunie 1960.

⁵Pe cât de adevărat se poate să fie, totuși acest specialist în sănătatea mentală a aruncat o provocare indirectă către Biblia sfântă în ceea ce privește supraviețuirea. Cum? Conform relatărilor, el a spus că ‘supraviețuirea omului în era nucleară este îndoielnică deoarece nu există nicio tradiție pentru aceasta.’ Și totuși, pe întreg mapamondul de astăzi, în locuri larg separate, există tradiții ale unei catastrofe globale, în general prin apă, prin care rasa umană a supraviețuit doar prin câțiva oameni. Însă, mai mult decât să ne furnizeze o simplă tradiție, Biblia ne prezintă înregistrările concrete ale acestei catastrofe globale din timpuri istorice și ale felului cum familia noastră umană a fost păstrată pe parcursul dezastrului cu doar câțiva membri, pentru a supraviețui până astăzi. Sfânta Biblie

nu depinde de multe tradiții din mijlocul diferitelor popoare; înregistrarea Bibliiei a fost pur și simplu confirmată de asemenea tradiții. Înregistrarea Bibliiei nu a împrumutat nimic din aceste tradiții transmise din bătrâni; nici nu este vreo modificare a vreunui din aceste tradiții, cum ar fi Mitul sau Epopeea babiloniană a lui Ghilgameș. Catastrofa care a stârnit atunci îngrijorare în legătură cu supraviețuirea întregii rase umane a fost potopul global din secolul XXIV î.Cr. Rasa umană a supraviețuit potopului prin strămoșul nostru comun, Noe, cu cei trei fii ai lui și soțiile tuturor celor patru. Opt suflete! Din cei trei fii ai lui Noe s-au desprins cele trei mari ramuri ale omenirii.

⁶În prima carte a sfintei Biblii, numită „Geneza”, avem relatările martorilor oculari, Noe și cei trei fii ai săi, despre marele potop. Relatările lor au fost încorporate de către profetul evreu Moise în scrierea Genezei. (Gen. 5:32 până la 10:1) Geneza este prima din cele șaiszeci și șase de cărți ale Bibliiei complete; și toate aceste cărți au fost scrise pe parcursul a aproximativ 1,610 ani. În anul 1513 î.Cr. Moise a început să scrie acele inspirate șaiszeci și șase de cărți. Iar adepții credincioși ai lui Isus au terminat scrierea ei în jurul anului 98 d.Cr.

⁷Mărturia istorică a potopului nu a fost niciodată respinsă de către ceilalți scriitori inspirați ai sfintei Biblii. O descoperire arheologică recentă susține acest fapt, mai precis, Manuscrisul de la Marea Moartă al profetiei lui Isaia, găsit în 1947 și estimat că are mai mult de 2,000 de ani vechime. Acest profet evreu și-a scris setul lui de profeții în secolul VIII î.Cr. (aproximativ în anii 775-732). Isaia, care a scris și a vorbit în numele Dumnezeului lui, Iehova, a confirmat realitatea istorică a potopului din zilele lui Noe.

⁸Coloana 45 a Manuscrisului de la Marea Moartă a lui Isaia ne asigură că supraviețuirea întregii rase umane nu va mai fi niciodată amenințată de un potop global. Pagina din Manuscrisul de la Marea Moartă spune pentru liniștea noastră de astăzi: „Și lucrul aceasta va fi pentru Mine ca și cu apele lui Noe: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe voi și nu vă voi mai muștra. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la voi, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Iehova, care are milă de voi.” (Isa. 54:9, 10) Și profetul Ezechiel, care a scris cu un secol mai târziu decât Isaia, se referă de trei ori la supraviețuirea lui Noe susținând astfel faptul că Noe a fost o figură istorică. – Ezec. 14:14, 18, 20.

⁹Profetul Isaia a prezis nașterea pământescă și experiențele lui Mesia sau ale Celui Uns, pe care Iehova Dumnezeu a promis că-L va trimite pentru a salva omenirea de la extincția eternă. Asemenea profeții ale lui Isaia au fost împlinite prin Isus Cristos, care în mod miraculos s-a născut pe pământ. Isus Cristos a confirmat de asemenea actualitatea potopului. Cum a putut El face asta? Ei bine, ca Fiu al lui Dumnezeu, El l-a văzut în existența Sa preumană din paradis. Profetind că supraviețuirea rasei umane va fi din nou o problemă în zilele noastre la fel ca în zilele lui Noe, Isus Cristos a spus: „Referitor la acea zi sau oră, nimeni nu le știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci doar Tatăl. Căci așa cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în prezența Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele

înainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” Aceste cuvinte au făcut parte din profeția Lui în legătură cu dovezile evidente care vor marca timpul sfârșitului sistemului prezent de lucruri. – Mat. 24:36-39; Luca 17:26, 27.

¹⁰Credința în Dumnezeu Atotputernic este importantă în ceea ce privește supraviețuirea rasei umane. Mărturisind acestea, autorul scrisorii către evrei a spus: „Prin credință Noe, când a fost înștiințat divin despre lucruri care încă nu se vedeau, plin de o teamă sfântă, a făcut o arcă pentru a-și scăpa casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.” – Evr. 11:7.

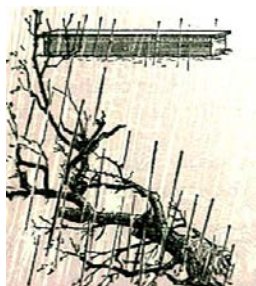
¹¹Ilustrarea cum întreaga familie omenească abia a scăpat de la anihilare în potopul global, Simon Petru, un însoțitor personal de-al lui Isus Cristos, a scris-o în cele două scrisori ale sale conținute în Biblie. În prima sa scrisoare, Petru a spus: „Răbdarea lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă puține persoane, și anume opt suflete.” (1Pet. 3:20) În cea de-a doua scrisoare, Petru spune referindu-se la această faptă fantastică a lui Dumnezeu: „N-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți.” „Odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă.” – 2Pet. 2:5; 3:5, 6.

¹²Gândiți-vă la un mic segment al omenirii ce ar fi păstrat în viață în timpul unei asemenea eliberări fantastice de energii naturale sub controlul lui Dumnezeu! Chiar și astăzi, uraganele, ca și acțiuni ale energiei sunt încă un mister. „Energiiile implicate într-un uragan le fac să pară mai mici pe cele ale celor mai mari bombe cu hidrogen. Prin urmare controlul unor asemenea furtuni va fi dificil”, relatează un articol despre uragane din *New York Times* din 4 octombrie 1959. Ce pornește o asemenea furtună și ce o menține încă nu este cunoscut din punct de vedere științific. Dar Dumnezeu Atotputernic Iehova a pornit potopul și a explicat proporțiile ce au înconjurat globul. Toate bombele atomice și cele cu hidrogen deținute acum de cele patru puteri nucleare posedă doar o fracțiune din toată energia dinamică eliberată în timpul potopului din vremea lui Noe. Apele care au căzut din ceruri timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți au inundat întreg pământul cu până la cincisprezece coți mai sus decât cei mai înalți munți. (Gen. 7:19, 20) Și totuși, peste toate, Dumnezeu a păstrat rasa noastră umană și animalele și păsările în viață, astfel încât, iată-ne astăzi aici!

¹³Relatarea Bibliei ne informează despre aceasta, și se bazează nu pe tradiție ci pe relatările martorilor oculari, a căror onestitate este dovedită de un număr de scriitori ai Bibliei, da, chiar de către Fiul lui Dumnezeu însuși. Într-adevăr nu există motiv pentru ca noi să ne îndoim de ‘supraviețuirea omului în era nucleară,’ deoarece este mai mult decât simplă tradiție în ea.

CE ÎNFRUNTĂ ACEASTĂ GENERAȚIE

¹⁴Evenimentele de la potopul din zilele lui Noe oferă speranța continuării vieții umane pe pământ omenirii care este din nou îngrijorată din cauza supraviețuirii ei ca și rasă. Acel potop nu este doar un fapt cert al istoriei îndepărtate. Acea situație a potopului a prefigurat situația noastră de astăzi, conform cuvintelor profetice ale lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Adevărul este că lumea noastră sau sistemul de lucruri își măsoară durata de la acel potop în care Dumnezeu a distrus lumea antică și păgână datând de la căderea omenirii în păcat. Aceasta nu înseamnă că vom avea de înfruntat un alt potop din ceruri ce va scufunda până și munții Himalaya. Iehova Dumnezeu, Aducătorul potopului din zilele lui Noe, ne asigură de faptul acesta. Ultimul curcubeu pe care l-am văzut

printre nori este o garanție a acestui lucru. După ce Noe și familia lui au ieșit din arcă sus pe vârful muntelui în Ararat, Dumnezeu i-a spus lui Noe și familiei lui în timp ce erau la altarul de închinare:

¹⁵„Curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor; și Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi și dintre toate viețuitoarele de orice trup; și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură.” – Gen. 9:13-15.

¹⁶Atunci, ce avem de înfruntat care să ne facă supraviețuirea o problemă astăzi? Desigur, generația noastră nu trebuie să se teamă de ceea ce prezic oamenii de știință și astronomii, și anume transformarea planetei noastre într-o zgură arsă lipsită de viață, deoarece aceștia au localizat această imaginară catastrofă globală peste câteva miliarde de ani în viitor. Contrazicând acești oameni de știință și astronomi, Iehova Dumnezeu, creatorul Pământului, spune în Biblie: „El a așezat pământul pe temeliiile lui, și niciodată nu se va clătina.” (Ps. 104:5) „Pământul rămâne veșnic în picioare.” (Ecl. 1:4) Dar oamenii de stat ai lumii, militarii și purtătorii de cuvânt informați ne tot spun cu ce cred ei că se confruntă rasa umană acum. Conform lor, am ajuns să ne găsim într-o lume în care este prea periculos să trăiești.

¹⁷*Arhiva Congresională* a S.U.A. din 13 iunie 1960, la pagina A 5022 spune: „Senatorul Kennedy [...] a citat recent cifre ce înseamnă că arsenalul nostru conține acum echivalentul a 1,250,000 de bombe de tipul celei de la Hiroshima. Acest lucru a fost confirmat de către Thomas E. Murray, fostul comisar al Energiei Atomice, când a spus că acum avem mai mult decât suficiente arme pentru a distruge lumea.” Aici nu sunt incluse armele atomice ale altor națiuni.

¹⁸În articolul intitulat „Scopul Național: Conceptul Rossiter – Un Apel la Ridicarea Peste Interesele Egoiste Pentru Ajutarea ‘Întregii Rase Umane’”, cum a fost publicat în *New York Times* din 13 iunie 1960, profesorul Clinton Rossiter a

spus că poporul american este asaltat de îndoieli privind „capacitatea lor de a prospera și poate chiar de a supraviețui”; și, chiar dacă am putea opri o criză a războiului care va fi mai rea decât războiul în sine, poporul american este lăsat adânc în criza unei păci care nu este pace. Cheltuim sume înfricoșătoare de bani, resurse, abilități și energie în dezvoltarea și producția unor arme pe care ne rugăm lui Dumnezeu să nu le folosim vreodată.”

¹⁹Fizicianul american dr. J. Robert Oppenheimer, la o adunare internațională sub auspiciile Congresului pentru Libertate Culturală, din Berlin, Germania, 16 iunie 1960, a spus că toată lumea ar trebui să știe astăzi că dacă un alt mare război ar izbucni „niciunul dintre noi nu se poate baza că are destui oameni vii care să ne îngroape morții.” El a continuat spunând: „În această decadă, fatalitatea, puterea distructivă a stocurilor atomice a crescut de mai bine de o sută de ori – cu cât mai mult poate crește este irelevant de spus. Astăzi [...] ei au adăugat furia ca o altă cauză a dezastrului.” – *New York Times*, 17 iunie 1960.

²⁰Cu litere îngroșate, pe prima pagină a ediției sale din 21 mai 1960 privind campania prezidențială a alegerilor americane, ziarul socialist *Weekly People* din New York striga: „SUPRAVIEȚUIREA OMENIRII DEPĂȘEȘTE PROBLEMA CAMPANIEI DIN 1960.”

²¹În 1960, câștigătorul premiului Nobel pentru Pace din anul 1959, lord Philip Noel-Baker, un ofițer al guvernului britanic, a spus: „Cred că este foarte probabil [...] ca în decurs de zece ani, guvernele să nu fie dezarmate, să fi avut un război nuclear; noi, copiii noștri și nepoții noștri vom fi cu toții morți, iar mapamondul va fi un glob fără viață, radioactiv și incinerat pentru eternitate.” – *New York Times Magazine*, 14 august 1960.

²²Acum vorbim și despre războiul CBR, sau războiul Chimic, Bacteriologic, Radiologic, despre care un colonel american, director al Cursului de Orientare pentru Armele CBR al Armatei Statelor Unite, a spus: „Sunt un pasionat al războiului biologic și chimic. Cred că este un lucru minunat. Este mult mai uman decât orice altceva avem.” (*New York Herald Tribune*, 29 august 1960) Războiul CBR este profitabil, deoarece lasă intacte proprietățile materiale ale inamicilor pe care îi omoară.

²³Adresându-se în cea de-a cincisprezecea sesiune istorică a Adunării Generale a Națiunilor Unite, la New York, joi dimineață, 22 septembrie 1960, președintele american de atunci, generalul Eisenhower, i-a spus celei mai mari adunări de oameni de stat ce a participat vreodată la o întâlnire a Națiunilor Unite: „Dar armamentele trebuie de asemenea să fie controlate aici pe pământ dacă civilizația urmează să fie asigurată de supraviețuire.”

²⁴Acestea sunt doar câteva exemple ale spuselor oamenilor informați și remarcabili ai lumii, ale căror declarații nu trebuie luate ușor. Potrivit spuselor lor, sistemul lor global de lucruri este condamnat la distrugere prin propriile mijloace. Foarte expresiv pentru o asemenea perspectivă a unei lumi supraînarmate este faptul că în Arlington, Virginia, în opoziție cu Washington D.C., oamenii din clădirea Pentagonului, care deține cele mai multe sedii centrale de birouri ale armatei Statelor Unite, vorbesc despre „armele Judecății de Apoi.”

²⁵Cu indignare întrebăm – ce grup de instigatori la război, oameni de știință sau conducători politici are dreptul să provoace distrugere întregii rase umane, sau chiar să-i amenințe existența și să-i facă supraviețuirea o problemă îngrijorătoare? Aceasta este o amenințare de a comite genocid la o scară globală, de distrugere a întregului *genus homo*, a speciei umane – este o crimă a familiei umane. Faptul că această familie globală de națiuni pătate de sânge s-a înarmat cu mijloacele necesare pentru a face această ticăloșie a adus națiunile în conflict direct cu Creatorul omului, Iehova Dumnezeu. Scopul Lui este ca familia umană să populeze acest pământ în pace și fericire pentru totdeauna. „Nu trebuie să ucizi,” spune a șasea din cele zece porunci date prin profetul Moise. „Oricine urăște pe fratele lui este un ucigaș, și tu știi că niciun ucigaș nu mai are viață veșnică rămasă în el,” spune apostolul creștin Ioan, un închinător la Iehova Dumnezeu. – Ex. 20:13; 1Ioan 3:15.

²⁶În distrugerea familiei umane, națiunile lumești pline de ură ar distruge nu numai popoarele lor patriotice și naționaliste, dar și servitorii credincioși ai lui Iehova, care nu sunt din lumea aceasta, ci sunt pentru lumea neprihănită cea nouă a lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu nu va permite niciodată această distrugere a slujitorilor Lui de către națiunile ce se opun scopului Său. (Ps. 145:20) Pentru aducerea lor în această situație mondială primejdioasă, națiunile trebuie să dea socoteală nu Națiunilor Unite sau Curții sale Internaționale de Justiție, ci Creatorului, lui Dumnezeu – „judecătorul întregului pământ.” (Gen. 18:25) Națiunile au intrat în ziua judecății lor în fața lui Dumnezeu. Ele trebuie să se aștepte la o executare a judecății din partea Lui.

²⁷În consecință, toate națiunile acestei lumi injuste vor înfrunta executarea judecății divine. Executarea judecății lui Iehova în zilele lui Noe asupra lumii antice de oameni păcătoși este o solemnă ilustrare a ceea ce trebuie să aștepte astăzi lumea violentă, nelegiuită. Această lume prezentă a început după Potopul ce a inundat pământul la Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Petru spune: „Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți.” – 2Pet. 3:7.

²⁸Așadar, ceea ce au de înfruntat națiunile omenești guvernate, suverane ale acestei lumi, este ceva comparabil cu acel Potop din zilele lui Noe. Fără ezitare putem declara aceasta, conform cuvintelor profetice ale lui Isus Cristos însuși. Referirea Lui la executările judecății, după cum sunt raportate de către discipolul Său Luca, spune:

²⁹„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți. [...] Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.” – Luca 17:26-30.

³⁰Avem toate motivele să credem acele cuvinte, căci Isus Cristos nu va uita că El le-a spus, când va fi arătat ca judecătorul de execuție al lui Dumnezeu care trebuie să-i judece pe cei vii și pe cei morți. Mai mult, Isus Cristos este un profet de încredere, deoarece în profeția Lui despre sfârșitul acestui sistem lumesc al lucrurilor El a prezis evenimentele globale și condițiile ce au loc începând cu anul

1914 d.Cr. Dacă nu ar fi făcut așa, El nu ne-ar fi spus de asemenea cum putem spera să ieșim din mizeria acestei lumi. Aceea va fi cea mai mare nenorocire în care însăși supraviețuirea oamenilor în carne și oase va fi în balanță, El a spus aceasta în aceeași profecie: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși [la alegerea lui Dumnezeu], zilele acelea vor fi scurtate.” Iar apoi a adăugat: „Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până se vor întâmpla toate aceste lucruri.” – Mat. 24:21, 22, 34.

³¹Din moment ce evenimentele prezise au început în anul 1914 d.Cr., generația omenirii care este în viață din acel an este generația la care se referă Isus Cristos. Până acum am văzut împlinite trăsăturile ce au cutremurat lumea ale „semnului prezenței [invizibile a lui Cristos] și consumarea sistemului de lucruri.” (Mat. 24:3) Ce trăsături? Primul război mondial, ce a eşuat în a deveni „războiul ce va pune capăt războaielor”; foametea și lipsa mâncării; cutremure; oprimarea adevărului lui Cristos, a adepților ascultători; ridicarea profeților religioși falși în creștinătate; creșterea îngrijorătoare a fărâdelegii; fuga creștinilor adevărați în locul real al siguranței și supraviețuirea pentru că ei văd și înțeleg semnul prezis al singurătății ce se apropie; și, în ciuda tuturor persecuțiilor și a vremurilor grele și a veștilor rele, predicarea veștii bune a Regatului lui Dumnezeu „pe tot pământul locuit cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile.” (Mat. 24:7-28) Întâmplarea acestor lucruri începând cu 1914 este cunoscut de milioane de oameni din această generație. Mai este și o chestiune a înregistrărilor publicate pentru a fi examinate de către orice interpelator.

³²Atunci, noi suntem generația care nu va trece până nu este împlinită acea „mare nenorocire cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi.” Supraviețuirea este problema noastră, a celor din această generație.

[Note de subsol]

Genocidul a fost definit ca fiind „intenția de a distruge în întregime sau parțial, un grup național, etnic, rasial sau religios.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu privire la arta tipăririi ce s-a dovedit a fi un omagiu potrivit adus celei mai faimoase cărți din toată istoria?

2.(a) În ce limbă a fost scrisă în cea mai mare parte sfânta Biblie și cui i-a fost dată această parte a Bibliei prima dată? (b) Pe ce a pus tiparul stăpânire cu rapiditate pentru a produce și ce circulație a ajuns să fie fără egal?

3. De ce este Biblia adusă în această discuție și ce dezvoltare a lucrat bine în armonie cu predicarea prevestită a mesajului ei?

4. În această perioadă a bombelor atomice, ce întrebare de însemnătate importantă a fost nevoie să fie adusă în atenție și cum a fost această îngrijorare menționată la sesiunea recentă a Conferinței Naționale a Asistenței Sociale?

5.(a) Cum a fost o provocare indirectă aruncată mai apoi asupra Bibliei? (b) Care este poziția Bibliei cu privire la obiceiurile în cazul unei catastrofe globale și la ce catastrofă globală prin care omenirea a supraviețuit se raportează?

6. În ce carte a Bibliei sunt încorporate relatările martorilor despre Potop și prin cine a început și s-a sfârșit scrierea Bibliei?

7, 8.(a) De către ce descoperire arheologică este dovedită acceptarea istoriei martorilor oculari ai Potopului? (b) Ce se spune în coloana paginii 45 a pergamentului cu privire la Potop, și cum sprijină Ezechiel Potopul ca istorie?

9. Ce naștere miraculoasă a prezis Isaia și cum a profetizat acesta că supraviețuirea rasei noastre va deveni o problemă în zilele noastre la fel ca în zilele lui Noe?

10. În ce mod a exprimat scriitorul către evrei importanța credinței față de supraviețuirea rasei noastre?

11. Cum a exprimat Petru modul în care familia umană abia a scăpat de la nimicire la Potop?

12. Ce face atât de remarcabil faptul că umanitatea ar trebui să fie cruțată prin Potop, având în vedere eliberarea energiilor sale naturale?

13. Luând în considerare acest lucru, de ce nu trebuie să avem îndoieli cu privire la supraviețuirea omului în epoca nucleară?

14, 15.(a) Ce speranțe oferă omenirii evenimentele legate de Potop în ziua de astăzi? (b) Cum știm cu certitudine dacă ne confruntăm din nou cu un alt potop global sau nu?

16.(a) În ceea ce privește existența pământului în ce mod contrazice Cuvântul lui Dumnezeu oamenii de știință și pe astronomi? (b) Conform declarațiilor purtătorilor de cuvânt ai omenirii, în ce situație am ajuns să fim?

17. Ce are de spus *Arhiva Congresului Statelor Unite* cu privire la posibilitatea distrugerii lumii?

18. Ce a avut de declarat un binecunoscut profesor american despre îndoielile americanilor cu privire la supraviețuire și la cheltuielile mari care se fac pentru dezvoltarea armelor?

19. Ce a spus un fizician american de seamă cu privire la îngroparea morților noștri după un alt mare război, precum și cu privire la o altă cauză adăugată recent a unui război dezastruos?

20. Care a fost cauza majoră a campaniei alegerilor prezidențiale din America în anul 1960 potrivit ziarului *New York Socialist*?

21. Ce a crezut câștigătorul premiului Nobel pentru pace din anul 1959 cu privire la perspectivele mondiale din următorii zece ani?

22. Ce este lupta CBR și cum este evaluată?

23. Ce a spus președintele american de atunci la a cincisprezecea Reuniune Generală a ONU cu privire la necesitatea dezarmării?

24. Potrivit unor purtători de cuvânt importanți care sunt perspectivele cu privire la această lume, și cum referirea la construirea armelor de la Pentagon confirmă acest punct de vedere?

25. Ce întrebare ne îndeamnă indignarea noastră să punem și cum au ajuns națiunile să fie în conflict direct cu Creatorul omului?

26. Pe cine amenință să distrugă națiunile pline de ură, și prin urmare, în ce zi au intrat ele și cu ce așteptări?

27. Ce ilustrare solemnă a unei astfel de judecăți viitoare există și ce spune Petru că este de așteptat?

28, 29. De ce putem noi anunța o asemenea comparație a executării judecății fără ezitare?

30. De ce avem noi tot mai multe motive să credem în cuvintele lui Isus cu privire la acest lucru și cum a subliniat El că acesta ar fi cel mai grav necaz al omului?

31. De ce face Isus referire acolo la această generație?

32. De ce este supraviețuirea problema acestei generații?

Să apreciem

VIAȚA ȘI PE DĂTĂTORUL VIEȚII

SIMȚIȚI că sunteți fericiți atunci când priviți o grădină cu flori îngrijită? Simțiți o încântare pătrunzătoare atunci când respirați aerul proaspăt al unei păduri sau atunci când schiați și coborâți rapid pe o pantă de munte acoperită de zăpadă? Sunteți mișcați la vederea unei peisaj spectaculos? Sunteți răpit de acordurile unei muzici frumoase? Puteți să vă bucurați de lucrurile care vă fac plăcere și vă încântă, orice ar fi ele, pentru că sunteți vii. Dacă nu ați fi vii, nu ați putea să vă bucurați de niciunul dintre lucrurile dragi inimii voastre. Viața este bunul cel mai de preț pe care îl aveți și, probabil, bunul pe care îl prețuiți cel mai puțin.

Viața este ceva obișnuit, un lucru pe care îl aveți de ani de zile, însă nu există niciun motiv să nu o prețuiți și să riscați să vă pierdeți viața de dragul emoției trecătoare de a face ceva periculos. Emoția pe care este posibil să o simțiți, nu are aceeași valoare cu ceea ce ați putea pierde. Același lucru poate fi spus și despre situația în care încercați să salvați un bun material de la distrugere, riscându-vă viața pentru a face acest lucru. Viața nu este o piesă dintr-o mașinărie care poate fi înlocuită atunci când se deteriorează și nu mai funcționează. Viața este mai prețioasă decât orice emoție pe care ați putea-o simți sau orice bun material. Viața nu poate fi înlocuită, oricâte eforturi ar face oamenii.

Viața nu vă aparține pentru că ați câștigat-o sau pentru că aveți dreptul să o primiți. Nu părinții voștri sunt cei care au creat-o, deși ei sunt cei care v-au adus pe lume. Pur și simplu, ei v-au transmit mai departe forța vitală pe care omenirea a primit-o cu mult timp în urmă. Viața este un dar de la Dumnezeu. Datorită acestui dar generos, vă bucurați de o existență inteligentă azi. Un autor al Bibliei a scris, recunoscând că Iehova este Dătătorul de viață: „El Însuși dă viață și suflu tuturor oamenilor și lucrurilor. Și dintr-un singur om, El a făcut un popor care să trăiască pe tot pământul.” (Faptele 17:25, 26) Gândiți-vă și la ceea ce a spus Elihu: „Însuși

spiritul lui Dumnezeu m-a creat și însuși suflul Celui Atotputernic m-a adus la viață.” (Iov 33:4) Acestor oameni nu le-a fost rușine să recunoască faptul că Dumnezeu este Cel care le-a dat viață; vouă vă este rușine să spuneți acest lucru?

Când cineva vă oferă un dar prețios, îl acceptați oare fără să vă exprimați mulțumirea pentru el? Oare mai târziu negați de față cu ceilalți faptul că persoana respectivă v-a oferit un cadou? Dacă nu sunteți atât de nerecunoscători când vine vorba de darurile primite de la prieteni, cum rămâne cu darurile primite de la Dumnezeu? Vă exprimați vreodată mulțumirea pentru ele? Îi mulțumiți vreodată pentru privilegiul de a trăi și de a învăța despre El și despre lucrurile minunate pe care El le-a făcut? Sunteți atât de preocupați să trăiți încât nu mai aveți timp să îi mulțumiți Celui care v-a dat viață pentru darurile primite? Este nevoie de puțin efort din partea voastră pentru a vă exprima mulțumirea sinceră în rugăciuni.

Dacă sunteți recunoscător Dătătorului de viață, atunci Îi veți respecta voia și vă veți supune ei. Dar dacă nu faceți niciodată niciun efort pentru a afla care este voia Lui, oare se poate spune atunci că respectați cu adevărat voia Lui? Se poate spune că Îi sunteți recunoscător, când găsiți timp să citiți ziarele, să vă uitați la televizor, la filme, să vă delectați cu pasiunile pe care le aveți, dar nu aveți niciodată timp să studiați Cuvântul Lui scris pentru a afla care este voia Lui? Dacă liderul țării voastre ar scrie o scrisoare și v-ar trimite-o, ați fi oare atât de ocupat încât nu ați găsi niciodată timp să o citiți? Așa cum ați acorda o foarte mare atenție aceluia comunicat, tot așa ar trebui să acordați o mare atenție comunicatului care vine de la Conducătorul universului. Voia Lui pentru om este cuprinsă în Cuvântul Lui scris, în Sfânta Biblie. Arătați-vă respectul și recunoștința față de El găsim timp să studiați ceea ce a lăsat scris pentru îndrumarea noastră.

Cu mult timp în urmă, regele David și-a arătat recunoștința față de marele Dătător de viață, atunci când le-a cerut celorlalți să-și arate recunoștința: „Mulțumiți-I lui Iehova, strigați numele Lui, faceți ca faptele Sale să fie cunoscute printre popoare! Cântați-I Lui, scrieți cântece pentru El, vorbiți despre toate faptele Sale minunate. Lăudați-vă cu numele Lui cel sfânt, fie ca inimile celor care Îl caută pe Iehova să se bucure. Căutați-L pe Iehova și puterea fără încetare, căutați fără încetare chipul Său. – 1Cron. 16:8-11.

Bunătatea plină de iubire a Dătătorului de viață este arătată de un alt mare dar, însă acest dar nu este oferit tuturor. Este dat celor care au arătat dinainte că vor fi recunoscători pentru el. Darul este viața veșnică. Așa cum la început Dumnezeu a putut să îi dea omului viață, tot așa El poate să o prelungească la infinit. Viața în sine este un dar minunat, dar viața veșnică este un dar magnific. Omenirea poate aștepta cu nerăbdarea și cu încredere să primească acest dar pentru că el a fost promis de Cel care nu poate să mintă și care Și-a ținut întotdeauna promisiunea. Cuvântul Său scris ne dă „speranță în viața veșnică, pe care Dumnezeu a promis cu mult timp în urmă că o va da, iar El nu poate să mintă.” – Tit. 1:2.

Dacă nu prețuiți darul vieții de care vă bucurați acum, atunci de ce Dătătorul de viață ar trebui să vă ofere darul vieții veșnice? Acel dar aparține doar celor care Îl iubesc și care își exprimă recunoștința ce I-o poartă Lui prin cuvinte și fapte. Viața veșnică este recompensa pentru credință și integritate. Așa cum nici voi nu ați mai

oferi alt cadou celui care nu a arătat niciun fel de recunoștință pentru darurile precedente, nici El nu va oferi darul vieții veșnic persoanelor nerecunoscătoare.

Deoarece viața este bunul cel mai de preț pe care îl aveți și trebuie să fiți vii pentru a vă bucura de numeroasele lucruri bune care vă încântă, obiectivul vostru principal ar trebuie să fie obținerea vieții veșnice. Odată cu ea, bucuriile existenței se vor întinde dincolo de scurta viață pe care o avem acum. Pentru a face o comparație, viața noastră de acum este asemenea unui vapor care trece. Dacă prețuiți viața pe care ați primit-o acum, atunci veți căuta mai marele dar al vieții veșnice. Pentru a-l primi, trebuie să dovediți că sunteți demni de el, învățând și făcând voia Dătătorului de viață.

Mulțumiți pentru toate darurile pe care le-ați primit de la El și pentru cele pe care vi le-a promis. „Mulțumiți-i lui Iehova, căci El este bun și bunătatea sa plină de iubire este veșnică.” – 1Cron. 16:34

Speranța supraviețuirii face față problemei

POLITICA, militarismul, capitalismul, comunismul, socialismul sau religiile creștinătății și ale păgânismului nu pot oferi acestei generații speranța că va supraviețui. Măsurile lor de apărare împotriva a ceea ce văd că va veni nu vor putea rezista atunci când judecata divină va cădea asupra popoarelor.

² În anul 1952, când scriitorul, filozoful și matematicianul Lord Bertrand Russell avea 8 ani, se spune că acesta a zis: „Mi-ar plăcea să mai trăiesc încă 10 ani cu condiția să nu înceapă alt război mondial între timp. Dacă izbucnește un altul, moartea va fi preferabilă.” Acest lord britanic ar fi preferat să moară decât să mai treacă printr-un alt război mondial, un război în care vor se vor folosi arme atomice, chimice, biologice și radiologice. Să presupunem că unii oameni chiar au supraviețuit unui asemenea război. Însă popoarele nu pot garanta, nu pot oferi nicio speranță că după aceea va mai exista ceva frumos, înălțător și sănătos pentru care să trăim pe pământ. Cât de bucuroși și cât de recunoscători ar trebui să fim că avem sfânta Biblie! Ea ne oferă speranța adevărată, cea în care ne putem încrede. Având această speranță, putem înfrunța problema supraviețuirii. Dacă nu am avea Biblia, nu am avea, într-adevăr, nicio speranță.

³ Dumnezeu din sfânta Biblie dorește ca omenirea să supraviețuiască. Singura speranță pentru supraviețuire se găsește în Biblia Lui. Acolo se spune clar că El a luat toate măsurile ca omul să poată supraviețui. Atunci când a profetizat despre cea mai mare nenorocire din istoria omenirii, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne-a asigurat în paginile Bibliei că oamenii vor supraviețui pe pământ: „De fapt, dacă Iehova nu ar fi scurtat acele zile, niciun om nu ar fi fost salvat. Dar El a scurtat zilele acelea de dragul celor aleși, pe care El i-a ales.” (Marc. 13:19-20) Profetia lui Cristos se va împlini prin acea supraviețuire miraculoasă exact ca pe vremea lui

Noe, atunci când *carnea* umană și carnea animalelor și a păsărilor a fost salvată pentru a putea trăi pe pământ până azi.

⁴ Dumnezeu a dovedit că dorește ca omul să supraviețuiască pe pământ și a arătat care este scopul acestei supraviețuiri. Isus Cristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, a arătat acest lucru prin cuvintele scrise în Biblie, la Ioan 3:16,17: „Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât L-a dat pe singurul Său Fiu pentru ca toți cei care cred în El să nu piară și să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu nu Și-a trimis Fiul în lume pentru a judeca lumea, ci pentru ca lumea să se mântuiască prin El.” Pentru Dumnezeu, a-L da pe singurul Său Fiu înseamnă să Îl coboare din ceruri pentru a se naște ca om dintr-o fecioară și apoi să îi lase pe dușmanii Lui să Îl ridice pe un stâlp de tortură, ca El să moară nedemn, în văzut tuturor. Isus a spus mai înainte de cuvintele citate anterior: „Niciun om nu s-a ridicat la ceruri în afară de Cel care s-a pogorât din ceruri, Fiul Omului. Și așa cum Moise a ridicat șarpele în sălbăticie, tot așa și Fiul Omului trebuie să fie ridicat la ceruri pentru ca toți cei care cred în El să aibă viață veșnică.” – Ioan 3:13-15; Num. 21:4-9.

⁵ De dragul nostru, Dumnezeu Îl are acum alături de El, în ceruri, pe singurul Său Fiu nu sub forma unui Fiu uman, așa cum a fost El pe pământ, ci ca un Fiu victorios, supraomenesc, spiritual. Căci în a treia zi după ce a murit, Dumnezeu Cel Atotputernic, L-a ridicat din morți pentru a primi viața cerească. (1Pet. 3:18; 1Cor. 15:20, 42-46) În acest fel minunat, Fiul lui Dumnezeu, Cel care a fost înviat, s-a ridicat la ceruri împreună cu valoarea sacrificiului Său uman și a adus această valoare sau merit în fața lui Dumnezeu, Tatăl Său ceresc. Iehova Dumnezeu a acceptat această valoare a sacrificiului uman a lui Cristos în folosul celor credincioși. Așadar, acest sacrificiu uman perfect nu a fost făcut degeaba. Valoarea sa minunată nu s-a revărsat încă spre folosul omenirii. Asemenea Tatălui Său, Isus Cristos a dovedit că dorește ca omenirea să supraviețuiască, să nu piară, ci să obțină viața veșnică cu ajutorul credinței și să trăiască, aici, pe pământ, într-un rai pământesc.

SCOPUL DIVIN ESTE LEGAT DE SUPRAVIEȚUIRE

⁶ În ciuda vorbelor lor goale despre instaurarea păcii cu ajutorul justiției și a dezarmării universale, națiunile nu fac altceva decât să se opună scopului pe care Dumnezeu l-a avut atunci când a creat omul. Scopul declarat al lui Dumnezeu legat de crearea pământului cere ca omenirea, familia umană să supraviețuiască și să continue să existe. Ascultați care este scopul Lui, așa cum ni-l spune în Biblie prin Isaia: „Aceasta spus-a Iehova, Creatorul cerurilor, El, Dumnezeu adevărat, Cel care a făcut pământul, El, Cel care l-a întărit, Cel care nu l-a creat în zadar, ci l-a făcut tocmai pentru a fi locuit.” (Isa. 45:18) Asemenea unui proiect major de construcție ridicat într-un oraș al secolului al XX-lea, Iehova Dumnezeu a creat pământul pentru ca omenii să locuiască aici. Psalmii 115:15, 16 din Biblie explică mai departe scopul lui Iehova în legătură cu pământul: „Voi sunteți cei binecuvântați de Iehova, Creatorul cerului și al pământului. Cât despre ceruri, ele îi aparțin lui Iehova, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor.”

⁷ Pământul a fost dat să fie locuit de o singură familie, cea a lui Adam, familia omului. Toate popoarele de azi, indiferent de culoarea pielii lor, sunt urmașele primului om, Adam, prin Noe. Apostolul Pavel a explicat bine acest lucru, când a spus: „Dumnezeul care a făcut lumea și toate lucrurile din ea, Cel care este Domnul cerului și al pământului, nu locuiește în templele făcute de mâna oamenilor și nici nu este ajutat de mâinile oamenilor dacă are nevoie de ceva, căci El Însuși oferă tuturor oamenilor viață și suflu și toate lucrurile care există. Și dintr-un singur om, el a creat toate popoarele pentru ca ele să locuiască pe suprafața pământului.” (Faptele 17:24-26) Dumnezeu le-a spus primilor oameni: „Fiți roditori și înmulțiți-vă, și umpleți pământul, și supuneți-l și fie ca peștii mării și creaturi zburătoare din cer și toate creaturile care se târăsc pe pământ să se supună vouă.” (Gen. 1:28) Această voie a lui Dumnezeu trebuia să fie împlinită de bărbatul și femeia perfectă, începând din grădina raiului, din Eden.

⁸ Oare acest scop divin a fost el împlinit? Națiunile din ziua de azi cred că s-a produs o explozie a populației în ultima vreme și că există atât de mulți oameni pe pământ încât situația devine neplăcută. Dar tocmai când națiunile umplu pământul de oameni, ele urmează un plan calculat de exterminare a rasei umane pentru a goli pământul. În curând, populația se va reduce semnificativ – când Dumnezeu va judeca națiunile în Ziua Judecării, pentru că această lume și acest sistem al lucrurilor trebuie să fie distruse; dar Dumnezeu nu va șterge toată rasa umană de pe suprafața pământului. Dumnezeu va salva carnea care nu aparține acestei lumi și va scurta zilele mării nenorociri.

⁹ Carnea astfel salvată va fi a celor ca Noe, cei care, asemenea lui Noe, Îl poartă pe Dumnezeu în inimă în mijlocul acestei lumi plină de răutate, în care inima omului se gândește tot timpul la rău. (Gen. 6:5, 9) Cei care nu aparțin acestei lumi merg pe drumul pe care a mers Isus Cristos, Care nici El nu aparținea acestei lumi atunci când mergea pe pământ. (Ioan 17:14, 16) În aceste vremuri, națiunile sunt judecate, dar judecata lui Dumnezeu le este favorabilă acestor oameni. Ei sunt cei care iau parte la împlinirea profeției lui Cristos: „Această veste bună a Împărăției va fi răspândită în toate colțurile pământului locuit pentru ca toate națiunile să poată fi martore.” Acea Împărăție nu face parte din această lume condamnată. Isus Cristos a spus: „Împărăția mea nu face parte din această lume.” (Ioan 18:36) Așadar, judecata lui Dumnezeu, prin care lumea va fi distrusă, nu se aplică celor care răspândesc vestea Împărăției Lumii Noi.

¹⁰ Dar ce se întâmplă după ce „vestea bună a Împărăției” a fost răspândită peste tot pământul și toate popoarele au fost martore? Isus ne-a spus mai departe: „Și apoi sfârșitul profeției va veni.” (Mat. 24:14) Însă nu este vorba despre „sfârșitul profeției” al cărnii sau al întregii omeniri, ci despre „sfârșitul profeției” al „acestui sistem al lucrurilor”, căci timpul va fi expirat. (Mat. 24:3, 14) Cei care au devenit parte din acest sistem al lucrurilor vor pieri odată cu el.

¹¹ În legătură cu sfârșitul acestora, Isus a spus: „Cerul și pământul vor trece, însă cuvintele Mele vor rămâne.” (Mat. 24:35) Dușmanii lui Dumnezeu din cer și de pe pământ, cei care se opun Împărăției Sale așa cum este ea anunțată de adepții lui Cristos pe pământ, sunt cei care vor pieri atunci când Dumnezeu va judeca

acest sistem rău al lucrurilor. Vremea lui Noe, cu care timpurile noastre moderne se aseamănă, nu a fost marcată de distrugerea casei pământești a omenirii, așa cum nici Potopul nu a înecat toată carnea. (Gen. 7:4) Așadar, împlinirea cuvintelor profetice ale lui Isus nu înseamnă că pământul, luna și toți locuitorii vor arde la propriu. Într-adevăr, Petru, unul dintre cei care au scris Biblia, spune că prin cuvântul lui Dumnezeu „cerurile și pământul care există acum vor sfârși în foc”, dar Petru adaugă că aceste ceruri rele și acest pământ rău „sunt păstrate pentru ziua judecării când oamenii păcătoși vor pieri.” (2Pet. 3:7) Dar nu toți oameni care trăiesc astăzi sunt păcătoși. Adepții devotați ai lui Cristos, cei care nu fac parte din lumea aceasta, nu sunt păcătoși și dovada este că ei merg din casă în casă, în fiecare țară, pentru a predica „această veste bună a Împărăției.” Asemenea lui Noe și familiei lui drepte din vremea potopului, ei nu vor pieri alături de „oamenii păcătoși”.

¹² Cea de a doua epistolă a lui Petru către credincioșii creștini a fost scrisă în jurul anului 64. Așadar, acum 1900 de ani apostolul Petru a scris următoarele cuvinte despre răbdarea infinită a lui Iehova Dumnezeu: „Să nu vă scape acest fapt, frați iubiți, o zi pentru Iehova înseamnă o mie de ani și o mie de ani înseamnă o zi. Iehova nu întârzie să își respecte promisiunea, așa cum unii oameni consideră încetineala, El are răbdare cu voi pentru că nu dorește ca vreunul din voi să fie distrus, ci dorește ca toți să se căiască. Și totuși, ziua aceea a lui Iehova va veni asemenea unui hoț și atunci cerurile vor trece cu zgomot șuierător, iar elementele se vor dezintegra pentru că se vor încinge prea tare și pământul și lucrările care se găsesc pe el vor fi descoperite.” – 2Pet. 3:8-10.

¹³ Așa cum s-a întâmplat pe vremea când Noe construia arca, tot așa acum, când au trecut 40 de ani de la Anul Domnului 1914, Iehova așteaptă răbdător de foarte mult timp. Toate dovezile arată, potrivit profeției din Biblie, că ziua în care Iehova îi va judeca pe cei păcătoși este aproape, este în timpul acestei generații. Cuvintele lui Petru sunt cu siguranță adresate direct nouă, celor care ne agățăm de speranța supraviețuirii din Biblie:

¹⁴ „Pentru că toate lucrurile se vor dezintegra astfel, trebuie să aveți un comportament drept și să faceți fapte de devoțiune sfântă, să așteptați și să țineți minte că ziua lui Iehova va veni, când cerurile care vor fi în flăcări de vor dezintegra și elementele care vor fi extrem de încinse se vor topi! Dar, potrivit promisiunii Sale, noi așteptăm venirea unor noi ceruri și al unui pământ nou și în ele va locui dreptatea. Așadar, frați iubiți, din moment ce așteptați ca toate acestea să vină, faceți tot ce vă stă în putință ca El să vă găsească fără de pată, curați și în pace.” – 2Pet. 3:11-14.

¹⁵ Astfel, printr-o scrisoare care s-a păstrat până astăzi ca parte componentă a sfintei Biblii, apostolul Petru ne spune ce să facem pentru a scăpa de distrugerea care va veni prin foc, zgomote șuierătoare, flăcări arzătoare și prin procesul de dezintegrare care va pune capăt existenței cerurilor simbolice și a pământului simbolic al păcătoșilor. Acum 1900 de ani, Petru ne spunea nouă, cei care facem parte din această generație, care este singurul mod posibil prin care putem

supraviețui sfârșitului total care la lovi acest sistem păcătos al lucrurilor. Oare noi vom lua aminte de sfatul lui?

¹⁶ Sau vom fi asemenea celor a căror venire a fost prezisă de Petru, iar odată cu venirea lor Petru s-a simțit obligat să scrie povețele de mai jos îndemnându-i să se îndrepte, să meargă pe calea cea bună, acum, în aceste „zile din urmă” ale acestui sistem al lucrurilor, cu cerurile și pământul lui cel păcătos? Petru a scris: „Ca să știți dinainte că în zilele cele din urmă vor apărea batjocoritori cu batjocurile lor, care vor acționa potrivit dorințelor lor și vor spune: ‘Unde este această prezență a Lui?’ De fapt, lucrurile continuă exact așa de la începutul creației, de când strămoșii noștri au adormit în moarte.” (2Pet. 3:3, 4) Dacă acum ne comportăm asemenea batjocoritorilor anunțați, atunci fără îndoială că judecata aspră a lui Iehova se va abate asupra noastră brusc, ca un hoț, și nu vom fi considerați demni să supraviețuim și să fim salvați și primiți în noua ordine, unde cerurile sunt drepte și pământului este drept. Dacă, recunoscători fiind, ne păstrăm speranța într-o ordine nouă, atunci vom trata serios chestiunea supraviețuirii, făcând ceea ce ne-a îndemnat Petru să facem.

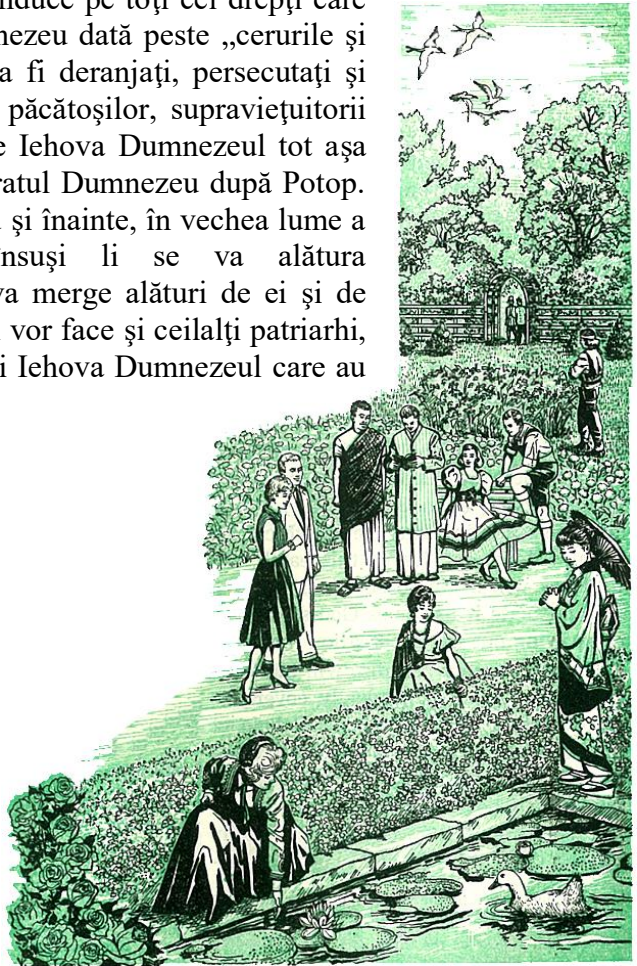

MOTIVE PENTRU SUPRAVIEȚUIRE!

¹⁷ Distrugerea pe care Iehova o va abate asupra cerurilor și pământului păcătos nu va lăsa niciun vid sau spațiu gol în univers. Nu va fi creată nicio ascunzătoare în spațiul cosmic cu nenumărații săi sori și planete, cu praful său cosmic și galaxiile sale. Pământul propriu-zis va scăpa pentru ca membrii familiei umane, recunoscători a fi drepti, să-l locuiască, stând sub soarele, luna și stelele care au supraviețuit. Drept argument, stă scris astfel despre Iehova în calitatea Lui de Creator simbolic al noilor ceruri și noului pământ: „El va fi numit Dumnezeuul întregului pământ.” (Isa. 54:5) Astăzi, această profeție nu este valabilă în acele țări dominate de comunism, care însumează o treime din glob, nici chiar în lumea creștină lumească, materialistă. Profeția va fi valabilă pe tot pământul după ce Iehova își pune în aplicare judecata în acea zi aprigă în care va distruge acest sistem păcătos al lucrurilor. Principalul adversar al lui Iehova, Satan diavolul, nu va mai fi „dumnezeul acestui sistem al lucrurilor”, unde este slăvit acum. Acest „sistem păcătos al lucrurilor” din prezent va fi fost distrus pe vecie, când ziua judecății a lui Iehova Dumnezeu va veni. Astfel, Satan nu va mai avea slujitori pe pământ și el, împreună cu toți demonii lui cei răi, vor fi trimiși în abis și vor fi demascați ca fiind dumnezei falși. – 2Cor. 4:4; Gal. 1:4; Rev. 20:1-3.

¹⁸ Atunci trebuie ca și următorul lucru să se împlinească: „Iehova trebuie să devină rege peste tot pământul.” (Zah. 14:9) Acesta va fi răspunsul minunat la modelul de rugăciune a lui Isus, pe care l-a transmis adeptilor Săi, învățându-i să se roage astfel Tatălui lor din ceruri: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în ceruri, așa și pe pământ.” (Mat. 6:9-10) În 1914, potrivit Bibliei și cronologiei, Iehova L-a pus pe Fiul Său, Isus Cristos la dreapta Sa, pe tronul Său ceresc pentru a domni în numele lui Iehova peste tot pământul și astfel să asigure un guvern universal pentru omenirea care va supraviețui. Din acest motiv, ei vor trăi sub un cer nou, adică sub un nou guvern spiritual. Satan diavolul nu va mai fi „conducătorul autorității aerului, spiritul care acum îi conduce pe fii neascultării.” (Efes. 2:2) Atunci cuvintele profetice ale lui Isus Cristos se vor împlini, așa cum a spus El în urmă cu 1900 de ani la Ierusalim: „Acum lumea aceasta este judecată; acum conducătorul acestei lumi va fi izgonit.” „Pentru că cel care conduce această lume a fost judecat.” (Ioan 12:31; 16:11) Satan și demonii săi nu vor mai lucra nevăzuți asupra omenirii, încurajând rasa umană suferindă să fie neascultătoare.

¹⁹ „Noile ceruri”, împărăția lui Dumnezeu condusă de Fiul Său, Isus Cristos, Cel care a urcat pe tron, îi vor conduce pe toți cei drepti care au supraviețuit judecății lui Dumnezeu dată peste „cerurile și pământul care sunt acum.” Fără a fi deranjați, persecutați și fără a primi reproșuri din partea păcătoșilor, supraviețuitorii vor continua să meargă alături de Iehova Dumnezeu tot așa cum Noe a mers alături de adevăratul Dumnezeu după Potop. Noe mersese alături de Dumnezeu și înainte, în vechea lume a păcătoșilor. De fapt, Noe însuși li se va alătura supraviețuitorilor după aceea și va merge alături de ei și de același Dumnezeu adevărat. La fel vor face și ceilalți patriarhi, profeți și martori credincioși ai lui Iehova Dumnezeu care au trăit în vremurile de demult, înainte ca Isus Cristos să moară pe stâlpul de tortură și să se scoale din morți pentru a se ridica la ceruri să îi prezinte lui Dumnezeu valoarea sacrificiului Său de răscumpărare spre folosul tuturor oamenilor care vor crede în El. Noe și ceilalți martori precreeștini ai lui Iehova Dumnezeu au așteptat cu bucurie să fie înviați din morți. Și au avut dreptate să facă acest lucru, căci Isus Cristos le-a spus odată celor care Îl ascultau cu interes:

²⁰ „Ceasul a venit ca cei aflați în mormintele de demult să audă glasul Său și să iasă, cei care au făcut fapte bune vor învia spre a primi viață, cei care au făcut rele spre a fi judecați [...] așa cum aud, voi judeca și sentința pe care o voi da este corectă, căci Eu nu caut să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis pe mine.” – Ioan 5:28-30.

²¹ Astfel pământul nu va fi locuit doar de supraviețuitorii „celei mai mari nenorociri așa cum nu s-a mai văzut de la începutul lumii până acum.” Pentru o vreme, primii supraviețuitori, a căror speranță este să primească viața veșnică și să trăiască într-un paradis pământean, vor îndeplini porunca procreației dată la început oamenilor perfecți, lui Adam și Evei în Eden: „Fiți roditori și înmulțiți-vă, și umpleți pământul și supuneți-l.” (Gen. 1:28) Această poruncă a fost repetată imediat după Potop, când Noe și familia lui au ieșit din arcă și s-au închinat lui Iehova, iar Dumnezeu i-a binecuvântat, spunând: „Fiți roditori și înmulțiți-vă, și umpleți pământul.” (Gen. 8:15 până la 9:1) Oricum ar arăta pământul după ce această „mare nenorocire” a trecut, supraviețuitorii vor începe să îl supună și să îl populeze până când Dumnezeu crede că este de cuviință, respectând astfel porunca procreației.

²² Un nou paradis pământesc va apărea și va acoperi treptat tot pământul, fiind binecuvântat și ajutat de Creatorul pământului. Cei care au înviat din morți vor constitui restul populației pământului. Și ei se vor bucura de acest paradis care se va întinde peste tot pământul, dacă aleg să I se închine lui Iehova Dumnezeu cu credință și să fie complet loiali și supuși guvernului Său teocratic al lui Isus Cristos. Toți acești credincioși care vor trăi în acest paradis lumesc vor ridica, la figurat vorbind, un „nou pământ”, adică o societate lumească organizată pe o bază nouă și care funcționează potrivit voinței lui Dumnezeu, așa cum a fost ea făcută cunoscută prin noile Sale ceruri. Acest „nou pământ” va trece de judecata finală a lui Dumnezeu și I se va supune Lui pe vecie.

²³ Doriți să vedeți dinainte cum va arăta această nouă ordine a lucrurilor, care Îl va lăuda pe Dumnezeu? Bătrânul apostol Ioan ne-a arătat acest lucru când a scris ultima carte a Bibliei. El a spus: „Am văzut un cer nou și un pământ nou, iar cerul și pământul de dinainte au dispărut și marea [de păcătoși] nu mai este.” Ioan a descris viziunea pentru că Iehova Dumnezeu i-a spus să facă acest lucru de pe tronul Său ceresc: „Și Cel care stătea pe tron a spus: ‘Privește! Reînnoiesc toate lucrurile.’ Și El a mai spus: „Scrie, căci aceste cuvinte sunt adevărate și te poți încrede în ele.” – Rev. 21:1, 5.

²⁴ Cât de bucuroși putem să fim pentru că avem Biblia azi! Dacă Iehova Dumnezeu nu ar fi păstrat cu grijă Cartea Lui, Biblia, până acum, atunci nu am avea nicio mărturie precisă a faptelor Sale, a scopurilor și promisiunilor Sale. Nu am ști cum să supraviețuim sfârșitului acestei lumi rele pentru a intra în Lumea Nouă, veșnică pe care Dumnezeu o va crea. Într-adevăr, avem motive să supraviețuim și cât de minunate sunt ele! Noi, cei care avem speranță, putem să rezolvăm probleme de supraviețuire de azi ducând o viață care să corespundă speranțelor noastre. Nu vom supraviețui într-o ordine postbelică unde pământul, marea și aerul au fost otrăvite de radioactivitate, chimicale și bacterii care

provoacă boli. Vom supraviețui pe un pământ pentru care a fost păstrată frumusețea paradisiului. Vom supraviețui pentru a intra într-o ordine nouă, unde Satan și demonii lui nu există, într-o Împărăție dreaptă a lui Dumnezeu condusă de Cristos, unde toți cei credincioși, toți oamenii supuși, vii sau morți, sunt binecuvântați pe vecie.

²⁵ Voi, toți cei care veți supraviețui marii nenorociri ce va duce la distrugerea acestui sistem condamnat al lucrurilor, căutați-L pe Iehova și Împărăția Sa întru Cristos. Pe Satan diavolul și pe sistemul lui lumesc al lucrurilor nu îi interesează dacă veți supraviețui sau nu, și nici nu pot să vă asigure supraviețuirea. (Rev. 12:12) Iehova Dumnezeu se interesează din iubire de supraviețuirea voastră. El poate să vă asigure supraviețuirea prin Fiul Său nobil, Isus Cristos. În acest ceas al judecății, când supraviețuirea întregii familii umane este o problemă pentru conducătorii lumii, căutați-L pe Iehova ca Dumnezeuul vostru, Dătătorul de viață și Păstrătorul ei. Următorul lucru este într-un fel valabil și azi ca în vremea lui Noe, „Iehova are grijă de toți cei care Îl iubesc, dar El îi va nimici pe toți cei răi.” (Ps. 145:20) Cuvântul Său a fost păstrat în sfânta Biblie pentru a ajunge la noi; și Cuvântul Său va dăinui pe vecie. (Isa. 40:8; 1Pet. 1:25) Luați aminte și respectați Cuvântul Lui etern ca să trăiți veșnic.

²⁶ „Lumea trece și la fel trec și poftetele ei, dar cel care face voia lui Dumnezeu rămâne pe vecie.” (1Ioan 2:17) Sfânta Biblie, care dezvăluie voia lui Dumnezeu, ne arată fără greș care este soluția pentru problema supraviețuirii din ziua de azi. Dacă nu aveți deja o copie a Bibliei, faceți repede rost de una dintre cele peste o mie de traduceri ale Bibliei. Citiți-o nu doar ca pe o bucată minunată de literatură veche, ci rugându-vă și având credință în ea, „pentru că ea este la fel de adevărată ca și Cuvântul lui Dumnezeu.” (1Tes. 2:13) De asemenea, acceptați ajutorul pe care Dumnezeu vi-l dă astăzi pentru a înțelege Cuvântul Său scris, mai exact acceptați-i pe martorii Lui devotați care predică „această veste bună a Împărăției” în toate colțurile locuite ale pământului pentru ca toate națiunile să fie martore înainte ca sfârșitul catastrofal să vină. (Mat. 24:14) Atunci și voi veți putea să vă alăturați lor pentru a răspândi mesajul minunat al supraviețuirii și al vieții veșnice pe care îl aduce Împărăția. Bucurați-vă având speranța că veți supraviețui; acceptând soluția adevărată pe care o oferă sfânta Biblie, puteți înfrunta cu succes problema supraviețuirii, spre slava lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu poate fi oferită nicio speranță de supraviețuire acestei generații de către elementele laice?
2. Din punct de vedere lumesc de ce ar fi mai bună moartea anterioară decât supraviețuirea unui alt război mondial, și astfel de ce ar trebui noi să fim recunoscători pentru că avem Biblia?
3. Cum arată Dumnezeu dacă este interesat de supraviețuirea omenirii, și ce asigurări ne oferă Isus în profetia Sa cu privire la marea nenorocire?

4. În Ioan capitolul trei cum a arătat Isus îngrijorarea lui Dumnezeu pentru supraviețuirea omului pe pământ, și ce au inclus acțiunile lui Dumnezeu pentru Isus?

5.(a) Cum se face că Iehova Dumnezeu își are singurul Său Fiu zămislit înapoi cu El în cer? (b) Cum s-a arătat Isus a fi asemenea Tatălui Său cu privire la supraviețuirea omenirii?

6. Ce scop declarat al lui Dumnezeu urmăresc națiunile care declamă pacea să fie zădărnicit?

7. Care este scopul lui Dumnezeu care trebuia să fie îndeplinit de bărbatul și femeia perfectă și de unde își trag descendența popoarele de diferite culori de astăzi?

8. Lucrează națiunile care se dezvoltă în ziua de astăzi în armonie cu scopul lui Dumnezeu pentru acest pământ și cum nu va învinge executarea judecării Lui propriul Său scop?

9. De ce executarea judecării lui Dumnezeu nu va fi împotriva acelor din „carne” care vor fi salvați?

10. După încheierea predicării veștilor Regatului, ce va veni și cui, sau asupra cărui lucru se va aplica aceasta?

11.(a) În acord cu rezultatul Potopului, ce nu înseamnă îndeplinirea cu privire la pământul nostru din Matei 24:35? (b) De ce predicatorii Regatului vor fi excluși de la distrugere?

12. Ce a scris Petru acum o mie nouă sute de ani cu privire la răbdarea îndelungă a lui Dumnezeu?

13, 14. Pentru cine, atunci sunt adresate următoarele cuvintele ale lui Petru în 2 Petru 3:11-14, și evident de ce lor?

15. Prin urmare, ce ne spune nouă Petru despre generația aceasta?

16. Dacă acționăm acum precum aceia a căror venire a prezis-o Petru, ce se va abate asupra noastră, și atunci cum ar trebui noi să acționăm?

17. Unde vor supraviețui membrii evlavioși ai familiei umane și când se vor aplica spusele din Isaia 54:5 cu privire la „Dumnezeul întregului pământ”?

18.(a) În ce mod rugăciunea din Matei 6:9, 10 de asemenea va primi răspuns? (b) Cum și de ce va trăi omenirea supraviețuitoare sub ceruri noi?

19, 20.(a) Peste cine vor începe noile ceruri să stăpânească, dar cine se va alătura acestora la scurt timp după aceea? (b) De ce, conform cuvintelor lui Isus, aceștia din urmă au așteptat pe drept cu nerăbdare un asemenea lucru?

21. Astfel, de către cine nu va fi pământul ocupat în exclusivitate, dar sub ce poruncă vor face ei parte din acesta pentru un timp?

22. Ce va apărea pe pământ și cine va asigura restul de locuitori și pentru cât timp?

23. Ce avanpremieră ne-a oferit apostolul Ioan asupra noii ordini a lucrurilor, și de ce a notat el această descriere a ei?

24. De ce atunci noi putem să fim recunoscători pentru că avem Biblia sacră și în ce putem noi să supraviețuim potrivit speranțelor noastre?

25.(a) Pe cine ar trebui să caute acum cei care au supraviețuit, și de ce? (b) Peste ce am putea noi să supraviețuim prin ascultare și pentru cât timp?

26.(a) De ce carte ar trebui noi să ne folosim și de ce? (b) Ce ajutor al hotărârii lui Dumnezeu ar trebui de asemenea să accepte cititorii Bibliei, și cum vor înfrunța ei problema supraviețuirii cu succes?

În vizită la bolnav

„Imposibilitatea de a folosi religia în mod practic este contribuția creștinismului la degradarea programului de distrugere a comunismului”, spune clericul Caleb J. King Senior, scriind în publicația *Times Union* din Jacksonville, Florida, din data de 21 februarie 1959. „Cel puțin 95% din mai mult de o sută de milioane de creștini declarați pe listele de înscriere ale bisericilor din America, sunt creștini doar cu numele – în ceea ce privește practicarea a ceea ce Cristos ne învață cu privire la vizitarea bolnavilor și ajutorarea celor nevoiași, inclusiv vădulele și orfanii. Puteți găsi demonstrații șocante ale acestui fapt în aproape fiecare congregație. Ne-a fost adusă recent la cunoștință într-un raport imaginea soției unuia dintre cei mai de nădejde susținători ai unei biserici locale. Acest cuplu a avut calitatea de membri ai bisericii și sunt activi în cadrul acesteia de 20 de ani. Acum doi sau trei ani el s-a îmbolnăvit și a fost bolnav pentru o perioadă lungă de timp. Dar soția lui a spus că nu a fost vizitat de nici măcar o singură persoană din cadrul bisericii pe întreaga perioadă a bolii sale. Acum acest cuplu încearcă să găsească o altă biserică ai cărei membri au o atitudine diferită față de cei care se îmbolnăvesc sau care au diferite probleme.”

ELIBERAREA DE SUB INCHIZIȚIA TOTALITARĂ PRIN CREDINȚA ÎN DUMNEZEU

După cum a fost relatat de Erich Frost

UNA dintre cele mai mari reviste din Germania stă deschisă în fața mea. Viața în lagărul de concentrare este subiectul unui roman tipărit sub forma unui serial. Este cea mai autentică imagine a vieții dintr-un lagăr de concentrare pe care am citit-o în viața mea. Și cu toate acestea, încă nu s-a vorbit despre cea mai cutremurătoare parte. Penița nu vrea să aștearnă asemenea lucruri pe hârtie.

Nu cu mult timp în urmă, lumea era îngrozită de hoardele de naziști care mărșăluiau spre est, spre malurile Volgăi și de marșul lor fulgerător spre vest, spre țărmul Canalului Mânecii. Totalitarii mărșăluiau triumfători din Scandinavia înghețată până în deșerturile fierbinți ale Africii. Regimul nazist nu a cunoscut nicio piedică timp de mulți ani – cu excepția piedicii existente chiar pe frontul de acasă.

În Germania, naziștii au încercat în zadar să-i lichideze pe Martorii lui Iehova. Au apelat chiar și la metodele inchiziției de acum cinci secole, încercând să readucă teribila inchiziție la viață, ale cărei metode au înflorit în lagărele de concentrare naziste. Datorită credinței în Dumnezeu, ca mine sunt mii, și noi am supraviețuit pentru a spune povestea mai departe.

Mă voi întoarce la evenimentele din 1919 – evenimente care au declanșat un anume conflict cu statul totalitar. În 1919, mama mea a devenit Martor al lui Iehova, atunci cunoscuți sub numele de „Studenti în Biblie”. Îmi plăcea muzica. Zelul de care mama dădea dovadă în devoțiunea sa, ne-a făcut pe tata și pe mine să ne botezăm ca Martori în orașul meu natal, în Leipzig, Germania, pe data de 4 martie 1923. Mi-am întrerupt studiile muzicale și am început să îmi câștig existența cântând în cafenele și în alte locuri unde se adunau oameni, ceea ce mi-a lăsat mult timp liber pentru a face lucrarea Domnului. În 1924 am început să Îl slujesc pe Iehova cu normă întreagă, lucrând în depozitul de cărți și reviste pe care Societatea îl avea în Leipzig. Patru ani mai târziu am fost invitat să prezint Foto-Drama creației, un film făcut de Societate. Mulți încă își mai aduc aminte de diapozitivele minunate care arătau pământul și scopul lui Dumnezeu pentru om. A fost un privilegiu minunat să prezint Foto-Drama și să vizitez multe congregații în calitatea mea de „pelerin” sau de asistent al Bibliei.

ÎNCEP SĂ SE ADUNE NORII DE FURTUNĂ

Lucrarea martorilor s-a răspândit rapid în Germania. Din 1919 până în 1933, Martorii lui Iehova plini de zel din Germania au distribuit 48,000,000 de cărți și broșuri, pe lângă cele 77,000,000 de copii în limba germană ale revistei *The Golden Age*, care acum se numește *Treziți-vă!* În 1932, spiritul nazismului a început să pună stăpânire peste Germania. Adesea, s-au declanșat acțiuni în masă împotriva prezentărilor Foto-Dramei creației. Lucrurile s-au înrăutățit atât de tare încât acestea nu puteau avea loc decât sub protecția poliției. În această perioadă, mai mulți naziști m-au cunoscut personal.

În ianuarie 1933, în timp ce vizitam casa unui Martor din Nuremberg, am auzit știrea bombastică venită de la Berlin, care anunța că Hitler preluase puterea. Am bănuțit ce avea să ne aștepte. Furtuna s-a dezlănțuit în aprilie, când Poliția a ocupat noua imprimărie a Societății și casa Betel din Magdeburg și au pus sigiliu pe presele noastre de tipar. Din moment ce nu exista nicio dovadă că acolo s-ar desfășura activități subversive, proprietatea ne-a fost dată înapoi pe 28 aprilie.

În iunie, mii de Martori s-au adunat în Berlin și au hotărât să protesteze împotriva acțiunilor autoritare ale guvernului lui Hitler. Milioane de broșuri au fost împărțite. După trei zile, clădirea din Magdeburg a fost confiscată și cei 180 de lucrători au fost obligați să plece. Dușmanii noștri s-au bucurat când Hitler a spus: „Dizolv mișcarea ‘Adevărații Studenți ai Bibliei’ în Germania; bunurile lor vor fi folosite pentru bunăstarea poporului; voi confisca toate materialele lor tipărite.”

Din moment ce proprietatea era deținută de Societatea din America, s-au pornit negocieri între Departamentul de Stat al Statelor Unite și Germania. Proprietatea a

fost dată înapoi, dar activitatea noastră a continuat să fie interzisă. Adunările erau interzise. Materiale tipărite și Biblii în valoare de peste 25,000 de dolari au fost arse. Deja în 1934 mulți Martori și-au pierdut slujbele pentru că refuzau să voteze sau să spună „Heil Hitler”.

În primăvara anului 1934 am fost dus la închisoare și ținut acolo timp de zece zile, apoi am fost eliberat. La scurt timp după aceea, am reușit să mă întorc în Cehoslovacia, acolo unde prezentasem înainte Foto-Drama. Cât de recunoscător sunt acum că într-un moment în care lucrarea noastră fusese interzisă în Germania și sediul nostru închis, am putut să prezint Foto-Drama de 122 de ori în afara țării! Și totuși, în Cehoslovacia nu mai era atât de ușor ca înainte să faci acest lucru. De multe ori poliția m-a trezit în mijlocul nopții, crezând că eram nazist!

Între timp, frații din Germania au făcut un lucru îndrăzneț și decisiv pentru soarta lor. Deși lucrarea lor era interzisă, pe 7 octombrie 1934, toate congregațiile s-au unit și au hotărât să protesteze împotriva guvernului lui Hitler, anunțând că vor continua să se închine lui Iehova Dumnezeu orice s-ar întâmpla. După ce s-au rugat solemn, au trimis protestul la Berlin prin telegraf. În același timp, martorii lui Iehova din 50 de țări s-au adunat și au trimis avertismente puternice Germaniei naziste. Un subaltern al generalului Ludendorff a spus că în momentul în care îndrăznețata telegramă a ajuns la Hitler, acesta a sărit ca ars și a urlat: „Specia asta va fi exterminată din Germania!”

REZISTENȚA CREȘTINĂ

După ce m-am întors în Germania, în mai 1935, am luat parte la mișcarea de rezistență. În noaptea de 13 iunie am fost arestat în hotelul unde stăteam și dus la „Columbia House” din Berlin, acolo unde mi-am petrecut cele mai grele cinci luni din viața mea. Am fost lovit cu bâta, călcat în picioare, izolat tot timpul, jignit și umilit zilnic și am aflat că oamenii pot deveni animale. Întrebările fără sens pe care mi le punea un agent al Gestapo-ului nu au reușit să obțină condamnarea mea ca revoluționar. În mod surprinzător, am fost eliberat în curând și am intrat iar în mișcarea de rezistență pentru a-L sluji mai departe pe Iehova.

S-au făcut pregătiri pentru o convenție ce avea loc în Lucerna, Elveția. Între timp, naștii au început o nouă ofensivă împotriva noastră. Aproape toți frații noștri cu funcții de responsabilitate fuseseră arestați. Slujba mea era să repun activitatea în funcțiune. Am fugit de multe ori de Gestapo pe ușa din spate sau pe fereastră, însă mama și fratele meu au fost arestați.

La convenția din Lucerna din septembrie 1936, au luat parte președintele Societății, fratele Rutherford, și 2,500 de Martori din Germania. Mi s-a dat misiunea de a reorganiza mișcarea de rezistență care fusese grav afectată și am început să fac acest lucru imediat. Plănuiam, de asemenea, să răspândesc rapid hotărârile adoptate cu ocazia acestei convenții în toată Germania. Sâmbătă, pe 12 decembrie 1936, între orele 17:00 și 19:00, au fost distribuite 300,000 de astfel de broșuri în marile orașe germane. Numeroasele patrule de polițiști și SS-iști nu au reușit să prindă nici măcar un martor!

Desigur, cei care făceau parte din mișcarea de rezistență riscau să fie persecutați, să își piardă libertatea și chiar viața. Dar frații au nevoie de hrană spirituală pentru a fi puternici și pentru a avea materiale pe care să le folosească în misiunea lor. Raziile făcute în trenuri erau un pericol constant. Chiar și dacă cumpărai multe ziare, erai considerat suspect. Mulți distribuitori au căzut în mâinile Gestapoului. Câțiva frați acuzați că au pregătit distribuirea *Turnului de Veghere* au fost executați. Însă mânați de iubirea pentru semenii și pentru Dumnezeu, martorii Lui au continuat să răspândească vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu sub Cristos. Ingeniozitatea noastră a fost descrisă într-un raport publicat pe prima pagină a publicației *The National Socialist Legal Mirror*, organul oficial al justiției naziste:

„Adeptii asociației interzise au încercat, de asemenea, să continue activitatea asociației printre ei înșiși și să își întărească unul altuia credința. În afară de acest lucru, au încercat de fiecare dată să racoleze alți cetățeni pentru a îmbrățișa gândirea lor. Adesea, Adevărații Studenți în Biblie, în timp ce își făceau cumpărăturile, stăteau în parc sau mergeau pe stradă li se adresau străinilor, discutând la început despre situația actuală și apoi despre credința și doctrina lor interzise. Ei susțin că aceasta este datoria lor ca ‘Martori ai lui Iehova’.” Indiferent de riscurile care îi pândesc, martorii lui Iehova sunt interesați să răspândească credința celorlalți pentru ca și ceilalți să poată fi salvați în aceste zile ale sfârșitului lumii.

SUB ACOPERIȘURI NAZISTE

Celebrarea anuală Memorială a morții lui Cristos a fost planificată pe 27 Martie, 1937. Am aranjat în vremea aceea să mă întâlnesc cu zece frați pentru a discuta de activitatea secretă. La ora două dimineața s-au auzit lovituri și bătăi puternice în ușa apartamentului! În câteva secunde am ascuns o mică rolă de hârtie ce conținea informații vitale în salteaua canapelei mele. Înăuntru au intrat zece membri ai poliției secrete: „Gata, ridică-te și te îmbracă, Frost, ai fost descoperit!” M-am rugat lui Iehova și am continuat să mă îmbrac în timp ce ei îmi întorceau camera pe dos. Mica rolă nu a fost descoperită niciodată.

Lucrurile s-au petrecut rapid. Gestapoul știa de planul nostru de a ne întâlni vinerea aceea pentru Memorial, însă nu știau unde. M-au bătut până m-au lăsat inconștient de mai multe ori, apoi mi-au turnat apă pe cap pentru a mă trezi. În curând nu am mai fost în stare să stau întins sau să mă așez. De vineri până luni, de abia am mâncat sau băut, dar am continuat să-l chem pe Iehova pentru a mă ajuta să păstrez tăcerea spre binele fraților mei. Când am fost adus din nou înaintea găștii Gestapo m-am gândit la Daniel aflat în groapa cu lei. Puhoiul lor de cuvinte mânioase a arătat ceea ce eram nerăbdător să aud: Năvodul poliției nu reușise să-mi prindă frații! Bucuria mea era de nedescris.

Iulie a adus vestea arestării soției mele. Fiul nostru va fi crescut de naziști. Mulți copii ai altor Martori au fost smulși de lângă părinții lor și plasați în cămine naziste. Majoritatea acestor tineri au fost întăriți de acest chin. O fată în vârstă de treisprezece ani scria părinților săi: „Îmi amintesc mereu de oamenii credincioși ca

Iov, Daniel și alții, îi iau drept exemplu și mai degrabă aș muri decât să devin necredincioasă lui Dumnezeu. În ciuda presiunii severe, acești copii au refuzat să se alăture mișcării hitleriste a tineretului. Din cauza obiceiurilor lor creștine unii au fost preferați de către părinți naștiți în fața propriilor copii.

DIN LAGĂR PÂNĂ LA SACHSENHAUSEN

În zona mlaștinii Emsland, cerințele inumane de muncă și tratamentele dure te aduceau aproape de pragul disperării. Poate ați auzit de „iadul din Waldesrand.” Credința și camaraderia Martorilor loiali m-a făcut capabil să îndur cele mai grele lucruri. Duminicile țineam studii comune de Biblie amintindu-ne ce învățasem despre Cuvântul Domnului în anii anteriori. Tovarăși prizonieri au fost invitați să bea din „apa vieții” cu noi. Adesea ei ascultau cu atenție discuțiile noastre.

Șederea mea la închisoare s-a terminat după începerea celui de-al Doilea Război Mondial și am fost adus din nou la Berlin. Nouăzeci și nouă de zile mai târziu porțile lagărului de concentrare Sachsenhausen s-au închis în urma mea. De neimaginat a fost cruda primire a gărzilor SS; de asemenea de neimaginat a fost bucuria mea atunci când am fost întâmpinat de 280 de Martori, toți dovediți și întăriți prin asemănătoare încercări grele. Aceștia sunt credincioșii Creștini menționați în best seller-ul *The Theory and Practice of Hell*: „Când războiul a izbucnit, Martorii din lagărul de concentrare Sachsenhausen au fost invitați să se ofere voluntari pentru serviciu militar. Fiecare refuz a fost urmat de împușcarea a zece tineri din rândurile lor. După ce patruzeci de victime au fost omorâte, SS-ul a renunțat. [...] Cineva nu poate scăpa de impresia că, vorbind din punct de vedere psihologic, SS-ul nu s-a ridicat niciodată la provocarea oferită de Martorii lui Iehova.” Ce fericire și consolare trebuie să fie printre ei! Am înțeles mai bine ca niciodată ce spune Biblia: „De fier, fierul însuși este ascuțit. Așa un om ascute fața altuia.” – Prov. 27:17.

În repetate rânduri ni s-a spus că porțile lagărului se vor deschide dacă vom semna o declarație în care să ne lepădăm credința. Domnișoara Genevieve de Gaulle, nepoata lui France Charles de Gaulle, a demonstrat asta atunci când a adus aminte de surorile noastre din lagărul Ravensbruck: „Ele ar fi putut să fie eliberate imediat dacă și-ar fi lepădat credința. Dar, dimpotrivă, ele nu au încetat să reziste, chiar reușind să introducă în lagăr cărți și broșuri, scrieri care au făcut ca unele dintre ele să fie spânzurate.” Asemenea mărturii lipsite de frică au determinat 300 de tinere rusoaice din acel lagăr să devină Martori ai lui Iehova. Deși le era interzis să vorbească cu alți prizonieri (care puteau primi douăzeci și cinci de lovituri de bici și izolare dacă ascultau), oamenii lui Iehova au hotărât să rămână fermi până la sfârșit, pentru a demonstra puterea lui Iehova în numele Său. Un supraviețuitor al lagărului Buchenwald a relatat că Martorii au mărturisit credința lor „indiferent de prohibiții și pedepse.” Grija lor nu era doar pentru ei, ci și pentru ceilalți. În lagărul Neuengamme, de lângă Hamburg, frații noștri au scos chiar și un ziar – *News About God's Kingdom*.

În lagărul de exterminare Auschwitz (Oswiecim), unul din frații noștri a fost trimis să repare sistemul de încălzire unde lucrau treizeci de surori. La orele cinei,

timp de șase zile consecutive, el le-a vorbit despre Cuvântul lui Dumnezeu, reînprospătându-le credința, lucru pentru care ele i-au mulțumit lui Iehova. Un paznic înțelegător, cu pușca la picioare, stătea și asculta cu interes. Nu era neobișnuit ca paznicii să intre în conversații cu frații. Răpitorii noștri au primit întotdeauna un martor deschis și îndrăzneț, deoarece noi știam că viața lor veșnică, precum și a noastră, era în joc. O soră desemnată să lucreze în biroul unui Obersturmfuhrer-SS (aproape de gradul de major) a fost deseori avertizată de el: „Voi pune să-ți fie capul tăiat!” Fără ca el să știe, ea îi folosea echipamentul ca să facă surprize literare pentru o convenție din lagăr. De multe ori i-a vorbit despre scopurile lui Iehova și puțin câte puțin acesta a devenit mai prietenos. Prin asemenea predică neînfricăată și dragoste de aproape, credința a fost deseori născută în groapa cu lei. În anumite locuri, în diferite lagăre, gărzile SS au renunțat la jurământul nazist și au declarat credința lor în Iehova. Acești „Sauli”, persecutori ai noștri, au devenit „Pauli”, tovarășii noștri prizonieri! Dintre prizonierii politici mulți bărbați și femei au devenit de asemenea Martorii lui Iehova. Chiar un butoi de apă a fost folosit drept piscină pentru botez.

Credința noastră în Iehova nu a fost niciodată înstrăinată. Ceea ce Björn Hallsym, cunoscut jurnalist suedez, a spus mai târziu valabil despre frații noștri aflați de-a lungul inchiziției naziste, a fost adevărat: „Au fost tratați mai rău decât oricare alt grup, dar au reușit prin credința lor în Dumnezeu, să supraviețuiască mai bine decât oricare alții.”

În afara lagărelor, năvoadele Gestapo-ului au prins doar jumătate din Martori. În timp ce aproximativ 10,000 dintre noi au fost încarcerăți, alte mii au continuat să transmită veștile bune despre regatul lui Iehova. Ei au ținut întâlniri secrete noaptea sau în păduri. Chiar și înmormântările au adus momente prețioase de camaraderie creștinească.

SCRIS DE MÂNĂ PE PERETE

Drept pedeapsă pentru că au fost „căpetenii” șaisprezece dintre noi au primit douăzeci și cinci de lovituri cu o bară de oțel, urmate de detenție solitară. Într-un sfârșit, ne-au lăsat pe insula stâncoasă Alderney dintre Franța și coasta englezească, o așa numită companie de construcție. Deși am fost nevoiți să suportăm multe greutăți provocate de către răpitorii noștri, au fost de asemenea oportunități de a-i feri de pericole și greutăți pe camarazii noștri prizonieri. În timp ce asta se întâmpla, steaua lui Hitler a început să cadă după ce armatele sale au fost oprite la Stalingrad. Naziștii începeau să înțeleagă scrisul de mână de pe perete.

Sub ceruri luminate de stele într-o noapte de iunie în 1944, am stat jos în port și am văzut invazia aliaților. După aceea a urmat retragerea noastră în nave vechi la St. Malo, apoi cu trenul – șaiszeci de persoane în fiecare vagon de marfă – prin Franța, Belgia, Olanda și înapoi în Germania. Planul de a scufunda câteva nave în Golful Kiel cu noi la bord a fost abandonat când transportarea noastră spre Austria a fost amânată. Pe 5 mai 1945, trupele americane în sfârșit ne-au eliberat.

Cam în același timp, presiunea armatelor aliate ce avansau a determinat deschiderea porților diferitor lagăre de concentrare, lăsând să iasă mii de captivi

sfrijiiți pe terenurile rurale bombardate. Sub pază au trebuit să mășaluiască, cei din SS împușcându-i pe cei prea slăbiți ca să mai poată continua sau pe cei prinși furând mâncare de-a lungul drumului. Mulți au murit. Martorii lui Iehova se ajutau unul pe celălalt pentru a putea merge mai departe. Deseori au predicat sătenilor ce și-au exprimat aprecierea împărțindu-și mâncarea – o altă provizie a lui Iehova. Curând cuvintele vesele ale unui Martor erau tipice: „Acum sunt liber. Sunt recunoscător Tatălui și Liderului nostru Isus Cristos că pot continua să-i slăvesc numele.”

Inchiziția a dat greș.

RECONSTRUCȚIA

Spiritul lui Iehova ne-a stimulat să acționăm. Mulți dintre noi nu au plănuit să se întoarcă acasă, chiar dacă încă aveam una. Prima noastră grijă a fost proprietatea Societății din Magdeburg. Am găsit-o pe cale de a fi transformată într-un hotel pentru ruși. Să-i facem pe ofițerii sovietici să înțeleagă cine sunt Martorii lui Iehova s-a dovedit a fi o sarcină dificilă. Munca noastră în zona estică probabil nu ar fi fost niciodată repornită dacă nu ne-am fi străduit zi după zi ca din sediul organizației noastre din Germania, ce era în Magdeburg, să îndreptăm activitatea noastră din acest birou către toate cele patru zone de ocupație. Într-un final au fost de acord, iar munca depusă în zona comunistă s-a derulat ca oriunde.

În curând congregațiile Germane au fost organizate din nou. La început am predicat aproape exclusiv cu Biblia și cu un pliant, dar cel puțin ne puteam întâlni împreună în libertate și ne putem ajuta unul pe celălalt. În timpul acestor întâlniri, la scurt timp după război, frații și surorile noastre cădeau de pe scaunele lor din cauza foamei și slăbirii. De la Martorii lui Iehova din America au venit pachete *CARE* și de asemenea mari transporturi de îmbrăcăminte au fost trimise de frații noștri americani și suedezi. Acest lucru a fost foarte apreciat și de mare ajutor.

Cu nerăbdare 9,000 dintre noi au asistat la o convenție din Nuremberg în 1946. Magdeburg a ținut de asemenea o convenție la care au fost prezenți 6,000 de Martori. Ar fi greu de imitat expresiile faciale și gesturile rușilor când ne-au auzit cântând și au văzut sute dintre noi mergând spre locul de botez. Desigur, orice adunare pe străzi era strict interzisă, dar după ce am explicat botezul ei nu au mai intervenit. Această libertate sub noua conducere totalitară a Germaniei de Est nu avea să dureze prea mult timp.

Președintele Societății, Fratele Knorr, a venit în Germania în anul 1947. O arendă a fost semnată pentru clădire și pentru pământul din Wiesbaden pe care casa noastră Betel ce a fost extinsă stă acum. Aici în Germania de Vest ne-am bucurat să vedem cum cei câțiva mii de Martori de la încheierea războiului au sporit până astăzi, când există 68,000 de Martori zeloși care proclamă veștile fericite ale noii lumi. Inima mea revarsă bucurie și grațitudine către Iehova pentru că a făcut acest lucru să se întâmple. Apreciez de asemenea fericitele săptămâni petrecute în 1950, 1953 și 1958, la marile convenții internaționale din New York; Iehova a asigurat de asemenea adunări adiționale pentru noi aici în Germania, ca

cea din 1955, când 125,000 de persoane au venit la Nuremberg și la Berlin. Cât de mult pot face și vedea servitorii lui Dumnezeu în câțiva ani!

ELIBERARE NEGREȘITĂ

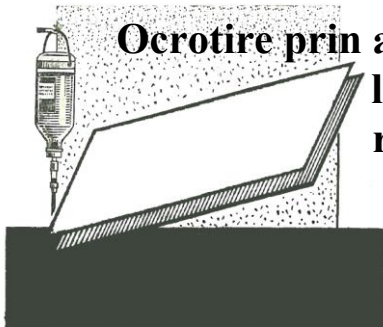
Când comuniștii au fost de asemenea prizonieri în lagărele de concentrare naziste adesea amenințau: „Dacă vreodată vom câștiga puterea, vă vom spânzura, adunătură de comedianți!” În 1950 inchiziția totalitară a fost reînviată în Germania de Est comunistă printr-o interdicere pusă asupra martorilor lui Iehova. Biroul din Magdeburg a fost confiscat din nou. Și încă o dată, cu credință în capacitatea lui Iehova de a mântui, frații noștri au acceptat provocarea.

Îți poți da seama de ce gândurile mele adesea treceau de „perdeaua” ce despărțea Germania și ajungeau la acei Martori ce au suferit ani întregi în lagăre naziste și care acum suferă în închisori comuniste? În momentul prezent sunt 407 Martori loiali închiși în Germania de Est. Mă gândesc la frați de șaptezeci de ani cum ar fi Fratele X sau Fratele Z și la alții cu doar puțin mai tineri, cum ar fi Fratele Z, Fratele A și fratele B, fiecare dintre ei petrecând aproape douăzeci de ani în mâinile cruzilor dușmani ai lui Dumnezeu, din cauza credinței lor în Iehova.

Rapoartele primite sunt curajoase și pline de încredere. Frații noștri încă sunt stăruitori, păstrând speranța Regatului vie în fața ochilor lor și în fața ochilor vecinilor lor. Ei demonstrează zilnic că Iehova, prin Regele său Cristos, domnește în prezența dușmanilor săi. Inchizițiile totalitare pot captura și hărțui oamenii lui Iehova dacă El permite aceasta, însă nimic nu poate întemnița spiritul lui Iehova.

Creștinii aflați sub inchiziție totalitară și opresorii lor să nu uite: Iehova a fost mereu cu Martorii săi de-a lungul inchiziției naziste. El i-a hrănit și i-a alinat atunci când plângeau de epuizare. El i-a trezit și i-a împospătat când au leșinat. El a dat asigurarea mântuirii prin reînviere celor care rămân credincioși până la moarte. Și la momentul stabilit de El, a deschis larg porțile și și-a eliberat poporul.

Mântuirea prin credință în Dumnezeu este sigură. Lumea Sa nouă a dreptății se află aproape! Martorii lui Iehova cântă deja: „Mulțumiri lui Dumnezeu, deoarece El ne aduce victoria prin Domnul Isus Cristos!” – 1Cor. 15:57.

Ocrotire prin ascultare de legea lui Dumnezeu referitoare la sânge

VIAȚĂ sau moarte – alegerea este a ta! Dar ce va determina alegerea ta? Pus în fața unei crize ce implică viața ta, îți vei ghida pașii după principiile ce se găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu?

Sau, dacă acea cale pare să pună în pericol aspectele imediate ale vieții tale, mai degrabă vei ceda constrângerilor oamenilor care te îndeamnă să dai la o parte legea lui Dumnezeu? – Deut. 30:19, 20; Mat. 16:25.

Creștinii timpurii au refuzat să se compromită. Predicarea fără de frică a Cuvântului lui Dumnezeu i-a adus în conflict cu lumea romană. De vreme ce creștinii nu prețuiau ceea ce romanii considerau a fi onorabil, punctul lor de vedere nu era tolerat. Însă nu era glorios pentru Roma ca pur și simplu să-i distrugă. Doar dacă ar fi făcuți să renunțe. A devenit obiectivul judecătorilor romani, nu să-i execute, dar să-i forțeze, prin fapte, să arate că și-au abandonat credința creștină. „Dacă ar fi consimțit să arunce câteva grăunțe de tămâie pe altar [pentru venerația zeilor naționali], erau eliberați din tribunal în siguranță și cu aplauze.” În încercarea sa de a face ca emoțiile prizonierilor să preia controlul convingerilor creștine, judecătorul „punea în fața ochilor lor fiecare circumstanță ce le putea face viața mai plăcută, sau moartea mai groaznică; și să solicite, ba mai mult, să-i roage, să dea dovadă de compasiune pentru ei înșiși, pentru familiile lor și prietenii lor.”

Oferirea de tămâie împăratului nu era singura abatere ce au căutat să o inducă acestor martori creștini. Vorbind împotriva practicilor lumii romane de la acea dată, scriitorul creștin Tertullian spune: „Lăsați greșeala voastră să se înroșească în fața creștinilor, pentru că noi nu includem în dieta noastră nici măcar sângele de animal. Pe baza acestui fapt ne abținem de la lucruri strangulate sau ce mor de la sine, pentru ca sub nicio formă să nu fim poluați cu sânge, chiar dacă este îngropat în carne; sunteți conștienți, desigur, că printre ei este interzis; dar doriți să-i faceți să greșească.” Atât de bine era știut că creștinii nu consumau sânge, încât în Roma antică violarea acestui principiu din partea unui creștin era considerată a fi o renunțare la credința creștină.

Nu ar fi fost un lucru mic să oferi doar puțină tămâie împăratului? Chiar ar fi fost o încălcare așa gravă pentru un creștin să ia puțin sânge? Creștinii timpurii știau că alegerea lor însemna viața sau moartea. Păstrarea integrității lor le va asigura favorul dăătorului de Viață, Dumnezeului lor din ceruri și salvare de la moartea însăși prin înviere la viață veșnică. – Mat. 24:13.

În credința lor erau asemenea martorilor lui Iehova. Despre ei este scris: „alții au fost torturați fiindcă n-au vrut să accepte eliberarea prin vreo răscumpărare, ca să primească o înviere mai bună. Da, alții au avut ca încercări batjocoriri și biciuiri, ba chiar mai mult: lanțuri și închisori.” Dumnezeu nu a împiedicat să fie închiși, bătuți sau chiar omorâți. Totuși credința lor nu a scăzut. Dorința lor era să fie păstrați în amintirea lui Dumnezeu prin supunere la poruncile Sale, ca să poată obține recompensa vieții în lumea ce va veni. Cu credință puternică, ei au refuzat să fie influențați de presiunile oamenilor care le-au cerut să lase deoparte legea lui Dumnezeu. – Evr. 11:35-38; 1Cor. 10:13.

Nevoia unei astfel de credințe nu a scăzut în această lume modernă. Legile divine nu sunt diferite pentru noi astăzi față de cum erau pentru creștinii timpurii. Presiunea din partea lumii, fie sub forma brutalității, fie a argumentului convingător, nu s-a redus. Legea lui Dumnezeu împotriva idolatriei este încă respectată de creștini; la fel este și porunca Sa ce interzice consumul de sânge.

LEGEA LUI DUMNEZEU ASUPRA SÂNGELUI

Ce anume spune Biblia despre folosirea sângelui? Imediat după potopul din vremea lui Noe, acum 4,300 de ani, Iehova Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, pe care El i-a salvat, iar odată cu acea binecuvântare a introdus porunca Sa în privința sângelui, spunând: „Toate creaturile vii, care se mișcă, să vă servească drept hrană. Vi le dau pe toate, ca pe plantele verzi. Numai carnea cu sufletul ei – sângele – să n-o mâncați.” (Gen. 9:3, 4) Această cerință divină a fost accentuată în mai multe rânduri națiunii Israel. În mod repetat le-a fost spus izraeliților că trebuie să se abțină de la sânge. „Totuși, să fii ferm hotărât să nu mănânci sângele, căci sângele este sufletul; să nu mănânci sufletul împreună cu carnea. Să nu-l mănânci. Să-l verși pe pământ ca apa. Să nu-l mănânci, ca să-ți meargă bine ție și fiilor tăi după tine, fiindcă faci ce este drept în ochii lui Iehova.” Cei care din propria voință au încălcat această lege au fost omorâți. – Deut. 12:23-25; Lev. 17:14.

Interzicerea consumului de sânge nu a trecut odată cu vechiul legământ. Nu era doar o simplă lege a evreilor legată de dietă. Este aplicabilă tuturor descendenților lui Noe, toată omenirea. De aceea, era adecvat ca în primul secol de existență a congregației creștine, corpul de conducere să evidențieze importanța acestui aspect și să-l aducă din nou în atenția tuturor credincioșilor: „Căci spiritul sfânt și noi am considerat că este bine să nu vă adăugăm nicio altă povară, decât următoarele lucruri necesare: să vă abțineți de la lucrurile jertfite idolilor, de la sânge, de la animale strangulate și de la fornicatie. Dacă vă păziți cu grijă de aceste lucruri, vă va merge bine.” (Faptele 15:28, 29) Da, este necesar pentru creștini să se ferească de sânge. Hotărârea, motivată de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, forța sa activă, nu a limitat domeniul de aplicare al interdicției la sângele animal sau la luarea de sânge pe cale orală. Terminologia era atotcuprinzătoare: „Păstrați-vă liberi [...] de sânge.”

În măsura în care prohibiția acoperea băutul de sânge animal, mai mult decât atât ea scotea în afara legii practici cum ar fi năpustirea în arena romana pentru a suga sângele gladiatorilor învinși, așa cum se făcea în acele timpuri. Și cum prohibiția are aceeași tărie în viețile creștinilor de azi, nu include doar practici cum ar fi băutul sângelui animalelor proaspăt ucise și mâncatul caltaboșului, ci de asemenea scoate în afara legii însușirea sângelui altui om, pentru susținerea propriei vieți.

EXEMPLE DIN ZILELE NOASTRE DE ASCULTARE

Reprezentativ pentru situațiile întâmpinate aproape în fiecare zi, în toate părțile lumii de către cei care se conformează legii lui Dumnezeu cu privire la sânge, este și cazul lui Hannie din Olanda, în vârstă de douăzeci de ani. Încă de la unsprezece ani suferă de anemie hemolitică, o afecțiune în care splina distruge un număr

excesiv de globule roșii din sânge, care rezultă într-o micșorare a oxigenării celulelor organismului și care face ca pielea să prindă o culoare gălbuie.

Când Hannie a împlinit nouăsprezece ani, atacurile au revenit după o pauză de câțiva ani, mărindu-se ca și grad de severitate. În cele din urmă, un specialist în bolile de sânge l-a sfătuit pe tată ca splina ei să fie îndepărtată. Operația, i s-a spus tatălui, ar fi putut necesita transfuzii de sânge, dar tatăl i-a explicat că fiind creștin, nu ar putea lua altă hotărâre decât să obiecteze la folosirea sângelui în acest mod, din moment ce Cuvântul lui Dumnezeu interzice hrănirea organismului cu sânge, fie prin gură sau prin orice alte mijloace care au fost concepute de știință.

După aproximativ un an, Hannie s-a îmbolnăvit grav. Temperatura ei a crescut la peste 40 de grade. Starea ei se agrava de la o zi la alta. Chirurgical de gardă a cerut urgent o transfuzie de sânge. Dar el cunoștea punctul de vedere al părinților și pe cel al fetei și nu a forțat situația, spunând: „În cele mai multe cazuri, persoanele revocă astfel de decizie în ultimul moment”. Când starea pacientei s-a deteriorat și mai mult, tatăl a chemat un specialist și i-a cerut să facă tot ce este posibil, dar fără a folosi transfuzii de sânge. O oră mai târziu ambulanța a sosit în fața casei și fata a fost dusă la spital.

La spital doctorii au afirmat că dacă nu se vor face transfuzii de sânge, fata putea muri în orice moment, dar în ciuda atât a argumentelor medicale cât și a acuzațiilor peiorative făcute să determine simțămintele părinților de a-și încălca convingerile, ei au eșuat în a zdruncina credința profundă a familiei în dreptatea legii lui Dumnezeu de interzicere a folosirii sângelui. Deși pacienta era slăbită și avea nevoie de considerare plină de înțelegere, eforturi repetate au fost făcute pentru a o face să oscileze în decizia ei și să pună deoparte în aceste momente cruciale încrederea în legile lui Dumnezeu, în jurul cărora și-a clădit viața. Ea însăși relatează experiența:

„În timpul nopții am căzut într-o inconștiență profundă și în timp ce eram pe punctul de a muri, părinții mei au fost chemați de urgență la spital. Toate reacțiile mele încetaseră, chiar și atunci când respirația artificială a trebuit să fie aplicată, fiindcă nu mai puteam respira. Fiindcă nu mâncasem sau băusem nimic timp de câteva zile, a fost necesar să-mi hrănesc corpul prin perfuzie. Deși ceea ce era mai rău nu s-a întâmplat, starea mea a rămas gravă și ne puteam aștepta la orice. [...] S-au făcut toate eforturile pentru a-i face pe părinții, fratele și logodnicul meu să-și schimbe părerea. Apoi ei l-au sfătuit pe medic să mă întrebe el însuși. [...] Puteam vedea fața doctorului și puteam mirosi aroma revoltătoare de tutun în timp ce se apleca deasupra mea și mi-a pus întrebarea: „Fată, încă mai ai o șansă mică de a rămâne în viață. [...] dacă nu accepți o transfuzie vei muri în această seară. Vrei transfuzia?” Am refuzat categoric, nu o dată ci de șapte ori”.

Știința medicală în cele din urmă s-a înclinat în fața integrității creștine. S-a făcut operația și mulțumită propriilor puteri de recuperare ale organismului date de Dumnezeu, dar și priceperii chirurgului, grijii devotate a asistentelor și puternicii dorințe de a trăi a pacientei, Hannie și-a revenit fără o transfuzie de sânge. Mai important pentru ea, nu și-a distrus integritatea față de Dumnezeu.

Un alt incident a avut loc cu câteva luni în urmă, în Los Angeles, California. O tânără femeie, un martor și cei doi copii mici ai săi, au fost implicați într-un accident de automobil care instantaneu l-a stins din viață pe fiul ei de doi ani și a lăsat-o pe ea în stare critică. La sosirea ei la spital, oferirea de o transfuzie de sânge a devenit instantaneu o problemă. Deși ea era doar semiconștientă, a spus clar că ea nu vrea sânge deloc, iar atunci când a venit soțul ei, el a refuzat de asemenea să consimtă încălcarea acestei legi a lui Dumnezeu. Un martor ocular raportează: „Dacă nu aș fi fost la spital exact în jurul acelor ore în acele zile și nu aș fi auzit limbajul medicilor, și dacă nu aș fi observat presiunea constantă pe care au pus-o pe această tânără soră și soțul ei, nu cred că aș fi crezut. Ei erau nemiloși și fermi în sâcâirea acestor doi frați sărmani. Ei l-au numit pe soț ‘criminal’, ‘ucigaș’, ‘bestie ignorantă’, și toate acestea îndeajuns de tare pentru a fi auzite de-a lungul întregii secții a spitalului. Tinerei sore i s-a spus în mod repetat că era pe moarte și că numai sângele o va salva. În mintea mea nu cred că i-au dat posibilitatea de a trăi, pentru că ea a fost ținută într-o stare de frică zi și noapte de către medici și asistente medicale. Orice încercare făcută de mine sau de alți frați de a ne înțelege cu acești medici, s-a lăsat cu izbucniri emoționale pe tonuri ridicate”. În termen de câteva zile sora a murit [...] Ar fi salvat-o sângele? Acesta este un fapt pe care niciun doctor nu-l putea garanta. Cu siguranță nu este singurul tratament disponibil și nici nu este fără propriile riscuri de moarte.

Ziarele de pretutindeni au raportat cazuri asemănătoare în termeni încărcăți de emoție, avându-i ca protagoniști pe medicul care susține transfuzia de sânge – în rolul de salvator al vieții, și cel care refuză tratamentul – un fanatic. În timp de război, patrioții consideră că este o onoare pentru un om să moară pentru țara sa. Dar câți privesc ca pe o onoare, ca un om să fie dispus să moară, dacă este necesar, pentru refuzul de a-și pune în pericol integritatea lui față de Dumnezeu? De cele mai multe ori ei copiază exemplul judecătorilor păgâni romani care au căutat să treacă peste principiile creștine de apel emoțional.

Nu ar trebui să se concluzioneze că acești creștini dedicați își întorc spatele de la toate ajutoarele medicale și că nu există niciun alt tratament care poate fi administrat. Există cazuri nenumărate în care pacienții au fost refuzați de către chirurghi care nu au fost de acord să opereze fără transfuzii de sânge, dar alți medici au fost găsiți care au fost dispuși să efectueze operațiile, făcând acest lucru cu succes – fără sânge. În multe cazuri au existat pierderi de sânge considerabile, însă așa numiții „înlocuitori de sânge” au fost utilizați, aceștia făcând posibilă menținerea presiunii arteriale până când organismul a putut compensa pierderea de sânge prin propriul său mecanism. Adesea, acest lucru a solicitat mai multă îndemânare și grijă mai mare ca să opereze fără utilizarea de sânge, dar, mai mult decât atât, a solicitat un medic care să fie dispus să respecte convingerile religioase ale pacientului său, și care să facă totuși tot ce îi stă în putere pentru a ajuta. Există medici în număr tot mai mare în întreaga lume care, ajungând să recunoască pericolele inerente ale transfuziilor de sânge, și în special ajungând să înțeleagă sinceritatea convingerilor religioase ale pacienților lor care refuză sângele, au fost dispuși să trateze aceste cazuri.

LIPSA DE CUNOAȘTERE MĂREȘTE PERICOLUL DE SÂNGE

Având în vedere poziția adoptată de către profesia medicală, în general, în ceea ce privește transfuziile de sânge, este interesant să se ia în considerare partea medicală a problemei.

Medicii, în general, privesc transfuziile de sânge ca salvatoare de vieți. Chiar și cei care scriu despre abuzurile practicate în general, subliniază faptul că, din punct de vedere medical, a fost făcut mult bine. Dar se poate spune, chiar și din punct de vedere medical, că transfuziile de sânge sunt complet sigure și că doar lucruri bune pot rezulta din ele?

Revistele medicale ele însele descriu atitudinea medicilor care distribuie sânge din belșug. Șeful Departamentului de Drept al Asociației Medicale Americane, în iunie 1960, într-un articol al *Medicolegal Digest*, a declarat: „Tehnica de transfuzie de sânge a devenit atât de obișnuită încât unii medici tind să nu mai țină seama de pericolele inerente care însoțesc transfuziile de sânge și plasmă. Prea mulți medici au impresia greșită că o transfuzie de sânge este la fel de sigură ca o perfuzie intravenoasă de glucoză sau soluție salină normală.”

Sângele este o parte extrem de complexă a corpului uman și utilizarea sa de către medici în transfuzie a cerut cea mai mare atenție și cunoștințe vaste ale sângelui în sine și reacțiile care pot să apară atunci când este introdus în organismul unei alte persoane, în cazul în care vor să evite complicații severe, chiar moartea. Dar au ținut pasul cu toate aceste informații importante, toți medicii? Doctorul Paul I. Hoxworth, membru al Colegiului American de Chirurgi, în *Bulletin*, o publicație a Asociației Americane de Bănci de Sânge, din luna martie, 1960, spune: „utilizarea sporită de transfuzie de sânge în ultimii ani a avut efectul ciudat că cei mai mulți clinicieni știu mai puține, mai degrabă decât mai multe despre acest subiect, și aceasta pur și simplu deoarece complexitatea sa în creștere i-a aruncat în provincia de cunoștințe de specialitate. Medicul care comandă sânge pentru un pacient, nu poate fi de așteptat să fie bine instruit în toate aspectele legate de această cunoaștere. [...] [Cu toate acestea], transfuzia de sânge este un risc care poate fi calculat doar cu cunoașterea pericolelor.”

Chiar și o cunoaștere aprofundată a tot ceea ce profesia medicală a învățat pe această temă, nu poate elimina pericolele. *The Medical Journal of Australia*, din 24 septembrie 1960, spune: „Problema este într-adevăr că, în ciuda tuturor progreselor grupei sanguine și a tehnicilor de transfuzie de sânge, nu există niciun test de potrivire-încrușare complet satisfăcător pentru toate circumstanțele și dilema patologului nu poate fi ușor rezolvată”. Într-un mod similar, care arată că procedura de transfuzie de sânge implică probleme pe care niciun medic nu le înțelege pe deplin, din jurnalul medical extrem de respectat în Marea Britanie, *The Lancet*, se raportează: „Problemele sunt de trunchiere, fapt pe care noi nu îl putem explica. În ciuda tuturor măsurilor de precauție, unii pacienți reacționează negativ la transfuzii care sunt administrate corect”.

TRANSFUZIILE DE SÂNGE ADUC BOLI ȘI MOARTE

Un raport al celui de al Cincilea Congres Internațional de Transfuzii de Sânge prezintă pericolele pe care acestea le implică, așa cum se arată în următorul caz: „O pacientă a fost operată pentru un simplu chist ovarian, recuperarea ei a decurs normal și era pe cale să fie externată. Unul dintre medici a observat că era puțin palidă și o serie de teste au arătat că pacienta avea o ușoară formă de anemie, o anemie secundară. El i-a explicat pacientei că poate să meargă acasă în aceeași zi, dacă dorește, însă atunci ar trebui ca el să o trateze de anemie la cabinetul lui, probabil pentru o perioadă de șase luni. I-a spus mai departe că dacă va mai sta o zi în spital pentru a primi o transfuzie de sânge, este foarte probabil să nu mai aibă nevoie de alt tratament. Pacienta a ales să facă transfuzia. Testele de laborator au arătat că avea grupa B, RH pozitiv și au fost ceruți 500 ml de sânge de grupa B, RH pozitiv. Sângele a fost primit, testat, declarat compatibil și transfuzia a avut loc. Până seara, temperatura pacientei crescuse la 41°C și în dimineața următoare avea icter și anurie. În 24 de ore, era moartă.”

Cei care au făcut transfuzii masive de sânge și nu au murit, au trecut doar de primul hop. Pe aceștia îi pot pândi multe boli. Sifilis, malarie, hepatită și alte boli pot fi transmise prin sânge. Nu numai că aceste boli se pot transmite prin sânge, acest lucru chiar s-a întâmplat; chiar și azi sunt raportate cazuri de astfel de infectări prin transfuzii de sânge. Da, există teste care pot fi făcute pentru a vedea dacă sângele este sănătos, dar ele nu sunt 100% sigure, iar cei care verifică rezultatele pot greși. Majoritatea băncilor de sânge nu întreabă donatorii dacă au avut sifilis pentru că aceasta este o întrebare jenantă; iar dacă donatorul știe că a avut sifilis, s-ar putea să mintă; nici chiar testele de laborator nu depistează întotdeauna virusul. Cât despre malarie, șansele de a contracta boala sunt considerate reduse în majoritatea țărilor, așadar nu se fac multe lucruri pentru a testa sângele pentru prezența malariei. Chiar dacă se face acest lucru, s-ar putea ca virusul să nu fie depistat. Și în acele regiuni de pe pământ unde malaria este un pericol real, ar trebui să fie respinși foarte mulți donatori și astfel rezervele de sânge nu ar fi suficiente; medicii cred adesea că este mai bine să facă transfuzia și să trateze apoi pacientul de malarie. Cât despre serul hepatitei, transmis prin transfuzii obișnuite de sânge și plasmă, revista *Today's Health*, numărul din octombrie 1960 spune că hepatita „se transmite de la donatori la primitori în medie o dată la 200 de transfuzii. ‘Niciun test de laborator cunoscut azi nu poate depista donatorii care poartă virusul hepatitei’, spune medicul John B. Alsever, directorul Băncii de Sânge din Southwest, Phoenix, Arizona. ‘Fișa medicală a donatorului nu este un instrument de încredere pentru că donatorul poate ascunde de bună voie faptul că este purtător al virusului hepatitei sau are o memorie proastă, dar, în principal, nu ne putem baza pe fișa medicală pentru că majoritatea oamenilor poartă virusul fără să știe, deoarece nu au fost niciodată diagnosticați cu vreo boală.’”

ESTE O ALEGERE ÎNTELEAPTĂ SĂ VĂ SUPUNEȚI LEGII DIVINE

Aceste declarații din jurnalele medicale arată clar că transfuziile de sânge nu pot fi considerate tratamente fără riscuri, care salvează vieți. Experiența medicală demonstrează că atunci când Dumnezeu Atotputernicul, Creatorul omului, i-a interzis acestuia să facă transfuzii de sânge, marele Medic, Cel care înțelege cum funcționează corpul uman mai bine decât va înțelege vreodată un doctor, nu cerea doar ca omul să se supună voii Lui. Cei care se supun Legii se protejează împotriva numeroaselor boli care au lovit oamenii ca rezultat direct al folosirii sângelui.

Medicii pot susține că acest risc trebuie asumat dacă există o șansă cât de mică ca transfuzia să salveze o viață umană. Liderii religioși li se pot alătura, mulțumindu-se să spună că legea lui Dumnezeu nu se aplică acolo unde în joc este o viață umană. Ambele părți greșesc. Atunci când moartea pândește, nu există timp să fiți nehotărâți sau să îi întoarceți spatele lui Dumnezeu. Atunci trebuie să vă încredeți total în Cel în ale Cărui mâini stă puterea vieții. Atunci este timpul potrivit ca toată lumea, fie ei medici, prieteni sau rude, să își arate iubirea sinceră pentru pacient și frica de Dumnezeu, încurajându-l pe acesta să își păstreze credința, să nu se teamă și să aibă încredere în Dumnezeul Atotputernic.

Creștinii credincioși își aduc aminte de acuzațiile Diavolului, care a spus: „Piele pentru piele, iar omul va da tot ce are pentru viața lui.” (Iov 2:4, *marginie*) El s-a contrazis, spunând că nimeni nu își va păstra credința în Dumnezeu și nu va respecta legea Lui dacă viața îi este pusă în pericol. Însă Diavolul este un mincinos, iar creștinii cu frică de Dumnezeu, oriunde s-ar afla pe pământ, dovedesc zilnic că I se supun Lui și respectă legea divină care interzice transfuziile de sânge. Datorită credinței lor, chiar dacă ei mor pe acest pământ, Dumnezeu îi va salva aducându-i la viață în Lumea Lui Nouă a dreptății.

Note de subsol:

1. *History of Christianity*, Edward Gibbon, pag. 234, 235.
2. *Apologeticum*, Tertullian.
3. Vedeți și *Blood Transfusion and Clinical Medicine* (P. L. Mollison) *The Lancet*, 27 august, 1960; *Surgery and Clinical Pathology in the Tropics* (C. Bowesman); *Nursing Times* (England), 17 Ianuarie, 1958; *Physiologie und Klinik der Bluttransfusion* (a doua ediție, 1960; publicată în Jena, Germania).

- De ce pronumele „el” și „al lui” folosite în *New World Translation* se referă la spiritul sfânt în anumite locuri cum ar fi în Ioan 16:7, 8 în timp ce în alte locuri este folosit pronumele „acesta”? – B. H., U.S.A.

Ca o regulă în *New World Translation* se folosește pronumele masculin „el” sau „al lui” atunci când pronumele grecesc se referă la sediul spiritului atunci când acesta este de gen masculin și la singular. Se folosește pronumele neutru „acesta” atunci când pronumele personal din textul grecesc este la genul neutru. De fiecare dată când s-au făcut modificări, acestea sunt notate în notele de subsol.

Cuvântul grec pentru spirit este el însuși la genul neutru și este așadar corect menționat prin pronumele neutru din limba engleză deoarece el nu are gen. Notele de subsol din *New World Translation* atrag atenția de asemenea și asupra acestui lucru. Cu toate acestea, când spiritul sfânt este personalizat așa cum este cazul în Ioan 16:7, 8 unde este menționat ca „ajutorul”, pronumele folosit în limba greacă este la genul masculin, deoarece în grecește „ajutorul” este un substantiv masculin dar este în mod arbitrar astfel în gen.

Cu privire la acest lucru ne ajută foarte mult să înțelegem că în limba greacă și în multe alte limbi-diferite de limba engleză-substantivele sunt de multe ori considerate ca fiind de genul masculin sau feminin din punct de vedere gramatical deși ele sunt neutre în ceea ce privește sexul. Astfel că în limba spaniolă *mesa* care înseamnă „masa” ia forma articolului feminin *la*, și *libro* care înseamnă „carte” ia forma articolului masculin *el*, deși evident nici unul nu are sex sau personalitate. Pentru a putea fi adaptate, acest lucru este făcut și în limba engleză, deoarece este un lucru obișnuit să ne referim la o anumită navă prin pronumele feminin „ea”. Limba engleză este o limbă foarte convenabilă în care substantivele nu au gen arbitrar și toate articolele sale „un”, „o”, „-ul” sunt neutre, însă sunt mai multe de spus în favoarea utilizării arbitrare a genului în ceea ce privește exactitatea, varietatea și frumusețea.

Ca să se știe că Tu, al cărui nume este Iehova, numai Tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul. – Ps. 83:18.

TURNUL de VEGHERE

1 Mai 1961

Nr. 9

Cuprins:

- SĂ APRECIEM PUTEREA DE DISCERNĂMÂNT - Pag.303
- SPERANȚA APĂRĂ MINTEA - Pag.310
- SERVICIUL CA O CARIERĂ - Pag.312
- INSTRUIȚI-VĂ ABILITĂȚILE PERCEPTIVE - Pag.315
- CUM CREȘTE IEHOVA LUCRAREA SA - Pag.323
- ȚARA CELOR O MIE DE ZEI - Pag.327
- PRINCIPIILE DECALOGULUI ÎNTOTDEAUNA VALABILE - Pag.328
- ATRAGEREA DOCILILOR PRIN BUNĂTATE - Pag.334
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.336

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

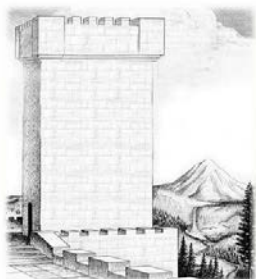
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

SĂ APRECIEM PUTEREA DE DISCERNĂMÂNT

*„Însă hrana tare este pentru
oamenii maturi, pentru cei care,
prin folosire, și-au exersat
capacitatea de înțelegere ca să
deosebească binele și răul.”*

– Evr. 5:14.

ISUS nu a făcut niciodată nicio greșeală. Provocat fiind odată de liderii religioși în timpul ministeriatului Său pe pământ, el a spus: „Cine mă acuză dintre voi că am păcătuit?” (Ioan 8:46) A întrebat El aceasta pentru că era perfect? Nu întocmai. Adam și Eva au fost și ei desăvârșiți, dar au comis una dintre cele mai grave greșeli din toate timpurile. Nu L-au ascultat pe Iehova Dumnezeu. Aceasta este diferența! Adam și Eva au refuzat să își folosească puterea de judecată.

²Isus a fost învățat de către Dumnezeu. De-a lungul a nenumărate milenii, El a stat lângă Iehova și a băut cu sete din Fântâna înțelepciunii. Cunoașterea Sa despre drumul lui Iehova era enormă și El a înțeles pe deplin principiile ce trebuie urmate pentru a-I îndeplini voia divină. Mai mult decât atât, Isus a fost mereu ascultător și a urmat exemplul desăvârșit dat de Tatăl Său ceresc și s-a încrezut pe deplin în forța sau spiritul activ al lui Dumnezeu pentru a îndeplini orice misiune cu care a fost încredințat. Drept rezultat, Isus nu fost capabil numai să prevadă urmările fiecărei posibile fapte pe care El a făcut-o, dar a fost în stare să judece limpede care faptă ar avea ca urmare cea mai mare slavă adusă Tatălui Său și ca urmare, eternă bunăstare. Deoarece El și-a iubit Tatăl mai presus de toate, nu e ezitat niciodată în a lua hotărârea corectă. Astfel, El a avut întotdeauna dreptate. – Ioan 8:38; Evr. 10:7

³Adam și Eva pe cealaltă parte, nu au luat deciziile bune pentru că nu au avut acea iubire față de Dumnezeu. În cazul Evei, ei i s-a spus de către Adam, stăpânul ei, despre vrerea divină și i s-a mai spus de asemenea care ar fi urmările dacă nu o

va asculta. Pentru o perioadă ea s-a dovedit a fi de o integritate de neîntinat și pe atunci era o femeie desăvârșită. Apoi, dintr-o dată, a descoperit o nouă cale. În acel moment ea a avut oportunitatea de a-I dovedi lui Dumnezeu dragostea care o are pentru El, de a-și folosi puterea de judecată și de a-și întări cunoștințele despre rău și bine, pentru a ajunge la o integritate și maturitate completă. Dar interesul personal i-a îngreunat puterea de judecată. Ea a refuzat să ceară îndrumare lui Adam sau lui Dumnezeu și a urmat în schimb exemplul și sfatul celui ce nu avea aceeași cale de comunicare ca și Dumnezeu, fiind astfel păcălită. Urmărindu-și interesele personale, ea a părăsit încrederea sa în cuvântul lui Dumnezeu; răul a devenit bine pentru ea, și a încălcat cu bună știință porunca lui Dumnezeu. Actul ei sfidător a dus la pierderea integrității de până atunci și a statului de perfecțiune. Păcatul ei de neascultare a costat-o propria viață.

⁴Și ce s-a întâmplat cu Adam? Adam era cu adevărat conștient de voia divină, dar spre deosebire de Eva nu a fost păcălit în legătură cu care va fi rezultatul neascultării sale. (1Tim. 2:14) Cu toate acestea, ca și Eva, interesul personal a fost mai mare decât iubirea pentru Iehova, iar el a urmat-o pe Eva în încălcarea poruncii lui Dumnezeu, susținând părerea Evei despre bine și rău. Completa neglijare a lui Adam cu privire la starea de bine a lui Dumnezeu și necunoașterea efectelor ce vor urma cu privire la Iehova și la preaslăvirea lui, l-au aruncat cu capul înainte în neascultare și în moarte, cu nicio speranță de răscumpărare. Puterile perceptiv pe care Dumnezeu i le-a dat, ceea ce i-a permis să vorbească, să scrie, să se închine lui Dumnezeu și să caute prezența Sa în „partea răcoroasă a zilei” în scopul de a vorbi cu El – aceste dornice puteri de judecată ale acestui om desăvârșit au fost abandonate în favoarea mulțumirii de sine. Ce contrast cu drumul ales de Isus, de umilință proprie, care caută mereu să facă voia lui Dumnezeu! – Filip. 2:5-8; Ioan 5:30

⁵Noi, fiind copii imperfecți ai lui Adam și Evei, nu putem reproduce întocmai puterea de judecată a lui Isus și nici nu putem trăi fără a săvârși păcate. (Rom. 3:12) Dar putem evita păcatul suprem făcut de primii noștri părinți. Pentru a face acest lucru trebuie să ne dezvoltăm și să exersăm puterea noastră de judecată. Copii se nasc fără a avea cunoașterea binelui și a răului. Pe măsură ce încep să crească noțiunile lor de ceea ce este bine și ceea ce este rău se dezvoltă prin educația dată de părinți și prin întâmplările prin care trec în mediul în care cresc. Dacă Adam și Eva rămâneau fideli, noi, ca și copii ai lor, am fi fost instruiți în mod corect, după Cuvântul lui Dumnezeu și am fi crescut într-un mediu plin de virtute. Dar din moment ce părinții noștri au încălcat în mod conștient normele lui Dumnezeu, înlocuindu-le cu propriile lor norme, care le-au transmis urmașilor, noi avem o moștenire în neascultare și ne îndreptăm spre păcate. (Iov 14:4) Mai mult decât atât, cu trecerea secolelor, credințele și obiceiurile au început să se diferențieze complet de la un capăt al pământului la altul. Câtă naivitate și mărginire a vederii omului este în a asuma că aceste diferențe reprezintă normele drepte și sigure numai pentru că a crescut astfel și pentru că este singura cale pe care el o cunoaște!

⁶Deși ne tragem din trupul lui Adam și al Evei, trebuie să fim recunoscători că

Iehova Dumnezeu este Creatorul rasei umane, a creaturilor imperfecte ce poate suntem pentru El, îndepărtați de El pentru moment datorită moștenirii noastre ce am primit-o de la Adam. Putem să fim de asemenea recunoscători că Iehova nu și-a uitat iubirea lui de Creator pentru noi și nu ne-a abandonat pe un drum al fărâdelegii fără să ne arate calea de ieșire. Astăzi, i-ar fi imposibil oricui să ajungă la o cunoaștere precisă a normelor lui Dumnezeu dacă Iehova nu ne-ar fi arătat clar calea. Acest lucru l-a făcut în cartea Sa de rugăminți, Sfânta Biblie, și trimițându-L pe propriul Fiu desăvârșit pentru a stabili exemplul perfect. (2Tim. 3:16,17; Ioan 13:15) Cât de vital este, astfel, să urmăm judecata lui Isus Cristos, în loc să urmăm cu încăpățănare un punct de vedere fals ce a fost moștenit de la primii noștri părinți și care a fost în continuare deformat de standardele acceptate de această rânduire ticăloasă. Calea adevărată a înțelepciunii este urmarea exemplului lui Isus. Este primul pas în a evita greșeala făcută de Adam și Eva. (2Cor. 11:3) Primul pas în a ne folosi puterea de judecată este exersarea puterii de discernământ pentru a vedea dincolo de standardele corupte și pline de confuzie ale acestei lumi împărțite și de a ne hotărî în a urma voința desăvârșită și completă a lui Dumnezeu. – Filip. 2:5; Rom. 12:2.

⁷Un copil sensibil și receptiv știe când un părinte nu este mulțumit și va face un efort pentru a-l aduce la sentimente mai bune, îndeplinindu-i dorințele. Nu ar trebui să fim la fel de conștienți cu privire la relația noastră cu Tatăl nostru ceresc? Cum putem susține că avem o legătură cu El dacă suntem insensibili la îndrumarea Lui și dacă ignorăm în mod continuu mulțimea de dovezi că El ne conduce? Dar recunoscând îndepărtarea noastră de Dumnezeu și căutând o cale de împăcare este numai începutul folosirii puterii noastre de judecată. Dacă vom da la o parte multele dorințe conflictuale ale acestei rânduri de astăzi și ne vom implica în a face voia lui Iehova, cum ne putem mulțumi să trăim numai cu cunoștințele de bază ale învățăturilor Bibliei și a poruncilor lui Dumnezeu pentru noi, creștinii? Avansul în cunoașterea lui Dumnezeu este nu numai o dovadă a iubirii noastre adevărate pentru Iehova, ci și un semn al maturității și al aprecierii materiei lăsate de Dumnezeu pentru a ne învăța o folosire corectă a judecății binelui și a răului. Câștigarea unei astfel de chibzuințe aduce cu sine un mare beneficiu. Aceasta este nu numai o responsabilitate mai mare, ci și un avans în educația teocratică care va fi în cele din urmă încoronată cu viață eternă. Faptul că aceasta este esențială maturității se deduce clar din vorbele apostolului Pavel: „Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, și-au exersat capacitatea de înțelegere ca să deosebească binele și răul.” – Evr. 5:14.

⁸Membrii primei adunări creștine care au fost crescuți în spiritul religiei evreilor s-au dovedit a avea nevoie de această prevenire. Pavel le-a scris aceste cuvinte deoarece mulți dintre evreii creștini din acea perioadă erau atât de puțin avansați în cunoaștere, încât el știa că aceștia nu vor putea înțelege nevoile profunde considerate de el vitale pentru prezervarea lor spirituală și pentru dezvoltare. De fapt, Petru a spus despre scrierile lui Pavel: „În ele sunt totuși unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neînvățați și nestatornici le denaturează, cum fac și cu restul Scripturilor, spre propria lor distrugere.” Dacă acești creștini timpurii ar fi dăinuit

în adevăr, nu ar fi mers mai departe ca „neînvățați și șovăielnici”. Ei aveau nevoie de mâncare consistentă, o fundație puternică pe care să construiască, o convingere fermă în ce privește elementele de bază ale adevărului și ceea ce Iehova Însuși mărturisește a fi bine și rău. De asemenea, noi, pentru protecția noastră, trebuie să ne dezvoltăm cunoașterea învățaturii creștine.

ASCUȚIREA PUTERILOR NOASTRE PERCEPTIVE

⁹Apostolii și ceilalți discipoli care L-au urmat pe Isus în timpul guvernării Sale, s-au dovedit a fi dornici în toate ocaziile de a-și ascuți puterile lor perceptive și de a construi pe fundația cunoașterii pe care o aveau deja. O astfel de ocazie o întâlnim în cazul lui Matei. Isus, ținând o predică din barcă, deoarece mulțimile se adunaseră în jurul Lui pe mal, a povestit oamenilor adunați pilda unui semănător ce semăna semințe pe diferite feluri de pământ, unele neroditoare, altele ajungând la maturitate și dând roade. Fără a explica semnificația acestei pilde el a concluzionat cu următoarele cuvinte: „Să asculte cel ce are urechi.” Dintre toți cei ce i-au ascultat cuvintele, aparent numai discipolii lui Isus au fost dornici de a-și folosi puterea de discernământ și au „ascultat” deoarece Matei a continuat: „Și discipolii s-au apropiat și i-au zis: ‘De ce le vorbești în ilustrări?’ Răspunzând, el a zis: ‘Vouă vă este dat să înțelegeți secretele sacre ale regatului cerurilor, dar acelor oameni nu le este dat. Căci celui ce are i se va mai da și va avea din belșug, dar celui ce n-are i se va lua chiar și ce are. De aceea le vorbesc în ilustrări, pentru că, deși privesc, privesc în zadar și, deși aud, aud în zadar și nu înțeleg. Și cu ei se împlinește profeția lui Isaia, care zice: «Auzind, veți auzi, dar nicidecum nu veți înțelege și, privind, veți privi, dar nicidecum nu veți vedea. Căci inima acestui popor a ajuns insensibilă, au auzit cu urechile, dar au rămas indiferenți, și și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima și să se întoarcă, iar eu să-i vindec»’. Totuși, fericiți sunt ochii voștri că văd și urechile voastre că aud. Căci adevărat vă spun că mulți profeți și oameni drepecți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, dar nu le-au văzut, și să audă lucrurile pe care le auziți voi, dar nu le-au auzit.” – Mat. 13:9-17.

¹⁰Poate unii dintre cei din mulțime ce au auzit pilda lui Isus au crezut că au înțeles-o fără a fi nevoie de lămurirea Lui, dar discuția lui Isus cu discipolii Săi arată că nereușita lor de a privi mai adânc în judecata Lui are implicații mai serioase decât mulțumirea de sine sau lipsa de curiozitate. Neajunsul lor era unul de discernământ spiritual, neajuns pe care l-au nutrit în propriile lor inimi ca o piedică împotriva adevărului, ce i-a împiedicat în a vedea întreaga semnificație a cuvintelor lui Isus și, ca atare, să devină responsabili. Ca adevărați copii ai lui Adam și ai Evei, au preferat în a urma propria lor judecată și cea a liderilor autonomiți în schimbul ascultării cu inimile lor a acestei căi autorizate de comunicare pe care Iehova a trimis-o în mijlocul lor. Discipolii lui Isus, pe de altă parte, au înțeles că trebuie să se grăbească spre maturitate deoarece și-au îndreptat deja inimile spre Dumnezeu și au acceptat primele elemente ale poruncilor sacre ale lui Dumnezeu. Așa că s-au întors spre Isus pentru explicația pildei. Drept răspuns Isus le-a spus: „Ascultați ilustrarea despre semănător. Când cineva aude

cuvântul despre regat, dar nu-l înțelege, vine cel rău și fură ce i-a fost semănat în inimă. Aceasta este cea semănată de-a lungul drumului. [...] Cât despre cea semănată în pământ bun, aceasta este cel ce aude cuvântul și îl înțelege, cel ce dă rod și produce: unul o sută, altul șaiszeci și altul treizeci.” – Mat. 13:18-23.

¹¹O astfel de putere de judecată spirituală necesită practică. Cei ce au studiat, au fost conștienți de oportunitățile lor, și-au folosit puterile perceptive, le-au antrenat pentru a putea distinge binele de rău, adevărul de greșală. Sămânța spirituală sădită pe un asemenea pământ roditor a pătruns adânc în inimile bune și au prins rădăcini puternice. Nu ne putem dezvinovăți prin cuvintele „Nu sunt o persoană studiosă”. Discipolii lui Isus nu erau oameni învățați, dar și-au folosit abilitățile naturale la cote maxime și au fost recompensați pe deplin pentru acest lucru. (Mat. 11:25) Studiul Bibliei într-adevăr necesită practicarea puterilor mintale, dar adevăratul discernământ se bazează mai mult pe supunerea noastră spiritului lui Dumnezeu pentru a avea succes. (1Cor. 2:11-13) Absorbția învățăturilor date, recunoașterea și acceptarea principiilor și apoi folosirea acestei cunoașteri pentru a lua deciziile corecte, devine o problemă de judecată mai mult decât o problemă a capacității intelectului, și din moment ce calea noastră în guvernare depinde de propria noastră judecată, iar chibzuința depinde de ascuțimea puterilor noastre perceptive, nevoia de a antrena aceste puteri este evidentă. Nu este oare clar că dacă nu deslușim înțelesul din ceea ce auzim și studiem despre Cuvântul lui Dumnezeu nu avem nici o bază solidă pentru a deosebi binele și răul și că devenim prăzi ale atacului lui Satan? O astfel de insuficiență sau neglijență ne pune într-o poziție periculoasă, deoarece puterile noastre de discernământ prea puțin dezvoltate nu sunt capabile de a ne îndruma spre chibzuință și putem fi învinși. Cu toate acestea, dacă ne lăsăm descurajați de neajunsurile noastre personale, trebuie se ne aducem aminte că Adam, deși era în toate facultățile mintale, a eșuat în practicarea judecării și a murit, pe când noi deși nu suntem desăvârșiți în minte și trup putem urma înțelepciunea lui Isus și putem trăi. – 1Cor. 1:26, 27.

¹²Pentru a pricepe înțelesul pătrunzător al Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să învățăm să apreciem, de asemenea, lucrurile mărunte – acelea considerate câteodată neimportante. Fără o fundație sigură a unei corecte cunoașteri, construcția devine nesigură și șubredă. Ca urmare, deciziile noastre importante sunt o urmare a mai multor decizii mărunte iar puterea noastră de judecată în aceste probleme determină caracterul nostru util și dezvoltarea noastră în favoarea lui Iehova. – Mat. 25:21.

¹³Iar asta duce la o altă nevoie a noastră pentru a avansa într-o cunoaștere corectă. Precum Pavel a scris Corintenilor: „Lucrând alături de El, stăruitor vă rugăm să nu acceptați nemeritata bunătate a lui Dumnezeu și să nu îi cunoașteți scopul.” (2Cor. 6:1) Fiind chemat din întunericul acestei lumi în lumina minunată a scopului lui Dumnezeu și fiind din nou pe placul lui Dumnezeu și intrând pe calea virtuții prin nemeritata bunătate a lui Dumnezeu, Pavel ne avertizează să nu vedem cu mândrie aceasta ca pe un favor din partea lui Dumnezeu pentru salvarea și protecția noastră. Trebuie să urmăm poruncile lui Dumnezeu prin a deveni înfăptuitori ai voinței Sale. Iacov a adăugat această mărturisire: „Să fiți înfăptuitori

ai cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă cu judecăți false.” – Iac. 1:22.

E TIMPUL SĂ DEVENIM ÎNVĂȚĂTORI

¹⁴A ignora voința lui Iehova de a ne îndruma cu privire la Cuvântul Lui înseamnă a ne lăsa pradă unei judecăți greșite. Asta semnifică practicarea puterilor noastre de discernământ? Acum că judecata noastră ne-a dus pe calea adevărului, de ce să ne îndepărtăm de ea așa de repede? Pentru a arăta cât de indiferenți au fost unii dintre creștinii evrei în ceea ce privește responsabilitățile lor de atunci, Pavel a considerat că este nevoie să li se spună, prin scrisoarea lui către evrei: „Căci, adevărat spun, învățători trebuie să fiți, dar un învățător vă trebuie să vă arate primele legi ale poruncilor sacre ale lui Dumnezeu, iar voi de lapte aveți nevoie nu de hrană tare. Căci cine se hrănește cu lapte nu cunoaște virtutea, căci el un prunc este.” Iar apoi le-a spus că hrana tare aparține „celor ce prin întrebuințare și-au dobândit puterea de judecată.” – Evr. 5:12-14.

¹⁵Pavel a realizat că mulți dintre acești premergători creștini nu erau conștienți de responsabilitățile lor ca și învățători, fiind mulțumiți să rămână la primul nivel de dezvoltare a creștinismului, ca simpli învățători. Scrisoarea sa către evrei a avut intenția de a le da evreilor credincioși un argument puternic pentru susținerea afirmației că Isus este promisiunea Mesia, instrucțiuni și sfaturi pentru propria lor salvare cât și pentru veșnica bunăstare a celor pe care ei îi învățau. Prin urmare, creștinii evrei maturi ar fi dornici de a profita de această prevedere de la Dumnezeu pentru a-și consolida poziția și ar stăpâni rapid aceste argumente convingătoare în apărarea credinței adevărate. Dar cum ar fi putut aceștia, care învățau atât de greu, să aprecieze înțelepciunea găsită în discursul inspirat al lui Pavel? Cum ar fi putut știi dacă aceste lucruri erau într-adevăr așa, din moment ce puterea lor de judecată, nefiind folosită, nu era pregătită să distingă binele de rău? Dar cine ar putea spune că ei nu se confruntau cu aceste probleme acute pe care le-au „deformat pentru propria lor distrugere”? În orice caz, dacă nu au fost suficient de avansați pentru a face aceste adevăruri ca fiind ale lor, cum și-ar fi putut duce la îndeplinire responsabilitatea de învățători, aceea de a-i îndruma pe ceilalți? „Învățătura elementară despre Cristos” despre care Pavel a spus că ar trebui învățată prima nu este atât de dificilă: „regretarea faptelor rele, și credința în Dumnezeu, învățătura despre botez și despre punerea mâinilor, învierea morților și judecata veșnică.” (Evr. 6:1, 2) Dar odată cu aceste „prime legi ale poruncilor sacre ale lui Dumnezeu” trebuie dobândită și abilitatea de a determina și a argumenta precizia lor. Numai pe o astfel de temelie poate fi construită orice maturitate creștină vastă.

¹⁶Indiferent de cât de pătrunzători am fi în discernământul natural, tot avem nevoie de îndrumarea lui Dumnezeu pentru a obține rezultate. Isus le-a demonstrat acest lucru discipolilor, dintre care mulți erau pescari desăvârșiți. El a propovăduit mulțimii din barca lui Simon Petru. „Când a terminat de vorbit, i-a zis lui Simon: ‘Ieși în larg unde apa este adâncă și aruncați-vă plasele de pescuit’. Dar, răspunzând, Simon i-a zis: ‘Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar la cuvântul tău voi arunca plasele de pescuit’. Când au făcut așa, au

prins în ele o mare mulțime de pești și plasele au început să li se rupă. Atunci ei le-au făcut semn tovarășilor lor din cealaltă barcă să vină să-i ajute. Ei au venit și au umplut cele două bărci, încât au început să se scufunde. Văzând aceasta, Simon Petru a căzut la genunchii lui Isus, zicând: 'Îndepărtează-te de mine, Doamne, pentru că sunt un om păcătos'. Căci, văzând cât de mulți pești pescuiseră, au rămas uimiți el și toți cei ce erau cu el și la fel Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, care erau asociați cu Simon. Dar Isus i-a zis lui Simon: 'Nu te mai teme! De acum înainte vei pescui oameni vii'. Atunci ei au adus bărcile înapoi la țarm, au lăsat totul și l-au urmat." (Luca 5:4-11) Având în vedere invitația lui Isus, putem noi oare ignora această judecată mai importantă cu privire la aprecierea puterii noastre de judecată și folosirea ei prin Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a ajunge la maturitate?

¹⁷Creștinii adevărați de astăzi trebuie să fie întocmai pescari de oameni. Calea guvernării este marcată în mod clar ca o vocație pentru toți cei care vin la viață. Este o vocație care necesită tot timpul, fie o parte sau întreaga zi pe care creștinii o alocă propovăduirii din ușă în ușă, totodată necesită și toată puterea și abilitatea de a transforma această activitate într-un succes. Folosirea puterii noastre de judecată este de asemenea o activitate ce necesită toată atenția noastră și este prima dintre cerințele de a ne îndeplini responsabilitățile ca slujitori. Dacă vom înțelege aceste lucruri, le vom practica atât de sârguincios ca și cum întreaga noastră viață depinde de această practică, căci într-adevăr depinde de ea.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. De ce nu a făcut Isus niciodată o greșală?
3. Ce a determinat-o pe Eva să meargă pe un curs care a condus la pierderea vieții ei, și cum a contribuit această nereușită de a-și folosi puterile sale perceptive la această pierdere?
4. Ce atitudine mentală din partea lui Adam l-a făcut să i se alăture Evei în răzvrătire?
- 5.(a) Cum putem noi să evităm greșeala fatală a primilor noștri părinți? (b) Cum a afectat această greșală standardele moderne ale binelui și răului, și ce este, prin urmare, nebunesc să presupunem?
6. Ce a făcut posibil pentru noi cunoașterea standardelor perfecte ale lui Dumnezeu, și care este primul pas în folosirea puterilor noastre perceptive?
7. Ce răsplată aduce dobândirea percepției, și a cărui lucru este aceasta o dovadă?
8. De ce unii dintre primii creștini evrei au avut nevoie în mod special de sfatul lui Pavel în Evrei 5:14, și ce le-a oferit lor hrana solidă?
9. Cum s-au arătat ucenicii lui Isus dornici să-și intensifice puterile lor perceptive, și ce diferență este prezentată prin descrierea lui Isus despre alții care au auzit pilda Lui cu privire la semănător?
10. Ce lipsă arată discuția lui Isus cu ucenicii Săi din partea unora din mulțime, și ce a subliniat Isus ca fiind un lucru necesar pentru un discernământ real?
11. De ce depinde discernământul, și cum devine evidentă nevoia de a ne instrui puterile noastre perceptive?

12. Din ce principiu înregistrat în Biblie și în Matei 25:21 putem concluziona că hotărârile aparent neimportante ne afectează deciziile majore?

13. Ce sfat biblic ne avertizează în legătură cu continua nevoie de a avansa în cunoașterea exactă?

14. Ce le-a spus Pavel creștinilor evrei care dezvăluie scopul lui Dumnezeu în oferirea de instrucțiuni?

15. De ce a fost important pentru acești evrei creștini să stăpânească puternicele argumente ale lui Pavel din scrisoarea sa către evrei?

16. Cum le-a demonstrat Isus ucenicilor Săi motivul cel mai important pentru ca noi să apreciem valoarea discernământului?

17. Care este atunci una dintre primele cerințe în îndeplinirea însărcinării noastre ca miniștri și de ce?

SPERANȚA apără mintea

VIAȚA este bunul cel mai de preț al omului. Însă dacă nu există speranță, viața își pierde valoarea și înțelesul. Potrivit medicului Eugene W. Kansky, la fiecare 60 de secunde, un cetățean american încearcă să își pună capăt zilelor, și în fiecare an, circa 20,000 de persoane chiar reușesc. Acest lucru face ca suicidul să se situeze printre primii 10 factori care provoacă moartea în Statele Unite. Pentru că lipsa speranței duce la pierderea vieții, o persoană înțeleaptă caută să își întărească mintea cu ajutorul unei speranțe puternice, solide în viitor. Creștinii sunt încurajați să folosească „speranța în mântuire, asemenea unui coif.” – 1Tes. 5:8.

Speranța este definită ca fiind „o dorință însoțită de posibilitatea obținerii lucrului dorit.” De când primul om și-a pierdut perfecțiunea pentru că nu a ascultat de Creator, rasa umană a căzut pradă nenorocirilor, disperării, bolilor și morții. Omul își dorește cu ardoare lucruri mai bune – pace, siguranță, sănătate și viață. Punându-și încrederea în avuția materială, sau într-un alt om sau organizație, omul se așteaptă să obțină acele lucruri pe care și le dorește. Astfel, speranța se naște în el, îl îndeamnă să continue, spunându-i că mâine va fi mai bine. Această speranță face ca viața să merite să fie trăită și umple inima de bucurie.

De exemplu, atunci când națiunile au ieșit din coșmarul numit al Doilea Război Mondial, liderii lumii au perceput Organizația Națiunilor Unite ca fiind ‘cea mai bună speranță a omului de a avea pace.’ Cu inimile tânjind după pace, oamenii au privit această organizație cu speranță. La semnarea cartei ei, la San Francisco în 1945, „clopotele bisericilor au răsunat. Creștinii s-au adunat în bisericile lor. Au adus laude Prințului Păcii. I-au mulțumit lui Dumnezeu că, în sfârșit, a fost creată o instituție care să „salveze generațiile viitoare de nenorocirile războiului.” – *The Churches and the United Nations*, de Walter W. Van Kirk.

Ce s-a întâmplat cu aceste speranțe aducătoare de bucurie? Walter Van Kirk mărturisește: „Nu încapă îndoială că speranțele mărețe care au luat naștere la San Francisco nu s-au adevărit complet.” Ce declarație moderată, date fiind

evenimentele recente! Speranțele neîmplinite au dus la dezamăgire, milioane sunt deznădăjduiți. Greșeala omenirii, repetată de altfel, a fost să își pună speranțele în eforturile celor slabi, ale celorlalți muritori, crezând că aceștia vor împlini dorințele inimii. Așadar, sfatul înțelept care se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu este: „Nu vă încredeți în nobili, nici în fii oamenilor, cărora nu le aparține mântuirea. Fericit este cel pe care îl ajută Dumnezeu lui Iacov, cel a cărui speranță este în Iehova, Dumnezeu Lui.” – Ps. 146:3, 5; Prov. 13:12.

Speranța clădită pe promisiunile oamenilor duce la dezamăgire, dar Iehova este „Dumnezeu care oferă speranță”, speranță clădită pe cea mai puternică fundație a universului, și anume promisiunea Sa. Scrierile divine asigură că „nu este cu putință ca Dumnezeu să mintă.” Așadar noi „avem garanții solide să ne agățăm de speranța aflată în fața noastră. Această speranță este o ancoră pentru suflet, una sigură și fermă.” Speranța pe care o dă Dumnezeu „nu duce la dezamăgire.” – Rom. 15:13; Evr. 6:18, 19; Rom. 5:5.

Inimile oamenilor plâng după pace, siguranță, sănătate și viață. Ei vor să trăiască fără amenințarea războiului, a foametei și bolilor. Cuvântul lui Dumnezeu îi îndeamnă: „Aveți încredere în Iehova și faceți bine... și el vă va da ceea ce inima voastră cere.” Iehova va împlini dorințele inimilor tuturor celor care au încredere în El, punându-le la dispoziție o lume nouă unde „va domni dreptatea.” În acea lume nouă „lucrarea adevăratei dreptăți trebuie să ducă la pace și slujirea adevăratei dreptăți, la siguranță și liniște veșnică. Poporul Meu trebuie să locuiască într-un loc pașnic, trainic, plin de încredere și în locuri de odihnă netulburate.” – Ps. 37:3, 4; 2Pet. 3:13; Isa. 32:17, 18.

Inima își dorește sănătate și viață veșnică, iar Iehova va îndeplini chiar și această dorință. Căci „El va șterge fiecare lacrimă de pe obrazul lor, și nu va mai fi moarte, nici întristare, nici suspin, nici durere. Lucrurile trecute nu mai sunt.” Ce speranță minunată este aceasta! Este ceva ce dorim cu toții și putem avea încredere totală că această speranță se va împlini pentru că Dumnezeu cel Atotputernic este cel care a promis acest lucru! Așadar, „bucurați-vă, gândindu-vă la speranța care se află în fața voastră.” Reflectați la ea, clădiți dorința sinceră de a obține „viața veșnică pe care Dumnezeu, Care nu poate minți, a promis că o va da cu multă vreme în urmă.” – Rev. 21:4; Rom. 12:12; Tit. 1:2.

Dacă promisiunea lui Iehova devine speranța noastră, atunci sufletele noastre vor avea o ancoră puternică. Asemenea unui coif, acea speranță ne va apăra mintea. Pe măsură ce calamități după calamități continuă să se abată asupra acestei lumi, așternând un sentiment de amară dezamăgire asupra celor care și-au pus speranța în această lume, speranța noastră în Lumea Nouă a lui Iehova va străluci mai tare și va fi și mai puternică. Chiar dacă ne va lovi o calamitate sub forma unui accident, persecuții, boli sau prin moartea unei ființe dragi, speranța noastră ne va da tărie să continuăm, fiind siguri că Iehova ne va binecuvânta în Lumea Lui Nouă.

Iehova este fericit atunci când slujitorii Lui prețuiesc darul vieții pe care El l-a oferit. Darul acesta ne apără mintea. Cum? Ați promis vreodată unui copil un lucru pe care el îl dorea foarte mult cu condiția să obțină o notă bună la școală?

Copilul s-a concentrat pe studiu, nu s-a lăsat distras de lucrurile din afară pentru că dorea cu ardoare să primească acel dar. În timp ce învăța, copilul și-a imaginat cum primea cadoul și încântat de acest gând, a învățat și mai mult pentru ca visul său să se împlinească. La fel, Iehova promite că îi va recompensa pe cei care se supun vocii Lui, oferindu-le viață veșnică. Fiind încântați de această idee, ne vom concentra mintea pe împlinirea vocii lui Iehova, nu ne vom lăsa distrași de nimic pentru a fi siguri că vom primi mult dorita recompensă, și anume viața veșnică.

Așadar, păziți-vă mintea, punându-vă speranța în promisiunea lui Iehova, care se va împlini cu siguranță. Faceți ca acea speranță să devină realitate, învățând care este voia lui Dumnezeu și supunându-vă ei. Fie ca atitudinea voastră să fie precum cea descrisă la Isaia 25:9: „Priviți! Acesta este Dumnezeul nostru. Ne-am pus speranța în El, iar El ne va salva. El este Iehova. Speranța noastră este în El. Să fim veseli și să ne bucurăm că salvarea va veni prin El.”

Serviciul ca o carieră

CE PĂRERE aveți despre misiunea voastră creștină? O vedeți ca fiind o ocupație mai puțin importantă decât cea a unui meșteșugar talentat? O considerați o carieră pe care doar puțini oameni o pot face? Dacă da, atunci părerea pe care o aveți despre misiune este una greșită. Pe de altă parte, dacă faceți parte dintre cei care știu că, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea este o responsabilitate pentru toți cei care susțin că sunt adepții lui Cristos, atunci considerați oare că misiunea este cel mai important lucru din viețile voastre? Considerați să serviciul vostru lumesc este pe locul doi în comparație cu misiunea? Continuați să faceți progrese în lucrarea misiunii? Dacă da, atunci misiunea a devenit o carieră.

O carieră este, desigur, un progres continuu sau un șir de realizări continue într-un anumit domeniu de activitate. Dacă nu faceți niciun efort pentru a realiza progrese în misiune, atunci aceasta poate fi cu greu numită carieră. Apostolul Pavel a fost țesător de corturi, iar Luca a fost medic, însă niciunul dintre ei nu a făcut o carieră din aceste abilități pe care le aveau. Deși aceste ocupații erau foarte importante pentru ei, constituind mijloacele prin care își câștigau existența, meseriile lor au căzut pe locul doi în comparație cu importanța misiunii. Ei au considerat că meseriile lor lumești nu erau decât mijloace care să îi ajute să își continue misiunea, pe care o considerau a fi cel mai important lucru, străduindu-se să obțină multe realizări. Misiunea era cariera lor, nu țesutul de corturi sau medicina.

Pentru ca misiunea să devină cariera voastră, trebuie ca aceasta să fie principala voastră ocupație și să fiți mereu mânați de dorința de a progresa. Dacă sunteți creștini devotați, priviți în urmă la momentul în care ați devenit creștini și puteți vedea ce progrese ați făcut. La început, vă era greu să vorbiți la studiile biblice ale congregației, dar pe măsură ce ați făcut progrese v-a fost din ce în ce mai ușor să faceți comentarii. Același lucru poate fi spus și despre predici. La început, vă era greu să predicați adevărurile lui Dumnezeu din casă în casă, dar și acest lucru a devenit mai ușor pe măsură ce ați acumulat cunoștințe și experiență. Ați revenit la acele case, ați organizat studii biblice acolo și ați ținut, în sfârșit, predici în cadrul școlii misionare teocratice, deși poate că acest lucru vi se părea imposibil la început. Poate că toate aceste activități ale misiunii au părut obstacole de netrecut la început, dar cu ajutorul credinței și eforturilor sânguincioase, ați reușit să le depășiți.

Ați făcut progrese în cadrul misiunii, dar acum, când activitățile misiunii vi se par ușoare și au devenit o parte importantă din viața voastră, continuați oare să progresați? Acum, când misiunea nu mai este ceva nou pentru voi, ați permis ca ea să nu mai fie cel mai important lucru din viața voastră? Sunteți tentați să permiteți altor lucruri să devină mai importante decât misiunea? Dacă misiunea este cariera voastră, atunci nu veți permite ca ea să își piardă din importanță, pentru că activitatea constantă desfășurată timp îndelungat a făcut ca misiunea să devină o obișnuință. Activitatea constantă ar trebui să întărească valoarea și importanța misiunii, nu să o reducă. Iată sfatul înțelept al lui Pavel către Timotei: „Îți amintesc să stârnești darul pe care Dumnezeu l-a pus în tine așa cum ai stârni un foc.” (2Tim. 1:6) Așadar, stârniți darul misiunii.

Dacă inima voastră aparține misiunii creștine, veți progresa de la an la an. Nu veți permite ca alte activități să fie mai importante decât misiunea. Dacă alte lucruri devin mai importante ca aceasta, veți fi tentați să considerați că misiunea este un lucru întâmplător în viața voastră, așa cum popoarele creștinătății își privesc religiile. În loc să faceți acest lucru, concentrați-vă atenția în continuare asupra misiunii. Considerați că aceasta este cariera voastră și faceți mereu progrese. Faceți în așa fel încât misiunea să devină cea mai importantă activitate din viața voastră.

MISIUNEA POATE FI O CARIERĂ PENTRU TOȚI

Apostolul Petru a renunțat la pescuit, dedicându-și tot timpul misiunii. Petru i-a spus lui Isus: „Privește! Ne-am abandonat lucrurile și Te-am urmat.” Isus le-a spus la rândul Lui: „Adevărat vă spun vouă, nimeni nu și-a părăsit casa, sau soția, sau frații, sau părinții sau copiii de dragul Împărăției lui Dumnezeu, fără să primească mult mai multe lucruri acum, iar în sistemul lucrurilor ce va să vină va primi viață veșnică.” (Luca 18:28-30) Prin această declarație și prin acțiunile lui Petru puteți vedea ce importanță trebuie acordată misiunii creștine. Misiunea este mai importantă decât rudele și bunurile pe care le aveți.

Deși astăzi un slujitor devotat lui Dumnezeu poate predica cu normă întreagă, în calitate de pionier într-un loc îndepărtat, aflat la distanță de orașul său natal,

părăsindu-și astfel rudele și casa, un alt slujitor devotat poate face ceea ce a poruncit Isus într-un alt mod. Cum? Acceptând ca misiunea să fie cariera sa și acordând mai puțină importanță soției, copiilor, rudelor și căminului. Într-un fel, el își părăsește familia, deși continuă să își îndeplinească responsabilitățile domestice. Pavel susține această atitudine, în care misiunea este mai importantă decât soția unui martor, la 1 Corinteni 7:29: „De acum înainte, fie ca cei care au soții să se comporte ca și cum nu ar avea nicio soție.” Apostolul nu a vrut să spună că soților nu ar trebui să le mai pese de soțiile lor sau să nu le acorde suficientă atenție – a vrut să spună să soțiile ar trebuie să ocupe locul doi, după misiune.

Un bărbat își poate transforma misiunea într-o carieră și dacă își petrece majoritatea timpului dedicat misiunii în activități de pionierat sau dacă își dedică doar o parte din timp misiunii, în timp ce restul îl folosește pentru rezolvarea obligațiilor sale financiare. Indiferent de timpul pe care îl poate dedica activității de predicare, el trebuie să se considere un misionar cu normă întreagă. Serviciul lui lumesc ocupă locul doi. Același lucru este valabil și pentru o soție devotată lui Dumnezeu. Cariera ei nu este căminul, cariera ei este misiunea.

Mulți tineri care sunt în școală așteaptă cu nerăbdare momentul în care vor putea să își înceapă cariera pentru care s-au pregătit mergând la cursuri. Mulți alții trec prin școală fără să se gândească ce carieră vor îmbrățișa. Dar acest lucru nu se întâmplă cu tinerii care și-au devotat viața slujirii lui Dumnezeu. Atunci când s-au devotat Lui, ei și-au ales deja cariera – cariera misiunii. Ei ar trebui să aștepte cu nerăbdare momentul în care vor absolvi, atunci când vor putea să se dedice total carierei, poate petrecându-și tot timpul în misiuni de pionierat. Când a venit vârsta, ei pot face așa cum a spus Isus, la propriu – să își lase părinții, frații și surorile acasă de dragul Împărăției. Pot face acest lucru mergând în misiune acolo unde este mai mare nevoie ca adevărurile lui Dumnezeu să fie auzite. Acesta poate fi un pas înainte, care să îi ajute să progreseze în alte domenii ale misiunii.

OPORTUNITĂȚI PENTRU PROGRES

Pentru cei noi, dar și pentru cei care sunt membri de mult timp în organizație, există numeroase oportunități de a obține privilegii mai importante în misiunea organizației teocratice a poporului lui Dumnezeu. Misiunea pe teren în sine oferă oportunități nelimitate pentru ca toți să crească și să progreseze. Apoi, există promovarea la statutul de pionier care predică cu normă întreagă sau oportunitatea de a lucra ca păstori speciali care călătoresc și deservesc congregațiile și adunările poporului devotat al lui Iehova. Munca lor prin care îi încurajează și îi ajută pe creștinii din ziua de azi poate fi comparată cu munca unora dintre supraveghetorii congregației creștine din primul secol. Aceștia călătoreau de la o congregație la alta pentru a da învățături fraților lor creștini și pentru a organiza misiunea. A servi în calitate de reprezentat delegat al corpului de guvernare a organizației creștine este un mare privilegiu pentru cei care se dovedesc demni. Aceasta este o mare realizare pentru progresul lor în cadrul misiunii.

O altă oportunitate importantă de a progresa în cadrul misiunii este să lucrați la o casă Betel care conduce misiunea într-o anumită țară. Și după ce ați obținut

această responsabilitate, progresul în cadrul misiunii nu se oprește. Pentru cei care lucrează într-o casă Betel, există multe oportunități pentru vă asuma responsabilități și mai mari.

În cadrul congregațiilor, există sarcini de supraveghere pe care le puteți obține și astfel puteți progresa în cadrul misiunii. Scripturile vă încurajează să căutați să vă asumați cele sarcini: „Dacă cineva dorește să își asume sarcina de supraveghetor, atunci el dorește să facă o lucrare bună.” (1Tim. 3:1) Dacă nu doriți să progresați asumându-vă sarcini de responsabilitate în cadrul congregației sau refuzați să le acceptați atunci când ele vă sunt oferite, atunci mai puteți spune oare că misiunea este cariera voastră? Oare nu cumva alegeți să rămâneți nemișcați, în loc să progresați?

Aveți curaj să vă asumați sarcina de a învăța pe cineva despre misiune, atunci când vi se cere acest lucru, căci aceasta este o dovadă că voi înșivă progresați în cadrul misiunii. Luați în considerare posibilitatea de a servi acolo unde misiunea are cea mai mare nevoie în țara voastră sau în altă țară, făcând alt pas înainte în direcția progresului. Există multe oportunități prin care puteți să ajutați organizația teocratică, oportunități care vă permit să progresați în cadrul misiunii. Acceptați cu bucurie fiecare oportunitate care să vă dea voie să progresați. Nu vă mulțumiți să stați pe loc, ci arătați că doriți să vă implicați, așa cum a spus Isaia: „Iată-mă! Trimite-mă.” – Isa. 6:8.

Stabiliți-vă țeluri personale pentru progres, astfel încât abilitatea voastră de a lucra cu Cuvântul lui Dumnezeu și de a-l răspândi să se îmbunătățească continuu. Vă puteți propune să predicați mai bine, să învățați argumentele Scripturilor pentru a putea învinge obiecțiile aduse împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, să învățați cum să explicați învățăturile Scripturilor care sunt dificil de înțeles, să vă amintiți textele Scripturilor, să vă prezentați mai bine atunci când călcați pragul unei case pentru a doua oară, să vă îmbunătățiți capacitatea de a conduce studii biblice ș.a.m.d. Atunci când v-ați atins unul dintre scopuri, stabiliți-vă unul nou pentru a putea progresa mereu.

Fiți un slujitor harnic al lui Dumnezeu, pentru care misiunea este cel mai important lucru și principala ocupație. În loc să fiți preocupat să adunați lucruri materiale, căutați „mai întâi Împărăția și dreptatea ei.” (Mat. 6:33) Faceți în așa fel încât misiunea să devină cariera voastră.

Instruiți-vă

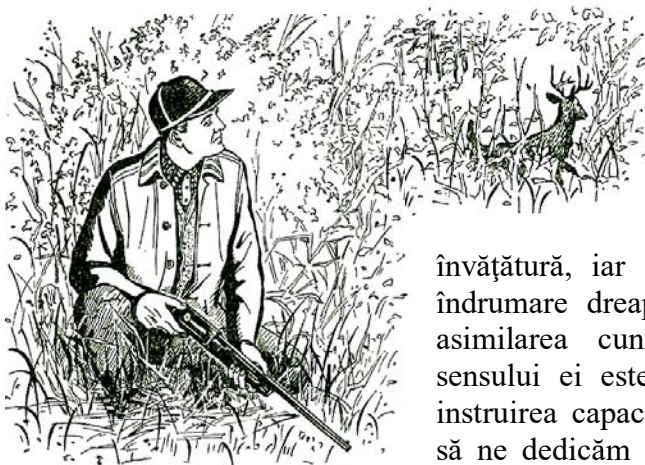
**abilitățile
perceptive**

CEI care urmează astăzi profesia adevăraților miniștri Creștini sunt comparați în profeție, cu pescarii și vânătorii. Prevestind o vreme în care Dumnezeu va face o lucrare de reconciliere, Ieremia consemnează: „Iată, trimit să fie chemați mulți pescari”, spune Iehova, ‘și aceștia îi vor pescui cu siguranță; apoi voi trimite să fie

chemați mulți vânători și aceștia îi vor vâna pe orice munte, pe orice deal și în crăpăturile stâncilor.” (Ier. 16:16) Semnificația acestei profeții a fost clarificată când Isus le-a spus discipolilor Săi: „Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni.” – Mat. 4:19.

² Dacă ne caracterizăm ca vânători și pescari de oameni, trebuie să fim discipoli și imitatori ai lui Isus Cristos. Trebuie, mai întâi de toate, să dobândim o cunoștință exactă a Cuvântului lui Dumnezeu, cum a făcut Isus, înțelegând întreaga semnificație, pentru a fi capabil de a discerne cu claritate rezultatul cursului acțiunii. Aceasta înseamnă că trebuie să ne implicăm serios în instruirea capacităților noastre perceptive, pentru a fi folosite în cadrul ministerului. Ieșind din lume, noi suntem debutanți în iscusință, novici. Oricine poate duce o armă în pădure, dar asta nu îl face vânător. Vânătorul iscusit este determinat asupra obiectivului său, cu ochii și urechile vigilente, urmărind orice semn de pradă. El știe că altfel, s-ar putea înfometa sau, mai rău, să dea peste ascunzătoarea unui leu sau a unui șarpe veninos. Vânătorul de succes învață să recunoască fiecare semn de vânat, el învață să interpreteze aceste semne în mod corect în ansamblul lor și de asemenea, învață să folosească aceste semne pentru a-și vâna prada. În mod asemănător, așa cum abilitatea vânătorului este perfecționată prin experiență reală și așa cum Isus a învățat supunere prin suferință, instruirea capacităților noastre de discernământ, ca miniștri Creștini, nu presupune doar înțelegerea ideilor teoretice. (Evr. 5:8) Trebuie să aplicăm în serviciul ministerial de teren înțelepciunea dobândită de sus, pentru a fi practică și rodnică. Doar astfel poate funcționa în scopul salvării noastre și a celor căutați. – 1Tim. 4:16.

³ Un asemenea drum nu poate fi urmat fără efort considerabil. „Este adevărat că nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire; dar apoi, celor care au fost instruiți prin ea, le dă un rod pașnic, adică dreptatea.” (Evr. 12:11) Dreptatea este calea de a face ceea ce trebuie și dacă ne ținem de ea, trebuie ca capacitățile noastre perceptive să fie instruite prin disciplină corectă. Aceasta înseamnă mai mult să ne impunem să evităm a dezvolta obiceiuri leneșe sau a adormi în indiferență. Căutarea comorilor ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu și folosirea cunoștinței pe teren, în cel mai efektiv mod, cere vigilență și o minte

atentă. Ce rezultate presupui că va avea vânătorul, care stă visător în umbră, cu arma proptită de copac?

⁴ Proverbul spune: „Cel înțelept va asculta și va dobândi și mai multă învățătură, iar omul cu pricepere va primi o îndrumare dreaptă.” (Prov. 1:5) De vreme ce asimilarea cunoștinței exacte și înțelegerea sensului ei este una dintre primele cerințe în instruirea capacităților de discernământ, trebuie să ne dedicăm serios iscusinței. Să considerăm

două căi prin care se poate realiza acest lucru: prin studiu sau prin observare. Vânătorul experimentat realizează că a ști ceea ce caută este cunoștința fundamentală a profesiei sale. Astfel, el învață să recunoască și să distingă diferitele tipuri de urme de animale. El ajunge să cunoască obiceiurile de hrănire a diferitelor tipuri de vânat, semnificația tuturor sunetelor diferite pe care le aude și dacă sunt de interes imediat în realizarea obiectivului său. Cu acest echipament, el este pregătit să îi dea de urmă prăzii sale și să o atace prin surprindere. Doar novicele sau debutantul dă târcoale, până ce vânatul îi sare în față.

⁵ Studiul nostru biblic trebuie să urmeze același model. De vreme ce trebuie să avem cunoștință exactă, dacă vrem să fim mai eficienți în însărcinarea noastră ca vânători și pescari de oameni, atunci trebuie să folosim aceste tehnici de vânatoare și pescuit în căutarea adevărilor ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, trebuie să învățăm să dezvoltăm o conștiință ascuțită a ceea ce studiem și cum se raportează acest lucru la însărcinarea noastră ministerială. Nu vom fi satisfăcuți doar cu o viziune de suprafață, ci vom fi vigilenți la fiecare fațetă a semnificației materialul avut în vedere.

⁶ De exemplu, când te pregătești pentru studiul de congregație al *Turnului de Veghere*, faci mai mult decât să găsești și să marchezi răspunsurile la întrebările tipărite în josul paginii? Ține minte exemplul vânătorului care dă târcoale prăzii și o atacă prin surprindere. A avea în vedere paragraful unul câte unul, cu întrebarea și răspunsul său este asemenea vânătorului care vede urmele una câte una, fără a recunoaște ce reprezintă în legătură cu urma lăsată de prada sa. În timp ce ne familiarizăm, fără îndoială, învățând doar câteva răspunsuri la câteva întrebări din studiul nostru, nu trebuie să uităm sfatul înțeleptului vânător Pavel, care a spus: „De aceea trebuie să dăm o atenție mai mult decât obișnuită lucrurilor pe care le-am auzit, ca nu cumva să mergem în derivă.” (Evr. 2:1) Cât vor fi de benefice și de durabile rezultatele studiului nostru dacă înțelegem „sensul” întregului articol, recunoscând și aplicând fiecare punct al studiului nostru în dezvoltarea temei articolului, considerând aplicarea textelor biblice menționate, fără a fi citate, aducând în mintea noastră argumentele principale și dovezile biblice, care duc, pe un drum clar, spre concluzii importante, întotdeauna obiectivul fiecărui articol de studiu, publicat în *Turnul de Veghere*.

⁷ Studiul personal este sporit dacă suntem vigilenți în a discuta cu frații noștri aspecte noi și dificile, pe care le-am învățat. Nu doar pentru că aceste aspecte sunt mai clar distinse, ci pentru că devin, în mod sigur, parte folositoare a depozitului nostru de cunoaștere, acesta fiind un ansamblu fundamental pe care pot fi construite alte adevăruri noi și avansate. Această rotație constantă a informației dobândite va veghea împotriva stagnării, iar principiile importante învățate mai întâi, cu mulți ani în urmă, vor fi mereu proaspete, atunci când va fi nevoie să iei decizii. În conversațiile cu frații, dinainte și după adunări, atunci când mergi sau te întorci de pe teren, în pregătirea pentru analizele scrise de la școala ministerială teocratică, interesul tău de a-ți accentua propria perspectivă va stimula interesul celorlalți, iar tu vei îndeplini binele, atât pentru tine însuși, cât și pentru frații tăi.

„Planurile eșuează unde nu există o discuție confidențială, dar se împlinesc când sunt mulți sfătuitori.” – Prov. 15:22.

NEVOIA DE STUDIU DE GRUP

⁸ Totuși, oricât de util ar fi studiul individual și discuțiile private cu ceilalți, dacă vrem să ne dezvoltăm capacitățile perceptive în studiu complet, trebuie să participăm la adunările de grup din cartierul imediat. La fel cum privim calea de comunicare a lui Dumnezeu, pentru instruirea Cuvântului Său, tot așa ar trebui să căutăm expunerea organizată a acelor indicații, pentru deplina lor înțelegere. Când studiem în grup cu alții, care sunt maturi, suntem protejați de la a trage concluzii neînțelepte, ca rezultat al interpretării individuale a unui aspect dintr-un sfat. Astfel, putem compara răspunsurile fraților noștri cu cele pregătite de noi. Ești vigilent la această oportunitate și prevedere? Îți verifici cunoștința și înțelegerea cu ceea ce se discută? Se poate să fi complet de acord cu ceea ce se spune. Încă mai înveți noi moduri de a-ți exprima aceeași idee și vei dobândi, cu siguranță, noi idei la fiecare întâlnire. Dar dacă auzi expunându-se un lucru, pe care nu-l înțelegi complet, sau pe care îl înțelegi diferit, atunci vei vrea să îl notezi, pentru a-l lămuri mai târziu, pentru ca adevărul, pe care-l urmezi să nu fie deviat prin concluzii neclare sau greșite. Un vânător înțelept și experimentat nu va permite să fie deviat de la drum, când încercarea nu este sigură. El va încetini și va cerceta, până când va fi sigur de direcțiile sale, iar apoi va porni din nou, cu seriozitate, spre a-și urmări prada

⁹ La fel și noi ar trebui să fim treziți și vii, atunci când ascultăm discuțiile instructive, prezentate la adunările publice, adunări de serviciu și în cadrul școlii ministeriale teocratice din Sala Regatului. Uneori, tindem să stăm jos și să lăsăm discuțiile să curgă peste noi, absorbind doar acele puncte care reușesc să nu se îndepărteze de noi. Acest lucru se aseamănă cu vânătorul, care așteaptă pasiv, dar totuși optimist, ca prada să-i cadă în poală. Un student adevărat al Cuvântului lui Dumnezeu va învăța să asculte, asemenea discipolilor lui Isus, hotărâți să înțeleagă mai mult decât cele esențiale. (Marc. 4:10) Dacă suntem cu adevărat vigilenți atunci când ascultăm o discuție, nu doar că vom auzi cuvintele rostite, dar vom și gândi, învățând să urmăm ideile oratorului, asociind punctele introduse cu cele deja prezentate, cântărind dovezile oferite ca suport al argumentelor, considerând plinătatea dovezilor prezentate sau a răspunsurilor la întrebările ridicate pe marginea subiectului. Apoi, pentru a ne testa percepția și a ne îndeplini responsabilitatea de a folosi, în mod benefic, ceea ce am învățat, putem să rezumăm discuțiile cuiva care nu a putut fi prezent. Menționează punctele care au fost atinse, argumentele și scripturile folosite ca dovadă. O astfel de atenție, precaută și grijulie, la ceea ce se spune, implică practica și agerimea discernământului, dar, de mai multe ori, novicele devine un vânător iscusit după ce-și studiază sânguincios abilitatea. Pe lângă acestea, când Cuvântul lui Dumnezeu este expus în prezența noastră, ce atitudine ar trebui să avem? Simpla apreciere a adevărilor oferite și dorința sinceră de a învăța ar trebui să fie suficiente pentru a ne face să „acordăm mai mult decât atenția obișnuită”, dar când realizăm cât de

vitală este instruirea capacităților noastre perceptive pentru evoluția și maturitatea noastră spirituală, salutăm fiecare oportunitate pentru a ne exercita discernământul.

¹⁰ Un alt mod important de a dobândi cunoașterea și informația este prin observare. Apostolul Pavel sfătuiește: „Amintiți-vă de cei care sunt în fruntea voastră [adică în cadrul organizației lui Dumnezeu], care v-au spus cuvântul lui Dumnezeu, și, privind cu atenție rezultatul purtării lor, imitați-le credința.” (Evr. 13:7) Observați că apostolul nu ne spune aici doar să „imităm” acțiunile acestor oameni. El spune că ar trebui să absorbim aceeași credință, care îi motivează pe ei în faptele lor exemplare. Acest lucru presupune discernământ, percepție ascuțită. Sfatul practic al lui Pavel de aici înseamnă că trebuie să veghem conducerea lui Iehova prin organizația Sa, adică, cei care reprezintă organizația lui Dumnezeu în congregație, ca supraveghetori. Noi putem, să observăm, mai ales, în mod productiv, categoria „sclavului fidel și prevăzător”, care a fost desemnată deasupra tuturor intereselor Sale din Regat. „Prin înțelepciune se construiește o casă și prin discernământ se consolidează. Prin cunoștință se umplu camerele ei cu toate bunurile plăcute, de preț. Cel ce-și folosește forța cu înțelepciune este un adevărat bărbat, iar omul care are cunoștință își înnoiește puterea. Căci vei purta războiul după o îndrumare dreaptă și în mulțimea sfătuitoarelor va fi salvarea.” – Prov. 24:3-6.

¹¹ Iehova conduce calea organizației Sale prin sfântul Său spirit, forța Sa activă. După o perioadă de optzeci de ani, în vremurile actuale, suntem capabili să observăm încrederea acelei căi. Recunoscând binecuvântările bogate, pe care Iehova le-a turnat peste categoria „sclavului fidel și prevăzător”, nu putem noi conchide că vor rezulta aceleași beneficii pentru indivizii care urmează acel exemplu, care își modelează calea după cea urmată de către organizația Sa? Atunci, de ce să insistăm asupra alegerii căii noastre, stabilindu-ne propriile noastre standarde sau încercând să ne evaluăm propria judecată mai presus decât cea a acestui „sclav”, care s-a dovedit fidel? Acest lucru ar fi zadarnic ca drumul vânătorului, care se ia după o urmă falsă. Oricât de mult s-ar convinge cineva că se află pe calea cea bună, realitatea este că prada sa nu se află la capătul drumului. De ce să ne amăgim cu speranțe false sau idei personale? Oricât de convingși am fi și cât de mult am încerca, prețul vieții nu se obține prin urmarea istorisirii, născocite cu măiestrie. (2Pet. 1:16) „Calea nebunului este dreaptă în ochii lui, dar cine ascultă sfatul este înțelept.” – Prov. 12:15.

¹² Totuși, nu trebuie să fim prinși în capcana de a urma orbește organizația oamenilor. Observați dojana lui Pavel: „Priviți cu atenție rezultatul purtării lor.” (Evr. 13:7) Astfel, o observație atentă trebuie făcută rezultatelor activității lor, dacă este bună sau rea. Acest lucru se află în completă armonie cu următoarele cuvinte ale lui Pavel: „Noi deci, toți cei maturi, să avem acest mod de gândire [...] în măsura în care am făcut progrese, să continuăm să umblăm ordonat în aceeași direcție. Deveniți imitatorii mei în unitate, fraților și uitați-vă bine la cei care umblă după exemplul pe care îl aveți în noi.” – Filip. 3:15-17.

¹³ Uneori, un supraveghetor sau cineva important din organizația lui Dumnezeu, va lua o cale greșită, iar rezultatele nu vor fi evidente pentru ceva timp. De aceea,

discernământul este esențial pentru a urma exemplul celor care preiau conducerea. Dacă imităm oamenii, este ușor să fim înșelați, dar dacă urmăm sfatul lui Pavel și căutăm să imităm credința acestor oameni, atunci vom fi ghidați de Cuvântul lui Dumnezeu și conduși de spiritul lui Dumnezeu. Exercițiul capacităților noastre perceptivă ne va îndruma să distingem și răul și binele. Astfel, diferențierea dintre bine și rău nu înseamnă doar a vedea și distinge contrastele sau contrariile. Ceea ce este greșit trebuie văzut și detestat pentru ceea ce este, o încălcare a legii lui Dumnezeu. (Amos 5:15; 1 Ioan 3:4) Procedând astfel, nu vom trece cu vederea acest lucru doar pentru că este practicat de cineva, față de care avem iubire sau respect. (Deut. 13:6-9) Adam a făcut această greșală în credință. El a știut diferența dintre bine și rău și faptul că Eva a luat-o pe calea greșită, dar nu a detestat suficient fapta cea rea, pentru a permite să controleze dragostea care credea că o are pentru Eva. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi căutat bunăstarea ei și ar fi urmat o cale de comportament compatibilă cu conștientizarea sa că Iehova nu poate și nu va binecuvânta faptele rele. Încălcarea unui principiu este greșită, indiferent de cine este vinovat. Dacă vrem să ne dezvoltăm discernământ adevărat, trebuie să învățăm să evaluăm o problemă prin și în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, nu prin indivizii care sunt implicați. – Prov. 3:5, 6; 10:23.

ÎNTELEGerea SENSULUI UNUI SFAT

¹⁴ Un alt factor de observare util este înțelegerea sensului unui sfat atunci când este oferit. Disciplina, aplicată în mod corect, se va deprinde, indiferent dacă este administrată unui individ sau unui colectiv. „Cine mustră un om va găsi după aceea mai multă favoare decât cine lingușește cu limba”. (Prov. 28:23) Știind că acest sfat este pentru binele nostru, noi îl prețuim cum facem și cu Tatăl nostru cresc pentru că are grijă cu dragoste ca noi să fim mântuiți. Dar, înțelegerea sensului unui sfat necesită acordarea atenției cuvenite rugăciunii. Așa cum nu ne putem aștepta să acumulăm cunoaștere și să o reținem fără să o sistematizăm pe deplin, nici nu putem înțelege întreaga semnificație a disciplinei și formării, aplicând-o cu înțelepciune, fără a medita sincer asupra ei, având în vedere faptele prezentate în lumina scripturilor, la fel ca și vânătorii experimentați care continuă să adauge semne cinegetice pentru a însemna traseul, pentru a nu da greș.

¹⁵ Indiferent de sfatul dat sau cui îi este adresat, putem aproape sigur găsi o modalitate care ni se poate aplica și nouă înșine dacă suntem atenți. „Mustră-i în văzul tuturor pe cei care practică păcatul, pentru ca și ceilalți să se teamă” a spus Pavel. (1 Tim. 5:20) Isus nu a dat celor care l-au ascultat predica de pe munte nici o justificare pentru siguranța de sine atunci când i-a avertizat: „Ați auzit că li s-a zis celor din vechime: ‘Să nu ucizi. Cine ucide va da socoteală înaintea tribunalului’. Cu toate acestea, Eu vă spun că cine ține mânie pe fratele său va da socoteală înaintea tribunalului”. Putea cineva dintre ascultătorii Săi să spună că nu a ținut niciodată nici un fel de mânie față de frații săi? Isus i-a avertizat în continuare pe ascultătorii Săi: „Ați auzit că s-a zis: ‘Să nu comiți adulter’. Dar Eu vă spun că cine privește insistent o femeie în așa fel încât s-o poftască a și comis adulter cu ea în inima lui”. (Mat. 5:21, 22, 27, 28) Cine dintre cei care aud în interiorul lor

vocea lui Isus, ar putea să-și verifice conștiința, fără a se simți vinovați? În aceste zile, în care răutatea avansează, noi trebuie să fim atenți pentru a discerne sensul tuturor cuvintelor din sfaturile pe care le primim de la Cuvântul lui Dumnezeu prin intermediul organizației Sale.

¹⁶ Atunci când membrilor congregației li se citește o scrisoare prin care li se anunță că o persoană este dată afară din congregație din cauza greșelilor grave făcute, ce simți? Tristețe că unui frate sau unei surori îi este refuzat sau este lipsit de dreptul de a-și exercita judecata și de a imita credința servitorului lui Dumnezeu „sclavul fidel și prevăzător”? Ar trebui să ne întristeze. Dar simți, de asemenea, nevoia de a-ți întări propria poziție în conformitate cu hotărârea lui Dumnezeu de a face bine? Iei în considerare în mod serios acele acte de conduită care au contribuit, pas cu pas, la consecințele comportamentului fratelui tău care a dus la acest rezultat? Îți analizezi cu sinceritate propriul tău comportament pentru a elimina orice posibilitate de a repeta eroarea pe care a făcut-o el sau îți ascunzi încălcările minore, ca fiind neimportante, nu de o însemnătate suficientă pentru vreun motiv de îngrijorare? Creștinul matur știe că niciodată nu poate lua nimic de bun, indiferent de cât de exagerate ar putea părea rezultatele finale cu privire la vreun neajuns. – 1Cor. 10:12.

¹⁷ Dacă noi nu aplicăm asupra noastră sfaturile și învățătura primită în mod regulat prin intermediul organizației lui Dumnezeu, atunci devenim precum vânătorului care vede urmele vânatului, dar le ignoră și merge în altă direcție. Acest comportament va duce la eșuarea începerii luării unor decizii înțelepte, noi fiind în întregime incapabili să ducem la îndeplinire scopul principal pentru care am primit învățătură și instruire, pentru a deveni „împlinitori ai Cuvântului”, folosindu-l în predicarea și predarea „acestei vești bune a regatului”. Martorii lui Iehova au o organizație a adevărului. Ea a fost obținută prin urmarea treptată, plină de credință, a îndrumărilor lui Iehova, ei refuzând să fie distrași de piste false, care i-ar fi făcut să umble dintr-un loc în altul. Dacă noi, ca indivizi, avansăm spre maturitate, trebuie să susținem adevărul acestei organizații. Trebuie să obținem informații precise, utilizând puterile noastre perceptivă, pentru înțelegerea sensului lor și aderarea strictă la acestea, fără a ne lăsa influențați să urmăm piste false. (1Tim. 1:3, 4) Protecția noastră va fi găsită prin studierea continuă și cu grijă a Cuvântului lui Dumnezeu, prin acceptarea muștrărilor și prin solicitarea constantă a sfaturilor organizației lui Dumnezeu.

¹⁸ Acesta nu este momentul să stăm liniștiți. Prin separarea noastră de sistemul actual de lucruri, prin schimbarea modului nostru de gândire și prin asocierea noastră la învoiala cu Dumnezeu, am făcut un pas înainte. Dacă nu ne creștem capacitatea de gândire, ne vom pierde locul în societatea Lumii Noi. Ascultați Cuvântul lui Iehova: „Când înțelepciunea va intra în inima ta și cunoștința va fi plăcută sufletului tău, atunci capacitatea de gândire va veghea asupra ta și discernământul te va ocroti”. „Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire, vă va păzi inima și mintea prin Isus Cristos. [...] Lucrurile pe care le-ați învățat și, de asemenea, le-ați acceptat, pe care le-ați auzit și le-ați văzut în legătură cu Mine, pe

acestea să le practicați; iar Dumnezeuul păcii va fi cu voi”. – Prov. 2:10, 11; Filip. 4:7-9.

¹⁹ Formează-ți puterile perceptive. Procedând astfel, nu doar că te vei califica pentru primirea hranei spirituale pe care Iehova o oferă organizației sale mature, dar prin deciziile corecte luate în împrejurări care te vor încerca vei fi capabil să stai cu încredere în rândurile celor care sunt vânători abili și pescari de oameni, învățători ai Cuvântului lui Iehova din noua societate a Lumii Noi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu ce a fost asemănată profesia ministeriatului creștin din profeție, și cum a făcut Isus clar înțelesul acesteia?
2. De ce este importantă pentru minister instruirea capacităților noastre perceptive, și cum este ilustrat acest lucru?
3. De ce este importantă disciplina și programul strict în instruirea capacităților noastre perceptive?
4. Care sunt în mod deosebit cele două moduri prin care puterile noastre de discernământ pot fi formate?
5. De ce nu putem să fim noi mulțumiți doar cu o simplă privire superficială asupra lucrurilor pe care le studiem în Biblie?
6. În pregătirea pentru studiul *Turnului de Veghere* ce putem face mai mult decât să marcăm răspunsurile la întrebările tipărite, și de ce este atât de important să facem mult mai mult decât atât?
7. Ce percepție crescută va rezulta din conversația cu frații noștri cu privire la subiectele noi și dificile care sunt învățate?
8. De ce studiile de grup sunt atât de esențiale pentru un discernământ complet și corect al Cuvântului lui Dumnezeu?
- 9.(a) Ce atitudine a minții din cadrul întâlnirilor publice, întâlnirilor serviciului și al ministerului școlar teocratic ne va aduce cele mai multe beneficii? (b) De ce ar trebui să întâmpinăm orice ocazie de a ne exercita discernământul?
10. Ce fel de cercetare ne recomandă Pavel pentru a ne clădi credința, și ce necesită acest lucru?
11. Ce pericole și ce rezultate rele vor fi evitate prin urmarea individuală a drumului pe care Dumnezeu a îndreptat organizația Sa?
12. Totuși, cu privire la acest lucru, de ce capcană trebuie să fim noi conștienți, și ce cuvinte de precauție sunt incluse în sfatul lui Pavel?
- 13.(a) De ce este atât de esențial discernământul real pentru a-i urma pe cei care conduc? (b) Care este semnificația mai profundă a „distingerii binelui și răului”, și cum trebuie să învățăm să evaluăm o problemă?
14. Care este un alt factor în procesul de învățare prin observație, și ce implică obținerea a cât mai mult din aceasta?
- 15, 16. Care ar trebui să fie atitudinea noastră cu privire la sfat chiar dacă ni se aplică în mod direct sau nu?

17.(a) Care pot fi rezultatele pentru neaplicarea asupra propriei persoane a sfatului și a instruirii primite prin organizația lui Dumnezeu? (b) Ce trebuie să facem noi ca indivizi pentru a avansa către maturitate?

18, 19. Care sunt beneficiile la care trebuie să ne așteptăm prin sporirea capacitățile noastre de gândire și de formare a puterilor noastre de percepție?

Pacificatorul paralizat

„Organizația Națiunilor Unite ca pacificator a fost paralizată de la bun început de conflictul dintre lumea occidentală sub conducerea Statelor Unite și blocul sovietic.

„Toate încercările de a asigura pacea printr-un guvern internațional al națiunilor suverane au căzut victime unei contradicții inerente tocmai acestor încercări. Stabilirea unui guvern eficient al națiunilor suverane pare să fie o contradicție în termeni care poate fi eliminată numai printr-un atac direct asupra suveranității naționale în sine.” – *The Encyclopædia Britannica*, volumul 17, pagina 414 (1959).

Creșterea fenomenală a martorilor lui Iehova în 179 de țări, i-a făcut pe mulți să se întrebe – Cine finanțează lucrarea? Societatea este încântată să răspundă acestei întrebări precum și altora referitoare la acest lucru.

Î. *Martorii lui Iehova practică zeciuiala?*

R. Nu. În congregația precreștină a lui Iehova zeciuiala a fost metoda lui Dumnezeu de a-i sprijini pe lucrătorii templului Său numiți leviți, care nu aveau terenuri tribale asemenea celor din anumite orașe. Chiar și atunci credincioșii lui Iehova erau liberi să ofere voluntar contribuții pentru proiecte speciale cum ar fi pentru mobilierul tabernacolului și mai târziu pentru templu. (Ex. 35:29; 1Cron. 29:17) Iehova a fixat în cuie la stâlpul de tortură al lui Isus vechea lege a legământului. După cum afirmă Pavel: „Cristos este sfârșitul Legii”. (Rom. 10:4) Donarea creștină acționează în întregime din dragoste, niciodată prin constrângere așa cum este subliniat în 2 Corinteni 9:7: „Fiecare să facă așa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubește pe cel ce dă cu bucurie”. Aceasta este metoda biblică practică de către martorii lui Iehova.

Î. *Aprobați plicurile de colectare, propaganda pentru fonduri, dineuri și alte metode similare de strângeri de fonduri?*

R. Când creștinii sunt învățați în mod corect despre Cuvântul lui Dumnezeu și încep să-l cunoască pe Iehova și scopurile Sale, aceștia susțin lucrarea Regatului Său de bunăvoie. Nu este necesară constrângerea lor pentru ca ei să ofere, făcându-se apel la satisfacerea plăcerilor sau la hărțuirea lor. Deoarece creștinismul nu a reușit să ofere poporului său hrana spirituală el trebuie acum să recurgă la astfel de lucruri precum jocul de bingo, bazare, tombole, carnavaluri, închirierea de strane, cutia milei, zeciuiala și chiar predici speciale pentru strângerea de fonduri. Isus nu a folosit niciodată aceste metode și nici martorii contemporani ai lui Iehova. – Mat. 10:8.

Î. *Cum finanțați aceste proiecte cum ar fi o școală nouă, construirea unui cămin în Brooklyn și birouri noi în sucursalele din întreaga lume? Toate acestea sunt finanțate de către sediul central?*

R. Iehova Dumnezeu și-a dezvăluit minunatele Sale calități de iubire, înțelepciune, dreptate și putere tuturor copiilor Lui din fiecare țară. (Ioan 6:45) Fără discriminare fiecare persoană care se dedică voinței lui Dumnezeu are privilegiul de a-și oferi timpul său, energia și suportul său material cauzei lui Iehova, ceea ce reprezintă apărarea numelui Lui prin Regatul Său de către Isus Cristos. Iehova revarsă spiritul Său sfânt asupra tuturor martorilor Săi permițându-le „să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să împartă ce au, strângându-și la loc sigur drept comoară pentru viitor o bună temelie, ca să apuce strâns adevărata viață”. (1Tim. 6:18, 19) Acest spirit al altruismului îi motivează pe martorii lui Iehova să sprijine lucrarea Regatului în propria lor țară cât mai mult timp posibil. Anul trecut în 179 de țări un număr de 916,332 de martori au contribuit cu 131,662,684 de ore predicând Cuvântul lui Dumnezeu pentru alții. Ei au făcut 44,440,077 de vizite persoanelor interesate și au efectuat în fiecare săptămână 640,458 de studii biblice la domiciliu. Cheltuielile de a merge către și din aceste case au fost suportate de persoanele care fac apelul. Aceasta a fost în plus față de sprijinul financiar acordat pentru îngrijirea Sărilor Regatului unde se întâlnesc martorii lui Iehova. Această muncă făcută cu dragoste a fost recompensată de Iehova cu o creștere de 69,027 de martori noi botezați.

În Statele Unite, recent, Societatea a observat nevoia de cămine și facilități școlare noi. Planurile de construcție au fost anunțate congregațiilor și martorii au fost invitați să contribuie cu privire la această cheltuială. Răspunsul a fost satisfăcător. Mulți au trimis daruri. Toate aceste expresii ale dragostei au fost apreciate foarte mult. Astăzi, noua școală biblică Turnul de Veghere din Gilead este operațională, cu cei 101 de studenți în clasa din prezent aduși din toată lumea cu cheltuielile plătite. În plus, în numeroase țări Societatea a inaugurat școli ministeriale ale Regatului unde miniștrii locali care prezidează vor primi instruire gratuită pentru a păstori turma lui Dumnezeu cu mai multă pricepere. De asemenea, Societatea trimite din fondurile contribuite fiecărei dintre sucursalele sale pentru a menține 742 de misionari în 266 de case misionare pe lângă cei 1,299 de miniștri hirotoniți din optzeci și cinci de filiale. Anul trecut Societatea a sprijinit 5148 de miniștrii pionieri speciali pentru a putea rămâne în teritoriile izolate să predea Biblia și să înființeze congregații noi. Chiar și prin jertfa de sine în unele

cazuri martorii lui Iehova din Statele Unite au sprijinit în mod voluntar această lucrare trimițând contribuții către Societatea Turnului de Veghere din Pennsylvania, către Biroul Trezoreriei, 124 Columbia Heights, Brooklyn 1, New York. În alte țări martorii au trimis donațiile lor oficiilor filialelor locale, obținând adresa acestora din lista care apare în spatele celor mai multe cărți și broșuri ale Societății. Pentru că ei oferă din dragoste, martorii lui Iehova găsesc o mare plăcere în promovarea la nivel mondial a lucrării educaționale a Bibliei din cadrul Societății.

Î. *De ce nu conduceți spitale misionare sau clinici și nu vă implicați în alinare și alte servicii sociale așa cum fac multe grupuri religioase?*

R. Martorii lui Iehova răspund în mod frecvent situațiilor de urgență cauzate de războaie sau de catastrofe naturale. Hrana, și cel mai adesea transporturi uriașe de articole de îmbrăcăminte sunt trimise la sediul filialelor noastre din zona de calamitate pentru confortul imediat al victimelor cunoscute. Totuși noi nu putem acționa în spitale sau clinici mai mult decât putem să desfășurăm activitatea în departamentele de pompieri sau de poliție care de asemenea apără viața și integritatea. Ca miniștri dedicați ai Evangheliei, lucrarea noastră de salvare a vieții este de a predica și de a învăța veștile bune ale Regatului lui Iehova în toată lumea înainte de sfârșitul acestui sistem la Armagedon. (Mat. 24:14; Rev. 16:14, 16) Așa cum Isus a spus, lucrarea este mare și lucrătorii puțini. Ar fi de neiertat neglijarea acestei lucrări atât de importante și preocuparea pentru alte activități oricât de meritorii. Se întâmplă ca un număr de martori ai lui Iehova să fie medici, asistente medicale și colaboratori ai spitalului, dar acest lucru este în plus față de vocația lor primară a ministerului.

Î. *Vreunul dintre ofițerii sau membrii Societății obține avere monetară din activitățile extinse de imprimare?*

R. În mod vehement nu. Ocazional adversarii noștri au dedus că ar putea fi cazul, evident pentru a discredita lucrarea noastră care se extinde rapid. Prin lege, Societatea este o corporație non-profit. Nu există acționari, nici dividende și nici măcar salarii. Fiecare ministru de la sediul central incluzându-i și pe președintele Societății, directorii și membrii acesteia primesc o bursă de 14 dolari pe lună, plus cheltuielile de hrană, adăpost și de călătorie atunci când călătoresc în interesul Societății, de obicei un angajament oratoric sau un circuit. Nicăieri în lume miniștrii noștri nu percep taxă pentru efectuarea ceremoniilor de nunți, botezuri sau înmormântări. Nu există taxe de admitere sau colectări la prelegerile noastre publice sau la convenții, și, evident, dacă banii ar fi obiectivul, atunci nu s-ar întâmpla așa.

De altfel, într-o recentă acțiune în justiție introdusă de către Societate pentru a asigura o scutire de taxe pe nedrept negată, avocatul opoziției a supus examinării minuțioase înregistrările financiare ale Societății cu scopul de a dovedi dacă este posibil ca aceasta să fie implicată în imprimarea publicațiilor pentru profit și prin urmare fără a avea dreptul la scutirea de taxe. Așa cum a fost raportat în revista *Treziți-vă!* din data de 22 ianuarie 1961, Curtea de Apel a statului New York în data de 17 noiembrie 1960 a acordat Societății dreptul la reducerea de taxe fiind o

organizație caritabilă, de binefacere, non-profit. Avocatul opoziției nu a găsit nicio dovadă pentru a susține acuzația falsă care susținea că ofițerii și membrii Societății smulg profituri comerciale din activitățile de imprimare ale acesteia.

Î. *Deoarece cutia milei nu este niciodată transmisă, cum acoperă congregațiile locale cheltuielile acestora ?*

R. Ei își acoperă cheltuielile la nivel local în același mod în care sprijină lucrarea în general – în mod voluntar. O cutie pentru contribuții este păstrată aproape de intrarea în Sala Regatului. (2Reg. 12:9) Toate donațiile, inclusiv cea pentru văduve numită „două monede mici”, au ajutat la acoperirea cheltuielilor fie că ele ar fi fost pentru construcția Sălii Regatului, chirii, combustibil, lumină, apă ș.a.m.d. (Marc. 12:42) Nu se iau niciun fel de angajamente; și nu se face nicio listă a contribuabililor. O dată pe lună ministrul responsabil cu costurile citește o scurtă declarație congregației informându-i cu privire la totalul contribuțiilor și al cheltuielilor. Atunci când martorii noi dedicați înțeleg acest aranjament ei contribuie de bună voie, fiecare după „cum prosperă”. (1Cor. 16:2) Aceasta este practica în fiecare dintre cele 21,008 de congregații din întreaga lume.

Î. *De Rusalii primii creștini își țineau toate lucrurile în comun. Martorii lui Iehova fac acest lucru?*

R. Un caz neprevăzut cu privire la alimente și locuințe s-a ivit de Rusaliile următoare, atunci când creștinii convertiți recent au rămas în oraș pentru a lua parte mai departe la iluminarea spirituală. Acest lucru a prilejuit vânzarea voluntară a bunurilor și împărțirea în comun a tuturor lucrurilor în această perioadă prelungită de tovarășie. (Faptele 2:1; 38-47; 4:32-37) Nimeni nu era obligat să vândă sau să doneze dar de la toți se aștepta să spună adevărul. Anania și Safira au conspirat să mintă cu privire la măsura contribuției lor și ei au fost omorâți de Dumnezeu. (Faptele 5:1-11) Această deținere a lucrurilor în comun nu a fost de natură comunistă așa cum presupun unii. A fost un aranjament temporar, similar cu acela care se produce atunci când martorii lui Iehova care trăiesc într-un oraș în care are loc o convenție a Turnului de Veghere îi întâmpină pe delegați în casele lor și împart cu aceștia hrana și adăpostul. De asemenea, au fost cedate proprietăți Societății și ea a fost numită beneficiară a acestora prin testamente. Toate aceste dăruiuri sprijină la răspândirea iluminării spirituale la fel ca în ziua de Rusalii. Nici una dintre acestea nu sunt obligatorii sau comuniste.

Î. *Învățați voi despre faptul că dăruirea materială este un mijloc al ispășirii păcatului?*

R. Nu. Biblia spune: „Pentru că știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost eliberați din purtarea voastră deșartă, moștenită de la strămoșii voștri. Ci cu un sânge prețios, ca al unui miel fără defect și fără pată, da, cu sângele lui Cristos”. – 1Pet. 1:18, 19.

Martorii lui Iehova recunosc că este nevoie de o cantitate considerabilă de fonduri pentru a răspândi în mod eficient veștile bune a lumii noi și drepte a lui Dumnezeu. (2Pet. 3:13) Ei de asemenea recunosc faptul că a contribui la această proclamare este un privilegiu acordat de către Iehova. Asemenea lui David ei spun: „Ale Tale, o, Iehova, sunt măreția, puterea, frumusețea, desăvârșirea și demnitatea,

căci tot ce este în ceruri și pe pământ este al Tău. [...] Fiindcă totul este de la Tine și din mâna Ta vine tot ce ți-am dat”. – 1Cron. 29:11, 14. Acesta este modul în care Iehova face ca lucrarea Sa să prospere.

Țara celor o mie de zei

„Una dintre confirmările izbitoare ale istoriei Bibliei care vine din domeniul științei arheologice”, spune John Elder în *Profeți, idoli și săpători* „este ‘restabilirea’” popoarelor hitite și a imperiilor lor. Există aici un popor al cărui nume apare de multe ori în Vechiul Testament dar care în istoria lumii a fost complet uitat și a cărui existență a fost considerată una extrem de îndoielnică.

◆ În Geneza 26:34, Esau ia de soție o fată hitită spre marea mâhnire a mamei lui. În Cartea Exodul hitiții sunt frecvent menționați în lista popoarelor al căror pământ evreii au vrut să-l cucerească. În Iosua 11:1-9 hitiții s-au alăturat confederației națiunilor care încercau să reziste înaintării lui Iosua pentru ca mai apoi să fie învinși de apele Meromului. În Judecătorii căsătoriile dintre triburi se produceau între evrei și hitiți. În 1 Samuel 26, hitiții s-au înrolat în armata lui David, și în timpul domniei lui Solomon el i-a făcut sclavi în regatul lui pe hitiții de bază și le-a permis oamenilor din poporul său să își ia soții hitite. Dar până la investigațiile arheologice modern, hitiții au rămas un popor obscur și nedefinit.

◆ Tăblițele de lut găsite în Asiria și Egipt ne-au oferit prima imagine a hitiților și a modului lor de viață. Artiștii egipteni i-au descris ca având anumite caracteristici pe care noi le-am identificat ca fiind armenice. [...] Pe o tăbliță egipteană este înregistrată o luptă aprigă între Ramses al II-lea și hitiți la Cadeș pe râul Orontes. [...] În prima zi a luptei Ramses a fost învins și capturat, dar sosirea la timp a întăririlor a doua zi a schimbat cursul luptei. [...]

◆ Doctorul A.H. Sayce, expert în imperiul Asirian, și Doctorul William Wright, [...] au rămas să recupereze primele rămășițe reale a hitiților. În timp, dovezi ale acestora au fost găsite pe întreg teritoriul Asiei Mici și a Turciei contemporane. Sayce a înregistrat povestea descoperirilor sale în cartea *Hitiții, Povestea unui imperiu uitat*. În anul 1906 Doctorul Hugo Winckler excavând în Hoghos-Keui pe râul Halys la nouăzeci de mile est de Ankara a descoperit fosta capitală și un tezaur de inscripții pe tăblițe de lut cu caractere cuneiforme scrise în limbile babiloniană și hitită. A durat ceva timp până s-a putut descifra limba hitită, dar acest lucru a fost realizat. [...]

◆ Cel mai vechi tratat internațional recuperat până acum este acela semnat între Ramses al II-lea al Egiptului și Hattushilish al II-lea al imperiului hitit – un tratat care promitea menținerea păcii și a armoniei dintre ei”.

◆ O mare parte din textul acestui tratat de pace este citat în cartea lui C. W. Ceram intitulată *Secretul Hitiților*. Tratatul oficial a fost gravat pe o placă de argint. Acesta spune: „Tratatul pe care Mărețul Prinț al țării Hatti, puternicul Hattusilis [Hattushilish al II-lea] [...] l-a făcut pe o tabletă de argint pentru Ramses al II-lea

Marele și Puternicul Conducător al Egiptului, [...] este tratatul de pace bună și frăție care va aduce pacea între cei doi pentru totdeauna”.

◆ Propoziția de încheiere a tratatului de pace ne spune într-un mod interesant câte ceva despre numărul zeităților hitite: „Și cu privire la cuvintele care sunt scrise pe aceste tablete de argint pentru țara Hatti și țara Egiptului – cine nu li se supune lor, fie ca cei o mie de zei ai țării Hatti și cei o mie de zei ai țării Egiptului să distrugă casa lui, pământul și pe servitorii lui!”

◆ Câteva dintre divinitățile hitite sunt menționate după numele lor în ritualul de sacrificiu hitit scris în formă hieroglifică care a fost tradus de H. T. Bosset în anul 1953: „Dar pentru ei, printre acești zei va fi vărsare de sânge pentru hrana anuală: pentru zeul Karhuha un bou și o oaie; pentru zeița Kūpapa un bou și o oaie; pentru divinitatea Sarku o oaie; și o oaie kutupalis pentru divinitățile masculine”. Națiunea hitită, spune scriitorul Ceram, „nu a fost unită spiritual de o singură religie. (‘Hitiții au o mie de zei’.) Existau multe religii împreună una lângă alta cu nenumărate culte naționale și locale”.

◆ Falșii zei ai hitiților nu au putut preveni înlăturarea națiunii lor de către regele asirian Sargon al II-lea; ca popor, hitiții au dispărut din istoria lumii. Totuși studenții care învață Biblia nu au trebuit să aștepte descoperirile arheologice ca să afle despre poporul hitit. Hitiții erau canaaniți, fiind descendenții lui Het, fiul lui Canaan. – Gen. 10:15.

Principiile decalogului întotdeauna valabile

Iehova Dumnezeu însuși a scris Decalogul sau Cele Zece porunci. „I-a dat lui Moise două table ale Mărturieii, table de piatră scrise cu degetul lui Dumnezeu”.

– Ex. 31:18.

Aceste zece porunci sunt o parte din ‘tot ce a fost scris mai înainte pentru instruirea noastră’. Ca și creștini, noi „nu suntem sub lege, ci sub bunătațe nemeritată”, suntem legați de principiile enunțate în aceste porunci, pentru că ele sunt mereu valabile. Observăm că acest fapt, respinge în totalitate pretenția unor critici aspre că, Cuvântul lui Dumnezeu prezintă evoluția omului prin înțelegerea și închinarea la Dumnezeu. Mai degrabă, aceste principii arată că Dumnezeu lui Moise este, de asemenea, Dumnezeu lui Isus Cristos, pentru că principiile enunțate de Moise sunt identice cu cele ale lui Isus Cristos și a ucenicilor săi plini de însuflețire. Acest lucru poate fi văzut din faptul că atât Moise, cât și Isus Cristos au însumat poruncile lui Dumnezeu în cele două porunci importante: Iubește-L pe Dumnezeu și Iubește-ți aproapele. – Rom. 15:4; 6:14; Marc. 12:30, 31.

Primele două porunci se referă la aceeași învățătură și anume, că Iehova Dumnezeu, pe bună dreptate, cere ca doar El să fie venerat, printr-un devotament exclusiv, fără niciun rival între dumnezeii sau imagini. Aceste prime două porunci

sunt atât importante încât le găsim transferate literalmente în Scripturile creștine grecești: „Copilașilor, păziți-vă de idoli”. „Zic că lucrurile pe care le jertfesc națiunile le jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu, dar eu nu vreau ca voi să fiți în părtășie cu demonii. Nu puteți să beți paharul lui Iehova și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la ‘masa lui Iehova’ și la masa demonilor. Sau ‘vrem să stărnim gelozia lui Iehova’? Suntem noi mai tari decât El”? Bineînțeles că nu suntem! – Ex. 20:2-6; 1Ioan 5:21; 1Cor. 10:20-22.

Cu toate acestea, în privința creștinilor există o prelungire a acestor învățături. Astfel, apostolul scrie: „Omorâți deci mădularele corpului vostru, care sunt pe pământ în ce privește fornicăția, necurăția, pofta sexuală, dorințele rele și lăcomia, care sunt idolatrie”. Lăcomia este idolatrie? Cum așa? Prin prisma faptului că lăcomia sau dorința de a avea ceva este atât de puternică, încât nu mai luăm în considerare dacă este potrivit ca noi să avem acel lucru sau nu ori dacă aceasta aparține altcuiva, înseamnă a idolatriza sau venera acel lucru, făcându-l un rival al lui Iehova în ceea ce privește sentimentele noastre. Astfel, atunci când Ahab a lăcomit la ceea ce îi era dedicat lui Iehova, când Ahab a râvnit la podgoria care-i aparținea lui Nabot, ambii au fost vinovați de idolatrie. Principiile enunțate în poruncile prima și a doua interzic, de asemenea, unui creștin să arate onoare nejustificată față de o persoană sau de un lucru, salutându-l într-un mod religios sau închinându-se la el. – Col. 3:5.

Legea enunțată în porunca a treia, cu privire la utilizarea numelui lui Dumnezeu, a fost extinsă de Isus, aceasta referindu-se la utilizarea tuturor vorbelor care-L implică pe Dumnezeu. Prin urmare, această lege interzice rostirea numelui lui Iehova într-un mod fără valoare, ireverențios sau hulitor. În cea de-a treia poruncă este enunțat, de asemenea, principiul onestității - față de Dumnezeu. A se baza pe numele lui Iehova dar a nu trăi conform principiilor Lui, nu este cinstit. Termenii care extind această lege pentru creștini sunt următorii: Nu „acceptați bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu ca să-I ratați scopul”, și „credința fără fapte este moartă”. – Ex. 20:7; Mat. 5:34-37; 2Cor. 6:1; Iac. 2:26.

Distincția dintre legile explicite ale lui Dumnezeu și principiile Lui, aparent nu este nicăieri mai pregnant decât în porunca a patra, cu privire la respectarea Sabatului. Deoarece Iehova s-a odihnit în a șaptea zi, i-a poruncit lui Israel să aibă o perioadă precisă de odihnă, o zi din șapte, cea de-a șaptea. Totuși, nicăieri nu li se poruncește creștinilor să respecte cu precizie doar această zi, o zi în șapte. Dimpotrivă, li se spune: „Nimeni deci să nu vă judece cu privire la mâncare și la băutură sau cu privire la vreo sărbătoare, la ținerea lunii noi sau a unui sabbat”. – Ex. 20:8-11; Col. 2:16.

Cu toate acestea, pentru același motiv, și anume, că Dumnezeu S-a odihnit după lucrările Sale, respectarea unui Sabbat spiritual sau printr-o odihnă spirituală este ceea ce li se poruncește creștinilor. O zi de odihnă, în ce sens și în ce măsură? Un repaus care este continuu, nu doar o zi pe săptămână, ci toate cele șapte zile. A lor este o odihnă care vine din credință și ascultare; o perioadă de odihnă de la lucrurile egoiste, inclusiv față de eforturile de a-și stabili propria lor dreptate. Și chiar și respectarea cu strictețe a celei de-a șaptea zile a Sabbatului servea pentru a-i

proteja pe Izraeliți împotriva trecerii lor către materialism, astfel încât odihna spirituală a creștinilor să-i păzească împotriva acelei capcane. Dacă ei și-ar păstra cu fidelitate odihna lor spirituală, cu credință și ascultare, atunci, în loc să fie consumați de o febrilă „iubire de bani”, care „este rădăcina a tot felul de rele” ei vor avea odihna care vine din „devoțiunea sfântă însoțită de mulțumire” care este un mare câștig. Altfel spus continuați „să căutați mai întâi regatul și dreptatea Sa [...] și toate aceste lucruri vă vor fi adăugate”. – 1Tim. 6:10, 6; Mat. 6:33.

Reportată la sistemul Creștin de lucruri, este de asemenea, legea cuprinsă în porunca a cincea, „onorează-i pe tatăl tău și pe mama ta”. Desigur, copiii creștini au tați și mame naturale față de care trebuie să se supună. (Efes. 6:1-4) Pe lângă aceștia, noi toți creștinii Îl avem pe Iehova Dumnezeu ca „Tatăl nostru”, și organizația lui cerească, Ierusalim, ca „mama noastră”. Acestea, mai presus de toate celelalte legi, trebuie onorate și lor trebuie să le dăm ascultare. În mod logic, sunt incluși în aceste legi, reprezentanți pământești ai Tatălui ceresc și ai mamei cărora le suntem datori să îi onorăm și cărora trebuie să ne supunem. Pentru adulți, în această categorie se includ toți cei care se află în poziții de autoritate în congregația creștină sau în societatea Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, iar pentru copii, în plus, ai lor „părinți în uniune cu Domnul”. Desigur, în vechiul Israel acea condiție nu era necesară deoarece toți părinții erau în uniune cu Iehova, prin faptul că erau parte a unei națiuni dedicate Lui . – Ex. 20:12; Mat. 6:9; Gal. 4:26; Evr. 13:17; Efes. 6:1.

S-ar putea foarte bine spune că toate principiile încorporate în aceste prime cinci „porunci” ale Decalogului își găsesc expresia lor ideală în cea mai mare poruncă, în prima: „Să-L iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată forța ta”. Dacă ne supunem acestei porunci, cu siguranță, nu ne vom închina nici la dumnezei rivali, ci vom da lui Iehova devoțiune exclusivă, nu vom lua numele lui în deșert, ne vom bucura de odihnă, de credință și ascultare prin punerea Lui pe primul plan în viața noastră, Îl vom onora și ne vom supune Lui și organizației Lui cerești, precum și reprezentanților Lui de pe pământ . – Marc. 12:30.

LEGI REFERITOARE LA SEMENII NOȘTRI

Învățăturile din celelalte cinci porunci care, împreună cu a cincea, se referă la îndatoririle noastre, la semenii noștri, sunt de asemenea, în mod ideal, exprimate într-un mod pozitiv într-o singură poruncă, după cum arată apostolul Pavel: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, fiindcă cine își iubește seamănul a împlinit legea. De fapt, codul legii: ‘Să nu comiți adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu poștești’ și orice altă poruncă, este cuprins în acest cuvânt, și anume: ‘Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși’ Aceste cinci porunci, sunt, de asemenea, rezumate prin cuvintele lui Isus, care sunt de obicei cunoscute sub denumirea de „Regula de aur”: „Tot ce vreți să vă faceți vouă oamenii faceți-le și voi la fel, fiindcă aceasta înseamnă Legea și Profetii”. – Rom. 13:8-10; Mat. 7:12.

În ceea ce privește aceste legi, luate individual, se poate spune că fiecare dintre ele are una sau mai multe principii enunțate în plus față de acest principiu general.

Astfel, principiul cuprins în porunca a șasea, „Să nu ucizi”, este cel al sfințeniei vieții și a sângelui, cum se poate observa de la prima învățătură dată lui Noe și familiei lui: „Numai carnea cu sufletul ei - sângele ei - să nu-l mâncați. Mai mult, voi cere înapoi sângele sufletelor voastre. Îl voi cere înapoi din mâna oricărei creaturi vii și voi cere înapoi sufletul omului din mâna omului, din mâna celui ce îi este frate. Dacă cineva varsă sângele omului și sângele lui va fi vărsat de om, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său”. – Ex. 20:13; Gen. 9:4-6.

Se consideră că, prelungirea logică a principiului acestei porunci interzice ura față de aproapele nostru, așa cum Isus a arătat în predica Sa de pe munte. După cum s-a exprimat apostolul Ioan: „Cine își urăște fratele este un ucigaș”. Acesta este motivul pentru care națiunile lumii își pregătesc soldații pentru uciderea inamicului prin intermediul campaniilor de propagandă bazate pe minciună și ură. – Mat. 5:21, 22; 1 Ioan 3:15.

Încorporate în porunca a șaptea, „Să nu comiți adulter”, sunt cele două principii ale păstrării legământului și evlaviei. Este interesant că, în unele limbi cuvântul pentru adulter este „ruperea căsătoriei”, iar în Scripturi toată imoralitatea este stigmatizată ca necurătenie. Pentru creștini această poruncă este accentuată de trei ori: „Dumnezeu îi va judeca pe fornicatori și pe cei adulteri”, referindu-se la fapte precise. „Dar eu vă spun că cine privește insistent o femeie în așa fel încât s-o poftască a și comis adulter cu ea în inima lui”, referindu-se la o dorință mare. Și în ceea ce privește adulterul spiritual: „Oameni adulteri, nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face dușman cu Dumnezeu”. Prietenia cu lumea, implică, de asemenea, ruperea legământului, cu Dumnezeu și, de asemenea, îl face pe om necurat. Iacov, de asemenea, îi sfătuiește pe creștini să se păstreze nepătați de lume. – Ex. 20:14; Evr. 13:4; Mat. 5:28; Iac. 4:4; 1:27.

Principiul creștin corect, „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” este încorporat în Porunca a opta, îndreptată împotriva furtului. Vom câștiga ceea ce avem nevoie și să dobândim. „Hoțul să nu mai fure, ci mai degrabă să muncească din greu, făcând cu mâinile lui o muncă bună, ca să aibă ce să-i dea celui în nevoie”. – Ex. 20:15; 2 Tes. 3:10; Efes. 4:28.

Întocmai cum principiul cuprins în cea de-a treia poruncă se referă la folosirea în mod corespunzător a cuvintelor referitoare la Dumnezeu, la fel și cea de-a noua poruncă, „Să nu depui mărturie mincinoasă împotriva seamănelui tău”, face referire la folosirea în mod corect a limbajului în ceea ce-i privește pe oameni. Observați că accentul nu se pune neapărat asupra divulgării adevărului ca atare. Mai degrabă, se scoate în evidență faptul să nu se depună mărturie mincinoasă împotriva aproapelui, din cauza egoismului. Există momente când, teoretic, ar fi corect să ascundem adevărul, în interesul aproapelui nostru, ca atunci când Rahav i-a îndepărtat pe urmăritorii păgâni a celor temători de Dumnezeu, de spionii izraeliți, prin de ceea ce ea a spus urmăritorilor. De asemenea, nu pot ei păstra tăcerea dacă „iubirea acoperă o mulțime de păcate”? Cu siguranță că pot! – Ex. 20:16; 1 Pet. 4:8.

Și, în sfârșit, principiul cuprins în ultima poruncă, „Să nu dorești” sau „să tânjești” după ceea ce este al seamănelui tău, este „Păzește-ți inima mai mult decât orice trebuie păzit, căci din ea ies izvoarele vieții”. Acesta este motivul pentru care Isus a spus: „din inimă ies gândurile rele, omorurile, adulterele, fornicățiile, furturile, mărturiile mincinoase, blasfemiile”. Dacă ne păzim inima, ea nu va fi în niciun pericol de a pofti la ceea ce aparține aproapelui nostru sau de a săvârși oricare dintre actele imorale pe care Isus le menționează aici. Departate de a face acest lucru, vom avea grijă „la folosul altora”, căutând să găsim lucrurile care vor fi în avantajul lor. Apoi, de asemenea, în loc să poftim la lucrurile altuia „vom fi primii în a arăta onoare unii altora”. – Ex. 20:17; Deut. 5:21; Prov. 4:23; Mat. 15:19; 1Cor. 10:24; Filip. 2:4; Rom. 12:10.

Într-adevăr, chiar dacă noi în calitate de creștini „nu suntem sub lege, ci sub bunătate nemeritată”, cele Zece Porunci sunt o parte din lucrurile scrise mai înainte pentru învățătura noastră, pentru că principiile enunțate în Decalog sunt valabile întotdeauna. „Dacă știți aceste lucruri, fericiți sunteți dacă le faceți”. – Ioan 13:17.

Vă amintiți?

Ați citit cu atenție numerele recente ale *Turnului de Veghere*? Dacă da, ar trebui să recunoașteți aceste aspecte importante. Verificați-vă cunoștințele.

• **Care sunt cele trei moduri prin care creștinii ar trebui să se implice în construirea lucrării din zilele noastre?**

În mod individual prin creșterea roadelor spiritului; numeric, prin numărul de martori; și prin construirea de Săli ale Regatului, a fabricilor pentru imprimarea literaturii Bibliei ș.a.m.d. – pag. 9, 10, 23.

• **Care este rodul principal al spiritului și de ce?**

Dragostea. Este aceasta pentru că toate celelalte roade ale spiritului sunt doar aspecte diferite ale dragostei sau rezultate ale aplicării ei. – pag. 12.

• **Au fost cei sfinți înviați în momentul morții lui Isus?**

Nu, numai trupurile moarte ale celor sfinți au fost adunate din cauza unui cutremur. – pag. 30.

• **Când a început botezul copiilor?**

După moartea apostolilor. Unele dovezi ale acestora au fost găsite spre sfârșitul secolului al doilea, însă nu ca o practică regulată. – pag. 37.

• **Care este obiectivul principal al tuturor martorilor lui Iehova?**

De a împărtăși reabilitarea lui Iehova prin proclamarea numelui și a scopurilor Sale. – pag. 47.

• **Care este înțelesul cuvântului „zel” și în ce fel i se aplică acest cuvânt ministerului nostru?**

Acesta înseamnă înflăcărat; astfel că un ministru zelos este cald sau arzând de entuziasm pentru serviciul lui Iehova. – pag. 54.

• **Cine a fost îngerul care i-a călăuzit pe izraeliți în pustiu?**

Logos sau Cuvântul, adică Isus Cristos în existența Sa pre-umană. – pag. 57.

• **Îi supraveghează îngerii pe servii lui Dumnezeu pe pământ?**

Da, ei „slujesc pentru aceia care vor moșteni mântuirea”. Isus a spus: „Îngerii lor în ceruri au întotdeauna acces la Tatăl Meu”. Nu neapărat că fiecărui om credincios îi este încredințat un înger numai pentru el, ci că acelui înger îi este desemnat un număr de servi ai lui Dumnezeu pe pământ. – pag. 59.

• **Poate o persoană care a făcut o transfuzie de sânge să fie excomunicată din rândul martorilor pentru aceasta?**

Da, dacă acesta este un act deliberat și nu există nici un fel de pocăință pentru această faptă greșită și nici o solicitare a iertării din partea congregației lui Dumnezeu. Dacă este prima abatere și păcătosul își recunoaște greșeala, se căiește pentru ea și cere iertare pentru aceasta el poate fi pus sub supraveghere dându-i-se instrucțiuni atente din Scriptură cu privire la această problemă. – pag. 64.

• **Ce lucru face unică porunca a zecea?**

Ea nu poate fi aplicată de către oameni, aceasta interzice invidia. Dumnezeu a dat-o deoarece pătrunde până la rădăcinile fărâdelegilor și îl face pe fiecare să fie propriul său polițist moral, ca să spunem așa. – pag. 76.

• **Ce procese sunt implicate în folosirea abilităților noastre de gândire?**

Luarea la cunoștință a faptelor și principiilor; analizarea, compararea și asocierea diverselor aspecte ale acestei cunoașteri unii cu alții; tragerea concluziilor din aceste studii; depozitarea lor în memorie pentru o utilizare ulterioară; bazarea pe aceste cunoștințe pentru aplicarea lor practică în lucrare. – pag. 93.

• **Este eutanasia creștină?**

Eutanasia este „ucidere milostivă” și nu este creștină deoarece încalcă legile lui Iehova referitoare la sfințenia vieții. Dar asta nu înseamnă că atunci când moartea este iminentă un doctor trebuie să ia măsuri extraordinare și costisitoare pentru a ține în viață pacientul. – pag. 118.

• **Poate un creștin să se implice în activitatea sindicatelor de muncă?**

Poate fi membru, dar nu ar trebui să accepte o poziție oficială ori angajament pentru pichetare sau alte forme de agitare pentru cauza unei greve. – pag. 128.

• **Cum pot persoanele tuturor națiunilor să meargă sus la „casa lui Iehova”?**

Nu prin ridicarea la ceruri, ci prin venirea lor în cadrul unei congregații active a Martorilor lui Iehova care sunt descriși în Biblie ca „servii casei lui Dumnezeu” și „templul Domnului” și care se află în uniune cu cerescul Sion. – pag. 158, 159.

• **Când avem nevoie să ne ferim în mod special de mândrie?**

Când suntem muștrați aspru și când ni se încredințează responsabilități mai mari în serviciu. – pag. 158, 159.

• **I s-a arătat oare Satan lui Isus în pustiu?**

Puțin probabil, întrucât Satan a fost încătușat în lanțurile întunericului încă de la Potop, împreună cu alți demoni. – pag. 160.

• **Ar trebui să permită părinții creștini copiilor aflați la vârsta pubertății să petreacă o seară de divertisment în compania unei persoane de sex fără să fie supravegheați?**

Nu, acesta nu ar fi o decizie înțeleaptă. Chiar și atunci când copilul este suficient de matur pentru a i se permite să se angajeze într-o relație care să aibă ca scop final căsătoria, este înțelept pentru părinți să-l cunoască pe cel cu care copilul lor își petrece timpul. Totuși, înainte ca dorința pentru acest fel de asocieri să crească, părinții ar trebui să le insuflă copiilor lor o cunoaștere temeinică asupra cerințelor lui Iehova despre relațiile între sexe și ar trebui să le ofere sfaturi ferme în legătură cu evitarea circumstanțelor care i-ar putea face să treacă peste aceste cerințe drepte. – pag. 181-183.

- **Care este înțelesul maturității și care sunt cele 4 aspecte ale acestui subiect ce prezintă un interes general pentru creștini?**

Maturitatea reprezintă starea de a fi adult în totalitate, complet dezvoltat sau perfect. Un interes special pentru creștini prezintă maturitatea fizică, mentală, emoțională și spirituală. – pag. 188.

- **Care era diferența dintre „necunoscuți” și „străini” în Israelul antic?**

Un străin era un rezident non-israelit în Țara Promisă; un străin era cel care aparținea unei alte țări și vizita Palestina doar ca și călător. – pag. 198.

- **Ce exemplu superlativ de răbdare ar trebui să ne determine și pe noi să exercităm această calitate?**

Cel al lui Iehova față de omenire. – pag. 203.

- **Ce este ceea ce face în mod deosebit ca problema supraviețuirii omului să fie una dintre cele mai mari preocupări din zilele noastre?**

Nu doar armele dezvoltate de om. Mai degrabă faptul că de mai bine de patruzeci de ani ne aflăm în perioada sfârșitului prezis în Biblie și toate dovezile indică faptul că ziua în care Iehova va judeca această lume rea este aproape, în această generație. – pag. 239.

Voi fi mereu dispus să vă reamintesc aceste lucruri, cu toate că le cunoașteți și credeți cu fermitate în adevărul prezent în voi. – 2Pet. 1:12.

[Note de subsol]

Toate referințele la pagini fac trimitere la *Turnul de veghere* din 1961.

Atragerea docililor prin bunătate

ÎN PREZENT, multe persoane docile caută să Îl găsească pe Păstorul Drept, Isus Cristos. Bunătatea din partea ajutoarelor păstorilor, a miniștrilor creștini dedicați, va fi de mare ajutor în atragerea acestora către El. În mod potrivit, bunătatea este unul dintre fructele spiritului pe care acești miniștri trebuie să le cultive. Pe lângă poruncile clare de a da dovadă de bunătate, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă exemple strălucitoare de bunătate. Printre cele mai bune exemple sunt chiar Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, apostolul Pavel dând dovadă de asemenea de o bunătate exemplară. – Gal. 5:22.

Ce este bunătatea? A fost definită ca un interes pentru bunăstarea celorlalți. Înseamnă a fi prietenos și empatic, a fi dispus să ajute, ospitalier, binevoitor și

îndatoritor, amabil și generos, atent și milos, preocupat și diplomat. Bunătatea implică ajutorul cu dragoste, atât în lucrurile mici, cât și în lucrurile mari.

Cel mai potrivit, creștinilor li se solicită în mod repetat să arate bunătate: „Ce vă cere Iehova înapoi în afară [...] să iubiți bunătatea?” „Fiți buni unii cu ceilalți.” „Înveliți-vă cu sentimente tandre de compasiune, bunătate.” „Nu uitați bunătatea pentru necunoscuți.” – Mica 6:8; Efes. 4:32; Col. 3:12; Evr. 13:2.

Iehova ne dă un exemplu în a fi bun: „Continuați să iubiți dușmanii și să faceți bine [...] și veți fi fiii Celui mai Înalt, pentru că el este bun cu cel nerecunoscător și rău.” În ce fel? „El face soarele să răsară deasupra oamenilor răi și buni și aduce ploaia asupra oamenilor cinstiți și necinstiți.” – Luca 6:35; Mat. 5:44, 45.

Dar, mai presus de toate, Iehova Dumnezeu ne-a arătat bunătate trimițându-și Fiul să ne fie Răscumpărător: „Când bunătatea și dragostea pentru oameni de partea Salvatorului, Dumnezeu, a fost arătată, nedatorată nici unei corectitudinii în activități întreprinse, dar conformă cu mila Sa, El ne-a salvat.” Dicționarul ne dă una dintre definițiile bunătății, „umanitate,” dar văzând exemplul strălucitor al lui Dumnezeu poate foarte bine să fie spus că bunătatea este „Dumnezeire”. – Tit 3:4, 5.

Isus Cristos a fost cel mai mare și mai strălucitor exemplu pământean de bunătate. El a simțit afecțiune tandră pentru oamenii Săi, pentru că ei erau asemenea multor oi, slabe, rătăcite și fără păstor. Cu bunătate, El nu numai că i-a consolât cu vestea cea bună a Regatului și i-a vindecat fizic, dar i-a trimis pe cei doisprezece apostoli și mai târziu șaptezeci de discipoli pentru a face același lucru. Și, cel mai mult El și-a arătat bunătatea venind pe pământ și murind pentru omenire. – Mat. 9:36, 2Cor. 8:9.

Apostolul Pavel i-a imitat pe Dumnezeu și pe Isus Cristos în a-și arăta bunătatea: „Am devenit buni în mijlocul vostru, așa cum o mamă care alăptează își prețuiește proprii copii. Deci, cu o afecțiune tandră pentru voi, noi am fost încântați să vă împărțăm vouă nu doar vestea bună a lui Dumnezeu, dar și propriul nostru suflet, pentru ca voi ne-ați devenit dragi. Voi sunteți martori și Dumnezeu de asemenea, cât de fideli ne-am dovedit a fi bunătății iubitoare și dreptății și de necondamnat.” – 1Tes. 2:7, 8, 10.

Bunătatea creștină are putere de atracție. De ce? Pentru că nu este un simplu acoperământ, ci o expresie a dragostei și toată omenirea este flămândă după dragoste. Așa ni se spune că este, nu frica de chinuri eterne sau violență fizică, ci „buna calitate a lui Dumnezeu care încearcă să ne conducă spre căință.” – Rom. 2:4.

În zilele noastre sunt și mai mulți oameni asemănători oilor, răniți, rătăciți și fără păstor decât erau pe vremea lui Isus. Este privilegiul nostru să-i căutam, să-i găsim, să-i hrănim și să-i consolăm pe aceștia. Pentru a reuși în această activitate, avem nevoie de cunoștință corectă despre Iehova Dumnezeu și scopurile Lui, zel pentru serviciu, putere mentală și fizică și timp. Dar avem nevoie și de calitatea amabilității, deoarece fără ea putem să-i îndepărtăm pe cei pe care ne chinuim să-i ajutăm. Pentru noi, a nu fi amabil ar însemna a fi necioplit, lipsit de tact,

nepoliticos, crud, aspru și dur. Persoanele bolnave, fizic sau spiritual, au nevoie de tratament blând și bun.

Bineînțeles, acești oameni asemănători oilor nu știu unde să caute ajutor, unii s-ar putea chiar să nu-și recunoască situația grea. Pentru a fi capabili de a manifesta bunătate, trebuie să-i căutăm pe acești umili, așa cum un păstor își caută oaia pierdută. Aceasta înseamnă să mergem din casă în casă, să stăm la colțul străzii și să fim în căutare de oi nevoiașe. Odată găsite, haideți să le atragem la Păstorul Drept ajutându-i cu încredere și cu bunătate, imitându-l pe Pavel așa cum el l-a imitat pe Isus Cristos și așa cum Cristos l-a imitat pe Iehova Dumnezeu.

[Note de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de Veghere*, 15 iunie 1960.

• Nu este cumva greșită folosirea termenului „cot” la Matei 6:27, *New World Translation*, deoarece durata de viață nu poate fi măsurată printr-un cot? – J. B., S.U.A.

Matei 6:27 spune: „Cine dintre voi poate adăuga un cot duratei lui de viață fiind îngrijorat?” Cuvântul grecesc folosit este *pe'khus*, care literar înseamnă antebraț; pe acesta este bazat cotul, fiind deci cuvântul grecesc pentru cot. Luca a folosit același cuvânt când a notat aceste cuvinte ale lui Isus, și Ioan l-a folosit pentru a descrie cât de departe erau discipolii de țărnam când au prins captura cea mare de pește atunci când Isus li s-a înfățișat după înviere. A folosit același cuvânt pentru măsurătorile orașului sfânt, Ierusalim. – Luca 12:25; Ioan 21:8; Rev. 21:17.

Prin urmare, în mod evident, ideea de *pe'khus* este aceea de lungime. În folosirea acestui termen, Isus, în predica de pe munte, nu punea în discuție talia corpului cuiva sau înălțimea ori statura, pentru că nu aceasta ne interesează. Mai degrabă, El se referea la prelungirea vieții unui om. Viața este măsurată prin lungimea ei, așa cum este indicată în folosirea expresiei „durata de viață” în *New World Translation*. Prin urmare, o măsură a lungimii, și anume un cot care este lung de optsprezece inch, este foarte potrivită, și comparată cu lungimea vieții ar fi foarte scurtă. Asta încerca Isus să spună: fiind îngrijorat nu poți să-ți mărești durata vieții nici măcar cu optsprezece inch. Dar a adăuga optsprezece inch la înălțimea cuiva ar fi fenomenal, făcându-l uriaș în comparație cu alții.

Este foarte interesat de remarcat că *An American Translation*, de Smith și Goodspeed, interpretează Matei 6:27 după cum urmează: „Dar care dintre voi cu toate grijile poate adăuga o singură oră vieții sale?” *Ediția Standard Revizuită* din 1952 interpretează versul: „Și care dintre voi, fiind îngrijorat, poate adăuga un cot

duratei sale de viață?” *Versiunea Spencer* romano-catolică spune: „Și totuși, cine dintre voi, prin gândire îngrijorată, este capabil să adauge o singură clipă vieții sale?” O variantă modernă americană de C. Williams traduce liber cuvintele lui Isus: „Dar care dintre voi prin îngrijorare poate să adauge un singur minut vieții sale?” O notă de subsol spune: „Cuvântul înseamnă *mărime* sau *timp*, aici, *timp*.”

Și *Diaglott*, o versiune interliniară grecească, spune: „Și-apoi, care dintre voi, fiind îngrijorați, puteți să vă prelunghiți viața cu un moment?” Traducerea ei interliniară, în traducere cuvânt cu cuvânt spune: „Care dintre voi, fiind prea prudent este capabil să adauge o vârstă duratei lui de viață?”

În mod clar, prin prisma tuturor celor scrise mai sus, citatul din Matei 6:27 este interpretat clar în *New World Translation*.

• **În 2 Tesaloniceni 3:6, traducerea lui *Moffatt* spune parțial: „în loc să urmezi regula pe care ai primit-o de la noi.” Alte versiuni citesc „direcție”, „porunci”, „învățătură” și „instrucțiune”. De ce *New World Translation* folosește preponderent cuvântul „tradiție” în acest text la fel și în 2 Tesaloniceni 2:15? – J. D., Canada.**

New World Translation încearcă să fie consecventă în ceea ce interpretează. Pentru concordanță cu regula notată în Cuvântul Înainte al *New World Translation of the Christian Greek Scriptures*, pe cât este posibil, se folosește un singur cuvânt englezesc pentru a interpreta cuvântul original grecesc în engleză. Cuvântul grecesc de aici este *parádosis*, care duce cu gândul la un precept transmis. Este același cuvânt cu cel folosit în Matei 15:6, unde Isus le-a spus opozanților săi religioși că au pustiit Cuvântul lui Dumnezeu din cauza tradițiilor lor. În timp ce cuvântul „tradiție” este frecvent folosit în contrast cu adevărul Bibliei scris, el nu se limitează la asemenea perceptive. Folosirea cuvântului atât aici cât și la 2 Tesaloniceni 2:15 arată că există o tradiție valabilă a apostolilor, tradiție care a fost dedicată pentru a scrie sub inspirație. Aceasta, bineînțeles, diferă de tradiția neinspirată, tradiție care invalidează Cuvântul lui Dumnezeu.

Astfel, *New World Translation*, în interpretarea „tradiției” *parádosis* la 2 Tesaloniceni 2:15 și 3:6 a rămas fidelă regulii sale. Nu a permis oprobriului care este de obicei atașat termenului „tradiție” de către studenți sinceri și luminați ai Bibliei să cauzeze folosirea altui cuvânt aici ori în textul său înrudit. Aceasta este în contrast cu *Diaglott*, care a fost atât de influențată. În traducerea interliniară, folosește cuvântul „tradiție” în ambele versete, dar în textul său în limba engleză, a ales utilizarea cuvântului „instrucțiune”. *Versiunea Standard Revizuită*, totuși folosește cuvântul „tradiție”, la fel ca și *Versiunea Standard Americană*.

• **Vă rog să-mi spuneți cum să explic 1 Corinteni 14:2. – J. M., S.U.A.**

Versetul în discuție spune: „Pentru că acela care vorbește în graiul unei limbi, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu, pentru că nimeni nu ascultă, dar el vorbește secrete sfinte prin spirit.” Acest text trebuie înțeles în lumina versetelor 13-19, ale aceluiași capitol, în care citim:

„Așadar lăsați-l pe cel care vorbește într-un grai să se roage astfel încât să poată traduce. Dacă Eu mă rog într-o limbă, darul spiritului care mi-a fost dat se roagă, dar înțelegerea mea nu este rodnică. Ce trebuie făcut atunci? Mă voi ruga prin darul spiritului, dar mă voi ruga și cu mintea. Voi cânta laude prin darul spiritului, dar voi cânta laude și cu mintea. Altminteri, dacă aduci laude printr-un dar al spiritului, cum va zice ‘Amin’ la cuvintele tale de mulțumire cel ce este un om de rând, de vreme ce nu înțelege ce spui? Este adevărat că tu aduci mulțumiri foarte frumos, dar celălalt nu este zidit. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că vorbesc în mai multe limbi decât voi toți. Cu toate acestea, în congregație aș vrea să spun mai degrabă cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i pot învăța și pe alții, decât zece mii de cuvinte într-o altă limbă.”

Cu alte cuvinte, cine vorbește într-o altă limbă vorbește mai degrabă cu Dumnezeu decât cu omul, dacă nu are pe nimeni care să interpreteze înțelesul discursului său oamenilor care îl ascultă. Discursul este fără înțeles pentru ascultătorii care nu cunosc limba străină a mesajului așa cum este ea dată de miraculoasa putere a spiritului lui Dumnezeu. Pentru acest motiv apostolul Pavel spune: "Nimeni nu ascultă", pentru că nimeni nu înțelege. Se mai poate ca nici măcar vorbitorul unei limbi străine să nu își înțeleagă propriul mesaj; altfel de ce apostolul Pavel ar afirma că acela care vorbește într-o limbă străină ar trebui să se roage să poată și traduce? Atunci el nu ar înțelege nici măcar ceea ce el însuși spune prin intermediul spiritului, fără altcineva care să traducă pentru el.

Deci, fără cineva care să traducă sau să interpreteze mesajul său, el cu siguranță ar vorbi mai degrabă doar cu Dumnezeu decât cu omul. Iată de ce spune apostolul Pavel că dacă interpreții nu sunt de față, atunci cel ce vorbește într-o limbă străină ar trebui să se roage să poată și traduce și astfel prin traducerea sa să poată vorbi și cu oamenii într-un mod edificator și întru slava lui Dumnezeu.

Cât de diferit este apostolul Pavel de sectele moderne care pretind că pot vorbi în limbi străine! Ele nu sunt interesate deloc ca ascultătorii lor să înțeleagă ce balmăjesc ci vor doar ca ei să fie impresionați de discursul lor neinteligibil. Mai mult, Pavel a prevăzut că „dacă se va vorbi în limbi, ele vor înceta.” Și așa a fost. Darul miraculos al vorbirii limbilor străine era necesar, împreună cu alte manifestări miraculoase ale spiritului sfânt, pentru a înființa congregația creștină. După ce a ajuns la maturitate, congregația creștină „a înlăturat trăsăturile de copil mic.” – 1Cor. 13:8, 11.

TURNUL de VEGHERE

15 Mai 1961

Nr. 10

Cuprins:

- SĂ NE BUCURĂM ÎN ASOCIERILE LUMII NOI - Pag.341
- CĂLÇAȚI PE BĂTĂTURILE ALTORA ÎN
MOD INUTIL? - Pag.347
- CE SE ÎNTÂMPLĂ CU CREDINȚA? - Pag.350
- SUPRAVEGHETORI PENTRU BUCURIA
TURMEI - Pag.353
- CUGETUL DIN SPATELE PROVERBULUI - Pag.359
- NICI UN PROFET DIN GALILEEA? - Pag.362
- DESCHIDEREA CĂII CĂTRE VIAȚĂ
A POPOARELOR DIN INDIA - Pag.366
- „CEL MAI PUTERNIC DINTRE ACESTE
REGATE” - Pag.372
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.373

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

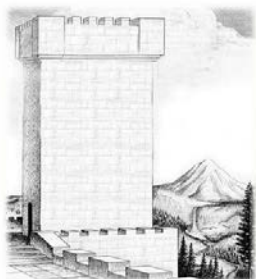
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Să ne bucurăm în asocierile lumii noi

*„Bucură-te în fața lui Iehova, Dumnezeul
tău, pentru orice faptă a ta.”*

– Deut. 12:18.

IEHOVA, Dumnezeul nostru este
„Dumnezeul fericit” și găsește cu siguranță
bucurie în orice faptă săvârșită de El.

(1Tim. 1:11) Este scopul Lui ca toate ființele fidele Lui să se bucure și să fie fericite în a-L preamări. Astfel, este normal să găsim această poruncă în Biblie adresată celei mai tipice națiuni ale lui Dumnezeu, neamul Israelului: „Trebuie să mănânci înaintea lui Iehova, Dumnezeul tău, și să te bucuri de fiecare faptă a ta, tu și neamurile tale, căci Iehova, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat.” „Trebuie să te bucuri în fața lui Iehova pentru fiecare faptă săvârșită de tine.” – Deut. 12:7, 18.

²Mai târziu, odată cu stabilirea congregației creștine ca spiritualul „Israel al lui Dumnezeu”, Iehova le-a spus clar tuturor membrilor că fac parte dintr-o adunare fericită, în care trebuie să se bucure unul alături de celălalt. Isus, în propovăduirea Sa de pe munte, i-a numit „fericiți” pe aceia care au apreciat nevoia lor spirituală, care au fost înfometați și însetați după dreptate și care au urmat calea păcii. Chiar și când au fost aspru prigoniți, ei trebuiau „să se bucure și să sară de fericire”. Astfel, îl descoperim pe apostolul Pavel așternând pe hârtie o scrisoare plină de sentimente de fericire Filipenilor: „Feriți-vă de Dumnezeu.” „Bucurați-vă mereu de Dumnezeu. Bucurați-vă, vă mai spun încă o dată!” – Gal. 6:16; Mat. 5:3-12; Filip. 3:1;4:4.

³Astăzi, Iehova Dumnezeu îi îndeamnă pe toți iubitorii de adevăr și dreptate să se alătore societății fericite a Noii Lumi a martorilor Săi. Însuși Dumnezeu oferă motivele drepte pentru bucurie între oamenii săi. La un moment dat, martorii din zilele noastre ai lui Iehova s-au aflat într-o stare de îndurerare și nefericire, mai ales la sfârșitul primului Război Mondial, în anul 1918. Ei au fost descriși în profeție asemenea unor persoane îmbrăcate în pânză de sac și chiar ca și trupuri ce

stăteau neînsuflețite pe stradă. (Rev. 11:3; 7-10) Dar Iehova a schimbat această stare a oamenilor Lui, de la amărăciune și tristețe cu una de bucurie și fericire. El i-a salvat pe credincioșii Săi martori de la lipsa de activitate asemănată morții, și-a coborât duhul asupra lor și a îndeplinit cuvintele profetice ale lui Isaia cu privire la aceștia: „ Apoi, cei salvați de Însuși Iehova, se vor întoarce și cu strigăte de bucurie la Sion vor veni, iar bucurie veșnică va sta asupra lor. La veselie și bucurie vor ajunge. Necazuri și suspine nu vor fi.” – Isa. 51:11.

⁴De aceea, nu este de mirare că un număr așa de mare de oameni din lume observă fericirea oamenilor lui Iehova. Este un motiv, într-adevăr, pentru care mulți oameni doresc să ni se alăture. Ei descoperă că au aceeași dorință cu cea a psalmistului, care a scris: „Ca bunătatea să o văd în oamenii de Tine aleși, ca să mă pot bucura de fericirea neamurilor Tale.” – Ps. 106:5.

⁵Multe lucruri contribuie la fericirea ce se găsește în societatea Noii Lumi. Câtă bucurie este în cunoașterea și înțelegerea adevărului Bibliei, conștientizarea că Iehova a cedat puterea sa de conducere prin numirea lui Isus Cristos ca Rege în împărăția cerească și că la scurt timp suveranitatea lui Iehova va fi răzbunată prin această împărăție când va distruge tot ce se opune conducerii Sale! (Ps. 97:1-12) Speranța pe care o avem de a trăi în Noua Lume ce ne este la îndemână, dovada manifestării spiritului lui Iehova asupra oamenilor Săi în această ultimă perioadă, alături de uimitoare descoperiri ale adevărului și de adunarea unui număr mare de oameni binevoitori în domeniul Noii Lumi, sunt motive în plus de bucurie. Știind nevoile acestor ființe, Iehova oferă un climat drept de bucurie – o tovărășie și o adunare fericită alături de alte persoane ce împărtășesc aceeași credință.

⁶Iehova singur nu are nevoia de compania altora pentru a fi fericit. Lui Îi este îndeajuns persoana Sa. Cu toate acestea el alege să se încante alături de slujitorii Săi și să dea bună dispoziție și motive de bucurie oamenilor Săi. „Iehova, Dumnezeuul vostru este printre voi. Atotputernic fiind, El va salva. El va fi bucuros căci voi veți fi bucuroși. El va fi tăcut în iubirea Sa. El bucuros va fi pentru voi cu lacrimi de fericire.” Cu privire la readucerea oamenilor Săi, în aceste timpuri, la prosperitatea spirituală, Iehova spune: „ Bucuros voi fi în Ierusalim și foarte fericit cu oamenii Mei voi fi.” Pe de altă parte, nici una dintre ființele lui Dumnezeu nu este completă cu ea însuși precum Iehova. Toate depind de Iehova pentru a fi fericiți. Toate au nevoi speciale, ce trebuie satisfăcute pentru ca ele să fie pe deplin fericite. Iar asta este perfect adevărat pentru noi, oamenii nedesăvârșiți de pe pământ. Una dintre aceste nevoi este aceea de a avea o companie și o prietenie adevărată, iar acest lucru este oferit de Iehova prin diferite moduri, mai ales în frăția creștină a societății Noua Lume. – Țef. 3:17; Isa. 65:19.

⁷Astfel, de vom vrea să ne bucurăm în continuare de orice faptă a noastră ca oameni ai lui Dumnezeu, trebuie să păstrăm în siguranță și să menținem sentimentul de veselie din adunarea noastră. Veselia nu vine singură, ci este rezultatul unei conduite potrivite în climatul armonios și plin de pace alături de oamenii lui Dumnezeu. Este unul dintre roadele spiritului. (Gal. 5:22) Ar trebui să ne rugăm în toate modurile posibile ca fericirea să fie în mijlocul nostru, dar trebuie de

asemenea să o mărim prin contribuția noastră la construirea fericirii în adunarea enoriașilor.

EXPRIMAREA GENEROZITĂȚII ÎN ASOCIAȚIA NOASTRĂ

⁸Generozitatea este o calitate ce stă foarte aproape de sentimentul de bucurie. Ai cunoscut vreodată o persoană ursuză, zgârcită, fanatică și îngustă la minte despre care s-ar putea spune că găsește fericire în ceea ce posedă? O persoană ce încearcă mereu să ia ceva de la viață fără a da nimic înapoi nu este niciodată o persoană fericită. Veselia dă naștere generozității, iar generozitatea zămislește veselie. Vorbind despre creștinii din Macedonia, apostolul Pavel a scris că „belșugul lor de bucurie [...] a făcut bogățiile generozității lor să abunde.” Generozitatea oferă bucurie celui ce oferă, cu atât mai multă în momentul în care știe că el poate oferi numai datorită nemeritului bunătății a lui Iehova și că poate provoca de asemenea fericire celui ce primește și celor ce sunt martori la rezultatul generozității. Când Regele David strângea materiale pentru viitoarea construire a templului de către fiul lui, Solomon, „oamenii s-au bucurat că au putut da daruri, căci din toată inima au dat ofrande lui Iehova, și însuși David, regele, s-a bucurat de acestea.” Iar David s-a rugat lui Dumnezeu: „Păstrează această judecată a inimii în oamenii Tăi, și îndrumă-le inima către Tine.” – 2Cor. 8:1, 2; 1Cor. 29:9, 14, 18.

⁹Astfel, astăzi, când lucrăm împreună la un proiect, ca de exemplu construirea unei săli regale sau stabilirea unei întruniri, când donăm bani sau oferim muncă voluntaristă, nu forțați sau pentru că ni se cere, aceste fapte dau naștere bucuriei. Fiind martori la generozitatea fraților noștri în astfel de situații ne face să ne bucurăm și trezește spiritul generozității în inimile tuturor membrilor congregației. Dar generozitatea prin oferirea posesiunilor noastre materiale, sau a timpului nostru, sau a muncii noastre nu este îndeajuns dacă vrem să împărtășim pe deplin bucuria oamenilor lui Iehova. Trebuie să fim generoși cu noi înșine, generoși în comportament, să fim iertători și răbdători și să împărtășim compania și fraternitatea unul cu altul, mai ales în ceea ce privește activitățile noastre creștine.

¹⁰Căutarea împrietenirii cu alți oameni este în mod fundamental o exprimare a iubirii de sine, deși nu în sensul rău al cuvântului, ca de exemplu egoism. Avem nevoie de companie; astfel am fost creați. Chiar de la începuturi, Dumnezeu a văzut un bine în a-i da lui Adam un tovarăș și un prieten, deoarece nu era bine pentru el să fie singur. (Gen. 2:18) Dorința de întovărire este principala cauză ce conduce un bărbat sau o femeie către căsătorie. (Gen. 2:24) De asemenea, faptul că ne facem prieteni este de asemenea satisfacerea nevoii de întovărire. În aceste timpuri, oamenii caută în prietenii lor, persoane care au același statut social sau aceeași educație, sau cu care împărtășesc lucruri în comun sau hobbyuri, toate acestea pentru a avea aceleași subiecte de discuție sau activități. Ei își fac prieteni pe acele persoane care contribuie cumva la fericirea lor personală. Se întâmplă adesea ca aceste prietenii lumești să se limiteze numai la a-și satisface nevoia proprie și egoistă, iar când unul dintre ei nu mai poate contribui la nevoia celui alt,

sau dacă se ivește o prietenie mai avantajoasă, prietenul inițial este părăsit. Această lipsă de adevărată afecțiune în aceste așa numite prietenii se întâlnește cu precădere astăzi, cu oameni care au devenit atât de „narcisiști”. – 2Tim. 3:2, 3.

¹¹În adunarea creștină a Noului Lume trebuie să fim atenți ca tovărășia cu frații noștri să nu devină limitată de interesele personale și de satisfacerea nevoilor noastre de întovărășire. Când descoperim adevărul, ne descoperim pe noi, de asemenea, în mijlocul tuturor felurilor de oameni, indiferent de statutul social, educație sau rasă umană. Dacă ne-am fi aflat încă în afară, nu am fi crezut că unii dintre ei pot fi prietenii noștri, simțind că nu pot contribui cu nimic la propria noastră fericire. Chiar și în societatea Noua Lume ne simțim atrași mai mult față de unii decât de ceilalți, nu-i așa? Bineînțeles că este normal să căutăm prietenia cu cei față de care ne simțim mai în largul nostru și a căror prietenie o găsim minunată și satisfăcătoare. Dar dacă ne limităm doar la împrietenirea cu cei în jurul cărora ne simțim bine, nu este vorba oare de o alunecare către interesele personale? Dacă vorbim cu aceleași persoane când suntem la Curtea Regală, nu contribuie asta la formarea bisericuțelor și grupurilor? Da, s-ar putea să vedem că în mod inconștient facem diferențe între ceilalți pe baza fizicului. – Iac. 2:4.

¹²Înseamnă asta că este greșit în a te bucura de anumite prietenii speciale ce se formează în congregație, prietenii mai apropiate față de celelalte ce le avem cu alte persoane? Nu, nu întocmai. Scripturile vorbesc despre Ioan ca despre „discipolul pe care Isus l-a iubit [preferat]”, iar alte referințe indică că era mai mult decât o prietenie obișnuită între Isus și Ioan. Dar Isus, cu toate acestea, nu i-a alungat pe ceilalți din prietenia și iubirea Lui. El era foarte generos în exprimarea iubirii Sale pentru frații Lui, sacrificându-se pentru ei, până la a-și da viața pentru ei. Cu siguranță, în cazul Lui, El a fost mulțumit de tot ceea ce a făcut. Deoarece a vrut ca discipolii Lui să Îi împărtășească bucuria cu care a îndeplinit vrerea Tatălui Său și să arate aceeași iubire necondiționată unul pentru celălalt, le-a spus înainte să moară: „Asta am vorbit Eu vouă, ca bucuria mea să fie cu voi, iar îmbelșugată să vă fie bucuria. Asta este porunca mea, să vă iubiți unul pe celălalt la fel cum v-am iubit Eu.” – Ioan 21:7; 15:11, 12.

¹³Dar trebuie să găsim o balanță între aceste prietenii apropiate și celelalte lucruri pe care le facem împreună cu ceilalți frați ai adunării noastre. Persoane care au fost alături o perioadă lungă de timp, în adevăr, care au avut împreună același număr de experiențe, și care au îndurat alături teste de credință, ajung bineînțeles la o înțelegere și prietenie reciprocă. Această prietenie s-a dezvoltat pe baza cunoașterii reciproce a calităților de credință și integritate, și de aceste prietenii ne putem bucura iar ele nu ar trebui sub nici o formă să dea naștere geloziei. Gelozia poate fi cauza uneori a căutării prieteniei cu alți membrii, în special aceia ce au o funcție înaltă în organizație; dar fiind produsul unui interes personal, această prietenie nu poate aduce fericire. Pe măsură ce creștem în adevăr, împărtășim cu frații noștri guvernarea Regatului, suferim alături de ei prigoniri și reproșuri, legăturile iubirii și frăției creștine văr crește de la sine și vor deveni durabile, spre bucuria noastră, a tuturor.

MĂRIREA AFECȚIUNILOR NOASTRE

¹⁴ Noi nu vrem să fim „îngrădiți în afecțiunea” față de frații noștri. Mai degrabă „mărește” iubirea de frați, primește-i pe toți, împărtășește cât mai mult prietenia ta cu ei. Principiul „este mai multă fericire în a da decât în a primi” se aplică foarte bine acestui fel de prietenie. De exemplu, o persoană binevoitoare începe a frecventa întâlnirile. Datorită timidității și lipsei educației îi este greu să se exprime. La început, ne este greu să vorbim cu el, dar, pentru că avem iubire pentru această oaie nouă, facem în continuare eforturi pentru a-l face să se simtă ca acasă printre noi. În mijlocul fericitorilor prieteni creștini începe să piardă din timiditate. Prin învățătura din școala adunării noastre el învață să se exprime cu privire la scopul lui Dumnezeu, iar apoi poate să le împărtășească în mijlocul adunării. Curând el descoperă bucuria pe care o dobândește prin munca de propovăduire, iar apoi ne-o poate destăinui. Astfel, dispar timiditatea și reticența. În schimb el fierbe de fericire, iar noi ne bucurăm alături de el pe măsură ce el crește în adevăr și în alăturarea lui ca frate al nostru. Asta este ceea ce am fi ratat dacă inimile noastre ar fi rămas „îngrădite” și nu s-ar fi mărit pentru a-l aduce pe acesta în mijlocul nostru. – 2Cor. 6:12, 13; Faptele 20:35.

¹⁵ A fi generos în comunitatea noastră înseamnă să fi interesat de frații tăi, „de a fi atent nu numai la interesele tale personale cu privire la problemele tale, dar și cu privire la cele ale celorlalți.” Trebuie să prezinți un interes onest în progresul spiritual al fraților tăi, să te bucuri pentru fiecare pas înainte pe care îl fac spre a deveni desăvârșiți în drumul lor spre creștinătate. Cât de fericiti suntem atunci când cineva cu care am studiat începe să ia parte la întâlniri, își face primele comentarii cu privire la studiul Turnului de Veghe și își începe misiunea prin propovăduirea pe teren! Povestim cu nerăbdare progresul celui nou venit editorilor noștri ai Regatului. În momentul în care vine la întâlniri suntem bucuroși de a-l prezenta enoriașilor și altora care iau parte la adunări. În cele din urmă, nu este oare aceasta o scrisoare de recomandare pentru noi, ca slujitori? Dar, pentru a proteja împotriva oricărei tendințe de laudă, ca și cum toate acestea ar fi rezultatul eforturilor noastre, trebuie să fim la fel de pregătiți să ne bucurăm alături de frații noștri în experiențele lor, iar cu cei noi să parcurgem aceeași pași spre creșterea creștină. – Filip. 2:4; Rom. 12:15, 16.

¹⁶ Să fii la fel de interesat și de cei care sunt slabi și nu frecventează întâlnirile și care sunt în pericol de a cădea într-o boală spirituală. Să fii pregătit să le spui vorbe încurajatoare atunci când vin la întâlniri sau când îi vizitezi. Să îi faci să se simtă bineveniți într-o astfel de comuniune. Pavel a scris: „Lasă pe fiecare să cerceteze, nu propriul său folos, dar cel al celuiilalt.” Câteodată, un zâmbet prietenos, o strângere de mână călduroasă sau o experiență comună poate fi un mijloc de a incita inimile celor aflați în dificultate spirituală către o reînnoită dorință de activitate în serviciul lui Iehova. Acest generos mod de oferire a noastră, fiind interesat unul de altul, contribuie foarte mult la bucuria congregației cu care suntem asociați. – 1Cor. 10:24.

¹⁷ Din când în când s-ar putea să auzim următoarea plângere: „Este ceva în neregulă cu congregația noastră. Nu se simte nici un pic de căldură între frații

noștri, și mă simt marginalizat când vin la întâlniri.” Cu siguranță, dacă este o oarecare lipsă a spiritului lui Iehova și ca atare o lipsă de fericire în congregație, este un semn de întrebare pentru toți membrii congregației și în special pentru supraveghetor. Dar nu ar fi oare corect pentru cel care simte lipsa de căldură să-și pună o întrebare sinceră: „Cum contribui eu la fericirea dintre frați? Merg la întâlniri doar pentru a câștiga ceva pentru mine sau merg cu dorința de a contribui la legătura cu frații mei și de asemenea cu păreri? Îi întâmpin eu cu plăcere pe ceilalți și pe cei noi veniți? Sunt oare cu adevărat interesat de frații mei sau am devenit egoist, cu privirea numai la propriul meu interes?” Poate cel ce se plânge este cel rece, fără căldură, și de neabordat. Pentru ca iubirea să dea naștere adevăratei fericiri trebuie să vină din ambele părți. În același timp, numai pentru că unul nu reacționează, nu vom renunța de a face ceea ce este bine și anume de a continua să vorbim în mod încurajator cu cei cu care avem posibilitatea.

¹⁸ „Interesul nostru personal” în prietenii noștri creștini nu înseamnă intrarea în problemele lor private și familiale, devenind astfel „o așchie în coasta celorlalți”. Cu siguranță ne putem bucura de compania socială a fraților noștri când avem ocazia, iar astfel de momente pot fi foarte plăcute și pot contribui cu adevărat la propria noastră fericire. (Vezi *Turnul de Veghe* din 15 februarie, 1960, pag. 115, 116) Dar atentarea la problemele private ale altora, sau chiar petrecerea a unui prea mult timp în vizită, poate reduce sau chiar distruge bucuria prieteniei spirituale. (1Pet. 4:15; Prov. 25:17) Stă scris în activitățile teocratice și în bunăstarea spirituală a fraților noștri că ar trebui să fim interesați în a aduce bucurie prin asocierea lor teocratică, să ne bucurăm de experiențele slujirii lor, și să fim fericiți că împărtășim cu ei preamărirea numelui Dumnezeuului nostru, Iehova. Într-adevăr găsim multă bucurie în frații noștri. Căci astfel a scris apostolul Pavel Filipenilor: „Frații mei au iubit și au tânjit după fericirea mea.” – Filip. 4:1; 1Tes. 2:19, 20.

¹⁹ Pentru a ne bucura pe deplin de asocierea noastră cu societatea Noii Lumi trebuie să fim siguri că relația noastră cu frații noștri este construită pe o fundație adecvată. Dacă suntem tineri ar trebui să ne ferim de a arăta lipsă de respect celor mai bătrâni din rândurile congregației, de a-i trata cu prea multă familiaritate. Mai bine îi tratăm ca pe niște „părinți”. Arată respect față de diferența între sexe, păstrează legăturile curate și pline de integritate și nu abuza niciodată de privilegiile de care ne bucurăm în prietenia noastră creștină. A te bucura de legăturile cu frații tăi nu înseamnă că trebuie să fii exagerat de expansiv sau entuziast. Noi vrem să ne ferim de o astfel de prietenie bazată pe ipocrizie și căreia îi lipsește adevăratul interes al unuia față de celălalt. – 1Tim. 5:1, 2; Rom. 12:9.

²⁰ În momentul în care cineva intră într-o comunitate ca societatea Noii Lumi, este ca și cum ar intra într-o familie. În rândul unei familii, membrii ajung a se cunoaște foarte bine între ei, la fel cum ajung a-și cunoaște calitățile și defectele. Dar ei aduc contribuții unii altora. Ei nu poartă o mască de virtute, căci știu că ceilalți membri ai familiei vor vedea curând dincolo de ea. Și ei sunt într-adevăr bucuroși pentru acest lucru, că pot fi naturali, pot fi ei înșiși și au încredere că ceilalți membri le dau atenție și nu îi resping pentru că au maniere sau metode de înfăptui diferite de ale lor. De asemenea, în societatea Noii Lumi, frații noștri au

încredere în noi și astfel sunt ei înșiși naturali și nu poartă o mască de virtute. Acest lucru duce la o relație fericită. În același timp suntem preocupați de a ne ajuta unul pe celălalt pentru a ne decide să urmăm modul de a trăi prezentat în Noua Lume. Să căutăm întotdeauna de a ne bucura în rândul societății Noii Lumi prin a fi generoși, binevoitori, atenți, interesați de celălalt mai mult decât de noi, să ne ajutăm în bucuriosul serviciu cu privire la răspândirea vrerii lui Iehova. – Rom. 12:2; Prov. 19:22.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. (a) Ce calitate propune Iehova să arătăm în venerarea Lui? (b) Cum a fost aceasta demonstrată în legătură cu punerea bazelor bisericii timpurii?
3. Ce motiv clar a oferit Iehova pentru bucuria popoarelor Lui?
4. Ce notează persoanele binevoitoare și ce-și doresc ele?
5. Numiți câteva lucruri care contribuie la bucuria societății Lumii Noi.
- 6, 7. De ce depinde fericirea creaturilor lui Iehova? Prin urmare, ce ar trebui păstrat în siguranță?
8. Cine beneficiază de exprimarea generozității și ce exemplu ilustrează aceasta?
9. Pe lângă generozitatea materială și munca noastră, cum putem demonstra altfel această calitate?
10. (a) Din ce izvorăște originea tovarășiei? (b) Ce controlează adeseori selecția prietenilor de către persoanele lumii?
11. De ce trebuie să ne protejăm atunci când ne bucurăm de tovarășie în societatea Lumii Noi?
- 12, 13. Sunt greșite prietenii speciale? Cu toate acestea, ce putem face?
14. Cum poate principiul „este mai multă fericire în a dărui decât în a primi” să se aplice în asocierile noastre din societatea Lumii Noi?
- 15, 16. Cum putem să ne arătăm interesul pentru frații noștri?
17. Acolo unde cineva simte o lipsă de asociere caldă între frați, ce ar fi bine să facă acea persoană?
18. În ce probleme referitoare la frații noștri ar trebui să arătăm interes, și totuși, ce ar trebui evitat?
- 19, 20 (a) Ce lucruri ne vor ajuta să construim Lumea Nouă pe fundații corecte? (b) În ce manieră se aseamănă asocierea din societatea Lumii Noi cu cea a unei familii?

Călcați pe bătăturile altora în mod inutil?

FACI TU ASTA? A călca pe cineva pe bătătură se definește ca „a jigni pe cineva în mod intenționat, atentând la drepturile și privilegiile sale, lovind într-un punct slab etc.”; „a jigni”.

Fii atent la accentul pus pe expresia a călca pe cineva pe bătători *fără rost*. Orice persoană cu principii puternice și cu convingeri solide, cu siguranță, a ofensat pe cineva. Acest fapt s-a aplicat tuturor iubitorilor de dreptate, din vremurile lui Abel și până acum, chiar și în cazul lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Ei toți ar fi putut evita multă suferință și multe probleme dacă ar fi fost dispuși să ajungă la o înțelegere. Dar acolo unde intervine principiul, acel cineva nu poate fi nespus de preocupat de jignirea adusă celorlalți, care nu sunt iubitori ai dreptății. – Mat. 15:12-14.

Cu toate acestea, în relațiile noastre de zi cu zi, nu este vorba de obicei de principii ci mai mult de jignire necugetată sau involuntară. Este ca și cum noi nu observăm cât de mari sunt picioarele noastre sau eșuăm în a ne da la o parte îndeajuns de mult din calea celuilalt.

Sunt atât de multe feluri în care îi putem călca pe bătători pe cei din jurul nostru. Unii sunt sensibili când vine vorba de vârsta lor, de greutate, de sănătate sau de unul dintre defectele lor fizice, ca de exemplu un semn din naștere sau un nas deosebit de mare. A atrage atenția asupra unui astfel de punct sensibil și mai ales a face o glumă pe seama lui, cu siguranță, înseamnă a călca pe cineva pe bătători. Cugetarea în astfel de cazuri va fi răsplătită prin recunoștință, fie conștient sau inconștient.

O persoană foarte vorbăreată are mai multe șanse de a jigni pe cineva, mai ales dacă vorbele ei țin mai mult de bârfă. Un rege înțelept a spus: „În mulțimea de cuvinte nu se poate să nu fie încălcarea a legii.” „Nesăbuitul multe cuvinte rostește.” Cu cât sunt rostite mai multe cuvinte, cu atât este mai mică grija modului în care sunt spuse și astfel, cu atât mai mare este posibilitatea de a-i jigni pe ceilalți. – Prov. 10:19; Ecl. 10:14.

De fapt, cineva poate aduce jigniri altcuiva chiar prin alegerea proprie a cuvintelor; fie prin ridicarea tonului, fie prin cuvinte artificiale, aspre sau vulgare. Chiar și prin tonul vocii unii pot călca pe ceilalți pe bătători, tonul putând fi arogant, răutăcios, aspru și iritant. Glumele nesărate la fel ca și glumele „normale” pot răni cu siguranță. Lipsa de grijă în ceea ce privește igiena personală, ca de exemplu respirația urâtă sau mirosul corpului, sau fumatul acolo unde există un semn „Fumatul Interzis”, va face pe cineva să deranjeze simțul olfactiv al altora. De fapt, orice încălcarea a bunelor maniere, orice lipsă de tact, va duce pe cineva la înfăptuirea unei greșeli.

O persoană poate călca pe bătăturile celorlalți în repetate rânduri și totuși să nu fie conștientă că face acest lucru, datorită timidității prietenilor. Însă, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Este mai bună o muștrare spusă decât o iubire ascunsă.” Prietenii se tem adesea de facerea unor observații din cauza fricii de a nu ști cum va fi primită această muștrare. În mod paradoxal, cei înclinați spre aducerea unor ofense, sunt cei mai sensibili; cel lipsit de tact se așteaptă la tact din partea celorlalți. – Prov. 27:5.

Dacă cel mai bun prieten al tău nu îți va spune, cum vei ști? Prin felul în care se comportă cu tine. Ei pot fi politicoși, cu tact, aparent prietenoși, dar cu toate acestea, un pic prudenți pentru a nu te jigni. Nesimțindu-se în largul lor în prezența

ta, se poate ca ei să nu te primească în mijlocul sanctuarului lor al prieteniei, din cauza ofenselor tale.

Ce determină pe cineva să calce pe bătăturile altora? În principal, este lipsa de simpatie, incapacitatea unora de a se pune în locul celorlalți; o lipsă de înțelegere, de chibzuință mintală sensibilă; pe scurt, lipsa de iubire pentru seamăn. Aceasta se poate datora lipsei de cunoaștere a tradițiilor oamenilor, sau lipsei de cunoaștere a condițiilor unui anume om. Sau se poate datora faptului că acel cineva este prea extravertit. Un astfel de om are nevoie de chibzuință mintală sensibilă și astfel, el caută motivele de jenă, handicapurile sau suferințele celorlalți, amuzându-se, mai ales dacă acea persoană este introvertită. De aceea, se spune despre categorisirea unor persoane ca fiind extravertite sau introvertite că este un alt mod de a spune că cineva are obrazul subțire sau gros. Calea de aur este de a fi, ceea ce este numit, *ambivalent*, evitând ambele extreme, nici de a aduce dar nici de a primi cu repeziciune jigniri.

Criticul perfecționist poate, de asemenea, foarte ușor să-i jignească pe ceilalți, din cauza lipsei de empatie. În loc să aprecieze și să laude punctele bune, el vede și comentează numai punctele slabe, greșelile, jignind astfel, fără rost pe ceilalți. Din cauza naturii lui critice el ratează multe oportunități de a oferi o mână de ajutor.

Același lucru poate fi spus despre susținătorii eficienței. Ei sunt, adesea, preocupați cu punctualitatea, organizarea sau economia, însă ei sunt orbi la nevoile spirituale ale omului, la valorile umane. În cercul familiei poate funcționa astfel: Soția pregătește o masă specială, iar soțul bolborosește despre preț. Sau el aduce acasă un cadou și ea se plânge de risipă. Lipsindu-le recunoștința, ei nu văd faptul că, privind mai încolo de prudență, este vorba numai despre faptul că iubirea are nevoie câteodată să fie exprimată!

Nici nu putem trece cu vederea că toate formele de prejudiciu trădează o lipsă de empatie și îi determină pe unii să jignească pe ceilalți. Prin tonul vocii lui, prin cuvinte sau prin acțiuni, acel cineva poate trăda un adânc înrădăcinat prejudiciu, atingând astfel puncte sensibile. Indiferent de cauza prejudiciului – diferența de culoare, naționalitate, nivel economic sau nivel educațional – este însăși antiteza empatiei, cea care trădează evidenta neputință de a se pune în locul altcuiva.

Există atât de multă suferință în această lume, atât de multă neînțelegere și nefericire. Să nu mai adăugăm nimic acestora prin jignirea altora. În schimb, să încercăm să ne dăm seama de modul celorlalte persoane de gândire și de ceea ce simt; cu cât diferă mai mult ceilalți față de noi, cu atât mai mult trebuie să fim de pază, acest fapt aplicându-se, de asemenea, și diferenței dintre sexe.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de sfaturi bune cu privire la acest domeniu, ca de exemplu: „Îmbracă-te cu tandră afecțiune, cu compasiune, cu bunătate, cu umilință, cu răbdare.” „Mergi în continuare alături de înțelepciune” și „glasul tău grațios să fie.” Ia aminte la acest sfat și pe alții nu îi vei jigni – fără rost. – Col. 3:12; 4:5, 6.

Ce se întâmplă cu

CREDINȚA?

Materialismul distruge credința?

Poate exista astăzi credință creștină puternică?

CREDINȚA nu este un dar pe care unele persoane îl primesc, iar celelalte nu. Este ceva cu care o persoană se naște, însă este o calitate ce trebuie cultivată. Oamenii din vechime, care au devenit faimoși pentru credința lor, nu au fost supereroi. Ei au fost oameni asemenea nouă. Ei au trebuit să își dezvolte credința lor puternică, pe măsură ce au progresat în cunoașterea și înțelegerea lui Iehova Dumnezeu. Ei au putut vedea înțelepciunea Lui și puterea Lui, reflectate în lucrurile creației și au fost familiari cu modurile în care oamenii trebuie tratați, oameni care au trăit înaintea lor. Experiențele lor cu El au contribuit la construirea credinței lor. Pe baza cunoașterii despre El, dobândită de ei, ei au dezvoltat în mod implicit și încredere în El.

A fost credința în Iehova cea care i-a dat putere lui Moise să le spună fugitivilor izraeliți: „Nu aveți frică. Stați drept și priviți salvarea lui Iehova, care pentru voi astăzi o va înfăptui. Căci egiptenii pe care voi astăzi îi vedeți, niciodată nu îi veți mai zări, nu, niciodată. Iehova Însuși pentru voi va lupta și voi tăcuți veți fi.” (Ex. 14:13, 14) A avut nevoie de credință pentru a conduce două milioane sau mai mult de oameni prin Marea Roșie și printr-un deșert sălbatic, unde hrana și apa erau puține, însă Moise a avut încredere că Dumnezeu va fi cu ei, căci el înfăptuia întocmai precum i-a poruncit Dumnezeu.

Mulți au fost oamenii care au cultivat o credință puternică, ceea ce le-a permis să facă lucruri mărețe pentru onoarea lui Iehova. „Și ce să mai spun? Căci nu-mi va ajunge timpul să mai vorbesc despre Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David, precum și despre Samuel și ceilalți profeți, care, prin credință, au înfrânt regate, au înfăptuit dreptatea, au primit promisiuni, au închis gura leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, au fost făcuți puternici din slabi cum erau, au fost viteji în război, au pus pe fugă armatele de străini.” (Evr. 11:32-34) Credința lor i-a făcut remarcabili.

UNDE SE AFLĂ CREDINȚA ASTĂZI?

În momentul în care citești scrierile Scripturilor despre marea credință arătată de oamenii din vechime, te întrebi tu unde este acea credință astăzi? Te întrebi tu – Ce s-a întâmplat cu acea credință? Unde sunt oamenii cu credință, asemenea lui Noe, Avraam, Moise, David și Ieremia? Privește la lumea modernă și vei găsi puțină credință neprefăcută în omul Creatorului. Gândirea materialistă domină în așa fel lumea încât este mai multă încredere în opinia omului decât în Cuvântul lui

Dumnezeu, mai multă încredere în legile oamenilor decât în poruncile lui Dumnezeu, în forțele oamenilor decât în puterea lui Dumnezeu.

Încrezându-se în înțelepciunea umană și în puterea militară, ca într-un braț protector, oamenii acestei generații se dovedesc a fi fără de credință în Suveranul Suprem. „Astfel a grăit Iehova: ‘Blestemat să fie omul sănătos care se încrede în omul pământesc și care își face carne brațul lui și a cărui inimă de la Iehova se întoarce. Și el singur ca un copac solitar va fi în deșert și nu va vedea binele când va veni.’” – Ier. 17:5, 6.

Pentru că Isus a știut de dinainte că lumea va plină de presupuși creștini declarați, care se vor apropia de Dumnezeu cu gurile lor, dar ale căror inimi vor fi mult prea departe de El, a spus: „Când Fiul omului va ajunge, își va găsi El cu adevărat credința pe pământ?” (Luca 18:8) El nu o poate găsi în religiile creștinătății, căci ele au devenit foarte apropiate de guvernele acestei lumi. Membrii religiilor creștinătății se reped să își exprime credința în liderii oamenilor și în planurile umane de a menține pacea, dar sunt nepăsători când vine vorba de încrederea în regatul lui Dumnezeu, ca fiind singura speranță pentru omenire.

Credința în regatul lui Dumnezeu și încrederea în puterea Lui protectoare poate fi găsită, însă, în Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. În loc să își pună încrederea în brațul puterii pentru o lume pașnică, ea se încrede pe deplin în Iehova Dumnezeu.

CREDINȚĂ PUTERNICĂ

Dacă ești un creștin devotat, în Societatea Lumii Noi, tu trebuie să continui lupta pentru a cultiva o credință puternică și pentru a o menține. Pentru că trăiești într-o lume căreia îi lipsește credința, nu îți poți permite să fii slab când vine vorba de cultivarea ei. Nu îi poți permite materialismului să îți domine interesele și timpul, până când acestea vor fi slăbite. Întotdeauna ai nevoie de atitudinea urmașilor lui Isus, care i-au spus Lui: „Mai multă credință dăruiește-ne.” – Luca 17:5.

Cum este credința ta în comparație cu cea a lui Moise sau a apostolului Pavel? Ai tu aceeași credință care l-a determinat pe Pavel să înfrunte multele pericole, de dragul ministerului? „De trei ori cu nuiiele am fost bătut, o dată am fost bătut cu pietre, de trei ori s-a scufundat barca, o noapte și o zi am stat în adâncuri; în călătorii, adesea, am fost în pericol din cauza râurilor, de jefuitori, de proprii mei semeni, de neamuri, în oraș, în sălbăticie, pe mare, printre frați prefăcuți, în muncă și în trudă, cu nopți adesea nedormite, cu foamete și sete, nemâncat de multe ori, în frig și golicieune.” (2Cor. 11:25-27) Ai tu credința necesară pentru a înfrunta astfel de pericole și neplăceri fizice, pentru slujirea lui Dumnezeu? Este atât de

importantă slujirea Lui pentru tine? Dacă nu este, ce s-a întâmplat cu credința ta? Ai renunțat să o mai cultivi?

Pavel și-a păstrat credința puternică în Iehova până în ziua morții lui, la aproape treizeci de ani după convertirea sa la creștinism. El nu a permis lungii perioade de slujire să îi înăbușe entuziasmul sau să-i slăbească credința în Dumnezeu. El nu s-a dat înapoi de la săvârșirea eforturilor pentru minister. Poți spune tu că vei face la fel?

MATURIZEAZĂ-TE

Gradul până la care te maturizezi în ministerul creștin poate, într-un fel, să fie o măsură a credinței tale. Dacă vei face puțin efort pentru a-L sluji pe Dumnezeu și vei permite altor interese să îți acapareze majoritatea atenției și timpului tău, atunci înseamnă că nu ai o credință foarte puternică. Lipsa ta de entuziasm pentru slujirea lui Dumnezeu indică faptul că tu nu ai deplină încredere în ceea ce El a promis că va săvârși. Tu trebuie să îți construiești credința, să o cultivi, pentru a fi mai puternică. Acest lucru este esențial pentru supraviețuirea ta și pentru câștigarea acceptului lui Dumnezeu. „Fără credință este imposibil să câștigi bunăvoință, căci cel care de Dumnezeu se apropie trebuie să creadă că El este și că El va fi cel care îi va răsplăti pe cei care cu sinceritate Îl caută.” – Evr. 11:6.

Eziți tu să vorbești în fața studenților, în școala ministerială, sau eziți tu să accepți o poziție cu responsabilitate în cadrul congregației pentru că simți că nu ești capabil? Oare nu a simțit și Moise că nu este capabil să facă ceea ce i-a cerut Dumnezeu? Nu a simțit oare Ieremia că este un copil în momentul în care i-a fost prezentată misiunea de a fi profetul lui Dumnezeu? În schimb, oamenii aceștia, prin credință, au făcut ceea ce nu au crezut că pot face. Prin aceeași credință și tu poți săvârși lucruri în mijlocul ministerului, lucruri pe care nu crezi că le poți înfăptui. Dacă refuzi privilegiile slujirii, ce se va întâmpla cu credința ta? Nu ai tu încredere în Dumnezeu, că El te va ajuta prin spiritul Lui? „Oricine slujește, să slujească cuprins de puterea dăruită de Dumnezeu.” – 1Pet. 4:11.

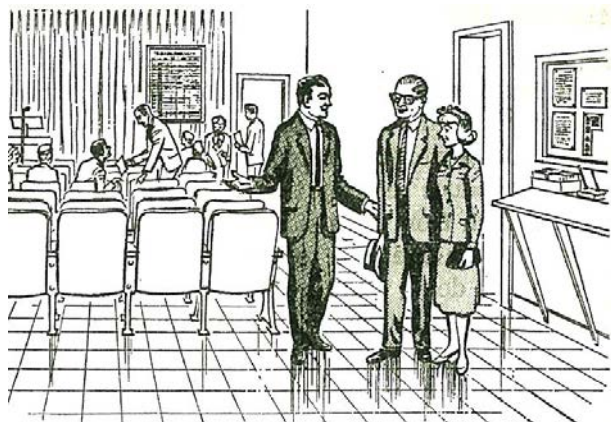
Pentru cei din Societatea Lumii Noi există oportunitatea de a-și oferi un mare interval de timp ministerului ca și pionieri. Mulți își exprimă dorința de a săvârși această lucrare, însă mulți ezită să-și micșoreze posesiunile materiale și să facă schimbări în privința locului lor de muncă pe care îl dețin de mult timp. Motivul este determinat oare de credința slabă? Nu doresc ei să dea dovadă de credința lui Pavel, oferindu-se să-L slujească în mod direct pe Dumnezeu, prin dedicarea majorității timpului lor, la fel cum a făcut și Pavel? Ei ar trebui să se analizeze mai atent și să își întărească credința dacă acesta este motivul pentru care ezită. Dacă ești un om care nu este legat de obligații ce nu pot fi evitate, demonstrează-ți credința, devotându-ți timpul serviciului lui Dumnezeu, ca pionier. Cultivă încrederea în Dumnezeu și entuziasmul pe care Pavel l-a avut față de El.

Oamenii din vechime au progresat în slujirea lui Dumnezeu pentru că ei au știut că acela era lucrul bun de făcut. Ei au știut că munca săvârșită de ei a fost pentru binele oamenilor și pentru cinstea lui Iehova Dumnezeu. Credința ta te împinge să înfăptuiești asemenea lor? Deși, la acel timp, ei nu au primit îndeplinirea

promisiunilor divine pentru credință, ei le vor primi, la timpul potrivit, fiind înviați din morți. Noi citim despre Avraam, Isaac și Iacov: „Cu credință au murit toți aceștia, deși nu au primit îndeplinirea promisiunilor, însă le-au văzut de departe și le-au salutat și în public au spus că ei străini au fost și locuitori temporari ai pământului.” (Evr. 11:13) Ei au știut că slujirea lor pentru Iehova nu a fost făcută în van și că El își va îndeplini fiecare promisiune făcută lor. Tu poți practica aceeași credință, astăzi, fără a fi dezamăgit. Tu poți face planuri de viitor „bazate pe speranța vieții veșnice, pe care Dumnezeu, Cel care nu poate minți, a promis-o cu mult timp în urmă.” – Tit 1:2.

Credința puternică pe care o aveau oamenii din vechime poate exista și în zilele noastre. Poate fi cultivată prin cunoașterea dreaptă a Scripturilor, prin activitatea în minister și prin iubirea pentru Dumnezeu. Deși, lumea în general are încredere în puterea brațelor, toți cei din Societatea Lumii Noi, care cultivă credința, își pun încrederea, cu precădere, în puterea lui Dumnezeu. El este tăria lor, protecția și speranța lor și ei nu vor permite materialismului, sau oricărui alt lucru, să le micșoreze credința în El. Asemenea oamenilor din vremurile antice, ei au încredere în El și își folosesc energiile lor vitale în scopul slujirii Lui. „Binecuvântat este omul sănătos care se încrede în Iehova și a cărui credință Iehova a devenit.” – Ier. 17:7.

SUPRAVEGHETORI PENTRU BUCURIA TURMEI

ESTE dificil să continui în mod sârguincios orice misiune, atunci când nu este niciun fel de bucurie în săvârșirea ei. După o perioadă, sarcina devine greoaie și dorința de a renunța la ea, crește. De aceea, Iehova le spune slujitorilor Lui să se „bucure de orice înfăptuire a lor”, pentru ca ei să nu „renunțe la ceea ce este drept.” Cel care este trist și deznădăjduit nu va putea ajuta la vindecarea

suspinelor și plânsurilor celor care sunt martori la condițiile nefaste din jurul lor, în această lume antică. Căci astfel spun Proverbele 17:22: „O inimă care este bucuroasă face lucruri bune, ca un vindecător, dar un suflet rănit, usucă oasele.” – Deut. 12:18; Gal. 6:9.

² Supraveghetorii din congregația oamenilor lui Dumnezeu sunt nerăbdători de a-și ajuta frații, pentru a putea rezista, cu credință, în slujirea Regatului. Din acest motiv, este preocuparea lor de a vedea că spiritul de veselie și bucurie se regăsește

în mijlocul turmei. În primul rând, supraveghetorul trebuie să se bucure de propria sa misiune. Dacă el va permite ca misiunea sa, de a sluji frații lui, să devină greoaie pentru el și dacă va fi zgârcit cu dăruirea timpului și energiei sale, ca și cum ar fi obligat, el va avea tendința să „răspândească sentimentul în turmă” și el va fi lipsit de bucurie, nerăbdare și bunăvoință. Astfel că, supraveghetorul trebuie să aibă o apreciere adâncă pentru minunatul său privilegiu de a sluji, să mulțumească pentru acesta, să privească mereu spre Iehova pentru a-l susține prin sfântul spirit, pentru ca el să poată sluji bucuriei turmei. – 1Pet. 5:2, 3.

³ Orice sarcină a slujirii pe care o posedă cineva în mijlocul organizației congregației, fie ea de slujitor contabil, sau de slujitor al unei reviste teritoriale, sau orice sarcină de acest fel, datoria slujitorului nu este numai de a face registre, asemenea unui funcționar și nici nu este numai de a transmite instrucțiuni fraților, venite de la sediu. Dimpotrivă, cea mai importantă parte a sarcinii este de a purta grija bunăstării spirituale a congregației, pentru a oferi cea mai demnă laudă lui Iehova. Bunăstarea fizică este reflectată prin entuziasmul de a trăi. Buna stare spirituală este reflectată prin entuziasmul pentru slujirea lui Iehova, alături de un spirit fericit și vesel. Fii atent la simptomele îmbolnăvirii spirituale: lipsa de bucurie, sentimentul că lucrarea de propovăduire este greoaie, lipsa de rezultate în minister. Apoi, caută, prin rugăciune, să vindeci prin Scripturi, pentru a le redobândi sănătatea spirituală celor afectați.

⁴ Progresul potrivit în lucrarea Regatului nu este niciodată dobândit prin conducere sau prin muștrări. Se poate înregistra inițial un progres sau o creștere, dar el va pieri, datorită lipsei de bucurie din partea fraților. Este ușor să fii critic, să vezi greșelile sau slăbiciunile. Este nevoie de timp și de rugăciuni pentru a fi în poziția de a oferi un bun și întăritor sfat, care va încuraja și va înzdrăveni și va oferi, în același timp, un ajutor în depășirea slăbiciunilor. Supraveghetorul va căuta să înfăptuiască aceste lucruri dacă este cu adevărat interesat de frații lui, dacă el însuși este bucuros cu misiunea lui și dacă are dorința de a-și vedea frații „bucurându-se de orice înfăptuire a lor.”

⁵ Pentru a cultiva bucuria printre frați, trebuie să știm care sunt lucrurile care aduc bucurie. Pavel a vorbit despre o cerință de bază pentru bucurie: „Și eu voi continua să mă bucur [...] alături de așteptarea mea nerăbdătoare și de speranță.” Cu siguranță, Pavel însuși a avut o dornică așteptare și o speranță în câștigarea vieții eterne alături de Isus Cristos. Viziunea clară a speranței, pe care a avut-o, alături de încântătoarele privilegii ale slujirii pe care le-a oferit, i-au dat o bucurie care l-a susținut de-a lungul tuturor felurilor de persecuții și dificultăți. Și cât de adevărate au fost toate acestea în cazul Maestrului, Isus, Însuși, care „pentru bucuria dinaintea Lui [...] a îndurat răstignirea.” Fie că cineva posedă speranța vieții cerești, ca un ales al „micii turme”, sau viața pământească ca una dintre „celelalte oi”, este important ca speranța să fie puternică pentru a menține pe cineva bucuros în slujirea lui Iehova. – Filip. 1:18-20; 3:13, 14; Evr. 12:2; Luca 12:32; Ioan 10:16.

⁶ Pentru a avea o credință puternică, sau o „sigură așteptare a lucrurilor la care speră” este nevoie de o cunoaștere dreaptă a Cuvântului lui Dumnezeu. Apreciind

cunoașterea, supraveghetorul va fi el însuși un student conștiincios și va încuraja studiul personal al Bibliei în toată congregația. Supraveghind congregația, el va avea grijă ca întâlnirile să fie vii, constructive, instructive și încurajatoare. În discuțiile sale cu frații, el va vorbi despre speranța pe care ei o împărtășesc. Dacă, în studiul său personal al Bibliei, *Turnului de Veghere* și al altor publicații ale Societății, el este atent pentru a nota noile adevăruri, încurajând sugestiile și sfaturile instructive, el va fi pregătit, într-un mod practic, pentru a-și ajuta frații să progreseze și pentru a le întări speranța. Făcând apel la persoanele slabe sau la membrii inactivi, asigură-te că nu este numai un apel de rutină, de alcătuire a unui raport a serviciului pe teren sau de a face aranjamente pentru activitatea de propovăduire, ci folosește-te de acel prilej pentru a ajuta la progresul acelei persoane, de a-i insufla dorința de cunoaștere, amintindu-ți că dacă acea persoană va prelua lucrarea lui Iehova și se va ține de ea, ea are nevoie de dreapta apreciere pentru acea lucrare și de bucuria înfăptuirii ei. – Evr. 11:1; 1Tes. 5:14.

⁷ Dacă ai privilegiul de a fi un supraveghetor, asigură-te că grija ta pentru congregație însumează toate domeniile asociate cu ea. A ta să fie dorința de a ajuta pe fiecare să se bucure de slujirea lui Iehova. Asemenea lui Isus și apostolilor, fii pregătit să te maturizezi din plin, în numele lor. Astfel a rostit Pavel: „Totuși, chiar dacă sunt turnat ca jertfă de băutură peste sacrificiu și serviciului public unde credința v-a condus, sunt fericit și mă bucur alături de voi toți. Acum, în același fel și voi înșivă alături de mine bucurați-vă și fiți fericiți.” Ia aminte la următoarele cuvinte: „Mă voi bucura alături de voi toți.” Printr-o altă neasemuită expresie a ceea ce dorința fiecărui supraveghetor ar trebui să fie, Pavel scrie în continuare: „Voi rămâne și mă voi strădui alături de voi toți pentru avansul vostru și pentru bucuria care credinței voastre aparține, pentru ca veselia voastră să dea pe dinafară în Isus Cristos, datorită mie, prin prezența mea alături de voi.” – Filip. 2:17, 18; 1:25, 26.

⁸ Ca și supraveghetor se poate să fii prea ocupat atunci când ești la Sala Regatului, cu întâlnirile congregației. Înainte și după întâlniri, este nevoie să te ocupi de anumite lucruri, alături de ceilalți slujitori ai congregației. Însă, păstrează puțin timp, chiar și numai câteva minute, pentru a vorbi cu frații și surorile. În congregații mari, nu este posibil să vorbești individual cu toți frații la fiecare întâlnire, dar fă-ți un obicei din a vorbi cu alții de fiecare dată. Ia aminte pe cine ai omis și propune-ți să vorbești cu ei la întâlnirea viitoare și să ai ceva încurajator de spus. Acest lucru se aplică de asemenea și celorlalți membri ai congregației. Slujitorul student al Bibliei, de exemplu, poate observa că un nou raport despre studiul Bibliei a fost primit. Poate că este primul studiu al Bibliei efectuat de acel membru al Regatului. Interesul personal al slujitorului îl va motiva să acorde câteva minute pentru a vorbi cu acel frate, exprimându-și bucuria la progresul fratelui în minister și întrebând, fiind foarte interesat, după ce noul studiu a început. Un binevoitor, deși poate și un necesar scurt cuvânt din partea supraveghetorului sau altui slujitor este foarte apreciat de membrii și contribuie mult la bucuria lor în privința lucrării. Înăfăptuind astfel, te vei bucura alături de ei, iar ei, în schimb, vor fi veseli și se vor bucura alături de tine. Să nu fii niciodată

atât de ocupat cu probleme organizatorice încât să nu ai timp pentru un cuvânt încurajator și instructiv pentru frații tăi.

⁹ Pentru ca un supraveghetor să-și facă munca bine și să primească bucurie și satisfacție din înfăptuirea ei, este nevoie de un răspuns primitiv din partea celor pe care îi servește, la fel cum a spus și Pavel mai sus. Dacă membrii congregației arată respect pentru organizația teocratică, fiind ascultători și supuși vrerii divine și metodei normale de a îndeplini dorința divină, fiind direcționați de supraveghetorii numiți spiritual, dacă răspund repede sugestiilor și sfaturilor, punând la o parte orice semn de contrazicere, cât de mult vor contribui acestea la fericirea supraveghetorului și cât de mare va fi grija sa pentru viețile spirituale ale turmei! Astfel că, „supuși să fiți celor care vă conduc și ascultători, căci ei veghează asupra sufletelor voastre, asemenea celor care au o responsabilitate, pentru ca ei să vegheze cu bucurie și nu cu suspine, căci dăunător ar fi altfel pentru voi.” – Evr. 13:17.

¹⁰ Cât de adevărate sunt aceste cuvinte! Acolo unde există o spărtură în unitate și în cooperarea dintre congregație și supraveghetor, ducând la îndeplinirea datoriilor deținute de supraveghetor, cu „suspine”, poate cu un spirit de exasperare și descurajare, nu este oare dăunător pentru noi toți, să contribuim la o pierdere a bucuriei în activitățile și întâlnirile noastre creștine? Pe de cealaltă parte, „cât de bine și cât de plăcut este pentru frați să locuiască împreună uniți!” Într-un astfel de climat, al păcii și unificării, poate înflori buna lucrare creștină, iar fructele spiritului pot crește din abundență, spre bucuria tuturor. – Ps. 133:1.

ÎNTELEPCIUNEA PRACTICĂ ȘI PREVEDEREA

¹¹ Astfel de condiții binecuvântate trebuie să fie cultivate și menținute, iar înțelepciunea practică și prevederea contribuie mult la acest rezultat. Lipsa acestor calități poate duce la condiții care dezbină profund unitatea și pacea congregației. De exemplu, aproape toți dintre noi am auzit de bine cunoscutul picnic în familie. Ei pleacă cu mașina familiei, plini de speranțe mari pentru o zi plăcută la țară. Problemele încep atunci când ei încep să se contrazică asupra drumului cel mai bun de urmat. Apoi, într-o parte a drumului, expusă soarelui, mașina se oprește – tatăl a uitat să alimenteze mașina! Dorind să bea ceva răcoritor sau cafea, pentru a-și calma nervii, ei descoperă că termosul este gol – mama a uitat să îl umple! Și continuă în acest fel mai departe, iar o zi care a început cu o speranță promițătoare, se termină cu ceartă, reproșuri nefolositoare și dezamăgiri, din partea tuturor. Într-un mod similar, perspectivele bune ale activităților teocratice pot fi ruinate din cauza lipsei de planuire și prevederii. Poate fi în plan construcția unei Săli a Regatului, aranjamentul transportului adunării, o activitate specială pe teren într-un teritoriu izolat sau prezentarea în public a unei serii de întâlniri. Progresul minuțios al unui plan detaliat va asigura succesul și va permite să ne bucurăm, indiferent de lucrarea săvârșită.

¹² Este bine, de asemenea, să fii clar și explicit atunci când faci aranjamente pentru orice tip de activitate. Neclaritatea duce la neînțelegeri, care, la rândul lor, duc spre dezamăgiri și pierdere de timp și energie. Într-adevăr, trebuie să fim

răbdători și iertători, ținând cont de greșelile altora, dar le putem, de asemenea, evita, solicitând excesiv aceste calități prin utilizarea înțelepciunii practice și prevederii, care ne ghidează spre manifestarea succesului a ceea ce a fost propus. — Prov. 11:14.

MENTINEREA BUCURIEI PRIN SUPRAVEGHERE ÎNTELEAPTĂ

¹³ Altceva care contribuie la bucuria fiecărei lucrări, este aprecierea nu numai a ceea ce trebuie făcut și cum trebuie făcut, ci și a motivului pentru care trebuie făcut. În momentul în care cineva încurajează o anumită activitate sau subliniază o nouă metodă sau o nouă organizare, este bine întotdeauna să ajute congregația să înțeleagă motivul din spatele propunerii, de ce trebuie făcută și cum vor putea beneficia ceilalți de pe urma ei. Fără această lămurire, propunerea se poate să nu fie susținută pe deplin. Oferind un sfat unei congregații, un slujitor de circuit, de exemplu, ar trebui să acorde timp pentru a arăta beneficiile urmării unui anumit sfat, de ce este preferabil să fie urmat și cum va contribui el la bunăstarea congregației. Apoi, frații vor răspunde favorabil, apreciind privilegiul slujirii. Da, spiritul cu care cineva săvârșește o lucrare are multe de-a face cu bucuria regăsită în înfăptuirea ei.

¹⁴ Același lucru este adevărat în legătură cu educația copiilor. Părinții teocratici sunt preocupați cu bucuria și fericirea copilului lor. Astfel, atunci când ei îi dau câteva sarcini de făcut copilului, în casă, sau atunci când îl verifică cum și-a îndeplinit sarcina, părinții înțelepți îi acordă timp pentru a-i explica *de ce*, astfel încât copilul să poată găsi satisfacție în a fi ascultător, înțelegând că ei îl corectează pentru binele și fericirea întregii familii. Aceasta nu înseamnă că părinții trebuie să cedeze tendințelor de rebeliune din partea copilului. Este nevoie de timp pentru ca copiii să aprecieze de ce anumite lucruri sunt bune și altele rele și este nevoie de disciplină, în acest proces. Însă, întotdeauna, părinții pun pe primul loc interesele copiilor; și pe măsură ce părinții dobândesc înțelegere, ei vor fi pregătiți să îi ajute pe copiii lor în progresul lor pentru aprecierea lucrurilor bune, pentru ca ei să învețe să fie satisfăcuți prin săvârșirea lucrurilor bune și să se bucure de cunoașterea și înfăptuirea dorinței divine.

¹⁵ De asemenea, în congregație, în timp ce este preocupat cu bucuria și fericirea fraților în serviciul lui Iehova, supraveghetorul nu va compromite niciodată principiile Bibliei. El nu va abandona niciodată ordinea dreaptă teocratică pentru a susține pe cele rebele și egoiste. În același timp, el nu va împovăra frații cu norme și reguli inutile, ci va căuta să-și *slujească* frații, făcând aranjamente pentru ca ei să poată lucra și să se poată întâlni în cele mai eficiente și convenabile mijloace.

¹⁶ Atunci când se ivesc dificultăți în mijlocul congregației, supraveghetorul trebuie să mențină un echilibru. Un supraveghetor poate deveni îngrijorat de protejarea organizației, de păstrarea ei nepătată, uitând astfel de situația celui care a greșit și de nevoia de a-i reda aceluia iubirea. Bineînțeles, în momentul în care o persoană dă dovadă de o slăbire a spiritului, fiind rebel și mâniindu-se, din proprie

voință, alungarea din congregație poate fi singura cale de urmat. Însă, în alte cazuri, putem noi aduce pe drumul bun pe cei rătăciți? Într-adevăr, ne putem întreba, a fost greșeala lui împiedicată printr-un sfat sau printr-o povață din partea noastră? Am fost noi suficient de atenți la slăbirea lui spirituală? A fost lipsa de un spirit drept de bucurie și fericire, din congregație, care a dus la slăbirea stării sale? Pe măsură ce luăm în considerare cu atenție aceste întrebări, putem vedea o și mai mare nevoie decât aceea a fratelui nostru rătăcit, o nevoie care afectează întreaga congregație și chiar pe noi înșine, ca slujitori ai ministerului. – Gal. 6:1, 2; 2Cor. 2:7, 8.

¹⁷ Cu siguranță, cauzele care duc la tristețe și descurajare în congregație trebuie să fie imediat înlăturate, iar supraveghetorul își va arăta preocuparea pentru bucuria fraților prin acordarea întregii lui atenții acestor probleme. (2Cor. 1:24-2:4) Întotdeauna, fie ca munca supraveghetorului să fie produsul interesului aprins pentru binele turmei, bine de care se îngrijește, purtând în mintea sa, în mod special, salvarea lor într-o viață veșnică. Pentru acel rezultat, supraveghetorul va „cheltui cu mare bucurie și va fi complet cheltuit.” – 2Cor. 12:15.

¹⁸ Ce binecuvântare sunt acei supraveghetori pentru frați! Slujirea lor în mijlocul congregației devine o sursă de mare bucurie și de maturizare. Unor astfel de supraveghetori, lauda adusă lui Filimon, este foarte potrivită: „Multă bucurie și alinare primesc prin iubirea voastră, căci inimile celor sfinți au fost reîmprospătate prin tine, frate.” Da, ei sunt asemenea devotatului Epafroditus și Timotei, ai căror slujire printre primii creștini a fost o binecuvântare pentru ei. Despre Timotei s-a scris că nu mai era „nimeni la fel de determinat ca el, care să aibă cu adevărat grijă de lucrurile care îți aparțin ție [congregația de la Filipi]. – Filim. 7; Filip. 2:25-30, 19-23.

¹⁹ Asemenea lui Epafroditus și Timotei, care călătoreau ca reprezentanți ai corpului guvernant al primei biserici, la fel, astăzi, acei frați care călătoresc pentru a vizita congregațiile, asemenea slujitorilor de circuit sau de district, de ramură sau de zonă, pot profita de pe urma exemplului lor și de ce s-a spus despre ei. În aceste zile, când asuprirea marelui dușman Satan este atât de mare, el făcând eforturi pentru a descuraja slujitorii lui Iehova și pentru a-i determina să încheie slujirea Lui, cât de mare este nevoia de a vorbi încurajator inimilor fraților! Astfel de membri, care vor veni în vizită, vor dori să înfăptuiască mai mult decât limitarea la o discuție analitică a condițiilor găsite de ei și să ofere un sfat practic pentru ameliorare; ei vor vorbi cu căldură și vor oferi sprijin, pentru a deschide inimile fraților către activitatea plină de bucurie. Scopul vizitei fraților din Efes, de către Tychicus, „un iubit frate și un slujitor devotat al Domnului”, a fost „alinarea inimilor [lor].” – Efes. 6:21, 22.

²⁰ Perspectiva serviciului Regatului, înainte de distrugerea acestei rânduirii prin bătălia de la Armagedon, reprezentând sfârșitul propovăduirii noastre a veștii bune, este încântătoare. Fluxul de persoane binevoitoare care vin din toate națiunile în Societatea Lumii Noi este dovada mai marii adunări ce va avea loc de acum înainte. Cât de mult va dura privilegiul de a fi părtaș la această mare lucrare,

nu știm. Însă, să fim hotărâți să o împărtășim cu bucurie. Să cercetăm lucrurile care aduc pace și să ne bucurăm alături de națiunea fericită a lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este esențial pentru a continua cu sârguință în orice întreprindem ?
2. De ce are nevoie mai întâi un supraveghetor înainte să poată servi pentru fericirea turmei sale?
3. Care este principala preocupare a supraveghetorului?
4. Cum ar trebui supraveghetorul să dea sfaturi și de ce este nevoie pentru asta?
- 5, 6. (a) Care este principala cerință pentru fericire? (b) Cum arată supraveghetorul că înțelege această cerință?
7. În ce fel exprimă apostolul Pavel preocuparea potrivită a unui bun supraveghetor?
8. Cum se poate bucura un supraveghetor sau un serv ministerial „împreună cu toți” cei din congregație?
- 9, 10. (a) Ce răspuns venit din partea congregației aduce bucurie serviciului supraveghetorului? Ce se dovedește a fi dăunător pentru fericirea congregației?
- 11, 12. Cum poate lipsa de înțelepciune practică și prevedere să afecteze pacea și unitatea congregației?
13. De ce este important să se explice scopul și motivele fiecărei activități sau îndrumări ?
- 14, 15. Cum se aplică aceasta vieții de familie și totuși ce nu înseamnă aceasta?
16. (a) Cum va arăta supraveghetorul un echilibru în manevrarea dificultăților? (b) Ce întrebări îndrumătoare pot fi adresate în astfel de circumstanțe?
- 17, 18. Ce calități din Filimon și Timotei recomandă Scripturile?
19. Ce vor avea în vedere atunci supraveghetorii călători când le vor vorbi fraților lor?
20. Ce întreprindere putem împărtăși noi acum și cu ce spirit?

Cugetul din spatele proverbului

Cartea Proverbelor este o resursă bogată în sfaturi practice. Pare să acopere fiecare treaptă a relațiilor umane. Există sfaturi despre cum să tratezi prietenii, despre creșterea copiilor, despre capcanele care se ivesc în calea tinerilor și bătrânilor și despre pericolele supraestimării. Pentru a beneficia de pe urma acestei mine de adevăr este nevoie de săpături din partea noastră. „Dacă vei continua să îl cauți asemenea argintului și dacă asemenea comorilor ascunse continui să-l cauți, atunci vei înțelege frica de Iehova și vei găsi chiar cunoașterea lui Dumnezeu.” (Prov. 2:4, 5) Examinând gândul din spatele proverbului însuflețit este un mod adecvat de a săpa pentru comoara înțelepciunii divine.

PROVERBELE 1:8, 9

„Ascultă, fiul meu, de ordinea tatălui tău și nu încălca porunca mamei tale. Căci ele sunt o cunună frumoasă pe capul tău și un fin colier la gâtul tău.”

Un copil ar trebui să primească primele informații despre Dumnezeu de la părinții lui, iar iubirea tatălui și mamei ar trebui să fie piatra de temelie prin care el ajunge să înțeleagă iubirea de Dumnezeu, Tatăl lui din ceruri. Astfel învață proverbul. Predarea și disciplina înțelepciunii pot părea dificil și greu de înfăptuit la început, asemenea penelor din fier care țin deoparte corupția și rebeliunea dobândite din naștere, însă, cu timpul, ei se transformă în zale de aur, purtate precum ornamente, fără niciun pic de greutate.

PROVERBELE 1:17

„Căci plasa este întinsă fără rost peste ochii oricărei ființe cu aripi.”

Revised Standard Version explică înțelesul versetului, și anume, spre deosebire de păsările care nu se lasă prinse atunci când plasele sunt întinse în fața propriilor lor ochi, oamenii ticăloși se îndreaptă orbește spre propria lor distrugere. În acest capitol, ticăloșii sunt reprezentați ca instigatori ce ademenesc inocenții. Dacă tiparele ar fi cunoscute, nevinovații ar putea evita capcana, „căci plasa este întinsă fără rost peste ochii oricărei ființe cu aripi.” Acest sfat înțelept se referă la ascultarea instrucțiunilor lui Iehova pentru a vedea planurile celor ticăloși și pentru a le putea evita capcanele, la fel cum face și pasărea care vede plasa înaintea ochilor ei.

PROVERBELE 11:26

„Pe cel care nu dă roadele – poporul îl va blestema, dar binecuvântat este cel care permite să fie cumpărate.”

Se pare că metoda rapidă de a face bani, în vremurile trecute, era de a cumpăra cereale atunci când prețurile erau mici, și apoi de a aștepta până la venirea foametei pentru a le vinde din nou, la prețuri mai mari. Era un fel de versiune antică a pieței negre. Deși se regăsea un bine prin practica omului, limitând consumul și păstrând o rezervă, oamenii îl disprețuiau pentru egoismul lui și îl binecuvântau pe cel care aștepta pentru dobândirea unor mari profituri pe timpuri grele. Acela își va primi binecuvântarea de la Dumnezeu.

PROVERBELE 13:23

„Pământul arat al celor săraci multă hrană dă, dar este acela spulberat de lipsa de înțelepciune.”

Explicația este că puțin mult se face prin munca și binecuvântările lui Dumnezeu și că multul în puțin se transformă prin ticăloșenie și nepăsare.

PROVERBELE 20:5

„Sfatul din inima unui om este la fel de adânc precum apele, dar omul chibzuit este cel care îl va urma.”

Sfatul, uneori, reprezintă gândul scopului. Iehova spune: „Propriul Meu sfat va sta în picioare.” (Isa. 46:10) Scopul unui om, intenția lui adevărată, venită din adâncul inimii, zace adesea precum apele unei fântâni, la mari adâncimi. Este greu să ajungi la gândul lui. Este nevoie de răbdare și de tact pentru a-l scoate la suprafață, dinlăuntru. În momentul în care a fost scris acest proverb, apa nu era ușor de găsit; era adânc ascunsă în fântâni. Era nevoie de muncă. A fost nevoie de multă muncă din partea Rebecăi pentru a scoate apă cămilelor slujitorului lui Avraam. (Gen. 24:19, 20) La fel se procedează cu gândul adânc ascuns în inima unui om. Pentru a ajunge la el, trebuie să arunci găleata și să o scoți înapoi. Omul chibzuit, dorind să știe ce se află în inima altei persoane, trebuie să practice. El se poate apropia dintr-o parte și apoi din altă parte. Insistența lui aduce în cele din urmă la suprafață gândurile celeilalte persoane. Apoi, omul înțelept va ști dacă persoana este ostilă sau dacă este o persoană bună, cu care se poate împrieteni. De asemenea, gândurile lui Dumnezeu nu sunt la vedere. Multe persoane citesc Biblia dar nu ajung la înțelegerea vrerii divine. Care este motivul? Ei nu își coboară gălețile; ei nu fac îndeajuns efort. Mergând la întâlnirile oamenilor lui Dumnezeu, ale congregației, ei se arată a fi doritori de a-și coborî gălețile, scoțând astfel la iveală adevărurile înviorătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu.

PROVERBELE 27:17

„Prin fier, chiar fierul se ascute. La fel și un om ascute fața altuia.”

O sabie care a luptat din greu trebuie să intre în contact cu alt instrument tăios pentru a-și recupera tăișul. La fel, starea intelectuală și spirituală a omului are nevoie, uneori, de a fi ascuțită. Contactul cu persoane neprietenoase și cu dezamăgiri, au o tendință de a ne seca puterile și de a ne deprima sufletele. În momentul în care ne regăsim într-o astfel de stare, o privire plină de simpatie și un cuvânt de sprijin, venite din partea celor care ne înțeleg, este de foarte mare ajutor, într-adevăr. Atunci când această încurajare este bazată pe o potrivită cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, are nemaipomenit de multă putere de a readuce la viață în noi speranța unei înfăptuiri reînnoite.

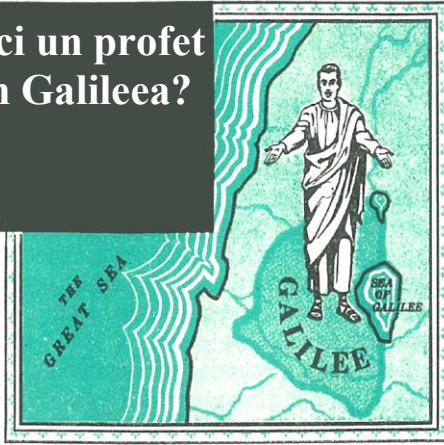
PROVERBELE 28:1

„Cei ticăloși fug când nu îi urmărește nimeni, dar cel drept este precum un pui de leu, care este încrezător.”

Omul care fuge atunci când nu este urmărit de nimeni fuge într-un fel de el însuși, de propria lui conștiință; prin urmare, eforturile lui nu aduc rezultate. Omul drept posedă adevărat curaj, este conștient de propria lui inocență și de aprobarea lui Iehova Dumnezeu.

Nici un profet din Galileea?

„MERGI SPRE NORD pentru bogății, mergi spre sud pentru înțelepciune.” Aceasta era povața unui proverb evreiesc de pe timpul lui Cristos. De ce a fost creat acest proverb? Deoarece, deși Galileea, din nordul Palestinei, era cel mai prosper teritoriu, templul, Sanhedrin și clasa învățată se găseau la sud, în Iudeea și Ierusalim.

Înțelesul proverbului, totuși, nu era pe deplin adevărat. Da, Galileea, cu multele sale cetăți și orașe înfloritoare, cu terenurile sale fertile și cu lacuri, abunda în bogății materiale. Însă Iudeea și Ierusalim, în ciuda pretențiilor lor, nu puteau susține că excelează în înțelepciune. Din moment ce putem citi în Cuvântul lui Dumnezeu că „frica de Iehova este începutul înțelepciunii” și că „El îi va face pe cei umili să meargă cu porunca lui și că El îi va învăța pe cei umili calea Lui”, Galileea și nu Iudeea, era locul manifestării adevăratei înțelepciuni, căci oamenii ei erau mult mai umili și dornici de învățatură, având mai multă frică de Iehova, premisele adevăratei înțelepciuni.” – Ps. 111:10; 25:9.

Nimeni nu se înșela mai mult decât înfumurații Farisei, care, la auzul spuselor lui Nicodim despre galileeanul Isus Cristos: „Legea noastră nu judecă un om decât dacă l-a ascultat mai întâi și a ajuns să cunoască ce înfăptuiește el, așa-i?” a răspuns în batjocură cu un rânjet: „Tu nu ești din Galileea, așa-i? Caută și vei vedea că niciun profet nu vine din Galileea.” Cât de mult se înșelau acei mândrii Farisei! Cel mai mare profet văzut vreodată pe acest pământ sau care va fi vreodată văzut, a fost din Galileea. Pe lângă acest fapt, din cei doisprezece apostoli aleși de acel profet din Galileea, cel de-al unsprezecelea care a arătat credință a fost, de asemenea, din Galileea, iar cel care a fost un trădător era din Iudeea. – Ioan 7:51, 52.

Care a fost cauza pentru care Fariseii au vorbit în acest fel despre Galileea? Era chiar o astfel de diferență izbitoare între Iudeea și Galileea, precum pare să indice părerile lor? Într-adevăr era o mare diferență, chiar în multe privințe. Iudeea și Galileea, cele două mari teatre ale predicilor și învățăturilor lui Isus, erau diferite din punct de vedere al climatului, înfățișării, resurselor naturale, roadelor, temperamentului și cunoașterii oamenilor, și mai presus de toate, au fost diferite din punct de vedere al primirii ministeriatului lui Isus Cristos și al apostolilor Lui. Observarea acestor diferențe îți va intensifica înțelegerea și aprecierea multor lucruri care apar în însuflețita Istorisire despre viața lui Isus. În plus, această informație posedă o lecție vitală pentru toți care sunt în căutarea adevărului.

GALILEAN CONTRA IUDEU

Galileea, din timpul lui Cristos, era grădina Palestinei, dacă nu chiar a întregii lumi. Climatul ei era asemenea unei continue primăveri. Era de o frumusețe rară și avea o nemaipomenită productivitate; era abundentă în tot ceea ce ținea de fructe și nuci, de miere și cereale și excela prin calitate. Avea multe orașe prospere.

Toate acestea erau în puternic contrast cu Iudeea, care, în acele timpuri, avea cel mai puțin atractiv și fertil teritoriu din toată Palestina și multe dintre orașele ei erau pe punctul de a se dărâma sau deja ruinate. Verile erau mult mai călduroase, iernile mult mai reci decât cele ale Galileei. Și în timp ce Marea Galileei era plină de pești, Marea Moartă, care împrejmuia Iudeea, omora cu repeziciune orice pește care intra în ea prin Râul Iordan.

Era o aproape la fel de mare diferență între locuitorii Galileei și Iudeii, la fel cum era și între pământurile lor. Locuitorii Iudeii îi priveau pe galileenii cu mai mult sau mai puțin dispreț. Această atitudine a lor se datora, în parte, faptului că galileenii nu erau de viță nobilă precum iudeii, printre ei fiind și urmașii celor forțați să fie circumciși de către macabei, cu un secol în urmă, pe lângă faptul că galileenii, ca și popor, nu erau la fel de bine educați precum iudeii.

Iudeii erau aroganți, rezervați și se considerau adevărații paznici ai Legii. Nu erau Scripturile evreilor scrise în limba maternă, precum și copiate, în Iudeea? Într-adevăr, fariseii și saducheii aveau discuții între ei, încontinuu, însă erau uniți în atitudinea lor față de inferiorii galileenii. Scribii și fariseii, care „s-au așezat în locul lui Moise”, care grăiau dar nu înfăptuiau conform cuvintelor lor și care „legau încărcături grele pe care le puneau pe umerii omenirii, încărcături pe care ei nu erau dispuși să le miște cu un deget”, erau în principalii iudei, iar galileenii sufereau sub jugurile lor religioase. – Mat. 23:2-4.

Spre deosebire de ei, galileenii erau un popor călduros, prietenos, binefăcător și entuziast, deși aveau un exterior dur. Petru, cel impulsiv, și Iacov și Ioan fiind cei doi „fii ai tunetului”, erau galilenii tipici. Se spunea despre acești galilenii că erau „la fel de sănătoși ca și clima lor, veseli precum cerul lor.” Chiar și atunci când erau pătrunși de intoleranța religioasă, ei acționau diferit față de cei din Iudeea. În momentul în care au fost huiduiți, la predica din sinagoga din Nazaret, ei nu au căutat martori falși și nici intrigi pentru moartea lui Isus, ci, subit, în arderea mâniei, ei L-au scos din prăpastia orașului. – Marc. 3:17; Luca 4:28-30.

Liderii religioși ai Ierusalimului se uitau de sus la omul de jos, la fermieri, la pescari și la alții care săvârșeau cu trudă munca manuală, ceea ce făceau majoritatea galileenilor. Acestuia din urmă îi păsa mai mult de un nume bun; iar celui dinainte îi păsa mai mult de bogății. Nefiind încuiați când venea vorba de ascultarea legii, galileenii luau, totuși, în serios slăvirea lui Dumnezeu. Galileenii urmau legea scrisă; iudeii, tradiția oamenilor bătrâni.

Galileenii mergeau mereu la Ierusalim pentru sărbătoarea anuală și în timp ce iudeii erau tentați să ofere lucruri preoților, galileenii ofereau adesea ofrandele lor lui Dumnezeu. Pentru iudei, religia era o problemă a formei; pentru Galilenii, era o problemă a inimii, a relației personale cu Dumnezeu, cum a fost ea accentuată de

către profeți. Pentru iudei, eliberarea de jugul romanilor ținea mai mult de politică; pentru galileeni, de triumful dreptății.

LUCRAREA GALILEANĂ A LUI ISUS

Iehova Dumnezeu, prin înțelepciunea Sa, a avut grijă ca Isus să se nască în Iudeea, la Betleem, pentru a se îndeplini profețiile Lui și pentru a menține ascendența regească și rolul viitor de Rege al regilor. În același timp, el a manipulat circumstanțele pentru ca Isus să fie crescut în Galileea, teritoriul cu cel mai propice mediu pentru tinerețea lui Isus, acesta fiind totodată și cel mai roditor pământ pentru predicile și învățăturile Lui odată ce El și-a înființat ministerul pământesc. Isus a găsit un public primitiv în Galileea, la fel ca și Ioan Botezătorul. Însă, în dorința lui pentru dreptate, Ioan a condamnat purtarea greșită a lui Herod Antipa, rezultatul fiind închiderea lui Ioan de către Herod.

„Când [Isus] a auzit că Ioan fusese arestat, s-a dus în Galileea. Și, după ce a plecat din Nazaret, a venit și s-a stabilit în Capernaum, lângă mare, în regiunea lui Zabulon și a lui Neftali, ca să se împlinescă ce se spusese prin profetul Isaia, care a zis: ‘O, țară a lui Zabulon și țară a lui Neftali, de-a lungul drumului spre mare, dincolo de Iordan, Galileea națiunilor! Poporul care stătea în întuneric a văzut o mare lumină, iar peste cei ce stăteau în ținutul umbrei morții a răsărit lumina’. Din acel moment, Isus a început să predice și să spună: ‘Căiți-vă, căci regatul cerurilor s-a apropiat!’” – Mat. 4:12-17.

Fiind ei înșiși umili și temperați și așteptând cu nerăbdare venirea lui Mesia și a regatului lui Dumnezeu, nu este de mirare că galileenii au răspuns mesajului și modului în care Isus l-a prezentat, pe măsură ce „propovăduia în sinagogile lor din toată Galileea”, după care „a intrat în Capernaum”, casa Sa. Nu este de mirare că în Iudeea predica Sa, ținută de pe munte, vorbind simplu despre ceea ce era important, a fost primită la fel ca în Galileea, acolo unde ea a fost ținută. Acolo, ei nu numai că L-au ascultat până la capăt pe Isus, ci au fost și foarte impresionați: „Deznodământul a fost că mulțimea a rămas uimită la felul Lui de a predica; căci El le predica asemenea unui om care are putere și nu asemenea unui scrib.” Drept rezultat, „după ce a coborât de pe munte, o mare mulțime L-a urmat.” – Marc. 1:39; 2:1; Mat. 7:28 la 8:1.

Învățătura lui Isus a fost simplă, nu a fost încurcată, de nepătruns sau complicată; ilustrările Sale familiare le-au plăcut galileenilor. Nu este vorba despre faptul că aici El nu a avut parte de indiferență și de opuneri. Am subliniat deja timpul în care oamenii din orașul lui natal au vrut să Îl arunce de pe stânca pe care orașul a fost construit. Tocmai despre acest oraș natal a spus Isus: „Un profet este lipsit de onoare numai în teritoriul său de baștină și în casa Sa.” Și despre trei alte orașe ale Galileei a exclamat Isus: „Vai de tine Corazin! Vai de tine Betsaida! Căci dacă lucrările de putere care în voi s-au făcut, s-ar fi făcut în Tir și în Sidon” – acolo unde a fost dat un semn al mărturiei – „ele de mult s-ar fi căit, stând în pânză de sac și în scrum [...] Iar tu, Capernaum, vei fi tu ridicat la ceruri? Jos în Hades vei merge!” Și toate cele trei orașe au coborât în Hades, căci astăzi nu mai există. Cu toate acestea, acelea nu au fost cele mai puternice cuvinte ale Lui de

condamnare. Cei pe care El i-a salvat pentru Ierusalim: „Nu este permis ca un profet să fie nimic în afara Ierusalimului.” – Mat. 13:57; Luca 10:13-15; 13:33.

IUDEEA NU ESTE NEGLIJATĂ

Deoarece Evangheliile sinoptice se ocupă în principal cu ministeriatul galileean al lui Isus, unii au tras concluzia că Isus a neglijat Iudeea, însă acest lucru nu este adevărat. Nu este vorba despre faptul că El nu ar fi putut propovădui iudeilor fără a merge în ținutul lor, căci istoria ne spune că mulțimi de oameni au venit din Iudeea pentru a-L asculta pe Isus, la fel ca mulți scribi și farisei. – Luca 5:17.

Isus a predicat la anumite perioade de timp și în rânduri repetate în Ierusalim, precum Ioan ne arată în povestirea călătoriilor lui Isus la Ierusalim pentru a sărbători Paștele. Pe lângă acestea, nu a fost Isus cel care cu durere i-a spus Ierusalimului: „Cât de mult am vrut să aduc ai tăi copii împreună, la fel cum o găină își adună puișorii sub aripile ei! Însă voi oamenilor nu ați vrut”? Și nu a fost El, Cel care a spus în procesul dinaintea lui Sanhedrin: „Zi după zi obișnuiam să stau în templu predicând, dar voi nu M-ați primit în rândul vostru”? – Mat. 23:37; 26:55.

De fapt, Isus nu ar fi fost îndreptățit să condamne atât de vehement Ierusalimul și liderii lui religioși, dacă El nu le-ar fi purtat mărturie. Mai mult decât atât, prietenia Lui cu Lazăr, Maria și Marta, care trăiau în Iudeea, nu departe de Ierusalim, ar indica faptul că El era tot timpul oaspetele lor și prin urmare, că se poate să fi propovădui adesea în Iudeea. Nu, Isus a fost trimis tuturor oilor rătăcite ale casei Israelului și nu a neglijat nici una dintre ele. În ultimul an al slujirii Lui El a petrecut mai mult timp în Galileea, dar numai pentru că El știa că timpul Lui nu a venit încă: „Acum, după acestea, Isus a continuat să meargă prin Galileea, căci El în Iudeea nu a vrut să meargă, pentru că evreii căutau să Îl omoare.” – Ioan 7:1.

Astfel, ne-au prezentat nouă Matei, Marcu și Luca numai o față a imaginii slujirii lui Isus? Nu neapărat. La fel cum astăzi, măsura în care cineva are experiență în propovăduire depinde de numărul de urechi care ascultă în timpul propriu-zis al propovăduirii, la fel s-a întâmplat și cu cei care au scris pentru noi întâmplările lui Isus de-a lungul slujirii – galileenii direcți, călduroși, onești, umili și modești, au răspuns, pur și simplu, mai prompt la slujirea lui Isus decât înfumurații, bogații și învățații locuitori ai Iudeii și mai ales ai Ierusalimului.

Din moment ce evreii din Iudeea L-au urmat pe Isus în Galileea, iar evreii din Galileea L-au urmat pe Isus în Iudeea, se prea poate ca mulțimea care L-a aclamat pe Isus ca rege, la cinci zile înainte de moartea Sa, să fi fost compusă, în mare, din galileenii care L-au urmat pe Isus, sau care au venit pentru sărbătoarea pascală. Se poate ca din cauza acestora, liderii Ierusalimului să fi avut frică de capturarea lui Isus în plină zi. Faptul că, după ce trupul lui Isus a fost luat de pe cruce, erau „femei care au venit cu El din Galileea” îngrijorate de îmbălsămarea trupului Său, pare să afirme cele spuse mai sus. Este foarte probabil, de asemenea, ca mulțimea care a strigat pentru moartea lui Isus la procesul Lui, să fi fost alcătuită, în mare parte din Iudei, aceia mai repede influențați de clerul Ierusalimului. – Luca 5:17; 23:55; Mat. 27:20-25.

Nu este niciun semn de îndoială că fariseii care au vorbit atât de disprețuitor despre galileeni au permis prejudecății să îi orbească cu privire la adevărul faptelor. Ei își găsesc echivalentul în clerul fariseu de astăzi. Ca atare, o judecată ce apare de nenumărate ori în publicațiile religioase este că, printre martorii creștini ai lui Iehova, ai Societății Lumii Noi, sunt puțini absolvenți de universitate sau oameni cu înaltă educație. În orice măsură această afirmație ar fi adevărată, este total irelevant în ceea ce privește mesajul pe care martorii lui Iehova îl răspândesc. De fapt, este un argument în favoarea lor, căci nu apostolul Pavel, un om învățat la rândul lui, a fost cel care a scris că nu mulți oameni înțelepți în ale lumii, puternici sau nobili au fost chemați; și nu s-a întâmplat la fel în zilele lui Isus? – 1Cor. 1:26.

Prin urmare, nu lăsa clasa socială sau cultura, rasa sau învățătura, să îți fure abilitatea de a cerceta cu o minte deschisă și cu inima asemenea mesajul adus ție de către martorii lui Iehova. Compară-l cu Biblia ta și apoi acționează conform dovezilor descoperite de tine. Fie ca toți să țină seama că pentru Dumnezeu contează mai mult o inimă bună decât un cap plin!

Deschiderea Căii către Viață a Popoarelor din India

ANUL 1912 a fost cel mai important pentru popoarele din India. A fost imposibil pentru oricine la vremea aceea să prevadă cât era de important cu adevărat. A marcat începutul unei mișcări în India care va însemna viață veșnică pentru multe dintre popoarele sale.

Înțelegerea adevărului referitor la Atotputernicul Dumnezeu, Creatorul, este esențială pentru viața veșnică; dar acel adevăr nu a fost niciodată popular, deoarece „întreaga lume stă sub puterea celui rău”, Satan Diavolul. Ca „zeu al acestui sistem de lucruri”, Satan a „orbit mințile necredincioșilor, pentru ca lumina minunatei vești despre Cristos, care este imaginea lui Dumnezeu, să nu poată străbate cu strălucirea ei.” (1Ioan 5:19, 2Cor. 4:4) Deci orice mișcare care va deschide acei ochi orbiți de înțelegere și va lumina calea către viața veșnică este cu siguranță o mișcare importantă. O mișcare exact de acest fel a pornit în India în 1912.

În acel an, un grup de șapte oameni a făcut un tur al lumii. A fost parte dintr-o campanie sponsorizată de Societatea Turnului de Veghere din Pennsylvania, așa cum este cunoscută astăzi. Societatea se angajase să răspândească mesajul stabilirii Regatului lui Dumnezeu în lume, cu supunere și împlinire a cuvintelor profetice ale lui Cristos notate în Matei 24:14: „Și această veste bună a regatului va fi predicată pe suprafața întregului pământ locuit în scopul unei mărturii pentru toate națiunile, iar apoi sfârșitul împlinit va veni.”

C. RUSSEL VIZITEAZĂ INDIA

Acei șapte oameni erau oameni de acțiune, oameni ai speranței. Speranța lor era bazată pe Cuvântul sigur al lui Dumnezeu, pe care creștinătatea pretinde că îl crede

și îl învață. Acei oameni au dorit să afle pentru ei dacă misiunile creștine făceau de fapt ceea ce trebuiau să facă: aceea de a fi martori la sfârșitul acestui sistem vechi de lucruri care se apropia și de a-i învăța pe oameni adevărul despre Regatul lui Dumnezeu și binecuvântarea pe care Regatul o va aduce pe pământ.

Prin urmare, acești oameni au călătorit. Din America, ei au mers către Hawaii, Japonia, China și prin Asia către India. În India ei au ținut prelegeri biblice în Trivandrum, Kottaraka, Nagercoil, Puram, Madras, Vizagapatam, Calcutta, Benares,

Locknow și Bombay. Mulțimile au ascultat. Câțiva au ascultat cu interes mai mare decât alții. Unul în special a ascultat cu ceva mai mult decât interes trecător. El a înțeles adevărul pe care nu-l putuse pătrunde până atunci. El a solicitat o discuție privată cu președintele comitetului celor șapte oameni, Charles T. Russell. Cu un asemenea program încărcat, Russell s-a oferit să-i ofere lui Joseph, căci acesta era numele lui, o întvedere de jumătate de oră. Acea discuție a durat două ore și a condus la un aranjament permanent pentru continuarea predării Bibliei în India, ceea ce în zilele noastre a rezultat în aducerea speranței vieții veșnice multora dintre oamenii umili ai Indiei.

În zilele din 1912, adevărurile de bază erau învățate dar nu chiar în modul organizației teocratice în ceea ce privește metoda lor de predicare. Slujbe de predicare era ținute în fiecare săptămână și erau organizate cursuri de studiu. Unii dintre cei mai zeloși petreceau timp distribuind broșuri sau vorbind publicului la întâlniri promovate, precum și privat, din casă în casă. Dar era începutul unei mișcări în India care avea să crească și să devină instrumentul lui Dumnezeu pentru a-și face cunoscute voința și scopul.

La început, această mișcare a fost limitată la Sudul Indiei, și anume Travancore, așa cum era numit pe vremea aceea actualul stat Kerala. Cursurile de studiu ale Bibliei au fost organizate în multe locuri și membrii au ajuns să fie cunoscuți ca „Studenti ai Bibliei”, de la denumirea sucursalei britanice a acestei Societăți mondiale, Asociația Internațională a Studenților Bibliei. Curând după aceea, un reprezentant de la sediul american a fost trimis în India pentru a ajuta la accelerarea lucrării. Dar Primul Război Mondial a izbucnit în 1914, și a fost considerat oportun ca acesta să se întoarcă acasă. Atunci s-a produs o întârziere în lucrare. Apoi un alt bărbat a fost trimis de la sediu și lucrarea s-a extins. Dar iarăși condițiile de război l-au forțat să părăsească țara. A fost o scurtă perioadă de îngrijorare pentru această mișcare tânără. Abia în 1926 s-a deschis din nou calea pentru o accelerare și extindere a acestei lucrări dătătoare de viață.

AJUTOR PENTRU CÂMPUL INDIAN

Ca urmare a unei importante convenții a martorilor lui Iehova în Londra în luna mai, 1926, doi bărbați au fost selectați să lucreze în India. Tovarășul unuia dintre

ei s-a întors la sarcina sa de a predica în sudul Țării Galilor, întrebându-se ce îi rezervă viitorul acum că partenerul său a fost dus la slujbă în străinătate. La numai o zi sau două după, acest bărbat tânăr, F. E. Skinner, s-a întors acasă după ce a distribuit niște invitații la o conferință biblică și a găsit o telegramă care îl aștepta.

Telegrama spunea: „Fratele Rutherford vrea să te vadă.” Fratele Rutherford era în Londra la acel moment și era cunoscut faptul că unii frați din câmpul britanic erau trimiși în țări străine să organizeze lucrarea de predicare. Și primul gând care a trecut prin mintea aceluia tânăr bărbat pe când se îndrepta spre Londra cu trenul în dimineața zilei următoare a fost, „Ce înseamnă asta? Cu siguranță înseamnă serviciu în străinătate. Mă întreb unde?” Un singur lucru era aproape clar în mintea tânărului bărbat, și asta era, „Oriunde ar fi, sunt gata să plec.”

Cu acea stare mentală, el a ajuns la biroul sucursalei din Londra al Societății și l-a găsit repede pe fratele Rutherford. „Contează pentru tine în ce parte a pământului lucrezi?” l-a întrebat fratele Rutherford. „Nu,” a fost răspunsul. „Ți-ar plăcea să mergi în India?” a venit următoarea întrebare. „Când vrei să plec?” a răspuns tânărul bărbat. Astfel decizia a fost luată în câteva minute și doi foști tovarăși au fost din nou asociați cu responsabilități lărgite: organizarea și răspândirea peste hotare, în India, a lucrării Regatului care și-a avut începuturile acolo în 1912. George Wright, primul dintre cei doi tineri bărbați invitați la această misiune, locuia în Londra, în timp ce orașul de baștină al tovarășului său era Sheffield. Deci George a avut sarcina rapidă să se ocupe de problema pașapoartelor și a rezervărilor pentru călătoria pe mare de la Londra la Bombay, în timp ce tovarășul său a făcut o scurtă deplasare la Sheffield pentru a-și lua la revedere de la părinți și de la prieteni – pentru o perioadă nedefinită. Totul a semănat cu chemarea primită de Avraam: „Mergi pe calea ta departe de țara ta și departe de rudele tale și de casa tatălui tău către țara pe care ți-o voi arăta.” „Și a plecat deși nu știa încotro se îndreaptă.” – Gen. 12:1; Evr. 11:8.

Călătoria către India a fost plină de experiențe noi și necunoscute, în timp ce nava se îndrepta cu viteză milă după milă, zi după zi prin ape întotdeauna calde prin minunata Mare Mediterană albastră, către Port Said. Aici s-a întrezărit pentru prima dată viața Estului, dar erau abia la jumătatea drumului. De-a lungul Canalului Suez, au trecut de întinderile acelea de munți îngrozitor de arizi, fără iarbă din Sinai pe care le-a străbătut națiunea Israelului în drumul ei prin Egipt către Țara Promisă. În jos de-a lungul Mării Roșii către Aden, și apoi de-a lungul Mării Arabe către Bombay pe coasta de Vest a Indiei. Acolo, pe chei, era un frate indian, același frate Joseph care îl contactase pe Pastorul Russell în urmă cu paisprezece ani. După o zi sau două petrecute împreună vorbind despre planuri de viitor, cei doi tovarăși britanici au fost lăsați singuri în marele oraș Bombay ca să pornească în lucrarea importantă pe care au fost împuterniciți să o săvârșescă: să ducă mesajul de viață veșnică prin Regatul lui Iehova milioanele de persoane din India.

Nu a mers ușor. Au fost făcute imediat planuri pentru promovarea conferințelor biblice publice cu titluri senzaționale: „Milioane Care Acum Trăiesc Nu Vor Muri Niciodată!” și „Unde Sunt Morții?”. A fost o audiență mixtă care a venit să asculte

acele vorbe, dar unii și-au lăsat numele pentru discuții ulterioare și au fost vizitați. Apoi puțin mai târziu, o serie de prelegeri a fost promovată într-un institut de pregătire a muncitorilor la calea ferată. Aceste prelegeri au condus la organizarea de cursuri săptămânale de studiu al Bibliei; și au participat la acele întâlniri și unii dintre servii care astăzi slujesc neclintiți ca martori ai lui Iehova. A fost o lucrare care a îndreptat mințile oamenilor de la tradițiile religioase spre Cuvântul pur al lui Dumnezeu și care le-a dat speranța vieții veșnice pe un pământ paradisiac.

Dar mișcarea nu trebuia să se limiteze la Bombay, nici la Travancore. Tuturor oamenilor din India trebuia să li se dea șansa de a asculta. Erau indivizi izolați sau grupuri mici de oameni în mai multe locuri din India și aceștia trebuiau să fie vizitați. Astfel, au fost făcute aranjamente pentru ca cei doi tovarăși ai noștri din Bombay să facă pe rând turnee prin țară pentru a-i vizita pe cei izolați. Au mers către nord, sud, est și vest, în special în orașele unde erau situați britanici sau cei cu strămoși britanici (anglo-indieni).

PROBLEME DE TRANSPORT

Era evident că o țară atât de vastă cu o populație enormă n-ar fi putut fi niciodată acoperită corespunzător de doi sau trei oameni. Așa că a fost trimisă o solicitare pentru lucrători adiționali. Încă doi au venit în 1928, iar alți doi în 1929. Dar nu era suficient. Pe lângă asta, mijloacele de deplasare erau foarte incomode fără a mai menționa facilitățile de cazare din orașele mai mici și sate. Astfel că, pentru a depăși ultimele probleme amintite, renumitul model A din gama Ford a fost achiziționat și dotat cu o caroserie închisă, echipată cu facilități de cazare și de gătit. Acesta cel puțin a făcut ca acești călători să nu depindă de hoteluri, pentru că de cele mai multe ori nici măcar nu găseau vreunul.

Apoi în 1931, încă trei britanici s-au oferit voluntari în India și au constituit forța de muncă. De asemenea, a fost achiziționată o altă rulotă și turneul lucrării s-a extins. Nu mult după aceea un frate localnic a cumpărat o rulotă apoi un altul a făcut la fel. În cursul anului 1933 un inițiator a călătorit singur pe parcursul întregului an într-o rulotă echipată cu un dispozitiv cinema pentru a prezenta „Foto-Drama Creației”; prin urmare mii de persoane au primit o mărturie detaliată în privința speranței Regatului. Deci, prin 1934 erau patru rulote ce tranzitau constant India, distribuind literatură imprimată ce conținea mesajul vieții veșnice.

În 1937 cartea „*Riches*” a fost publicată în patru dialecte indiene; acest studiu biblic i-a ajutat pe mulți să obțină o bună cunoaștere a adevărului. Un raport din 1937 din Punjab spunea: „Cartea *Riches* scrisă în limba urdu este văzută în mâinile fiecărui bărbat și femeie cunoscători ai acestei limbi din satele creștine din jurul Khanewal-ului”. În acel an erau acolo 38 de pionieri și 365 de vestitori ce predicau vestea cea bună a Regatului lui Iehova în India.

Până la vremea izbucnirii celui de-al doilea Război Mondial în 1939, această micuță echipă de muncitori a distribuit cu mult peste o jumătate de milion de cărți și broșuri acoperind astfel cele mai multe orașe și mai multe sate ale acestui vast subcontinent. Astfel, adevărurile fundamentale ale scopurilor lui Dumnezeu au fost aduse la îndemâna multor milioane de persoane.

Multe și variate au fost experiențele pionierilor în acele zile, înainte ca pompele de benzină sau benzinăriile să fie înșirate de-a lungul autostrăzilor. Adeseori drumurile purtau doar urmele carelor cu boi. Peste râuri nu se întindeau poduri, și nu doar o dată aceste rulote au trebuit să fie descărcate în mijlocul apei și roțile din spate să fie ridicate cu cricul din noroi de sub aproximativ treizeci de centimetri de apă pentru a reuși să-l străbată. Sau o fâșie lungă de nisip arzător a trebuit să fie trecută în timpul sezonului uscat necesitând dezumflarea pe jumătate a pneurilor pentru a nu se scufunda în nisip și umflarea lor cu o pompă de picior atunci când ajungea în cealaltă parte. În timpul anului 1940, un grup de pionieri din Travancore a angajat o barcă și a făcut un tur al satelor izolate. Aproximativ 1000 de oameni au asistat la prelegeri și un număr de șase sute de cărți și broșuri au fost date oamenilor. În același an directorul teatrului Talkie a cerut anumite înregistrări ale seriei „Guvern și Pace” pentru a fi interpretate în pauzele din timpul rulării filmului „Spion Nazist”. Ca rezultat, au fost plasate multe cărți.

„TURNUL DE VEGHERE” AJUNGE LA OAMENI ÎN CIUDA INTERDICȚIEI

Pe parcursul celui de-al Doilea Război Mondial a fost interzis importul literaturii Societății în India; în Calcutta, pionierilor le-a fost confiscată literatura. Dar oficialii nu au putut interzice adevărul, pentru că această lucrare a fost rânduită de Dumnezeu și nimic nu ar fi putut-o opri. Deși Turnul de veghere a fost interzis, n-a lipsit nici măcar o singură ediție. Ba mai mult de-atât, am imprimat copii ale fiecărei ediții și le-am pus în mâinile celor care doreau să le citească.

Spre sfârșitul războiului, în 1944, unii membrii ai Adunării Legislative au preluat cazul interzicerii literaturii noastre. Nu a trecut mult timp pentru ca Ministrul Afacerilor Interne să ridice interdicția. O convenție a avut loc la Jubbulpore în mijlocul unei mari bucurii, deoarece încă o dată a fost posibil să promoveze o prelegere biblică publică și, fără a mai fi amenințați de acțiunea poliției, să distribuie literatură biblică.

Pe parcursul anilor de război, Societatea a deschis o școală de studiu a Bibliei în America cunoscută sub numele de Școala Biblică Turnul de Veghere din Gilead. Scopul acesteia era instruirea bărbaților și femeilor pentru serviciul misionar străin. A fost de acord India să împărtășească această pregătire? Da, a fost. S-a întâmplat ca într-o seară pe parcursul reuniunii de serviciu săptămânal la Bombay să i se înmâneze o telegramă lui F. E. Skinner, servul filialei. Crezând că era vorba de un apel urgent pentru literatură din partea unui pionier, a deschis-o și a citit-o: „Prezintă-te la Gilead”.

Deși războiul se încheiase, nu exista încă niciun serviciu de transport la dispoziția publicului. A devenit o problemă în ceea ce privește modul de a ajunge din India în America în timp util pentru următorul semestru la Gilead. Într-un final a fost făcută o rezervare pe ceea ce era un vas de transportat trupe pus la dispoziția pasagerilor civili. Acesta a făcut călătoria din India spre est peste Oceanul Pacific via Singapore și Shangai. Ce încântare a fost când a acostat pe țărm la San

Francisco și a găsit o caldă ospitalitate în casa unui frate american! Apoi a traversat de-a curmezișul continentul american spre Chicago, Buffalo și mai departe spre Ithaca, New York și școala Gilead.

Instruirea de la Gilead a fost urmată de șase luni de turnee ale congregațiilor în America în lucrarea de circuit. După aceasta, an după an mai mulți misionari au fost trimiși în India de la Gilead. Speranța vieții veșnice a fost sădită în inimile multor persoane. Din aproximativ 300 de membri ai societății Lumii Noi în 1950, numărul acestora a crescut la mai bine de 1500 în 1960.

CONSTRUIREA NOII FILIALE

Impulsul a fost dat mai departe de vizitele președintelui societății Turnului de Veghere. Apoi a venit un alt pas important înainte: India avea să aibă propria sa clădire de birouri ale filialei și locuințe de cazare pentru personalul de birou. A început munca pentru fundația unei clădiri de birouri spațioasă în suburbiile din Bombay în apropierea mării și într-o localitate curată și liniștită. Treptat, a apărut o clădire plăcută din scheletul de beton iar întrebarea era acum – când și de către cine ar trebui deschisă oficial și dedicată lui Iehova, dătătorul acestei dotări?

Era deja noiembrie 1960, lună în care avea loc obișnuita vizită în India a unui reprezentant al Societății. Da, vizita anticipată a fost anunțată. Cât de potrivit ar fi pentru el să dedice noua clădire! Deci, a fost conceput un program de dedicare. S-a întâmplat că servul districtual, fratele Sanderson, era în vacanță și ar fi putut veni cu ușurință la Bombay, și de asemenea a fost invitat să ia cuvântul în cadrul fericitei adunări.

Servul filialei a fost primul dintr-un simpozion de vorbitori. El a discutat viziunea descrisă de către profetul Zaharia, unde organizația lui Iehova este simbolizată printr-un oraș fără ziduri, din cauza mulțimilor din ea, protejată de „un zid de foc de jur împrejur”, chiar de însuși Iehova, a cărui slavă umplea locul. El a schițat începuturile lucrării Regatului din India, creșterea sa până în prezent și profeția lui Zaharia în care descrie „zece oameni” care au pus stăpânire pe mantaua omului care era un evreu (izraelit spiritual) deoarece era un fapt cunoscut că „Iehova este cu voi, oameni buni”. – Zah. 2:4, 5; 8:23.

A urmat apoi un discurs ținut de servul districtului, vorbind despre prezenta lucrare de predicare a veștii bune în India. El a subliniat importanța menținerii integrității în momentele dificile citând exemple despre cum fac frații acest lucru. A relatat cazul unui frate ce a găsit pe marginea drumului un portofel ce conținea o sumă considerabilă de bani. Apoi a observat un preot romano-catolic ce mergea agale pe drum, vizibil abătut, căutând cu privirea întâi într-o parte apoi în alta. Fratele s-a apropiat de preot și l-a întrebat dacă nu cumva căuta ceva. Într-adevăr, își pierduse portofelul. Fratele i-a returnat portofelul spre marea ușurare a preotului. Întrebat cine este, fratele a răspuns: „Obișnuiam să fiu romano-catolic și dacă aș fi continuat să fiu, aș fi păstrat portofelul și nu aș fi spus nimic, dar acum sunt martor al lui Iehova. Uite-ți portofelul”.

Fratele Dower, un membru din conducerea biroului din Bombay a vorbit apoi pe tema „Construind pentru viitor”. Acesta a subliniat faptul ca Dumnezeu nu

locuiește în temple construite de mâini omenești, dar că folosește cu plăcere clădirile pentru a-și duce la bun sfârșit scopurile. Apoi a urmat cuvântarea însuflețită a servului zonal G. D. King. A fost o declarație de recunoștință bine exprimată față de Iehova, Dătătorul acestui minunat nou imobil, care urmează să fie dedicat exclusiv pentru a îndeplini voia Lui. Acest discurs a fost urmat de rugăciune; apoi fratele King a rostit o slujbă celor 263 de persoane ce formau audiența, extrase din diferite congregații ale Martorilor lui Iehova din Bombay.

Clădirea în sine este o structură cu două etaje cu rame de beton, cu umplutură de cărămizi. Întreaga fațadă este placată cu piatră conferind frumusețe și demnitate clădirii. La unul dintre capete se află intrarea principală flancată de panouri de marmură gri iar pe fiecare parte a scârilor sunt încorporate ghivece pentru flori. Holul de la intrare reprezintă de asemenea și camera de recepție ce este înfrumusețată de un panou de sticlă adânc gravat înfățișând o imagine frumoasă a paradisului pământesc. La parter se află sala de mese, bucătăria precum și facilitățile de depozitare generale. La etaj se află șase dormitoare și o Sală a Regatului spațioasă și bine luminată ce are o capacitate de 250 de persoane. Sus pe terasa de pe acoperiș este spațiu suficient pentru reuniuni în aer liber. Întreaga clădire este înconjurată de o grădină care, în timp, va ajunge la o frumusețe paradisiacă.

Prin urmare aceasta este evoluția mișcării care a început la un nivel restrâns în India în 1912. Există o zicală comună în India care spune că „toate religiile învață la fel”, „toate religiile sunt bune”, „toate urmăresc același scop”. Dar este într-adevăr așa? Nu, pentru că Isus a afirmat: „Intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă și spațioasă este calea care duce la distrugere și mulți sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o găsesc.” (Mat. 7:13, 14). Calea cea îngustă, în contrast cu „calea cea largă” a acestei lumi este cea care duce la viață veșnică în lumea nouă. Da, a fost cea mai importantă mișcare ce a început să arate în 1912 populației Indiei calea îngustă spre viață.

„Cel mai puternic dintre aceste regate”

HAȚOR, un oraș canaanit în zilele lui Iosua, nu era un loc mic sau lipsit de importanță. Descriind Hațor pe scurt, Biblia spune: „Iosua s-a întors apoi și a capturat Hațorul și l-a doborât cu sabia pe regele lui pentru că Hațor era înainte cel mai puternic dintre aceste regate.” (Ios. 11:10) Un arheolog a comentat despre cât de potrivită este descrierea făcută de Biblie. Comentariul lui The New York Times din 12 mai 1959: „Un arheolog israelian a adus la cunoștință ieri că săpăturile în orașul biblic Hațor din Galileea lui Israel au dezvăluit ‘cea mai bună imagine până în prezent’ a culturii materiale a vechilor canaaniti și izraeliti. În același timp, Dr. Yigael Yadin, o autoritate în pergamentele de la Marea Moartă, a spus că descoperirea ceramicii miceniene în luna noiembrie în săpăturile de la Hațor stabilește faptul că Iosua biblic a cucerit Hațor în 1300 î.Cr., împreună cu Ierihon, atunci când izraeliții au trecut Iordanul în Țara Sfântă. Ceramica descoperită, a

spus el, situează campania lui Iosua cu 3300 de ani în urmă, ceea ce coincide cu relatările Bibliei [...]

În ultimii patru ani, Dr. Yadin a condus expediția arheologică a Universității evreiești – James A. de Rothschild la situl nordic din Galileea. El a descoperit rămășițele a douăzeci și unu de orașe. [...] Săpăturile sale, a spus Dr. Yadin, indică faptul că cel mai mareș dintre cele douăzeci și unu de orașe și probabil cel mai mare din Canaan era Hațor, pe care Iosua l-a cucerit și l-a ars [...] Săpăturile de la Hațor, a spus Dr. Yadin, indică faptul că orașul se potrivește cu scurta descriere biblică drept ‘cel mai puternic dintre acele regate.’ ‘Hațor al lui Iosua era un oraș de aproximativ 150 de acri; putea avea 25,000-30,000 oameni,’ a spus Dr. Yadin. Ne putem face o idee despre dimensiunile sale impresionante pentru acele vremuri când ne dăm seama că Megido, faimosul oraș fortăreață străjuind valea lui Jezreel-Armaghedon, acoperea numai cincisprezece acri, iar Ierusalimul din timpul regelui David, cu secole mai târziu, ocupa aproximativ zece acri.’

• **Ce a vrut să spună Isus prin cuvintele „Voi greșiți, pentru că nu cunoașteți nici Scripturile nici puterea lui Dumnezeu; pentru că la înviere nici nu se căsătoresc, nici nu sunt date în căsătorie”? (Matei 22:29, 30) Ce se afla în Scripturile evreiești ce saducheii ar fi trebuit să știe despre înviere și să nu se căsătorească în ea? – A. E., Statele Unite.**

Saducheii nu credeau în înviere, așa cum se știe, nu numai din relatările evanghelice ci și din consemnarea din Faptele 23:6-10, care povestește despre neînțelegerea dintre farisei și saducheii pe care a cauzat-o Pavel spunând că el credea în învierea morților. Întrebarea vicleană pe care au pus-o saducheii, despre o femeie care a avut șapte frați pe rând ca soți și a cui soție urma să fie la înviere, era menită să demonstreze că Isus se înșeală, însă el a întors situația și le-a demonstrat că ei sunt cei care greșesc. Procedând astfel, Isus ar fi putut cita din multe Scripturi care arată că morții vor învia, cum ar fi cuvintele lui Iov (14: 13-15), Osea (13:14), Daniel (12:13) și alții. Însă pentru că saducheii susțineau că numai pentateuhii sunt inspirați, Isus a folosit cuvintele lui Iehova către Moise lângă tufa de mărăcini care ardea, pentru a-și demonstra opinia. – Mat. 22:31, 32.

Aceasta a fost cu adevărat o lovitură de maestru din partea lui Isus, pentru că saducheii se mândreau pentru cunoașterea pentateuhilor și totuși nu au văzut în ele implicația clară a învierii, pe care Isus le-a arătat-o. Ei nu au înțeles semnificația a ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Moise lângă tufa de mărăcini arzând pentru a arăta că El, Iehova Dumnezeu, este Zeitatea nu a celor morți, ci a celor vii. Pentru ca Avraam, Isaac și Iacob pe atunci morți să trăiască iarăși pentru a-L venera pe Dumnezeu lor comun, ei trebuiau să treacă printr-o înviere din morți. Iehova Dumnezeu era capabil de acest miracol al învierii din morți. – Ex. 3:6.

Faptul că Dumnezeu avea puterea învierii a fost ilustrat chiar de Isus Însuși ca

fiu al lui Dumnezeu înainte de vremea când saducheii au încercat să îl pună în încurcătură pe Isus cu întrebarea lor vicleană. Pentru aceste motive evidente, Isus a putut să le spună direct acestor saducheii că ei nu erau de fapt atât de inteligenți, că ei greșeau pentru că nu credeau în învierea morților, iar greșeala lor în această problemă era pentru că ei nu cunoșteau nici Scripturile după Moise și restul profeților sau puterea de a face miracole a lui Dumnezeu.

Isus a rezolvat cu ușurință problema învierii lor din morți prin informarea saducheilor că aceia care vor fi înviați la viață pe pământ nu se vor căsători și nu vor fi dați în căsătorie și de aceea nu va exista nicio întrebare despre a cui soție va fi femeia care în lumea veche a avut drept soți șapte frați la rând. Isus a arătat astfel că deși saducheii erau familiarizați cu consemnările Scripturilor, în mod special cu legea lui Moise, ei nu aveau o cunoaștere reală a înțelesului și forței lor profetice. Dacă saducheii ar fi cunoscut Scripturile ei ar fi știut că Scripturile învață învierea. Dacă ei cunoșteau puterea lui Dumnezeu ei ar fi știut că Dumnezeu este la înălțimea oricărei probleme implicate în înviere.

• **Suntem un cuplu logodit care așteaptă să se căsătorească în curând și am dori să știm dacă ar fi potrivit pentru Martori să se cânte unul dintre marșurile nupțiale populare și să se arunce cu orez după petrecerea miresei. – J. B., Statele Unite.**

Dacă cineva dorește să aibă muzică la o nuntă, ar fi mai potrivit să aibă cântecele Regatului la o nuntă teocratică decât unele dintre marșurile nupțiale populare, care au origini păgâne sau mitologice. Totuși, muzica Regatului nu va fi folosită pentru a se dansa.

Cât despre aruncarea orezului, *Enciclopedia britanică*, ediția 1959, volumul 4, pagina 122, spune: „Aruncarea orezului, un obicei foarte vechi, dar mai tardiv decât aruncarea grâului, este un simbol al dorinței ca mireasa să fie rodnică.” Pentru că acesta este de origine păgână și, în consecință, o invocare a magicului, o efectuare a unui ritual în speranța obținerii unor rezultate benefice, trebuie evitat de către creștini. În ceea ce privește alte aranjamente pentru nuntă, se recomandă moderația; și este întotdeauna mai bine să greșim pe partea conservatoare, exercitând mai multă constrângere decât este necesară decât mai puțină decât trebuie. – Vezi *Turnul de Veghere*, 15 iunie, 1952.

• **Care este autoritatea pentru folosirea expresiei „preoți practicanți de magie” în Traducerea Lumii Noi a cărților Genezei, Exodul și Daniel? Nu pot găsi o altă traducere care folosește această expresie. – L. B., Statele Unite.**

Cuvântul evreiesc tradus „preot practicant de magie” în Geneza, Exodul și Daniel, ca de exemplu, în Geneza 41:8, este *hheartumim*. Acest cuvânt este definit de către *Lexiconul în Cărțile Vechiului Testament* de către Koehler și Baumgartner, volumul I, pagina 33, coloana 1, ca „epitet al preoților practicând magia” și arată etimologia veche a cuvântului. Sugerează, de asemenea, interpretarea cuvântului în traduceri ca „preoții prezicători”. Acest lexicon a fost publicat în întregime în 1951.

Această interpretare a *New World Translation* este atât literală cât și explicită în păstrarea în sine a unei traduceri literale.

TURNUL de VEGHERE

1 Iunie 1961

Nr. 11

Cuprins:

- URMĂRIȚI LUCRURILE CE VĂ ZIDESC UNII
PE ALȚII - Pag.377
- VĂ ÎNVĂȚAȚI COPIII SFATUL LUI
DUMNEZEU? - Pag.382
- TIMPUL TĂU SAU BANII TĂI? - Pag.384
- ÎNTREBUIȚARE IUBITOARE A CEEA CE
NE ESTE DAT - Pag.388
- FIȚI ÎNVĂȚAȚI DE IEHOVA - Pag.396
- LOCUITORII INSULELOR FIJI ÎȘI CONSTRUIESC
O NOUĂ PERSONALITATE - Pag.401
- MINORITĂȚILE RELIGIOASE ALE
MARII BRITANII - Pag.402
- FIIND ATENȚI SĂ FACEM LUCRURI BUNE - Pag.408
- NICIO „FRAUDĂ RELIGIOASĂ” - Pag.409
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.410

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

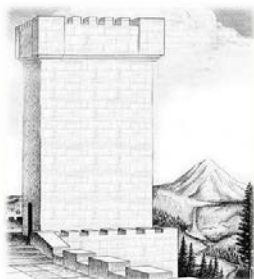
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**Urmăriți
lucrurile ce vă
zidesc unii pe**

alții

„Să urmăm astfel lucrurile care duc la pace și lucrurile ce ne ajută să ne creștem unii pe alții.” – Rom. 14:19.

Marele Creator al universului este fără de început și fără de sfârșit. Iehova este numele Lui. Iehova a existat cu nenumărate milioane de ani în urmă, înainte de înfăptuirea universului sau a vreunei creaturi ce se află în el. La acel timp, Iehova era desăvârșit; nu avea niciun sentiment de singurătate, deși era singur. Lui Iehova I-a făcut plăcere să înceapă să creeze, sau să construiască un univers și multe ființe care să sălășluiească în el. Tot ceea ce a înfăptuit Iehova legat de creația universului s-a dovedit a fi benefic celorlalți. Pământul este un exemplu concret al beneficiului adus altora de această creație. Pământul a fost făcut pentru ca ființe să trăiască acolo în condiții optime, în fericire și libertate. Omul a devenit ființa cea mai superioară, creație vizibilă și toate lucrurile ce au fost înfăptuite, au fost create pentru ca omul să beneficieze de o mare varietate și să fie satisfăcut. Pământul a fost creat ca o casă fericită și confortabilă pentru om și este evident că Marele Creator a acordat atenție și s-a gândit bine la ce ar fi în favoarea omului și cum ar putea să îi facă viața pe pământ agreabilă. – Gen. 1:28; Ps. 115:15, 16.

² Fără îndoială, în spatele acestei atenții venită din partea lui Iehova a fost iubirea. Iehova este iubire, întruchiparea adevărată a ei. Manifestarea acestei iubiri l-a îndemnat pe Iehova să creeze atât de multe lucruri bune spre bunăstarea și bucuria ființelor Lui. Această manifestare a iubirii este întotdeauna încurajatoare și benefică. În prima carte a Corintenilor 8:1 apostolul Pavel arată că iubirea ajută la progres. Dacă omenirea de pe pământ, reprezentată de Adam și Eva la începuturi, ar fi arătat iubire față de Creator și ar fi dezvoltat respectul și preamărirea potrivite față de Creator, iar prin iubirea lor s-ar fi dovedit ascultători față de Creator, toată omenirea de astăzi s-ar fi bucurat pe deplin de binecuvântările și beneficiile aduse de munca înfăptuită de Iehova pentru crearea pământului și tot ce se află în el. Dar

un proces de decădere a început odată cu rebeliunea lui Satan și cu nesupunerea primului bărbat și primei femei. Iar, astfel, toată omenirea a fost condamnată din cauza păcatului săvârșit de Adam și Eva. Aici, Iehova a intervenit, pentru a-și arăta iubirea, și a continuat cu o campanie de reconstruire. Iehova a dat naștere unei noi rânduiei și și-a propus crearea unei noi lumi. – Gen. 3:15; Evr. 11:3, 39, 40; 2Pet. 3:13.

³O clădire puternică are o fundație solidă, iar în programul Său de reconstruire Iehova a înmănat o piatră rezistentă drept fundație, Isus Cristos. Iubirea fără de sfârșit a lui Iehova ne este arătată prin oferta lui Iehova a celei mai de preț posesiuni, singurul Său Fiu zămislit vreodată, Isus Cristos, ca sacrificiu pentru păcatele oamenilor. Odată cu anularea neputinței prin sacrificiul făcut de Isus Cristos, omenirea a realizat beneficiile aduse de munca înfăptuită de Iehova, căci pe fundația lui Isus Cristos, Iehova a început construcția unei case spirituale din pietre însuflețite și care au fost create pentru a duce la bun sfârșit o anume lucrare conform scopului lui Iehova. Astfel, de la moartea și învierea lui Isus Cristos, se petrece o mare campanie de construire. Apostolul Pavel face referire la aceasta în prima carte a Corintenilor 3:9 spunând: „Voi oamenii, pământul de cultivat al lui Dumnezeu sunteți, clădirea lui Dumnezeu.” Prin urmare, Iehova dă naștere unei organizații spirituale ce are Îl drept fundație pe Isus Cristos și se ajută de credincioși oameni creștini și de ceilalți ce lucrează alături de ei. – Ioan 3:16; 1Pet. 2:4-10.

⁴Pavel și apostolii au lucrat împreună la această construcție. Alții, deținători ai aceluiași sentimente au luat și ei parte la construcție, după cum explică Pavel în prima carte a Corintenilor, capitolul trei. Toți cei ce au ajutat la această lucrare, lucrează alături de Dumnezeu pentru îndeplinirea scopului Acestuia și se așteaptă ca toți aceștia să aibă aceeași putere de motivare, mai exact, iubirea. Toți cei ce lucrează alături de Dumnezeu trebuie să fie la fel de motivați ca El, deși dețin o capacitate mult mai limitată. Trebuie să fie impresionați de relația lor cu Iehova. Iehova, Atotputernicul Creator este foarte mare în comparație cu slujitorul care are privilegiul de a lucra pentru înfăptuirea scopului lui Iehova. – 2Cor. 6:1; Efes. 5:1.

⁵Fiecare dintre acești muncitori este privilegiat să slujească numai pentru că Marele Iehova a oferit metodele de a învinge slăbiciunea prin sacrificiul adus de Isus Cristos. Iehova, cel Puternic, judecă slăbiciunea ființei umane cu atenție. Acesta este exemplul pe care ni-l oferă, iar punctul nostru de vedere ar trebui, astfel, să fie la fel și pentru cei care nu sunt atât de puternici spiritual cum am devenit noi. Puterea spirituală vine odată cu cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și aplicarea acestuia conform principiilor lui Dumnezeu, învățarea, cu ajutorul lui Iehova și a spiritului Lui. Este nevoie de asemenea de timp pentru acest studiu și pentru practică. Cei ce au petrecut ani studiind Cuvântul lui Dumnezeu au devenit mai puternici decât ceilalți. Cei ce vor practica acest Cuvânt vor deveni mai puternici decât ceilalți. Apostolul Pavel a fost unul dintre cei care s-au dedicat în a deveni puternici din punct de vedere spiritual și el sfătuiește în Romani 15:1-3 astfel: „Noi deci, care suntem tari, să purtăm slăbiciunile celor ce nu sunt tari și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare dintre noi să-i placă aproapelui său în ceea ce

este bine pentru zidirea acestuia. Căci nici Cristos nu și-a plăcut lui însuși.” Isus Cristos a acordat atenție slăbiciunii și nevoilor spirituale ale celorlalți și i-a ajutat pe cei din jurul Lui.

⁶Interesul pentru semenii noștri, pentru cei ce sunt aproape de noi, ar trebui luat în considerare, și nu numai mulțumirea de sine. Astfel arată cineva iubire adevărată. Creștinii adevărați se vor uita după lucrurile ce sunt bune în construcția semenilor lor. Este o șansă pentru gânduri și fapte ce nu sunt egoiste. Astfel, dorințele proprii și propria persoană nu sunt preaslăvite sau mărite ca având o mare importanță, iar îndeplinirea dorinței lui Dumnezeu va deveni prioritatea noastră. Aceasta implică atenție pentru ceilalți pentru binele muncii lui Dumnezeu. Un constructor este un muncitor și are de dus la capăt un proiect. Trebuie să lucreze în așa fel încât să îndeplinească misiunea ce i s-a dat. Prin urmare el acceptă să facă munca ce este legată de răspândirea veștii bune. Pavel este un exemplu concret: „Căci, deși sunt liber față de toți, m-am făcut sclavul tuturor, ca să-i câștig pe cei mai mulți. Astfel, pentru iudei m-am făcut ca un iudeu, ca să-i câștig pe iudei; pentru cei ce sunt sub lege m-am făcut ca și cum aș fi sub lege – deși eu nu sunt sub lege – ca să-i câștig pe cei ce sunt sub lege. Pentru cei ce sunt fără lege m-am făcut ca și cum aș fi fără lege – deși, față de Dumnezeu, eu nu sunt fără lege, ci sunt sub legea lui Cristos – ca să-i câștig pe cei fără lege. Pentru cei slabi am devenit slab, ca să-i câștig pe cei slabi. Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez cu orice preț pe unii. Dar fac toate lucrurile de dragul veștii bune, ca să am parte de ea împreună cu alții.” (1Cor. 9:19-23). Într-adevăr este necesar să îi ajutăm pe ceilalți și să evităm a-i supăra pe cei din jurul nostru sau de a nu fi atenți la lucrurile care i-ar putea dăra și nu încuraja în aprecierea lucrurilor spirituale.

TOLERANȚĂ PENTRU RITUALURI

⁷Oamenii au multe obiceiuri. Au modul lor de a mânca, de a bea, de a se îmbrăca, de a vorbi și a conduce o afacere. Lumea de astăzi este scindată de naționalism și de o anumită gândire asupra standardului de viață. Cu toate acestea, dintre toți oamenii națiunilor, Iehova Dumnezeu a spus că adună un număr de oameni pentru a-L sluji. Doar pentru că cineva dobândește o anumită cunoaștere a lui Iehova Dumnezeu și a scopurile Sale și dorește să fie slujitorul lui Dumnezeu, asta nu înseamnă că trebuie să își schimbe complet obiceiurile. Doar pentru că dobândește o anumită cunoaștere a adevărului nu înseamnă că își va schimba obiceiurile de a mânca. De exemplu, cineva poate fi vegetarian. Chiar dacă mănâncă legume sau carne, acest lucru nu are nimic de a face cu slujirea față de Iehova. Omul poate să mănânce și să bea ce crede el că este potrivit pentru bunăstarea sa fizică și psihică. Dacă cineva va crea o problemă din ce mănâncă sau ce bea, se va îndepărta de adevărata importantă activitate și anume slujirea lui Dumnezeu și acest lucru ar putea duce la certuri și neînțelegeri. Nu ar fi potrivit pentru un constructor creștin să lucreze împotriva celorlalți ce iau parte de asemenea la marele proiect de construire ce este condus acum de Iehova. Fiecare

muncitor lucrează alături de Dumnezeu, este un slujitor al lui Dumnezeu și stă înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Judecătorul. „Cine ești tu să judeci servitorul altei case? În fața propriului stăpân el stă sau cade. Și într-adevăr va sta căci Iehova îl poate face să stea.” – Rom. 14:4

⁸Aici, în cel de-al patrusprezecelea capitol din Romani, apostolul Pavel vorbește despre cum trebuie să dai atenție celorlalți și despre cum să accepți modul lor de viață. El folosește mâncarea pentru a arăta cum să evităm lipsa de unitate și decăderea doar pentru simplul fapt că există o contradicție despre ce ar trebui sau nu ar trebui mâncat. Motivul principal, regatul lui Dumnezeu, este cel care necesită adevărata atenție a tuturor celor ce lucrează împreună cu Dumnezeu. Dacă cineva observă că celălalt nu mănâncă anumite mâncăruri, de ce trebuie să fie asta o problemă? Cu atât mai mult un om nu ar trebui să se simtă ofensat dacă o persoană mănâncă sau bea anumite feluri de mâncare sau de băuturi. De fapt, s-ar putea să pună anumite piedici în calea unei persoane care nu are o credință puternică, piedică ce constă în faptul că cineva mănâncă un anumit fel de mâncare într-un colț al pământului. Există oameni care au fost educați de părinți și cred că a mânca carne de vită nu este bine. Alții se abțin de la carnea de porc. Într-o parte a pământului este normal ca oamenii să bea vin sau băuturi alcoolice, dar într-o altă parte a pământului un om ar fi privit cu dispreț, sau ar putea fi considerat chiar un nelegiuit dacă ar bea băuturi alcoolice.

⁹Creștinul ajuns la maturitate, care construiește împreună cu Dumnezeu, trebuie să aibă tot timpul în minte țelul său. Care este motivul lui de a fi într-o comunitate sau într-o adunare de oameni? Ca un fidel slujitor al lui Iehova Dumnezeu motivul ar trebui să fie acela de a duce la bun sfârșit munca lui Dumnezeu predestinată acestor timpuri și anume propovăduirea bunei vești a Regatului. Dacă el este menit să propovăduiască vestea bună a venirii Regatului el trebuie să știe să le vorbească oamenilor, să îi învețe și să îi educe. De ce, atunci, ar trebui el să intre într-o dispută cu ceilalți și să ridice un zid de netrecut în calea sa, prin faptul că bea sau mănâncă anumite lucruri ce aduc ofensă comunității? Să luăm de exemplu o comunitate unde o persoană ce bea o băutură alcoolică ar fi privită ca un păcătos. Dacă un trimis creștin vine în comunitatea aceea dintr-un ținut unde a bea vin este ceva normal, ar trebui el oare să insiste în a bea vin chiar dacă acest lucru aduce ofense oamenilor din acea comunitate și în același timp prejudicii cu privire la persoana lui și la mesajul pe care îl aduce? În mod evident răspunsul este că ar fi mai bine pentru trimisul ce a venit în vizită să bea un ceai sau alte băuturi ce se găsesc în comunitate pentru că el vrea să avanseze în mărirea comunității creștine. Nu va rănit sau omorât dacă nu bea vin, pentru că sunt mai multe băuturi pe care o persoană le poate servi.

¹⁰Același lucru este valabil și pentru o persoană ce intră într-o comunitate și se asociază cu congregația fraților săi. Dacă nu este obiceiul în acel ținut, sau în acea parte a pământului, de a bea vin, vizitatorul nu ar trebui să meargă în public și să bea vin și astfel să aducă probleme întregii congregații. Pavel spune în Romani 14:13-21: „Ia hotărârea asta, să nu pui piedici în calea fratelui, sau ceva care să-l facă să cadă. Știu și cred în Domnul Isus că nimic nu este spurcat de la sine; numai

când spurcat crede cineva că este ceva, el este cel spurcat. Căci dacă din cauza mâncării tale, este fratele tău supărat, nu mai umbli în iubire. Nu strica prin mâncarea ta ceea pentru ce Cristos a murit. Nu lăsa binele făcut de tine de rău să fie vorbit. Căci regatul lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură ci sentimente de virtute și de pace și de bucurie și de sfântul duh. Cine astfel slujește lui Cristos, este plăcut lui Dumnezeu și bine văzut de oameni. Astfel, cele ce aduc pace să le urmăm și cele ce ajută la creșterea noastră, a tuturor. Încetează să distrugi munca Domnului doar pentru mâncare. Adevărat că toate sunt curate, dar a mânca din ele dacă asta jignește pe celălalt este necurat. Este bine să nu mănânci carne sau să bei vin și să nu faci ceva ce potrivit nu este pentru fratele tău.”

¹¹Astfel, avem din nou un exemplu a celui care nu se pune înaintea slujirii în folosul muncii lui Dumnezeu. La puțin timp după aceasta a spus Pavel: „Căci nici Cristos pe sine nu s-a mulțumit.” El ne-a arătat că trebuie să avem aceeași gândire pe care a avut-o Cristos.

¹²Un om ar putea susține că va bea sau va mânca orice dorește dacă nu este păcat în fața lui Dumnezeu să bei vin sau să mănânci anumite mâncăruri. Dar deși un lucru nu este considerat păcat pentru Dumnezeu, va duce el la creșterea creștinismului? Pavel atrage atenția asupra acestui lucru în prima carte a Corintenilor, capitolul zece, care se referă de asemenea la mâncare și băutură: „Toate lucrurile drepte sunt; dar nu toate zidesc. Să căutăm fiecare nu spre binele nostru ci pentru ceilalți. De vei bea sau mânca sau orice altceva vei face, toate pentru gloria lui Dumnezeu să le faci. Nu mai pune piedici evreilor sau grecilor și congregației lui Dumnezeu, căci astfel și eu pe toți și în toate îi mulțumesc, lăsându-mă pe mine la o parte pentru mulți pentru ca ei salvați să fie.” – 1Cor. 10:23, 24; 31-33.

¹³Această atenție pentru ceilalți pentru binele veștii bune este atitudinea corectă a tuturor creștinilor. Aceasta dovedește adevărata atitudine, de care Însuși Cristos a dat dovadă. Astfel, Pavel spune în prima carte a Corintenilor 11:1: „Asemenea Mie să fiți, chiar dacă Eu sunt Cristos.” Întotdeauna trebuie să privim spre binele altora de dragul veștii bune.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. (a) Cum a ajuns să existe pământul și de ce este el optim pentru ființele umane?

(b) De ce nu există astăzi un paradis?

3. (a) Ce pregătiri face Iehova pentru construirea unei lumi armonioase? (b) Ce tip de muncă pentru înălțarea spirituală a urmat după moartea lui Cristos?

4. Cine participă la munca de înălțare spirituală și ce îi determină să o facă?

5. Ce exemple ne-a dat Iehova în lucrul cu cei slabi și ce ar trebui să facem noi?

6. Cum este demonstrată influența iubirii asupra creștinului în formare în modul în care întrebunțează vestea bună?

7, 8. (a) De ce nu trebuie criticat nimeni referitor la obiceiurile alimentare? (b) Cum este posibil ca un creștin să pună un obstacol în calea altuia din cauza a ceea ce mănâncă sau bea acesta?

9. Ținând minte ce scop are, ce atitudine trebuie să ia ministrul creștin matur referitor la hrană și băutură?
10. Cum trebuie să își subjuge un creștin matur gusturile personale de dragul congregației, așa cum este indicat în Romani 14:13-21?
11. De ce putem spune că acest comportament este creștin?
12. Conform 1 Corinteni, capitolul zece, ce atitudine ia creștinul matur formator?
13. Cine sunt cei imitați prin acest comportament lipsit de egoism?

Vă învățați copiii sfatul lui Dumnezeu?

ÎI ÎNVEȚI? Nu există modalitate mai bună prin care să le poți arăta iubirea ta pentru ei decât învățându-i sfatul lui Dumnezeu. Toate bunurile materiale pe care le-ai putea dăruia lor nu se compară în valoare cu sfatul Lui.

Lipsa de apreciere a acestui fapt este motivul răspânditei delincvențe juvenile de astăzi. Chiar și trimiterea lor la Școala de Duminică nu este o soluție. De ce nu? Deoarece cercetările arată că majoritatea delincvenților tineri merg la astfel de slujbe.

Un pediatru de primă importanță din Statele Unite a declarat într-un articol recent al revistei *Parents*: „Există un sentiment incomod [...] că atât părinții cât și instituțiile religioase nu pătrund în adâncimi pentru o perioadă lungă de timp și nici nu influențează personalitatea copiilor noștri în creștere.”

Este nevoie ca părinții să își asume responsabilitatea și să vadă că Biblia este pusă față pe umerii lor: „Tu trebuie să Îl iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu toată suflarea ta. Și aceste cuvinte care astăzi ți le poruncesc în inima ta trebuie să fie și tu fiului tău să le insuflă și despre ele să vorbești atunci când în casa ta stai și atunci când pe drum mergi și când te pui să dormi și când te scoli.” „Părinților, nu vă supărați copiii, ci creșteți-i cu sfatul disciplinar și puternic al lui Iehova.” – Deut. 6:5-7; Efes. 6:4.

Bineînțeles, pentru ca voi părinții să puteți urma aceste cuvinte, voi înșiși trebuie să fiți informați despre sfatul lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, dacă vreți să aveți o bună influență asupra vieților copiilor voștri, voi trebuie să trăiți conform sfatului lui Dumnezeu.

Nu este niciodată prea devreme să începeți. Nu subestimați capacitățile copiilor voștri. Mulți părinți înțelepți își învață copiii să citească și să scrie înainte de a

merge la grădiniță. La o întâlnire recentă a educatorilor, un orator a îndemnat părinții să învețe copiii despre religie înainte ca ei să meargă la școală. Și potrivit Consiliului Tineretului din Washington, D. C., cercetarea făcută pe o mie de cazuri a stabilit „că principalul factor al delincvenței juvenile este mediul familial în care un copil crește, în anii *preșcolari*.” Este necesar, astfel, ca voi să începeți din timp.

Cât de repede poate începe un copil să învețe a fost accentuat de cazul unui copil de doi ani, care, în luna noiembrie, a sunat operatorul telefonic pentru a-i spune că mătușa lui este bolnavă. Copilașul era acasă cu mătușa lui, când aceasta a avut un atac de cord. Operatorul a luat urma telefonului și poliția a ajuns la timp pentru a-i da oxigen și pentru a salva viața mătușii. Copilașul avea un telefon de jucărie și câteodată avea voie să formeze numere la telefon pentru adulți.

Imediat ce un copil învață să vorbească, în vocabularul lui pot fi incluse cuvinte ce se referă la sfatul lui Dumnezeu. Și care este sfatul lui Dumnezeu? Ca și Cuvânt al lui Dumnezeu este inclus în Biblie, cuvântul credință. Dați-le copiilor voștri motive să creadă, pentru a fi inspirați. Poate o carte atât de înțeleaptă, cu astfel de principii mărețe, cu o astfel de precisă istorie, atât de frumoasă armonie și atât de minunate profeții, fii munca unor simpli oameni? Bineînțeles că nu! Citește-le, prin urmare, în mod regulat din paginile ei. Imediat cum știu să citească, lasă ca fiecare copil să aibă propria sa Biblie și să se familiarizeze cu conținutul ei. În același timp, învață-i să umble cu ea cu grijă, ca și cum valoarea ei ar fi greutatea ei în aur, căci așa este.

Însă, cel mai important dintre toate, este ca ei să învețe să *înțeleagă* mesajul conținut de Biblie. A știi unde anumite pasaje familiare sunt poziționate în Biblie este bine, însă nu este îndeajuns. A cunoaște sfatul lui Dumnezeu înseamnă a înțelege Cuvântul Lui. Dumnezeu are un nume – Iehova. Biblia are o temă – regatul lui Dumnezeu prin care Dumnezeu va dovedi omenirii nu numai că El există ci și că El este Cel mai Mare și Cel desăvârșit în înțelepciune, dreptate, iubire și putere. Iehova Dumnezeu are un singur Fiu ales – Isus Cristos, care a avut o existență înainte de cea pământească, care a venit pe pământ pentru a fi martor adevărului și pentru a muri pentru păcatele noastre, a fost înviat și a urcat la ceruri și la timpul știut de Dumnezeu va reface Paradisul pe pământ. Acestea sunt câteva dintre părțile elementare ale sfatului lui Dumnezeu pe care ar trebui să le predai copiilor tăi. Este de asemenea important ca să îți înveți copiii să se roage și de asemenea și motivul.

Pentru a-ți învăța copiii sfatul lui Dumnezeu ar trebui să ai, în mod regulat, studii săptămânale ale Bibliei pentru familia ta. Ca și carte care să te ajute, nu ai putea folosi una mai bună decât *From Paradise Lost to Paradise Regained*, publicată de Societatea Turnului de Veghere. Dacă ai nevoie de ajutor cu studiul tău, fii liber să-l ceri de la unul dintre martorii lui Iehova din comunitatea ta sau scrie membrilor acestei reviste.

Pe cât de importante ar fi aceste adevăruri de bază, înțelegerea sfatului lui Dumnezeu nu este de ajuns. Noi trebuie, de asemenea, să aplicăm aceste principii în viața noastră, iar copiii la rândul lor trebuie să înceapă să învețe de la o vârstă fragedă. În principal, voi, mamelor, care sunteți cu copiii voștri toată ziua, puteți

insufla copiilor voștri principiile drepte ale iubirii de dreptate. Sunt ei neascultători? Se ceartă? Există întotdeauna un text al Bibliei din care să citezi, căci Cuvântul lui Dumnezeu este cea mai bună autoritate de a folosi în astfel de cazuri: „Copii, ascultați de părinți.” ‘Toate cele pe care vrei ca ceilalți pentru tine să le facă, trebuie să le faci și tu la rândul tău pentru ei.’ „Este mai multă bucurie în a da decât în a primi.” „Nu te răzbuna, dragule.” „Iubiți-vă unul pe celălalt.” – Efes. 6:1; Mat. 7:12; Faptele 20:35; Rom. 12:19; 1 Ioan 4:11.

Da, părinți, arătați-vă iubirea pentru copiii voștri învățându-i sfatul lui Dumnezeu, și astfel protejați-i de delincvență, de dragul fericirii reciproce și a unei vieți lungi atât pentru ei cât și pentru voi.

Fiecare slujește propriul său scop. Dar nu încerca să lași pe cineva să slujească scopul altcuiva căci nu este bine.

Timpul tău sau banii tăi? Pe care dintre acestea preferi să le oferi? Soțul incapabil și leneș poate prefera să ofere numai timpul lui. El stă în casă toată ziua sau își vizitează „băieții” în timp ce soția lui lucrează ca femeie de serviciu pentru a putea întreține familia. Însă, tendința întâlnită la multe persoane este de a oferi bani atunci când ar trebui să ofere timp.

Un rege înțelept a spus: „Pentru orice este un timp potrivit, chiar și pentru o problemă sub ceruri.” Acestea fiind adevărate, tragem concluzia că atunci când este timpul potrivit ca noi să ne oferim timpul nostru, noi nu îl putem înlocui cu banii noștri, căci cineva cu siguranță va suferi. Un astfel de fapt nu ar fi nici înțelept și nici iubitor. – Ecl. 3:1.

Într-adevăr, unele persoane materialiste ar prefera să le dai banii tăi decât timpul tău, însă dacă ar fi fost cu adevărat înțelepte, sau dacă ar fi fost cu adevărat prietenii tăi adevărați, ei ar prefera să le oferi din timpul tău. Dar chiar și în acest caz, ceea ce preferă ceilalți, nu ar trebui, în concluzie, să fie factorul guvernant. O soție egoistă, sau copii răsfățați, pot prefera bani în locul timpului și afecțiunii din partea celor pe care îi iubesc. Atunci, care trebuie să fie factorul principal? Ar trebui să fie ceea ce datorăm. Așa cum nu ar trebui să oferim timpul nostru atunci când datorăm bani, la fel nu putem oferi numai bani atunci când ar trebui să ne dedicăm din timpul nostru. Bineînțeles, în multe cazuri, noi suntem obligați să le oferim pe amândouă.

Un bărbat căsătorit datorează, în mod cert, atât bani cât și timp soției lui. Părinții, de asemenea, datorează atât timp cât și suport material copiilor lor, la fel cum creștinii devotați datorează atât timpul cât posesiunile lor materiale Dumnezeului lor Iehova. Însă, fiind datori în ambele privințe, neglijăm noi oferirea timpului nostru pentru că este mai ușor să dăm bani în schimb? Ferim noi

conștiința noastră de regrete ce pot veni în urma neacordării îndeajuns de mult a timpului, oferind în schimb bani?

Cu câțiva ani în urmă, era un avocat prosper care locuia într-un mare oraș din Statele Unite. El avea parte de o bună reputație și își făcea soția fericită prin atențiile și dărnicia lui în privința banilor lui. Apoi, într-o zi, fericirea ei s-a pulberat. De ce? Ea a aflat că el avea o amantă într-un apartament din centrul orașului. El i-a oferit soției lui bani, însă a preferat să îi acorde timp amantei lui!

Chiar și soții cinstiți pot păcătui adesea în această privință. Ei muncesc din greu pentru a le oferi din plin soțiilor toate lucrurile materiale de care ele au nevoie. Însă, pentru relaxare și pentru prietenie, ei merg într-un bar, bodegă, sau au un hobby care nu este împărtășit cu soția lui. Ei le oferă bani dar nu și timp. Nu este vorba despre faptul că soția, în unele cazuri, nu are partea ei de vină, însă nu despre acest aspect vorbim aici. Deși poate ea nu își atinge scopul, soțul ei are, totuși, o datorie față de ea, pe lângă sprijinul lui și datoriile lui maritale. Biblia spune „Iubirea construiește.” Banii nu construiesc. Pentru a-și modela soția, un bărbat nu se poate mulțumi numai cu faptul că îi dă bani și nici nu poate lăsa banii să ia locul timpului pe care el trebuie să îl dăruiască ei. – 1Cor. 8:1.

Nu numai soții greșesc în această privință. Și soțiile greșesc uneori. Prin urmare, o femeie tânără și sofisticată care continua să glumească spunând că ea preferă să fie iubita unui om bătrân decât sclava unui bărbat tânăr, s-a măritat cu un bărbat tânăr, în cele din urmă. El a învățat o meserie și a devenit un om de succes în una dintre cele mai la modă zone al unui mare oraș din vestul mijlociu. Soția lui, totuși, în ciuda succesului său și în ciuda implorărilor de a sta acasă, a insistat să își găsească un loc de muncă; ea era hotărâtă de a contribui cu partea ei, în felul ei. Ea a continuat să spele singură hainele, deși el a vrut să le trimită la spălătorie pentru ca ea să aibă mai mult timp. Apoi, într-o zi, ea a venit de la muncă pentru a descoperi că el s-a sinucis. Ea a insistat să îi dea bani, de care el nu avea nevoie și nu i-a oferit acel lucru de care el avea cea mai mare nevoie – compania ei, timpul ei.

Este acesta un caz extrem? Într-adevăr, însă ideea principală este aceeași. Soțiile care muncesc, atunci când nu este nevoie, poate fi unul dintre motivele pentru care durata de viață a bărbatului este cu șase sau șapte ani mai mică decât la femei și motivul pentru care atât de mulți bărbați sunt victime ale problemelor cu inima. Soțiile care preferă să aibă un loc de muncă în schimbul muncii de acasă ar trebui să se întrebe: „soțul meu, noi, avem nevoie de mai mulți bani decât are el nevoie de timpul meu, de atenția mea, de afecțiunea și de sprijinul moral pe care eu le sacrific pentru a avea un loc de muncă? Prin faptul că am devenit o angajată, concurez eu cu el, în schimb să cooperez?” Da, banii nu pot lua locul timpului și lucrurile pe care timpul le poate îndeplini.

PĂRINȚII

Același principiu, cu aceeași putere, se aplică în cazul părinților. Părinții moderni sunt predispuși adesea să înlocuiască timpul cu banii, în relațiile lor cu copiii. Ei le cumpără copiilor jucării scumpe, le dau un televizor și cheltuie bani cu

generozitate, crezând că și-au îndeplinit datoria. Astfel, ei se simt liberi de a urma propriile lor plăceri egoiste, mergând la teatru, jucând bridge sau făcând orice altceva. Aceasta este o mare greșeală! Pentru ca acei copii să ajungă cum se cuvine la maturitate, ei au nevoie de compania părinților. Ca atare, o cercetare științifică recentă, desfășurată pe oi, a arătat de exemplu că mieii ajung la maturitate mult mai repede și devin mult mai repede încrezători atunci când sunt lăsați împreună cu părinții lor decât atunci când stau împreună cu alți miei. Copiii se nasc asemenea unor imitatori. Aceasta este, adesea, metoda cea mai bună prin care ei învață. Oferă-le, prin urmare, cât mai mult timp posibil în compania adulților. Acesta este un argument, incidental, în favoarea ținării copiiilor lor cât mai mult acasă decât pentru lăsarea lor în compania copiilor, care nu sunt crescuți cum se cuvine.

Acest lucru este bine de îndeplinit, păstrând porunca Scripturilor dată de vechii părinți în anticul Israel: „Aceste cuvinte care astăzi ți le poruncesc în inimă trebuie să fie și tu fiului tău să le insufli și despre ele să vorbești atunci când în casa ta stai și atunci când pe drum mergi și când te pui să dormi și când te scoli.” Cu siguranță, această afirmație le cerea părinților să ofere, nu bani, ci timpul lor, nu este așa? – Deut. 6:6, 7.

Și, amintiți-vă, voi părinții, nu le oferiți din timpul vostru atunci când ei se uită la televizor. Cazul unor părinți înțelepți dintr-un oraș estic al Statelor Unite a ilustrat nu cu mult timp în urmă nesăbuinta urmării acestui drum, pentru propria lor satisfacție. Descoperind dependența copiilor de televizor ei au renunțat la abonament pentru un an întreg. Dintr-o dată ei au descoperit că au timp să învețe să cânte la instrumente muzicale, să se distreze unii cu alții, să citească cu voce tare unii altora și așa mai departe. Ei s-au cunoscut mai bine și s-au apropiat mai mult decât înainte. La sfârșitul anului, ei au reconectat televizorul, însă au impus reguli stricte cu privire la folosirea lui. Vizionarea programelor la televizor se limita acum numai la cele interesante în mod special sau la cele educaționale, iar apoi trebuiau să își îndeplinească sarcinile pe care le aveau de făcut în casă și de asemenea, trebuiau să își facă temele. Într-adevăr o familie înțeleaptă! Acei părinți au purtat în inimă, cu adevărat, binele copiilor și nu au fost mulțumiți numai cu dăruirea lucrurilor ce puteau fi cumpărate cu bani. Este ușor pentru părinți să uite de obligațiile lor în această privință, locurile de muncă moderne și condițiile de trai fiind propice cauzării neglijenței.

În anii recentți, mamele greșesc și ele din ce în ce mai mult în această privință. A fost demonstrat că un copil își poate da seama dacă o mamă lucrează pentru că este nevoie, pentru a se întreține pe ea și pe copiii ei, sau dacă ea lucrează pentru că nu vrea să se ocupe de obligațiile ei familiale sau pentru că găsește munca din casă plictisitoare. Nu ar trebui să fie greu de înțeles, căci inima mamei face toată diferența din lume.

Atunci când o mamă merge la muncă pentru că este nevoită, ea trebuie să se rupă de copiii ei și ea îi sărută de la revedere în fiecare dimineață, folosind acest ton, „Oh, îmi pare rău că trebuie să plec!” Dar dacă ea merge la muncă pentru că asta este ceea ce dorește, atunci, pentru a se despărți, ea nu folosește un ton emotiv pentru că nu poate. În mod conștient, sau inconștient, ei îi place faptul că pleacă de

acasă. Nu este de mirare că acei copii delincvenți sunt găsiți, adesea, în casele unde mamele lucrează, însă unde nu este nevoie ca ele să lucreze. Copiii se revoltă la respingerea lor de către mame. Ei au nevoie de iubirea mamei și au un sentiment înăscut că este dreptul lor. Dacă ei sunt privați de ea, sentimentele lor ies de sub control, dând naștere unor roade precum violență și vandalism.

În repetate rânduri, acest principiu funcționează și invers. Adulții le oferă posibilități materiale părinților îmbătrâniți, însă neglijează nevoia lor de timp. Adesea, acesta poate fi cazul culegerii a ceea ce au semănat.

CREȘTINI DEVOTAȚI

Printre celelalte multe domenii ale relațiilor umane și strădaniile în care este posibil de a greși prin oferirea de bani când ar trebui să oferi timp, se află și religia. Astăzi, atât clerurile cât și turmele lor se gândesc foarte puțin la obligația lor de a oferi timp în comparație cu insistența lor asupra banilor. Bineînțeles, un păstor al unei turme, interesat numai de jupuirea oilor lui, va continua să insiste asupra problemelor legate de bani, în loc să le ofere timp, însă un păstor adevărat al sufletelor va pune accentul pe acordarea timpului lor.

Faptul că „oamenii au iubit în acel mod” nu compensează lucrurile. Mulți oameni cred că mergând duminica la biserică și oferind 10 cenți din banii lor este singurul lucru care îi face să fie creștini. Restul timpului lor este numai pentru ei. Sau, ei cred că nici măcar o dată pe săptămână, ci o dată pe lună sau de două ori pe an, de Paști și de Crăciun, este de ajuns, în cazul în care ei fac contribuții. Pentru a încuraja donațiile, unele biserici au publicat liste la sfârșitul anului, arătând cât de mult au contribuit membrii. Mult mai înțelept ar fi de a arăta cât timp au dăruit ei – cât timp au oferit lucrării bisericii și, în mod special, evanghelizării. În mod evident, rezultatele nu ar mai fi atât de măgulitoare. – Ier. 5:31.

Într-adevăr, Scripturile insistă asupra dăruirii posesiunilor lui Dumnezeu și seamănului: „Cinstește-L pe Iehova cu toate posesiunile tale și cu primele roade din recolta ta.” „Căci dacă bunăvoința este acolo mai întâi, este potrivită mai ales cu ceea ce un om are și nu cu ce nu are un om.” „Cine cu zgârcenie seamănă, puțin va culege, dar cine din plin seamănă, din plin va culege. Fie ca fiecare să înfăptuiască precum a hotărât în inima lui, nu cu dușmănie sau din obligație, căci Dumnezeu este un dăruitor bucuros.” – Prov. 3:9; 2Cor. 8:12; 9:6, 7.

Însă, mult mai importantă este acordarea timpului nostru, dăruirea noastră, asemenea apostolului Pavel. El nu a avut bani de oferit, însă el a avut timp și cât de mult l-a dăruit! „Ținând cu adevărat la voi, noi am fost bucurosi să împărtășim cu voi, nu numai vestea bună a lui Dumnezeu, ci și sufletele noastre, căci voi dragi ați devenit nouă. Cu siguranță, păstrați în minte, fraților, munca și truda noastră. Prin munca făcută zi și noapte, pentru a nu pune nici o greutate fără rost asupra unuia dintre voi, am propovăduit noi vouă vestea bună a lui Dumnezeu.” De aceea a sfătuit el: „Să fiți statornici, de neclintit, mereu cu multă muncă de a săvârși pentru lucrarea Domnului.” – 1Tes. 2:7-9; 1Cor. 15:58.

Aceasta este perspectiva martorilor lui Iehova. Păstrarea cheltuielilor lor la nivelul cel mai mic neavând o clasă salariată a păstorilor, problemele banilor se

ivesc numai sub forma unor anunțuri de rutină. Însă, cât de mult insistă ei pe acordarea timpului! Fiecare Martor este îndemnat să participe la cinci întâlniri ale congregației, în fiecare săptămână, la 260 în fiecare an, să petreacă timp singur și cu familia studiind Biblia și apoi să dedice cât mai mult timp posibil lucrării ministeriale de pe teren. Fiecare congregație are cota de ore și fiecare Martor se străduiește să o ajungă sau să o depășească. Slujitorul mediu dintr-o congregație, petrece aproximativ zece ore pe lună în astfel de evanghelizări. Ei cred în „folosirea timpului potrivit” pentru ei înșiși. – Efes. 5:16.

Mai mult decât atât, înainte ca fiecare astfel de membru se hotărăște să devină pionier, pionier special sau misionar, el dedică de la 100 la 150 de ore în fiecare lună evanghelizării. De fapt, de la început, Societatea Turnul de Veghere a insistat asupra faptului că dacă un slujitor are două drumuri deschise în fața lui, el ar trebui prin toate mijloacele posibile să aleagă opțiunea care îi permite să acorde mai mult timp. Prin urmare, el ar trebui să urmeze mai atent pașii lui Isus și al apostolilor Lui, „căutând mai întâi regatul” lui Dumnezeu. – Mat. 6:33.

Drept rezultat al urmării acestui drum, Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova nu numai că a devenit rapid o societate în creștere ci a devenit și o societate puternică, prin cuprinderea acelor care au realizat că prin propovăduirea și învățarea altora pot beneficia și ei de pe urma lor, căci astfel citim: „Cel care în mod voit îi udă pe ceilalți, va fi și el udat din plin.” În același timp, ajută la o asociere fericită a oamenilor, din moment ce „există mai multă fericire în a da decât în a primi.” – Prov. 11:25; Faptele 20:35.

Ca atare, soților, soțiilor, părinților și dedicaților creștini, în special, amintiți-vă că este un timp potrivit pentru orice înfăptuit sub soare. Oferirea banilor noștri este un lucru de laudat, dar nu lăsați niciodată să ia locul obligației noastre de dedicare a timpului. „Nu păstra pentru tine binele care este datorat altora, atunci când în puterea ta și în mâinile tale stă posibilitatea de a-l săvârși.” Dedică-ți timpul pentru mai marele bine al altora la fel ca și pentru propria și adevărata ta fericire. – Prov. 3:27.

Întrebuințare iubitoare

a ceea
ce ne
este dat

DUPĂ ce Pavel le-a scris Corintenilor despre nevoia de a se gândi la ceilalți așa cum se gândesc la mâncare, el a continuat să se ocupe de multe alte lucruri. În cel de-al doisprezecelea capitol el ia în considerare darurile spiritului care au fost oferite primilor creștini ai congregației. Aceste daruri au fost date Creștinului, nu numai pentru plăcerea sau în beneficiul lor, ci și în beneficiul celorlalți. Astfel scrie Pavel în capitolul doisprezece, versetele șapte până la unsprezece: „Manifestarea

spiritului este oferită tuturor pentru scopuri bune. De exemplu, unuia îi este dat prin spirit, darul vorbirii cu înțelepciune, altuia cuvântarea cunoașterii, prin același spirit, altuia credința prin același spirit, altuia darurile vindecării prin același spirit, altuia săvârșirea lucrărilor puternice, altuia profeția, altuia înțelegerea întâmplărilor însuflețite, altuia diferite limbi și altuia interpretarea limbilor. Însă toate acestea același și singurul spirit le săvârșește, împărțindu-le fiecăruia, după bunul său plac.”

² Toți creștinii au aparținut aceluiași trup și toate lucrurile primite de la Dumnezeu au fost în beneficiul întregii organizații. Fiecare a avut poziția lui în acest corp, precum i-a plăcut lui Dumnezeu, însă a fost important cum au folosit ei lucrurile dăruite de Dumnezeu lor, precum unor colaboratori în programul de dezvoltare. Dumnezeu este un mare constructor al iubirii; astfel, cei care lucrează împreună cu El trebuie să posede iubirea ca și forță care îi motivează. Căci dacă cineva a primit darul spiritului, cum ar fi vorbirea multor limbi, sau profeția, acest lucru nu înseamnă că el este acceptat de Iehova, numai în cazul în care el folosește darul într-un mod cuviincios și cu un scop bun. Pavel a spus: „Dacă eu vorbesc limbile omului și limbile îngerilor, însă nu am iubire, eu am devenit o bucată de alamă care sună sau un talger zăngănitor. Și dacă eu darul profeției îl am și al înțelegerii tuturor tainelor sacre și a cunoașterii și dacă am eu toată credința ca și cum aș putea muta munții, însă iubire nu am, nimic nu sunt. Și dacă toată averea mea o dau pentru a-i hrăni pe alții și dacă trupul meu îl ofer, pentru a mă mândri, însă nu am iubire, cu nimic nu mă aleg.” – 1Cor. 13:1-3.

³ Un program de făurire trebuia să înceapă după moartea lui Isus Cristos. Daruri deosebite au fost oferite, prin spiritul lui Dumnezeu, pentru a impresiona multe persoane prin mesajul Regatului. Aceste daruri au funcționat în biserica întâia Creștină, pe timpul vieții apostolilor, însă, odată cu moartea apostolilor înmânarea lor a încetat. Apostolul Pavel știa că ele vor lua sfârșit, căci astfel a scris el în 1 Corinteni 13:8: „Fie ele daruri ale profeției, se va termina cu ele; fie ele limbi, ele vor înceta; fie ea cunoaștere, se va sfârși cu ea.” Însă, pe perioada pe care au avut aceste daruri ei trebuiau să le folosească cu iubire, pentru făurirea celorlalți. Iubirea este expresivă față de ceilalți și este o calitate care va continua să fie găsită printre creștini, pentru totdeauna. Darurile spiritului se poate să fi trecut, însă iubirea nu. Iubirea nu dezamăgește niciodată, spune apostolul. Pentru a arăta cum este exprimată iubirea, Pavel a scris: „Iubirea este statornică și amabilă. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se umflă, nu se poartă necuviincios, nu își caută propriile interese, nu este provocată. Nu ține cont de jigniri. Nu se bucură de nedreptate ci se bucură de adevăr. Suportă toate lucrurile, crede în toate, speră la toate, rezistă la toate.” – 1Cor. 13:4-7.

⁴ Înmânarea darurilor limbilor, profețiilor și vindecării, s-a terminat, într-adevăr, odată cu moartea apostolilor și aceste daruri nu sunt practicate astăzi. Cu toate acestea, există multe informații scrise în Scripturi despre ele. De ce a păstrat aceste scrieri Dumnezeu pentru ca noi să le studiem? Deși miraculoasele daruri ale spiritului au ajuns la final cu moartea apostolilor, nouă ne este predată o lecție prin instrucțiunile oferite în legătură cu folosirea acestor daruri. În capitolul

patrusprezece, Pavel îmbină căutarea iubirii și folosirea darurilor spirituale, făcând într-un fel o comparație, arătând că unele daruri erau mai dorite decât altele. Darurile erau foarte benefice primei congregații creștine, căci la întâlnirile creștinilor pentru a se forma unii pe alții, nu erau dotați cu o Biblie completă și cu multe comentarii și reviste care îi putea ajuta la studiul Bibliei, precum face *Turnul de Veghere*, astăzi. Care era cel mai căutat dintre daruri?

⁵ Cel mai dorit dar era cel al profeției. Însă de ce a fost profeția darul mai dorit decât cel al vindecării sau cel al limbilor? „Fiindcă cine vorbește într-o altă limbă nu le vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu, căci nimeni nu-l ascultă, deși, prin spirit, el spune secrete sacre. Însă cine profețește îi zidește, îi încurajează și îi mângâie pe oameni prin vorbirea sa. Cine vorbește într-o altă limbă se zidește pe sine, dar cine profețește zidește congregația.” (1Cor. 14:2-4) Acest sfat este foarte practic. Pavel a arătat cum o persoană care vorbește o limbă se poate forma pe ea, dar dacă nu e cineva care să fie traducător sau translator, congregația nu ar beneficia de niciun progres. El compară vorbirea limbilor cu goarne nedeslușite care sună pentru a anunța bătălia. Este mai bine să vorbești o limbă ușor înțeleasă pentru ca cei care te ascultă să știe înțelesul și să beneficieze. Astfel, dacă cineva avea darul limbilor, Pavel îl îndemna, prin acest al treisprezecelea verset: „Prin urmare, lasă-l pe cel care vorbește o limbă să se roage pentru ca el să poată traduce.” Astfel, el insistă asupra nevoii oamenilor de a înțelege ceea ce li se spune și cu siguranță, oricine este interesat de ceilalți și nu numai de el ar vrea să facă ceva pentru binele celorlalți. Foarte puternic, în versetul al șaisprezecelea, Pavel atrage atenția asupra mulțumirii într-o limbă și pune întrebarea: „Cum va spune Amin omul care ocupă locul persoanei obișnuite, pentru a mulțumi, din moment ce el nu știe ceea ce tu spui?” Ca atare, într-o congregație este mai bine de a vorbi cinci cuvinte ce pot fi înțelese și de a-i instrui pe ceilalți verbal, decât a vorbi zece mii de cuvinte într-o limbă pe care ceilalți nu ar înțelege-o.

⁶ De ce atunci, nu a dăruit Dumnezeu darul limbilor primilor creștini? În mod evident, ar fi fost dăruite cu scopul de a arăta că aceștia erau adevărații slujitori ai lui Dumnezeu. Pavel a spus: „Dar, limbile sunt un semn, nu pentru credincioși ci pentru necredincioși.” (1Cor. 14:22) După această afirmație Pavel explică bunele motive pentru care profețirea a fost preferată. Este preferată din considerație pentru creștini, sau frați, sau cei care doresc să-L slujească pe Iehova. Folosirea profeției, sau propovăduirea bunei vești, prin înțelegere și prin învățarea altora, ar rezulta în beneficii aduse celor din congregație și chiar și necredincioșilor; sau oamenii simpli care ar putea veni pentru a fi instruiți și care ar veni să învețe cum să-L slujească pe Iehova Dumnezeu. „Cât despre profeție, ea este nu pentru necredincioși, ci pentru credincioși. Prin urmare, dacă întreaga congregație se adună într-un loc și toți vorbesc în limbi și dacă necredincioșii și oamenii de rând vin, nu vor spune ei că voi sunteți nesăbuiți? Dar dacă toți proorociți și un necredincios sau o persoană de rând intră, tainele inimii sale vor apărea, pentru ca el la pământ să se culce și pe Dumnezeu să Îl slăvească, spunând, ‘Dumnezeu este cu adevărat printre voi.’” – 1Cor. 14:22-25.

⁷ În timp ce fiecare dintre darurile pe care le-a oferit Iehova a avut un folos și un beneficiu, darul profeției a fost preferat pentru că a fost cel mai benefic pentru formarea fraților și pentru învățarea oamenilor cu privire la slujirea lui Iehova. Indiferent de darul spiritului, pe care un om l-a primit, principiul iubirii iese în evidență; și modurile în care aceste daruri trebuiau să fie folosite au arătat grija care trebuia acordată celorlalți și cum era ea benefică celorlalți. Astfel se întâmplă cu orice Iehova Dumnezeu le oferă celor care pe El Îl slujesc. „Ce trebuie făcut atunci, fraților? Atunci când voi vă întâlniți cineva are un psalm, altcineva are o învățătură, altul o revelație, altul o limbă, altul o traducere. Fie ca toate să ajute formării voastre.” (1Cor. 14:26) Evident, adevărata atitudine creștină este ca toate să fie făcute pentru făurirea celorlalți.

PROGRAMUL MODERN DE FORMARE

⁸ Reiese clar din Scripturi că înmânarea darurilor miraculoase ale spiritului, pentru formarea primii congregație creștine a luat sfârșit odată cu moartea apostolilor. Darurile vindecării, vorbirii limbilor, nu sunt folosite de adevărații creștini de astăzi. Alte metode sunt disponibile astăzi pentru formarea congregației creștine. Iehova ne-a dăruit Cuvântul Lui, Biblia, disponibilă acum în mai mult de o mie de limbi. Adicional, există multe publicații teocratice, care servesc asemenea unor ghizi în lucrarea de formare și învățare. Iehova a oferit provizii pentru aceste zile, prin porunca Lui: „Să ținem aproape declararea publică a speranței noastre, fără șovăială, căci cel care a promis de credință este. Și să ne gândim unii la alții pentru a stârni iubirea și lucrările drepte, neuitând de adunarea noastră, precum au unii obiceiul, ci încurajându-ne unii pe alții și mult mai mult, pentru a privi ziua care se apropie.” – Evr. 10:23-25.

⁹ Adunarea, în mod regulat, în cadrul întâlnirilor congregației trebuie să fie impusă. Oamenii ar trebui să se autodisciplineze pentru a participa la întâlnirile congregației și ar trebui să se încurajeze unii pe alții, mai ales în aceste zile rele, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul rânduiri ticăloase a lui Satan. Bazându-se pe propria sa putere de discernământ, cineva ar putea considera că timpul lui ar fi într-un mod mult mai profitabil folosit pentru studiul personal. Dar ce săvârșește el de fapt prin această acțiune? În mod evident, el nu se gândește la ceilalți, ci numai la el. Fiind prezent într-un mod obișnuit la întâlnirile congregației noi arătăm că ne gândim la ceilalți, că noi suntem interesați de ceilalți și că noi avem iubire pentru ei. Noi mergem acolo nu numai pentru a beneficia de pe urma a ceea ce auzim de la ceilalți, sau pentru a primi instrucțiuni, ci pentru a avea o parte în creșterea unui altuia. În aceste adunări exprimările speranței noastre sunt auzite pentru ca ceilalți să se formeze. Declarația noastră publică nu ar trebui să fie spontană sau fără a ne gândi la ea din timp, ca și cum ar fi o inspirație; ci, pentru că facem parte dintr-o organizație ordonată și teocratică, noi cunoaștem tema despre care vom vorbi și noi ne pregătim dinainte, contribuind cu gânduri constructoare, în beneficiul tuturor. Aceasta este provizia dată de Iehova tuturor slujitorilor din timpurile noastre.

¹⁰ Știind că întâlnirile obișnuite ale slujitorilor lui Iehova sunt benefice formării, ar trebui să fie dorința noastră, din iubire pentru semenii și pentru familia noastră și pentru persoanele cu bunăvoință, de a-i invita să participe alături de noi la întâlniri, sau chiar să ne dăm la o parte, să ne dăm pe noi înșine la o parte și să ne gândim la slăbiciunea spirituală a celor care nu apreciază importanța întâlnirilor și să încercăm să îi găsim și să îi aducem cu noi. Dacă avem un automobil noi ne putem folosi de el pentru a lua cu noi persoane binevoitoare, chiar dacă acest lucru înseamnă timp în plus, abaterea din drum cu câteva mile pentru a-i ajuta. Dacă avem un telefon noi îi putem suna pe ceilalți și să le amintim cu amabilitate de întâlniri. Aprecierea pentru eforturile depuse de noi ar trebui să se ivească din partea celorlalți din congregație, iar noi, la rândul nostru, ar trebui să ne arătăm aprecierea pentru eforturile depuse de ceilalți în aducerea persoanelor binevoitoare la întâlniri. Ar trebui să primim imediat străinii care vin în mijlocul nostru și care sunt interesați de ceilalți. – Filip. 2:1-4.

¹¹ Revenind la aplicarea practică a celor mai sus spuse, putem afirma că fiecare slujitor fidel al lui Iehova este foarte ocupat în aceste zile. În momentul în care el va merge la întâlniri el se va gândi la lucrurile pe care trebuie să le facă: să obțină materiale literare și provizii pentru serviciul lui viitor, să dea rapoarte despre activitatea sa ministerială, să aducă noile aplicații ale membrilor sau să obțină informații despre teritoriul în care își va îndeplini lucrarea ministerială. Când va ajunge la Sala Regatului, el își va urma planul. Dar dacă el este iubitor și atent, va pune el pe primul loc acele lucruri în locul binelui unui străin care ar putea participa pentru prima dată? Dacă se va gândi numai la cât de repede se poate ocupa de problemele lui personale și cum va putea pleca mai repede după aceea de la locul întâlnirii, el s-ar putea grăbi să își îndeplinească îndatoririle fără să se gândească la străin. Dar aceasta nu este formarea congregației. Este nevoie de numai câteva clipe pentru a primi străinul, să îi facă să se simtă doriți. Iubirea este expresivă, doveditoare. Nu este lăsată în seama supraveghetorilor primirea străinilor, ci ei ar trebui să facă aranjamente pentru a-l ajuta să primească străinul. Aceasta este o metodă prin care putem împărtăși bucuria pe care am primit-o de la Iehova. Și chiar dacă cineva a depus eforturi deosebite pentru a primi străinul, el poate fi sigur că după terminarea întâlnirii de studiu, îi va rămâne timp pentru a-și îndeplini sarcinile necesare pentru a se pregăti în vederea serviciului din zilele care vor urma. – 1Tim. 3:2; 1Pet. 4:8, 9.

¹² Un instructor dedicat recunoaște fiecare străin care vine în congregație și care devine membru al congregației și el va lua parte la activitatea de formare și va împărți încărcătura, știind că este cererea lui Iehova Dumnezeu de a aduce mai multe ajutoare pentru programul de formare. Este ceea ce ar trebui să ne rugăm și să muncim zilnic pentru ca străinii să fie cu adevărat primiți în grupul instructorilor. – Mat. 9:37, 38.

¹³ Pe cât de ocupat ar putea fi slujitorul creștin, el nu ar trebui să fie atât de ocupat încât să nu observe atunci când cineva lipsește. Dacă un membru al congregației lipsește, ce se întâmplă greșit? S-a îmbolnăvit? Are nevoie de alinare? Întrebări pot fi puse supraveghetorului și dacă cineva s-a îmbolnăvit congregația

trebuie anunțată pentru ca membrii bolnavi să fie întăriți și încurajați. Pe de cealaltă parte, s-ar putea să fie o persoană care și-a pierdut aprecierea pentru lucrurile spirituale și care a încetinit programul de formare. El ar putea fi implicat în alte probleme pe care le lasă să intervină în participarea lui la întâlniri. Chiar și în ciuda poruncii din Evrei 10:23-25 acest lucru s-ar putea întâmpla. Aceasta este o nouă ocazie pentru ca instructorul sânguincios să depună un efort în ajutarea celui răătăcit. Prin dăruirea timpului și atenției, aprecierea lui pentru lucrurile spirituale poate fi refăcută și el poate fi primit din nou în minister. Ne aflăm într-o perioadă a zăpăcelii și capcanelor; materialismul este un dușman subtil. Câteva cuvinte potrivite ale instruirii pot dobândi beneficii mari pentru o persoană care cedat unei influențe greșite. Astfel, noi Îl privim pe Maestrul Constructor, Iehova, care a oferit organizației congregației metodele de a-i forma pe cei care Îl iubesc. – Iac. 5:19, 20.

ATENȚIE LUCRULUI CONSTRUIT

¹⁴ Cel care construiește bine este preocupat de clădirea lui; nu numai trei sau patru ore pe săptămână, ci în fiecare zi, el se gândește la ceea ce construiește. Este important pentru el și el continuă să lucreze la ea. El vorbește despre ea. Înainte de a face un pas el are deja planul făcut. El știe ce fel de fundație a fost pusă și ce trebuie pus deasupra ei și el continuă să se gândească la ea în timp ce este construită. (1Cor. 3:10; 1Tim. 4:15) Conversația lui cu alți constructori este despre ceea ce el construiește. La fel trebuie să fie și cu instructorul spiritual. Vocația lui este formarea spirituală și el se gândește la ea și lucrează la ea încontinuu. Atunci când discută cu ceilalți conversația lui este constructoare. El urmărește exemplul lui Iehova și al lui Isus Cristos și întotdeauna dă sfaturi prin cuvintele sale. Sunt multe lucruri bune despre care se poate vorbi în fiecare zi. Noi avem un text pentru fiecare zi și comentarii ce ne pot oferi puțină hrană spirituală pentru a ne ajuta în slujirea de zi cu zi a lui Iehova. Deși a mai fost citită înainte, ea încă mai este edificatoare. Acum, pe măsură ce citești aceste rânduri, îți poți tu aminti textul sau comentariul pe care l-ai studiat în această dimineață? În câteva case, părinții obișnuiesc ca la masa de seară să menționeze textul care a fost discutat în acea dimineață pentru a vedea dacă familia își amintește lecția importantă pe care au învățat-o în acea zi. Printre creștini există multe lucruri despre care se poate discuta. Persoanele care urmează școala ministerială au misiuni și pentru toate există recenzii. Vorbe despre experiențe plăcute petrecute în activitatea de pe teren. Sunt întrebări puse de persoane pe care le abordăm în casele lor sau în momentul studiului. Noi citim subiecte foarte interesante în publicațiile Societății. Noi suntem impresionați să auzim pe cineva repetându-le și vorbind despre noile lucruri învățate. Este înviator să ne gândim și să vorbim despre lucrurile spirituale. – Col. 3:7, 8, 16, 17; Filip. 4:8, 9.

¹⁵ Dacă vom avea o gândire bună și vom pune în practică lucrurile pe care le-am învățat din Cuvântul lui Iehova, noi putem fi instructori, prin exemplul comportamentului nostru zilnic și prin faptele noastre. Această afirmație este cu precădere adevărată prin programul de formare ce este organizat în toate

congregațiile. Aici, din nou, iubirea și interesul pentru ceilalți, vor ieși în relief. Dacă cineva primește sarcina de a lua parte la programul de formare pentru a propovădui pe teren, de a ajuta persoanele cu puțină experiență pentru a-și îmbunătăți slujirea, el va trebui să ofere timp, considerație, energie și atenție persoanei cu care lucrează. Acest lucru ar putea însemna abaterea de la drumul său, cu o distanță considerabilă, pentru a se întâlni cu cealaltă persoană, însă este un lucru bun pentru progresul organizației Creștine. Dacă cineva se gândește numai la om el va fi satisfăcut să aibă propriul lui teritoriu sau comunitate în care lucrează și munca este făcută de el însuși. Noi acordăm atenție învățaturii noastre, dar noi vrem să îi ajutăm, de asemenea, pe ceilalți pentru ca ei să poată fi salvați. „Fii mereu atent la tine și la învățătura ta. Ține la aceste lucruri, căci de vei face asta te vei salva atât pe tine cât și pe cei care te ascultă.” – 1Tim. 4:16.

¹⁶ Dacă ne vom menține ocupați, pe noi cât și pe ceilalți, în lucrarea ministerială a Regatului, aceasta va însemna o protecție de la amestecarea cu activitățile acestei lumi, care este condamnată de către Iehova. Ce vom crede noi despre o persoană care află că municipalitatea în care trăiește are o clădire condamnată și că după demolarea ei pe acel loc se va construi o autostradă, însă individul cumpără clădirea, o pictează, o redecorează, o face frumoasă și petrece mult timp pentru repararea ei? Apoi, municipalitatea vine și o dărâamnă. Persoana care a lucrat la acea clădire ar fi considerată nesăbuită. Dar acesta este genul de lucru pe care îl face o persoană care începe să își dedice timpul activităților lumești și eșuează în menținerea ministerului. El poate crede că ceea ce săvârșește în comunitate este ceva constructiv, construind ceva bun, dar pe ce bază construiește el? În cazul în care fundația clădirii lui este de tipul vechii lumi, el lucrează la o structură ce este condamnată demolării. Timpul dedicat ei va fi pierdut și constructorul nesăbuit se poate să își piardă și viața. Aceasta este calea urmării activităților lumești. Timpul și energia sunt consumate și nimic trainic nu este câștigat. Însă, creștinul trebuie să își păstreze echilibrul și să își amintească faptul că vocația lui este ministerul. Pavel sfătuiește la Coloseni 4:5, 6: „Mergeți în continuare cu înțelepciune față de cei dinafară, profitând de timpul potrivit vouă. Fie ca glasul vostru să fie mereu grațios, presărat cu sare, pentru a ști cum trebuie să răspundeți fiecăruia.” Cu cât mai mult se amestecă cineva cu lumea cu atât mai mari sunt șansele ca el să fie încurcat cu lumea, sau chiar să devină necurat din punct de vedere moral, din cauza influențelor venite dinafară. Fiind înțelept, el ar trebui să câștige cât mai mult timp pentru a se îmbunătăți printr-un discurs edificator și pentru a lua parte la programul de formare, condus acum sub instrucțiunile lui Cristos.

¹⁷ În unitate stă puterea. Prin direcționarea tuturor eforturilor spre îndeplinirea dorinței lui Iehova, martorii lui Iehova participă la proclamarea mondială a veștii bune a regatului stabilit al lui Iehova. Acel regat este condus de singurul Dumnezeu, Cel care este marele Maestru Constructor al lui. El L-a pus pe Isus Cristos ca Rege pentru a ghida, cu iubire, activitățile celor care fac parte din Regat. În Efeseni, capitolul patru, Pavel invită creștinii să urmeze cu cinste chemarea lor, să reziste, să continue cu iubire și să păstreze unitatea spiritului în legământul păcii. El atrage atenția asupra faptului că sunt multe responsabilități atribuite

slujitorilor, ca de exemplu misionarilor, păstorilor și învățătorilor și că toți aceștia au fost aleși pentru instruirea slujitorilor și pentru construirea trupului lui Cristos. Nu există nici o îndoială că supraveghetorii din Societatea Lumii Noi, de astăzi, au cea mai mare responsabilitate în programul de formare. Ei trebuie să fie instructori și învățători, să ofere bune exemple de conducere și să fie încontinuu interesați de tineri și de bătrâni, de bărbați și femei, da, de toate persoanele care alcătuiesc astăzi Societatea Lumii Noi. Aceste daruri spirituale duc la fericire. (Faptele 20:35) Deși, în unele teritorii, există opuneri ale lucrării Creștine de formare, ea trebuie să continue, iar supraveghetorii au exemplul lui Neemia de urmat în astfel de cazuri. (Neem. 4:8, 9, 21; Tit 2:1-15) Membrii congregației privesc spre supraveghetori pentru a-i învăța cum să îi sfătuiască pe ceilalți și prin ajutorul organizației lui Iehova, astăzi, supraveghetorii sunt bine echipați pentru această sarcină. Fie ca ei să se dăruiască din voință proprie acelei lucrări. – Evr. 13:7.

¹⁸ Fie ca toți cei din Societatea Lumii Noi să împartă responsabilitățile pentru lucrarea de formare spirituală. Formarea spirituală de astăzi este o construcție trainică. (Efes. 2:21, 22) Oamenii sunt asemănați cu pietrele spirituale ce alcătuiesc trupul lui Cristos, iar nodul care îi ține împreună este alcătuit din iubirea și atenția oferită unul altuia. În mod evident, una sau două pietre împrăștiate în mijlocul unui teren nu ar mai însemna o construcție, căci o construcție este un amplasament organizat al pietrelor, cimentate foarte aproape una de alta. Slujitorii lui Iehova formează, astăzi, o organizație, o structură a Lumii Noi. Prin unitate i-a adus Iehova împreună, în aceste ultime zile ale stăpânirii lui Satan și fiecare persoană trebuie să își îndeplinească sarcina pentru a menține o clădire puternică spiritual, fiind foarte apropiați de cei care construiesc clădirea. Întărirea spirituală reciprocă va avea rezultate benefice și pentru alții, căci va păstra întreaga structură rezistentă. Ca atare, în marea furtună a Armagedonului clădirea nu va fi răsturnată, deși ticălosul Satan și hoardele lui s-ar putea năpusti asupra ei. Unitatea și puterea Societății Lumii Noi, incluzându-i pe cei care fac parte din trupul lui Cristos, pot fi salvate prin folosirea, cu iubire, a adevărului ce ne-a fost dăruit de Iehova pentru a ne forma unii pe alții: „Însă, adevărat vorbind, fie ca noi prin iubire să creștem în toate prin Cel care stăpân este, Cristos. Din El, tot corpul, fiind armonios alcătuit și făcut să coopereze prin fiecare încheietură care oferă ce este trebuincios, potrivit cu lucrarea fiecărui mădular în măsură potrivită, ajută la creșterea corpului pentru zidirea lui în iubire.” – Efes. 4:15, 16.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care sunt darurile spiritului menționate în 1 Corinteni, capitolul 12 și cu ce scop au fost ele date?
2. Cum cere Iehova să fie folosite aceste daruri?
3. (a) De ce erau darurile pentru oferit? (b) În opoziție, ce calitate nu trebuie cedată și cum este exprimată această calitate de către creștini?
4. Dacă transmiterea darurilor miraculoase ale spiritului a sfârșit cu moartea apostolilor de ce este atât de mult păstrat despre ei în Scripturi pentru considerația noastră de acum?

5. Ce dar a fost preferat și de ce?
- 6, 7. (a) De ce Dumnezeu a dat darul limbilor primilor creștini? (b) Cum era predicarea benefică? (c) Care sunt darurile sau abilitățile dăruite de Dumnezeu folosite cu iubire și sunt obiectivele creștine, arătate în 1 Corinteni, capitolul 14?
8. De când darurile miraculoase ale spiritului nu sunt folosite de congregațiile creștine, ce pregătire se face pentru dezvoltarea lor?
9. Cum este considerată de alții participarea în mod regulat la întrunirile congregației?
10. Cum poate interesul arătat altora și folosirea cu iubire a ceea ce posedăm să ducă la progresul congregației?
11. Deși foarte ocupat cu problemele de serviciu, cum îl mișcă iubirea pe un creștin atunci când străinii vin la întrunirile congregației?
12. De ce sunt străinii bine-veniți cu adevărat în grupul de formatori?
13. Ce interes trebuie arătat față de oricine este bolnav fizic sau spiritual?
14. (a) Ce arată ca un formator înțelept este interesat de muncă sa? (b) cum își poate cineva direcționa conversația astfel încât să formeze pe cineva?
15. Cum formează pe alții activitățile creștine?
16. (a) De ce este o prostie să consumăm tot timpul cuiva pentru scopurile vechii lumi? (b) Cum acționează cu înțelepciune formatorul creștin?
17. Datorită creștinilor, unitatea a fost realizată pretutindeni și cine va prelua conducerea în menținerea unității?
18. (a) De ce trebuie ca toți din societatea Lumii Noi să coopereze pentru a menține puterea și unitatea? (b) În legătură cu aceasta, cum putem noi folosi cu iubire adevărul care ne-a fost dat nouă de Iehova?

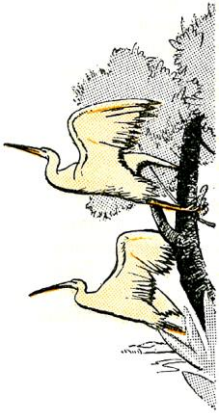
FIȚI ÎNVĂȚAȚI DE IEHOVA

Învățat să fii de Iehova. De ce? Ce ne învață El? Cum ne învață El? Ce condiții trebuie să îndeplinim pentru a fi învățați de Iehova?

Noi ar trebui să căutăm a fi învățați de Iehova pentru că El este Dumnezeu, cel mai mare Învățător dintre toți și cel Adevărat. Nimeni nu L-a învățat pe El: „Cât de neîndoielnice sunt judecățile Lui și cât de ascunse sunt căile Lui! Căci ,cine a ajuns să cunoască gândirea lui Iehova, sau cine a ajuns să fie sfătuitorul Lui?” Nimeni! „Iehova Însuși dă înțelepciune; din gura Lui vine cunoașterea și judecata.” El este Cel omniscient, Cel atotcunoscător, „Cel care de la început până la sfârșit grăiește.” – Rom. 11:33, 34; Prov. 2:6; Isa. 46:10.

Adevărat a grăit Elihu: „Cine mai este un învățător la fel ca El?” Căci El este „Cel care ne învață mai mult decât pe fiarele sălbatice ale pământului și El ne face mai înțelepți decât creaturile

zburătoare ale cerurilor.” Cel mai potrivit este El numit „Marele vostru Învățător.” – Iov 36:22; 35:11; Isa. 30:20.

Pentru a fi învățat de Iehova este nevoie de a avea bună cunoaștere și de a te bucura de pace; înseamnă să știm cum să beneficiem cu adevărat de urmarea drumurilor drepte: „Eu vă voi aduce cunoaștere și vă voi ghida spre drumul ce trebuie urmat.” „Toți fiii voștri vor fi oameni învățați de Iehova și pace vor avea din plin fiii voștri.” „Eu, Iehova, sunt Dumnezeuul vostru, Cel care vă învață să trageți foloase de pe urma voastră, Cel care vă va face să mergeți pe drumul pe care trebuie urmat.” – Ps. 32:8; Isa. 54:13; 48:17.

CE NE ÎNVAȚĂ IEHOVA

Ce îi învață Iehova pe cei dispuși să fie învățați de către El? În primul rând: „Eu sunt Iehova. Acesta este numele Meu.” De asemenea că „Iehova este în adevăr Dumnezeu. El este viul Dumnezeu și Rege pentru totdeauna.” Iehova ne învață mai apoi care sunt scopurile Lui. Scopul Lui divin în ceea ce Îl privește este de a-și răzbuna numele prin curățarea lor de reproșuri, pentru ca „oamenii să știe că Tu, cu numele de Iehova, Tu singur ești Cel Mai Mare de pe întreg pământul.” – Isa. 42:8; Ier. 10:10; Ps. 83:18.

Scopul Lui, în ceea ce privește pământul și omenirea, este de a avea pământul „plin de cunoașterea lui Iehova la fel cum apele acoperă marea.” De asemenea, de a „șterge orice lacrimă din ochii lor”, căci „moartea nu va mai fi, nici jalea nici țipetele nici durerea nu vor mai exista.” Cu alte cuvinte, scopul lui Iehova pentru pământ și om este un Paradis ce se va întinde pe tot pământul. Prin regatul pentru care Isus ne-a învățat să ne rugăm, Iehova Dumnezeu îndeplinește ambele scopuri. – Isa. 11:9; Rev. 21:4; Mat. 6:9, 10.

Iehova ne învață, de asemenea, care este dorința Lui în privința noastră. Din moment ce Regatul este mijlocul principal prin care își îndeplinește scopurile, dorința Lui este: „Continuați, atunci, să căutați mai întâi regatul și dreptate lui și toate celelalte vi se vor da.” Altfel spus, „Tu trebuie să Îl iubești pe Iehova cu toată inima ta, mintea, sufletul și puterea și pe seamănul tău la fel ca pe tine.” – Mat. 6:33; Marc. 12:30, 31.

Cum ne învață Iehova? Din moment ce El este marele Spirit care pentru noi este imposibil de văzut și care totuși trăiește, El folosește diferite metode, cum ar fi „cartea naturii”, faptele și chibzuințele Sale, sfântul Său duh, programul Său vizibil sau organizația pământească și mai presus de toate Cuvântul Său, Biblia. – Ex. 33:20.

CARTEA „NATURII”

„Cartea naturii” a lui Iehova Dumnezeu este folosită de El pentru a învăța omul atât de multe lucruri. Oamenii de știință se lasă învățați mereu de această carte, ca atunci când ei imită opera lui Dumnezeu prin construirea avioanelor, navelor și

numeroaselor alte lucruri. Părinții ar face bine să se lase și ei învățați de ea prin luarea de lecții de la căprioare, maimuțe și urși cu privire la importanța disciplinei în creșterea copiilor.

Înțeleptul Rege Solomon a demonstrat că Dumnezeu predă chibzuiala și vrednicia prin cartea sa: „Uită-te la furnică, tu cel care leneș ești; privește-i purtarea și fii înțelept.” Mai Marele decât Solomon, Isus Cristos, s-a referit și El la învățăturile lui Dumnezeu prin cartea Sa. Pentru o lecție de credință și de încredere în Tatăl nostru ceresc, El s-a referit la păsările cerului și la crinii de pe câmp. Și astfel a grăit apostolul Pavel: „Nu te învăța oare însăși natura că [...] dacă o femeie are părul lung, o mândrie este pentru ea?” – Prov. 6:6; Mat. 6:26-30; 1Cor. 11:14, 15.

Însă, cel mai important, prin această carte, Dumnezeu îl învață pe om despre existența Lui și despre responsabilitățile Lui: „Calitățile Sale nevăzute sunt clar privite prin creația lumii, căci ele sunt înțelese prin lucrurile create, până și puterea Sa veșnică și Dumnezeirea, căci ele sunt de neiertat.” Iov a apreciat și el acest fapt, căci el astfel a grăit: „Întreabă, te rog, animalele domestice și ele te vor învăța și păsările zburătoare ale cerurilor și ele îți vor spune. Sau vorbește chibzuit cu pământul și el te va învăța și peștii apelor îți vor spune. Cine dintre acestea nu știe că mâna lui Iehova însăși le-a creat?” Cu adevărat învață Dumnezeu prin cartea Sa a naturii! – Rom. 1:20.

MIRACOLE ȘI PREVEDERI – EXPERIENȚE

Există o veche zicală, „Experiența este cel mai bun profesor.” Însă nu este așa. Este mult mai bine să înveți fără a avea experiențe costisitoare și dureroase, care ar putea trece fără să înveți ceva, la fel cum se poate vedea în cazul tuturor. Însă, slujitorii lui Dumnezeu au o autoritate de neînvins și omniscientă; prin urmare, cunoașterea lui Dumnezeu, credința că vrerea Lui este cel mai bun lucru de urmat și supunerea noastră vrerii Lui sunt mult mai bune decât experiența.

Totuși, câteodată, din cauza fragilității omenirii sau din alte motive plauzibile, Iehova își învață slujitorii prin experiențe. Cu alte cuvinte, prin miracole și prevestiri, El ne comunică dorința Lui sau ne oferă anumite lecții. El a lăsat izraeliții să înfometeze în sălbăticie și apoi i-a hrănit în mod miraculos cu mană cerească ‚pentru a le aduce la cunoștință’, cu alte cuvinte, să îi învețe, „că nu numai cu pâine trăiește omul.” – Deut. 8:2, 3.

Pentru că izraelitul Achan s-a lăsat cuprins de lăcomie, Dumnezeu a permis ca întregul neam să sufere înfrângerea sa și pentru a imprima în Iosua și oamenii lui, seriozitatea jignirii aduse de Achan. Ulterior, Dumnezeu a lăsat poporul Său să fie subjugat de păgâni pentru a-și reveni la simțăminte normale. Acest gând este regăsit în cuvintele celui care a scris Psalmii: „Înainte eram mâhnit, păcătuiam din greșală.” „Arată-ne cum să ne trăim zilele în așa fel încât să avem o inimă înțeleaptă.” – Ios. 7:1-26; Jud. 10:9-16; Ps. 119:67; 90:12.

În timp ce slujitorii lui Dumnezeu de astăzi nu pot arăta spre miracole, Dumnezeu, câteodată, ne face cunoscută dorința Lui prin prevestirile Lui. Astfel, completa neașteptată abundență a petrolului din 1919 le-a indicat că era dorința lui

Dumnezeu, într-o anumită măsură, chiar și neputința lor de a considera potrivite acomodările din 1958, le-a indicat că nu era dorința lui Dumnezeu de a profita de facilitățile de camping în legătură cu Adunarea Internațională a Voinței Divine.

ÎNVĂȚAȚI DE SPIRITUL SFÂNT

Iehova Dumnezeu își folosește, de asemenea, spiritul sfânt pentru a ne învăța. Prin sfântul spirit, nu ne referim la o a treia persoană, a misterioasei trinități, ci la forța activă a lui Dumnezeu, prin care El își îndeplinește scopurile. La fel cum s-a folosit de el pentru a însuflă oamenii să scrie Cuvântul Lui, la fel, prin sfântul duh, El oferă înțelegerea aceluia Cuvânt. Ca atare, numai după primirea spiritului sfânt de Paște, au înțeles primii creștini dorința lui Dumnezeu de la ei, precum a fost prevestit de Isus: „Ajutorul, sfântul spirit pe care Tatăl în numele Meu îl va trimite, acela vă va învăța pe voi toate lucrurile și vă va aminti de toate ce eu am rostit.” Căci și apostolul Pavel a spus: „Ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și nici nu au fost păstrate în inima omului lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc.” Însă „nouă, Iehova ni le-a arătat, prin spiritul Lui, căci spiritul caută în toate, chiar și în adâncurile lui Dumnezeu.” – Ioan 14:26; 1Cor. 2:9, 10.

Pentru a primi acest spirit sfânt înălțător este nevoie de cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, de credință în El și lucrări ce intră în armonie cu acea credință. Noi, „primim spiritul [...] datorită ascultătoarei supunerii a credinței.” Numai atunci ne va răspunde Dumnezeu la rugăciunile noastre, datorită duhului sfânt. Însă, mai mult decât atât, este necesar, de asemenea, ca noi să intrăm în contact sau să ne alăturăm programului vizibil al lui Dumnezeu sau organizației pământești – un fapt împământenit de experiențele primilor creștini. – Gal. 3:2; Faptele 8:15-17.

PRINTR-O ORGANIZAȚIE VIZIBILĂ

Iehova, ca și mare Învățător, a folosit metode umane de a-și învăța copiii pământenii. Adam a învățat-o pe Eva; Noe și-a învățat familia; Avraam și-a învățat gospodăria; Moise și-a învățat oamenii. În mod deosebit, au fost tribul leviților, împreună cu preoții lor, instrumentul învățaturii în vechiul Israel: „Căci buzele unui preot sunt cele care ar trebui să păstreze cunoașterea și legea este ceea ce oamenii ar trebui să caute în gura lor; căci el mesagerul lui Iehova este.” Atunci când acest corp al învățătorilor a eșuat în sarcina sa, Dumnezeu „i-a atacat prin mesagerii Lui [profeții] [...] pentru că El a avut milă de oamenii Lui.” – Mal. 2:7; 2Cron. 36:15.

Atunci când a fost pe pământ, Isus s-a dovedit a fi cel mai mare instrument, sau Învățător, pe care L-a văzut vreodată acest pământ. El avea mai multă cunoaștere și abilitate de a preda decât orice om de până atunci sau de atunci înainte. El și-a învățat oamenii la poalele muntelui, pe malul mării, în casele lor, în sinagogi și temple. Căci El însuși a mărturisit: „Zi după zi aveam obiceiul să stau în templu și să predic.” – Mat. 26:55.

El a antrenat un nucleu al discipolilor să devină învățători, care, la rândul lor, i-au învățat pe alții. Da, Dumnezeu, prin Isus, „i-a făcut pe unii apostoli, pe unii profeți, pe unii misionari, pe unii păstori și învățători, în vederea îndreptării celor sfinți pentru lucrarea ministerială.” Astfel citim despre actele de învățatură ale apostolilor, pe parcursul întregii cărți a Faptelor. – Efes. 4:11, 12.

Nu ar trebui să ne așteptăm să fie altfel astăzi și nici nu este cazul. La fel cum prima congregație Creștină a avut un sediu central în Ierusalim care le-a ghidat munca de învățători, la fel și astăzi există un sediu central, Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova, care demonstrează că este folosit de Iehova pentru a-și învăța copiii. Ea se folosește de societăți legale pentru a publica Bibliei și studii ale Bibliei, ce ajută la formarea slujitorilor. Ea ajută la împărțirea Creștinilor în congregații pentru ca ei să își poată îndeplini obligațiile de pe urma sarcinii lor de învățători ai Cuvântului lui Dumnezeu. Astăzi, în 179 de țări și insule, mai mult de 900,000 de slujitori sunt învățați de Iehova și, la rândul lor, îi învață pe alții.

CARTEA LUI ÎNSUFLEȚITĂ – BIBLIA

Principalul instrument al lui Iehova de a-și învăța oamenii este Cuvântul Său inspirat, Biblia; precum a fost sugerat în referințele despre El, în comparație cu celelalte instrumente ale lui Dumnezeu folosite pentru învățarea oamenilor Lui. Căci astfel citim: „Cel care îndreaptă neamurile, nu poate El muștra, chiar și Cel care învață oamenii cunoașterea? Fericit este omul sănătos pe care îl îndrepti, O Jah, și pe care despre porunca Ta îl înveți.”

Putem spune că există patru domenii de bază încorporate în Biblie. În primul rând sunt istoria și profeția, care ne spun ce s-a întâmplat și ce nu s-a petrecut încă. Începe cu momentul când Dumnezeu era singur și ne poartă cel puțin o mie de ani în viitor. – Ps. 94:10, 12.

Pe lângă istorie și profeție există multe învățături ale Bibliei despre adevărurile și doctrinele de bază. Cel dintâi dintre acestea este Regatul, prin care Dumnezeu își va răzbuna suveranitatea. Cea de-a doua este învățătura Bibliei cu privire la răscumpărare, motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu a murit și cum putem beneficia de pe urma morții. Baptismul și învierea sunt două doctrine principale în Biblie.

Mai mult decât atât, Biblia conține principiile drepte ale lui Dumnezeu, expuse atât explicit cât și implicit. Ne spune ce ne cere Dumnezeu, ce este drept și ce este nedrept; care sunt îndatoririle noastre față de Dumnezeu și față de semenii noștri; îndatoririle soților, soțiilor, părinților, copiilor, supraveghetorilor și asistenților ministeriali.

Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă, de asemenea, instrucțiuni clare cu privire la însărcinarea creștinilor de a fi învățători, slujitori ai religiei lui Dumnezeu: cum trebuie făcută această lucrare de propovăduire, ce trebuie spus și modul în care trebuie prezentată. Prin toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu, prin porunci clare, prin dăruirea pentru noi a exemplului lui Dumnezeu și prin înfăptuirile celor drepti și celor ticăloși, ne învață ce trebuie să facem și ce trebuie să evităm.

Pentru ca noi să fim învățați de către Iehova, noi trebuie să avem frică de Iehova și să fim supuși, căci o persoană umilă poate fi învățată. „Cine, acum, are teamă de Iehova? El îl va învăța cum dorește.” Iehova îi va „învăța pe cei umili în propriul Lui fel.” Atitudinea noastră trebuie să fie aceea de a dori să fim învățați: „Fă-mă să cunosc căile Tale, Iehova; învață-mă căile Tale.” „Învață-mă să fac vrerea Ta, căci Tu Dumnezeuul meu ești.” – Ps. 25:12, 9, 4; 143:10.

Într-adevăr, această lume demonstrează că nu este învățată de Iehova. Cât de nesăbuiți, având în vedere faptul că El are toată înțelepciunea și cunoașterea și că El este cel mai mare Învățător și Instructor din tot universul! Printre instrumentele Lui de învățat, precum am putut vedea, sunt „cartea naturii”, prevestirile, duhul Său sfânt, vizibila Sa organizație și Cuvântul Lui inspirat. Iar El este pregătit să îi învețe pe toți cei care au frică de El și care sunt supuși.

Dacă nu ești învățat de Iehova, acest lucru înseamnă distrugere. De ce să mori? Iehova nu are nicio plăcere de pe urma morții ticăloșilor. (Ezec. 33:11) Fii învățat de Iehova și Îl vei face pe El, pe tine și pe ceilalți fericiți. (Prov. 27:11) Luând în considerare timpurile în care trăim, nu mai aștepta. Începe numaidecât să fii învățat de Iehova și să trăiești.

Locuitorii Insulelor Fiji își construiesc o nouă personalitate

CREȘTINILOR li s-a poruncit să se îmbrace „cu noua personalitate care prin cunoașterea adecvată” a Cuvântului lui Dumnezeu „este reînnoită, conform imaginii celui care a creat-o,” Iehova Dumnezeu. (Col. 3:10) Că unii din Insulele Fiji urmează această povață a apostolului Pavel se poate vedea din următorul raport primit de curând de acolo:

Un Martor misionar mergea din casă în casă într-un anumit oraș în Insulele Fiji când s-a întâlnit întâmplător cu unul dintre oamenii de afaceri din conducerea orașului. Auzind că misionarul era unul dintre martorii lui Iehova, omul de afaceri l-a invitat înăuntru și i-a spus că Martorii au fost întotdeauna bineveniți în casa lui. Când a fost întrebat de ce, omul a spus următoarele: „De ani de zile, orașul a fost terorizat de un grup de huligani care au produs multe necazuri și pierderi de bunuri pentru omul de afaceri. Apoi, cu un an în urmă, martorii lui Iehova au sosit în oraș. Peste puțin timp, câțiva dintre conducătorii bandeii de huligani au devenit Martori și sunt acum cetățeni pașnici și respectabili. Întreaga situație a suferit o mare îmbunătățire în ultimul an datorită acestui lucru.”

Printre huligani care au devenit Martori se afla și un anume Isoa. Prietenii unui om ucis l-au convins să jure fals pentru a obține condamnarea unui anumit bărbat care se presupunea că ar fi comis crima, pentru care nu existau însă dovezi. Pentru a-i ajuta pe acești prieteni ai omului ucis, el a jurat de două ori în fața curții că el l-a văzut pe suspect împreună cu omul ucis. Procesul s-a prelungit luni de zile și în acest timp Isoa a devenit unul dintre martorii lui Iehova.

Acum Isoa era foarte îngrijorat pentru ce urma să facă, întrucât nu voia să aibă sentimentul de vinovăție pentru acest suspect. El s-a consultat cu un supraveghetor local din congregație și cu comitetul congregațional, care i-au dat un sfat bun. Astfel că Isoa a scris o scrisoare către magistrat spunând că în religia în care a fost crescut el nu a fost instruit corect și de aceea nu a văzut nimic rău în ajutarea prietenilor prin mărturia falsă. Dar acum, că el devenise un martor al lui Iehova și că a văzut că acest lucru a fost foarte greșit și de aceea el mărturisește că a jurat fals și că își retrage mărturia. Ca rezultat, omul acuzat a fost eliberat. Nu este nevoie să mai spunem că acest lucru a produs o adevărată senzație la tribunal.

A făcut și ca poliția să fie supărată pe Isoa, pentru că prin intermediul sperjurului său ei rezolvaseră aparent o crimă. Și acum trebuiau să îl ducă la tribunal cu acuzația de mărturie falsă. Din fericire, un magistrat european în vizită se afla atunci în scaunul judecătoresc și după ce a ascultat toate faptele, el a renunțat la acuzațiile împotriva lui Isoa ca fiind nefondate. Prin urmare, numele martorilor lui Iehova se afla la mare cinstitie.

Minoritățile religioase ale Marii Britanii

VINO împreună cu mine într-un turneu printr-un oraș mic englezesc. Scopul nostru ține de curiozitate. Dorim să vedem câte aviziere de biserici găsim să putem astfel certifica ce denumiri religioase sunt prezente. Iat-o pe prima: „Biserica Angliei” și peste drum „Biserica Metodistă.” Două străzi mai departe întâlnim „Capela Baptistă” și chiar în celălalt capăt al orașului „romano-catolică.” În josul râului se află „Biserica Congregațională” cu mica „Biserică Prezbiteriană a Angliei” aflată pe deal. Pe când ne întoarcem în piața centrală apare „Citadela Armatei Salvării.”

Această caracteristică se repetă, cu mici variații, în toată țara. În Scoția, Wales și Irlanda de Nord, numele regional înlocuiește „Anglia” însă denumirile sunt în mare aceleași. Nu avem nevoie să căutăm prea departe pentru a găsi micile denumiri. Există aviziere cu nume uimitoare cum sunt Oamenii Ciudați, Ingamiții, Contesa Conexiunii lui Huntingdon, Biserica Unită a Crediței Apostolice, Glasiiții, Izraeliții creștini, Calvinistii Independenți și mulți alții. În total, mai mult de 110 denumiri diferite pot fi găsite în insulele Britanice, majoritatea minorități cu mai puțin de 50,000 de membri fiecare, unele cu numai câteva sute.

O asemenea varietate stârnește atât confuzie cât și disensiune în această parte a creștinătății. De asemenea, ridică multe întrebări. Cum au început toate aceste religii? Care sunt credințele și practicile lor distincte? De ce au rămas atât de restrânse, deși continuă să existe de sute de ani? Care ar putea fi viitorul lor? Vom trece în spatele acestor aviziere puțin frecvente și vom afla.

MINORITĂȚI TIPICE

John Glas, un ministru prezbiterian la Tealing, lângă Dundee, Scoția, a fost concediat în 1728 pentru susținerea unor idei care nu erau în concordanță cu standardele sinodului bisericii sale. Totuși, alții i-au împărtășit ideile și au continuat sub noul lui ministeriat independent. Au crescut numeric, s-au deschis noi biserici și ginerele lui Glas, Robert Sandeman, a difuzat cu vigoare noua religie în Anglia. Însă secta a rămas o minoritate. Recensământul religios din 1851 (unul dintre foarte puținele făcute în Anglia) a indicat un număr de 1750 membri. Astăzi au rămas numai două congregații, una în Scoția și una în Anglia.

O caracteristică neobișnuită a credințelor Glasiților se referă la sânge. „Nelegiuirea de a mânca sânge și lucruri strangulate este menținută. A fost interzisă înainte de legea lui Moise; și a fost decretată în mod solemn la convertirea non-evreilor; astfel că se insistă pe abținerea de la aceste lucruri ca fiind o condiție necesară a comuniunii¹. O altă dogmă interesantă este pluralitatea celor în vârstă. „Trebuie neapărat ca întotdeauna să se afle doi sau mai mulți vârstnici prezenți în hotărârile comuniunii sau în actele de disciplină, pentru ca biserica să nu ajungă sub influența unui singur om.”² Pe măsură ce numărul Glasiților continuă să se diminueze, lipsa celor vârstnici îngreunează din ce în ce mai mult conducerea treburilor bisericii. Ce se va întâmpla când va rămâne doar un singur bătrân? Se pare că nimeni nu știe.

În ținutul Essex, la est de Londra, putem găsi un alt grup mic, Oamenii Ciudați. James Banyard, din Rochford, lângă Southend, a devenit predicator local. Într-o vizită la Londra el a auzit noi idei expuse și i-au plăcut. Însă metodiștii wesley-eni locali nu l-ar fi acceptat și atunci el a organizat o întâlnire în casa lui și în 1838 numărul lor a crescut rapid atunci când s-au raportat cazuri de vindecare divină. Iacov 5:14, 15 a fost invocat în mod special, în sens literal și când un membru a murit în urma unei operații din cauza alunecării greșite a bisturiului, s-a hotărât ca pe viitor să se încreadă numai în Dumnezeu, fără să mai apeleze la ajutorul doctorilor. Aceasta a declanșat un conflict puternic cu autoritățile, în special când s-a produs un deces care alții considerau că ar fi putut fi evitat prin atenție medicală. Unii au fost închiși și persecuția a fost puternică până când coronerii au recunoscut că este o problemă de conștiință.

Deși Banyard a fost ales ca prim episcop, mulți au refuzat să îl urmeze după ce a chemat un doctor pentru fiul său bolnav și s-a produs o scindare internă. Un grup a devenit cunoscut ca secțiunea „Libertatea” susținând că Iacov capitolul cinci nu interzice ajutorul medical pentru copii pentru că minorii nu pot avea credință proprie. Diviziunea care l-a urmat pe Samuel Harrod, un grădinar de piață, din Thundersley, a devenit cunoscută ca ” Oamenii Ciudați Originali” și este acum foarte mică. Oamenii Ciudați – denumirea este preluată din 1 Petru 2:9, AV – pot fi găsiți numai în Essex, Kent și Londra.

Un asociat timpuriu al lui John și Charles Wesley la Oxford a fost Benjamin Ingham. După ce a fost hirotonisit în 1775 el a plecat în America cu cei doi frați. El s-a despărțit mai târziu de metodiști și, întorcându-se în Anglia, s-a atașat de moravieni, acum o altă minoritate cu numai 2842 membri în Marea Britanie. Însă

el a simțit că metodele lor erau arbitrare și de aceea i-a părăsit și pe aceștia. Mergând într-un turneu în ținuturile din nord, Yorkshire și Lancashire și predicând oriunde putea, el a început să formeze societăți. Clericii locali „instigau frecvent mulțimea la abuz și chiar pentru a-i mobiliza și erau atât de violenți că viețile lor erau frecvent... în pericol.”³ Secta crescând a fost curând scindată prin diviziune și Ingham a rămas cu numai treisprezece congregații loiale. Deși *Enciclopedia americană* îi descrie pe ingamiți ca fiind „dispăruți”, cam o jumătate de duzină de biserici încă înfloresc, majoritatea pe lângă Colne și Nelson, primele fortărețe ingamite în Lancashire.

Pentru că Ingham s-a opus față de limbajul folosit în vorbirea anumitor persoane despre divinitate, Trinitatea este descrisă într-o listă recentă de doctrine ca „Triunul Iehova sau De Trei Ori Dumnezeu.” El a stabilit de asemenea folosirea tragerii la sorti. În 1763 Ingham scria despre Biblie: „Oamenii învățați, care au studiat originalele, știu foarte bine că anumite părți sunt traduse greșit iar altele slab și neprelucrat. Ar fi foarte prețuită truda tuturor învățaților din fiecare națiune să lucreze împreună pentru a publica o traducere corectă.”⁴

ÎNCEPUTURI ȘI SFÂRȘITURI

Minoritățile au apărut atât prin amestecul sectelor cât și prin divizarea lor. Orice modificare de structură și organizare este probabil să nemulțumească pe cineva. Atunci când s-a format Uniunea Congregațională a Angliei și Wales în 1831 o minoritate nu a fost de acord și continuă și astăzi ca și Independenții Calvinisti. În 1932, unirea a trei mari ramuri ale Bisericii Metodiste a lăsat afară câteva congregații care continuă vechea organizare. Astfel a apărut Continuarea bisericii Metodiste Inițiale și Metodistii Independenți Wesleyan. Două grupuri mai vechi au refuzat să participe la noua uniune: Uniunea Reformei Wesleyan cu 6078 membri și Metodistii Independenți. Ultimul grup, totalizând 8415 membri, menține un ministru voluntar și neplătit și nu recunoaște titlurile clericale. Membrii nu trebuie numai să semneze un angajament prin care sunt de acord să se abțină de la folosirea de băuturi alcoolice dar nu au voie nici să le vândă.

O situație neobișnuită și ciudată a apărut când două grupuri prezbiteriene s-au unit în 1900 pentru a forma Biserica Unită Liberă a Scoției. O minoritate poreclită „Wee Frees” a refuzat să intre în uniune și și-au văzut luate în stăpânire toate proprietățile (evaluate la mai mult de 10 milioane lire) de către organizația originară care era mult mai mare. O comisie regală a rezolvat în final chestiunile în 1905 printr-o distribuire echitabilă. După o altă divizare, Biserica Unită Liberă a Scoției are acum numai 23482 membri. Biserica Liberă Prezbiteriană, cu aproximativ o mie de membri și Prezbiterienii Reformați având cam 600 membri completează imaginea diviziunii scoțiene prezbiteriene dominată, bineînțeles, de Biserica Scoției majoritară. În Irlanda, unde protestantismul este din nou puternic reprezentat de prezbiterieni, există secte similare.

Uniunea baptistă a Marii Britanii, fondată în 1813, a îmbrățișat majoritatea grupurilor care existau atunci, cu excepția Baptiștilor Stricți și Particulari. Aceștia au continuat să fie independenți pentru că ei nu puteau crede în comuniunea liberă

sau deschisă. Timp de mulți ani, cele două părți ale Bapțiștilor Stricți erau cunoscute ca părțile „Standard” și „Vasele”, după revistele corespunzătoare *Evanghelia Standard* și *Vasul de lut*. Majoritatea Bapțiștilor Stricți formau Federația Națională a Bisericilor Baptiste Stricte și Particulare în 1946, dar partidul Standard (sau Gadsbiții) rămâne încă foarte îndepărtat.

Adesea minoritățile sunt formate printr-o luptă pentru conducere, probleme de doctrină și chiar neînțelegeri complet irelevante. Cu ani mai târziu, aceste divizări pot fi șterse. Astfel, în 1952 Misiunea Sfântă Internațională este reunită cu Biserica Nazarineanului și în 1955 Biserica Sfântului Calvar a fost adăugată. Divizarea a lovit aici mai întâi în 1907 și din nou în 1934, despre care unul dintre oficialii lor comenta „ambele părți admit că o atitudine mai înțelegătoare ar fi prevenit acest lucru.”⁵

O altă reunire a două grupuri mari de cristadelfieni a adus împreună Ecleezia Sălii Cumpătării din Birmingham și grupul Suffolk Street în 1957, după o divizare de douăzeci și doi de ani. Aceasta exclude încă unele grupuri, cum ar fi Ecleezia Clapham și cristadelfienii Berean. Aceste secțiuni sunt considerate ca fiind „excluse din frăție” sau „în afara comuniunii” în întregime. O astfel de situație există frecvent printre diferitele grupări de frați (numiți uneori frații Plymouth pentru că ei au fost primii din acel oraș care au devenit faimoși) unde nu numai că Exclusivii nu au nimic de a face cu secta Deschisă, ci diferitele părți ale Exclusivilor refuză asocierea între ele. Istoria Fraților în Marea Britanie consemnează o divizare după alta. Din 1929 un orator cunoscut printre frați, James Taylor, a făcut cunoscute idei noi în problema „Calității veșnice de Fiu” a lui Isus, sugerând că El nu era preexistent în mod veșnic. Pentru că Frații erau cunoscuți pentru poziția lor trinitariană neclintită, aceasta a produs multe discuții.

Vechea mișcare catolică, deși foarte redusă în Marea Britanie, nu a realizat niciodată o succesiune episcopală care să satisfacă pe toți cei interesați. Hirotonisirea autorizată a fost revendicată de Biserica Creștină Catolică, de Vechea Biserică Catolică, de Biserica Ortodoxă Catolică, de Vechea Biserică Catolică Ortodoxă, de Biserica Liberală Catolică și de Vechea Biserică romano-catolică. Un alt grup, Biserica Independentă Veche romano-catolică, nu a revendicat nicio succesiune.

Mișcarea Penticostală care s-a format în principal din reînvierea galică în 1904-1905 este acum reprezentată de șase mari secte. Cea mai mare dintre acestea este Asociațiile lui Dumnezeu organizată pe principiul autonomiei locale; Alianța Evanghelică Elim Foursquare care păstrează o mărturie neclintită pentru Cristos, Mântuitorul, Vindecătorul, Botezătorul în Sfântul Spirit și Viitorul Rege; și Biserica Apostolică, descendentul direct al reînvierii galice cu conducerea aflată încă în South Wales. Un alt grup, Biserica Frăției Căii Bibliei a fost prima care s-a format în 1940 după ce George Jeffreys fondatorul lui Elim a demisionat din cauza certurilor interne. Această secțiune, împreună cu Biserica Unită a Credinței Apostolice care era mai mică, respectau teoria israelo-britanică. Frăția Mărturiei Complete a Evangheliei completează principalele corpuri Penticostale care combinate au sub 50,000 de membri.

Unele grupuri minoritare scot în relief un aspect particular pentru a justifica existența lor independentă. Uniunea Veche Baptistă și asemănătoarea Uniune Veche Baptistă Internațională pretind că se întorc la practicile baptiste originale stabilite în confesiunile de credință din secolul șaptesprezece. Bisericele lui Cristos (Calea Veche) resping muzica instrumentală ca parte a proslăvirii și condamnă alte biserici ale corpului lui Cristos pentru că au deviat de la atitudinea inițială inexpugnabilă a Noului Testament pe care o aveau pionierii.”⁶ Frații Hutterian, care cred într-o viață comunitară religioasă bazată pe Faptele 2:44, 45 au înființat un „bruderhof” (un loc unde trăiesc frații) în Clee Hills, lângă granița velșă, iar în 1958 s-a deschis o nouă comunitate la Gerrard Cross în suburbiile Londrei.

VIITORUL PENTRU MINORITĂȚI

Cu numai câteva excepții, sectele minoritare din Marea Britanie continuă să se scindeze. Multe se află acum chiar în pragul dispariției. Izraeliții creștini au rămas numai o congregație, Dependenzii (numiți uneori Cogleri) au numai câteva capele, majoritatea în Sussex, iar Adventiștii de Ziua a Șaptea țin adunări numai în Londra și Hull. Alții, într-o condiție oarecum mai înfloritoare, au totuși câteva pierderi de membri. De la un vârf de 16,596 în 1930, Bisericele lui Cristos (corpul principal fiind cunoscut în America drept Discipolii lui Cristos) au scăzut la 7,854 la 1959. Un grup de frați Exclusivi a închis unsprezece locuri de întrunire din 123 în trei ani, iar Biserica Catolică Apostolică are o situație similară. Cele două secțiuni suedo-borgiene (numite și Noua Biserică) au pierdut mai mult de o treime din membri lor din 1943, de la 6,700 la 4,200.

De ce continua minoritățile să piardă teren deși se luptă cu dispariția? Tradiția familiei joacă un rol important. Membrii sectelor minoritare se mândresc cu faptul că sunt diferiți și adesea ei pot avea descendenți ai fondatorilor în propria familie sau între rude. Ei povestesc istorisiri strălucitoare despre atitudinea neclintită în noua credință a stră-străbunicului și acest lucru este suficient pentru a asigura adeziunea lor neșovăielnică. Mulți cred cu sinceritate că religia tatălui trebuie să fie religia fiului, fără să țină cont dacă este un mod corect de proslăvire sau nu. Pe măsură ce membrii îmbătrânesc și mor, ei nu sunt înlocuiți de noi convertiți și adesea chiar liderii înșiși privesc în mod complice tăciunii fierbinți ai focului lor spiritual stingându-se, încălzindu-le din când în când mâinile într-o scurtă reînsuflețire.

Adevărata creștinătate va fi întotdeauna în minoritate în această lume, dar trebuie să fie puternică, asemănându-se primilor creștini. Comparând martorii lui Iehova cu Grupul de la Oxford al Dr. Buchman, un scriitor a spus: „Credința religioasă ia multe forme, dar aceea a Martorilor lui Iehova a fost mult mai intensă decât a celorlalte grupuri, căci mărturia ultimilor a părut să fie mai mult decât plăcerile unui sfârșit de săptămână prelungit.”⁷ În ultimul an a fost atins un vârf de 47,126 de miniștri în Insulele Britanice, comparativ cu 6,861 în 1939. Ca număr, așadar, martorii lui Iehova au întrecut în douăzeci și unu de ani alte douăzeci și unu de secte minoritare incluzând Quakerii, Unitarienii, Mormonii și Adventiștii de Ziua a Șaptea.

Isus a spus referitor la nevoia de mai mulți profesori și predicatori: „Recolta este bogată, dar muncitorii sunt puțini. De aceea, rugați-l pe Stăpânul recoltei să trimită muncitorii la recolta lui.” (Matei 9:37, 38) Câte minorități din Marea Britanie astăzi arată vreun semn de implorare pentru mai mulți muncitori? Adesea, membri existenți ai bisericii nu sunt găsiți muncind cu adevărat în propria lor recoltă, nici măcar nu recunosc timpul recoltei. Martorii lui Iehova sună în mod regulate la ușile caselor din Marea Britanie și, deși încă un grup minoritar, ei văd roadele trudei lor.

Indiferent din ce religie ai fi, un membru al unui grup minoritar sau nu, poți vedea roadele creștinismului progresiv manifestându-se? Este evidentă în secta ta creșterea puternică înspre maturitate? Toți membrii ei îndeplinesc porunca lui Isus de a „merge acolo și de a face discipoli din toate națiunile?” Dacă nu, căutarea ta pentru calea adevărată a proslăvirii încă este în desfășurare. – Matei 28:19.

REFERINȚE

¹ *Obiceiurile bisericilor lui Cristos*, 1908, pag. 8.

² *Un tratat despre Cina cea de Taină*, cu biografie de John Glas, ediția din 1883, pag. 11.

³ *Scheciuri istorice despre ridicarea bisericilor scoțiene vechi independente și ingamite*, 1814. (Copie la British Museum)

⁴ *Un discurs despre credința și speranța Evangheliei*, de B. Ingham, pag. 5.

⁵ *Flacăra*, vol. 21, nr.4, 1955.

⁶ *Scriptura standard*, vol. 20, nr. 10, octombrie 1954.

⁷ *Religia în Marea Britanie din 1900*, de G. S. Spinks, pag. 213.

Nu suntem acasă în Creștinătate

Ca răspuns la întrebarea „Ce s-ar întâmpla dacă ar apărea astăzi Cristos printre noi?” clericul Ralph W. Sockman, Biserica creștină, New York, a spus: „Publicul dorește o religie mai confortabilă decât aceea pe care urmează să le-o dea Cristos. Isus nu a fost un vânzător care oferea un mod plăcut de poziționare socială și succes financiar. Mulțimile care caută senzații tari și cei cu mințile superficiale care merg la biserică vor găsi că Isus e dezamăgitor și vor înceta să asculte.

Cum va judeca Cristos civilizația noastră? Va spune ce a spus propriului Său oraș, capitală a Ierusalimului: că nu cunoaștem și nu practicăm lucrurile care ne aduc adevărata pace. El va condamna materialismul nostru excesiv care ne orbește față de lucrurile care sunt nevăzute dar eterne. El va denunța în mod nimicitor naționalismul nostru îngust, castele noastre sociale și barierele noastre rasiale. Cristos nu se va simți acasă în multe dintre bisericile ridicate în numele Lui, pentru că ei au permis devoțiunii exagerate față de biserică și lucrurilor laice să distrugă simplitatea și sinceritatea Evangheliei Sale originale.” – *Cosmopolitan*, decembrie, 1958.

Fiind atenți să facem lucruri bune

UN misionar singuratic se grăbea pe o linie transatlantică înspre misiunea sa în străinătate. Într-o zi, un ofițer din echipajul navei l-a acostat și i-a spus: „Domnule, vă deosebiți de tot restul pasagerilor de pe vapor. Ce va face atât de diferit?”

De ce a pus ofițerul această întrebare? A fost din cauza aspectului fizic sau din cauza vestmântului său? În niciun caz, pentru că din aceste puncte de vedere misionarul nu era cu nimic diferit de restul pasagerilor. Atunci ce era? Era datorită respectării poruncii apostolice: „Păstrează conduita dreaptă printre națiuni, pentru ca, în ceea ce vorbesc despre voi ca răufăcători ei să îl poată glorifica pe Dumnezeu, ca rezultat al lucrurilor voastre bune la care ei sunt martori.” – 1Pet. 2:12.

Dacă tu ai fi fost pe acel vapor, te-ar fi acostat ofițerul și ți-ar fi pus acea întrebare? Acesta este un lucru asupra căruia trebuie să mediteze fiecare creștin devotat care citește aceste rânduri. De fapt, modul nostru de a acționa în comportamentul nostru zilnic trebuie să fie astfel încât să ne facă remarcabili astfel că persoanele care nu știu că suntem martori ai lui Iehova se vor întreba în mod asemănător ce ne face să fim deosebiți.

Așa ar trebui să fie. Nu a spus Isus discipolilor săi: „Ei nu fac parte din lume așa cum nici Eu nu fac parte din lume”? Nu că trebuie să părăsim această lume veche, pentru că acest lucru nu este nici posibil nici dezirabil. Nici măcar dezirabil? Nu, pentru că atunci cum am putea să ne îndeplinim îndatorirea de a predica vestea bună a Regatului? Cum am putea face cunoscut numele lui Iehova? Cum am putea să îi avertizăm pe cei răi sau să ajutăm oamenii de bine să ajungă pe calea care duce la viață? Da, cum ar putea alții să observe munca noastră dreaptă și apoi să îl glorifice pe Dumnezeu dacă noi devenim pustnici sau izolaționiști? – Ioan 17:16.

Ce reprezintă în totalitate a fi atenți să facem lucruri bune? Pentru un lucru, înseamnă că în relațiile noastre de zi cu zi să trăim conform regulii pe care ne-a dat-o Isus: „Toate lucrurile, deci, pe care vreți ca oamenii să vi le facă vouă, va trebui să le faceți lor; aceasta este, de fapt, ce au vrut să spună Legea și profeții.” Astfel, când venim în contact cu alții la cumpărături, în călătorii ș.a.m.d., vrem să fim atenți să nu cauzăm vreo supărare, ci dimpotrivă, să căutăm să le facem bine spunându-le vestea bună a Regatului. – Mat. 7:12.

Ne-am angajat într-o muncă seculară? Majoritatea dintre noi da, cu excepția casnicilor și a copiilor. Apoi trebuie să practicăm cu de două ori mai multă grijă. Pe de o parte, dorim să ne asigurăm că suntem cinstiți în relațiile noastre cu angajatorul oferindu-i întreaga răsplată pentru salariul pe care ni-l plătește. Și pe de altă parte, dorim să fim exemplari în comportamentul nostru. Nu trebuie să îi lăsăm pe tovarășii noștri angajați să ne facă să abdicăm de la principiile noastre înalte. – Efes. 5:3,4; 1Pet. 4:3.

Dorim, de asemenea, să fim mereu atenți să plătim Cezarului ce e al Cezarului. Aceasta nu înseamnă numai să ne plătim în mod conștiincios taxele, ci să ne

supunem tuturor legilor sale care nu intră în conflict direct cu legile lui Dumnezeu, cum ar fi legile referitoare la sezonul de vânătoare și limitele de viteză când conducem automobile. – Mat. 22:21.

De asemenea, dorim să fim atenți să facem lucruri bune în cercul nostru familial intim. Scripturile spun clar cum trebuie să se poarte soții și soțiile, copiii și părinții unii față de ceilalți, ce porunci trebuie să urmăm pentru progresul nostru reciproc. Mai mult decât atât, modul în care ne comportăm unii cu alții în intimitatea caselor noastre va ajunge mai devreme sau mai târziu să fie cunoscut de către cei de afară. – Efes. 5:21 la 6:4.

În special, avem nevoie să ne supraveghem comportamentul dacă facem parte dintr-o familie „mixtă”, în care unii membri pot fi dedicați lui Iehova Dumnezeu iar unii nu și probabil opunându-se cu putere. Apoi în particular avem nevoie să fim blânzi, iubitori, răbdători și practicând autocontrolul. – Gal. 5:22, 23; 1Pet. 3:1-4.

Nu trebuie să trecem cu vederea nevoia de a face lucruri bune în interiorul congregației creștine. Să nu îi ignorăm pe alții în mod necugetat, ci să facem „cărări drepte pentru picioarele noastre” care să nu îi împiedice pe cei slabi. Și în domeniul ministeriatului nostru, a fi atenți cu noi înșine include nu numai să fim atenți să ne purtăm cu integritate, entuziasm și pasiune ci să avem și o prezentare curată, clară și maniere creștine fine. – Evr. 12:13.

Cu adevărat multe sunt căile prin care dorim să fim atenți să facem lucruri bune, astfel ca și cuvintele apostolului Pavel să se poată dovedi a fi adevărate în viețile noastre. – 1Pet. 2:12.

[Note de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere*, august, 1960.

Nicio „fraudă religioasă”

CRITICII moderni ai Bibliei susțin că multe cărți ale Bibliei sunt de fapt *pia fraus*, o fraudă religioasă; și aceasta este o teorie care se găsește foarte la îndemână. Prin aceasta ei vor să spună, de exemplu, că *Exodul* a fost scris la aproximativ patru sute de ani după Moise; cartea *Deuteronomului* a fost scrisă la câteva secole după Moise și cartea *Leviticului* chiar mai târziu, după întoarcerea din Babilon. Acești critici susțin că aceia care au scris aceste cărți le-au atribuit apoi lui Moise cu scopul de a adăuga greutatea numelui său scrierilor lor. Criticii recunosc că acești oameni au fost bine intenționați, erau sinceri, dar nu aveau suficientă înțelegere ca să conștientizeze că ceea ce făceau era fraudulos.

Ce putem spune despre această teorie? Este doar atât, o teorie și nimic mai mult, zămislită din mândria și ignoranța unor oameni înțelepți în propriii lor ochi. Trei direcții principale de dovezi demolează complet teoria lor lipsită de credință.

În primul rând, este faptul că nu există absolut niciun fundament pentru această teorie, ci doar în mințile oamenilor care critică Biblia. Nu este un rezultat al descoperirii anumitor fapte și a trage apoi concluzii empirice din ele. Nu, este doar

un caz în care au născocit o teorie care se potrivește unei anumite filozofii și apoi caută în van ceva să o susțină și o predică, cu toate că nu găsesc niciun sprijin pentru ea. Ca dovadă pentru aceasta, iată mărturia arheologului șef palestinian al Statelor Unite, W. F. Albright:

„Presupunerea despre fraude religioase și pseudo epigrafie (scriere falsificată părând să fie scrisă cu înțeles biblic – *Webster*) era frecventă în Israel, dar nu se regăsește în Orientul din perioada pre-elenistică. Ceea ce noi am găsit este chiar opusul, o venerație [religioasă] atât pentru cuvântul scris cât și pentru tradiția orală. – *The American Scholar*.

În al doilea rând, este mărturia veche, venerabilă și neechivocă a tradiției evreiești, care duce în mod evident greul în lipsa oricărei dovezi a contrariului. Nu lasă loc pentru nicio teorie *pia fraus* privitoare la cine a scris cele cinci cărți ale lui Moise, Pentateuhul.

În al treilea rând și cel mai copleșitor, avem mărturia altor scriitori inspirați din Biblie și în special mărturia Fiului lui Dumnezeu Însuși, Isus Cristos. Acești profeți, ori de câte ori au avut de a face cu subiectul, au atribuit în unanimitate cărțile lui Moise, lui Moise. Și, să adăugăm, același lucru este adevărat despre alte cărți ale Bibliei. – 1Reg. 8:53; Ps. 103:7; Mal. 4:4; Mat. 24:15; Ioan 5:46.

Teoria „fraudei religioase” este, așadar, un instrument sau o armă fără succes îndreptată împotriva oamenilor lui Dumnezeu, chiar așa cum a spus Iehova prin gura profetului Său Isaia: „Nicio armă care va fi îndreptată împotriva ta nu va reuși și orice limbă se va ridica împotriva ta la judecată o vei condamna. Aceasta este moștenirea servilor lui Iehova, iar dreptatea lor este de la Mine.” – Isa. 54:17.

- **Turnul de Veghere, 1 octombrie 1960, a afirmat că atunci când a început la Rusalii, congregația creștină avea „șase din opt credincioși care erau obișnuiți să scrie cele douăzeci și șapte de cărți rămase ale Sfintei Biblii.” Unul dintre cei care nu erau prezenți, desigur, era apostolul Pavel. Care era celălalt? – M. W., Indonezia.**

Din Faptele 1:13, 14 reiese clar că scriitorii Scripturii Creștine Grecești și apostolii Matei, Ioan și Petru erau prezenți deoarece numește toți apostolii credincioși. Și din moment ce se spune că frații lui Isus, sau frații vitregi, au fost și ei acolo, sunt incluși și Iacov și Iuda. Așadar avem motive să credem că Marcu a fost unul dintre primii credincioși: întâi se pare că el era tânărul îmbrăcat modest, care a fugit în noaptea trădării lui Isus, deoarece Marcu este singurul care menționează acest incident și dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de el, fără îndoială l-ar fi numit. În al doilea rând, casa mamei lui a fost folosită ca loc de închinare de către prima congregație, ceea ce pare să indice că atât ea cât și fiul ei

Marcu deveniseră adepții lui Isus înainte de moartea Lui. – Marc. 14:51, 52; Faptele 12:12.

Atunci rămâne doar Luca, în afară de Pavel. Faptul că cel mai probabil el nu era prezent de Rusalii este clar chiar de la începutul Evangheliei lui, deoarece vorbește despre „cei care de la început au devenit martori oculari și slujitori ai mesajului [și care] ni le-au transmis,” arătând astfel că el nu era un martor ocular. În plus, cea dintâi referire la Luca, însă doar prin intermediul pronumelui personal „noi”, este după convertirea lui Saul, care mai târziu a devenit apostolul Pavel. – Luca 1:2; Faptele 16:10.

- **În instituirea memorialului morții Lui și a legământului pentru Regat cu adepții Lui, a împărtășit Isus pâinea și vinul? – F. S., Statele Unite.**

În legătură cu aceste embleme, Isus a spus: „Luați, mâncați. Aceasta înseamnă trupul meu.” „Luați și beți, toți.” Prin urmare, nu pare rezonabil să concluzionăm că Isus ar fi împărtășit pâinea, care era reprezentativă pentru trupul Său lumesc, sau vinul care reprezenta sângele Lui. Așadar, deși nu există o scriptură clară care să ne ofere o informație definitivă, este rezonabil și logic să tragem această concluzie. – Mat. 26:26, 27.

- **Li se cere surorilor să-și acopere capul atunci când rostesc a treia și a patra cuvântare a studenților în școala ministerială teocratică? – D. H., Statele Unite.**

Nu, nu este necesar ca surorile să-și acopere capul atunci când rostesc aceste cuvântări. Ele nu predau unor bărbați dedicați ci doar oferă demonstrații despre propria lor abilitate de predare cu scopul de a fi consiliate. Din moment ce acesta este scopul acestor cuvântări și din moment ce școala este sub supraveghere masculină, surorilor nu li se cere să-și acopere capul. Din motive similare, nu li se cere să-și acopere capul nici când participă la demonstrațiile întâlnirilor de serviciu.

TURNUL de VEGHERE

15 Iunie 1961

Nr. 12

Cuprins:

- SĂ DĂM DOVADĂ DE MANIERE CREȘTINE - Pag.415
- ESTE SCUZA UN SEMN AL SLĂBICIUNII? - Pag.423
- MARȘUL PUTERILOR MONDIALE DIN PROFETIE - Pag.425
- SĂ FACEM PROGRES SPRE MATURITATE - Pag.430
- „VATICANUL BABILONULUI” - Pag.438
- CEA DE-A ȘAPTEA ZI – UN SABAT DE ODIHNĂ - Pag.439
- URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.444
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.448

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

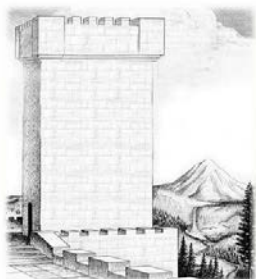
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Să dăm dovadă de maniere creștine

„Noi nu dăm în niciun fel vreun motiv de poticnire, pentru ca serviciul nostru să nu fie criticat, ci în orice privință ne recomandăm [...] prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin spirit sfânt, prin iubire fără ipocrizie.” – 2Cor. 6:3-6.

MANIERELE creștine sunt rar întâlnite, chiar și în creștinătate. Peste tot există nepăsare și lipsă de considerație pentru alții. Oamenii sunt atât de grăbiți încât rar se gândesc să spună „Te rog” sau „Mulțumesc.” De fapt oamenii sunt atât de dezobișnuiți de asemenea expresii încât a avut loc un ambuteiaj pe una dintre autostrăzile cu taxă din estul Statelor Unite atunci când operatorii au început să le folosească!

²În luna ianuarie a acestui an, revista *Times* din New York a relatat despre „Tragi-comedia lipsei de maniere” din suburbiile New York-ului în timpul orelor de vârf. Cu puțin mai mult de un an înainte, fusese prezentată o imagine îngrozitoare a New York-ului ca fiind „Metropola manierelor proaste.” Nu doar New York-ului are maniere proaste. Articolul avansa ideea că în orașele importante ale lumii manierele se înrăutățesc continuu.

³Cuvântul lui Dumnezeu a prevestit înrăutățirea manierelor prin profeția „în zilele din urmă oamenii vor fi iubitori de sine, îngâmfați, aroganți, neînduplecați, fără dragoste firească, neînfrânați, hapsâni, ne iubitori de bine și având doar o formă de evlavie, dar negându-i puterea.” Cu siguranță toate aceste trăsături conduc la maniere proaste. De aceea creștinii trebuie să aibă grijă ca nu cumva să imite proastele maniere ale celor din jurul lor. – 2Tim. 3:1-5.

DEFINIRE ȘI EXEMPLIFICARE

⁴Ce sunt manierele? Ele sunt definite ca fiind purtare obișnuită, comportament, conduită și se referă la modul nostru de ne comporta cu ceilalți. Sinonime pentru (bunele) maniere sunt politețea, curtoazia, considerația, amabilitatea și tactul. Bunele maniere pot fi denumite ca „bunăvoință pentru lucrurile mărunte.” Ele constau în micile sacrificii pe care le facem pentru binele celorlalți. Bunele maniere îmbunătățesc relațiile între persoane, ajută la evitarea neînțelegerilor și vor realiza treptat un viitor bun. Principiul lor fundamental este dragostea, considerația față de ceilalți. Scopul lor este să îi facă pe ceilalți să se simtă în largul lor, să fie îndatoritori și să evite să îi ofenseze atunci când nu este nevoie.

⁵Un creștin știe că lucrurile importante sunt cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, a Sfântului Spirit al lui Dumnezeu și promisiunea unei venerații pure. Comparându-le cu asemenea lucruri fundamentale și vitale, bunele maniere par lipsite de semnificație. Totuși, ele sunt importante; pentru toate lucrurile bune pe care un creștin încearcă să le îndeplinească, lipsa de bune maniere ar putea constitui o piedică.

⁶De aceea, bunele maniere pot fi asemănată cu anumite oligoelemente, cum ar fi cobaltul, molibdenul, borul și altele de același fel, care joacă un rol vital în sănătatea plantelor, animalelor și a omului. Ele se aseamănă cantităților mici de arome și sare pe care o gospodină le folosește în prepararea unei prăjituri și fără de care prăjitura nu ar putea avea succes. Bunele maniere pot fi de asemenea comparate cu uleiul și lubrifiantul care păstrează piesele mașinii lubrificate și le face să funcționeze fără întreruperi, cu aerul din cauciucuri, cu pernele de pe scaunele automobilelor noastre care ajută la transformarea călătoriei într-o plăcere în locul unei încercări grele. Multe persoane care sunt foarte atente la înfățișarea lor își neglijează manierele; și totuși manierele sunt mai importante decât înfățișarea.

⁷E adevărat că mulți care nu sunt creștini pun accent pe bunele maniere. Dar cel mai adesea fac aceasta nu pentru că le pasă măcar puțin de sinceritate sau de motiv. Pentru ei manierele sunt pur și simplu o carcasă, pe care o folosesc pentru că este rentabilă. Totuși, manierele creștine sunt maniere bune deoarece ele se bazează pe iubirea față de Dumnezeu, iubirea de dreptate și iubirea aproapelui. Astfel de maniere creștine îi va ține deoparte de „a fi considerați vinovați” pe cei care se bazează pe „o iubire neprefăcută” – 2Cor. 6:6.

⁸Când au nevoie creștinii de bune maniere? Doar cu ocazia unor evenimente speciale, atunci când sunt preocupați să facă o impresie bună, când încearcă să-i influențeze pe ceilalți? În nici un caz! Mai degrabă se aplică principiile: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru gloria lui Dumnezeu.” Deci ei vor să-și manifeste bunele maniere tot timpul: în casă, când călătoresc, la serviciu, în cadrul congregațiilor creștine precum și în timpul ministeriatului creștin. – 1Cor. 10:31.

ÎN MINISTERIATUL CREȘTIN

⁹Tot timpul creștinii ar trebui să „se poarte într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos.” Ce înseamnă aceasta pentru cineva care merge din casă în casă, făcând vizite? Când cineva bate la o ușă s-ar spune că vrea să fie musafir în casa aceea. Manierele creștine cer ca persoana respectivă să fie prezentabilă – în măsura în care situația o permite – îmbrăcată îngrijit, curat, cu pantofii lustruiți, părul pieptănat, cu costumul călcat. În timp ce femeile sunt mai puțin predispuse să greșească în această privință decât bărbații, ele trebuie totuși să se ferească să nu ajungă în extrema cealaltă. Aranjarea exagerată în timpul vizitelor, atrage atenția într-un mod nepotrivit asupra acelei persoane, mai mult decât atât, aceasta nu ar corespunde manierelor creștine. – Filip. 1:27.

¹⁰Un zâmbet sincer și prietenos precum și salutul fac parte de asemenea dintre manierele creștine. Avraam „s-a închinat înaintea poporului țării, adică înaintea fiilor lui Het.” Acest gest arăta bunele maniere pe vremea aceea. Atunci când Isus i-a trimis pe cei 70 apostoli să propovăduiască, El le-a spus să salute în fiecare gospodărie cu: „Pacea să fie peste casa aceasta!” Introducerile prietenoase sunt importante, altfel Isus nu le-ar fi menționat în sfaturile sale. – Gen. 23:7, 12; Luca 10:5.

¹¹Manierele creștine, cer de asemenea ca persoana să fie atentă la ceea ce spune. Creștinul trebuie să fie vigilent și atent ca ofensele inutile să nu ajungă atât de aproape de urechile ascultătorului veștii celei bune a împărăției lui Dumnezeu. Dacă se observă o mezuză pe tocul ușii, se va proceda diferit decât atunci când exista un crucifix atârând la gâtul proprietarului. În același timp, nu ar trebui „să se facă vâlvă” în ceea ce privește „cultul” proprietarului și nici „să nu i se vorbească celui modest pe un ton superior.” – 1Cor. 9:20, 21.

¹²Din considerație pentru cel care ascultă se cere de asemenea ca cel care este în slujba lui Hristos să aibă grijă la modul de exprimare. Dacă nu reușește să vorbească clar și distinct, ceva nu este în regulă cu manierele sale creștine, ele chiar nu există, dacă el vorbește într-un mod prea dogmatic sau într-o manieră dură și arogantă. Creștinii trebuie să-și amintească că în 1 Petru 3:15 li se spune nu doar că ar trebui să fie pregătiți să răspundă oricui le cere socoteală de motivul speranței lor, dar și să facă acest lucru „cu blândețe și mult respect.” Acestea sunt cele mai bune maniere! Nu-l veți atrage pe proprietar într-o conversație dacă îl veți privi de sus. Pentru a fi modest, manierele creștine îi vor dicta să-și exprime întrebările într-un mod prietenos și plin de tact.

¹³Cum ar trebui să fie bunele maniere atunci când predicăm vestea cea bună la colțul unei străzi aglomerate? Persoanele care fac acest lucru ar trebui să fie pline de tact, prietenoase, să nu strige, să nu fie excesiv de insistente, să nu intervină în fluxul trecătorilor. Atunci când se fac vizite celor interesați de Biblie manierele creștine indică că cel care este primit ca oaspete ar trebui să arate apreciere pentru ospitalitate, continuată de menținerea unei rețineri adecvate. El ar trebui să se ferească să devină exagerat de familiar.

¹⁴Atunci când li se oferă răcoritoare – probabil dintr-un simț greșit al datoriei – ce este de făcut? Dacă continuă, ospitalitatea s-ar putea transforma cu ușurință într-

o povară pentru gazdă. Deci, decât să o accepte în mod nehibzuit sau nerăbdători, ar trebui să arate reticență astfel încât cel ce oferă ospitalitate să aibă șansa de a arăta că vrea într-adevăr să facă aceasta și că nu este doar o chestiune de formă. Isus a stabilit acest model de comportament. După ce i-a liniștit pe cei doi discipoli în drum spre Emmaus, El s-a prefăcut ca vrea să meargă mai departe. „Ei au încercat să Îl convingă” înainte ca El să consimtă să rămână să-și împartă cina cu ei, deși în realitate a dorit să rămână pentru a se putea dezvălui lor. – Luca 24:28-32.

LA CONGREGAȚIA CREȘTINĂ

¹⁵Cum ar trebui să fie manierele creștine la locul de venerație al congregației? Venind cu întârziere arată maniere proaste, deoarece acest lucru deranjează atât vorbitorul cât și ascultătorii. Mamele cu copii mici arată respect față de ceilalți așezându-se în spate și lângă culoarele dintre bănci astfel încât să deranjeze pe cât e posibil cât mai puțini oameni în cazul în care ar trebui să fie necesar ca ele să se ridice și să plece în timpul întâlnirii. E nevoie, bineînțeles ca plasatorii să coopereze

¹⁶Regulamentul manierelor creștine exclude moțaiala, șoptitul sau citirea altor materiale în timp ce un membru al congregației încearcă să păstreze atenția sălii, precum și întoarcerea spre ușă ori de câte ori intră o persoană care a întârziat. De asemenea sunt excluse consumul de dulciuri și enervantul mestecat al gumei. Există un moment potrivit pentru fiecare activitate și cu siguranță atunci când un membru al congregației se adresează acesteia este momentul să i se acorde complet atenție, din respect pentru el și pentru mesajul său. – Ecl. 3:1; 1Cor. 11:22

¹⁷Primirea călduroasă arătată unui străin, care s-ar putea să intre, este de asemenea parte a manierelor creștine. El ar trebui salutat ca un oaspete și făcut să se simtă ca și cum ar fi printre prieteni. Acordați-i tot sprijinul necesar pentru a putea beneficia pe deplin de acest program. Nu ar trebui ca vârsta sau infirmitatea să fie un impediment. Următorul principiu se aplică: „trebuie să cinstiți pe omul bătrân.” La fel și legea referitoare la cei bogați și cei săraci. – Lev. 19:32; Iac. 2:1-9.

¹⁸De fapt, oriunde se adună creștinii pentru rugăciune, într-o casă privată pentru studiu biblic sau pe un stadion imens pentru o convenție internațională, manierele creștine cer arătarea respectului și considerației pentru ceilalți. Comportamentul neglijent al unora sub pretextul aglomerației este echivalent cu proverbul: „Masa lui Iehova [...] este ceva demn de dispreț!” – Mal. 1:12.

ACASĂ ȘI ALTUNDEVA

¹⁹Cum ar trebui să fie manierele creștine în propriile noastre case? Păcătoasa natură umană este obișnuită să creadă că doar pentru că locuim împreună ca membri ai unei familii și ne vedem atât de mult unii pe ceilalți, manierele creștine pot fi ignorate. În nici un caz! Cu atât mai mult, în special față de cei cu care locuim și care trebuie să se acomodeze cu imperfecțiunile noastre le datorăm să le

arătăm bunătațe, atenție și considerație. Chiar și prin lucruri mărunte cum ar fi păstrarea tonului vocii noastre cald și bun, putem da și primi multă fericire.

²⁰Apostolul căsătorit Petru îi povățuiește pe bărbați să trăiască cu soțiile lor „cu înțelepciune, dându-le onoare ca unui vas mai slab. „Cu siguranță aceasta include maniere creștine. Pe de altă parte apostolul Pavel le sfătuiește pe soții să fie supuse și să arate „un profund respect.” Pentru o soție, să își contrazică sau să-și critice soțul în public dovedește o lipsă serioasă de maniere creștine. – 1Pet. 3:7; Efes. 5:33

²¹Cum ne comportăm atunci când ne adunăm la masă? S-ar putea să nu fim toți instruiți în toate domeniile sau în etichetă, dar putem arăta considerație. Folosim cumva cu nechibzuință picup-ul, radio sau televizorul în timp ce altcineva are nevoie de liniște pentru a studia sau a dormi? Aceleași principii se aplică, bineînțeles, tuturor relațiilor noastre cu ceilalți la locul de muncă, în timpul călătoriilor sau atunci când ne recreăm.

²²Dar voi, tinerilor, care sunt manierele voastre creștine? Arată ele că vă cunoașteți locul și că apreciați faptul că veniți la întâlnirile congregației să ascultați și să învățați? Lipsa de maniere arată o lipsă de respect față de Iehova, Dumnezeu, față de lumea Sa, față de congregația Sa și față de cei în vârstă, inclusiv față de părinții voștri. Unii dintre voi au obiceiuri proaste, ieșind în mod repetat în camera de odihnă în timpul întâlnirilor. Voi, fără îndoială, ați împrumutat aceste obiceiuri de la delicvenții juvenili cu care sunteți obligați să interacționați în școlile publice și care le folosesc ca mijloace de exprimare a frustrării și rebeliunii. Feriți-vă să-i imitați! Voi știți că ei vor fi distruși la Armageddon, în timp ce voi sperați să supraviețuiți și să trăiți într-o lume nouă, nu-i așa? – 1Cor. 15:33.

²³Manifestarea unor maniere creștine se așteaptă de la dumneavoastră și acasă. Vă ascultați întotdeauna cu respect partenerul atunci când vă vorbește? Ar trebui. Vă adresați părinților voștri pe un ton blând și cu respectul cuvenit și în modul în care își doresc ei, apreciindu-le poziția oferită de Dumnezeu precum și tot ce au făcut ei pentru voi? Voi, tinerilor, din cauza notoriilor exemple proaste din jurul vostru trebuie în mod special să aveți grijă la manierele voastre! – Efes. 6:1-3.

NEVOIA DE CUNOAȘTERE ȘI ÎNTELEPCIUNE

²⁴De ce este nevoie să avem bune maniere creștine? Noi trebuie să aplicăm în viața de zi cu zi cele patru atribute principale ale înțelepciunii, puterii, dreptății și iubirii. Observați în primul rând importanța înțelepciunii, a cărei parte integrantă este cunoașterea. Manierele variază mult în diferitele părți ale pământului și dacă cineva ajunge în unele locații stranie, trebuie să acumuleze informații despre obiceiurile oamenilor și să-i observe – cu condiția să nu încalce nici unul dintre principiile creștine. După cum s-a exprimat apostolul Pavel: „Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez cu orice preț pe unii. Dar fac toate

lucrurile de dragul veștii bune, ca să am parte de ea împreună cu alții.” – 1Cor. 9:22, 23.

²⁵„Limba înțelepților aduce vindecare,” spune cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că noi trebuie să știm ce să facem și să spunem precum și momentul și modalitatea prin care să procedăm. „Inima înțeleptului își arată înțelepciunea când vorbește și mereu se văd învățături noi pe buzele lui.” În special atunci când se implică în ministeriatul creștin o persoană trebuie să „se bucure să dea un răspuns cu gura sa” dacă își folosește înțelepciunea. Într-adevăr „ce bun este un cuvânt spus la timpul potrivit!” „Ca niște mere de aur în coșulețe de argint este un cuvânt spus la timpul potrivit.” „Ecleziastul” nu doar că „a căutat [...] să scrie întocmai cuvintele adevărului,” dar de asemenea „a căutat să afle cuvinte plăcute.” Dați atenție la povața apostolului în ceea ce privește „împarte drept Cuvântul adevărului” deoarece aceasta include tactul precum și cunoștințe exacte. – Prov. 12:18; 16:23; 15:23; 25:11; Ecl. 12:10; 2Tim. 2:15; Prov. 15:2.

PUTEREA MANIFESTATĂ PRIN AUTOCONTROL

²⁶Manierele creștine cer de asemenea ca puterea să fie folosită într-un mod eficient, o putere manifestată prin autocontrol. „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cel ce este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cel ce cucerește o cetate.” Decăzuta natura umană este înclinată să fie neîngăduitoare cu eșecurile celorlalți astfel trădându-și lipsa de autocontrol. Nerăbdarea ne face să ridicăm vocea și să schimbăm tonul făcându-i pe ceilalți stingheri, ceea ce înseamnă maniere proaste. Expresia facială a cuiva poate arăta că este nemulțumit. În asemenea momente este mai bine să se facă apel la minte „mai bine cel care este răbdător decât cel care este îngâmfat. Nu te grăbi să te mâni în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor.” Prin exercitarea auto-controlului, prin ignorarea nemulțumirii și menținerea unei atmosfere plăcute vom arăta maniere creștine. Atunci „Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire,” ci „prin multă răbdare, prin bunătate, [...] prin Spiritul Sfânt, prin puterea lui Dumnezeu” noi „ne recomandăm prin orice modalitate” ca fiind creștini. – Prov. 16:32; Ecl. 7:8, 9; 2Cor. 6:3-7.

²⁷E nevoie să credem în puterea autocontrolului, să urmăm învățăturile „înfrânați-vă în fața răului ca, prin blândețe, să încercați să-i instruiți pe cei potrivnici.” Nu este ușor să vă comportați cu blândețe atunci când aveți de-a face cu persoane nerezonabile dar merita cu adevărat efortul deoarece păstrează adevărata creștinătate departe de a fi învinuită. „Un răspuns blând potolește mânia, dar unul aspru aprinde mânia,” la fel funcționând un răspuns plin de tact după cum este ilustrat de către replica lui Ghedeon dată nemulțumiților lui Efraim și prezentată în Judecători 8:1-3. – 2Tim. 2:24, 25; Prov. 15:1.

²⁸Manierele creștine dau rezultate: „Prin răbdare se educă un conducător și o limbă dulce poate zdrobi oase. „De fapt, cu cât mai puțin autocontrol practică alții, cu atât mai proaste sunt manierele lor, cu atât fiind mai imperios necesar pentru un creștin să manifeste bune maniere prin exersarea autocontrolului. Întocmai cum

„răbdarea Dumnezeului nostru este mântuire,” la fel este și pentru creștini, faptul că au răbdare ar putea semnifica mântuirea lor.” – Prov. 25:15; 2Pet. 3:15.

JUSTIȚIE ȘI IUBIRE

²⁹Manierele creștine cer un acut simț al justiției. Cum așa? Nu a spus Isus: „Și cum voiți să vă faciți și vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”? Cu siguranță! Deci, privind exclusiv din punctul de vedere al ceea ce este potrivit și echitabil, manifestarea manierelor creștine este în principal ca o persoană să se comporte față de alții la fel cum s-ar comporta ei față de ea în împrejurări asemănătoare. Nimeni nu vrea ca cel care îi sună la ușă să fie necugetat, nepoliticos, excesiv de insistent sau nepăsător în ceea ce privește proprietatea sa, nu-i așa? Faptul că cineva are intenții bune și acționează din motive pure, aceasta nu justifică uitarea manierelor creștine. – Luca 6:31.

³⁰Dar, mai presus de toate, manierele creștine cer aplicarea calității iubirii. Iubirea pentru grijă, pentru considerație, pentru ardoare, pentru prietenie, pentru agregabilitate, sunt toate componentele care formează urzeala și bătătura manierelor creștine. În special, iubirea ajută la evitarea capcanei nechibzuinței deoarece aceasta îi va determina să se gândească și la alții și să le aprecieze punctele de vedere și pasiunile. Creștinii, nu doar că vor să-și păstreze inimile pure și să-L slujească altruist pe Dumnezeu, ci vor de asemenea să exprime acel motiv pur în cea mai eficientă modalitate posibilă, cu iubire. Iubirea ajută la evitarea ambelor extreme în ceea ce privește manierele: flatarea ipocrită, lipsa de tact și nechibzuința. Ea îi va feri de spunerea unor lucruri măgulitoare, de compromis și de dorința de a „spune focului să coboare din cer și să-i nimicească” pe potrivnicii săi. – Isa. 30:10; Luca 9:54.

³¹Apostolul Pavel ne-a oferit un bun exemplu pentru evitarea acestor două extreme, după cum se poate vedea în scrisoarea sa către creștinii tesaloniceni. „Căci niciodată nu am întrebuițat cuvinte lingușitoare, cum știți, nici haina lăcomiei.” De aceea manierele în treburile lumii adesea se rezumă doar la: atât de multă lingușeală în vorbire și în comportare din cauza invidiei și lăcomiei. „Ci” continuă Pavel „am fost blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce își crește cu drag copiii.” El nu doar le-a dorit binele, ci le-a arătat iubire și judecată blândă. – 1Tes. 2:5, 7.

³²Deoarece cei care se implică în ministeriatul creștin fac acest lucru din iubire, ei trebuie să lase iubirea să le deschidă ochii și urechile pentru a observa care este cel mai bun lucru de făcut și de spus în împrejurările date. Dragostea îi va face să fie preocupați să facă cât mai mult bine și să rănească cât mai puțin posibil și astfel îi va face să fie mai atenți. În timp ce iubirea „se bucură împreună cu adevărul,” câteodată ar putea mai degrabă să indice o replică ambiguă, evazivă și obscură, decât să spui fără tact un adevăr tăios. Se poate spune că dragostea este un *sine qua non*, factorul indispensabil în manierele creștine: „Dragostea este îndelung răbdătoare și îndatoritoare. Dragostea... nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se

comportă necuviincios, nu caută folosul ei, nu se mânie... acoperă totul... rabdă totul.” – 1Cor. 13:4-7.

³³Fără dubii, manierele creștine sunt importante. Valoarea lor este transmisă în casele tuturor prin reputația pe care au câștigat-o pentru Noua organizație Mondială a martorilor lui Iehova. Relevant pentru aceasta este un lung raport citit de un anumit senator al Statelor Unite, în plenul Congresului. Punctul central al acestuia a fost faptul că manierele Martorilor lui Iehova nu sunt „din această lume.” Un anumit reporter de la ziarul *Herald-Tribune* din New York a scris „Sunt îngrijiiți, au bune maniere și arată respect față de toți oamenii, indiferent de vârstă. Ei sunt sociabili într-un mod atât de plăcut încât te fac să te simți rușinat de cetățenii lipsiți de maniere ai orașului nostru murdar și distant.

³⁴Deși manierele creștine par să fie banale și ne semnificative, ele sunt vitale. „Noi nu dăm nimănui niciun prilej de cădere, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată.” Prin mijloacele lor creștinii nu numai că vor „avea o bună mărturie din partea celor din afară,” dar se vor bucura de relații bune în interiorul familiei și în interiorul congregației, în zidirea reciprocă și a gloriei lui Dumnezeu, Iehova! – 2Cor. 6:3-7; 1Tim. 3:7.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. Ce plângeri s-au înregistrat în ceea ce privește manierele moderne?
3. De ce se poate spune că această deteriorare a manierelor a fost prevăzută?
- 4, 5. Ce sunt manierele și de ce sunt ele importante?
6. Cu ce pot fi asemănată bunele maniere?
- 7, 8. (a) Ce se poate spune despre manierele unora? (b) Când au nevoie creștinii de bune maniere și de ce?
9. Ce indică manierele creștine în ceea ce privește înfățișarea exterioară a cuiva?
- 10, 11. Ce fel de salut este eficient și ce este necesar pentru a evita jignirea inutilă?
12. Care ar trebui să fie maniera în care vorbește o persoană?
- 13, 14. Cum îndeamnă manierele creștine pe cineva să acționeze și în ce situații?
- 15, 16. Care sunt manierele creștine la locul de întâlnire al congregației?
17. Cui ar trebui să acordăm considerație specială și în ce fel?
18. Cum pot spune unii de fapt că masa lui Iehova este ceva ce trebuie disprețuit?
- 19-21. Ce cer manierele creștine de la membrii unei familii?
- 22, 23. Ce se cere de la tineri în ceea ce privește manierele creștine și de ce trebuie ei să fie atenți în mod deosebit la manierele lor?
- 24, 25. (a) În ce fel ajută cunoașterea la afișarea manierelor creștine? (b) Cum ajută înțelepciunea?
- 26-28. (a) Cum este implicat atributul puterii în manierele creștine așa cum este el demonstrat de către autocontrol?
29. De ce ajută un simț ascuțit al dreptății la afișarea comportamentului creștin?
- 30, 31. (a) Dar, mai presus de toate, ce calitate este necesară pentru comportamentul creștin și de ce? (b) Ce exemplu a stabilit Pavel în această privință?

32. De ce se poate spune despre dragoste că este *sine qua non*-ul comportamentului creștin?
33. Ce mărturie au oferit cei din exterior în ceea ce privește comportamentul creștin al societății Lumii Noi?
34. În concluzie, ce se poate spune despre valoarea comportamentului creștin?

Este scuza un semn al SLĂBICIUNII?

DIFERENȚE tăioase de opinie există în ceea ce privește iertarea. Unele persoane o văd ca o slăbiciune, precum scriitorul care a spus: „Nicio persoană rațională nu și-a cerut vreodată iertare.” Un alt scriitor își expune punctul lui de vedere: „Se ridică întregul ton al unei ființe atunci când ne cerem scuze.” Care este opinia creștină despre iertare?

Iertarea, potrivit *Webster's New International Dictionary*, este „o recunoaștere privită ca ispășire, a unei remarci sau a unui fapt nepotrivit ori injurios; o mărturisire făcută cuiva despre o greșeală comisă sau despre o impolitețe, acompaniată de o exprimare a regretului.”

Dar cum privește Dumnezeu acest act de a recunoaște că cineva a greșit, atunci când vine vorba de relațiile umane? Ceea ce Dumnezeu aprobă, este calea dreaptă.

În primul rând, ar trebui să luăm în considerare faptul că atunci când creștinii se roagă lui Dumnezeu pentru iertare, ei Îi cer iertare de fapt lui Dumnezeu. Atunci când este vorba despre relațiile umane, creștinii urmăresc principiile îndrumătoare stabilite de Isus Cristos, Cel care a declarat: „Toate lucrurile, pe care vrei ca oamenii pentru tine să le facă, trebuie să le faci și tu la rândul tău lor.” (Mat. 7:12) Atunci când cineva a greșit în fața noastră, cât de mult apreciem venirea la noi a celui care ne-a jignit și cererea lui de a-l ierta! Cum pot astfel de scuze să refacă relațiile pașnice! Cât de des suntem mai prietenoși cu persoana care se căiește decât am fost înainte ca jignirea sau abuzul să aibă loc!

Dându-ne seama atunci ce apreciem, nu ar trebui oare să arătăm aceeași bunătate celorlalți? Este vorba despre iubire și umilință. Dacă ne iubim seamănul, ne vom purta cu el la fel cum noi vrem ca el să se poarte cu noi. Dacă cineva a greșit, iubirea lui ar trebui să îl îndemne să urmeze calea recomandată de Iehova ca fiind cea dreaptă. Umilința este și ea implicată. Este nevoie de umilință pentru a-ți cere iertare. Mândria este o piedică; persoanei mândre îi este greu sau chiar imposibil să își ceară iertare, chiar dacă știe că a greșit.

În alte Scripturi, Isus ne spune că iertarea venită din partea răufăcătorului este calea potrivită de urmat: „Dacă fratele tău greșește mustră-l și dacă se căiește, iartă-l. Chiar dacă greșește de șapte ori pe zi în fața ta și de șapte ori la tine vine, spunând, ‘mă căieșc’ tu trebuie să îl ierți.” (Luca 17:3, 4) În momentul în care cineva a greșit, iar acesta merge la fratele pe care l-a jignit, spunând cuvintele „mă

căiesc”, el trebuie să fie iertat. La fel cum răufăcătorul ar trebui să fie iertat din iubire și de dragul păcii și unității congregației creștine, la fel, tocmai din aceste motive ar trebui iertarea să fie cerută.

Dumnezeu, Cel Preaînalt, pune foarte mult accent pe pace și unitate. Putem fi siguri de această afirmație care reiese din cuvintele lui Isus, din Matei 5:23, 24: „Dacă, atunci, tu aduci darul tău înaintea altarului și acolo îți amintești că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul în fața altarului și pleacă; mai întâi împacă-te cu fratele tău și apoi când te vei întoarce, oferă darul tău.”

Isus se referea aici la practica evreilor de a aduce ofrande curții templului, așteptând momentul în care preotul se va apropia pentru a le primi. Cel care avea darul aștepta până când jertfa lui era luată, ucisă de preot și apoi pusă pe altarul de sacrificiu. Era în acest moment solemn, când izraelitul cădea la mila lui Dumnezeu și căuta, prin acea jertfă, semnul iertării divine, pentru a fi sigur că era împăcat cu frații lui. Dacă el își aducea aminte că i-a greșit cu ceva unui frate, ce se întâmpla atunci? Trebuia el să spună: „Imediat după oferirea acestui dar lui Dumnezeu voi merge direct la fratele meu și îmi voi cere iertare”? Nu, ci înainte ca orice pas să fie făcut – chiar înainte de înmânarea ofrandei - trebuia să fie făcută această împăcare, deși darul nu avea să fie oferit și trebuia lăsat înaintea altarului. Isus a spus, atunci, că un creștin nu poate avea pace cu Dumnezeu, indiferent de jertfă, dacă nu era împăcat cu frații lui.

Ce învață creștinul din toate acestea? El învață că pentru a avea pace cu Dumnezeu noi trebuie să avem pace cu membrii vizibilei Lui organizații, cu frații noștri creștini. Astfel, relațiile creștinului cu frații lui reprezintă relația lui cu Atotputernicul Dumnezeu Însuși. Înainte de a ne putea împăca cu Dumnezeu, trebuie să ne împăcăm cu organizația Lui de pe pământ. Astfel, sfatul lui Isus este foarte clar: Fii împăcat cu organizația lui Iehova Dumnezeu și cu membrii ei, frații tăi creștini. Pentru a avea pace cu frații tăi și ca atare cu Dumnezeu este nevoie să lămurști problemele; iar acest lucru, la rândul lui, necesită să îți ceri iertare.

Cum este, atunci, iertarea văzută ca un semn de slăbiciune? Nu poate fi un semn de slăbiciune dacă cineva are spiritul lui Dumnezeu și înțelegerea dorinței lui Dumnezeu despre iubire, umilință, pace și unitate.

Departe de a fi o slăbiciune, iertarea sinceră reprezintă putere. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Un frate împotriva căruia s-a înfăptuit o fărădelege, este mai mult decât un oraș puternic și există gâlcevi asemenea unor zăvoare ale unui castel locuit.” (Prov. 18:19) Ce va îndepărta aceste bariere imense pentru a avea pace și unitate și relații prietenoase? Va îndrepta lucrurile mândria și manifestările acesteia? Nu! Însă există ceva destul de puternic pentru a îndepărta barierele pentru restaurarea relațiilor prietenoase la fel de puternice ca barele de fier ce se regăsesc într-o fortăreață și anume iertarea!

Există, de asemenea, însemnătatea dreptății și virtuții. Scuzele sincere arată respectul pentru dreptate. La fel cum jertfa făcută lui Dumnezeu fără păstrarea păcii cu frații noștri este lipsită de valoare în ochii lui Dumnezeu, la fel este și sacrificiul făcut fără păstrarea dreptății. Porunca divină este: „A duce mai departe dreptatea și judecata este mai dorită de către Iehova decât sacrificiul.” (Prov. 21:3)

Persoana care își cere iertare pentru acele greșeli pe care le-a comis arată stima datorată dreptății.

Contrar opiniei multor oameni, iertarea nu este un semn al slăbiciunii. Este o putere ce poate distruge bariere în favoarea unificării. Este un semn al practicării dreptății. Inima umplută cu iubire și umilință beneficiază de pe urma puterii iertării.

Marșul puterilor mondiale *din profeție*

Care este semnificația marșului puterilor lumii? Care este semnificația lui în zilele noastre?

PROFEȚII de astăzi văd puterile politice mărșăluind spre distrugere! Este un spectacol înfiorător! Frica paralizantă cuprinde inimile spectatorilor în timp ce ei privesc neajutorați. Bertrand Russell, un filozof distins, a descris marșul ca unul ce pare a fi prestabilit, destinat timpurilor noastre. „Din anul 1914”, spune el, „oricine a fost conștient de întorsăturile lumii a fost puternic îngrijorat de ceea ce pare a fi un *marș predestinat și predeterminat* spre cel mai mare dezastru.”

Oamenii iubitori de pace sunt întristați de marșul înnebunit al națiunilor spre ceea ce seamănă cu o distrugere sigură. Situația pare a fi fără de speranță. Cu toate acestea, persoanele gânditoare își dau seama că marșul puterilor politice trebuie privit cu atenție, pentru că afectează direct viitorul tuturor. Prin urmare, bucurie aduce inimii aflarea faptului că „Dumnezeu care aduce speranță” a scris în cartea Sa de profeții despre marșul anumitor puteri mondiale. Acum 2,565 de ani, Biblia a prevestit drumul urmat de aceste puteri mondiale, până în ziua de astăzi și de asemenea și în viitor, unde se va dezvălui adevăratul punct culminant al acestui marș. – Rom. 15:13.

MARȘUL PUTERILOR MONDIALE ÎNCEPE ÎN PROFETII

S-a întâmplat în anul 607 î.Cr. – pătrunderea hoardelor babiloniene ale lui Nebucadnețar în Ierusalimul cuprins de foamete, pentru a termina sângeros existența de 510 ani a regatului neamului ales al lui Dumnezeu, Israel. Zedechia a fost ultimul rege al Israelului care „a stat pe tronul lui Iehova” ca lider reprezentant al Atotputernicului Dumnezeu. Aceste cuvinte profetice ale lui Iehova, înregistrate în Ezechiel 21:26, 27 au fost adresate lui Zedechia, îndeplinindu-se în anul 607 î.Cr.: „Scoate turbanul și ridică coroana. Nimic nu va mai fi la fel. Înaltă ce este coborât și coboară ce este înălțat. O ruină, o ruină, o ruină o voi face. Cât despre aceasta, a nimănui nu va fi până nu va veni cel care are dreptul și Eu lui o voi da.” Astfel, tronul lui Iehova a rămas gol până la venirea celui care va avea dreptul de a deveni veșnicul Rege al lui Iehova, al lumii noi promise. – 1Cron. 29:23.

Odată cu înlăturarea liderului reprezentant al lui Iehova, din anul 607 î.Cr., a început perioada despre care Isus a vorbit ca fiind „timpul convenit al neamurilor”, cu alte cuvinte, timpul când neamurile vor avea conducerea pământului, neîntreruptă și neperturbată. A marcat de asemenea, nu numai începutul puterilor mondiale, ci și marșul puterilor mondiale regăsit în profetia cărții Biblice a lui Daniel – Luca 21:24.

WISELE LUI NEBUCADNEȚAR DESCRIU MARȘUL

Sub conducerea dreaptă a lui Nebucadnețar, Babilon a devenit o îndiscutabilă putere mondială. El a fost, de asemenea, primul care a înfrânt neamul ales al lui Dumnezeu, Israel. Ca atare, a fost potrivit ca Atotputernicul Dumnezeu să îi ofere lui visul care prevestea marșul puterilor mondiale, din acea zi până în ziua de azi.

La trezirea din somn, Nebucadnețar nu își putea aminti visul neobișnuit, lucru ce l-a neliniștit peste măsură. În cele din urmă, Daniel, un izraelit captiv, cu frică de Dumnezeu, a venit înaintea lui și i-a dat lui Nebucadnețar nu numai visul ci și interpretarea lui. Daniel a spus: „Tu, O rege, ai privit, și, iată! O mare priveriște.” Potrivit descrierii lui Daniel, „capul imaginii era din aur pur, pieptul și brațele din argint, burta și șoldurile din cupru, picioarele din fier, iar tălpile o parte din fier și o parte din lut modelat.” – Dan. 2:31-33.

Care ar putea fi semnificația unui astfel de vis straniu? Astfel l-a interpretat Daniel: „Tu, O rege, regele regilor, [...] tu însuși ești capul de aur.” (Dan. 2:37, 38) Prin urmare, capul de aur este reprezentat de Nebucadnețar, sau, mai exact, de dinastia liderilor babilonieni, ce îl avea pe Nebucadnețar drept cuceritor al Ierusalimului și care se sfârșea prin moartea lui Belșazar, șase ani mai târziu. Nebucadnețar, fiind primul lider al lumii care a cucerit neamul lui Dumnezeu, Israel, era normal ca Babilonul să reprezinte capul imaginii.

Însă pieptul și brațele de fier? Daniel, însuflețit de duhul lui Dumnezeu i-a dezvăluit lui Nebucadnețar, „Și după tine, se va naște un alt *regat* inferior ție.” (Dan. 2:39) Această dezvăluire clarifică faptul că fiecare metal reprezintă un regat

sau o dinastie și că este de fapt o profeție legată de marșul acestor regate, sau puteri mondiale. Pieptul și brațele din argint sunt reprezentate de puterea mondială medo-persiană, care a înlăturat Babilonul de la poziția sa măreață, în anul 539 î.Cr.

Marșul profetic continuă. Identificând a treia putere mondială din această profeție, Daniel spune: „Și un alt regat, al treilea, din cupru, care va conduce întreg pământul.” (Dan. 2:39) Numărând Babilonul ca fiind prima, a treia putere mondială a fost Grecia. Astfel că burta și șoldurile din cupru sunt reprezentate de puterea mondială a Macedoniei sau a Greciei.

„Și cât despre al patrulea regat”, adică, al patrulea de la Babilon, este simbolizat de „picioarele de fier.” (Dan. 2:40) Fierul este mai puternic decât aurul, argintul și cuprul. Asemenea Romei, următoarea putere mondială a ieșit la iveală, mai puternică și mai apropiată de calitățile fierului prin abilitatea sa de a zdrobi pe toți predecesorii ei. Însă, mult mai mult a fost simbolizat prin picioarele de fier, decât puterea Romei. Cea mai mare și mai asemănătoare fierului, dintre toate puterile mondiale, a fost cea care a urmat, Imperiul Britanic, la care s-a alăturat mai apoi America, formând puterea mondială anglo-americană.

Ce semnifică ultima parte a imaginii, tălpile și cele zece degete din fier și lut? În Biblie, numărul zece este folosit pentru a indica întregirea pământescă. Astfel, cele zece degete reprezintă puterile politice coexistente și guvernele din timpul perioadei de sfârșit al acestei imagini simbolice.

PUTERILE MONDIALE SUNT REPREZENTATE DE FIARE SĂLBATICE

La mai mult de cincizeci de ani după interpretarea visului lui Nebucadnețar și în timpul stăpânirii lui Belșazar, Daniel a avut două viziuni de la Dumnezeu, pe timpul a trei ani, care au servit drept mărturie și au confirmat că interpretarea visului lui Nebucadnețar a fost adevărată. Daniel ne spune despre prima sa viziune: „Am privit la viziunile mele din timpul nopții, și, iată! [...] patru fiare mari ieșeau din mare, fiecare diferită de cealaltă. Cât despre aceste fiare imense, căci patru erau, patru regi vor fi care din pământ se vor ridica.” Astfel, cele patru bestii sunt reprezentate de patru regate, sau puteri mondiale, care corespund celor patru metale regăsite în visul lui Nebucadnețar. – Dan. 7:2, 3, 17.

Daniel a spus că prima fiară „era ca un leu și avea aripile unui vultur.” (Dan. 7:4) Babilon a atacat cu viteza unui leu, asistat de aripile unui vultur. A devorat regate, incluzând printre ele neamul lui Dumnezeu, Israel, pentru a se instala drept unei puteri mondiale. Cu toate acestea, curând a încetinit la pasul unui om cu două picioare și a fost prinsă și zdrobită de „o altă fiară, a doua, asemenea unui urs.” (Dan. 7:5) Aceasta, bineînțeles, a fost următoarea putere mondială, Medo-Persia.

Viziunea lui Daniel a prevestit înălțarea Greciei spre importanța mondială, atunci când a dezvăluit cea de-a treia „fiară, una asemenea leopardului, dar care avea patru aripi pe spate asemenea unei creaturi zburătoare.” Conduasă de Alexandru cel Mare, Grecia a înaintat cu nemaipomenită viteză în cuceririle ei, ‘asemenea unui leopard cu aripi’. După moartea lui Alexandru, Grecia s-a împărțit

în patru imperii mai mici, precum ne spune Biblia prin vorbele, „Și fiara avea patru capete.” – Dan. 7:6.

Cea de-a „patra fiară, înfricoșătoare, teribilă și neobișnuit de puternică [...] era diferită de celelalte fiare dinaintea ei și avea zece coarne.” (Dan. 7:7) Această fiară a început cu Imperiul Roman, însă, precum profeția prevestea că se va întâmpla, Imperiul Roman a fost, în cele din urmă, despărțit, iar cele zece coarne simbolizează bucățile în care a fost împărțită. Din aceste zece coarne mici, un corn s-a ridicat, care a fost descris ca „diferit față de primele.” (Dan. 7:8, 24) Acest mic corn s-a ridicat, fiind reprezentat de Imperiul Britanic, din secolul șaptesprezece înainte și i s-a alăturat, mai târziu, America, pentru a forma puterea mondială anglo-americană.

A doua viziune a lui Daniel este o confirmare și dovedește că Iehova este „Cel care vorbește de la început până la sfârșit și despre lucrurile ce nu au fost săvârșite cu mult timp în urmă.” (Isa. 46:10) Daniel povestește că a zărit un berbec și un țap. Berbecul cu două coarne reprezintă timpul când „nici o fiară sălbatică nu stătea înaintea lui”, însă țapul se ridică de la vest și se năpustește asupra berbecului, îl culcă la pământ și îl subjugă. Cuvântul clar al profeției lui Iehova nu prezintă nici o îndoială cu privire la înțelesul acestor simboluri: „Berbecul pe care l-ai văzut că avea două coarne sunt regii Mediei și Persiei. Iar părșul țap este regele Greciei; și marele corn dintre ochii lui este primul rege. Și acela stricat fiind, pentru ca patru să crească în locul lui, cele patru sunt patru regate care din neamul lui se vor ridica, însă nu cu puterea lui.” – Dan. 8:3-8, 20-22.

Medo-Persia a devenit o putere mondială, precum a prezis viziunea lui Daniel și, precum a fost prevestit, Grecia, sub conducerea lui Alexandru cel Mare a supus Medo-Persia. Atunci când Alexandru, simbolizat de marele corn, a fost strivit prin moarte, regatul lui a fost împărțit între cei patru generali ai lui și au rezultat patru imperii elene. Cât de remarcabil este Cuvântul lui Dumnezeu în prevestirea adevărului! Cu siguranță ne putem baza pe profețiile Lui!

FIARA SĂLBATICĂ STACOJIE

Biblia face referire la întreaga organizație vizibilă a lui Satan ca la „o fiară sălbatică ce iese din mare, cu zece coarne și șapte capete.” (Rev. 13:1) Apoi descrie „o altă fiară sălbatică care iese din pământ și care avea două coarne ca ale mielului, dar care a început a vorbi asemenea unui dragon.” (Rev. 13:11) Această fiară cu două coarne susține că „cei care stau în pământ” ar trebui „să alcătuiască imaginea fiarei sălbatice” care avea șapte capete și zece coarne. – Rev. 13:14.

Fiara cu două coarne care vorbea precum un dragon este reprezentată de puterea mondială anglo-americană a Marii Britanii și a Americii. Ea apare cu coarne asemenea celor ale mielului, ce nu era amenințătoare, prin natura sa; însă, vorbind asemenea dragonului Satan Diavolul, pledează pentru înfăptuirea unei „imagini pentru fiara sălbatică” pentru a servi drept purtător de cuvânt al propagandei satanice. Liga Națiunilor și succesorul ei, Națiunile Unite, au dovedit că sunt imaginea întregii organizații vizibile a lui Satan. Și precum Biblia a prezis, Marea Britanie și America au sponsorizat-o și sunt responsabile pentru existența ei.

În capitolul șaptesprezece din Revelație, această „imagine a fiarei sălbatice” este ilustrată ca o „fiară sălbatcă stacojie” și descriind-o, îngerul spune: „Fiara sălbatcă pe care tu ai văzut-o, a fost și nu mai este și este totuși destinată să se ridice din adâncuri și să meargă spre distrugere.” (Rev. 17:3, 8) Liga Națiunilor „a fost”, ea începând să funcționeze din 10 ianuarie, 1920; însă, în 1939, odată cu izbucnirea celui de-al doilea Război Mondial, a intrat într-un abis al inactivității, pentru a ieși din nou la lumină în 1945, cu un nou nume – Organizația Națiunilor Unite.

Fiara sălbatcă este identificată mai apoi prin relația ei cu cele șapte puteri mondiale precedente, spunându-se, „Este în sine un al optulea rege, însă răsare din al șaptelea și merge spre distrugere.” (Rev. 17:11, *marginie*) Unii realizează că distrugerea se apropie. Membrul parlamentului britanic, Anthony Fell, a spus: „Națiunile Unite au eșuat. A fost creația noastră și ne-a dezamăgit. Nu din cauza lipsei de intenții bune, ci pentru că este o organizație sortită eșecului.”

REGATUL LUI DUMNEZEU, SINGURA PUTERE UNIVERSALĂ CE DĂNUIE

Isus Cristos, în timpul Său petrecut pe pământ, și-a demonstrat dreptul legal de a fi veșnicul Rege al lui Iehova. După învierea Sa din morți, anul 33 d.Cr., istoria spune că El „a stat la mâna dreaptă a lui Dumnezeu, de atunci înainte așteptând momentul când ai Lui dușmani scăunel pentru picioarele Lui vor fi.” (Evr. 10:12, 13) Această perioadă de așteptare s-a încheiat cu „timpurile stabilite ale neamurilor” în anul 1914. Acel an a marcat începerea conducerii regelui ales al lui Dumnezeu, Cel „care are dreptul legal”! Capitolul doisprezece al Revelației descrie asumarea dreptului legal al lui Cristos de a conduce și alungarea lui Satan și a demonilor lui din ceruri pe pământ, acolo unde El îi ține pentru a-i distruge odată cu întreaga organizație vizibilă a lui Satan, cea asemănată unei fiare.

Prin urmare, luați atitudine, voi, toți iubitorii de pace de astăzi. Dumnezeu a format o Putere Universală, regatul Lui pus în mâinile lui Cristos! Daniel, vorbind despre distrugerea imaginii din visul lui Nebucadnețar, a vorbit de fapt despre timpurile noastre, zicând: „Și în zilele acelor regi, Dumnezeul cerurilor va forma un regat care nu se va sfârși niciodată... Va zdrobi și va termina aceste regate și El însuși va stăpâni pentru totdeauna.” Astfel, pune-ți speranța și încrederea în regatul lui Dumnezeu și supraviețuiește odată cu El pentru veșnicie! – Dan. 2:44.

„Martor slab pentru creștinătate”

Vorbind despre forma de creștinism practică de bisericile laice ale creștinătății, clericul James A. Pike, episcop al diocezei episcopale din California, a scris în revista *Look* din 20 decembrie 1960: „Creștinismul este în retragere. Să fim siguri că semnele exterioare par să indice altceva. Numărul membrilor bisericii din această țară în ultimii cincisprezece ani a crescut de trei ori față de precedenții cincisprezece ani. [...] Însă o evaluare a tuturor dovezilor ar demonstra nu doar că s-a instalat un declin, ci și că acea creștere în sine a fost fără substanță. [...] Dacă

General Motors de-a lungul anilor și-ar tripla vânzările dar fără să-și îmbunătățească mașinile, atunci clienții pe bună dreptate ar considera această realizare ca fiind una goală. Logica aceasta nu este mai puțin aplicabilă bisericii creștine. [...] Peste hotare există o legătură între retragere creștinismului și avansarea comunismului. [...] O parte din avansul ateilor se datorează bisericii-clerului și celor mai responsabili membri ai ei. [...] Cine este responsabil pentru că noi suntem martori slabi ai creștinătății? [...] Prima dată, biserica, în loc să fie un îndemn, ea este în general în pas cu societatea. [...] O a doua cauză pentru retragerea creștinismului se găsește chiar diviziunile ei. [...] O a treia cauză a retragerii este faptul că am înclinat să facem religia să fie centrată pe om în loc să fie centrată pe Dumnezeu. [...] Ultima cauză a retragerii creștinismului este creșterea irelevanței ei pentru viață.”

Să facem progres spre maturitate

„Să înaintăm spre maturitate.” – Evr. 6:1.

De cât timp ești un student eminent al Bibliei? De câteva luni sau de câțiva ani? Atunci înseamnă că încă mai ai scene frumoase în fața ta de învățat, pe măsură ce înaintezi spre maturitatea spirituală. Sau Îl slujești pe Dumnezeu de câțiva ani deja? Atunci înseamnă că ai citit un număr mare de ajutoare ale studiului Bibliei pe lângă studiul obișnuit al acesteia. Ar trebui să îți poți apăra credința ta și să poți respinge aproape orice obiecție pe

care ar putea să o facă vreo persoană împotriva adevărului Bibliei. (1Pet. 3:15) Însă, indiferent dacă ai ajuns la maturitatea creștină sau dacă încă mai trebuie să îți perfecționezi credința, trebuie să fii dispus să continui înaintarea, căci maturitatea este progresivă.

² La Evrei 6:1 „maturitate” este traducerea cuvântului grecesc *teleiotes*, care înseamnă, practic, „perfecțiune”, „întregime”, „creștere completă”. O persoană matură din punct de vedere spiritual, prin urmare, a ajuns la stadiul de a fi complet dezvoltat ca și creștin. Acesta ar trebui să fie țelul fiecărui creștin sincer.

³ Maturitatea înseamnă posesia unui adevărat și puternic echilibru și o apreciere a adevărului. O persoană matură are posibilitatea de a gândi conform principiilor. Ea nu va trebui să întrebe tot timpul pe cineva, „Crezi că ar fi bine să fac asta, sau cealaltă?” Ea poate folosi cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu pentru a lua decizii importante, în loc să pună greutatea pe umerii altei persoane. Maturitatea, prin urmare, este calificarea remarcabilă a supraveghetorilor creștini, căci ei trebuie să folosească cunoașterea pentru a lua decizii. Ei nu pot tot timpul să roage pe cineva să le rezolve problemele; ei trebuie să se ocupe de problemele congregației. – Tit 1:5; Gal. 6:5.

⁴ Un slujitor matur va avea o aprigă dorință de a aplica sfatul primit. El știe din experiență că binecuvântarea lui Iehova va coborî asupra congregației, în momentul în care frații propovăduiesc și predică împreună, ca un tot; că nu toți pot face cum doresc ei lucrurile. (Ps. 133:1) Astfel, el a învățat să își supună voința lui vrerii divine și să asculte sfatul, muștrarea și pedeapsa lui Iehova și să continue lucrarea. El știe că drumul lui Dumnezeu este mai bun decât drumul lui și el este, ca atare, fericit să facă ajustări pentru a-l urma. Pe cealaltă parte, un novice are tendința de a refuza sfatul și de a fi brutal lovit de pedeapsă. El nu a învățat din experiență că organizația lui Iehova știe mult mai multe decât el. – Prov. 13:24.

⁵ Înaintarea spre maturitate este țelul creștinilor, căci ea înseamnă organizarea eficientă și puternică. Pavel a recunoscut această nevoie, precum ni se arată la Filipeni 1:27, 28: „Puternici să fiți într-un spirit, cu sufletul să luptați unul lângă altul pentru credința veștii bune și în nici un fel să vă lăsați speriați de dușmanul vostru.” Oamenii imaturi fug din calea problemelor pentru că sunt foarte ușor de speriat. Ei nu au suficientă putere pentru a lupta pentru principiile drepte. Mai mult decât atât, oamenii imaturi se retrag din fața problemelor, pur și simplu pentru că ei nu știu cum să cântărească lupta atunci când este ridicat un subiect. Însă oamenii maturi stau pe poziții; ei știu cum să lupte și nu se sperie de dușman. – Efes. 6:12, 14; 2Reg. 6:15-17.

⁶ Noi vrem să fim maturi, pentru că înseamnă să fim slujitori fericiți și mulțumiți ai lui Dumnezeu, știind că devotamentul divin este „un mijloc de mare câștig, alături de încrederea de sine.” – 1Tim. 6:6.

⁷ Este o mare nevoie de maturitate în congregația creștină de astăzi, din trei motive principale: (1) marea lucrare dinaintea noastră va necesita mulți învățători; (2) creșterea continuă a congregației are nevoie de slujitori productivi; (3) este mare nevoie de supraveghetori capabili. Vom analiza aceste nevoi în parte.

NEVOIA DE ÎNVĂȚĂTORI

⁸ În privința nevoii de învățători, sunt două lucruri despre învățătură ce sunt absolut necesare. Una dintre ele este posesia unei cunoașteri potrivite a subiectului; și cealaltă este abilitatea, împreună cu dorința de a împărtăși altora dreapta cunoaștere. Cât despre nevoia de a căpăta cunoașterea potrivită, Pavel a recunoscut deficiența din acest domeniu în ceea ce sunt priviți frații noștri dintre evreii convertiți. El a vrut să le explice un punct principal al adevărului doctrinei, despre Melchisedec, însă ei au fost atât opuși învățaturii încât acest lucru a încetinit explicația sa. El a știut că a lor cunoaștere despre adevăr era atât de puțină încât ei nu vor putea să îi înțeleagă argumentele. Și astfel, din motive bune, a scris apostolul: „Cât despre el [Melchisedec] avem atât de multe de spus și este atât de greu de lămurit, căci greoaie este ascultarea voastră. Căci, într-adevăr, deși învățători ai timpului ar trebui să fiți, voi, din nou, aveți nevoie de cineva să vă învețe de la început primele principii ale poruncilor sfinte ale lui Dumnezeu și precum laptele sunteți, nu precum hrana solidă. Căci oricine lapte bea nu cunoaște cuvântul dreptății, căci un prunc este. Însă hrana solidă oamenilor maturi aparține,

celor care puterea judecății au mărit-o pentru a deosebi binele de rău.” – Evr. 5:11-14.

⁹ Unde te situezi tu când vine vorba despre subiectul învățării? Faci tu studii ale Bibliei cu semenii tăi? (Marc. 12:31) Ai tu, în medie, astfel de întâlniri de studiu, în fiecare săptămână a lunii, în ultimele șase luni? Nu? Atunci este clar că ai o lipsă de abilitate de a preda sau îți lipsește dorința de a preda și că trebuie să lucrezi din greu pentru a dobândi o mai bună cunoaștere a Bibliei. Ar trebui să îți perfecționezi abilitatea de a folosi metode bune de învățură. Care pare să fie problema ta? Le arăți tu oamenilor că studiul Bibliei este interesant? Îl presari tu cu ilustrații și exemple, precum a făcut Isus? (Mat. 13:34) Ai tu răbdare să repeți, să accentuezi și să explici? Le arăți tu studenților valoarea practică a ceea ce învață? Acestea sunt lucrurile pe care un învățător trebuie să le facă pentru a menține interesul studenților lui.

¹⁰ Pentru a fi un învățător de succes, tu trebuie să *vrei* să predai. Tu trebuie să pui suflet și să fii interesat de studenții tăi. Ai tu această dorință? Te bucuri tu de progresul altora? Este o atât de mare nevoie pentru învățătorii de astăzi, pentru că atât de mulți oameni sunt înfometăți de adevărurile Bibliei, de învățătura lor. Fiecare Creștin devotat are privilegiul și responsabilitatea de a lua parte la această campanie globală de învățare. Prin urmare, fiecare trebuie să înainteze spre maturitate pentru a fi mai eficient în procesul de învățare. – Ecl. 12:9, 10; Mat. 9:37, 38.

PRODUCTIVITATEA CREȘTERII

¹¹ Al doilea motiv din cauza căruia maturitatea este necesară, este faptul că continua creștere a congregației are nevoie de slujitori *productivi*. Nu este rezonabil să așteptăm ca producția adevărată să vină din partea celor imaturi. Ei încă mai învață cum să continue lucrarea. Ei încă mai pun întrebări. Ei nu au învățat cum să fie instructori. Ei sunt prunci. Ei trebuie încă să fie învățați. Copiii nu sunt producători; ei fac multe greșeli, ei au multe întrebări, au adesea nevoia de a se juca și sunt atât de ușor distrași de la munca lor. Ei nu au învățat să fie eficienți și stăruitori în lucrarea lor. Rezultatele vin de la cei maturi, de la muncitorii constanți. Ești tu un muncitor matur și stăruitor? Muncitorii maturi și constanți sunt cei care vin în mod obișnuit la întâlniri, cei angrenați în lucrarea de propovăduire și învățare, săptămânal. Aceștia sunt cei care aduc rezultate prin munca lor. Ei nu sunt distrași ușor de la munca lor, fiind ispitiți de plăcerile recreative. Ei știu că este un timp pentru toate, dar ei mai știu, de asemenea, că timpul pentru lucrarea Regatului nu este un timp destinat distracțiilor. (Ecl. 3:1) Slujitorii productivi nu pun întotdeauna întrebări neînvățând niciodată răspunsurile lor. Nu, ei folosesc răspunsurile și dovedesc înaintarea lor spre maturizare. – 2Tim. 3:7; 1Tim. 4:15.

¹² Copiii vor să renunțe la munca lor atunci când ea devine prea obositoare sau prea grea. Ei caută scuze și cer înțelegere. Ei pur și simplu nu sunt productivi! Însă oamenii maturi nu pot renunța și nici nu se plâng de lucrarea lor, căci ei au responsabilități. Ei trebuie să rezolve problemele și să continue lucrarea ce se

desfășoară. Renunțarea nu rezolvă nici o problemă și nici nu termină lucrarea, ci ea ar putea duce spre înfometare. Smiorcăiala și nemulțumirea pot însemna pierderea unui loc de muncă. Prin lucrarea lui Iehova, o persoană matură nu va fi descurajată, ci va putea calma furtunile opoziției. El înțelege problema; el va ști că va întâlni greutăți pe drum, dar el mai știe că nemulțumirea va aduce numai dezaprobarea marelui său angajator, Iehova, Dumnezeuul producției. (Ier. 3:39, 40; Ioan 5:17) Ca atare, persoana matură acceptă responsabilitatea, muncește constant și este recompensată cu satisfacția de a vedea congregația crescând. – 1Cor. 3:6-9.

NEVOIA DE SUPRAVEGHETORI

¹³ Al treilea motiv pentru care avem nevoie de maturitate este cererea de supraveghetori buni. Maturitatea este calificarea remarcabilă a acestor supraveghetori creștini, pentru că ei trebuie să fie oameni cu bună judecată și cu pătrunzătoare cunoaștere. Ei trebuie să fie exemple ale comportamentului și slujirii creștine. (Tit 1:5-9) Supraveghetorii au responsabilitatea de a păstra curată organizația lui Iehova. Creștinii nu se pot uita la persoanele imature și fără experiență pentru astfel de poziții de conducere, pentru că astfel de persoane nu sunt echipate pentru a se ocupa de aceste probleme. De exemplu, în problemele legate de alungarea din congregație, supraveghetorii nu trebuie să se pripească în luarea deciziilor, ci trebuie să fie pregătiți să arate milă acolo unde este posibil. De fapt, dacă el este un slujitor treaz, el va putea, în multe cazuri, evita ca frații lui să se îndepărteze atât de mult încât să ajungă la momente cu adevărat grele. În Galateni 6:1 se spune: „Fraților, deși un om face un pas greșit înainte să își dea seama, voi aveți puterea spirituală de a încerca să îi refaceți spiritul lui blând, în timp ce luați seama și la voi, de frică să nu fiți ispitiți.”

¹⁴ Atunci când dificultățile se ivesc, comitetul de slujire a congregației trebuie să vadă cazul și să ia o decizie; ei trebuie să cântărească mărturiile martorilor pentru a vedea dacă ele sunt credibile; ei trebuie să stabilească gradul păcatului, dacă este într-adevăr unul și să stabilească cât de multă înțelegere ar trebui arătată, conform dreptății și milei lui Iehova. Acolo unde este necesar, ei trebuie să recurgă la alungare din congregație. Este un lucru serios, acela de renunțare la un membru, căci aceasta înseamnă că acea persoană se desparte de organizația lui Dumnezeu, se desparte de viață. Pe de cealaltă parte, este la fel de grav dacă o persoană nu este alungată atunci când ar fi cazul. De ce? Deoarece se dă dovadă de nesupunere din partea slujitorilor, este un eșec al supunerii deciziilor divine, înregistrate în Biblie. Este permisă corupția în mijlocul organizației, se pune în pericol credința fraților și lucrarea congregației este viciată. Luarea unor astfel de decizii necesită maturitatea de chibzuire. Viețile Creștinilor trebuie încredințate nu novicilor ci numai oamenilor maturi!

¹⁵ Oprește-te și uită-te atent la tine. Chiar dacă te-ai alăturat lucrării lui Iehova de câteva luni sau de câteva ani, analizează-te și observă dacă înaintezi spre maturitate. Ești tu un învățător? Găsești tu că este posibil să începi studiile Bibliei și să le continui? Ești tu un slujitor productiv? Mergi tu la întâlnirile ministerului din fiecare săptămână? Ai tu parte de experiențe interesante atunci când te întorci

în vizită la persoanele interesate? Ai reușit să ghidezi o altă persoană către congregația Creștină locală? Ești calificat pentru a fi un supraveghetor? Ești tu stabil, de încredere, treaz și echilibrat? Ai tu judecată potrivită și cunoaștere pătrunzătoare a Scripturilor? După ce vei face această auto analiză, vei dori, probabil să înaintezi spre un nivel mai înalt de maturitate. Însă cum?

CUM SĂ PROGRESEZI

¹⁶ O metodă este posesia unei minți spirituale. Astăzi, există o luptă pentru controlul minții oamenilor. Noi suntem atacați cu filozofii politice și economice opuse, cu religii concurente și cu reclame comerciale. Însă, cine conduce această prefăcută campanie de propagandă, miliardele de cuvinte care sunt spuse la televizor, la radio și ziarele din fiecare zi? Diavolul! (Rev. 16:13-16) Fii de gardă împotriva acestui viclean ispititor! (Rev. 12:9) Multe dintre aceste scheme par a fi nevinovate, însă ele pot îndeplini scopul lui de a irosi timpul vostru și de a controla mințile voastre. Planul lui este de a ține oamenii ocupați, privind programele banale de comedie, filmele western și citind ziarele, benzi desenate și romane imorale, pentru a nu avea timp să citească despre Armagedon, spre ce îi ghidează el! Nu te lăsa păcălit de el. Nu îți hrăni mintea cu propaganda lui! Îți va reduce credința și nu îți va forma tiparul de păstrare a integrității. Nu îi permite minții tale să se hrănească cu gânduri greșite de a omorî, de a te bate, cu ranchiună și răzbunare, care sunt exaltate în filmele populare western. Nu îți hrăni mintea cu meciurile de box și lupte dezgustătoare oferite de televiziune! Crezi tu că oamenii vor abuza în acel mod de corpurile lor, în lumea nouă a lui Dumnezeu? Crezi tu că acesta a fost scopul lui Dumnezeu cu privire la corpul creației Lui, de a fi lovit, înjunghiat, coroiat și răsucit? Bineînțeles că nu! – Filip. 4:8.

¹⁷ Prin urmare, dacă vrei să înaintezi spre maturitate, trebuie să începi prin a nu-ți hrăni mintea cu idei greșite. Petrece-ți timpul cu perfecționarea studiului Bibliei pentru referatele tale săptămânale sau pentru următoarele prezentări din școala teocratică ministerială. Acest fapt îți va clădi credința, nu o va distruge. Vezi tu, și Iehova are un program de hrănire, în zilele noastre, destinat să țină oamenii ocupați. Punctul principal este că noi trebuie să avem ochii deschiși și să analizăm zilnic, încontinuu, și să facem deosebirea dintre ce ne construiește credința noastră și ce ne-o dărâmă, dintre programul de hrănire a lui Iehova și propaganda Diavolului. Există îndeajuns de mult material, fie de la Iehova Dumnezeu, fie de la Satan, care ne poate controla gândirea și care ne poate ocupa timpul. Tu trebuie să iei în fiecare zi hotărârea cui îi vei permite să pătrundă în viața ta. – Rev. 16:15.

¹⁸ Te va ajuta, de asemenea, să te îndrepti spre maturitate, dacă vei fi de încredere. Este atât de dezamăgitor momentul în care oamenii primesc misiuni dar nu le îndeplinesc. De exemplu, o persoană ar putea primi sarcina de a număra oamenii care vin la întâlnirile congregației, însă când i se cere raportul el ar putea spune că a uitat de sarcina lui. O altă persoană s-ar putea oferi de a curăța locul întâlnirii congregației, însă, în momentul în care congregația se adună pentru întâlnire se descoperă că și-a îndeplinit sarcina numai pe jumătate. Astfel de oameni nu sunt de încredere. Alții îl sună pe supraveghetorul congregației în

ultimul moment pentru a-l anunța că le va fi imposibil să ajungă la întâlnirea din acea seară. Câtă nepăsare! Câtă lipsă de maturitate! Alții primesc misiunea de a lucra împreună la un program de instruire; dar, atunci când sunt întrebați cum se dezvoltă misiunea, ei recunosc că nici măcar nu au lucrat împreună. Ce dezamăgire! Ce vedere încețoșată a privilegiilor Creștine! Alții găsesc scuze când vine vorba de a lucra cu un slujitor experimentat, asemenea unui slujitor de circuit, pentru a primi instruire profesională în cadrul ministerului. Atitudinea matură ar fi de a lucra cu acela de fiecare dată când se ivește ocazia. Cu cât mai multă instruire profesională poate primi cineva în arta propovăduirii și învățurii, cu atât mai repede va înainta spre maturitate și va deveni el însuși un expert. Profită de orice astfel de ocazie, da, chiar caută oportunități de acest gen. Învață să fii de încredere. – Mat. 25:14-30.

¹⁹ Oamenii maturi privesc munca lor în perspectivă. Ei nu uită niciodată că trebuie să lucreze cu un scop, că slujirea Domnului nu se referă numai la numărul orelor petrecute în acest scop. De exemplu, atunci când propovăduiesc din casă în casă, în zonele rurale, slujitorii maturi își fac un plan pentru a irosi cât mai puțin timp pe călătorie și așteptare și cât mai mult timp propovăduind și învățând. Ei nu vor ocoli zonele mai populate, ci își vor da seama că acela este locul unde se poate face în cel mai productiv mod lucrarea de martor.

²⁰ O altă cale de a înainta spre maturitate este de a dezvolta o atitudine mintală potrivită. Pavel a avut atitudinea corectă, spunând în Filipeni 3:14, 15: „Eu merg spre răsplata chemării de sus și pe care Dumnezeu o dă prin Isus Cristos. Fie ca noi, atunci, căci mulți dintre noi sunt maturi, să avem această gândire; și dacă voi aveți altă părere, în orice privință, Dumnezeu vă va dezvălui atitudinea de sus vouă.” Poți spune cu adevărat că țelul tău este viața veșnică? Sau ești înclinat spre lucrurile ce aparțin societății lumii vechi? (1 Ioan 2:16) Care este principalul tău țel? De a cumpăra un automobil sau de a cumpăra posibilități de a-L sluji pe Iehova? (Efes. 5:16) De a cheltui bani pe o vacanță scumpă, să vezi panoramele vechii lumi care este pe moarte, sau de a deveni un pionier de vacanță, de a găsi noi prieteni, da, cunoștințe permanente care să ți se alăture în Societatea Lumii Noi? De a te pensiona și de a te stabili într-un loc unde există un martor al lui Iehova la mai puțin de o mie de oameni, sau de a sluji acolo unde nevoia de martori ai Regatului este cu adevărat mare? Dacă mergi, într-adevăr, spre viața veșnică, atunci rapoartele tale de pe teren ar trebui să indice acest lucru. Petreci tu cel puțin zece ore în fiecare lună propovăduind și învățând pe alții adevărul Bibliei? Ți-l poți tu imagina pe Pavel mulțumindu-se cu mai puțin de zece ore pe lună, din moment ce el a găsit că este necesar să lucreze tot timpul, făcând corturi pentru a se întreține? Ce crezi tu că făcea el la sfârșit de săptămână, seara? Studia el Cuvântul lui Dumnezeu, înfăptuia el lucrarea lui Dumnezeu sau mergea la un concurs între gladiatori la coloseumul local, spunând că el nu are timp pentru minister? – Faptele 18:3, 4.

²¹ O altă indicație pentru maturitate este de a renunța la mândrie și la a te îngriji numai de interesele tale. O persoană mândră dă dovadă de imaturitate. O persoană care își croiește drumul dându-i pe ceilalți la o parte, care deranjează întâlnirile

celor adunați pentru a primi instruirea Creștină, sau care refuză să dobândească obiceiul bunelor maniere, este de cele mai multe ori o persoană nepăsătoare. Este de așteptat, însă, ca unele persoane asociate cu Societatea Lumii Noi să fie mândre, prost manierate sau nepăsătoare, pentru că este o societate în creștere. În fiecare an, mii de persoane se alătură Societății Lumii Noi, plecând din societatea lumii vechi unde astfel de practici fac parte din obișnuința zilnică. Însă, ideea principală este că astfel de persoane și noi, ceilalți, vom realiza că ele sunt doar prunci spirituali, imaturi și că în timp, pe măsură ce vor înainta spre maturitate, ei vor abandona practicile și atitudinea lumii vechi și că „se vor răzgândi”, progresiv, în favoarea vieții Lumii Noi. (Rom. 12:1, 2) Decât să te lași împiedicat de persoanele imature, ajută-le să înainteze spre maturitate. Ai atât de multe exemple de vieți Creștine desăvârșite. Gândește-te la acei mulți supraveghetori, la slujitorii călători și la alții care sunt maturi, care oferă, într-adevăr, un exemplu desăvârșit al vieții Creștine, pentru întreaga congregație. Mergi după ei, în timp ce ei îl urmează pe Cristos. – 1Cor. 13:4-6; 11:1.

²² O persoană matură nu se contrazice fără rost pentru întrebări fără sens. Dacă răspunsul poate fi obținut prin cercetare, el va depune efortul necesar pentru a-l găsi, însă el nu se va implica în căutarea soluției la orice problemă, ca de exemplu, „Când vine Armagedonul?” sau, „Crezi că omul va trăi vreodată pe Marte?” Pavel a spus la 2 Timotei 2:23; „Îndepărtați întrebările nesăbuite și nesigure, știind că ele vor atrage contraziceri.”

²³ Oamenii imaturi poartă ranchiună, însă o persoană matură va înainta până la acel punct în care va fi rapid în calmarea disputelor. Pavel a sfătuit: „Fii mâniat dar nu păcătu; fie ca soarele să nu apună și tu încă mânios să mai fii.” – Efes. 4:26.

²⁴ Demonstrează înaintarea ta spre maturitate prin acceptarea responsabilităților. Te-ai devotat tu lui Iehova? Atunci nu te da înapoi când ți se cere să îți asumi responsabilitatea. Nu fii precum Iona, care a încercat să fugă în Tarșiș în loc să accepte misiunea de a merge la Ninive, misiunea dată de Dumnezeu. – Iona 1:1-3.

RECOMPENSELE

²⁵ Recompensele maturității sunt cu adevărat bogate. O cunoaștere pătrunzătoare și corectă aduce satisfacția interioară, pe care banii nu o pot cumpăra. O astfel de cunoaștere adâncă îți permite să ajungi un învățător eficient. Ai fost tu fericit când ai dobândit o cunoaștere dreaptă a adevărului Bibliei? Vei fi mult mai fericit când vei ajunge la maturitate și le vei împărtăși altora acest adevăr prețios. Cei care au avut această experiență pot mărturisi că există mai multă fericire în oferirea adevărului decât în primirea lui. – Col. 2:2; Faptele 20:35.

²⁶ O altă răsplată a maturității este că productivitatea aduce binecuvântarea lui Iehova. Pavel a spus: „Eu am plantat, Apolo a udat, însă Dumnezeu le-a făcut să crească.” (1Cor. 3:6) Imaginează-ți nemaipomenita satisfacție de a ști că tu ești muncitorul lui Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu are nevoie de tine! Astfel, când vei vedea munca mâinilor tale, da, pe cineva pe care tu l-ai învățat să rămână în Societatea Lumii Noi, tu vei ști că Dumnezeu este mulțumit de tine și că El cu tine

lucrează. Isus a spus, precum este scris în Ioan 6:44: „Nici un om nu poate la Mine veni decât Tatăl, care pe Mine M-a trimis, a încheiat El.”

²⁷ În cele din urmă, maturitatea califică pe acel cineva pentru extinsele oportunități ale slujirii. Pregătește-te să primești astfel de privilegii extinse. Nu te feri de responsabilități, ci mulțumește-i lui Dumnezeu pentru nemeritata Lui bunătate, acceptă responsabilitatea și continuă să te dezvolți cu acea nemerită bunătate și niciodată să nu îi ratezi scopul. *Da, continuă să înaintezi spre o mai mare maturitate.* – 2Pet. 3:18.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. De ce este maturitatea țelul propriu-zis al fiecărui creștin sincer?
3. (a) Ce înseamnă să ai maturitate? (b) De ce este maturitatea calificarea remarcabilă pentru supraveghetorii creștini?
4. Faceți diferența de atitudine dintre ministrul matur și cel novice.
5. De ce sunt persoanele imature speriate ușor de către adversari?
6. Ce mulțumire aduce maturitatea?
7. De ce există o nevoie de maturitate în organizația teocratică de astăzi?
8. (a) Ce este necesar pentru a fi un bun profesor? (b) Ce deficiență a recunoscut Pavel printre evreii convertiți?
- 9, 10. Cum ar putea analiza un creștin participarea lui personală la programul global de predare?
11. Care sunt miniștrii productivi din organizația lui Iehova? De ce?
12. De ce oamenii maturi nu vor renunța sau nu se vor plânge?
13. De ce nu pot conta creștinii pe persoanele imature pentru conducerea teocratică?
14. De ce trebuie ca membrii comitetului de serviciu al congregației să aibă maturitate în discernământ?
15. Cum poate cineva să-și analizeze nevoia sa de progresare spre maturitate mai mare?
- 16, 17. (a) De ce este atât de important să fim înclinați spiritual? (b) Faceți diferența dintre programul de hrănire al lui Iehova și campania de propagandă a Diavolului.
18. De ce ar trebui o persoană să învețe să fie demnă de încredere?
19. Cum ar trebui să avem perspectivă asupra muncii noastre?
20. Cum poate cineva arăta atitudinea mentală potrivită?
21. Ce poziție ar trebui să ia cei din societatea Lumii Noi referitor la mândrie și maniere proaste?
22. De ce cei din societatea Lumii Noi nu se vor implica în examinări prostești?
- 23, 24. Cum este arătată maturitatea în legătură cu rezolvarea disputelor și acceptarea responsabilităților?
- 25-27. Care sunt recompensele maturității?

Nemulțumiri și piedici

După demisia din Biserica Angliei, clericul Wilkinson Fox din Comuna Lincolnshire din Wragly, a explicat unui reporter pentru *Morning Herald* din Sydney, Australia de ce: „Biserica nu-mi permite să fac munca pentru care am devenit membru. [...] Clericii doar se luptă între ei, grăbindu-se nebunește în încercarea de a-și justifica existența făcând mii de alte slujbe mici. [...] Întâlnirea mamelor, bazarele, comitetele nesfârșite! În mod repetat am implorat să mi se permită să-mi continui munca, însă rugămințile mele au adus nu numai nemulțumiri ci și obstacole de-a dreptul. Acum câțiva ani am cumpărat o mașină veche în rate. Am făcut turul țării, adunând candidați pentru confirmare, aducând cuvântul lui Dumnezeu în casele izolate. Am obținut rezultate, însă atunci când mașina s-a stricat, Biserica a considerat costul unei perechi de arcuri ca fiind prea mare pentru a face lucrarea lui Dumnezeu.”

„Vaticanul Babilonului”

ÎN CARTEA lui – *Lost Cities*, Leonard Cottrell povestește despre excavările ruinelor Babilonului, începute de către Societatea Orientală Germană sub conducerea Robert Koldewey: „Una câte una clădirile principale erau descoperite prin metodele răbdării germane; templul din Nimach, Zidul Șanțuit de la Imgur-Bel și secția sfântă care închidea *Zigguratul* (Turnul) Etemenanki, ‘piatra de bază a cerului și pământului’ – însuși Turnul din Babilon. Era format dintr-o curte dreptunghiulară uriașă, înconjurată de clădiri, unele probabil destinate găzduirii pelegriților care veneau la altarul zeului, altele erau casele bogate și spațioase ale înalților preoți. Acesta era, după cum spune Koldewey, „Vaticanul Babilonului”, locul pe care Herodot l-a descris ca ‘Sanctuarul cu uși de bronz al lui Zeus-Belus.’”

□ „De la un capăt al curții se înălța turnul în sine, în opt etaje, deși nu putem fi siguri la ce înălțime se ridica original. Atât Nabucodonosor cât și tatăl lui Nabopolasar au lăsat inscripții care accentuau înălțimea lui. Nabopolasar spune: Atunci Marduk mi-a poruncit. [...]; turnului din Babilon, care în timpul dinaintea mea s-a slăbit și a fost adus în ruină să-i așez fundația ferm în străfundurile iadului în timp ce vârful său trebuie să se îndrepte către cer.’ Iar fiul lui se laudă că ‘Pentru a înălța vârful lui Etemenanki ca să rivalizeze cu cerul, mi-am așezat mâna’ [...] Babilonul însuși, după o scurtă reînviere, s-a reîntors la masa de ruine fără formă pe care au văzut-o Rich și Layard, deoarece zidurile de cărămidă pline de noroi, odată expuse, s-au sfărâmat curând, iar de când au plecat germanii, constructorii arabi din Hillah au vânat practic fiecare cărămidă din *Zigguratul* lui Etemenanki. Există doar în paginile cărții lui Koldewey.”

□ Un vizitator recent al ruinelor din Babilon, Peter Bamm, spune în cartea sa *Early sites of Christianity*: „Excavările sunt un câmp tulburător și aproape impenetrabil de ruine. [...] La intrarea în situl săpăturilor se intră întâi pe celebra Poartă a lui Iștar. Iștar era zeița fertilității. Mai târziu ea a fost contopită cu zeița greacă

Demeter. Poarta lui Iștar este o structură extinsă băgată adânc în pământ. Am trecut printre ziduri de cărămidă înalte de cincizeci de picioare dintre care unul încă păstrează formele taurilor enormi, ale dragonilor și leilor, care erau distribuiți la intervale regulate. reliefurile erau compuse din plăci lucioase colorate strălucitor. Toată această lucrare magnifică a fost dusă la Berlin în urmă cu cincizeci de ani. O parte din Poarta lui Iștar a fost umplută chiar de Nabucodonosor pentru a construi o alee procesională la un nivel mai înalt.

□ Cea mai mare parte a rutei procesionale a lui Nabucodonosor, care era pavată cu dale mari de piatră, a fost dezgolită. Are câteva mile lungime. Începe la Poarta lui Iștar și se termină la Ziggurat, turnul pe al cărui vârf stătea Templul lui Marduk, zeul Babilonului. Statuile zeilor erau cărate în procesiuni solemne de către preoți pe aceste alei. Ruta sacră era brăzdată de palate pe ambele părți iar zidurile fundației care fuseseră excavate încă dădeau o idee despre grandoearea lor. Drumul trebuie să arăta cam ca Champs Élysées din Paris, între Luvru și Arcul de Triumf.”

□ Arheologul Koldewey, care numise zona templului „Vaticanul Babilonului” și-a publicat impresiile în cartea *The Excavations at Babylon*: „Căci ce este informația scrisă în comparație cu claritatea dovezilor pe care le câștigăm chiar din clădiri, așa ruinate cum sunt? Masa colosală a turnului, pe care evreii Vechiului Testament îl priveau ca fiind esența infatuării, în mijlocul palatelor mândre ale preoților, trezoreriilor spațioase, nenumăratelor locuințe de închiriat pentru străini-ziduri albe, uși de bronz, ziduri puternice de fortificație așezate împrejur cu porți foarte înalte și o pădure de 1000 de turnuri-întregul ansamblu probabil transmitea un simț copleșitor de măreție, putere și bogăție, cum rareori putea fi găsit în altă parte în marele imperiu babilonian.

□ Odată am văzut marea statuie de argint a Fecioarei, mai mare decât mărimea naturală încărcată cu jertfe închinare, inele, pietre prețioase, aur și argint, purtată pe o lectică de patruzeci de oameni, apărând în poarta domului din Siracuza, mult peste capetele mulțimilor adunate. [...] După același model mi-am imaginat o procesiune a zeului Marduk pe când ieșea din Esagila, poate prin peribolos, pentru a porni pe drumul triumfal prin Strada Procesională a Babilonului.”

Cea de-a șaptea zi – un sabbat de odihnă

Cui a fost ea dăruită? Cum a fost ea privită?
De ce a fost ea semnificativă?

PENTRU poporul Israelului cea de-a șaptea zi a săptămânii nu era o zi obișnuită. Spre deosebire de celelalte zile, venirea ei era vestită de șase sunete puternice de trompetă și apoi, când soarele dispărea după orizont, fiecare își

începea odihna bine meritată de munca seculară și slugarnică. De la apusul celei de-a șasea zi până la apusul celei de-a șaptea zi nu era permisă nici un fel de muncă, nici măcar adunarea bețelilor sau aprinderea focului.

Prin poruncă divină au pus ei de-o parte această zi pentru odihnă. Legea este enunțată în a patra dintre cele Zece faimoase Porunci, care i-au fost înmânate lui Moise pe Muntele Sinai. Oamenilor li s-a poruncit să își aducă aminte de ea, toate generațiile ce vor urma. „Amintiți-vă de ziua de sâmbătă ca să o păstrați sfântă, voi trebuie să slujiți și toată treaba trebuie să o faceți în cele șase zile. Însă a șaptea zi este un sabbat Dumnezeului vostru Iehova. Voi nu trebuie să faceți nici o muncă, nici voi și nici fiul sau fiica voastră, sclavul tău sau sclava ta și nici animalul ce pe lângă casa ta stă și nici oamenii care înăuntrul porților voastre sunt. Căci în șase zile Iehova a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele și în cea de-a șaptea zi El s-a odihnit. De aceea a binecuvântat Iehova ziua de sâmbătă și a făcut-o sfântă.” – Ex. 20:8-11.

Deși nici un fel de muncă nu trebuia să fie făcută în cea de-a șaptea zi, acest lucru nu înseamnă că era o zi pentru trândăvie. Din moment ce activitatea religioasă era potrivită pentru acea zi, preoții au continuat munca lor de sacrificare, ca în orice altă zi, cu excepția faptului că în loc de un miel, erau sacrificați doi miei. Ei au înlocuit cu pâine proaspătă cele douăsprezece bucăți de anafură din templul sfânt și au făcut circumcizii oricărui copil a cărui cea de-a opta zi pica sâmbăta. Aceasta a fost, de asemenea, ziua când o divizie de preoți își luau locul în templu pentru o săptămână de slujire. Astfel că, în timp ce era o zi de odihnă pentru oameni, era o zi de muncă pentru preoți. Îndeplinirea lor a slujirii lor grele religioase era în armonie cu aranjamentul sabbatului.

În loc să trândăvească, oamenilor li se cerea să participe la o convenție sfântă sau la o adunare pentru slăvire publică și pentru instruire. De fapt, ziua nu era ținută ca atare numai dacă era dedicată îndatoririlor slujirii personale și publice. În momentul în care sinagogile au fost înființate, aceste adunări erau convocate acolo. În fiecare zi de sâmbătă, atunci când oamenii se adunau, ei primeau sfaturi prin citirea publică a Cuvântului scris al lui Dumnezeu. Făcând referire la această practică, apostolul Pavel a spus: „Din timpuri străvechi, Moise are predicatori din oraș în oraș, căci el citit cu voce tare este în sinagogi, în fiecare sabbat.” (Faptele 15:21) Prin încetarea muncii seculare în cea de-a șaptea zi, oamenii Israelului erau liberi, nu numai să se odihnească, ci și să se roage, să fie instruiți de Scripturi și să se gândească la Creatorul lor și la lucrările Lui mărețe.

MAI MULT DECÂT UN SABAT

Explicația sabbatului ar fi incompletă fără menționarea sabbaturilor adăugate sabbatului celor șapte zile pe care Dumnezeu le-a poruncit oamenilor Lui aleși să îl respecte. A păstra sabbatul săptămânal și a nu păstra celelalte sabbaturi ar fi o încălcare sau o ignorare a legii lui Dumnezeu. Pe lângă sabbatul săptămânal, izraeliților le era cerut să celebreze Paștele, o dată pe an, pe 14 Nisan. Ziua de după Paște era o zi de sâmbătă care începea festivalul de o săptămână a pâinii nedospite. Ultima zi a festivalului era de asemenea o zi de sâmbătă. Cincizeci de

zile, după ziua oferirii de ofrande ale primelor fructe (Nisan 16), trebuia păstrată o altă zi de sabat, de odihnă, sărbătoarea săptămânilor sau Rusaliile.

Cea de-a șaptea lună era o lună deosebită pentru Israel. Prima zi era o zi de sabat și apoi, cea de-a zecea zi, ziua ispășirii, era din nou o zi de sabat. Apoi urma o altă zi de odihnă în cea de-a cincisprezecea zi a lunii, în momentul în care începea festivalul corturilor. Ziua care urma acestui festival de o săptămână era din nou o zi de sabat, atunci când nici un fel de muncă nu se făcea. Însă aceasta nu era tot. În fiecare al șaptelea an și al cincisprezecelea an erau pe tot parcursul anului zile de sabat, pe tot teritoriul, când era permisă odihna. Aceste multe zile de sabat făceau toate parte din respectarea sabatului pe care legea lui Dumnezeu o cerea poporului Israel. „Mai ales sabbaturile Mele le veți păstra.” – Ex. 31:13.

CÂND ERAU OFERITE

Instrucțiunile despre respectarea sabatului au fost date izraeliților din Egipt chiar înainte de a fi eliberați din sclavia Egiptului. Atunci când Dumnezeu le-a oferit instrucțiuni despre primul Paște, El a spus: „În prima zi [cincisprezece Nisan] trebuie să fie pentru voi o mare adunare și în cea de-a șaptea zi [Nisan 21] o sfântă adunare. Niciun fel de muncă să nu se înfăptuiască atunci. Numai ce fiecare suflet trebuie să mănânce, numai aceea trebuie pentru voi să fie făcut.” – Ex. 12:16.

Numai când izraeliții au fost înafara Egiptului și în drum spre Muntele Sinai, a spus Dumnezeu că ei trebuie să respecte o zi din săptămână ca sabbatul odihnei. Acest lucru s-a întâmplat când El a început să le dea mâncare în fiecare zi sub forma manei cerești miraculoase. „Iehova i-a spus lui Moise: „Aici sunt, aruncând pâine din ceruri pentru voi și oamenii afară să meargă și să adune porția lui de zi cu zi [...] Și în a șasea zi ei trebuie să pregătească ceea ce ei au adunat și trebuie să fie de două ori mai mult decât ceea ce au cules în fiecare zi.” Oamenilor, Moise le-a spus atunci: „Amintiți-vă că Iehova sabbatul vi l-a dat. De aceea în cea de-a șasea zi El pâinea pe două zile v-o dă.” – Ex. 16:4, 5, 29.

Instrucțiunile lui Dumnezeu, de aici, despre respectarea sabatului și ceea ce El a spus în Egipt cu privire la Paște, au slujit drept introducere a respectării sabatului de către poporul Israelului. Mai târziu, când legea sabatului a fost dată pe Muntele Sinai, ei au primit instrucțiuni mai detaliate despre respectarea acestor zile de odihnă.

ZIUA DE ODIHNĂ A LUI DUMNEZEU

Pentru că cea de-a patra poruncă din cele Zece Porunci, care vorbește despre sabbatul din cea de-a șaptea zi, menționează faptul că Dumnezeu s-a odihnit în cea de-a șaptea zi a creației, unele persoane deduc că sabbatul săptămânal a existat din timpul primului om. Ei își bazează argumentele pe faptul că Dumnezeu s-a odihnit, a binecuvântat și a sanctificat a șaptea zi a creației, despre care ei cred că era, practic, o zi de 24 de ore. Scripturile pe care se bazează atât de mult pentru a susține afirmația lor, este Geneza 2:3, care spune: „Dumnezeu a binecuvântat cea

de-a șaptea zi și a făcut-o sfântă, căci în ea, El s-a odihnit după toată lucrarea creată pentru binele omenirii.” Cu privire la această Scriptură, Robert Jamieson, în *Critical and Experimental Commentary* spune: „La acest pasaj facem referire ca la magna carta a Sabatului și ca la faptul ce stabilește clar că instituirea ei era contemporană cu creația omului.”

Însă, unde, în această Scriptură există vreo poruncă dată omenirii de a sărbători cea de-a șaptea zi a săptămânii ca sabat? Unde există măcar o sugestie că omul este implicat în ceea ce se spune acolo? Ceea ce noi descoperim este o confirmare a ceea ce Dumnezeu a săvârșit în ziua a șaptea a creației și nu o declarație a unei legi pentru om. Nici această Scriptură, și nici un alt text al Bibliei, nu spune, sau sugerează că respectarea sabatului a fost impusă lui Adam sau că el a respectat cea de-a șaptea zi a săptămânii ca o zi de sabat.

Nu există nicio îndoială că Dumnezeu a făcut o tăbliță pentru porunca sabatului săptămânal care a fost dată lui Moise, însă cum se poate aștepta ca cineva să respecte această poruncă înainte să fie dată? Nu este surprinzător, astfel să nu găsești vreun document ce atestă respectarea sabatului de către cineva, înainte de zilele lui Moise.

Este o greșeală să asumăm că Dumnezeu a binecuvântat și a sanctificat o zi de douăzeci și patru de ore în timpul în care s-a odihnit. Vorbind despre odihna lui Dumnezeu, la mii de ani după ce a fost înfăptuită, apostolul Pavel a sugerat că ziua de odihnă a lui Dumnezeu continuă până în această zi, fiind o lungă perioadă de timp. „Căci într-un loc a vorbit despre a șaptea zi astfel: ‚Și Dumnezeu s-a odihnit în cea de-a șaptea zi după marea Sa lucrare’ și din nou: ‚Ei nu vor începe odihna Mea.’ Să facem astfel tot posibilul să începem acea odihnă.” – Evr. 4:4, 5, 11.

Numărul șapte este adesea folosit în Biblie și se regăsește în Biblie până la sfârșitul ei. *The Popular and Critical Bible Encyclopedia* susține că rădăcina pentru cuvântul șapte evreiesc sugerează „ideea suficienței, satisfacției, deplinătății, întregimii, perfecțiunii, abundenței.” Ca atare, fiind șapte zile ale săptămânii creației prin acest fapt se indică întregimea sau perfecțiunea. Din moment ce ziua a șaptea a creației s-a dovedit a fi lungă de mii de ani, aproape 6,000 de ani trecând de la crearea lui Adam și din moment ce profeția Bibliei dovedește că noi trăim în timpul sfârșitului acestei rânduiri ticăloase, fiind precedată de cei 1,000 de ani plini de pace ai Regatului lui Cristos, este chibzuit să concluzionăm că această mare odihnă va fi întregită în ziua de odihnă a acestor 7,000 de ani ai lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că cea de-a șaptea zi de creație este însuși o săptămână de 1,000 de ani de zile. Pentru că numele lui Iehova va fi răzbnut în acest timp și pentru că scopurile Lui pentru pământ și pentru om se vor îndeplini în totalitate, ziua este sacră. Binecuvântarea ei făcută de Dumnezeu se va manifesta în cel de-al 1,000-lea an al stăpânirii lui Mesia.

A fost observat de câțiva rabini evrei, acum câteva sute de ani, că ziua de odihnă a lui Dumnezeu este alcătuită din de șapte ori 1,000 de ani. În 1626, Henry Ainsworth, l-a citat pe unul dintre ei în *Annotations upon the First Booke of Moses Called Genesis*, spunând: „Dacă vom interpreta a șaptea zi, a celor șapte mii de ani, care sunt lumea ce va veni, explicația este că, și El a binecuvântat, căci în anul

șapte mii, toate sufletele vor fi legate de mănunchiul vieții [...] astfel au grăit rabinii noștri cu o memorie înzestrată, în comentariile lor; Dumnezeu a binecuvântat cea de-a șaptea zi, Dumnezeu sfânt a binecuvântat lumea care va veni, care va începe în anul 7,000.” Lumea care va veni este regatul de 1,000 de ani al lui Mesia, un sfârșit potrivit al simbolicii săptămâni de 7,000 de ani, ce reprezintă existența omului pe pământ, pe parcursul zilei de odihnă a lui Dumnezeu. Va aduce omenirii odihnă după trudă și după legământul păcatului.

Astfel, putem vedea utilizarea lui Dumnezeu a numărului desăvârșit șapte. Săptămâna creației a fost alcătuită din șapte zile care au fost compuse, nu numai din ore, ci din 7,000 de ani fiecare. Acest lucru înseamnă că fiecare zi a creației a fost, o săptămână de 1,000 de ani de zile. Urmărind acest măreț tipar, poporul Israelului a primit o săptămână simbolică a zilelor unui an, iar fiecare al șaptelea an fiind o zi de sabbat, de odihnă, pentru popor. Aceasta ne aduce la săptămâna obișnuită de șapte zile, cea de-a șaptea zi fiind o zi de sabbat pentru poporul Israelului. Era normal, prin urmare, ca cea de-a patra poruncă să facă referire la săptămâna creației, a cărei o mică replică este săptămâna propriu-zisă.

Din moment ce ziua de odihnă a lui Dumnezeu era, așa cum ar fi trebuit, mult mai mare decât ziua care urmărește tiparul, de douăzeci și patru de ore, este o greșală să concluzionăm că binecuvântările Lui pentru această mare zi de odihnă însemna că toată omenirea era obligată să respecte ziua de sabbat de odihnă, la fiecare a șaptea zi.

PENTRU CINE

Este o liniște deosebită în Scripturi când vine vorba despre respectarea sabbatului de către oricare patriarh dinaintea lui Moise. Faptul că ei foloseau săptămâna cu șapte zile poate fi oferită de anumite persoane drept dovadă că ei sărbătoreau sabbatul, însă cum poate fi această afirmație acceptată ca un argument solid când nu există nici cea mai mică indicație că patriarhii considerau cea de-a șaptea zi ca fiind diferită de celelalte șase? Despre acest subiect, ia aminte la ceea ce este spus în *The Popular and Critical Bible Encyclopedia*: „Pe de cealaltă parte este din nou negat faptul că împărțirea timpului în săptămâni face vreo referire la sabbat. Împărțirea timpului în săptămâni, fiind una dintre cele mai vechi și universală, este una dintre cele mai clare invenții.”

Atunci când Dumnezeu i-a dat lui Noe porunci specifice după trecerea Potopului, aceste porunci au avut detalii precum, respectul pentru viață, mâncarea cărnii și abținerea de la sânge. Însă nu a fost deloc menționată respectarea sabbatului. Concluzia evidentă, ce trebuie trasă din această totală liniște despre subiectul dintre cele două milenii și jumătate dinaintea lui Moise, este că Dumnezeu nu a cerut respectarea sabbatului în tot acel timp. Nu era pentru patriarhi.

Respectarea sabbatului a fost cerută poporului Israelului, drept legământ dintre ei și Conducătorul lor ceresc, cu care au făcut acel legământ. Avem propria declarație a lui Dumnezeu despre acest legământ: „În șase zile trebuia munca făcută, dar în cea de-a șaptea zi este sabbatul odihnei... Între mine și fiii Israelului este un semn nemuritor.” (Ex. 31:15, 17) Nici un alt popor dinaintea zilelor lui Moise nu a fost

sanctificat sau pus deoparte pentru un scop sfânt asemenea izraeliților. Dumnezeu a cerut lucruri de la ei pe care nu le-a cerut de la alt popor. „Nu cu strămoșii noștri a făcut Iehova legământul, ci cu noi, toți cei care trăim astăzi.” (Deut. 5:3) Sabatul a fost un semn special al relației lor cu Iehova și un memento al răscumpărării lor din robia egipteană. „Domnul vostru Dumnezeu de acolo v-a scos cu o mână puternică și un braț deschis; de aceea Domnul nostru Dumnezeu ți-a poruncit să ții ziua sabatului.” – Deut. 5:15, *AT*.

Pentru neamul Israelului, a șaptea zi a săptămânii a fost un sabat divin, primit și păstrat pentru un timp necunoscut. Fiecare săptămână când trompeta anunța apropierea celei de-a șaptea zi, era o ocazie de bucurie, căci sabatul însemna înflorirea trupurilor lor și spiritului lor. Întreaga instruire și încurajare pe care o primeau de la citirile Scripturii, întâlnirilor sfinte și rugăciuni din acea zi i-a înălțat spiritual. Fiind un memento continuu a miraculoasei lor salvări din Egipt și a neobișnuitei lor relații cu Dumnezeu, ca și poporul lui ales, sabatul a atras atenția asupra marii zile de odihnă a lui Dumnezeu, sfârșitul căreia va îndeplini inițialul Lui scop pentru oameni. Precum a spus apostolul Pavel, sabatul a fost o umbră a lucrurilor care vor veni. A atras atenția asupra stăpânirii de 1,000 de ani a lui Cristos, care va duce omenirii supuse, binecuvântarea lui Dumnezeu de viață veșnică și pace într-o lume nouă. – Col. 2:16, 17.

Urmându-mi scopul în viață

de C. E. Frost

BROOKLYN Betel este casa mea și sunt fericit să spun că a fost așa în ultimii patruzeci de ani. Acesta este stupul activității cunoscut ca și sediul internațional al martorilor lui Iehova. Ce contrast cu viața de la ferma familiei noastre în apropiere de Brazil, Indiana. Acolo m-am născut în decembrie 1874, când Ulysses S. Grant se afla în al doilea mandat ca și președinte al Statelor Unite.

Mama și tata frecventau biserica metodistă și ne-au învățat și pe noi, copiii, acea religie. Când aveam aproximativ douăzeci de ani, o femeie predicator din grupul Sfințeniei a ținut o reluare în apropiere și m-am dus să ascult. Ea a discutat despre sanctificare și despre obținerea spiritului sfânt pentru ca noi să putem trăi liberi de păcat și siguri de mântuire. O afirmație mi-a atras atenția în mod deosebit: o persoană poate fi creștină fără să aparțină vreunei secte religioase. Și eu simțeam la fel. Mai târziu i-am cerut preotului metodist să-mi ștergă numele de pe lista lui de membri probatori. El mi-a replicat că atâta vreme cât duceam o viață creștină puteam rămâne un membru probator pe timp nedeterminat. La ceva timp după aceea un nou preot slujea în biserica noastră și am vorbit cu el. Și el își pierdea interesul în metodism și a fost de acord să-mi ștergă numele de pe listă. Preotul s-a alăturat grupului Sfințeniei.

DESCOPERIND VOIŢA LUI DUMNEZEU

Tatăl meu a decis că vom cumpăra o fermă adițională la aproximativ douăzeci și cinci de mile depărtare de gospodăria noastră. Planul lui era ca noi, băieții, să împărțim proprietatea și să îl ajutăm să o plătească. Nu aveam nicio obiecție asupra agriculturii și până la urmă m-au convins să merg cu ei.

Încă nu eram membru botezat al bisericii când i-am spus Domnului că dacă îmi va arăta care este voia Lui pentru mine, o voi face. Un predicator de la biserica United Brethren s-a întâmplat să aibă niște literatură biblică de la Societatea Turnul de Veghere, numită apoi Asociația Internațională a Studenților Bibliei. Nu era de acord cu ea în mod deosebit, însă acesta a fost primul meu contact cu publicațiile Societății și îmi amintesc că am vorbit cu mama lui despre ele. La puțin timp după aceasta, ne-a vizitat bunicul. A adus cu el o carte minunată scrisă de președintele Societății. Era intitulată „Planul divin al epocilor.” Ceea ce am văzut în acea carte m-a determinat să o citesc din scoarță în scoarță. Deși bunicul nu a vrut să aibă de-a face cu ea, mi-a spus unde pot scrie pentru a comanda una și în scurt timp aveam o copie. Spre marea mea încântare, fiecare întrebare primea răspuns detaliat. Înțelegerea voinței lui Dumnezeu pentru pământ și omenire a adus bucurie și satisfacție. Familia mea a devenit de asemenea foarte interesată.

Această veste bună din Cuvântul lui Dumnezeu era prea bună ca s-o țin doar pentru mine. Am comandat mai multe copii ale cărților societății și am început să le distribuie prietenilor și vecinilor, continuându-mi munca și la fermă. Unii predicatori și-au încurajat turmele să citească cărțile Societății. Alții i-au avertizat ca nu cumva să le cumpere sau să le citească deoarece erau „pline de greșeli.” Acest lucru a făcut plasarea lor ceva mai dificilă. Apoi un articol convenabil a apărut în *Turnul de Veghere* din vara anului 1904, instruind cititorii asupra diferitelor metode de a aborda oamenii cu literatura biblică. Când interesul era manifestat, eram chemați înapoi și aranjam „Dawn Circles”, sau studii biblice de grup. Punerea în funcțiune a acestor metode a adus binecuvântarea Domnului.

Același număr al *Turnului de veghere* ne-a spus că urma o convenție a Studenților Bibliei în St. Louis, Missouri, în 1-3 octombrie 1904. Am aranjat să particip. Amestecul cu peste o mie de oameni bine pricepuți în Scripturi a fost o deosebită plăcere. Mi-a plăcut în mod deosebit să-l ascult pe pastorul Russell vorbind. După ce au auzit prelegerea lui despre botez, o sută patruzeci și opt dintre noi au fost botezați. De atunci înainte am fost interesat să preiau munca de colportor ca și vocația mea creștină. Familia a fost de acord și mi-a dat un cadou generos de plecare pentru munca mea la fermă. Un prieten mi s-a alăturat și am început munca de colportori împreună în Indiana și Illinois. Timp de opt ani în acest serviciu am avut multe experiențe interesante, adeseori schimbând o carte pentru cină. Literatura nu era greu de plasat și am avut multă bucurie în răspândirea mesajului adevărului.

BETEL ȘI FOTO-DRAMA

Pastorul Russell că dacă prietenii vor veni vreodată al New York, ei ar trebui să considere Betel casa lor cât erau acolo. Cu lunile de iarnă apropiindu-se încet în

1913, am scris întrebând dacă era ceva muncă de făcut la Betel pentru aproximativ trei luni. Într-adevăr, era! 27 decembrie 1913 m-a găsit membru al familiei Betel. Dar chiar atunci Societatea pregătea unica foto-dramă a creației. Imaginile animate erau ceva cu totul nou, și bineînțeles, nu aveau sunet. Societatea se pregătea să sincronizeze cuvântări înregistrate și muzică odată cu diapozitivele pozelor și cu imaginile mișcătoare-poți spune că era un „vorbăreț.” Erau patru părți, fiecare de câte două ore. Portretiza cu însuflețire scopul lui Dumnezeu pentru omenire, de la pregătirea pământului pentru Adam până la sfârșitul mileniului lui Cristos. Circa douăzeci de seturi complete urmau să permită ca Drama să fie arătată în optzeci de orașe în fiecare zi. Am fost desemnat unui grup ce o arăta în America. A fost văzută de asemenea în locuri îndepărtate cum ar fi Australia, Noua Zeelandă și în multe părți ale Europei. Mi-a făcut plăcere să prezint Drama în America din ianuarie 1914 până în iulie 1915, iar apoi m-am întors la Betel.

Pentru a fi fericit la Betel o persoană nu trebuie să fie remarcabilă. Păstrarea vaselor de fier și a tigăilor curate era o muncă necesară și am socotit-o ca un privilegiu al serviciului să ajut la această muncă în bucătărie. Să fiu la Betel în orice calitate, să ascult discuțiile despre Biblie împărtășite de președinte și de corpul de guvernământ, cât și comentariile celorlalți membri ai familiei sediului central-toate acestea fac parte din bucuria vieții la Betel. Întotdeauna am prețuit-o. Nu că nu ar fi supărări și testări. Toți creștinii sunt examinați de către Iehova. Moartea pastorului Russell în octombrie 1916 ne-a făcut să ne întrebăm dacă lucrarea fusese terminată. Apoi, după ce fratele Joseph Rutherford a fost ales noul președinte al Societății, câțiva oameni egoiști au căutat să preia controlul Societății pentru glorie personală. Iehova nu le-a permis să reușească acest lucru și curând ei au plecat.

MOARTEA LUCRĂRII DE MĂRTURIE

Pe când primul război mondial era în al patrulea an de desfășurare, în 1918, s-au adunat alți nori. Extrem de iritați de lucrarea noastră, unii lideri religioși au împrăștiat o poveste falsă cum că Societatea nu era loială guvernului. Aceasta a fost tipul de minciună folosit împotriva lui Isus. Ca și El, noi eram complet neutri față de conflictele lumești și eram interesați doar de ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și de predicarea mesajului său îmbucurător pentru inimă. Acuzați pe nedrept de conspirație pentru a interveni în plan, doi dintre ofițerii Societății și unii asociați au avut parte de un proces prejudiciat, condamnați, le-a fost refuzată în mod ilegal cautiunea în timp ce făceau recurs și astfel, forțați să meargă în închisoarea federală din Atlanta, Georgia.

Noi, restul, eram șocați de toate acestea. Chiar și Betel a fost închis din cauza lipsei de cărbune. Sediul a fost mutat înapoi la Pittsburg și am fost cazați în case private. Am completat câteva comenzi pentru cărți și broșuri, însă pentru toate scopurile practice lucrarea a fost oprită. Moartea sa și încarcerarea fraților noștri credincioși m-au întristat foarte tare.

Apoi, după ce au îndurat nouă luni de pedeapsă nedreaptă, frații au fost eliberați printr-un ordin al unei dintre Curțile Supreme de Justiție ale Statelor Unite ale

Americii, care a dat dispoziții pentru permiterea cauțiunii împreună cu un recurs. În aprilie 1919, o curte federală de circuit a anulat condamnările nedrepte și i-a reabilitat pe deplin. M-am bucurat. Era ca și cum prin înviere, lucrarea a revenit la viață. Încă o dată m-am reîntors la misiunea mea de la Betel, unde erau multe de făcut în camera poștală, la împachetarea literaturii și la pregătirea cartoarelor pentru livrare.

EVENIMENTE MEMORABILE

Viața la Betel rezervă multe surprize captivante. Una dintre ele a fost nașterea noii reviste *The Golden Age*. Aceasta se întâmpla în 1 octombrie 1919. Acest jurnal de fapte și speranță a fost bine primit. Sub numele său prezent „Treziți-vă!” circulația sa în 1961 este de 3,200,000 de exemplare în fiecare număr în douăzeci și trei de limbi. Împreună cu alți membri din personalul sediului a fost un privilegiu să împachetăm acest jurnal și companionul său mai mare, *Turnul de Veghere* pentru livrare. Circulația sa curentă, după cum poate ați observat, este de 3.800.000 de exemplare pentru fiecare număr în cincizeci și opt de limbi. Împachetarea și trimiterea prin poștă a acestor reviste biblice au fost întotdeauna importante pentru membrii familiei Betel, care cunosc valoarea lor mare.

O persoană are nevoie de determinare pentru a sta în orice misiune și această determinare vine din aprecierea corectă a comorii de serviciu a acelei persoane. O sursă de putere și apreciere personală au fost convențiile Societății. Îmi amintesc convenția din 1922 de la Cedar Point, Ohio. La finalul discursului ațățător al fratelui Rutherford a fost mai mult decât aplauzele obișnuite. Am stat în spate, în spatele tribunei, și nu puteam vedea pancarta de treizeci și șase de picioare, a cărei dezvăluire adusesese asemenea aprobare. Era scrisă în trei culori, cu portretul lui Isus și sloganul „Anunțați Regele și Regatul.”

Organizația a început să facă chiar acest lucru. Plasarea de cărți din casă în casă a fost extinsă și duminica. În curând s-a simțit nevoia de mai multe facilități în Brooklyn. A fost o bucurie să vedem noua fabrică de tipărire deschisă pe strada Adams la numărul 117 în 1927. Desigur, aceasta însemna că era nevoie de mai multă forță de muncă și de mai multe locuri de cazare. Încrezători în faptul că frații dedicați se vor oferi voluntari pentru serviciul din Betel, Societatea a mai terminat o nouă casă Betel în 1927. Acolo, noi membri ai familiei au venit pentru a ni se alătura în lucrare.

Ținând pasul cu facilitățile ce se extindeau era lumina mereu-crescândă a cuvântului și scopului lui Iehova. Adoptarea numelui „martorii lui Iehova” a fost trăsătura esențială a anului 1931. Patru ani mai târziu am înțeles pentru prima dată că „marea mulțime” de la Revelația 7:9 (AV) este o clasă laică de bărbați și femei ce vor trăi pentru totdeauna pe pământ în noua lume a lui Dumnezeu. Pentru a duce mesajul aceloră însetați, Societatea a adoptat uzul fonografelelor portabile începând cu 1937. Acestea erau făcute aici la fabrică. Oamenii încă vorbesc despre ele.

Al Doilea Război Mondial nu a oprit lucrarea de mărturisire, deși era sub foc în multe țări. În timp ce războiul încă era în desfășurare, Societatea a deschis Școala

Gilead în nordul statului New York. Acest lucru a adus multe fețe noi la Betel, venind și plecând din școală. În 1950, a fost dedicată o altă fabrică și o adăugare la Betel. Mii de delegați au venit să ne viziteze în acel an în timp ce participau la prima convenție de pe stadionul Yankee.

Desigur, lunile care precedă marile convenții sunt foarte încărcate la sediu și pline de anticipare. Pregătirea pentru lansările viitoare de la convenții este unul din multele privilegii de la Betel, însă secretul este păstrat în rândurile departamentelor respective astfel încât doar cei direct implicați sunt la curent cu ce se produce. Nu este neobișnuit ca lansările de la convenții să ia prin totală surprindere membrii familiei Betel, atât de bine „învață fiecare să tacă și să-și vadă de treaba lui.”

În 1956 am întâmpinat terminarea clădirii cu treisprezece etaje pentru tipărirea *Turnului de Veghere* și revistei *Treziți-vă!* Din camera mea însoțită din Columbia Heights se putea vedea noua structură până de curând. Acum, peste drum de Columbia Heights 124 stă clădirea frumoasă a Societății cu douăsprezece etaje de internat, școală și sediu cu minunata sa curte verde. Prin acea curte vin membrii familiei și studenții Gilead grăbindu-se de la sau spre misiunile și cursurile lor. Acum că Gilead s-a mutat la Brooklyn și că membrii familiei o însoțesc în turul orașului bucuriile și privilegiile vin acum aici la noi, la sediu. Chiar acum gospodăria noastră numără peste șapte sute de oameni.

A fi la Betel reprezintă o mare recompensă în sine. Niciuna dintre însărcinările mele nu au fost ieșite din comun în mod deosebit. Dar cu siguranță a fost o încântare să mă aflu printre creștini devotați timp de patruzeci și șapte de ani și să iau parte la lucrare. Ca și David, aș prefera să fiu ușier în casa lui Iehova decât să trăiesc în corturile celor răi și să sprijin acest sistem muribund al lucrurilor. Betel este „o casă a lui Dumnezeu.” Nu există nicio îndoială în mintea mea despre aceasta. Acum sunt în al optzeci și șaptelea an al meu. Mâini mai tinere preiau munca aici, dar îi mulțumesc lui Iehova pentru că sunt unit cu ei în munca bucurătoare de a-L servi pe Suveranul Universal și aștept cu nerăbdare fericirea eternă în noua lume a lui Dumnezeu.

- De ce *New World Translation* la **Judecătorii 16:28**, diferită de alte traduceri, spune: „Domnule Iehova, ține-mă minte, te rog, și întărește-mă, te rog, doar de data aceasta, O Doamne, și lasă-mă să mă răzbun pe filistenii cu răzbunare pentru unul din cei doi ochi ai mei.” – E. B., Statele Unite.

Nota de subsol din *New World Translation* arată că versiunile *Septuagint* și *Vulgate* citesc diferit, ca și cum Samson s-a rugat ca cineva să-i răzbune cei doi ochi ai lui. Aceasta este ideea exprimată în versiunile romano-catolică și *King James*. Totuși, traducerea „lasă-mă să mă răzbun pe filistenii cu răzbunare pentru unul din cei doi ochi ai mei” este interpretarea literală a originalului evreu și este

interpretarea adoptată de multe versiuni moderne cum ar fi *Revised Standard* și cea a lui *Moffatt*. Chiar și *American Standard* are această interpretare într-o notă de subsol. Iar nota de subsol a *Emphasised Bible* a lui Rotherham: P. B. [Biblia policromă] (Moore): „să mă răzbun [...] pentru unul din cei doi ochi ai mei.”

Gândul lui Samson este că nici măcar răul pe care l-ar putea pricinui filistenilor prin dărâmarea templului lui Dagon peste capetele adoratorilor lui Dagon nu ar compensa în întregime pierderea ambilor ochi ai săi, ci doar pentru unul, relativ vorbind. După cum spune o notă de subsol din cărțile Soncino ale Bibliei despre acest verset: „Textul este capabil de o interpretare mai eficientă: ‘răzbunarea unuia dintre cei doi ochi ai mei.’ El simte că răzbunarea pe care intenționează să o aibă va fi doar parțială, însă e tot ce poate obține în circumstanțele date.”

- **Geneza 19:8 spune că fiicele lui Lot nu au avut relații cu niciun bărbat, dar cu toate acestea, Geneza 19:14 vorbește despre ginerii lui Lot, prin urmare soții fiicelor lui. Sunt convinsă că există o explicație rezonabilă. Ați putea armoniza aceste două versete în Întrebările voastre pentru cititori? – C. M., Statele Unite.**

Geneza 19:8 îl citează pe Lot ca spunând: „Am două fiice care nu au avut niciodată relații cu un bărbat.” Geneza 19:14 spune: „Prin urmare, Lot a început să vorbească cu ginerii lui care îi luaseră fiicele [...] Dar în ochii ginerilor lui el părea un om care glumea.” Aparent, cei doi bărbați despre care se spune că erau ginerii lui Lot erau doar presupuși gineri și prin urmare doar logodiți, însă nu căsătoriți cu fiicele lui Lot. Aceasta este în armonie cu faptul că fiicele lui Lot încă erau în casa tatălui lor. Dacă ele ar fi fost într-adevăr căsătorite, fără îndoială că ar fi stat în casele soților lor, deoarece în timpurile străvechi mirele ducea mireasa din casa tatălui ei în cea a lui.

În linie cu cele anterioare este explicația ce apare la nota de subsol din *New World Translation* de la Geneza 19:14. Arată că referirea la ginerii lui Lot care „îi luaseră” fiicele ar mai putea fi interpretată „care intenționau să îi ia” fiicele, deoarece verbul eвреiesc este aici la forma participială sau forma adjectivului verbal. Aceasta ar sublinia faptul că acești oameni erau presupuși gineri, nu reali, logodiți cu fiicele lui Lot, dar încă necăsătoriți cu ele.

TURNUL de VEGHERE

1 Iulie 1961

Nr. 13

Cuprins:

- ASOCIERILE CORECTE DUC LA VIAȚĂ - Pag.453
- IUBIREA DE APROAPE NU ESTE ÎNLOCUIITORUL
PENTRU IUBIREA DE DUMNEZEU - Pag.460
- NĂSCUT SĂ CREADĂ ÎN DUMNEZEU - Pag.462
- PĂZIȚI-VĂ ASOCIERILE DIN TIMPUL
SFÂRȘITULUI - Pag.467
- MANIFESTAREA UNITĂȚII TUTUROR
OAMENILOR DE BUNĂ-CREDINȚĂ - Pag.474
- TRĂDĂTORUL „SERV RĂU” ȘI
PROTOTIPURILE LUI - Pag.476
- EXPRIMĂRI ALE APRECIERII - Pag.481
- SINAGOGA – PRECURSOARE A ADUNĂRII
LOCALE CREȘTINE - Pag.482
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.487

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

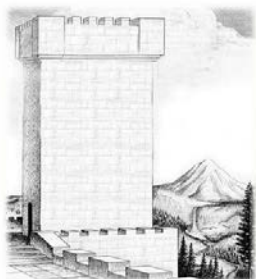
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

ASOCIERILE CORECTE DUC LA VIAȚĂ

„Acela care umblă cu înțelepții va deveni înțelept.” – Prov. 13:20.

OARE o bucată de argilă moale, care este presată peste o matriță, nu va păstra imprimată pe suprafața ei modelul matriței? Oare tiparul nu va modela argila în așa fel încât să arate similar cu matrița? Oamenii sunt ca argila. Gândirea, discursul și acțiunile lor pot fi influențate fie în bine, fie în rău de către anturajul lor. Ca și argila, ei devin asemănători cu aceia cu care se asociază.

² Dacă cei din compania ta au principii morale înalte și o dragoste pentru ceea ce este drept, întreaga lor influență va avea un efect bun asupra ta și se va reflecta în viața ta de zi cu zi. Pe de altă parte, dacă cei din compania ta au minți înguste, oare nu cumva și gândirea ta va fi trasă până la nivelul lor? Dacă ei sunt vicioși în discursul lor și fără scrupule în acțiunile lor, oare tu nu vei fi influențat să te comporti la fel? Nu vei fi tu modelat de către cei apropiați ție, să fii asemeni lor?

³ Prin asocierea ta cu o persoană înțeleaptă, poți absorbi ceva din înțelepciunea ei și poți aplica aceste lucruri în viața de zi cu zi. Asemenea companie îți poate fi benefică și poate reprezenta evitarea multor capcane ale vieții. Deși s-ar putea să nu-ți fie posibilă asocierea fizică alături de o persoană luminată, așa cum oamenii din primul secol i s-au asociat lui Isus Cristos și au ascultat de vorbele lui înțelepte, te poți alătura unei astfel de persoane prin intermediul scrierilor ei sau a mărturiilor scrise despre ea. Citind gândurile scrise mintea ta se asociază minții ei și vei putea beneficia de înțelepciunea ei. „Acela care umblă cu înțelepții va deveni înțelept.” – Prov. 13:20.

⁴ O sursă de încredere, de înțelepciune este Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Așa ai ocazia să te conectezi cu oameni luminați care au fost remarcați pentru credința și integritatea lor. Astfel vei găsi o expresie a gândurilor lui Dumnezeu, care te sfătuiește și te instruește bine. Citind

regulat Scripturile găsești cea mai potrivită companie pe care o poți obține. Permite-i înțelepciunii Creatorului să-ți modeleze gândirea în cel mai bun mod pentru tine. Acesta este tipul de asociere pe care ar trebui să o cauți, pentru că ea te poate conduce pe calea vieții veșnice. „Tu mă vei determina să aflu calea vieții” – Ps. 16:11.

⁵ Asocierile bune nu sunt atât de ușor de găsit ca și cele nefaste din cauză că trăim într-o lume care nu este devotată dreptății. Este o lume unde cei nelegiuți prosperă iar gândurile unui procent covârșitor de oameni sunt rele mereu. Aceasta este de înțeles în viziunea celui care este conducătorul invizibil al lumii. „Întreaga lume stă în puterea celui rău.” (1 Ioan 5:19) Este o reflexie a naturii lui blestemată. Din moment ce trăiești într-o lume viciată, este vital să fii prudent în alegerea celor care îți sunt în companie apropiată.

SEPARAT DE LUME

⁶ Opiniile majoritare și obiceiurile dintr-o comunitate sau națiune exercită o influență puternică formatoare de mentalitate care tinde să modeleze fiecare persoană pentru a se alinia majorității. Într-o societate necinstită, această influență nu acționează înspre binele tău și ar trebui să îi opui rezistență. Cu cât acest tip de comunitate îți este mai apropiată cu atât mai dificil îți va fi să-i combați forța care te modelează să i te asemeni. Conduita sigură este să te menții separat de ea și aceasta se poate face chiar dacă trăiești în ea. Sunt multe exemple în Scripturi care dovedesc faptul că acest lucru este posibil.

⁷ Familia lui Noe nu s-a risipit printre nelegiuții acelei vremi, căutând compania acelor oameni. Ei nu au beneficiat de pe urma unei astfel de asociații deoarece gândirea și acțiunile majoritare acelei ere nu erau spre zidirea omului cu dreptate ci spre decăderea lui. „Și deci Iehova a văzut că răutatea omului a devenit mare pe pământ și fiecare înclinare a gândurilor inimii sale este rea tot timpul.” (Gen. 6:5) Cum ar putea oamenii care iubesc dreptatea să găsească vreo plăcere într-o asociere apropiată cu cei ale căror gânduri sunt corupte mereu? Cum ar putea să fie prietenii celor ale căror acțiuni nelegiuite le urau? Familia lui Noe a urmat calea cea dreaptă ținându-se departe de lumea acelei vremi deși trăiau în sânul ei. Ei nu au permis opiniei majoritare să-i împingă la activități împotriva lui Dumnezeu. Ei s-au limitat la a se asocia cu cei care iubeau dreptatea și care puneau mai presus supunerea față de Dumnezeu. În cazul lor aceasta a însemnat o companie care s-a restrâns la un mic grup de opt persoane. Această dreaptă însoțire a dus la protejarea lor atunci când sistemul păcătos al lucrurilor din acele timpuri a fost distrus. Pentru ei a însemnat viața.

⁸ Pentru că grupul lor era mic, poate că ei s-au simțit restricționați în cercul lor de prieteni, dar cum ar fi putut ei să-și lărgească acest cerc incluzând persoane din acea lume cu care nu aveau nimic în comun? Ar fi fost periculos pentru ei să se fi întovărășit cu oameni care prefereau ticăloșia dreptății. Poate că trăiești într-o comunitate unde te găsești într-o situație similară. Poate că cei care iubesc dreapta ordine sunt puțini la număr, restricționează cercul de prieteni dar nu face nesăbuit ceea ce cu judecată sănătoasă a evitat casa lui Noe. Este mai bine să ai câțiva

prieteni a căror influență este bună decât să ai o mulțime de prieteni cu influență nefastă. Fii mulțumit cu cercul tău mic de prieteni a căror tovărășie are o bună înrâurire. Aceasta nu înseamnă că nu ar trebui să fii prietenos cu cei care nu iubesc calea cea dreaptă, ci înseamnă că ar fi mai cu minte să eviți însoțirea cu ei ca și cunoștințe apropiate sau prieteni.

⁹ Lot a fost un alt exemplu de cum este posibil să trăiești într-o comunitate viciată dar, în același timp să fii separat de ea. El a reușit să facă asta în timp ce trăia în infama Sodoma. Ca și iubitor al celor drepte nu a avut nimic în comun cu acei oameni. Cum ar fi putut să le caute compania lor când gândurile, vorba și viața lor cotidiană erau supărătoare pentru că erau nelegiuite? Lot „a fost foarte întristat de îngăduința cu care oamenii care sfidează legea petreceau în desfrâu – pentru acel neprihănit, ceea ce a văzut și a auzit în fiecare zi, în timp ce locuia în mijlocul lor a fost chinuitoare sufletului său prin fărâdelegile pe care le făceau” – 2Pet. 2:7, 8.

¹⁰ Cu asemenea dezgust pentru acei oameni, ar fi putut Lot să caute să fie acceptat ca unul dintre ei? Ar fi căutat el să fie o parte activă în comunitatea și activitățile lor? Din contră, s-a separat de ei așa cum strămoșul lui, Noe, s-a separat de nelegiuirii zilelor lui. Faptul că era separat pare să fie indicat de maniera în care l-au privit oamenii în momentul în care a fost vizitat de către cei doi îngeri materializați. În loc să-l considere pe Lot ca pe unul din comunitatea lor, ei au spus: „Acest singuratic a venit aici să locuiască pentru o vreme și totuși își permite să judece. Acum îți vom face ție mai rău decât lor.” (Gen. 19:9) Faptul că Lot a supraviețuit distrugerii Sodomei și Gomorei s-a datorat separării lui de comunitatea păcătoasă și nepermițând influenței ei negative să-l corupă.

¹¹ Separarea de lume a fost calea pe care a urmat-o și Isus Cristos. Deși El a umblat printre păcătoși, predicându-le, El nu a devenit parte din lumea lor. El nu a căutat compania celor fără iubire de Tatăl Său și nu a recomandat ca adepții Săi să o facă. Cu privire la ei, El a spus: „Ei nu sunt din aceasta lume așa cum Eu nu sunt din această lume.” (Ioan 17:16) El a dorit ca ei să-și mențină asocierile corecte ținându-se separat de lumea peste care Satan este stăpânul nevăzut.

POPORUL LUI ISRAEL

¹² Poporul lui Israel a format o comunitate unică care nu numai că a avut un set de legi drepte, dar l-a avut pe Dumnezeu ca Împărat nevăzut. A fost o comunitate sănătoasă alcătuită din oameni devotați închinării neîntinate la Suveranul Suprem al universului. Acel popor a fost separat de toate popoare ca posesiune specială a Domnului. „Sunteți voi, cei pe care Iehova, Dumnezeul vostru, v-a ales să deveniți poporul Său, o proprietate specială, dintre toate neamurile de pe suprafața pământului.” (Deut. 7:6) Această asociere apropiată cu Dumnezeu a fost cea mai bună asociere pe care o puteau avea.

¹³ Dumnezeu l-a binecuvântat pe izraeliți material și spiritual. Prin multele porunci excepționale pe care Le-a dat, El i-a ridicat moral, stabilind un standard înalt după care să trăiască. Acest lucru în sine i-a făcut diferiți de restul neamurilor depravate din jurul lor. Gândirea lor națională a fost orientată spre Dumnezeu și

legile Lui cele drepte. Astfel, presiunea majoritară în comunitatea lor spre conformitatea cu masa a fost bună. În zilele lui Moise, lor le-au fost date învățături sănătoase și li s-a purtat grija de conducători a căror judecată a fost dreaptă și a căror dragoste a fost Iehova.

¹⁴ Asocierea cu acea comunitate în timpul zilelor lui Moise a fost spre înălțarea cea bună și folositoare. Spre deosebire de Sodoma și Gomora, oamenii care au iubit calea cea dreaptă au putut participa și constitui o parte în activitățile sale fără teamă că vor deveni corupți sau că vor pierde favoarea lui Iehova Dumnezeu. Aceasta era o comunitate care oferea asocierile corecte. Mulți oameni buni care nu erau izraeliți au văzut asta și s-au făcut parte din ea.

¹⁵ Asocierea neobișnuită pe care izraeliții au avut-o cu Dumnezeu a însemnat binecuvântări pentru ei atât timp cât ei au continuat să stea aproape El. Urmând învățăturile Lui și supunându-se poruncilor Lui, ei au fost într-un fel, pe drumul vieții cu El, asemeni prietenilor care merg împreună pe același drum. Moise a vorbit despre asta când a spus într-un discurs aproape de finalul vieții sale: „Iehova vă va numi ca popor Său sfânt, așa cum v-a promis, pentru că voi continuați să păstrați poruncile lui Iehova, Dumnezeul vostru și pentru că mergeți pe căile Lui.” – Deut. 28:9.

¹⁶ Această expresie „să mergi cu Domnul” este folosită în alt loc în Biblie cu referire la credinciosul care a prețuit tovărășia cu El. Enoh și Noe sunt ambii menționați ca cei care au mers cu Domnul. (Gen. 5:24; 6:9) La fel este spus și despre seminția lui Levi la Maleahi 2:6: „Însăși legea adevărului s-a arătat a fi în gura lui, și nu s-a găsit nelegiuire pe buzele sale. În pace și în cinste a mers cu mine.” Acești oameni au ales cu înțelepciune tovărășia cu Înteleptul Înteleptilor, căci aceasta era calea către viață.

PRIETEN AL LUI DUMNEZEU

¹⁷ Deși Dumnezeu a favorizat poporul lui Israel, prietenia cu acesta nu este restricționată de naționalitate. Aceasta a fost reliefată de apostolul Petru: „Sigur vă spun vouă ca Dumnezeu nu este părtinitor, dar în fiecare neam, cel ce este cu frică de El și lucrează drept este plăcut în fața Lui.” (Faptele 10:34, 35) El nu limitează prietenii și este dispus să le extindă asupra tuturor celor care merg împreună cu El. Avraam a fost numit prieten al Lui Dumnezeu pentru că a avut credință și întotdeauna a prețuit prietenia apropiată cu Iehova. (Iac. 2:23) Oameni din toate neamurile și rasele care manifestă aceeași credință se pot bucura de prietenia lui Dumnezeu, și această prietenie înseamnă viață pentru toți cei care continuă să-L iubească. „Fericit este acela care îndură încercări, pentru că devenind îngăduit va primi coroana vieții, pe care Iehova a promis-o aceluia care vor continua să-L iubească.” – Iac. 1:12.

¹⁸ A căuta compania nelegiuitorilor este o metodă sigură de a pierde prietenia lui Dumnezeu. Izraeliții au fost avertizați despre acest moment și totuși au ignorat sfatul și la final au pierdut prietenia Lui. Ei sunt un exemplu clasic a ceea ce se întâmplă atunci când oamenii caută asocieri nepotrivite. Când ei erau încă la Muntele Sinai, Dumnezeu le-a poruncit: „Nu aveți voie să încheiați vreun

legământ cu cei ce locuiesc aceste pământuri.” Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că sunt în asociere apropiată cu acei oameni degenerați, asociere care ar fi exercitat asupra lor o influență nefastă. „Ei vor avea cu siguranță o legătură păcătoasă cu zeii lor și vor face sacrificii pentru zeii lor.” (Ex. 34:15) Dar izraeliții au ignorat porunca aceea și credința lor a fost coruptă. „Nu i-au ascultat nici pe judecătorii lor, și iată că au avut legământ păcătos cu alți zei și s-au închinat lor. Repede și-au întors fața de la calea strămoșilor lor care au ascultat poruncile lui Iehova.” – Jud. 2:17.

¹⁹ În loc să se țină aproape de Dumnezeu ca un prieten iubitor, ei s-au asociat cu canaanitilor, și, au fost modelați asemeni acelor oameni degradați. Cum ar fi putut Dumnezeu să-i mai considere prieteni când ei L-au nesocotit și I-au întors spatele ca să se închine la idolii odioși ai canaanitilor? Această tovărășie falsă a condus la distrugerea comunității religioase a neamului. „Din cauză că ei au părăsit legea Mea, pe care am pus-o înaintea lor și pentru că nu au ascultat de glasul Meu și nu L-au urmat, și au stăruit în a urma pornirea inimii lor și imaginile lui Baal, despre care părinții lor i-au învățat; [...] ‘Îi voi risipi printre neamuri pe care nici ei și nici părinții lor nu le vor fi cunoscut și voi trimite sabia după ei până când îi voi fi stârpit.’” – Ier. 9:13, 14, 16.

²⁰ O persoană care câștigat prietenia lui Dumnezeu și apoi caută tovărășia lumii și participă la faptele sale nelegiuite, va pierde prietenia Sa așa cum au pierdut-o și izraeliții. Pentru că lumea aparține marelui adversar al lui Dumnezeu, prietenia cu acesta îl face un dușman al lui Dumnezeu. „Oricine, prin urmare, vrea să fie prieten cu lumea, face din el un dușman al lui Dumnezeu.” (Iac. 4:4) Un prieten al lui Dumnezeu trebuie să fie la fel de separat de lumea aceasta coruptă, precum au fost Noe și Lot separați de lumea nelegiuită a zilelor lor.

ASOCIERILE CORECTE ÎNTRE CREȘTINI

²¹ Când Isus a predicat prin tot pământul Palestinei, mulțimile s-au adunat în jurul Lui să asculte cuvintele înțelepte care veneau din gura Sa și să fie martori la minunile Sale. Inimile unora dintre acei oameni au fost atât de mișcate de ceea ce au auzit și au văzut încât au și-au dorit să aibă compania Sa apropiată și au devenit discipolii sau ucenicii Lui. După ce ei au ales această asociere corectă, ar fi fost nepotrivit ca ei să caute compania scribilor păcătoși și a Fariseilor care în mod ipocrit susțineau că Îl servesc pe Dumnezeu în timp ce erau prieteni cu lumea Diavolului. Ei au păstrat asocierea corectă rămânând aproape de Isus. Influența lui cea fastă asupra gândirii lor a fost atât de marcantă încât, atunci când vorbeau, era evident ascultătorilor lor că ei erau prietenii Lui. „când au văzut sinceritatea lui Petru și Ioan, și au înțeles că ei erau oameni neînvățați și obișnuiți, au început să se mire. Și au început să-i recunoască pe ei ca pe cei care umblau cu Isus.” – Faptele 4:13.

²² Isus a oferit asocierea potrivită în momentul în care neamul Iudeilor era corupt de tradițiile păgâne și filosofia omenească. Conducătorii lor religioși erau departe de Dumnezeu, fiind mult mai interesați de țelurile lor egoiste decât de poruncile Lui. Aceia care au devenit luminați mergând alături de Isus au fost

susținuți de relația apropiată cu Tatăl, care era atât prețuită în zilele lui Moise. El i-a adus înapoi la închinarea fără de prihană a lui Dumnezeu, învățându-i cum să-L preamărească pe Creator în spirit și în adevăr. Prin sacrificiul vieții Sale omenești perfecte, El a deschis calea spre viață veșnică pentru toți cei care vin la El și umblă cu El așa cum El umblă cu Dumnezeu. „Eu sunt calea și adevărul și viața. Nimeni nu ajunge la Tatăl decât numai prin Mine.” (Ioan 14:6) „Darul pe care Dumnezeu îl face este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru.” – Rom. 6:23.

²³ Deoarece Isus nu mai umblă pe pământ întrupat, nu înseamnă că nu poți umbla cu El și te bucura de tovărășia Sa înălțătoare. Citind regulat din Scripturi, cuvintele Sale înțelepte te aduc în compania Sa, și urmând exemplul de devotament dumnezeiesc pe care El l-a dat poți umbla cu El ca și creștin sau adept. „Cristos a suferit pentru tine, lăsând pentru tine un model pe care tu să-l urmezi îndeaproape.” (1Pet. 2:21) Nu-i poți urma pașii îndeaproape dacă te afli în căldășie cu oameni care au minți viciate sau cărora le lipsesc iubirea și respectul pentru Cuvântul lui Dumnezeu. În loc să urmezi calea lui Cristos te vei găsi urmând calea lor.

²⁴ Pe lângă exemplul său și mărturia scrisă despre El, mai există mijloace prin care poți obține compania Lui. Aceasta este prin mijlocirea congregației creștine. El a spus: „Unde s-au întâlnit doi sau trei oameni în numele Meu, acolo voi fi și Eu, în mijlocul lor.” (Mat. 18:20) Asocierea apropiată cu congregația te aduce aproape de Cristos.

²⁵ Zidirea congregației creștine a început în timpul Cincizecimii, când spiritul lui Dumnezeu s-a revărsat asupra celor 120 de discipoli ai lui Isus. Ei erau uniți de interesul lor comun în Dumnezeu și Fiul Său și au fost legați de o dragoste comună de dreptate și de dorința de a merge pe calea lui Dumnezeu ascultându-i poruncile. Prin intermediul duhului sfânt care s-a pogorât asupra lor după înălțarea Lui, Isus a fost în mijlocul lor. El a fost cu ei, iar ei au fost uniți cu El. Au format o comunitate creștină care avea standarde morale înalte, respect pentru poruncile lui Dumnezeu și o determinare puternică să păstreze neprihănită credința.

²⁶ Asocierea cu această comunitate unică a fost foarte prielnică. A fost bine. A fost calea către viață. Trei mii de oameni au realizat aceasta de Cincizecime și s-au alăturat cu ceea ce s-a format ca nouă organizație. „Ei au continuat să fie devotați învățăturilor apostolilor și comunității, la masă și la rugăciuni.” (Faptele 2:42) Au strâns banii la un loc pentru ca să-i poată extinde șederea în Ierusalim după Cincizecime ca să învețe cât mai mult posibil de la discipolii lui Isus. Când s-au întors, în sfârșit, în orașele lor de origine, ei au urmat exemplul lui Isus predicând altora și astfel participând la creșterea congregației creștine.

²⁷ Aceeași congregație creștină, azi, oferă asocierea potrivită oamenilor care iubesc calea cea dreaptă. Aceasta nu se găsește în religiile creștinătății, pentru că membrii ei au urmat pașii lui Cezar și nu pașii lui Cristos. Mai ales din zilele lui Constantin, creștinătatea religioasă a fost tovarășul de încredere al conducătorilor acestei lumi înrăite. Ca și argila ea a fost modelată ca și prietenii pe care i-a protejat. De aceea nu ar trebui să fie nicio surpriză să citim despre inchizițiile lor înspăimântătoare și despre sângele pe care l-a vărsat pentru a-și îndeplini ambițiile

egoiste. În ciuda imaginii ei exterioare pline de credință, creștinătatea religioasă s-a demascat prin rezultatele ei și nefastele asocieri ca un dușman al Domnului. „Acești oameni sunt falși apostoli, vicleni lucrători, care se transfigurează în apostoli ai lui Cristos. Și nu e de mirare, pentru că Satan însuși se transformă în înger de lumină. Nu este deci, nimic minunat dacă servitorii lui se transformă, de asemenea, în misionari ai dreptății.” (2Cor. 11:13-15) Mascarada ei ca biserică creștină sau congregație o face un fals truditore care îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu în loc să-i aducă în tovărășie cu El.

²⁸ Congregația creștină de azi se găsește conectată îndeaproape cu societatea Lumii celei Noi a martorilor zilelor moderne ai lui Iehova, și nu cu creștinătatea. Acea societate este inseparabil unită cu ea. Aici este locul unde se găsește o comunitate care iubește calea cea dreaptă și care respectă poruncile lui Dumnezeu așa cum o făceau creștinii din primul secol. Aici este o comunitate care umblă cu grijă pe urmele lui Isus, ținându-se separată de restul lumii, așa cum și El s-a ținut, predicând public, așa cum și El a făcut-o, și căutând mai presus Împărăția lui Dumnezeu, așa cum și El a făcut-o. Aceasta este o comunitate care umblă cu Dumnezeu în timp ce trăiește într-o lume viciată. Aceasta societate internațională, în creștere, este alcătuită din cei drepti, dintre care mulți vor fi protejați în timpul sfârșitului sistemului actual pentru a moșteni pământul. „Cei neprihăniți vor stăpâni pământul și vor trăi veșnic pe el.” (Ps. 37:29) Cu ei vei găsi asocierile potrivite care conduc la viața veșnică.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1 – 3 (a) De ce pot fi oamenii comparați cu lutul? (b) Cum te poți asocia cu o persoană înțeleaptă și care sunt beneficiile?
- 4 Unde pot fi găsite cele mai bune asocieri?
- 5 De ce e mai ușor să găsești asocieri greșite decât asocieri neprihănite?
- 6 Cum poate o comunitate să exercite o influență care poate fi bună sau rea și care este calea sigură pe care trebuie să o urmezi într-o comunitate rea?
- 7, 8 (a) Ce exemplu vedem în gospodăria lui Noe, și ce problemă a creat cursul acțiunii lor? (b) Trebuie să ne arătăm ostili față de oamenii mondeni?
- 9, 10 Explică de ce Lot nu a putut fi o parte a comunității în care locuia.
- 11 Cum s-a menținut Isus separat de lumea în care trăia?
- 12 – 14 (a) De ce a fost poporul lui Israel o comunitate unică?
(b) Cum asigura aceasta asocierile neprihănite?
- 15, 16 (a) Ce înseamnă să mergi cu Dumnezeu?
(b) Dă exemplul de persoane care au făcut asta.
- 17.Cine poate fi prietenul lui Dumnezeu și în ce poate rezulta această prietenie?
- 18 – 20 (a) Cum poate fi pierdută prietenia lui Dumnezeu?
(b) Ce efecte au avut asocierile rele asupra poporului lui Israel?
- 21 De ce ar fi fost inconsistent pentru discipolii lui Isus să caute tovărășia scribilor și a fariseilor și cum au revelat influența lui asupra lor?
- 22 Cum au beneficiat cei care l-au urmat de asocierea cu Isus?

23, 24 Explică cum este posibil să ai o asociere apropiată cu Isus în zilele noastre deși nu mai este pe pământ?

25, 27 (a) Cum a fost adunarea creștinilor în primul secol unită, și de ce era asocierea cu ea atât de sănătoasă?

(b) Unde se găsesc asocierile neprihănite azi și de ce nu pot fi găsite în creștinătate?

28 Unde poate fi găsită în zilele noastre o comunitate care iubește neprihănirea și care sunt perspectivele celor care se găsesc în ea?

Iubirea de aproape nu este înlocuitorul pentru IUBIREA DE DUMNEZEU

RESPECTAREA unei legi nu vă permite să nu mai respectați și celelalte legi. De exemplu: Dacă conduceți un automobil, știți că trebuie să stați pe partea dreaptă a drumului (sau pe cea stângă, în funcție de țara în care locuiți), dar și că trebuie să respectați limitele de viteză și culorile semaforului. Nu vă așteptați să vă fie iertată viteza doar pentru că ați stat pe partea voastră de drum, și nici nu vă justificați prezența pe partea greșită a drumului pur și simplu pentru că nu ați avut exces de viteză și ați observat luminile semaforului. Corect?

Dar acest principiu de bază nu este întotdeauna respectat atunci când vine vorba de lucrurile spirituale, de religie, de închinare înaintea lui Dumnezeu. Un exemplu în acest sens implică două porunci importante de viață, pe care Isus Cristos le-a stabilit pentru urmașii săi: „Trebuie să-l iubești pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta și cu toată puterea ta” și, „Trebuie să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Tendința umană este să pună accent pe una dintre acestea și, din această cauză, să scuze neglijarea unei alte porunci, probabil inconștient. – Marc. 12:29-31.

Aceasta este o problemă comună în creștinism, să fii preocupat doar să arăți că îți iubești aproapele, pierzând din vedere în întregime porunca mult mai importantă, de a iubi pe Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul și puterea. Astfel, găsim mulți creștini bine-intenționați ocupându-se cu „evanghelia socială,” cu proiecte umanitare, cum ar fi bolile infecțioase, corupția politică, economică și relele sociale, însă dau puțină sau chiar deloc atenție primei și celei mai importante porunci, pentru a vedea dacă acest lucru este cu adevărat voia lui Dumnezeu pentru ei sau nu. Conștient sau inconștient, ei își justifică lipsa de iubire pentru Dumnezeu, demonstrând că ei au ceea ce consideră a fi iubirea de aproapele.

Tipic pentru acest tip de gândire este poemul popular atât de des citat și aprobat despre Abou Ben Adhem. Într-o noapte, el s-a trezit și a văzut un înger scriind într-o carte de aur numele celor care au iubit pe Domnul. Când l-a întrebat pe înger dacă numele lui era printre acestea și i s-a spus că nu este, el a spus: „Rogu-te, atunci, scrie-mă ca pe unul care îi iubește pe semenii săi.” Poemul merge mai departe și spune: „Îngerul a scris și a dispărut. În noaptea următoare a venit din

nou cu o lumină mare de trezire, și a arătat numele celor pe care dragostea lui Dumnezeu i-a binecuvântat, și iată! Numele lui Ben Adhem era în fruntea listei.” Cu alte cuvinte, iubirea de aproapele este superioară iubirii de Dumnezeu. Dar nu este așa. Dragostea pentru Dumnezeu este pe primul loc. Nu că iubirea față de aproapele poate fi neglijată, așa cum Apostolul Ioan subliniază, „Cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, nu poate fi iubitor al lui Dumnezeu, pe care nu l-a văzut.” – 1 Ioan 4:20.

Adevărat, cei care își iubesc aproapele pot susține că îl iubesc pe Dumnezeu și că acesta este modul în care o arată. Dar acesta este doar felul lor de a privi lucrurile. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că „aceasta este ceea ce înseamnă dragostea lui Dumnezeu, să luăm aminte la poruncile lui.” Astfel, dacă nu ne supunem cerințelor lui Dumnezeu nu putem pretinde că-l iubim. Adam poate că a gustat din fructul interzis din cauza afecțiunii sale pentru Eva, dar asta nu justifică sau scuză fapta sa neascultătoare. Apoi a fost regele Saul; acesta, ca să se apere, a folosit același argument. Atunci când s-a confruntat cu eșecul de a se supune poruncii lui Dumnezeu, acesta s-a scuzat spunând că s-a bazat pe ceea ce poporul lui Israel a vrut. Dar această explicație nu a servit ca justificare în ochii lui Dumnezeu. Pentru nesupunerea lui, regele Saul a fost respins de către Iehova Dumnezeu. – 1 Ioan 5:3; 1 Sam. 15:22, 23.

De asemenea, Regele Solomon. El a avut atât de multă „iubire de aproapele” pentru soțiile sale, încât a dat ordin pentru sprijinirea formelor lor de idolatrie, în cele din urmă dispărând iubirea pentru Iehova, Dumnezeul tatălui său David, cu toată inima, mintea, sufletul și puterea. „Iubirea sa pentru aproapele” i-a scuzat lipsa de iubire pentru Iehova Dumnezeu? Deloc! Ca rezultat, Regele Solomon, în ciuda înțelepciunii sale, în ciuda faptului că a construit templul lui Iehova în Ierusalim și că a scris aproape toate cartea Proverbelor din Biblie, precum și cartea Ecclesiastul și Cântarea Cântărilor, a murit neplăcut de Dumnezeu. – 1 Reg. 11:1-9.

Cu toate acestea, Isus Cristos nu a făcut această greșeală. El a recunoscut faptul că prima sa obligație era față de Tatăl său ceresc, să facă voia lui, să poarte mărturia numelui Său și a împărăției. Astfel, atunci când o singură dată, cu adevărat a hrănit mulțimea cu pâini și pești, „aceasta era gata să vină și să-l facă rege”, însă Isus „s-a retras din nou în munți, de unul singur.” Iubirea aproapelui l-ar fi putut face să adere la cererea populară, dar nu și dragostea lui de Dumnezeu, pentru că știa că aceasta nu era voia lui Dumnezeu, ‘împărăția lui nefăcând parte din acea lume.’ Cu toate acestea, așezându-l pe Dumnezeu pe primul plan, Isus a urmat cursul evenimentelor care în cele din urmă au dus la cel mai mare bine pentru omenire, pentru aproapele său, în timpul ce el a fost pe pământ, care va însemna readucerea Paradisului în noua lume a lui Dumnezeu. – Ioan 6: 15; 18:36, Luca 23:43.

Privită astfel, este clar că doar iubirea pentru aproapele, fără a lua în considerare scopul lui Dumnezeu, nu este suficientă. Ce anume îți cere dragostea lui Dumnezeu? Să mergem la biserică uneori? Să avem numele trecut în cartea bisericii și să ne plătim taxele? Deloc. Și mai ales nu, dacă ceea ce auzim sunt predici care nu au bază în ceea ce spune Biblia despre Dumnezeu și în cerințele

sale. Pentru a-l iubi pe Dumnezeu trebuie să ne familiarizăm cu el, altfel cum am putea iubi cu adevărat pe cineva despre care știm puțin sau nimic? El a făcut ca informații despre el să fie înregistrate în cele două cărți importante, Cartea naturii și Cartea cărților, Biblia, în special în acesta din urmă. Și din moment ce Biblia arată că avem nevoie de ajutor pentru a-l înțelege, iar Dumnezeu a oferit un astfel de ajutor, pentru a-l iubi pe Dumnezeu trebuie să profităm de acest ajutor. Citirea Bibliei fără să o înțelegem nu ne va ajuta să-l iubim pe Dumnezeu. – Faptele 8:30, 31.

Această Carte ne spune și care sunt cerințele lui Dumnezeu pentru noi în ceea ce privește conduita, asocierile și misiunea noastră în viață. Ascultând sfaturile conținute în ea, vom putea echilibra iubirea noastră pentru Dumnezeu cu iubirea pentru aproapele nostru într-un mod inteligent.

Născut să creadă

ÎN DUMNEZEU

De ce unii oameni cred și alții nu?

Oare oamenii de știință cred în existența lui Dumnezeu?

Tu de ce crezi în Dumnezeu?

OAMENII s-au născut ca să se gândească la Dumnezeu. Ei au fost creați pentru a se închina și a-l sluji doar pe Creatorul lor. Acest fapt este clar specificat în Biblie. (Ex. 20:2-5) Prin urmare, indiferent cât de mult încearcă unii oameni să-l respingă pe Dumnezeu din mințile lor, Dumnezeu are un mod de a veni în prim-plan în gândurile lor.

De exemplu, materialistii convinși, cum ar fi rusul Nikita Hrușciiov și alții, destul de des îl aduc în discuție pe Dumnezeu, chiar dacă ei susțin că nu sunt credincioși. Atunci când rachetele sovietice și sateliții pământului au pătruns în spațiul cosmic, Y. T. Fadeyev, editorul șef al departamentului științific ateist al revistei rusești *Science and Life*, a declarat într-un discurs: „Faptul că sateliții și rachetele nu i-au detectat pe Cel Prea Înalt, pe îngeri și așa mai departe, stă mărturie împotriva convingerilor religioase și întărește lipsa credinței în Dumnezeu.”

Cine aude acest lucru îi vine să râdă la puerilitatea unor astfel de argumente, pentru că ce om în toată firea s-ar fi așteptat ca rachete sau sateliți să caute creaturi supranaturale angelice sau să detecteze dovezi ale Duhului Atotputernic? Așa cum Isus Cristos a spus: „Dumnezeu este Duh, și cei care se închină lui trebuie să se închine cu spirit și adevăr.” Cu toate acestea, din acest raport rezultă evident că acești materialisti se gândesc la Dumnezeu, indiferent dacă cred în el sau nu. – Ioan 4: 24.

Conform unui studiu realizat de George Gallup, „nu mai puțin de 96% dintre cetățenii SUA intervievați cred în Dumnezeu.” În Marea Britanie procentul apare considerabil mai mic. Dintr-un număr de britanici care se consideră creștini integrii, 78% au declarat că au credință în Dumnezeu, chiar dacă nu sunt activi în religie în nici un fel perceptibil. Ateismul, cu toate acestea, nu este în creștere în Anglia; doar 6% din populație identificându-se ca fiind astfel.

Credința în Dumnezeu, ca și expresie care este în general utilizată în lume, nu înseamnă neapărat capacitatea de a explica existența sa sau scopul său. Reprezintă pur și simplu convingerea că există un Creator. Prea frecvent, mai ales în creștinism, există o concepție puternică despre Dumnezeu, care spune că a fost creat după chipul și asemănarea omului, contrar a ceea ce spune Biblia, că ‘omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.’ Poate la fel de tulburător este că „credincioșii” care cred în Dumnezeu, de multe ori nu au nici o idee despre cine este el. Ministrul prezbiterian Frank Lawson a declarat: Bunicul a crezut fără rezerve. „Fiul său de asemenea crede, dar nu este foarte sigur în ceea ce crede sau de ce. Întrebat dacă crede în Dumnezeu, el va răspunde, ‘Da’; întrebat de ce, nu va ști să răspundă.”

De ce, după aproximativ 2000 de ani de creștinism și aproximativ 1500 de ani de iudaism, Dumnezeu nu este real pentru americani și britanici, care în lume sunt printre cei care merg cel mai des la biserică? Lawson a arătat cu degetul dând vina direct pe biserică. El a declarat că bisericile l-au minimizat pe Dumnezeu și au ascuns oamenilor adevăruri ale Bibliei. Revista *Life*, în numărul din 30 martie 1959, spune că această stare de necredință există „parțial din cauza degradării seculare din biserică, care a devenit doar o altă ramură de prim rang a culturii democratice americane în loc să fie centrul său. Ce odată era camera de lucru a preotului este acum biroul său, și ca reprezentant ocupat al Evangheliei sociale, el este mai puțin un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu și mai degrabă un cetățean util, făcând orașul „un loc mai bun pentru a trăi.”

Fiziologul și biochimistul Oscar Walter Lundberg ne dă un alt motiv pentru care există atât de mult scepticism astăzi în privința existenței lui Dumnezeu. Acesta spune: „O negare a existenței lui Dumnezeu este uneori o politică stabilită arbitrar de către grupuri sau organizații influente social, sau de către stat. Teama de consecințele sociale, sau chiar de consecințele materiale, unde ateismul este un crez de stat, descurajează orice căsătorie activă a individului, având revelația lui Dumnezeu care se găsește în natură.” Alții, sunt papagali ai liniei de propagandă, care spune că cine crede în actul de creație din Biblie este de modă veche și fără fundament științific, că cei care cred în Dumnezeu fac parte din pătura celor needucați, neinformați, oameni simpli care nu cunosc altceva.

Pentru a risipi orice astfel de idee pentru totdeauna și pentru a construi credința în Cel Atotputernic și pentru a prezenta dovezi ale existenței sale, în acest document sunt transmise declarațiile și argumentele unor oameni de renume mondial, care explică de ce ei cred că există un Dumnezeu.

MOTIVELE PENTRU CARE UNII OAMENI CRED ÎN DUMNEZEU

Savantul-inventator Thomas Edison, când a fost întrebat despre punctul său de vedere, dacă există un Dumnezeu, a răspuns: „După ani de cercetare a proceselor din natură, nu pot pune la îndoială existența unei Inteligențe Supreme. Existența unui Dumnezeu poate, în opinia mea, să fie aproape dovedită de chimie.”

Teologul Toma de Aquino a dat un motiv care sprijină credința în existența lui Dumnezeu, pornind de la o premisă comună atât pentru credincioși cât și pentru atei, faptul că „unele lucruri sunt în mișcare.” ‘Mișcarea presupune o Putere care face lucrurile să se miște și care stă nemișcată; în mod similar, trebuie să existe o Primă Cauză nedeterminată de ceva, care posedă în sine motivul propriei existențe; existența unor ființe a căror inexistență este posibilă presupune existența unui Creator; etalonul perfecțiunii în univers presupune existența unui standard absolut, al unei Ființe perfecte.’

Omul de știință Sir Isaac Newton a avut de spus următoarele despre natură și Dumnezeu: „De unde vine faptul că natura nu face nimic în zadar; și de unde vine toată ordinea și frumusețea pe care o vedem în lume? [...] Cum se face că organismul animalelor a fost creat cu atâta artă și pentru ce scopuri au fost făcute părțile corpului acestora? A fost ochiul creat fără calificare în optică, sau urechea fără cunoștințe de acustică? [...] Și toate acestea fiind așezate fiecare la locul său, nu se trage concluzia că există este o ființă necorporală, vie, inteligentă?”

Matematicianul și chimistul John Cleveland Cothran spune: „Lordul Kelvin, unul dintre cei mai mari fizicieni din lume, a făcut următoarea declarație semnificativă: ‘Dacă crezi suficient de puternic, vei fi forțat de știință să crezi în Dumnezeu.’ Trebuie să mă declar în deplin acord cu această declarație.” Cothran afirmă, de asemenea: „Tărâmul material nu este capabil să se creeze pe sine și legile de guvernare, actul de creație trebuie să fi fost efectuat de către o entitate nematerială. [...] De aici concluzia noastră logică și inevitabilă este că creația nu numai că a avut loc, dar a apărut în conformitate cu planul și dorința unei persoane înzestrate cu inteligență supremă și cunoaștere (omnisciență), având și puterea de a realiza și menține totul conform planului (omnipotență). Acestea spuse, acceptăm fără ezitare existența ‘Ființei supreme spirituale, Dumnezeu, Creatorul și Conducătorul universului’, menționat la început. [...] Descoperirile care au avut loc în știință încă din vremea Lordului Kelvin i-ar permite să declare mai mult decât oricând emfatic: ‘Dacă crezi suficient de puternic, vei fi forțat de știință să crezi în Dumnezeu.’”

Existența unor elemente radioactive stabilește un început al creării pământului. Faptul că astfel de elemente radioactive, care se dezintegrează după o perioadă de timp, există încă, este o dovadă incontestabilă că Pământul nu a existat dintotdeauna, că a avut un început. Și din moment ce nici un lucru material nu se poate crea pe sine, și deoarece nici chiar cel mai înțelept om de știință nu va

argumenta că universul însuși s-a creat din nimic, toate acestea indică un singur lucru - Dumnezeu.

Zoologul Edward Luther Kessel dezvăluie câteva lucruri interesante despre o lege a termodinamicii, legea entropiei așa cum este adesea numită. Kessel spune: „legea entropiei susține că există un flux continuu de căldură de la corpurile mai calde la cele mai reci, și că acest flux nu poate fi inversat pentru a trece spontan în direcția opusă. Entropia este raportul dintre energia indisponibilă și cea disponibilă, astfel încât se poate spune că entropia universului este mereu în creștere. Prin urmare, universul se îndreaptă spre un moment în care temperatura va fi universal uniformă și nu va mai exista energie utilă. În consecință, nu vor mai exista procese chimice și fizice, și viața însăși va înceta să existe. Dar, pentru că viața este încă în desfășurare, și procesele chimice și fizice sunt încă în desfășurare, este evident că universul nostru nu a existat din totdeauna, altfel ar fi fost de multă vreme epuizat de energie utilă și și-ar fi găsit sfârșitul. Prin urmare, aproape neintenționat, știința dovedește că universul nostru a avut un început. Și în acest sens, se dovedește că Dumnezeu este adevărat, deoarece orice a avut un început, nu a început prin sine, ci a necesitat un Inițiator, un Creator, un Dumnezeu.”

Argumentul despre viața pe pământ și vârsta omului nu este încheiat. Jim Bishop de la ziarul *Washington Evening Star* a publicat o întâmplare interesantă: „Cu puțin timp în urmă, Dr. John Rosholt de la Universitatea din Miami, în colaborare cu dr. Cesare Emiliani, au elaborat un plan de vârstă bazat pe cantități minuscule de uraniu, care s-au depus pe fundul mărilor ca proactinium 231 și toriu 230. Uraniul necesită mii de ani pentru degradare, astfel, prin testarea cantităților găsite în sedimentele de pe fundul oceanului, poate fi determinată așa-numita perioadă caldă de pe pământ. Testele lor arată că dacă omul ar fi venit pe mare ca un pește cu două picioare, sau ca o maimuță, acest lucru ar fi avut loc acum 95,000 ani. Timpul este prea scurt pentru pești (sau maimuțe) ca să fi evoluat într-un om cu două picioare, cu – cel mai important – o voință proprie și capacitatea de a împărtăși cunoștințele următoarelor generații. În univers, 95,000 ani nu înseamnă nimic.” Creația este singura explicație logică pentru prezența omului, ceea ce demonstrează din nou existența lui Dumnezeu.

Gândiți-vă la universul magnific în care trăim. Uitați-vă la pământul nostru și marea varietate și complexitate de organisme vii care trăiesc pe el. Ar fi putut datorită șansei sau oricărei legi naturale cunoscute să fi fost construit din materie anorganică? Potrivit lui Bryant, Lecomte du Nouy, primul om de știință care a aplicat cu succes formule matematice la declarația legilor biologice, arată că „legile evoluției anorganice le contrazic pe cele ale evoluției vieții. El dă formule matematice pentru a demonstra că materia anorganică acționează în conformitate cu propriile legi și nu ar fi putut crea nici măcar o singură moleculă de proteine – darămite un organism viu, cu capacitate de reproducere. El susține că numai prin intervenția lui Dumnezeu s-a creat o punte peste prăpastia dintre anorganic și organic.”

BIBLIA ȘI DUMNEZEU

Nu numai că știința ne dă un motiv să credem în Dumnezeu, dar ne face să vedem și necesitatea unei revelații de la Dumnezeu despre el însuși. Biblia ne satisface această nevoie. Chimistul Roger J. Voskuyl spune: „Ca om de știință, este mai rezonabil pentru mine să cred într-un Creator decât într-un cosmos veșnic existent. [...] Nimeni nu-l poate ști în mod corect pe Dumnezeu doar din lumea naturală. Omul de știință poate lucra o veșnicie, și tot nu va ajunge să-l cunoască pe Dumnezeu și toate atributele Sale. [...] Omul este doar o ființă a Creatorului; prin urmare, omul nu poate învăța despre Dumnezeu investigând doar creația Sa, ci are nevoie de o revelație specială. Această revelație specială este Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost dat în Scripturi.”

Distinsul om de știință Warren Weaver a spus: „Eu cred că Biblia este cea mai pură revelație pe care o avem de la natura și bunătatea lui Dumnezeu.” Fizicianul și chimistul Oscar Leo Brauer scrie: „Este o Revelație Divină Specială. Un alt nume pentru aceasta este Biblia. Știința poate stabili că un act creator trebuie să fi avut loc la un moment dat, ceea ce implică existența unei Inteligențe Divine și a unei Puteri Divine. Știința mai poate stabili și că nimeni în afară de o Inteligență Divină nu ar fi putut fi Autorul sistemului extraordinar, complex și complicat de legi din univers. Dar numai Biblia poate identifica această Inteligență și Putere Divină ca fiind Dumnezeu, cei mai mulți dintre noi învățând despre El din copilărie - Dumnezeu care s-a revelat pe sine unic și suprem în Fiul Său, Isus Cristos.”

Biblia face ceea ce natura nu poate face. Natura doar susține dovezile circumstanțiale care arată că Dumnezeu există, dar Biblia îl cheamă pe Creator pe nume. „Aceasta este ceea ce Dumnezeu adevărat, Iehova, a spus, Creatorul cerului și Cel mare care l-a întins; Cel care a întins pământul și toate de pe el, Cel care a dat suflare oamenilor de pe el, și suflet celor care merg pe el. ‘Eu sunt Iehova. Acesta este numele meu; și nu voi da nimănui altcuiva slava mea, nici cinstea mea chipurilor cioplite’, (Isa. 42:5, 8) Psalmistul scria: „Ca oamenii să știe că tu, al cărui nume este Iehova, doar Tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul.” – Ps. 83:18.

Inspiratul apostol Pavel ne spune despre Iehova că ale sale „calități invizibile sunt în mod clar văzute de la crearea lumii încoace, deoarece ele sunt înțelese prin lucrurile făcute, chiar și puterea Sa veșnică și Divinitatea.” Psalmistul exclamă: „Cerurile declară slava lui Dumnezeu, și întinderea spune despre lucrarea mâinilor Sale. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el.” – Rom. 1:20; Ps. 19:1, 2.

Scara perfecțiunii evidentă în crearea universului implică existența unui standard absolut și a unei Ființe perfecte. Despre Iehova, Biblia spune: „Munca sa este perfectă.” „Dumnezeu este un Dumnezeu nu al dezordinii, ci al păcii.” Ordinea și construcția din univers sunt dovada acestui fapt. Prezența vieții vorbește despre un dătător de viață. Iehova este „sursa de viață.” – Deut. 32:3, 4; 1Cor. 14:33; Ps. 36:9.

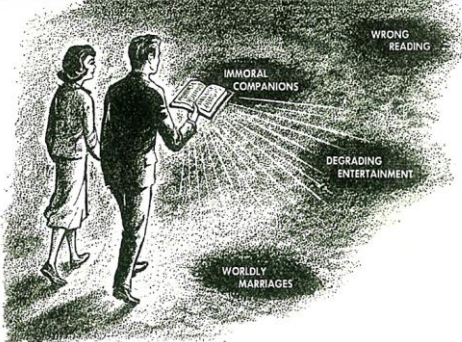
Un alt fapt care iese în evidență în natură este faptul că Dumnezeul nostru este un Maestru Creator care iubește frumusețea. Maiestatea răsăritului și a apusului de

soare, luna și stelele, florile și copacii, culorile minunate pe solzii unui pește și penele unui păsău ne spun că Iehova iubește frumusețea. (Ps. 104:24) Știm de asemenea că Iehova este un Dumnezeu iubitor, deoarece printre oameni găsim dragostea unei mame pentru copilul ei, dragostea reciprocă a bărbaților și femeilor. De asemenea, vedem că minciuna iese la iveală și nedreptatea primește o recompensa severă. Ne putem imagina aceste calități ca venind de la un Autor care nu știe nimic despre dragoste, dreptate și judecată? Nu, nu putem. Biblia ne spune că „Dumnezeu este iubire”, că „dreptatea și judecata au locul lor stabilit pe scaunul său de domnie.” – 1Ioan 4:8; Ps.97:2.

Nimic nu poate fi mai adevărat decât faptul că Dumnezeu este, atât în Biblie cât și în natură, atât de elocvent mărturisit. Prin urmare, cei care nu cred în Cuvântul lui Dumnezeu sunt pe bună dreptate numiți proști și sunt pe drept considerați de neiertat. – Ps.14:1; Rom.1:20.

PĂZIȚI-VĂ ASOCIERILE DIN TIMPUL SFÂRȘITULUI

„Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.” – 1Cor. 15:33.

LUMEA noastră modernă a ajuns la perioada culminantă din istoria omenirii, care a fost prezisă cu mult timp în urmă că va fi sfârșitul acestui sistem de lucruri lumești. Acesta este momentul despre care apostolul Pavel a vorbit atunci când a spus: „Cunoașteți acest lucru, căci în zilele din urmă, momente critice, greu să le faci față vor fi aici.” (2Tim. 3:1)

Ceea ce creștinii au găsit a fi deosebit de greu să-i faci față a fost influența din ce în ce mai proastă care intervine în societatea modernă. Ceea ce este degradat, degenerat, violent este în mod constant evidențiat în literatura populară, piese de teatru, filme, la TV și radio. Felul de a gândi în general al oamenilor, așa cum reiese din conversația lor de zi cu zi și din glume, este rău tot timpul. Influența unui astfel de mod de gândire nu-l ajută pe un creștin să aibă aprobarea lui Dumnezeu.

² Ignorând principiile bune din scripturi care învață dragostea pentru aproapele, oamenii din această lume se comportă ca lupii care se luptă între ei pentru a obține tot ce pot în detrimentul altora. Politica lor egoistă este de obicei exprimată în cuvintele „unul se mănâncă pe celălalt.” Pentru că slujitorii lui Dumnezeu în societatea Lumii Noi nu respectă practicile egoiste și imorale din lume, sunt ca niște oi în mijlocul lupilor. Blândețea lor și dorința de a trăi după standardele morale ale Cuvântului lui Dumnezeu îi fac să arate ciudat în ochii celorlalți

oameni. Apostolul Petru a vorbit despre acest lucru atunci când a spus: „Pentru că voi nu continuați să mergeți cu ei pe această cale a dezmațului, aceștia sunt nedumeriți și vă batjocoresc.” – 1Pet. 4:4.

³ Dacă ești un creștin dedicat în societatea Lumii Noi, este obligatoriu să-ți păstrezi integritatea în acest timp al sfârșitului și să nu-ți imaginezi că te poți bucura de compania lupilor din această lume fără a fi influențat de gândirea lor. Dacă nu ești atent la tovarășiile pe care le faci, poți ajunge să fii o oaie care acționează ca un lup. Apostolul Pavel a avut dreptate când a spus: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.” (1Cor. 15:33) Astfel de tovarăși pot mucegai ca argila transformându-vă într-un vas de lut dezonorant și stricând utilitatea dumneavoastră în organizația lui Dumnezeu.

⁴ Atunci când cauți tovarășia într-un grup de oameni, este o dorință naturală de a vrea să fii acceptat de ei ca făcând parte din grup. Acest lucru te obligă să gândești ca ei, să te porți ca ei și, în unele cazuri, chiar să te îmbraci ca ei. Mai ales persoanele tinere sunt deosebit de sensibile în această privință, deoarece aceștia se tem să fie diferiți de tovarășii lor. Dorința de a fi acceptat te poate băga în bucluc atunci când tovarășii tăi sunt persoane care nu-l iubesc pe Dumnezeu Iehova și care nu respectă standardele sale. Îtovărășirea lor este nesănătoasă spiritual și moral. Prin dorințele și slăbiciunile firii ei te vor ispiți în a face ceea ce știi că este rău. Observați ce a spus Apostolul Petru despre acest lucru: „Ei rostesc cu trufie vorbe de nimic, și prin dorințele cărnii și desfrânări ei îi atrag pe cei care tocmai au scăpat de oameni care îi induc în eroare.” – 2Pet. 2:18.

⁵ Pentru a-ți câștiga existența, este adesea necesar să-ți petreci multe ore în fiecare zi lucrând printre persoane care nu au dragoste pentru dreptate sau respect pentru standardele morale ridicate ale Cuvântului lui Dumnezeu. În timp ce asocierea cu aceste persoane nu poate fi evitată în timpul orelor de lucru, nu trebuie să te asociezi cu ei după orele de lucru. De ce să te pui în mod voluntar în contact cu gândirea lor negativă și clevetirea necurată? Acest lucru nu înseamnă că nu ar trebui să fii prietenos și amabil, dar fiind prietenos nu implică companie. Poți lucra printre ei, fiind prietenos și amabil, fără a căuta să fii acceptat în cercul lor, ca unul dintre ei.

REZULTATUL GÂNDIRII

⁶ Tovărășiile rele îți pot afecta gândirea. Ele te pot abate de la standardul ridicat al Scripturilor la standardul scăzut al lumii. Din cauza slăbiciunilor carnale este mai ușor ca gândirea ta să fie influențată de ceea ce este rău decât de ceea ce este bine. Cursul înțelept este să se recunoască acest fapt și să se evite influențele rele de la început. Pune-ți la adăpost gândirea, ca aceasta să nu se îmbolnăvească din cauza raționamentului lumesc, altfel ce protecție ai față de ceea ce este rău? Cum vei fi în stare să-ți continui mersul pe calea îngustă care duce la viață? Permițând tovarășiilor lumești să-ți influențeze gândirea, te-ai putea trezi mergând cu ei, de-a lungul drumului larg, spre moarte.” Du-te prin poarta cea strâmtă; pentru că larg și spațios este drumul care duce la distrugere, și mulți sunt cei merg pe el; întrucât

îngustă este poarta și înghesuit este drumul care duce la viață, și puțini sunt cei care îl găsesc” – Mat. 7:13, 14.

⁷ Puterea scutului credinței depinde de gândirea ta. Când ajunge pe un drum greșit, puterea slăbește și scutul scade treptat. Permițându-i minții tale să continue pe acel canal greșit ai putea pierde în totalitate puterea scutului credinței, lăsându-te expus la îndochinări lumești. Ai putea deveni apoi ca o scroafă spălată care se întoarce să se tăvălească în mocirlă – 2Pet. 2:22.

⁸ Când îți pierzi credința, pierzi cel mai bun și cel mai important lucru din viață. Fără ea nu poți fi plăcut lui Dumnezeu. (Evr. 11:6) Tovarășii răi pot avea ca obiectiv distrugerea credinței tale, deoarece dorința ta de a face ceea ce este bine îi face inconfortabil de conștienți de răutatea lor. În loc de reformare, ei preferă să te corupă ca să fii ca ei. Dacă nu îți pui la adăpost gândirea, pierderea credinței te poate prinde cu ușurință. Asupra acestui lucru ne avertizează apostolul Pavel în Evrei 12:1, unde vorbește despre păcatul care cu ușurință te prinde. Nu-i deschide calea prin asociere cu tovarăși răi.

⁹ Persoanele singure care nu locuiesc în propria casă, consideră de multe ori că este avantajos din punct de vedere financiar să împartă o cameră cu o altă persoană singură. Atunci când un creștin dedicat consideră acest lucru necesar, el va face o greșală gravă dacă acesta alege să locuiască cu o persoană lumească care nu îi împărtășește dragostea pentru Dumnezeu și standardele drepte ale Scripturilor. Un astfel de contact apropiat cu o persoană a cărei gândire nu este Scriptural bună poate fi o influență corupătoare pentru el. Ar fi mai bine pentru el să stea singur decât cu cineva care ar putea fi o influență proastă continuă asupra modului său de gândire.

¹⁰ Având alături Cuvântul lui Dumnezeu și oameni care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu vei fi ajutat să-ți dezvolți capacitatea de gândire, dreaptă și cu verticalitate. Te va proteja, făcându-te să recunoști ceea ce este periculos pentru credința ta și ajutându-te să știi ce este rău și ce este bun în ochii lui Dumnezeu. „Atunci când înțelepciunea intră în inima ta și cunoașterea în sine devine plăcută sufletului tău, capacitatea de gândire în sine va veghea asupra ta, discernământul în sine te va proteja, pentru a te lua de pe calea cea rea, de lângă omul care vorbește lucruri stricacioase, de lângă cei care părăsesc căile neprihănirii ca să umble pe căile întunericului.” – Prov. 2:10-13.

¹¹ Din moment ce gândirea ta joacă un astfel de rol vital în sănătatea ta morală și spirituală, ar trebui să fii selectiv cu privire la ceea ce hrănește mintea. Deoarece există multe lucruri pe care le poți mânca, dar care sunt rele pentru corpul fizic, la fel există multe lucruri scrise, care sunt rele pentru minte, care îți otrăvesc gândirea. Filozofia lumească, teoretizarea și critica superioară care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu nu-ți pot construi credința, înțelepciunea sau respectul pentru standardele morale înalte. Ei plantează semințe de îndoială care pot crește ca iarba diavolului care în cele din urmă îți sufocă și sugrumă credința, lăsându-te fără credință și speranță. O astfel de literatură este produsul sistemului de lucruri al lui Satan și are ca obiectiv desprinderea ta de ancorarea biblică, astfel încât vei pluti fără țintă „aruncat de valuri și transportat încoace și încolo de fiecare vânt de

învățătură, prin intermediul vicleniei oamenilor, prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire.” (Efes. 4:14) Apostolul Pavel a avertizat cu privire la o astfel de filozofie a oamenilor când a spus: „Aveți grijă: s-ar putea să existe oameni care să vă fure ca pe o pradă prin filozofie și înșelăciune deșartă după datina oamenilor, după lucrurile elementare ale lumii și nu după Cristos.” – Col. 2:8.

¹² De ce să te întovărășești cu mari critici ai Bibliei și cu atei, ale căror scrieri pot doar distruge? De ce să-ți hrănești mintea cu nebunia persoanelor lipsite de sens, care au spus în inimile lor: „Iehova nu există”? (Ps. 14:1) De ce să te întovărășești cu autori a căror gândire produce scrieri sordide, care amplifică corupția lumească, practicile necurate și crimele? De ce să-ți hrănești mintea cu felul lumesc de a gândi care te distruge? Arată preocupare atât asupra sănătății mentale și spirituale cât și asupra celei fizice, fiind selectiv în ceea ce citești și în divertismentul vizual pe care îl urmărești.

ALEGEREA SOȚULUI

¹³ Când Iacov a căutat o soție, el nu a mers la fiii lui Het cum a făcut Esau sau la oricare dintre celelalte popoare din jurul său care nu se închinau lui Iehova Dumnezeu. În schimb, a mers la casa lui Laban, fratele mamei sale, pentru a găsi o soție dintre oameni care se închinau Dumnezeului lui Avraam. Înțelept a procedat și Avraam atunci când a ales o soție pentru Isaac, tatăl lui Iacov. Avraam i-a zis slujitorului său: „Trebuie să te juri pe Iehova, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului, că nu vei lua o nevastă fiului meu din fetele canaanitilor, în mijlocul cărora locuiesc, ci vei merge în țara mea și la rudele mele și cu siguranță vei lua o nevastă fiului meu, lui Isaac.” (Gen. 24:3, 4). Acești oameni au stabilit un bun exemplu prin încercarea de a face bune asocieri în uniunea căsătoriei.

¹⁴ Întrucât tovarășii răi pot să exercite o influență nesănătoasă asupra modului tău de gândire, un partener de căsătorie necredincios ce poate face? Influența acestuia oare nu este rea? O astfel de persoană nu ar fi o sursă constantă de probleme, făcând dificilă urmarea voinței lui Dumnezeu? Evident, Avraam și Iacov așa au gândit și au evitat femeile hitite și canaanite. Secole după acele vremuri națiunea lui Israel a fost avertizată împotriva căsătoriilor cu persoane de acest fel, care nu se închină lui Iehova. Ei au fost obligați să urmeze exemplul dat de Avraam și Iacov. „Nu trebuie să faceți alianță de căsătorie cu ele. Să nu o dai pe fiica ta fiului lui, și pe fiica lui nu trebuie să o iei pentru fiul tău. Căci ar întoarce pe fiul tău de la mine și vor servi cu siguranță altor dumnezei, și mânia lui Iehova s-ar aprinde împotriva ta și te-ar nimici îndată.” – Deut. 7:3, 4.

¹⁵ Izraeliții nu au reușit să asculte de porunca lui Dumnezeu și au eșuat în a urma exemplul înțelept al lui Isaac și al lui Iacov, înaintașii lor. Ei au luat în considerare propria înțelegere și s-au amestecat cu păgânii în Țara Făgăduinței, prostește căsătorindu-se cu ei. „Și fiii lui Israel au locuit în mijlocul canaanitilor, al hetitilor, al amoriților, al ferezitilor, al heviților și al iebusiților. Le-au luat pe fiicele acestora de soții pentru ei, iar pe fiicele lor le-au dat fiilor acestora și au început să le slujească dumnezeilor lor.” (Jud. 3:5, 6) Relele lor asocieri le-au

corupt bunele obiceiuri și i-au îndepărtat de Creatorul lor, așa cum au fost dinainte avertizați.

¹⁶ În ciuda înțelepciunii lui Solomon, el a făcut greșeala de a lua soții care se închinau altor dumnezei. În timp, acestea au reușit să-i sucească mințile lui Solomon, astfel că a preluat formele lor false de închinare și și-a încheiat domnia cu mânia orbitoare a lui Dumnezeu împotriva sa. Dacă o întovărășire rea a putut face un om de înțelepciunea și măreția lui Solomon să cadă din grațiile lui Dumnezeu, nu ți s-ar putea întâmpla același lucru și ție? Crezi că ești mai înțelept decât Solomon și că te poți căsători în afara societății Lumii Noi fără a-ți periclita poziția în ea? Te înșeli singur dacă crezi că poți.

¹⁷ Neemia a recunoscut pericolul de a lua un partener care nu are dragoste pentru Dumnezeu și i-a muștrat pe izraeliți, care s-au întors din captivitate în Babilon pentru a face acest lucru. Unii au urmat exemplul lui Solomon și nu pe cel al lui Iacov. „Nu trebuie să le dați pe fiicele voastre după fiii lor, și voi nu trebuie să le acceptați pe fiicele lor pentru fiii voștri sau pentru voi înșivă. Nu din această cauză Solomon, regele lui Israel, a păcătuit? Și dintre multele popoare, s-a dovedit a nu fi un alt rege ca el, și iubit de Dumnezeu, astfel că Dumnezeu l-a făcut rege peste tot Israelul. Chiar și pe el nevestele străine l-au făcut să cadă în păcat.” – Neem. 13:25, 26.

¹⁸ Dacă ești singur și te gândești la căsătorie, de ce să pui în pericol relația pe care o ai cu Iehova Dumnezeu repetând greșelile făcute de izraeliți și de către regele Solomon? De ce să te căsătorești cu cineva care poate fi comparat cu canaaniiți din cauza lipsei credinței? Dacă nu poți găsi partenerul de căsătorie așteptat, dedicat lui Dumnezeu la fel ca tine, așteaptă până când îl vei găsi. Nu-ți pune în pericol integritatea de creștin devenind înjugat cu un necredincios. „Nu deveni inegal înjugat cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau ce frăție este între lumină și întuneric?” (2Cor. 6:14) Țineți seama de sfatul înțelept din Scripturi de a te căsători „numai întru Domnul.” – 1Cor. 7:39.

¹⁹ Un bărbat care este deja căsătorit atunci când devine slujitor dedicat al lui Dumnezeu nu trebuie să încerce să rupă relația de căsătorie, deoarece partenera sa nu are credință. El este legat de partenera de viață și trebuie să continue să trăiască cu ea. Situația sa poate fi dificilă, dar trebuie să își dea toată silința, făcând tot posibilul să-și construiască credința și puterea spirituală. (1Cor. 7:12, 13) Persoanele necăsătorite pot evita astfel de probleme fiind atente la alegerea pe care o fac atunci când își aleg partenerul de căsătorie.

AVEȚI GRIJĂ LA TOVĂRĂȘIILE PE CARE LE FACEȚI

²⁰ Atâta timp cât vă aflați în timpul sfârșitului acestui sistem de lucruri vechi și trebuie să trăiți într-o lume coruptă, nu puteți fi niciodată prea precauți cu privire la tovarășiile pe care le faceți. Este destul de dificil să rămâneți pe calea îngustă spre viață, fără a face un pas și a nu fi în pericol să încheiați tovarășiile rele. Când ați intrat în societatea Lumii Noi și ați început să mergeți cu Dumnezeu pe calea îngustă spre viață, a trebuit să faceți multe schimbări care au fost spre binele vostru. Apostolul Pavel a vorbit despre acest lucru atunci când a spus: „Nu mai fiți

în pas cu acest sistem de lucruri, ci transformați-vă schimbându-vă modul de a gândi, pentru a vă putea dovedi buna, plăcuta și completa voie a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2) Acum, că v-ați transformat mintea de la o gândire lumească la una biblică, nu vă întoarceți la lumea veche pentru tovarăși sau pentru un partener de căsătorie. Nu a vorbit Isus despre oamenii lumești ca fiind morți spiritual atunci când a spus: „Lăsați morții să-și îngroape morții”? (Mat. 8:22) Toți cei care au început să meargă pe calea îngustă spre viață sunt spiritual în viață în ochii lui Dumnezeu; întrucât cei care merg pe calea largă spre moarte sunt morți spiritual în timp ce trăiesc. Atunci, de ce ar trebui cei vii să caute o tovarășie strânsă cu cei morți?

²¹ Amintiți-vă în orice moment că sunteți ca lutul și că persoanele pe care le aveți ca tovarăși își lăsa amprenta pe felul vostru de a gândi. O lungă tovarășie cu gândirea, vorbirea și acțiunile lor vă poate influența să deveniți ca ei. Dacă aceștia sunt tovarăși răi, vei fi influențat să li te alături în conduita lor greșită și gândirea deformată. Nu fiți orbi la pericolul întovărășirilor rele. Țineți seama de sfatul bun din Cuvântul lui Dumnezeu și învățați din ceea ce i s-a întâmplat națiunii lui Israel și lui Solomon, pentru că nu au avut grijă la tovarășiile pe care le-au făcut.

²² Căutați să faceți tovarășii bune stând aproape de societatea Lumii Noi. Mai bine întovărășiți-vă cu frații voștri spirituali decât cu cei necredincioși. Întâlnirile săptămânale congregaționale și activitatea cu frații spirituali în cele ale preoției, oferă oportunități pentru a face acest lucru, precum și circuitele și întâlnirile regionale. Aici este locul unde ar trebui să căutați prieteni și viitori parteneri de căsătorie. Aici este locul unde veți găsi tovarășii bune, care sunt o influență bună pentru voi, care vă ajută să vă protejați capacitatea de a gândi și care vă sprijină să mergeți cu Dumnezeu pe calea îngustă spre viață.

²³ Nu permiteți atractivității fizice a persoanelor lumești să vă atingă și să doriți să fiți tovarăși cu ei. Frumusețea fizică este doar la suprafață. Ceea ce contează se află în suflet. Fără îndoială, oamenii din zilele lui Noe depășiseră cu mult această generație ca și frumusețe fizică, însă inimile lor erau rele. Aceștia erau atât de urâți spiritual încât nu erau vrednici să mai trăiască. Așa că atunci când căutați un partener sau un prieten, priviți dincolo de suprafață. Căutați frumusețea spirituală.

²⁴ Folosiți Biblia ca bază pentru a stabili dacă o persoană este un tovarăș potrivit sau nu. A se vedea dacă gândirea și acțiunile sale sunt în armonie sau nu cu ea. Are respect pentru standardele scripturale de neprihănire? Face un efort sincer pentru a aplica principiile scripturale în viața sa de zi cu zi? Pune interesele lui Dumnezeu pe primul loc în viața sa? Are atitudinea manifestată de David: „Pentru a face voia ta, Dumnezeule meu, am încântarea, și legea ta este în adâncul inimii mele”? (Ps. 40:8) Se dedică slujirii lui Dumnezeu? Acestea și alte întrebări le puteți pune chiar dumneavoastră. Când vedeți că acțiunile sale și atitudine mentală sunt scriptural bune, puteți fi siguri că întovărășirea cu această persoană este una bună.

²⁵ Nu persoana a cărei minte este interesată de lucrurile lumești vă poate ajuta să fiți printre cei care vor supraviețui sfârșitului acestei lumi vechi. Aceasta te va împiedica, nu te va ajuta să mergi pe calea îngustă care duce la viață în lumea cea

nouă a lui Dumnezeu. Dacă mențineți o relație strânsă cu astfel de persoane în acest moment al războiului lui Dumnezeu, a Armagedonului, aveți mari șanse să nu ajungeți pe cealaltă parte. Așa cum cele șapte persoane care au supraviețuit potopului lui Noe au avut grijă ce tovarăși și-au făcut în timpul sfârșitului acestei lumi, așa și voi trebuie să fiți atenți la relațiile pe care le aveți în timpul sfârșitului acestei lumi.

²⁶ Aveți perspectiva vieții veșnice înaintea voastră, pe un pământ care va fi liber de răutatea și corupția care domină lumea de azi. Dacă vă bucură această perspectivă și așteptați cu nerăbdare viața neprihănită care este biblic promisă pentru viitor, de ce să încercați să găsiți plăcere sau companie în niște persoane care contribuie la a face această lume locul nelegiuit care este? De ce să căutați ca prieteni persoane care nu vor avea loc în noua lume a lui Dumnezeu? Nu vă puneți în pericol viitorul cu astfel de relații rele. Umpleți-vă mintea cu ceea ce este bun și zidiți-vă credința fiind selectivi cu persoanele pe care le alegeți să vă fie tovarăși apropiați, cu ceea ce citiți, cu divertismentul vizual la care vă uitați și în conversațiile pe care le auziți. Păstrați relații bune cu Iehova Dumnezeu și protejați-vă integritatea creștină căutând relații bune în această perioadă a sfârșitului.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce găsesc creștinii în lumea modernă care le provoacă dificultăți?
2. Cum se poartă oamenii lumii și de ce creștinii le par ciudați?
3. De ce este imperativ în zilele noastre să veghezi asupra asocierilor tale?
4. Care este dorința naturală a unui om când se află într-un grup și de ce aceasta poate duce la probleme?
5. Cum ar trebui să fie văzută asocierea ta cu oamenii lumești la locul de muncă?
- 6,7. Ce afectează cu precădere asocierile rele și în ce pot rezulta?
8. Explică de ce păcatul învălui un om atât de ușor și ce legătură au tovarășii nepotrivii cu asta?
9. De ce o persoană singură ar trebui să aibă grijă în alegerea celui cu care să își împartă locuința?
10. De ce este abilitatea de a gândi direct importantă în aceste momente ale sfârșitului?
- 11, 12. Explică de ce selectivitatea în ceea ce privește lectura este esențială pentru un creștin.
- 13, 14. (a) Ce exemple de înțelepciune în alegerea soției avem și de cea a fost calea urmată una înțeleaptă?(b) Ce poruncă ne dă Dumnezeu în această privință?
15. Cum i-a afectat pe izraeliți căsătoria cu persoane de alte neamuri?
- 16, 17. Explică ce se poate învăța din greșeala lui Solomon și ce mustrare le-a făcut Neemia izraeliților repatriați?
18. Ce ar trebui să facă o persoană necăsătorită în zilele noastre dacă are planuri pentru căsătorie?

19. Poate o persoană căsătorită să se despartă de un partener necredincios pentru a evita asocierile rele?
- 20, 21. Ce transformări au loc la intrarea în societatea lumii noi și de ce ar trebui să fii prevăzător în legătură cu asocierile?
22. Unde pot fi găsite asocierile neprihănite?
- 23-25. (a) În ce mod ar trebui un creștin să își aleagă un tovarăș potrivit? (b) Ce te poate împiedica să te afli printre supraviețuitorii Armagedonului?
26. Care sunt perspectivele de viitor, și ce cale ar trebui să urmeze acum pentru a realiza acel viitor?

MANIFESTAREA UNITĂȚII TUTUROR OAMENILOR DE BUNĂ-CREDINȚĂ

Aceasta este o lume divizată. Factorii care contribuie la acest lucru sunt mândria națiunilor, prejudecățile rasiale, educația și cultura socială, rivalitățile, ambițiile egoiste, gelozii personale și invidia. Puterile totalitare au reușit să divizeze organizațiile religioase întrerupând relațiile lor cu corpurile de guvernare, forțându-le să se stabilească într-o organizare separată dispusă să se supună șefiei totalitare și să îi difuzeze propaganda.

Oricum, acești factori nu exercită nicio influență asupra celor care aparțin societății lumii noi. Din contra, aici vedem împlinirea unor scripturi precum „Iată cât de bine și plăcut este pentru frați să sălășluiească împreună în unitate!” „Cer [...] ca ei toți să fie ca unul, așa cum tu, Tată, ești în unitate cu mine și eu sunt în unitate cu tine, ca ei să fie în uniune cu noi.” „În unitate îi voi stabili ca o turmă în țarc.” Da, este adevărat despre ei cum era și despre creștinii de la început. „Mulțimea celor care au crezut avea doar o inimă și un suflet.” – Ps. 133:1; Ioan 17:20; Mica 2:12; Faptele 4:32.

Ce explică această unitate unică și remarcabilă? Mai întâi loialitatea lor unită față de regatul lui Dumnezeu și de unicul lor Împărat, Păstorul și Conducătorul Isus Cristos. Ei se roagă la Dumnezeu „Vie împărăția Ta” și ei „continuă să caute primul regat”. Ei îl recunosc pe Isus Cristos ca „Împăratul celor care domnesc ca regi” ca pe cel căruia Iehova L-a dat drept „conducătorul și comandantul națiunilor” și ca „păstorul neprihănit.” – Mat. 6:10, 33; 1Tim. 6:15; Isa. 55:4; Ioan 10:14.

Un alt factor unificator este spiritul lui Iehova Dumnezeu: „Dacă trăim prin spirit, fie ca noi să continuăm să mergem mai departe tot prin spirit”. Roadele acestui spirit sunt „iubire, veselia, pacea, răbdarea, bunăvoința, bunătatea, credința, blândețea, controlul de sine”. Asemenea roade servesc la unificarea adevăraților creștini, și î particular dragostea chiar realizează așa cum citim „Îmbrăcați-vă în iubire pentru că este o legătură perfectă de uniune.” – Gal. 5:25, 22, 23; Col. 3:14. Importantă este de asemenea puterea adevărului care mărește lumina pe care Dumnezeu o revarsă asupra cuvântului Său, rezultând în vorbirea poporului Său ca și cum ar fi o nouă limbă, o limbă pură – „Atunci le voi da oamenilor schimbarea

la o limbă nouă pentru ca e să strige numele lui Iehova și să îl servească cu un umăr”, sau în unitate. – Țef. 3:9, margine.

Pentru a păstra această unitate printre cei din societatea noii lumi trebuie să fim în gardă contra forțelor care divizează. Din moment ce Dumnezeu „A făcut fiecare popor de oameni dintr-un om”, și din moment ce Dumnezeu a iubit atât de mult întreaga omenire încât le-a trimis pe Fiul Său să moară pentru ea, Iehova se arată imparțial față de toate rasele și naționalitățile. Da, printre creștini „nu există nici evreu sau grec, nu există nici sclav sau om liber, nici bărbat nici femeie”. Noi trebuie de asemenea să ne păzim împotriva celor care vor să ne divizeze „Fie ca noi să nu devenim egoiști, să începem competiții între noi și să ne invidiem unii pe alții.” – Faptele 7:26, Gal. 3:28; 5:26.

Mai departe, vrem să avem grijă să nu fim pătați de lume pentru că asta ar cauza de asemenea diviziune. Printre asemenea pete ar fi compromisul în ceea ce privește loialitatea față de împărăția lui Dumnezeu, ca și când un creștin și-ar încălca neutralitatea în legătură cu popoarele lumii, distrugând principiile înalte ale lui Dumnezeu precum și conduita morală. – Iac. 1:27, 1 Ioan 2:15-17.

Cum putem arăta această unitatea a tuturor oamenilor de bună credință astfel încât să îi ajutăm pe alții să ia poziție pentru Iehova și împărăția Sa? Mai întâi de toate, prin asocierea unora cu altora în interesul împărăției, și mai ales împărțind slujirea din casă în casă oferind tuturor sfaturi biblice prețioase și făcând vizite de întoarcere pentru a îi asista pe cei interesați. „Stând fermi într-un spirit, într-un suflet împreună pentru credința în veștile bune”, arătăm de asemenea unitate prezentând același mesaj, predând aceleași adevăruri. Așa cum a prezis profetul Isaia cu mult timp în urmă: „Ascultați! Proprii voștri paznici au ridicat glasurile. Ei strigă la unison în continuu cu bucurie.” – Filip. 1:27; Isa. 52:8.

În timpul lunilor de vară lumea va vedea un exemplu uimitor de unitate a poporului lui Iehova, întrucât membrii acestui popor converg cu miile de departe în adunările districtelor în Canada, Europa și Statele Unite. Fie ca nimeni cu bună credință față de Dumnezeu care poate face acest lucru să nu eșueze să ia parte la măcar una dintre aceste manifestări ale unității creștine. Fie ca toți până la unul să resimtă starea psalmistului David atunci când a cântat „O, slăviți-L pe Iehova cu mine și haideti să Îi preamărim numele împreună”. Și într-adevăr avem multe motive să Îl slăvim pe Iehova, nu? – Ps. 34:3.

[Note de Subsol]

Pentru detalii vedeți Turnul de Veghe din 15 decembrie 1960.

Ce Presupune Faptul de a Deveni Un Creștin?

◆Se contribuie anual cu milioane de dolari pentru progresul muncii misionare în țările non-creștine. Mii de persoane din toate părțile întinse ale globului sunt câștigate de partea creștinismului prin beneficii materiale pe care le primesc ca rezultat al acestor contribuții. Dar pot fi oamenii astfel convertiți considerați creștini adevărați? Este motivul pentru care ei mărturisesc creștinismul ca religia

lor unul corect? Este destul de puternic pentru a rezista într-un timp de încercare și testare? Un incident relatat în Jurnalul de Ottawa pe 28 mai 1960 aruncă lumina asupra răspunsurilor la aceste întrebări.

◆Într-o secțiune izolată a insulelor Filipine un doctor misionar a observat odată un Igorot neconsolat stând pe marginea drumului. Bietul băștinaș arăta atât de nefericit încât doctorul s-a oprit să îl întrebe ce a pățit. Omul a răspuns deznădăjduit că se simțea foarte rău. Doctorul l-a întrebat de ce. Când igorotul a răspuns că episcopul va veni a doua zi, misionarul l-a liniștit spunând că episcopul e un om foarte bun și nu va răni pe nimeni.

◆Băștinașul a încuviințat imediat și a spus cu căldură în glas că îi plăcea episcopul. „Atunci” întreabă doctorul „care este problema?” „Când a venit aici ultima oară” a venit replica „mi-a dat o pălărie și am devenit Episcopal” „Asta este în regulă. Este o religie bună” îl asigură doctorul.

◆Băștinașul a început atunci să explice că puțin mai târziu un preot catolic a venit și i-a dat o pereche de pantaloni și a devenit catolic. „Ei bine,” zise doctorul „și catolicismul este o religie bună.” Cu tristețe băștinașul a zis că preotul plecase acum și episcopul se întorcea și nu voia să îi provoace supărare. Bătrânul părea atât de trist în timp ce cântărea problema încât misionarul l-a întrebat ce grup va alege până la urmă. „Cred”, spuse băștinașul „că îi voi înapoia episcopului pălăria și preotului pantalonii și voi deveni din nou păgân.”

◆Aceasta ar putea părea doar o istorioară amuzantă; oricum ea subliniază acest fapt tulburător – mulți au acceptat creștinismul nu din cauza unei aprecieri venite din inimă ci din cauza popularității și a beneficiilor materiale pe care le aduce. Aceasta este adevărat despre ținuturile ne-creștine dar și în cele care pretind a fi nații creștine. Dacă s-ar afla într-o situație similară cât de mulți dintre creștinii de azi s-ar asemăna cu bătrânul Igorot care voia să înapoieze pălăria și pantalonii și să se întoarcă la a fi păgân?

Trădătorul „serv rău” și prototipurile lui

„‘AXIS SALLY’ va fi eliberată condiționat în luna iulie.” Astfel sună un titlu din ziarul New York Times, din 8 aprilie 1961. Cine este Axis Sally? Este o artistă americană care a plecat în Germania pentru a studia muzica în anii 1930. Când al Doilea Război Mondial a izbucnit, ea a cântat în fiecare seară la radio un cântec plin de sexualitate, ca de sireună, soldaților americani, tentându-i să renunțe la luptă și să se întoarcă acasă. De ce? S-a convertit la ideologia nazistă? Deloc! Ea a cântat pentru un preț, fiind cel mai bine plătit artist din rețeaua nazistă.

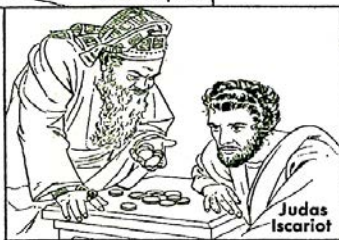
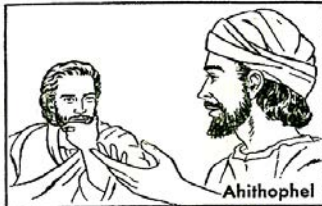
Acest exemplu de perfidie din zilele noastre ne aduce aminte de primul trădător cunoscut al Americii, Benedict Arnold. Un om mândru și arogant, care a fost mereu la cuțite cu organele de conducere ale coloniilor și iubitor de viață luxoasă

și câștig material, el și-a vândut serviciile dușmanului poporului său chiar în momentul în care acesta lupta pentru independență. El și-a petrecut sfârșitul vieții într-o țară străină, ostracizat social și foarte nefericit.

În timp ce preocuparea noastră nu sunt trădătorii politici, ci cei religioși, acești trădători politici pun în lumină cele două trăsături de bază ale trădătorilor, și anume, mândria și lăcomia. Ei înăbușe înțelepciunea, dreptatea și iubirea de dragul câștigului egoist. Deoarece omul trebuie să trăiască în societate și nu este bine pentru el să fie singur, trădătorul își va face singur viața mizerabilă.

În Sfânta Scriptură trei trădători ies în evidență: Ahitofel, însoțitorul regelui David; Iuda Iscarioteanul, însoțitorul lui Isus Cristos, și „robul rău”, însoțitorul „robului fidel și discret” din vremea noastră, în această zi a celei de a doua veniri a lui Cristos. Acesta din urmă, însă, nu este un individ oarecare, ci o clasă de indivizi trădători.

Termenul de „trădător” este unul dintre cele mai urâte cuvinte ale limbii engleze, chiar mai rău ca și conotație decât cuvântul „ipocrit”. Provine dintr-o

rădăcină latină care înseamnă „a renunța, a îndeplini, a trăda.” Un trădător este o persoană care este înșelătoare, perfidă, necredincioasă, falsă, neloială. Termenul însuși apare doar o singură dată în *Versiunea Standard Revizuită și Traducerea Lumii Noi*; în Luca 6:16 unde lista celor doisprezece apostoli se încheie cu aceste cuvinte, „și Iuda Iscarioteanul, care a devenit trădător.”

AHITOFEL

Ceea ce o determină pe o persoană să devină trădătoare sunt bine ilustrate de către mândrul și lacomul Ahitofel. Un trădător este adesea deosebit de genial; ceea ce îi lipsește este onestitatea și iubirea. Un astfel de trădător a fost Ahitofel, consilierul Regelui David, despre care s-a scris: „Sfatul lui Ahitofel, care a sfătuit în acele zile, era la fel ca atunci când un om l-ar întreba pe Dumnezeu adevărat. Acesta a fost modul în care sfatul lui Ahitofel a ajuns atât la David, cât și la Absalom: „De ce a devenit trădător? Istoria nu spune, dar concluzia este clară că Ahitofel a aderat la insurecția lui Absalom împotriva tatălui său Regele David, pentru că părea destul de sigur că Absalom va câștiga. Dar Iehova a avut grijă ca lucrurile să iasă altfel. – 2Sam. 16:23.

Absalom, fiul favorit al regelui David, a fost cel mai frumos om. La un moment dat a fost exilat pentru că și-a ucis unul dintre frații semi-vitregi pentru că a violat-o pe sora sa Tamar. David l-a iertat cu indulgență și l-a readus la curte. Cu multă nerecunoștință pentru indulgența arătată, Absalom a complotat să îndeparteze inimile oamenilor de tatăl său, iar apoi a pus la cale o conspirație pentru a uzurpa tronul tatălui său, reușind să-l convingă chiar și pe Ahitofel să i se alăture. Când

David a auzit despre acest lucru, el s-a rugat: „Transformă, rogu-te, sfatul lui Ahitofel în nebunie, slăvite Iehova!” – 2Sam. 15:12, 31.

Negura lui Ahitofel este însemnată pentru noi într-unul din psalmii lui David: „Pentru că nu a fost un dușman care m-a batjocorit; căci l-aș fi trecut cu vederea. Nu a fost o ură intensă pentru mine care presupune o mare împotrivire față de mine; căci m-aș fi putut ascunde de el. Dar ai fost tu, un muritor care ai fost ca și egalul meu, cunoscut mie și cunoscuților mei, pentru că ne bucuram de prietenie plăcută împreună; mergeam în casa lui Dumnezeu împreună cu mulțimea. El a întins mâinile împotriva celor care erau în pace cu el; el și-a încălcat legământul. Mai alunecoase decât untul sunt cuvintele din gura lui, dar inima sa este gata să lupte. Cuvintele sale sunt mai moi decât uleiul, dar ele sunt săbii scoase.” – Ps. 55:12-14; 20, 21.

În plus față de rugăciunea către Dumnezeu pentru a contracara sfatul lui Ahitofel, David a făcut ceea ce i-a stat în putință, și anume, l-a trimis pe consilierul său Husai să simuleze loialitate față de Absalom și să respingă sfatul înțelept al lui Ahitofel. În acest fel, Iehova a răspuns rugăciunii lui David, pentru că atunci când Ahitofel dădea sfaturi bune, Husai îl sfătuia altfel și Absalom lua în considerare ceea ce Husai spunea. Rezultatul a fost că Absalom a pierdut inițiativa și în cele din urmă și-a pierdut și viața. Cât despre Ahitofel cel amăgitor și mândru, atunci când și-a văzut disprețuit sfatul cel bun, s-a întors acasă, „a dat ordine casei lui și s-a strangulat, astfel murind.” – 2Sam. 17:14, 23.

IUDA ISCARIOTEANUL

Ahitofel a fost un prototip al celui mai infam, al trădătorului cel mai cunoscut din toate timpurile, Iuda Iscarioteanul, care l-a trădat pe Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, pentru treizeci de arginți mizerabili. Iuda Iscarioteanul a fost ales să fie unul din cei doisprezece apostoli după ce Isus a petrecut toată noaptea în rugăciune și astfel, fără îndoială, inima lui nu era rea în acel moment, altfel Isus nu l-ar fi ales să fie unul dintre cei doisprezece onorați. Dar treptat, acest onorat a lăsat egoismul să intre în inima lui. Se pare că el era iudeu, în timp ce restul apostolilor erau galileeni, iar iudeii se considerau a fi mult mai buni decât galileeni.

Iuda Iscarioteanul a fost numit trezorier al grupului care l-a urmat pe Isus, în special al celor doisprezece, foarte probabil datorită faptului că avea o educație mai bună. Cu toate acestea, odată cu trecerea timpului, el lăsă egoismul să-i influențeze poziția de control pe care o avea. Toți având pe deplin încredere în el, el a văzut că ar putea fura din fondul general, fără a ști nimeni acest lucru, iar el nu a avut nici un scrupul atunci când a cedat acestei ispite. Atunci când inima sa a devenit rea, Isus a observat acest lucru, și astfel citim că „inițial Isus a știut care erau cei care nu credeau și cine era cel care îl va trăda.” V-am ales pe voi, cei doisprezece, nu-i așa? Cu toate acestea, unul dintre voi este un denigrator”, sau drac. – Ioan 6:64, 70.

Aici vedem în Iuda cele două caracteristici de bază ale trădătorilor: mândria și lăcomia. Isus Cristos a părăsit slava cerească pentru a-i sluji lui Dumnezeu și omului altruist ca un simplu om; dar Iuda Iscarioteanul l-a urmat pentru câștigul

propriu. El a trăit în minciună. Ar putea fi ceva mai perfid? Dar Iuda nu avea să scape cu asta. Mai devreme sau mai târziu, adevărul avea să iasă la iveală. Ocazia a venit atunci când a dat vina pe Maria, sora lui Lazăr și Marta, că l-a uns pe Isus cu ulei parfumat scump. Iuda a obiectat: „De ce acest ulei parfumat nu a fost vândut cu trei sute de dinari care apoi să fie dați oamenilor săraci?” Isus l-a certat, zicând: „Îi ai pe săraci totdeauna cu tine, dar pe mine nu mă vei avea întotdeauna” – Ioan 12:5, 8.

Iuda Iscarioteanul ar fi putut accepta această mustre, dacă obiecția lui ar fi fost sinceră, dar nu a fost. Ioan ne spune de ce a obiectat: „Nu pentru că era preocupat de săraci, ci pentru că era un hoț și era cel care căra cutia cu bani și fura din banii care erau strânși acolo.” Astfel că într-un moment de furie malițioasă Iuda Iscarioteanul „a mers la căpeteniile preoților și le-a zis: ‘Ce-mi dați ca să-l trădez?’ Ei i-au zis că-i vor da trezeci de arginți. Astfel, de atunci a tot căutat un bun prilej să-l trădeze.” – Ioan 12:6; Mat. 26:14-16.

Gradul de perfidie a lui Iuda este în continuare arătat atunci când are îndrăzneala să întrebe „Nu-i așa că nu sunt eu acela, Învățătorule?”, atunci când Isus a spus că unul dintre cei doisprezece îl va trăda. Și ce ticăloșie a inimii a conceput ideea de a-ți trăda Învățătorul cu un sărut, simbol al devotamentului pe care s-a prefăcut că îl are pentru Isus, precum și modalitatea de a-l indica fără greșală în cazul în care este noapte sau umbrele nu dezvăluie foarte clar care dintre ei este Isus Cristos. – Mat. 26:25, 48, 49.

Trădătorul viclean a avut după aceea remușcări, dar fără folos; el a mers până la punctul fără întoarcere. Actul său de trădare nu a fost o cădere în păcat temporară, așa cum a fost lepădarea lui Petru de Învățătorul său. Nu, la Iuda au fost prezente și mândria, lăcomia, răutatea, ipocrizia, uneltirea și fixarea intenționată pe un curs prestabilit. Foarte potrivit, Isus l-a numit „fiul distrugerii” și a spus că „ar fi fost mai bine pentru el dacă nu s-ar fi născut.” Mai bine, pentru că nu numai că nu a câștigat viața, dar s-a acoperit singur cu oprobriu și rușine. – Ioan 17:12; Mat. 26:24.

„ROBUL RĂU”

Chiar și Regele David a fost în situația lui Isus Cristos, astfel încât Ahitofel trădătorul s-a dovedit a fi o imagine a lui Iuda Iscarioteanul. La rândul lor, el și Iuda Iscarioteanul au prefigurat „robul malefic” despre care Isus a profetizat: „Dar dacă robul acela rău va zice în inima lui ‘Stăpânul meu întârzie,’ și va începe să-i bată pe tovarășii săi și ar începe să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul aceluia rob va veni într-o zi în care el nu se așteaptă și la un ceas pe care nu-l știe, și-l va pedepsi cu cea mai mare severitate și-l va pune de partea fățarnicilor. Acolo va fi plânsul lui și scrâșnirea dinților lui.” – Mat. 24:48-51.

Ar trebui să ne așteptăm să-l vedem pe acest „rob rău” și în zilele noastre. De ce? Deoarece aceste cuvinte ale lui Isus cu privire la robul rău sunt parte a măreței profetii a lui Isus”, care își găsește împlinirea încă din anul 1914. Din acel an am văzut războaie fără precedent, foamete, epidemii, cutremure și predicarea la nivel mondial a acestei vești bune a Regatului, așa cum a fost prezisă în Matei 24:7-14.

Cu toate acestea, după cum s-a observat deja, nu trebuie să ne așteptăm ca acest rob rău să fie un singur individ, ci mai degrabă un grup de indivizi. Astfel, Iehova, în Isaia 43:10, vorbește despre națiunea sa de martori de atunci și din zilele noastre, nu doar la plural ca „martori”, dar și la singular ca și „slujitorul meu.” Ținând cont și de faptul că „robul fidel și discret”, pe care Isus l-a menționat în același timp, este, de asemenea, un grup de persoane. Așa cum s-a mai zis în paginile acestei reviste, acest „rob fidel și discret” este format din cei rămași sau rămășița trupului lui Cristos încă pe pământ și este asociat cu martorii lui Iehova ai societății Lumii Noi. – Mat. 24:45-47.

Din cuvintele lui Isus reiese că robul rău este un trădător. Cum o arată el? Bătându-i pe tovarășii săi și prin asociere cu cei care au o reputație proastă în ochii lui Dumnezeu, „bețivii”. Îi bate pe semenii săi cu o nuia adevărată? Nu, căci legile țării nu ar permite aceasta. Mai degrabă, el caută să provoace durere tovarășilor lui robi prin vorbe grele și amare, prin calomnie, propagandă falsă, prin afirmații fără temei. Aceasta el o face atât prin viu grai, cât și în scris. El este ca Diotref, despre care apostolul Ioan a scris: Lui „îi place să aibă primul loc printre ei, [și] nu primește nimic de la noi cu respect [...] clevetind despre noi cu cuvinte rele.” – 3Ioan 9:10.

Cei care fac parte din categoria „robului rău” simt că au o nemulțumire. Aceștia poate că au fost certați, cum a fost și Iuda, sau poate au fost privați de privilegiile de serviciu, sau poate nu au putut să țină pasul cu progresele care au fost făcute în înțelegerea adevărului sau în metodele de realizare a lucrării lui Dumnezeu. Dar dacă și-ar examina sincer inimile, ar fi forțați să recunoască că pentru o lungă perioadă de timp inimile lor nu au fost drepte, iar acum egoismul, sub formă de mândrie sau dorință de câștig egoist, îi împinge orbește mai departe.

Această orbire spirituală și iubirea de câștig propriu merg mână în mână așa cum Isus spune: „lumina trupului este ochiul. Dacă ochiul tău este sincer, tot trupul tău va fi luminos; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi întunecat. Dacă, în realitate, lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul! Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni. [...] Nu poți fi și sclavul lui Dumnezeu și al Averilor.” – Mat. 6:22-24.

Tactica acestei categorii a „robului rău” ar trebui să ne deranjeze? Deloc. Nu era prezis că va apărea în zilele noastre? Și amintiți-vă că Isus a mai spus: „Este necesar să apară și obstacole, dar vai de omul acela prin care vin obstacolele!” – Mat. 18:7.

Așa că atunci când întâlnim declarații făcute de persoane care au fost la un moment dat asociate cu noi și acum ni se opun nouă, ar trebui să ne întrebăm: Ce se întâmplă în mintea lor? Este în conformitate cu 1 Corinteni 13:4-8? Sau respiră spiritul de răutate, îndoială și ceartă? Este un mesaj de bucurie, constructiv, pașnic, sau exact opusul? Comercialismul este implicat aici? Există o întovărășire cu dușmanii poporului lui Dumnezeu, ca în cazul lui Ahitofel și Iuda Iscarioteanul? Înregistrările făcute de „robul fidel și discret” sunt publicate pentru toată lumea ca să fie citite în publicații precum *Jehovah's Witnesses in the Divine Purpose* (n.t. *Martorii lui Iehova în Scopul Divin*) și *Faith on the March* (n.t. *Credința în Marș*).

Observați tonul de bucurie, iubitor și bun, logica, dovezile, atât scripturile cât și faptele recunoscute. Observați roadele muncii cum sunt dirijate de către „robul fidel și discret”: mărirea numelui lui Iehova, creșterea numerică a preoților creștini, societatea Lumii Noi cea curată. Dacă toate aceste dovezi sunt convingătoare, și așa ar trebui să fie, atunci luați aminte la ce scrie în Romani 16:17, 18 și să nu aveți de a face cu cei care atacă și încearcă să întrerupă această activitate nobilă, pentru că după roadele lor aceștia se dau de gol că aparțin clasei „robului rău”.

Exprimări ale Aprecierii

Pe 9 martie 1959, Școala de Preoție A Împărăției a început primele cursuri în South Lansing, New York, furnizând instrucțiuni speciale pentru supraveghetorii din societatea lumii noi a martorilor lui Iehova. De atunci școli similare au fost deschise în multe părți ale lumii. Cum a fost primită această dispoziție? Doar citiți următoarele expresii ale aprecierii și vedeți!

Unul dintre grupurile de supraveghetori din Statele Unite, terminând semestrul școlar a zis: „Am fost învățați principii de bază din Scripturi și aplicarea lor în munca noastră [...] ca supraveghetori. Aceste instrucțiuni au fost comunicate într-o manieră plăcută și practică, similară instrucțiunilor date de Isus și apostoli creștinilor primului secol.”

Un grup care a urmat Școala în Olanda a spus despre asta: „În patru săptămâni scurte ni s-a dat un antrenament extraordinar în adevăruri, politici și principii care ar trebui să ne permită să apreciem mai mult responsabilitatea noastră față de Iehova. Clarificarea relației noastre exacte cu Iehova și organizarea Sa teocratică a fost cu siguranță o experiență care ne-a deschis ochii.”

La sfârșitul experienței lor școlare un grup din Franța a apreciat-o în felul următor: „Suntem recunoscători pentru sfatul oportun care s-a adunat în instrucțiunile cărții, dovedindu-ne că organizația a atins o maturitate necunoscută până atunci și pentru bunăstarea noastră eternă trebuie să recunoaștem și să respectăm organizarea lui Iehova în toate timpurile, păstrând pasul cu acea organizație și astfel făcând progrese în maturitatea creștină.”

Supraveghetorii din Germania și-au exprimat de asemenea aprecierea profundă: „Câteva săptămâni de antrenament intensiv, admonestare afectuoasă și consolidare se află acum în spatele nostru, dintre care toate ne-au depășit de departe așteptările și bucuria pe care am trăit-o când am fost inițial invitați.” [...] Pulsația reunită a organizației cerești și pământeste era bine exprimată în școală. Suntem siguri că acest aranjament se va extinde și va influența organizația timp de mulți ani în viitor și ne dorim să ne dedicăm din nou pentru a arăta aprecierea noastră pentru bunătatea nemeritată a Tatălui adoptând cu loialitate interesele Împărăției, pentru a îl onora pe Iehova și pentru ajutorul miilor de frați ai noștri.

Un frate din cartierele generale ale societății Brooklyn, care este slujitorul unei adunări în New York și care a urmat școala a spus asta: „Oportunitatea de a mă bucura de 96 de ore de discuții în clasă, cuplate cu aproape același interval de

timp de studiu particular, s-au adăugat unei experiențe spirituale care m-a îmbogățit. Viața mea ca supraveghetor are un nou înțeles; aprecierea mea față de Betel s-a adâncit.”

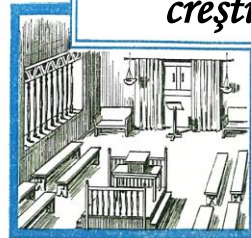
Din Elveția vine această expresie de apreciere: „Considerăm acest antrenament ca încă o dovadă că Iehova este Marele Păstor al poporului Său, că El conduce organizarea Sa pământească și că El este interesat de bunăstarea și progresul fiecăruia din slujitorii Săi. [...] Sperăm că mai mulți slujitori vor fi privilegiați să primească acest antrenament. [...] Șederea noastră la Betel ne-a permis să privim în acest mecanism de ceasornic al societății și ne-a făcut să apreciem chiar mai mult serviciul altruist al fraților noștri la Betel. Lucrând împreună cu acești frați a fost o bucurie grozavă și o îmbogățire pentru noi. Acest curs a fost de asemenea o ocazie unică să avem un contact mai apropiat cu supraveghetori din multe părți ale țării.”

Și arătând cât de mult chiar și cei din aceste adunări apreciază beneficiile; o soră dintr-o adunare din Columbia Britanică, Canada a scris asta: „Vreau să îmi exprim aprecierea pentru antrenamentul special pe care l-a primit slujitorul circuitului nostru pentru că am beneficia cu siguranță de pe urma ultimei vizite. Deși am fost mereu înălțați și ajutați de vizitele sale, de data asta a fost atât de diferit. Singura modalitate pe care o pot găsi ca să exprim este că mă simt ca și cum uleiul cald al iubirii a fost turnat peste rănilor mele dureroase și acum mă vindec fără durere. Am suferit mult din cauza violențelor Satanei și de încercările cărnii în ultimul an, și cumva ne așteptam să ni se spună că jertfa noastră era șchioapă și oarbă, dar, în schimb, am fost apreciați și lăudați pentru ce am făcut; și desigur știți rezultatul: vrem să facem mai mult și mai mult și vom face cu ajutorul lui Iehova. Așa că vă mulțumim pentru că ați răspuns tuturor nevoilor noastre așa cum poruncește Iehova.”

Desigur aceasta este adevărat așa cum Isaia 54:13 spune „Toți fiii voștri vor fi persoane învățate de Iehova și pacea fiilor voștri va fi îndelungată.”

Sinagoga— precursorare

a adunării locale creștine

PENTRU cei mai mulți creștini din ziua de astăzi sinagoga este un loc necunoscut. Dar acest lucru nu era valabil și pentru primii creștini. Nu numai că mulți dintre ei se închinau în sinagogi înainte de a deveni creștini, dar au putut să observe că adunările lor locale erau în mare parte modelate după sinagogi.

Inițial, cuvântul grecesc pentru „sinagogă”, *synagogé*, a avut același înțeles cu *ecclesia*, și anume, o adunare sau o congregație. Aceasta se vede în modul în care

rădăcina verbală *synágo* era folosită. Un exemplu tipic este înregistrat în Matei 18:20: „Unde doi sau trei s-au întâlnit [*synágo*] în numele meu, acolo sunt și eu în mijlocul lor.” De aceea „ecclesia” și „sinagogă” sunt folosite alternativ în traducerea Septuagintei din Biblie.

Cu toate acestea, în timp, „ecclesia” și-a păstrat sensul original, motiv pentru care *Traducerea Lumii Noi*, cât și Tyndale, folosesc cuvântul „adunare” în loc de „biserica” în traducere – întrucât „sinagogă” a luat sensul unui loc de întâlnire evreiesc. Totuși acest termen nu și-a pierdut cu totul sensul original, căci Sinagoga Mare nu a fost o clădire mare, ci o adunare de oameni învățați renumiți, cărora li se atribuie meritul de a fi stabilit canonul Scripturii Evreiești pentru Evreii Palestinieni. Și în cele aproximativ șaiszeci de ori în care „sinagogă” apare în Scripturile Grecești Creștine, în trei sau patru cazuri este, de asemenea, utilizat cu acest sens. Astfel că citim despre „Sinagoga Izbăviților”, „sinagoga lui Satan,” și a celor care prezintă părtinire atunci când un om în haine splendide intră în adunarea voastră [sinagogă].” – Faptele 6:9; Rev. 2:9; Iacov 2:2, *ftn*.

Sinagogile evreiești au apărut în vremea captivității de șaptezeci de ani sau la scurt timp după aceea. În zilele lui Isus Cristos, fiecare oraș de orice dimensiune avea propria sinagogă, iar orașele mai mari aveau mai mult de o sinagogă. Orașul Tiberias se poate lăuda cu douăsprezece, iar tradiția atribuie sute Ierusalimului. Obiceiul era de a le construi într-un loc mai înalt sau în apropierea orașului și să fie orientate cu fața spre răsărit, spre Ierusalim. Care a fost sursa de finanțare a acestor construcții nu este clar nici la această dată târzie. Deși Scripturile spun că una dintre acestea ar fi fost construită de un ofițer de armată pentru evrei – Luca 7:5.

În interiorul sinagogii, spre partea din față, era arca sau cușorul care conținea posesiunile cele mai de preț ale sinagogii, sulurile cu Scriptura. În față era platforma unui vorbitor și pe fiecare parte a acesteia ‘scaunele din față ale sinagogii’, la care fariseii și cărturarii râvneau atât de mult. Acestea erau cu fața la public și erau ocupate de către cei care prezidau adunarea în sinagogă, precum și de către înalții oaspeți. Cu toate acestea, cea mai mare parte a slujbei era ținută din centrul sinagogii, acest lucru făcând foarte ușor pentru oricine să participe și să audă. În jurul celor trei laturi erau bănci pentru public, cu o secțiune separată pentru femei. – Mat. 23:6.

Chiar și cu existența sinagogilor, locurile de întâlnire creștine erau răspândite în toată țara, orașele mari având mai multe astfel de locuri. La început, erau folosite sinagogile evreiești, evreii creștini din Ierusalim reunindu-se și ei în porticurile templului, însă cu timpul, creștinii au devenit *persona non grata*, persoane care nu sunt bine venite, și astfel au fost obligați să se întâlnească independent. Printre primele locuri de întâlnire separate au fost casele lor. Iar atunci când au început să construiască au urmat în mod firesc liniile generale ale sinagogii. – Filim. 2.

SCOPUL

Dacă ne referim la scopul acestora, sinagogile au servit în special drept predecesoare ale locurilor de întâlnire creștine de început. Sinagoga evreiască a

fost înainte de toate, așa cum este menționat și în Talmud, o școală. Era un loc de instruire, predare, îndemn și încurajare. Religiile păgâne nu au avut absolut nimic comparabil cu acestea.

De aceea Isus și apostolii săi și primii ucenici au intrat frecvent în sinagogi, pentru a predă, instrui și încuraja pe cei prezenți. Acest scop a fost bine înțeles de către cei responsabili de sinagogă, deoarece citim că atunci când Pavel și Barnaba au ajuns la Antiohia din Pisidia și a intrat în sinagogă, acolo era zi de Sabat și au luat loc, „cei care prezidau în sinagogă s-au dus la ei, spunând: ‘Fraților, dacă există vreun cuvânt de încurajare pentru cei ca voi, spuneți-l.’” – Faptele 13:14, 15.

Un alt lucru despre locurile de întâlnire creștine timpurii. Mai întâi de toate, acestea erau școli, locuri nu doar pentru slăvirea lui Dumnezeu și care oferă rugăciune, dar și locul unde se făceau declarații publice pentru speranța cuiva, locul unde se îndemneau unul pe altul la iubire și fapte bune și unde rosteau cuvinte de încurajare. – Evr. 10:23-25.

FORMA DE CULT

Forma de cult era în concordanță cu sinagoga, care era considerată o școală. Se pare că se compunea din laude, rugăciune, recitarea și citirea Scripturilor, expunere și îndemn sau predică. Oferirea de laude este reprezentată de Psalmi. Rugăciunile, în timp ce erau luate din Scripturi într-o anumită măsură, erau aruncate într-o matrită rituală extrem de lungă, cea mai solemnă parte fiind compusă din nouăsprezece binecuvântări.

Cu toate acestea, cea mai importantă parte a închinării în sinagogă era citirea și expunerea Torei. Atât de importantă era aceasta, încât Midrash precizează că fără Tora nu ar fi putut exista sinagoga.

De fapt, citirea Scripturilor era compusă din trei părți. La început se recita Shema, sau ceea ce înseamnă pentru evrei mărturisirea credinței. Acesta era luată din Deuteronom 6:4-9, 11:13-21 și Numere 15:37-41. Și-a primit numele de la primul cuvânt din prima Scriptură, „Ascultă [*Shema*‘], Israele: Iehova Dumnezeuul nostru este unul Iehova,” și a trebuit să fie memorat de fiecare evreu și recitat nu doar la sinagogă, ci de două ori pe zi oriunde se întâmpla să fie. Cu toate acestea, tradiția i-a făcut să se abțină de la pronunțarea numelui lui Dumnezeu în sine. Apoi a venit lectura Torei sau Pentateuhul, Legea, care era acoperită în cursul unui an, și apoi o lectură din extrasele Profeților, cunoscută sub numele de Haftaráh, fiecare cu expunerea ei. La început, lectura Scripturii a fost limitată la Tora, însă pentru un timp, când lectura Torei a fost interzisă de către domnitorul lor păgân, evreii au început să citească din Profeți. După ce a fost ridicată interdicția, s-a reînceput lectura din Tora, dar au fost păstrate și extrasele din Profeți. Când evreii au vorbit greacă, a fost folosită *Septuaginta*. În alte locuri, lectura s-a făcut din Scripturile ebraice în limba lor originală, iar un traducător era acolo în cazul în care era necesară interpretarea.

Când Isus a intrat în sinagoga din Nazaret, orașul său natal, i s-au înmânat sururile care conțineau Haftaráh pentru a citi, după care a făcut o expunere asupra

lor, așa cum era obiceiul. Și datorită accentului pus pe lectura Torei, discipolul Iacov a putut releva membrilor corpului de conducere de la Ierusalim: „Din cele mai vechi timpuri Moise a avut în fiecare oraș oameni care-l predică, pentru că el este citit cu voce tare în sinagogi în fiecare zi de Sabat.” – Faptele 15:21; Luca 4:17-21.

După citirea Torei și a Haftaráh, împreună cu expunerea lor, venea predicarea sau îndemnul, care avea loc în fața sinagogii, restul ținându-se în centrul său. Astfel că citim despre Isus că a dat învățăminte și a predicat în sinagogi în toată Galileea. De asemenea, scrierile lui Luca ne spun că „după lectura publică a Legii și a Profeților”, Pavel și Barnaba erau invitați să vorbească, să predice. – Mat. 4:23, Faptele 13:15.

Caracteristicile de bază ale cultului în sinagogi au fost aduse în lăcașurile creștine de cult. Și aici aveau loc laude, rugăciuni, citirea Scripturii, expunere și predică sau îndemn și încurajare, însă fără măririi ritualice și fără speculații de care scribii erau atât de pasionați. Așa cum Apostolul Pavel a descris: „Atunci ce este de făcut, fraților? Când vă adunați laolaltă, unul are un psalm, altul are o învățătură, altul are o revelație, altul are un grai, altul are o interpretare. Lăsați ca toate lucrurile să aibă loc, spre zidire. [...] Mai mult, lăsați doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece sensul vorbelor. Dar dacă un altul are o revelație în timp ce stă acolo, primul să tacă [...] lăsați lucrurile să aibă loc decent și prin înțelegere.” În timp, cuvintele lui Pavel și ale altora au fost incluse în citirea Scripturilor în aceste locuri. – 1Cor. 14:26-33, 40; Col. 4:16.

ORGANIZAREA

Ca și alte caracteristici de bază ale sinagogii, și organizarea sa a servit ca precursor sau model pentru adunările creștine timpurii sau locurile de întâlnire - fapt dovedit în mod concludent de către Vitringa în lucrarea sa *De Synagoga*, cartea cu cea mai mare autoritate pe tema sinagogii în vremea lui Cristos, precum și de către Litton în cartea sa *Biserica lui Cristos*.

Astfel, nici în sinagogă, nici în adunările creștine timpurii nu a existat vreo clasă sacerdotală sau preoțească, nici măcar o divizie cleric-laică. Împărtășirea lecturii și expunerea erau deschise oricărui evreu devotat. De aceea, citim despre Isus care predică și dă învățăminte în toate sinagogile din Galileea, precum și „în sinagogile din Iudeea.” Apostolii Săi și primii ucenici au făcut același lucru, Apostolul Pavel fiind exemplul cel mai demn de menționat. Cât timp a călătorit, a dat învățăminte în sinagogă după sinagogă, în Antiohia din Pisidia, Tesalonic, Berea, Atena, Corint și Efes. – Mat. 4:23, Luca 4:44, Faptele 13:14, 17:1, 10, 17; 18:4, 19; 19:8.

Așa aflăm că, în congregația creștină toate erau declarații publice și incitare la dragoste și la fapte bune. Toate aveau loc în cadrul cultului de închinare, așa cum Pavel a sfătuit: „Pentru că puteți să proorociți toți unul câte unul, ca toți să învețe și să fie încurajați.” Desigur, așa cum se mai arată, femeile nu au dat învățăminte și nici nu și-au exercitat autoritatea asupra bărbaților, acest lucru fiind valabil atât în sinagogă cât și în adunarea creștină timpurie. – 1Cor. 14:31; 1Tim. 2:11, 12.

În timp ce toți bărbații maturi luau parte la închinare, existau câțiva care aveau anumite poziții de încredere și de supraveghere. După cum bine observă Litton, ‘Numele care se regăsesc în Scripturile Grecești Creștine sunt toate derivate din sinagogă.’ Sinagogile aveau conducători și supraveghetori, la fel și congregațiile creștine timpurii. (Marc. 5:22, Luca 13:14, Faptele 20:28; Rom. 12:8) Sinagoga avea însoțitori sau asistenți, la fel au avut și creștinii în forma lor de închinare. Era de asemenea unul numit „cel trimis” sau „mesagerul” sinagogii. În timp ce nu găsim un corespondent în istoria congregației creștine timpurii, o denumire similară, „înger”, apare în mesajele pe care Ioan le-a trimis celor șapte biserici din Asia Mică. – Luca 4:20; 1Tim. 3:8-10, Rev. 2:1, 8, 12, 18.

Alte aspecte prin care sinagoga a servit ca precursor a adunărilor creștine sunt următoarele: sinagogile locale au recunoscut autoritatea Sanhedrinului la Ierusalim, chiar dacă congregațiile creștine au recunoscut autoritatea corpului de conducere la Ierusalim, așa cum Faptele Apostolilor, capitolul 15, ne arată în mod clar. În cadrul nici uneia nu au fost făcute colecte, și totuși în ambele s-au luat măsuri pentru contribuțiile donate adunării și preoților săi și pentru cei săraci.

De asemenea, ambele au servit ca instanțe de judecată. Sinagoga era locul unde toate cazurile minore care implicau evrei au fost auzite și rezolvate; și aici apostolul Pavel susține că mai bine ar trebui creștinii să îi lase pe cei în vârstă să se ocupe de problemele de justiție din congregație, decât să se meargă la instanțe lumești pentru rezolvarea problemelor. În timp ce regulile sinagogii impuneau măsuri de biciuire, în congregația creștină astfel de pedeapsă a fost limitată la muștrare. Dar cea mai severă modalitate de pedeapsă pe care conducătorii unei sinagogi o puteau lua împotriva unui evreu era să-l expulzeze din sinagogă. De asemenea, cele mai severe măsuri luate împotriva cuiva care era considerat creștin au fost și sunt expulzarea, desfrățirea sau excomunicarea acestuia din adunarea creștină. – 1Cor. 6:1-8; 1Tim. 5:20; 1Cor. 5:12, 13.

Având în vedere cele de mai sus, în mod clar sinagoga a fost precursora adunărilor creștine locale. Structura sa locală și generală, scopul acesteia, forma de închinare și de organizare au fost într-adevăr continuate și în locul de adunare creștin. Totuși, nu fără o perfecționare, atât în modul de a conduce slujba, toate acumulările inutile ritualice fiind eliminate, cât și ca substanță, accentul trecând de la Lege la bunătate nemeritată și vestea cea bună a Regatului lui Dumnezeu. Și deși nu toți cei care serveau în sinagogă și-au găsit corespondentul în adunările creștine, totuși prototipul a fost sinagoga. De asemenea, a se constata că nu a existat niciun împrumut din surse păgâne.

Întrebarea poate fi acum pusă: Unde predomină astăzi astfel de aranjamente organizatorice cum au existat între acești creștini timpurii? Unde există adunări care sunt ținute în limba țării, unde există supraveghetori și asistenți, dar fără a se face o deosebire clerici-laici, în care accentul este pus pe Cuvântul lui Dumnezeu, iar direcția este cea a unei școli? Nu poate exista decât un singur răspuns: în Casa Regatului Martorilor lui Iehova.

Întrebări de la cititori

● Există vreo obiecție în celebrarea aniversărilor de nuntă? – I. S. Statele Unite ale Americii.

Din timpurile vechi celebrarea zilelor de naștere era asociată cu astrologia. Nu există niciun dubiu de ce Scripturile menționează că doar păgânii le sărbătoresc. Oricum, nu este nimic în Scripturi care să susțină celebrarea aniversării nunții, să o facă obligatorie. Căsătoria este ceva ce cuplurile trebuie să își amintească în fiecare zi, ca o obligație. Desigur, ziua căsătoriei este o ocazie de bucurie – fapt ce este recunoscut de Isus prin prezența Sa la ospățul de nuntă din Cana. Când căsnicia se săvârșește cu succes, este normal pentru un cuplu să își amintească de un asemenea eveniment fericit anual. De fapt, aceasta ar putea ajuta la consolidarea relației. – Ioan 2:1-11.

Cam ce aranjamente să se facă pentru a marca aniversarea sau cât de extinse ar fi acestea rămâne pentru cei implicați să decidă, deși există o regulă care trebuie aplicată – „Dacă mănânci sau bei sau faci orice alt lucru, fă totul pentru gloria lui Dumnezeu.” – 1Cor. 10:31.

● Habacuc 3:3 spune: „Dumnezeu însuși a urmat să vină din Teman, chiar și Un Sfânt din Muntele Paran.” Aceasta a fost folosită ca argument pentru a arăta de unde vine Dumnezeu. Este asta înțelegerea corectă a textului? – J. F. Statele Unite ale Americii.

Nu, nu este. Dumnezeu Iehova nu este arătat ca venind din Teman în sensul de a fi originar de acolo sau ca și cum acolo ar fi fost locul său de reședință. Dumnezeu Iehova nu are origine nici în cer nici pe pământ. El este „din timp nedefinit în timp nedefinit.” Reședința Sa, oricum este în ceruri „Cerurile sunt tronul meu.” – Ps. 90:2, Isa. 66:1.

Profeția prevede aici venirea unui Dumnezeu cu o furie distructivă la bătălia Armagedonului, pe care profetul îl compară cu faptele lui Dumnezeu din vremea veche. În viziune profetul îl vede pe Dumnezeu venind din Teman, sau, ca în nota de subsol „e” arată în Traducerea Lumii Noi, Dumnezeu vine din sud. De fapt, Iehova în trecut și-a condus poporul triumfător din Muntele Sinai în Ierusalim pe pământul Temanului. Binecuvântarea lui Moise în Deuteronomul 32:2 și cântecul lui Debora la Judecători 5:4, 5, se referă la același lucru: „Iehova a venit din Sinai și a fulgerat mai departe din Seir [din care face parte Teman] asupra lor. A strălucit mai departe din regiunea muntoasă a Paranului.” „Iehova, la plecarea ta mai departe din Seir, la marșul tău din câmpia Edom, pământul se zguduia, Cerurile au picurat și la fel și norii picurau. Munții s-au cutremurat în fața lui Dumnezeu, acest Sinai în fața lui Iehova, Dumnezeul lui Israel.”

TURNUL de VEGHERE

15 Iulie 1961

Nr. 14

Cuprins:

- IZVORUL ÎNTREGII ENERGII DINAMICE ȘI
A PUTERII VIGUROASE - Pag.491
- TIMP ȘI LOC PENTRU ORICE - Pag.499
- CREDINȚA ÎN CREDINȚĂ – ACEASTA ESTE
CREDINȚA TA? - Pag.501
- SĂ DEVENIM ACTIVAȚI PRIN SPIRITUL
LUI IEHOVA - Pag.505
- URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.512
- RĂUL – TE SLĂBEȘTE SAU TE ÎNTĂREȘTE? - Pag.517
- SĂ PUNEM INTERESELE ÎMPĂRĂȚIEI PE
PRIMUL LOC - Pag.521
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.524

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

"Vegheați în aceste timpuri periculoase" avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

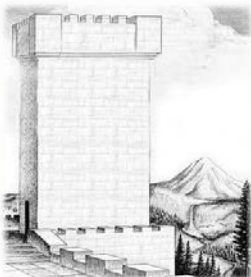
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Izvorul întregii energii dinamice și a puterii viguroase

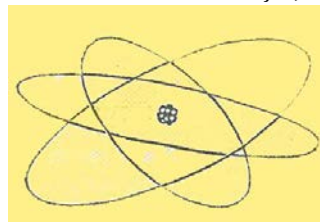
„Ridicați-vă ochii și priviți! Cine a creat aceste lucruri? [...] Datorită marii lui energii dinamice și puterii sale nemărginite, niciuna nu lipsește.” – Isa. 40:26.

DIN PUNCT DE VEDERE FIZIC, omul este o creatură foarte slabă. În comparație cu gorilele, urșii, elefanții, balenele și multe alte creaturi, omul este un pitic din punct de vedere al forței mușchilor. Structura „puternic ca un taur” este doar o zicală. Chiar și cele mai mici insecte, păienjenii și furnicile, de exemplu, sunt capabile să ridice greutăți fantastice în comparație cu propria lor greutate. Odată, s-a observat că o furnică ținută în aer de piciorușele din spate, a fost capabilă să ridice cu gura o greutate de 1100 de ori mai mare decât propria-i greutate corporală. Pentru a egala această performanță fenomenală, un om de 70 de kilograme, care este ținut de picioare și suspendat în aer, ar trebui să țină în dinți mai bine de 82 de tone! Cu siguranță că ființele umane nu au niciun motiv să se laude cu forța lor fizică limitată.

²Pentru a compensa această lipsă de putere musculară, oamenii au încercat din cele mai vechi timpuri să controleze și să folosească sursele externe de energie. Au devenit foarte dependenți de creaturi precum caii, boii, cămilele, iacii, bivoli, câinii, elefanții, lamele, măgarii și alte animale de povară. Pentru a crește și a multiplica greutățile pe care le pot mișca, oamenii au folosit în nenumărate feluri principiile pârghiei și ale punctului de reazem, ale scripetelui și ale roții. Forța invizibilă a vântului, puterea râurilor și a cascadelor și variațiile neobosite ale mareelor, toate au fost folosite de om. Au fost construite, de asemenea, multe tipuri de generatoare pe aburi și felurite motoare cu ardere internă. Electricitatea a fost și ea exploatată pe larg. Și, mai recent, radiația solară și eliberarea controlată a energiei atomice au fost exploatate și puse în slujba omenirii.

³Cu toate acestea, mulți oameni par a fi orbiți de strălucirea unui asemenea progres științific și de asemenea realizări tehnologice. Uitând care le este locul în univers, câțiva dintre acești neputincioși din punct de vedere fizic, s-au văzut deodată, pe ei și pe alți oameni, drept giganți cerebrali dotați cu o inteligență extraordinară. Acesta este un concept mental pervertit, care se găsește printre clasele mai educate și printre liderii lumii, dintre care mulți sunt respingători din cauza aroganței lor personale și a prea marii încrederi în sine. Umflați de mândrie, ei laudă cu bună știință realizările omului în această epocă a avioanelor cu reacție, a electronicii și a atomului. Pe măsură ce oamenii țintesc spre noi culmi ale succesului în programele lor spațiale, ei își imaginează și prezic, folosind cuvinte cu emfază, că oamenii sunt pe cale să cucerească și să stăpânească spațiul, să se stabilească în ceea ce cred ei a fi „poziția supremă” în univers. Drept consecință, masele sunt îndemnate constant și presate să se încreadă complet în inteligența acestor lideri ai lumii pentru a fi ghidate, protejate și apărute.

⁴Dar există oare vreun motiv întemeiat care le dă acestor creaturi umane dreptul și libertatea de a glorifica și de a lăuda realizările lor sau siguranța puterii umane? Le este permis, căci oamenii, prin multitudinea ideilor din creierele lor și îndemânarea mâinilor lor, au creat nu doar simple căruțe trase de boi și mori de apă, ci și turbine gigantice și mașini complicate pentru a genera energie nucleară.

Dar, cu siguranță, acestea nu sunt motive sau scuze pentru a lăuda și a venera aceste creaturi muritoare, ca și cum ar fi niște zeități. Drept vorbind, cele mai complexe mașini construite de om se bazează pe legi fundamentale simple și pe principii de mecanică, iar omul nu a creat, nu a plămădit nicio lege sau un principiu de mecanică. Oamenii de știință și cei învățați de-abia au descoperit și au pus în aplicare principiile și forțele de energie care existau cu mult înainte ca omul să-și fi făcut apariția pe această planetă.

⁵Tropăitul copitelor și nările care răsuflă ale cailor dintr-o cavalerie ar putea fi catalogate de unii oameni drept o demonstrație tulburătoare de vigoare și forță, care îți dă fiori pe șira spinării. Totuși, cu multă vreme în urmă, cei care au scris Psalmii au avertizat despre încrederea în asemenea forță falsă.” Calul este o amăgire pentru salvare și, deși abundă de energie vitală, el nu poate să scape.” (Ps. 33:17) Tot așa este și forța gândirii, este prostesc și ridicol să vă încredeți în oameni, care sunt mult mai slabi decât caili. Mușchii dezvoltati ai unui atlet sau

plămânii răsunători ai unui dictator politic sunt la fel de înșelători. Să vă încredeți și să aveți speranță în puterea oamenilor, a pământenilor, chiar dacă ei se ridică la un statut princiar față de semenii lor prin prisma realizărilor creierelor lor – a fost descris drept un lucru inutil, cu multă vreme în urmă.” Salvarea venită din partea

pământenilor nu are valoare.” (Ps. 60:11, 146:3) Adevărul este că atât oamenii, cât și caii sunt surse înșelătoare de putere.

⁶Opriți-vă și gândiți-vă! Cine a dat atletului sau calului vitalitatea și puterea? Cine a creat gravitația care face ca râurile să curgă și apele să cadă? Sau cine a creat mișcarea neobosită și fără de sfârșit a mareelor? Cine a creat fabulosul furnal al soarelui cu temperaturile lui estimate la mai mult de 23,000,000 de grade Celsius? Și cine a concentrat atât de multă energie într-un atom microscopic, acea particulă invizibilă care alcătuiește toată materia fizică? Cu siguranță nu omul simplu și muribund, și nici măcar cel mult prea lăudat, cel care a câștigat premiul internațional Nobel și are multe distincții și diplome.

IDENTIFICAREA ADEVĂRATEI SURSE

⁷ Există un singur răspuns adevărat la aceste întrebări care forțează gândirea. Iehova, Creatorul atotputernic este singura sursă și cea originală a întregii energii dinamice și a întregii mari puteri. Cum putem ști că așa este și cum putem dovedi că acest lucru este adevărat? Biblia ne explică acest lucru atunci când spune: „Căci calitățile sale nevăzute, [ale Lui Iehova] da, puterea sa eternă și dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, așa că ei sunt fără scuză. (Rom. 1:20) Deci, prin studiul „lucrurilor create”, a materiei fizice tangibile și vizibile din jurul nostru, putem înțelege și aprecia într-o mică măsură puterea veșnică și invizibilă și atotputernicia marelui Dumnezeu Iehova.

⁸Materia fizică ar putea fi definită ca fiind orice lucru ce ocupă un spațiu și are masă. Casele materiale în care trăim, mâncarea materială pe care o mâncăm, hainele pe care le purtăm, pământul pe care mergem, toate sunt exemple de lucruri care” au fost create”. O analiză a acestor sute de mii de lucruri materiale care ne înconjoară, arată că ele sunt, de fapt, alcătuite din molecule aproape asemănătoare și că din aceste molecule doar în jur de o sută sunt substanțe fundamentale numite elemente. În schimb, moleculele acestor elemente sunt alcătuite din atomi, numiți astfel deoarece grecii antici considerau că atomul este cea mai mică particulă indivizibilă a materiei.

⁹Dar ce face ca atomii să aibă masă și să ocupe spațiu? În interiorul atomilor se află particule încărcate electric numite protoni și electroni și mai există și alte particule numite neutroni. Datorită faptului că toți protonii din nucleul unui singur atom poartă aceeași sarcină electrică, ei s-ar respinge mai degrabă decât s-ar atrage unii pe alții, dacă nu ar exista o forță inexplicabilă și misterioasă numită” ciment nuclear”, care leagă și ține la un loc acești protoni. Oamenii de știință nu pot explica sursa acestei forțe care ține laolaltă aceste particule ale atomilor, și totuși sunt capabili să o măsoare și, în anumite condiții, sunt capabili să o elibereze. Asta se întâmplă când explodează bombele atomice, precum cele folosite la Hiroshima și Nagasaki în timpul celui de al Doilea Război Mondial. În asemenea situații, oricât de surprinzător ar fi, doar un număr mic de atomi sunt, de fapt, scindați.

¹⁰ Gândiți-vă la aceste cifre pentru o clipă și poate că veți înțelege mai bine puterea și energia colosale care se găsesc în atomii întregii materii. Dacă toată energia care leagă atomii din 500 g de materie ar fi eliberată, aceasta ar fi

echivalentul unei forțe egale cu un miliard de miliard de miliard de miliarde de kilograme. Pentru a scrie un asemenea număr trebuie să puneți în față cifra 1 și să o completați cu 36 de zerouri. Dacă aceasta este puterea necesară pentru a ține laolaltă 500 g de materie, încercați să vizualizați, dacă puteți, energia colosală și puterea necesară pentru a ține laolaltă toți atomii de pe acest pământ, o planetă care cântărește miliarde de tone! Sau încercați să vă imaginați puterea și energia care țin Soarele laolaltă, pentru că acesta are un volum mai mare decât cel al Pământului de 1,300,000 de ori! Și totuși, în galaxia noastră, Calea Lactee, există stele mult mai mari decât Soarele, de exemplu Antares, care are un diametru de 390 de ori mai mare decât cel al Soarelui. Ce putere nemăsurabilă este înmagazinată în toți acești atomi! Când telescoapele ne dezvăluie că există miliarde de galaxii asemănătoare cu galaxia noastră, Calea Lactee, fiecare cu miliarde de stele individuale, ați putea atunci să apreciați imensitatea puterii și forței care leagă toată materia fizică împreună? Imposibil! Minteă umană amortește, se împleticește, este slabă și nu poate înțelege nici măcar o parte infimă din această putere extraordinară.

¹¹Ce se poate spune apoi despre Cel care a creat și a controlat asemenea forțe ale universului material? Cu siguranță că puterea și energia Lui sunt mult mai mari decât lucrurile pe care le-a creat. „Ridicați-vă ochii și priviți! Cine a creat aceste lucruri? [Un amărât de om de știință, legat de cele pământești, care scindează atomii? O, nu!] Este Cel care aduce la înaintare armata celor numeroși și care le spune tuturor pe nume. [Toți astronomii la un loc nu pot număra sau inventaria stelele, cu atât mai puțin să le spună pe nume]. Datorită mării lui energii dinamice și puterii sale nemărginite, niciuna nu lipsește.” (Isa. 40:26) A da, nu doar prin energia dinamică a lui Iehova și prin marea lui putere a creat El lumea și a dat formă întregului cosmos într-o unitate mare și armonioasă, dar El controlează de asemenea cosmosul și îl folosește potrivit voii Sale suverane și a scopului Său minunat. Ce demonstrație minunată de putere!

¹²Așadar, orice comparație am alege să facem, ce este puterea cu care omul se laudă? Absolut nimic! Oamenii de știință care scindează atomii sunt asemenea bebelușilor care sunt capabili să strice un ceas fragil, dar cărora le lipsește total capacitatea fizică și mentală pentru a asambla și a repara acel ceas. Ei pot declanșa explozia câtorva atomi, dar sunt total neputincioși, atât din punct de vedere al forței fizice, cât și al celei intelectuale, dacă ne referim la ambele, să asambleze forțele necesare și să creeze un simplu atom.

UNICUL ATOTPUTERNIC

¹³Astfel, dezarmați de toate motivele de laudă pentru măreția și puterea omului, indivizii înțelepți și practici sunt foarte umili în ceea ce privește propria evaluare și pe aceea a celorlalți oameni. Ei apreciază corect mărimea și forța nesemnificativă a creaturilor umane în acest vast univers și ei atribuie rapid această măreție adevăratului Creator. Într-o laudă neîngrădită, ei nu cinstesc pe nimeni altcineva decât pe Iehova Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, drept supremul atotputernic, singurul Atotputernic din întregul univers.

¹⁴Asemenea oameni cu rațiune au trăit cu mult timp în urmă, și că veni vorba, nu știau nimic despre forțele care țineau laolaltă protonii din atomi; și totuși, acei oameni erau suficient de inteligenți să Îl recunoască și să Îl cinstească pe Iehova pentru măreția și pentru puterea Lui. De exemplu, Regele David, în memorabilul său discurs de adio ținut înaintea congregației Israelului cu puțin timp înainte de moartea lui, a spus, printre alte lucruri: „Ale Tale, o, Iehova, sunt măreția și puterea și frumusețea existenței și demnității, căci tot ce este în ceruri și pe pământ Îți aparține... Tu ești stăpânul a tot și în mâinile Tale se găsesc puterea și măreția și în mâinile Tale stă capacitatea de a face lucruri mărețe și de a insufla putere tuturor.” (1Cron. 29:11, 12) După ce s-au întors din robia babiloniană și după ce zidurile Ierusalimului au fost reconstruite în vremea lui Neemia, preoții și leviții lui Israel, într-o declarație cu jurământ au recunoscut atotputernicia unică a lui Iehova, spunând:” Tu ești unicul Iehova, Tu singur ai făcut cerurile, chiar și cerul cerurilor, toate armatele lor, pământul și tot ceea ce este pe el, mările și tot ce este în ele, Tu îi ții pe toți în viață și armata cerurilor se pleacă în fața Ta. Tu ești Iehova, Dumnezeu adevărat... marele, puternicul și cel care inspiră teamă.” – Neem. 9:6, 7, 32.

¹⁵Tot așa, profetul Ieremia, într-o rugăciune de cinstire, a spus: „O, Doamne Iehova! Iată, Tu singur ai făcut cerurile și pământul prin puterea Ta cea mare și prin brațul Tău întins. Întreaga materie nu poate fi atât de minunată precum Tu ești.” Da, într-adevăr, este mult prea minunat, prea înfricoșător și prea uimitor pentru noi, ființele umane, inferioare, să înțelegem și să conștientizăm pe deplin, dar acestea nu erau posibile fără marele Creator Atotputernic Iehova. – Ier. 32:17.

¹⁶ Cu toate că există o invazie de propagandă satanică ce dorește să îndepărteze toți oamenii de Creatorul lor, astăzi sunt numeroși oameni, care, asemenea celor din trecut, cu frică și credință în Dumnezeu, au destul bun simț să cinstească și să laude cum se cuvine adevărata Sursă a energiei dinamice și a puterii viguroase, Singurul – al cărui nume este Iehova. Printre acești oameni inteligenți sunt cele câteva mii de izraeliți din ziua de azi, care în anul 1919 s-au întors din robia impusă de organizația satanică babiloniană. Ei fac parte din membrii unși din corpul lui Cristos, rămași pe pământ; și ca parte din cele” 24 de persoane în vârstă avansată” menționate în Cartea Revelației 11:16, 17, acestea continuă să spună: „Îți mulțumim Ție, Iehova Dumnezeu, Atotputernicul, Cel care este și care a fost, pentru că Tu Ți-ai asumat marea putere și ai început să conduci ca împărat”, adică, înainte și după 1914. În acest cor bisericesc de laudă adusă atotputerniciei lui Iehova s-au alăturat peste 900,000 de indivizi, ceea ce constituie într-adevăr „un cor minunat” și aceștia continuă să spună cu eficiență crescândă către toate colțurile locuite ale pământului: „Popoarelor, lăudați-L pe El, pentru că Iehova, Dumnezeuul nostru, Atotputernicul, a început să conducă în calitate de împărat.” – Rev. 19:6.

¹⁷ O veste importantă precum aceasta, că Iehova, care este Atotputernicul, însuși fântâna întregii energii dinamice și a marii puteri, a început și își exercite acum marea Lui putere de Conducător Suveran al universului, ridică o întrebare importantă în mintea multor persoane care gândesc: Este, oare, posibil să primim

putere și forță direct de la cea mai sfântă Sursă? Așa cum am spus, ființele umane folosesc forțele și energiile din creația materială a lui Iehova de multă timp și sub forme diferite, fie că recunosc sau nu acest lucru. Dar există oare o modalitate mai directă pentru că omul plătând să folosească această Sursă inepuizabilă pentru a compensa forța limitată a cărnii și a minții sale?

¹⁸Lăudat fie Iehova, căci El există! Ascultați! Prin gura profetului Său, Isaia, Atotputernicul însuși spune: „Nu ați reușit să aflați sau nu ați auzit? Iehova, Creatorul marginilor Pământului, este un Dumnezeu veșnic. El nu obosește niciodată.” Mai mult, dacă nu ați auzit deja, acest veșnic Neobosit spune că îi poate susține pe cei slabi și obosiți și să le împartă din această mare putere.” [Iehova] dăruiește putere celor slabi și pe cel fără energie dinamică îl ferește cu putere. Băieții ar putea să obosească și însuși bărbații tineri vor ajunge fără îndoială să șchiopăteze, dar cei care au speranță întru Iehova vor câștiga putere. Ei vor călări vântul precum o fac vulturii. Ei vor alerga și nu vor obosi; ei vor merge și nu vor obosi.” – Isa. 40:28-31.

DEVENIȚI MAI PUTERNICI PRIN SPIRIT

¹⁹Dar cum este posibil un asemenea lucru? Prin ce modalitate împarte Iehova energie dinamică și putere către simplele ființe umane? Este limpede că nu oricine poate primi o asemenea putere divină. Oamenii de știință aței și liderii lumii care se bazează pe ei înșiși sau pe puterea și forța altor oameni nu pot spera niciodată să aibă acces la această Sursă de energie divină, pentru că doar „cei care au speranță întru Iehova vor recâștiga puterea”. Aceasta ni se spune. Tocmai acestor indivizi care se încred și au speranță întru Iehova, apostolul Pavel le-a spus:” Îngenunchez în fața Tatălui [...] pentru a ca tu să poți primi din bogățiile gloriei Lui, pentru ca omul din tine să se întărească prin spiritul Lui.” Deci această putere de a face pe cineva puternic și tare este răspândită de și prin spiritul lui Iehova și pentru că provine dintr-un izvor sfânt este numită pe bună dreptate” spiritul sfânt”. – Efes. 3:14-16.

²⁰ Pentru a înțelege mai bine ceea ce ne dezvăluie Biblia despre spiritul sfânt al lui Dumnezeu este de ajutor să cunoaștem înțelesul cuvântului ebraic *ru'ahh* și pe cel al cuvântului grecesc *pneu'mă*, care în limba română sunt traduse prin” spirit”. Ambele cuvinte au înțelesul de bază de „suflu”, „explozie” sau „vânt”; nu este vorba doar de aer stagnant, care nu se mișcă, ci mai degrabă de aer în plină mișcare. Biblia ne scrie aceste cuvinte în mai multe sensuri, dar totuși, în toate cazurile, se transmit caracteristicile de bază ale exploziei și ale vântului, mai exact, ideea de *invizibilitate* și de *forță*. Nu putem vedea vântul, dar putem cu siguranță să vedem ceea ce face. Nu putem vedea vântul care umflă pânzele unui bărci, dar cu toate acestea, putem vedea că barca se mișcă pe apă și știm că o forță puternică lucrează în acel moment. Așadar, vedem un efect vizibil, perceptibil, produs de o forță invizibilă.

²¹Spiritul sfânt al lui Iehova este forța sa invizibilă și activă; nu este doar puterea care stă în interiorul Lui, ci și energia Lui când este proiectată în afara Sa

pentru îndeplinirea voii și scopurilor Sale. Fiind invizibil și puternic, acesta se numește pe bună dreptate spirit.

²²Din toate acestea trebuie să tragem concluzia că toate demonstrațiile invizibile de forță sau de energie sunt manifestările spiritului sfânt al lui Iehova, de exemplu forța gravitațională a Pământului sau eliberarea violentă a energiei nucleare atunci când sunt aruncate bombele atomice? Nu, deloc. Prin crearea acestei lumi materiale, Iehova și-a folosit cu siguranță forța Sa activă și invizibilă precum și înțelepciunea și cunoștințele Sale infinite pentru a pune laolaltă marile forțe atomice ale universului fizic. (Gen. 1:2) Dar este cu totul greșit să vă referiți la aceste forțe fenomenale ale naturii ca fiind ale spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Forța activă, invizibilă a lui Iehova nu este o forță oarbă, sălbatică, necontrolată. Nu este o forță sau o putere pe care oamenii care vor neapărat să distrugă viața să o poată manipula precum o jucărie sau ca pe un nimic. În orice moment, Iehova Își are spiritul sfânt sub controlul și orientarea Sa imediată. Nu este o forță fixă precum forța de atracție a Pământului, pentru că spiritul lui Dumnezeu se poate răspândi sau retrage, crește sau descrește în funcție de voia și plăcerea Sa sfinte. Așadar, spiritul lui Dumnezeu poate fi definit ca fiind forța Lui invizibilă activă, o forță foarte reală care se proiectează, pe care Iehova o folosește personal pentru a-Și pune în aplicare voința și pe care o oferă din abundență către creaturile care Îl cinstesc și Îl servesc.

²³Aceasta este Sursa unei forțe și a unei puteri extraordinare din care cei care Îl cinstesc cu adevărat pe Iehova și sunt conștienți de forța lor fizică și mentală limitată pot să se adape fără să se teamă că aceasta se va epuiza. În privința acestor oameni fericiți se spune:” Fericiți sunt oamenii a căror putere stă în [Iehova] [...] Ei vor pași dinspre energie vitală în energie vitală”. (Ps. 84:5, 7) La vederea tuturor minunilor extraordinare ale activității creatoare a lui Iehova, acești oameni energici exclamă:” Tu m-ai făcut să mă bucur, O, Iehova datorită activității Tale; din cauza lucrărilor ieșite din mâinile Tale, eu plâng de bucurie. Cât de mărețe sunt lucrările Tale, O, Iehova! Gândurile Tale sunt foarte profunde. Niciun om incapabil de judecată nu le poate cunoaște și nicio persoană neinteligentă nu poate înțelege asta.” – Ps. 92:4-6.

²⁴Nu numai că cei fără judecată și cei neinteligenti nu pot să înțeleagă, dar ei vor continua să râdă și să ridiculizeze adevărata Sursă a întregii forțe și puteri. Dar lăsați-i să facă așa. Lăsați oamenii de știință și de tehnologie care nu au niciun Dumnezeu să-și continue căutarea fără de sfârșit pentru a găsi noi surse de combustibil material și de putere. Lăsați cercetătorii și exploratorii mândri și aroganți să continue să sondeze spațiul. Lăsați-i pe acești neisprăviți, fie că vin din est, vest sau din blocul națiunilor neutre să continue să își întărească inimile de piatră față de unica Sursă adevărată a întregii energii dinamice și a marii puteri. Și totuși Iehova le spune acestora: „Cum îndrăzniți să spuneți: Suntem oameni puternici și oameni care dispun de energia necesară pentru război?” (Ier. 48:14) Despre ce război vorbește El? Despre războiul care se apropie rapid, Armagedon, „războiul zilei mărețe a lui Dumnezeu Atotputernicul”, care este foarte aproape. Atunci Iehova va răspunde rugămintelor celor drepecți care se roagă: „Prin energia

Ta vitală, fă-i să rățăcească și culcă-i la pământ, O, protectorul nostru, Iehova, pentru păcatul lor făcut cu gura, cu cuvintele rostite de buzele lor; și fie ca ei să fie prizonierii mândriei lor, chiar și pentru blestemele și minciunile pe care le declamă. Adu-le un sfârșit plin de furie, adu-i la capătul drumului, pentru ca ei să nu mai existe și pentru ca ei să știe că Dumnezeu este împărat prin Iacob până la marginile Pământului.” – Rev. 16:14, 16; Ps. 59:11-13.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum se compară forța musculară a oamenilor cu alte creaturi?
2. Care sunt unele din sursele fizice pe care oamenii le-au folosit pentru a-și suplimenta forța limitată?
3. (a) Ce a pervertit concepția mentală pe care mulți oameni au adoptat-o? (b) Ca rezultat, la ce sunt conduse mulțimile să creadă?
4. Sunt creaturile umane justificate în a se lăuda cu realizările lor?
5. Deci, cum suntem noi cu privire la forța fizică și mentală a creaturilor?
6. Ce întrebări fac evident faptul că energia dinamică nu își are originea în oameni?
7. Cum este posibil pentru noi să ne identificăm cu adevărata sursă a puterii?
8. Ce sunt aceste blocuri de construcție ale lucrurilor care sunt făcute?
9. Din ce sunt compuși atomii?
10. De ce este imposibil pentru mintea omenească să înțeleagă enorma energie și puterea care ține universal fizic împreună?
11. Cum ne impune Iehova prin profetul său Isaia că El singur este Sursa întregii energii dinamice și puterii viguroase?
12. Ce ilustrează micimea forței omenești și a abilității de a gândi?
13. Având o vedere corectă asupra propriei lor persoane, pe cine slujesc cei rezonabili ca fiind Cel mai Puternic din univers?
14. Cui și cum au atribuit din vechime oamenii reverențioși atotputernicia?
15. Cum arată profetul Ieremia superioritate lui Iehova în putere, cunoștințe și înțelepciune?
16. Care sunt astăzi cele două clase care preamăresc atotputernicia lui Iehova?
17. Ce întrebări ridică astfel de știri importante precum aceasta?
18. Ce spune Cel Atotputernic în răspuns la această întrebare?
19. Ce metode folosește Iehova pentru a atribui o forță de susținere celor care nădăjduiesc în el?
20. (a) Care este sensul de bază al cuvintelor evreiești și grecești care sunt traduse ca spirit în Biblia engleză? (b) Care două caracteristici are vântul care îl fac o ilustrare potrivită a spiritului sfânt?
- 21, 22. (a) Spiritul sfânt al lui Iehova ca ce este definit? (b) Cum poate cineva distinge între forțele invizibile ale universului și forța invizibilă și activă a lui Iehova?
23. Ce răspuns dau cei privilegiați să se inspire din această extraordinară Sursă de forță dinamică?

24. Ce le este rezervat celor care îndrăznesc să își bată joc și să îl ridiculizeze pe Iehova Atotputernic?

Timp și loc pentru orice

„PENTRU toate există un timp ales, un timp chiar și pentru fiecare problemă de sub ceruri”, a scris înțeleptul rege Solomon sub inspirația lui Dumnezeu Atotputernic. Există „un timp pentru naștere și un timp pentru moarte; [...] un timp pentru a ucide și un timp pentru a vindeca; [...] un timp pentru a plânge și un timp pentru a râde; un timp pentru a boci și un timp pentru a trece peste; [...] un timp pentru a iubi și un timp pentru a urî; un timp pentru război și un timp pentru pace.” – Ecl. 3:1-8.

În ultimii aproape 6,000 ani, acest pământ a fost un loc care a răsunat de strigăte de plâns și de jale, oamenii plini de ură războindu-se unii cu ceilalți, ucigând și aducând moarte. Hohotele de răs, bucuria, iubirea și pacea au luat cu siguranță locul secund. Va fi întotdeauna așa? Chiar și în viața slujitorilor lui Dumnezeu există un timp și loc pentru plâns și jale, pentru ură și pentru război, ucidere și moarte?

Inițial nu a fost voia lui Dumnezeu ca omul să moară sau să simtă vreodată războiul și omorul. Scopul său inițial a fost ca oamenii să trăiască la nesfârșit în pace perfectă și să nu se confrunte cu un timp al plânsului. Cu toate acestea, rebeliunea împotriva conducerii lui Dumnezeu de către prima pereche a însemnat înstrăinarea față de Dumnezeu. Au rezultat păcatul și moartea; și astfel, războiul, omorul și ura au ajuns să fie la ordinea zilei. Slujitorii lui Dumnezeu s-au găsit pe ei înșiși trăind în mijlocul acestei lumi rele opusă lui Dumnezeu, și, prin urmare, în astfel de circumstanțe, ei află că cele spuse de Solomon în Eclesiastul se aplică și în cazul lor.

Dar cum așa? Când ar trebui ca slujitorii lui Dumnezeu să râdă și să se bucure în loc să plângă? Când vor declara război și omoruri, sau când se vor urî unul pe celălalt?

Solomon a spus: „Mai bună este supărarea decât râsul, deoarece prin supărarea feței inima devine mai bună.” Cel care este mai mare decât Solomon, Isus, a spus: „Ferice de voi care plângeți acum, pentru că veți râde.” Și din nou, „Vai de voi, care râdeți acum, pentru că veți jeli și veți plânge.” În aceste zile periculoase și rele, popoarele se confruntă cu nenorociri și cu pericole care le fac să revină cu picioarele pe pământ. Cei nerozi, cu viață dezordonată, le râd în nas ca de obicei, dar persoanele sensibile nu găsesc nicio plăcere în ei. Ei suspină și oftează din cauza tuturor lucrurilor detestabile care au loc. Ei nu găsesc niciun motiv de bucurie în această lume veche, ci numai în Dumnezeu și în noua sa lume dreaptă. – Ecl. 7:3, Luca 6:21, 25; Ezech. 9:4.

Războiul și omorurile nu sunt străine slujitorilor lui Dumnezeu. Ei au descoperit că este un timp și pentru acestea. Avraam a declarat război pentru a-l salva pe nepotul său Lot din mâinile răpitorilor răi. David, cel iubit de Dumnezeu, a fost puternic în război, „doboând zeci de mii.” Spre deosebire de slujitorii lui Dumnezeu din trecut, creștinii „nu declară război la propriu”, ci duc o luptă spirituală, „răsturnând raționamente și orice lucru mare ridicat împotriva cunoașterii lui Dumnezeu.” – Gen. 14:14-16; 1Sam. 18:7; 2Cor. 10:3-5.

Isus și-a încurajat adepții să-și iubească dușmanii, dar Cuvântul lui Dumnezeu de asemenea spune „să urăști ceea ce este rău.” Atunci când o persoană persistă în răutate deși știe ce este drept, atunci când răul devine atât de înrădăcinat încât este o parte inseparabilă a întregului, atunci pentru a urî ceea ce este rău, un creștin trebuie să urască persoana de care răul este inseparabil legat. Indicând faptul că Isus nu a dorit ca noi să-i iubim pe dușmanii înrăiți ai lui Iehova, David a exprimat această atitudine aprobată de Dumnezeu: „Nu îi urăsc pe cei care te urăsc intens, Doamne, și nu simt dezgust pentru cei care se revoltă împotriva ta? Cu o ură totală îi urăsc. Ei au devenit dușmani adevărați pentru mine.” – Mat. 5:44; Amos 5:15; Ps. 139:21, 22.

Slujitorii lui Dumnezeu așteaptă cu nerăbdare viața veșnică. Încă mai este un timp pentru a muri, chiar și pentru un creștin. Pentru cei care vor moșteni viața cerească ca regi și preoți cu Isus Cristos, moartea este inevitabilă. Există un timp pentru aceasta. Este necesar pentru a realiza răsplata cerească. Chiar dacă mulți creștini din ziua de astăzi întrețin speranța de a trăi și după sfârșitul acestui sistem de lucruri rele în lumea nouă a lui Dumnezeu, fără a muri, totuși ar mai fi un timp pentru ei să moară. Confrunțați să aleagă între a asculta de legea lui Dumnezeu cu credință și a plăti cu viața pentru acest lucru, sau obținerea unei prelungiri temporare a vieții, un slujitor adevărat al Lui Dumnezeu va opta pentru prima variantă, rămânând credincios până la moarte. – Mat. 16:25.

Ura, războiul, omorul și moartea, împreună cu plânsul și întristarea sunt indisolubil legate de această lume rea – s-a dovedit a fi locul potrivit pentru existența lor. Atât timp cât această lume veche va exista, va fi un timp, chiar și în viața slujitorilor lui Dumnezeu, pentru experiență amară amestecată cu dulce. Dar promisiunea fericită a Cuvântului lui Dumnezeu este că în curând, „lumea va dispărea și la fel și dorința sa.” Cei care fac voia lui Dumnezeu vor supraviețui într-o lume nouă unde Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moarte nu va mai fi, nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile vechi vor dispărea.” Dumnezeu promite că „el va face ca războaiele să înceteze pe pământ” și va fi „pace din belșug până când nu va mai exista Luna.” - I Ioan 2:17; Rev. 21:4; Ps. 46:9; 72:7.

Lumea nouă a lui Dumnezeu va reprezenta momentul și locul pentru a savura aceste binecuvântări ale lui Iehova, iar el nu va adăuga nici o durere acestora. Pământul va fi un loc plin de râsete și dragoste, cei vindecați se vor bucura, și pacea va fi fără sfârșit. Sunetul plânsului nu va fi auzit și niciodată oamenii nu vor mai declara război și nu vor mai ucide, sau urî unul pe celălalt. Prov. 10:22.

Pentru toți cei care doresc să trăiască atunci, acum este momentul să se familiarizeze cu cerințele lui Iehova pentru viață, și să trăiască după ele. Numai în acest fel putem fi siguri de un loc în noua lume a lui Dumnezeu, unde să ne bucurăm de binecuvântarea lui, „chiar și viața este nedeterminată în timp.” – Ps. 133:3.

Credința este importantă,
dar credința în ce?

În sine, sau în Dumnezeu și în Cuvântul Său, Biblia?

Ați auzit vreodată afirmația sau poate ați făcut-o chiar voi: „Ceea ce crede un om nu este important atât timp cât el crede”? Dacă este așa, știți că este învățătura de bază a anumitor religii orientale? Da, ei susțin că doctrina sau învățătura nu sunt importante, ci religia în sine, orice religie, este un lucru bun.

Comentând această tendință actuală, un redactor de la publicația lunară *Cosmopolitan* a afirmat odată: „Am dezvoltat un fel ciudat de rostiri religioase, pe care sociologul Will Herberg le numește „credință în credință”.” Apoi, atrăgând atenția asupra celor care au mărturisit la emisiunea de radio „This I Believe” (n.t. „Pe aceasta o cred”), și în cartea cu același nume, acesta observă că „puțini sau chiar niciunul nu spun în ce cred, dar toată lumea crede din toată inima. Cu cât ajung mai aproape de o mărturisire concretă, aceasta este reflectată de remarci precum „cred în oameni, în umanitatea nealterată, pură.” Alții fac afirmații de genul „pun suflet în promisiunea că pe pământ există alimente suficiente pentru întreaga populație.” Alții își afirmă devotamentul față de [...] „Marele Oricare ar fi el”, menționat și ca Puterea, Prezența, Ființa Supremă, Forța Vieții, Marele Artist, pe care unii îl numesc Natură, alții Inspirație, iar alții Dumnezeu.”

Dar credința în credință nu este credință! Credința nu se poate baza pe credință, cum nici noi nu putem să mergem deasupra picioarelor noastre sau o cadă nu se poate sprijini pe fundul propriu dacă nu există nimic altceva sub ea. Credința în credință este doar o chestiune de simțire, un obicei, o stare emoțională. Este o rudă apropiată a credulității și a superstiției. Nici credința în credință, nici credulitatea, nici superstiția nu depind de existența unor fapte sau de exercitarea rațiunii. Însă credința autentică depinde de acestea. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel a afirmat că cunoașterea trebuie să preceadă credința: „Totuși, cum îl vor chema pe el, în care n-au pus credință? Și cum vor pune credința în el, de care nu

au auzit? [...] Deci, credința urmează mărturia. La rândul său, mărturia se face prin cuvântul despre Cristos.” – Rom. 10:14, 17.

PRIMUL PAS

Astfel, facem primul pas spre credință atunci când luăm notă de faptele din universul infinit, de aspectul său și ordinea sa, de puterea sa și de frumusețea sa, iar apoi cugetăm asupra acestor dovezi. Procedând astfel, ajungem la concluzia inevitabilă că acele „calități invizibile ale lui Dumnezeu sunt în mod clar vizibile încă de la crearea lumii, deoarece ele sunt înțelese prin lucrurile făcute, chiar și puterea sa veșnică și divinitatea sa, astfel încât aceștia sunt de neiertat” în negarea existenței Creatorului, Iehova Dumnezeu. – Rom. 1:20.

Dar Dumnezeu nu se așteaptă ca noi să ne punem credința numai în ceea ce creația sa vizibilă, numită „Natură”, dezvăluie cu privire la El. Natura nu ne poate spune de ce suntem aici sau care va fi destinul nostru. Nici nu poate să ne lumineze cu privire la numele lui Dumnezeu sau cu privire la dreptatea, mila și iubirea acestuia. Cunoașterea acestora ar putea fi chiar mai importantă pentru credința noastră, și, prin urmare, Dumnezeu ne-a oferit o carte scrisă, Biblia. Pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu trebuie să credem nu numai că el există, dar și că el „devine cel care îi răsplătește pe cei care îl caută cu sinceritate.” Îl căutăm cu seriozitate pe Dumnezeu atunci când studiem Cuvântul său și încercăm să ne trăim viața în conformitate cu principiile sale drepte. – Evr. 11:06.

În Traducerea Lumii Noi a Bibliei prima referință cu privire la credință ne arată că Avraam a avut credință. În ce? În credință? Nu, ci credință în Dumnezeu, în ceea ce Dumnezeu a promis să facă pentru Avraam. Dumnezeu a promis, și Avraam a acționat conform acelei promisiuni. De ce? Pentru că el avea cunoaștere; el știa că Dumnezeu era de încredere și avea mijloacele pentru a-și îndeplini promisiunile, chiar și ridicarea lui Isaac din morți, dacă era necesar. Aceasta era credința, și pentru aceasta Avraam a fost numit „tatăl tuturor celor care au credință”, primind și promisiunea că „prin sămânța ta toate neamurile de pe pământ vor fi cu siguranță binecuvântate.” – Gen. 15:6; Evr. 11:17-19; Rom. 4:11; Gen. 22:18.

La fel și în cazul nostru. Trebuie să avem cunoașterea ca și bază pentru credința noastră. Am plăti bani în schimbul unui cec emis de o persoană total necunoscută și pe care n-am mai întâlnit-o? Bineînțeles că nu! Am avea nevoie de câteva informații despre aceasta înainte de a ne încrede în ea, pentru a-i plăti cecul. Chiar și așa, nu ne putem exercita cu adevărat credința în Iehova Dumnezeu, decât atunci când îl „cunoaștem”.

Un studiu al Cuvântului lui Dumnezeu nu numai că ne oferă o bază solidă pentru a avea credință în el și în promisiunile sale, dar ne învață și să nu ne punem credința în omul slab, imperfect. Cum psalmistul sfătuiește: „Nu vă încredeți în nobili, nici în fiul omului pământean, de care nu ține mântuirea.” De ce nu? Pentru că „spiritul lui iese, el merge înapoi în pământ, în acea zi gândurile lui pier.” De asemenea, este o nebunie să-ți pui credința în bunuri materiale. Nu doar că bogățiile „fac aripi pentru ele însele și zboară ca un vultur”, dar în ziua de furie a

lui Dumnezeu, care este atât de aproape, aceste „lucruri de valoare nu vor mai fi de folos.” Cu toate acestea, cei care își pun credința în Dumnezeu și în Fiul său, Regele, Isus Cristos, „nu vor fi deloc dezamăgiți.” – Ps. 146:3, 4; Prov. 23:4, 5; 11:4; 1Pet. 2:6.

În ceea ce privește credința, Pavel ne spune că este „așteptarea sigură a lucrurilor nădăjduite, demonstrarea evidentă a realităților care totuși nu se văd.” Rețineți, credința nu este reflexivă, nu se pune credință în credință, căci aceasta dispăre, nici în persoane și nici în lucruri. Fiți convinși de lucruri, chiar dacă acestea sunt nevăzute; fie din cauza faptului că obiectul credinței este spirit și, prin urmare, invizibil, fie pentru că lucrurile în care cineva crede se află încă în viitor. Prin urmare, am putea spune despre credință că se extinde pe verticală, în ceruri, unde se vede Iehova Dumnezeu, Isus Cristos și miriade de alte creaturi spirituale din ceruri; și acestea se extind pe orizontală, înapoi la începutul creației și înainte la îndeplinirea promisiunii lui Dumnezeu din viitorul îndepărtat; și anume, justificarea totală a numelui lui Dumnezeu și realizarea deplină a scopurilor sale în ceea ce privește pământul și omul. Iar credința în sine, spune apostolul Pavel, este demonstrarea evidentă a acestor lucruri. – Evr. 11:1.

O BAZĂ SĂNĂTOASĂ

Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă o bază solidă pentru credința noastră, dezvăluindu-ne numele lui Dumnezeu, Iehova, și care sunt calitățile sau atributele sale cardinale: puterea, înțelepciunea, dreptatea și iubirea. Și Cuvântul său nu ne spune doar că Dumnezeu posedă aceste calități, dar ne spune și de relațiile cu fapăturile sale, unde el a demonstrat în permanență aceste atribute, astfel încât să avem încredere deplină în el. – Ps. 62:11, 89:14; Prov. 2:6; 1Ioan 4:8.

Arătând că trebuie să avem credință și în Fiul lui Dumnezeu, Isus a spus: „Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca toată lumea care își pune credința în el să nu fie distrusă, ci să aibă viață veșnică.” Și din nou, „Aceasta este viața veșnică, să te cunoască, singurul Dumnezeu adevărat, și pe cel pe care l-ai trimis, Isus Cristos.” - Ioan 3:16; 17:3.

Și din moment ce credința este și „așteptarea sigură a lucrurilor nădăjduite”, ar trebui să știm și care sunt lucrurile la care putem și ar trebui să sperăm. Din nou, Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă cunoștințele necesare. El ne asigură că acele condiții paradisiace vor fi restabilite pe acest pământ, și aceasta la scară mondială, și că această lucrare de restaurare poate fi de așteptat să înceapă în cadrul generației actuale. Apoi, nimeni nu va mai „face niciun rău și nu va mai provoca nicio distrugere [...] pentru că pământul va fi cu siguranță plin de cunoașterea lui Iehova, așa cum apele acoperă marea.” Toată omenirea va fi unită în închinarea la un singur Dumnezeu adevărat, Iehova. Apoi, Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moarte nu va mai fi, nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi.” Atunci cu adevărat toate lucrurile vor fi reînnoite. – Isa. 11:9; Rev. 21:4, 5.

Da, avem nu numai cartea naturii a lui Dumnezeu pentru a ne spune despre Dumnezeu, dar și Cuvântul său scris, Biblia, astfel încât să putem avea o bază solidă pentru credința noastră, așa cum au făcut și locuitorii din Berea din

vechime, care au examinat cu atenție Scripturile în fiecare zi pentru a vedea dacă lucrurile ce li s-au spus în numele creștinismului sunt într-adevăr susținute de Cuvântul lui Dumnezeu sau nu. Acesta este motivul pentru care Apostolul Pavel i-a scris lui Timotei: „Întreaga Scriptură este inspirată de Dumnezeu și benefică pentru învățare, pentru mustrare, pentru lămurirea lucrurilor, pentru disciplinare în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet dotat pentru orice faptă bună. „Evident, în această mărturie biblică nu există loc pentru o religie bazată pe un simplu sentiment sau pentru o credință bazată pe atitudinea mentală a credinței. – Faptele 17:11; 2Tim. 3:16, 17.

DUPĂ ROADELE LOR

Nebunia unei credințe bazată pe credință poate fi observată clar în creștinism și acest lucru este valabil mai ales în Statele Unite: niciodată atât de multe profesii religioase și totuși niciodată atât de puține dovezi ale creștinismului în viețile oamenilor.

Vreți să aveți o credință adevărată și vie care este construită pe o fundație solidă și care vă va ajuta să dezvăluiți roadele care vor câștiga aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu? Atunci cunoașteți Cuvântului lui Dumnezeu, studiați-l cu ajutoarele pe care Dumnezeu vi le-a pus la dispoziție în mod providențial. Acționați bazându-vă pe cunoaștere așa cum a făcut omul înțelept care și-a construit casa pe o stâncă. Trăiți-vă viața în conformitate cu cerințele drepte ale lui Dumnezeu. Întovărășiți-vă cu cei care au același spirit, și apoi, atunci când veți avea oportunitatea, spuneți și altora despre lucrurile pe care le-ați învățat. Procedând astfel, veți dovedi că aveți o credință vie; și amintiți-vă, „cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” – 1Ioan 2:17.

„Să nu întoarceți rău pentru rău nimănui”

Neîntorcând „răul cu rău” tindeți să distrugeți opoziția. Un om și-a lăsat câinele liber să atace un Martoră, în Tobago, Indiile de Vest, însă ea a stat calmă până ce soția omului a venit și a alungat câinele. Soția a acceptat unele reviste referitoare la Biblie și a invitat-o pe Martoră să se întoarcă. La întâlnirea ulterioară era același om pe stradă, Martora nu a dat niciun semn că îi poartă pică, ci l-a salutat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Atunci când Martora a sunat-o înapoi pe soția acestuia, ea a spus că soțul ei a recunoscut: „Acești oameni au acel ceva de care este nevoie. Am tratat-o rău în casa mea, dar ea încă mai vorbește cu mine pe stradă.” El acum ascultă și citește chiar o parte dintre reviste.

Să devenim activați

PRIN SPIRITUL LUI IEHOVA

„Adevăratul Dumnezeu este cel care te cuprinde strâns cu energie vitală.” „Iehova este tăria mea.” – Ps. 18:32; 28:7.

TIMP de secole oamenii s-au luptat și au murit în efortul de a aduce pacea și fericirea neîntrerupte în mijlocul acestei lumi sfâșiata de război. Cu toate acestea, nicio organizație nu a fost capabilă să atingă acest obiectiv râvnit, însă cu o singură excepție. Această excepție este grupul cunoscut sub numele de Martorii lui Iehova. Unitatea în gândire și unitatea în acțiune au fost și acestea foarte mult dorite, dar neatinse de către nicio grupare de oameni, cu excepția Martorilor lui Iehova. Trăind și muncind fericiți împreună în pace și solidaritate, martorii lui Iehova au demonstrat o dragoste adevărată unul pentru celălalt, indiferent de rasă, naționalitate, origine socială sau religioasă. Și acest lucru este mult dorit, dar niciodată realizat de către niciun alt grup. Desigur, a afla cum și prin ce putere sau forță acest grup a ajuns la aceste condiții mult dorite ar trebui să fie de cel mai mare interes pentru oamenii din întreaga lume.

²Deseori, lideri religioși și alții, în timp ce observă aceste realizări, precum și creșterea foarte rapidă a martorilor lui Iehova, nu reușesc să recunoască puterea care a dus la acest fapt. De exemplu, un cleric, John A. O'Brien, de la Universitatea Notre Dame, a declarat: „martorii au obținut un uimitor câștig al adeptilor de 2.300% în 25 de ani, comparativ cu un câștig mediu de 74 % pentru 254 de alte biserici. [...] Dacă noi catolicii am fi avut în medie o creștere atât de mare, am fi câștigat pentru Cristos nu numai pe cei o sută de milioane de oameni care nu frecventează biserica din America, ci și pe cei din întreaga lume.” – *Extension (n.t. Extinderea)*, ianuarie, 1959; *Our Sunday Visitor (n.t. Vizitatorul de duminică)*, 16 decembrie 1956.

³Cu toată smerenia minții și a inimii martorilor lui Iehova (întrebați-l pe oricare dintre ei), mărturisesc imediat că fără capacitatea lor de a gândi și fără propria lor putere nu ar fi câștigat acest renume laudabil. Numai căutând la Iehova cel Atotputernic puterea necesară, și primind-o din această adevărată Sursă de energie dinamică și putere viguroasă a fost posibil să se realizeze ceea ce autoritatea mai sus-citată a declarat, că „nu s-a mai întâlnit în istoria modernă.” Dar cum beneficiază acești Martori smeriți de o astfel de asistență, putere și vitalitate divine?

⁴În primul rând trebuie îndeplinite anumite condiții, pentru a primi puterea lui Iehova; ea nu vine în mod automat. Pentru început, trebuie să avem o inimă bună. Nimeni nu poate avea spiritul lui Dumnezeu dacă motivele inimii sale sunt egoiste, dacă el încearcă să exploateze un astfel de spirit pentru câștiguri materiale, sau dacă tânjește după acest spirit pentru popularitatea pe care o poate câștiga. (Faptele 8:17-22) Dacă cineva este mândru sau îi face plăcere să facă rău, o astfel de

persoană nu se poate aștepta să primească duhul din această Sursă prea-sfântă. Acesta trebuie să fie umil și educabil.

⁵ Având o inimă bună, există solul adecvat în care să se planteze cunoașterea exactă a voinței și scopului lui Iehova, așa cum este revelat în Cuvântul Său, Biblia. (Luca 8:5-8, 15) Moise și Isus au declarat că doar pâinea nu este suficientă pentru viață; pentru a avea vitalitate și putere de la Dumnezeu trebuie hrănite și mintea și inima cu al Lui Cuvânt. Pentru ca Iosua să fie „curajos și foarte puternic” Iehova i-a spus: „Această carte a legii nu ar trebui să se îndepărteze de gura ta și tu trebuie în surdina să citești din ea zi și noapte.” „Cuvântul lui Dumnezeu,” apostolul Pavel adaugă, „este viu și își exercită puterea.” (Deut. 8:3; Mat. 4:4; Iosua 1:7, 8; Evr. 4:12) Acest Cuvânt al lui Dumnezeu care susține viața, îl face pe credincios puternic în credință, speranță și dragoste, iar „cea mai măreață dintre acestea este dragostea.” Astfel dotați, puteți fi capabili să faceți fapte mari și să îndurați tragediile vieții. „Dragostea nu dă greș niciodată.” Ea „le poartă pe toate” și „le îndură pe toate.” – 1Cor. 13:7, 8, 13.

⁶ Dintr-un studiu al Cuvântului lui Dumnezeu cineva își poate da seama că Iehova nu renunță la energia sa dinamică prin orice fel de organizație care dorește să se eticheteze ca fiind religioasă. Nici Dumnezeu nu se ocupă cu indivizi care sunt în afara organizației mamă, „mama” tuturor celor dedicați lui Dumnezeu. (Gal. 4:26) El a avut întotdeauna canalul Său de comunicare pe pământ prin care acționează Duhul Său. Amintiți-vă cum Miriam și Aaron au încercat să evite acest canal și rezultatul a fost că aproape și-au pierdut viața. Numai după ce Isus a fost botezat de către trimisul lui Iehova acesta a primit duhul sfânt și puterea care-i permite să facă lucrările sale puternice. (Num. 12:1-16; Mat. 3:16; Faptele 10:38) De către și prin acest duh sfânt Isus i-a ajutat pe cei asociați cu el, astfel încât aceștia să poată să înțeleagă adevărul, și astfel și ei să poată primi puterea de a „vindeca oameni bolnavi, de a ridica din morți, de a-i curăța pe leproși, de a expulza demoni.” Astfel este subliniată importanța asocierii cu organizația lui Iehova. – Mat. 10:8, Luca 24:45; 1Cor. 2:10.

⁷ Atât în trecut, cât și astăzi, Iehova a avut o organizație vizibilă pe pământ, iar prin intermediul acesteia s-a desfășurat înțelegerea voii Sale. Această organizație este necesară și în vederea integrării eforturilor tuturor creștinilor din întreaga mulțime a națiunilor, astfel încât să nu existe nici o dublare a efortului sau dezbinare a acțiunii. Din aceste motive, asocierea cu această organizație este esențială dacă cineva speră să primească duhul lui Iehova.

⁸ Dar aceasta este tot? Este suficientă doar cunoașterea și asocierea cu organizația vizibilă a lui Iehova pentru primirea duhului sfânt de la Dumnezeu? Nu, este nevoie de mai mult. „Numai acest lucru vreau să-l învăț de la voi: Ați primit duhul prin lucrările legii sau prin ascultarea atentă a credinței?” (Gal. 3:2) Astfel, trebuie să existe o „ascultare atentă”, adică dorința de a acționa asupra a ceea ce se aude. Nu prin faptele apuse ale legământului legii vechi, ci prin activitate energetică stimulată de credința creștină îi arătăm lui Iehova că suntem demni pentru a dobândi spiritul. Astfel, așa cum a fost și în cazul lui Isus, trebuie să ne dedicăm viețile lui Iehova și să ne botezăm pentru a-i primi spiritul.

⁹ În același timp în care cineva face pașii de mai sus un altul trebuie să *ceară* cu sinceritate spiritul lui Iehova. Nu păstrați tăcerea; faceți-vă cererea cunoscută. În acest sens, credinciosul este cel mai norocos, pentru că prin rugăciune el poate comunica direct cu Creatorul său, adevărata Sursă a tuturor puterilor. Isus a spus: „Căci toți cei care cer primesc, și toată lumea care caută găsește, și toți cei care bat li se va deschide [...] dacă voi, deși sunteți răi, știți să le dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl din ceruri va da duhul sfânt celor care i-l *cer*! „Deci, nu ezitați să implorați Tatălui ceresc suficientă putere și forță pentru a-i face voia, pentru că el este capabil să „facă mult mai mult decât toate lucrurile pe care le cerem sau ni le imaginăm.” Acesta este motivul pentru care Pavel în căutarea puterii divine pentru biserica timpurie a făcut acest lucru prin rugăciune. „M-am așezat în genunchi în fața Tatălui meu”, scria el, „până la sfârșit, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă mai puternici în omul care sunteți înăuntru, prin duhul său.” – Luca 11:10-13; Efes. 3:20, 14, 16.

¹⁰ Având în vedere că majoritatea cititorilor acestei reviste sunt „celelalte oi” menționate de Isus (Ioan 10:16), aceștia vor fi deosebit de interesați în a ști dacă Iehova dă putere „celorlalte oi” la fel cum dă „celor rămași” din trupului lui Cristos unși. Ambele grupuri, „cei rămași” și „celelalte oi”, se confruntă cu aceleași probleme, nu-i așa? Nu au aceleași responsabilități ambele grupuri? Nu sunt ambii parteneri în aceeași muncă în aceleași condiții? Ambele grupuri au, prin urmare, aceeași nevoie de putere divină prin duhul sfânt. Este de neconceput ca Dumnezeu dreptății să dezavantajeze un grup reținându-i duhul în timp ce dă din belșug celuilalt grup. Aduceți-vă aminte cât de credincioși erau oamenii din vechime, deși nu făceau parte din grupul uns al bisericii; cu toate acestea, erau atât de plini de duhul sfânt încât erau capabili să scrie Scripturile inspirate. Ei au avut puterea să dărâme templele păgâne, să ucidă lei și urși, să vindece leproși, și chiar să-i ridice pe cei morți. De asemenea, în zilele noastre, cei din grupul „celorlalte oi” sunt privilegiați să poată realiza mai multe explorări puternice, cu ajutorul forței active a lui Iehova.

¹¹ Factorul care determină dacă cineva este calificat pentru a primi duhul sfânt, nu este destinația sa, ci mai degrabă, maturitatea spirituală și atitudinea mentală. Un individ poate fi mai dispus să primească duhul și să-l urmeze decât un altul care poate stinge duhul neurmându-l în întregime în direcția trasată. Dacă o persoană merge contrar călăuzirii divine ar putea păți cum a pățit și regele Saul, despre care stă scris: „Și spiritul lui Iehova s-a îndepărtat de Saul.” Ce lucru teribil să i se întâmple aceasta cuiva, să piardă duhul lui Iehova! Saul, la fel ca Iuda Iscarioteanul, a murit prin sinucidere. Și i se poate întâmpla oricui dacă nu este atent, indiferent dacă face parte din „cei rămași” unși sau din grupul „celorlalte oi”. – 1Sam. 16:14.

MANIFESTĂRI ALE DUHULUI LUI IEHOVA

¹² Nu putem vedea energia în sine; dar, atunci când este pusă în funcțiune, putem vedea cu ușurință rezultatele pe care le produce. Atunci când energia dinamică a lui Iehova, deși invizibilă, activează oameni, putem recunoaște cu

ușurință efectele sale. În acest sens, duhul sfânt al lui Iehova a fost comparat cu energia electrică, care poate servi la iluminare, sau ca mijloc de comunicare, sau ca și forță puternică care poate duce la bun sfârșit cantități mari de muncă. Nu putem spune dacă o persoană are în ea duhul sfânt doar uitându-ne la ea, la fel cum nu putem să ne uităm la liniile electrice de cupru și să spunem dacă acestea sunt „vii” sau nu. Doar uitându-ne la o baterie nu putem spune dacă este încărcată sau nu.

¹³ La fel cum energia electrică produce iluminatul, duhul lui Iehova poate da iluminare și clarifica Cuvântul lui Dumnezeu în aceste vremuri întunecate. (Ps. 119:105; Ioel 2:28) Înțelegerea și sensul vin numai prin duhul sfânt, fiind evident atunci când observăm confuzia și lipsa generală de înțelegere și sens manifestate în această organizație a diferitelor religii din lume. Ei sunt orbi la faptul că împărăția lui Dumnezeu este singura speranță pentru omenire. Ei nu pot vedea că Regele aceluia regat este la putere și domnește acum în ceruri. Ei nu văd apropierea rapidă a distrugerii care are loc în prezentul sistem de lucruri condus de Diavol. Ei nu văd că paradisul promis este aproape. Ei sunt total orbi față de astfel de adevăruri care aduc bucurie inimii, care sunt revelate doar de duhul lui Iehova. – 1Cor. 2:9, 10.

¹⁴ Dacă nu ar fi existat sisteme complicate de comunicații electrice, ar fi fost imposibil pentru ofițerii aflați la comandă să manevreze mari armate la scară globală. La fel se întâmplă și în războiul pe care creștinii din toată lumea îl desfășoară acum. Dacă nu ar fi existat duhul lui Iehova nu ar fi existat nici fluxul continuu de instrucțiuni, și nici suficientă forță pentru acerba luptă corp la corp cu dușmanii. – 2Cor. 10:4-6; Efes. 6:11, 12.

¹⁵ Mașini enorme conduse de energie electrică produc ceea ce omul singur nu este capabil să realizeze. În aceeași manieră, puterea lui Iehova îi poate activa pe oameni să facă ceea ce ei nu au putut face altfel. Sub îndrumarea duhului lui Dumnezeu, Noe și fiii săi, chiar dacă aceștia nu erau constructori de nave cu școală în acest sens, au reușit cu succes să construiască un imens adăpost rezistent la furtună. Mai târziu, atunci când a venit vremea pentru a fi construit un templu sacru în pustiu, citim: „A se vedea, Iehova l-a chemat pe nume pe *Bez'al-el*, fiul lui *U'ri*, fiul lui Hur din seminția lui Iuda. Și a început să-l umple cu duhul lui Dumnezeu în înțelepciune, în înțelegere și în cunoaștere și în orice fel de meșteșug și i-a dat puterea să născocască dispozitive, pentru a lucra în aur și argint și cupru, și să lucreze cu pietre și să le fixeze și să lucreze cu lemnul pentru a face produse ingenioase de orice fel” Acesta a fost același spirit al lui Iehova care i-a permis unui alt om obișnuit numit Samson să realizeze fapte supranaturale de putere. – Ex. 35:30-33; Jud. 13:25; 14:6, 19; 15:14.

¹⁶ Cum au reușit scriitorii Bibliei să înregistreze profeții fără nicio greșală? Apostolul Petru răspunde, spunând: „Căci profețiile nu au fost în niciun moment introduse prin voința omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, așa cum au fost purtați de duhul sfânt.” Fără această forță călăuzitoare de la Iehova ar fi fost cu totul imposibil pentru Daniel să prezică cu 2.500 ani înainte, evenimente din secolului XX, însă atunci când a fost purtat de puterea divină a previziunii, acest profet al lui Iehova a descris „Războiul Rece”, purtat între națiunile din blocurile

de Est și de Vest, cu la fel de mult realism ca și titlurile noastre de zi cu zi din ziare. – 2Pet. 1:21.

¹⁷ Dacă Isus și apostolii săi au vrut să demonstreze originea divină a creștinismului ar fi trebuit să demonstreze puterile supranaturale, iar ei au făcut acest lucru. În privința lui Isus, înregistrarea istorică spune: „Atunci mari mulțimi au venit la el, având cu ele oameni șchiopi, schilozi, orbi, muți, și mulți altfel, și i-au pus la picioarele lui, și i-a vindecat; așa că mulțimea a fost uimită când a văzut muții vorbind și șchiopii umblând și orbii văzând, și l-au slăvit pe Dumnezeuul lui Israel.” (Mat. 15:30, 31) Ce expunere minunată a energiei dinamice a lui Iehova! Aceeași putere divină le-a fost atribuită și apostolilor. „El [Isus] i-a chemat pe cei doisprezece ucenici și le-a dat autoritate asupra duhurilor necurate, pentru a la elimina pe acestea și pentru a vindeca orice fel de boală și orice fel de neputință. Pe acești doisprezece Isus i-a trimis, dându-le aceste comenzi: [...] *Vindecați-i* pe cei bolnavi, înviați-i pe cei morți, curățați-i pe cei leproși, alungați-i pe diavoli. Ați primit în dar, dați în dar.” Mai târziu, la Rusalii, citim: „Ei toți s-au umplut de duhul sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, așa cum duhul le-a dat să rostească.” – Mat. 10:1, 5, 8; Faptele 2:4.

¹⁸ Fiind atins scopul de a întemeia creștinismul ca venind de la Dumnezeu, împărțirea darurilor miraculoase ale spiritului pentru vindecarea fizică a oamenilor a încetat odată cu moartea apostolilor, însă spiritul sfânt al lui Iehova ca ajutor pentru poporul său a continuat până în această zi. Cei care au fost asociați timp de mai mulți ani cu societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova sunt conștienți de funcționarea acestui spirit al lui Dumnezeu, pentru că adevărul a fost forța stimulatorie și motrice din spatele muncii lor. Nici unui om sau grup de oameni nu i se poate acorda credit pentru activitatea de predicare unificată a martorilor lui Iehova la scară globală în 179 de țări și teritorii. Nici unei persoane nu i se poate acorda credit pentru abundența minunată a adevărilor Bibliei. Deciziile privind organizarea teocratică, funcționarea Școlii Biblice Turnul de Veghere din Galaad, reglementarea Școlii Parohiale a Regatului, construcția și extinderea tipografiilor în multe părți ale lumii - toate aceste lucruri și multe, multe altele, nu au fost cu siguranță realizate exclusiv prin intermediul capacității de gândire și de previziune a oamenilor. Marile victorii juridice, care au devenit atât de numeroase și care au apărut și au stabilit în mod legal închinarea adevărată pe pământ sunt de fapt victoriile lui Iehova. Spiritul lui a condus toate aceste lucrări, inclusiv singura interdicție a poporului său, cea împotriva transfuziilor de sânge. Cu siguranță fără spiritul călăuzitor al lui Dumnezeu ar fi fost imposibil să se țină piept valului de ridiculare, dispreț și „sfaturi” nefavorabile ale rudelor sincere și ale respectaților profesioniști. Nu, o astfel de poziție neclintită pentru sacralitatea sângelui nu se datorează doar raționamentului uman și conducerii. Toată lauda și creditul merg la spiritul călăuzitor al lui Iehova.

¹⁹ Alte manifestări ale duhului sfânt al lui Iehova implică marginalizarea și executarea criminalilor, ca de exemplu, Core, Datan, Abiron, Acan, Iuda Iscarioteanul, Anania și Safira. În cazul ultimilor doi, Biblia spune că aceștia „au fost falși” cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Astfel, ar trebui avută grijă mare

pentru a nu păcătui împotriva spiritului lui Dumnezeu. În vremea lui Isus, fariseii au făcut exact acest lucru prin respingerea minunilor divine, respingând astfel manifestarea deschisă a funcționării spiritului. În schimb, oricine ar trebui să arate bucurie, să nu se opună sau să refuze îndrumările și sfaturile sale. Niciodată nu împiedicați sau limitați spiritul acționând împotriva acestuia sau trăind contrar indicațiilor sale. – Num. 16:1-35; Ios. 7:1-26; Mat. 27:3-10; Faptele 5:3.

²⁰ „Roadele spiritului”, se spune în Galateni 5:22, 23, „sunt iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, altruism, credință, blândețe, înfrânare a poftelor.” Unde mai poate cineva găsi un astfel de fruct delicios astăzi? Printre multele ramuri ale societăților acestei lumi? Bineînțeles că nu! Acolo se găsesc roade foarte putrede - ură, războaie, prejudecăți, minciună, furt, imoralitate, și așa mai departe. În schimb, numai în societatea Lumii Noi a Martorilor lui Iehova poți găsi roade frumoase ale spiritului lui Iehova. Acest lucru nu este un secret. Observatorii lumești văd această manifestare deschisă a duhului sfânt; însă, oricât de ciudat ar părea, aceștia nu fac nimic pentru a deveni o parte a acestei organizații unificate și fericite. Câțiva care au fost uimiți de pacea, armonia și unitatea organizației vizibile a lui Iehova, chiar au luptat împotriva a ceea ce au văzut și de care s-au minunat și de ceea ce doar energia dinamică a lui Iehova ar fi putut produce. Aceștia se încadrează în aceeași categorie ca fariseii ipocriți, păcătuind împotriva spiritului lui Dumnezeu, iar aceasta este un păcat de neiertat. – Mat. 12:32; Evr. 6:4-6; 10:26.

CUCERIREA COMUNISTĂ A DUS LA ÎNTĂRIREA LUI IEHOVA

²¹ O altă dovadă a spiritului lui Dumnezeu care își activează poporul este modul în care acesta a fost în măsură să reziste la persecuția susținută de guvernele totalitare. În cuvintele psalmistului acești martori persecutați de Iehova cântă: „Dumnezeu este pentru noi un refugiu și forță, un ajutor care este ușor de găsit în momente de necaz. Acesta este motivul pentru care nu ne vom teme, deși pământul suferă modificări și, deși munții se clatină în inima mării vaste; deși apele sale sunt vijelioase, și spumegă, deși munții s-ar cutremura de zgomotul lor.” – Ps. 46:1-3.

²² În acest război împotriva elementelor ateiste totalitare, poporul lui Iehova aduce în continuu în discuție Sursa cerească a puterii lor, zicând: „Adevăratul Dumnezeu este Cel care mă înconjoară strâns cu energie vitală [...] mă vei înconjura cu energie vitală pentru război.” (Ps. 18:32, 39; 2Sam. 22:2, 3, 40) Astfel echipați, martorii lui Iehova din spatele Cortinei de Fier, deși neavând contact cu frații lor din alte părți ale lumii, se dovedesc a fi de departe superiori în rezistență, vitalitate și conducere dinamică față de călăii lor brutali. Munca lor venită de la Dumnezeu continuă să crească și să prospere, spre dezamăgirea totală și consternarea dictatorilor tiranici.

²³ Voi oameni raționali din toată lumea, uitați-vă atent la martorii lui Iehova. Observați cum au spulberat toate barierele naționale, rasiale, sociale și religioase care îi despart. Observați singularitatea și unitatea lor în activitate și în forma de

închinare. Observați modul în care li se opune întreaga lume vicioasă, și totuși felul în care aceștia continuă să-și mențină integritatea în proces. Uitați-vă la prosperitatea lor organizațională și la creșterea numărului lor. Uitați-vă la zelul mistuitor și la dragostea pentru împărăția și dreptatea lui Iehova. Observați toate acestea cu atenție și veți ști cu certitudine că o forță puternică invizibilă, da, spiritul sfânt al lui Iehova, îl activează pe acest popor. Este o demonstrație de „unitate a spiritului” la scară globală! – Efes. 4:3.

²⁴ Acum, toate acestea sunt așa cum Iehova a declarat cu mult timp în urmă că vor fi: „Nu prin forță militară, nici prin putere, ci prin duhul meu, zise Iehova oștirilor.” De aceea apostolul Pavel i-a atribuit forța pe care o avea puterii lui Iehova, spunând: „Pentru toate lucrurile am putere datorită lui, care îmi dă și mie putere.” Așa că nu lăsați niciodată un slujitor al lui Iehova să se încreadă în propria putere sau în puterea altor oameni, ci „dacă cineva slujește, lăsați-l să slujească dependent de puterea pe care i-o furnizează Dumnezeu; astfel încât, în toate lucrurile Dumnezeu să fie proslăvit.” – Zah. 4:6; Filip. 4:13; 1Pet. 4:11.

²⁵ Pentru că preoții săi dedicați fac toate lucrurile pe care Iehova le laudă și le slăvește, el, la rândul său, dă asupra lor multe binecuvântări. Bucuria și fericirea se numără printre aceste binecuvântări. Chiar dacă „ați acceptat cuvântul în multe necazuri,” ați făcut aceasta „cu bucuria duhului sfânt,” spune Scriptura. (1Tes. 1:6) Mai mult, promisiunea este: „Ferice de oamenii a căror putere este în tine . . . Ei vor merge înainte de la energie vitală la energie vitală.” Bucuria și fericirea nu sunt veselii superficiale inspirate de „oamenii hazlii” ai lumii. Ci, mai degrabă, este un sentiment de satisfacție și mulțumire real, profund, interior, simțit chiar dacă lacrimi de durere fizică se preling pe obraji, din cauza bătăii fără milă într-un cavou izolat fonc dintr-o închisoare plină de mușcați. Este fericirea care vine la cei care-i fericesc inima lui Iehova, la cei care împărtășesc justificarea numelui său mare și a Cuvântului Sfânt. – Ps. 84:5, 7; Prov. 27:11.

„Și în ultimele zile”, Dumnezeu spune, „voi turna o parte din duhul meu peste orice făptură.” – Faptele 2:17.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce ar trebui să îi intereseze pentru a învăța pe oamenii care gândesc și de ce?
2. În a-i observa pe martorii lui Iehova ce le scapă liderilor lumesci?
3. Cui atribuie oamenii lui Dumnezeu succesele lor mari?
- 4, 5 (a) De ce este important ca un individ să aibă o inimă bună? (b) Cum este studiul Bibliei legat de primirea forței de la Iehova?
- 6, 7. Ce exemple demonstrează că asocierea cu organizația Iehova este esențială pentru a-I primi spiritul?
8. Ce arată versetul 3:2 din Galateni că mai este necesar unui individ pentru a primi spiritual sfânt?
9. Este potrivit să îi cerem lui Iehova să ne dea spiritul său?
10. Iehova își revărsa spiritul în abundență atât peste “alte oi” cât și peste “cei rămași”?
12. Care trei aspecte ale electricității ilustrează bine puterea spiritului sfânt?

13. Ce dovezi există pentru a demonstra că spiritul lui Iehova este un instrument puternic de iluminare?

14. În starea încordată de război în care sunt implicați creștinii, ce rol îndeplinește spiritul sfânt?

15. Ce fapte eroice au fost Noe, Samson și alții capabili să îndeplinească când au fost revitalizați cu spiritual lui Iehova?

16. Ce rol joacă spiritul lui Iehova în înregistrarea profețiilor biblice?

17. În zilele lui Isus și apostolilor cum era energia dinamică a lui Iehova arătată miraculos?

18. Prin spiritual călăuzitor al lui Iehova care sunt câteva din lucrurile pe care oamenii le-au îndeplinit în timpurile moderne?

19. Care este semnificația păcatului împotriva lui Dumnezeu și de ce este atât de periculos?

20. Unde găsește un individ rodul spiritului lui Iehova și de ce acolo?

21, 22. De unde primesc martorii lui Iehova forța necesară pentru a se împotrivi persecuției comuniste și cu ce rezultate?

23. Acum, după o luare în considerare a martorilor credincioși ai lui Iehova la ce concluzie vor ajunge oamenii care gândesc?

24. (a) Dacă nu prin putere militară sau umană, atunci de unde vine forța creștinismului?

(b) Pentru ce motiv extraordinare trebuie miniștri lui Dumnezeu să se bazeze pe forța furnizată de Iehova?

25. De ce binecuvântări mărețe, toți cei animați de spiritual lui Iehova se bucură acum din plin?

Urmându-mi scopul în viață

Așa cum e povestit de Sylvia Luning

VIAȚA părea incredibil de goală. Părea atât de zadarnic să mă gândesc doar la mine tot timpul. Știam că era ceva greșit în acest mod de viață, dar ce altceva mai era acolo? „Deșertăciunea deșertăciunilor” mă gândeam adesea, „totul este deșertăciune.”

Apoi, într-o zi în 1993 un adventist a venit la ușa mea în Baton Rouge, Louisiana. Ceea ce a spus despre îndeplinirea profețiilor înregistrate în biblie m-a intrigat și, deși nu aveam bani să cumpăr cărțile pe care mi le-a arătat, m-am hotărât să –mi amintesc măcar o scriere menționată de el astfel încât să o pot citi după ce pleacă. Cea care mi-a rămas în minte a fost al douăzeci și patrulea capitol din Matei. De îndată ce a plecat am scos biblia și am citit-o. Era uimitor. Puteam să văd clar despre ce vorbise referitor la zilele noastre, că trăim ultimele zile și am simțit că trebuie să ies afară să le spun oamenilor despre asta. Dar nu am mai avut niciun

contact cu acești oameni și curând, grijile vieții mi-au alungat aceste gânduri din minte.

Au trecut șase luni până să mai vină cineva la ușa mea vorbind despre Biblie. De data aceasta era unul din martorii lui Iehova, dar asta nu însemna mare lucru pentru mine, din moment ce nu auzisem de Iehova sau de martorii lui. Ce a fost important a fost că avea cărțile din Biblie pe care le doream și le-am luat.

O NOUĂ VIAȚĂ

Apoi m-am așezat să citesc. Nu îmi amintesc să mai fi făcut altceva următoarele două săptămâni. Ce am citit m-a prins și m-a tulburat. Era ca și cum muream de sete și am găsit apă – curată și satisfăcătoare. Am băut zdravăn și am început să revin la viață. Viața nu mi se mai părea goală. Aici era ceva real, ceva de care puteam să mă agăț și inima mea a început să cânte de bucurie.

Șase săptămâni mai târziu, practic le predicam altora, și din acea zi până azi adevărul Bibliei nu a încetat să îmi pară miraculos. A devenit ca un foc arzând în oasele mele și scopul meu în viață a devenit să îl slujesc pe Iehova Dumnezeu cu toată inima, sufletul și trupul.

Nu a fost ușor. Soțul meu nu mi s-a alăturat. El s-a opus modului meu de a acționa, dar cu cât se opunea mai mult cu atât se întetea focul meu interior și mai mult lucram în slujba lui Iehova. Totdeauna mi-a fost frică de soțul meu, dar acum simțeam că trebuie să îi dovedesc lui Iehova că mă tem de Dumnezeu mai mult decât mă tem de om. De multe ori am mers să mărturisesc îngrozită de ce ar putea să se întâmple când mă întorc. De multe ori veștile bune pe care le predicam și mesajul de pe înregistrările fonografului pe care le foloseam în serviciu la vremea aceea mă ajutau să mă liniștesc și să îmi consolidez credința ca să îi ajut pe cei cărora le predicam.

Prima mare adunare la care am luat parte cu oamenii lui Iehova a fost în New Orleans, Louisiana, în anul 1938. Eram acolo când am auzit pe șeful poliției din New Orleans, Mc Namara, ordonând oamenilor lui să taie conexiunile telefonice care au fost instalate să ne permită să auzim cuvintele Bibliei „Înfruntă faptele” și le-a spus că dacă cineva intervenea, trebuie să îl împuște și să îl omoare. Era un moment tensionat. Și eu eram printre cei care în ultima vreme avea o înregistrare „Înfruntă faptele” și o pusese în zeci de case.

DURERI DE INIMĂ DEPĂȘITE ÎN SERVICIUL ÎMPĂRĂȚIEI

Odată cu venirea anului 1940 au venit și decizii dificile. Era anul când Curtea Supremă a Statelor Unite a condus împotriva noastră în ceea ce privește problema salutului pavilionului, rezultând o serie de persecuții intense. A fost de asemenea anul în care am auzit un judecător pronunțându-se că sunt o mamă nepotrivită pentru fiul meu acum de 12 ani, pentru că eram unul din martorii lui Iehova. Tocmai îmi dădusem soțul în judecată pe motiv de adulter, lucru pe care el l-a admis; cu toate acestea, eu am fost cea considerată nepotrivită să am grijă de copil. Uimită, deși plină de satisfacție știind că am rămas fermă în închinarea mea față de Dumnezeu în ciuda testelor de credință, m-am înscris pentru serviciu ca pionier,

astfel ca eforturile mele să fie folosite în serviciul a ceea ce eu știam că este mai important.

Ceea ce urma s-a dovedit adesea greu de îndeplinit. A fost o perioadă de suferință personală și dureri de inimă. Dimineața așteptam lângă școală și noaptea căutam prin teatrele locale sperând să îmi găsesc băiatul și să stau cu el măcar câteva momente. Câți ani tânjiseam după asta! Unicul meu scop în viață era să Îl servesc pe Iehova cu tot ce aveam. Acum că Îl aveam ținându-l strâns trebuia să Îl abandonez în supărare pentru copilul meu? Este adevărat că puteam să-mi am copilul înapoi dacă mă întorceam la soțul meu dar asta ar fi cerut să renunț la închinarea mea lui Iehova. Asta nu puteam face. Am făcut un jurământ de a mă dedica lui Dumnezeu și nimic nu trebuia să mă determine să îl rup. Cu o determinare feroce am decis să rămân la decizia mea orice s-ar întâmpla. Simțeam că sunt pe punctul de a ceda nervos, psihic, dar, păstrându-mi mintea centrată pe Iehova și menținându-mă ocupată în serviciul lui, rănilor mele au început încet-încet să se vindece.

Pentru următorii trei ani am făcut muncă de pionier prin Baton Rouge, așa că am avut posibilitatea să petrec ceva timp cu băiatul meu. Am continuat să încerc să îl învăț adevărurile Bibliei, deși îmi fusese interzis. În acest timp eram în echipă cu Barbara Sleep și am avut momente minunate împreună, muncind din greu să aducem veștile bune celor din teritoriul care ne fusese fixat și frecventând adunările.

A fost o adunare la nivel național în anul 1942 la care fratele Knorr a menționat că unii dintre frați vor fi antrenați să facă muncă misionară în străinătate. „Ce minunat”, m-am gândit, „dar fără îndoială că asta nu se aplica și pentru surori.” Altceva ce a mai spus fratele Knorr la adunare m-a impresionat profund. Vorbind de încercarea credinței noastre înainte de Armagedon a făcut afirmația că va fi un test de răbdare. De multe, multe ori, de-a lungul anilor m-am gândit la asta. Uneori, când mă târam zi după zi, negăsind decât indiferență și opoziție și întrebându-mă „Doamne, pentru cât timp” aceste cuvinte îmi veneau în minte și îmi aminteam că încercarea credinței mele era singurul lucru la care trebuia să mă gândesc. Ce dacă oamenii nu ascultau? Ce dacă îmi trânteau ușa în față sau mă alergau cu o mătură? Nu răbdam? Și ce altceva mai conta?

Firește erau bucurii speciale care ne ajutau să răbdăm. Într-o zi am găsit în cutia noastră de scrisori două plicuri lungi de la oficiul președintelui. Bucuria noastră a fost nelimitată citind invitațiile pentru Școala Gilead pentru a primi un antrenament special pentru serviciu misionar în străinătate. Am râs și am plâns și ne-am plecat capetele în recunoștință față de Iehova pentru acest privilegiu de negrăit. Dar așteaptă! Însemna să îl las pe băiatul meu în spate și probabil să nu îl mai văd niciodată. Cutremurată cum eram știam că am altă decizie grea de luat. Eram sfâșiată între dorința de a pleca și gândul de a-mi părăsi copilul, și mă întrebam unde este datoria mea. După ce am căutat sfaturi la frații mai mari am decis să merg la Gilead.

Luna septembrie a anului 1943 ne-a văzut pe mine și Barbara înrolate la clasa a doua. Ce experiență minunată! Era gustul de a trăi în lumea nouă. Eram într-o

lume separată unde puteam sărbători adevărurile cuvintelor lui Dumnezeu și să ne bucurăm de tovarășia constantă a fraților noștri. Totul s-a terminat curând. Al doilea Război Mondial încă era în toi și era dificil să intri în multe țări. Călătoria a fost de asemenea scurtată. Deci am primit sarcini temporare; un grup dintre noi a mers în Perth Amboy, New Jersey, și eu am lucrat cu adunarea acolo timp de doi ani. În timpul verilor puteam petrece câteva săptămâni în Louisiana cu băiatul meu.

SPRE PANAMA

Ziua de 27 decembrie 1945 a fost o altă mare zi. Era momentul când am ajuns să îndeplinim următoarea noastră însărcinare în Panama. Am fost repartizate în Colon, un oraș de aproape 50,000 de oameni aflați lângă gura Canalului Panama pe partea atlantică a Istmus-ului. Cu ajutorul unuia dintre frații noștri băștinași am găsit o casă potrivită, mobilier, mâncare și alte lucruri pentru a ne instala așa cum trebuie. Eram încântate de sarcina noastră și de-abia așteptam să lucrăm cu oamenii. Casele lor, mâncarea lor, modul lor de viață, au devenit un subiect de interes pentru noi.

Mica adunare de acolo avea cincisprezece editori când am ajuns. Munceam din greu, ajungând la o medie de 22 de studii pe lună, și curând adunarea a început să crească. Avea un spirit de familie fericită. Îi iubeam mult pe frații noștri și vroiam să îi ajutăm în toate privințele posibile și ei simțeau la fel față de noi.

Spaniola noastră era foarte limitată, dar vorbitorii de spaniolă pe care i-am întâlnit în munca noastră din ușă în ușă ne-au fost foarte utili. Mulți dintre ei au studiat cu noi doar ca să ne asculte încercând să le vorbim limba și să ne ajute. Unii dintre ei înțelegeau engleza dar nu ne arătau asta și abia peste ani am realizat acest lucru. Am apreciat faptul că ne-au făcut să vorbim limba lor; ne-a ajutat să învățăm.

În noiembrie 1947 am fost transferată în Panama City să ajut în oficiul sucursalei societății.

Până în acest moment am fost foarte tristă din cauza băiatului meu. Mi-a scris foarte rar în timpul celor doi ani de când nu îl văzusem și mă durea inima din cauza asta; dar acum am realizat că Iehova îmi dădea mulți „fii” așa cum promisese și nu doar fii, dar și fiice și tați și mame și familii. (Marc. 10: 29, 30) Aceștia mi-au devenit la fel de dragi ca propriul meu copil. Îmi iubeam mult munca și datoria. Gândul de a pleca nu mi-a trecut prin cap.

În Panama City am fost însărcinată să lucrez cu adunarea engleză și am găsit un număr de frați și surori noi în adevăr, care cereau ajutorul. Cât de fericită am fost că pot să îi ajut și cu câtă înflăcărare acceptau sugestiile și le puneau în practică! Zece ani am fost cu adunarea aceea. Am văzut-o crescând până s-a divizat și subdivizat și acum sunt zece adunări pe teritoriul unde slujea.

RĂSPALATA CREDINȚEI

Ce bucurie a fost să văd frații dintre care pe mulți îi găsisem sau studiasem cu ei ajungând la maturitate și luându-și locul în societatea lumii noi, unii ca slujitorii adunării, alții ca pionieri sau pionieri speciali. Ce bucurie să îi vezi devenind

slujitori capabili, luându-și îndatoririle de care eu aveam grijă odată, descurcându-se cu detaliile organizării unei adunări, ținând discursuri publice și aducând pe alții noi în organizație. Poți să-ți imaginezi bucuria de a auzi un om orb pe care l-ai găsit stând fără speranță în spatele casei, exprimându-și din nou și din nou recunoștința pentru adevărul cu care l-ai învățat cu răbdare și pe care acum îl predică cu zel altora spunându-le că a putut să vadă dar era orb și că acum e orb dar poate să vadă? Sunt lucruri care te bucură că ai răspuns apelului pentru pionieri cu ani în urmă, lucrurile care te fac să-ți dai seama că a fost o decizie bună să lași totul în urmă și să te pui în slujba lui Dumnezeu mai întâi.

În anul 1950 m-am întors în Statele Unite să îi vizitez pe mama și pe fiul meu care era căsătorit și pentru a participa la marea adunare din anul 1950 din New York.

Doi ani mai târziu sănătatea mea a luat un curs spre mai rău și a trebuit să sufăr o operație. Pentru un an întreg am fost departe de însărcinarea mea în străinătate, dar în timpul aceluia an pe care l-am petrecut cu mama mea am avut bucuria de a o vedea pe ea și o nepoată îmbrățișând adevărul ca rezultat al eforturilor mele. În anul 1953 mama mea a participat la Adunarea societății Lumii Noi, cu mine, după care m-am întors în Panama recunoscătoare că mi-am îndeplinit scopul în viață.

M-am apucat de muncă de unde rămăsesem într-o comunitate izolată și în anul 1955 am ajutat la organizarea unei mici adunări în acel loc. Anul următor mi-a adus bucurie când m-am măritat cu un tovarăș misionar care venise în Panama în anul 1951 pentru a lucra în oficiul sucursalei și tristețe când am primit vestea morții mamei mele dragi.

Apoi în anul 1958 a avut loc minunata Adunare Internațională a Voinței Divine. Desigur, am fost acolo bucurându-ne din plin. După acea adunare am avut o vacanță minunată vizitând prietenii și familia și apoi ne-am întors în Panama și o surpriză încântătoare – un circuit de lucru. Soțul meu a fost însărcinat să slujească în circuitul englez, cel la a cărui înființare ajutasem și eu. Acum sunt în Panama de aproape 30 de ani și frații cu care m-am asociat și cei mulți pe care i-am ajutat să câștige cunoașterea adevărului trăiesc pe ici-colo în acest circuit; pe unii dintre ei nu îi văzusem de ani de zile, așa că am fost foarte bucuroasă să îi pot vizita, să văd cum progresau, să îi ajut și să îi încurajez așa cum puteam ca soția unui slujitor al circuitului. Am avut experiențe extraordinare în timpul anului când am avut această sarcină.

În prezent soțul meu slujește într-o adunare mică în Canal Zone unde este o nevoie foarte mare de frați care vorbesc engleza. În afara acestei munci mai lucrează la oficiul sucursalei, în timp ce eu fac muncă misionară pe teritoriul adunării și petrecem momente foarte interesante făcând asta. V-o spun pe cuvânt: Viața unui misionar nu este plicticoasă!

Cu siguranță cel care își vede de sarcina sa în organizația lui Iehova este o creatură foarte binecuvântată. Adevărat, durerile de inimă s-ar putea să existe, ca în cazul meu sau al multor altora care i-au lăsat pe cei dragi în spate, dar, oh, câte bucurii din inimă și satisfacții au fost! Bogatele binecuvântări spirituale și privilegiile slujbei! Am ajuns la concluzia că fericirea mea nu depinde de a-mi face voia mea ci de a îndeplini voia divină în locul unde m-a pus Iehova.

Acum anii încep să își ia partea lor prin puteri slăbite și dureri articulare, dar scopul meu în viață nu s-a apropiat încă de sfârșit. De-abia aștept să-l slujesc bine pe Iehova zi și noapte în bătălia Armageddonului, implicându-mă apoi în curățarea pământului și transformarea lui într-un paradis. Vreau să fiu aici, îndeplinindu-mi angajamentele, când copiii sunt crescuți în neprihănire și morții se întorc din morminte, când testul final vine prin Satana, când toate durerile și chinurile dispărând va fi posibil să stăm în fața lui Iehova în perfecțiunea omenească împreună cu o mare mulțime a celorlalți pentru a primi din mâinile Sale premiul – justificarea de a trăi!

Acum, de ce nu devii și tu un pionier?

„BANG! Bang! Bang” Trei focuri în spate și tatăl fugar zăcea mort la pământ, ucis de fiul său în vârstă de șaptesprezece ani. Timp de mai mulți ani acest fiu s-a certat cu tatăl său și acum a ales acest mod de a încheia aceste certuri odată pentru totdeauna. Dovezile de la proces au arătat că respectiva crimă a fost „în mod evident premeditată.” În timpul interogatoriului, acesta a declarat, „Dacă ar fi să o fac din nou, aş face-o.” Când judecătorul l-a condamnat la doar cinci până la doisprezece ani pentru patricid premeditat, tânărul „a rămas imposibil.” – New York Times, 16 noiembrie 1960.

Acest adolescent i-a permis răului să-l înăsprescă. Tratamentul tatălui său asupra sa, indiferent dacă era sau nu corect, a apărut ca un rău pentru el și l-a lăsat să-l înăsprescă până la comiterea crimei cu premeditare. În mod repetat citim despre astfel de crime, arătându-ne că acestea sunt vremuri pline de răutate.

Răul, după cum deja ați sesizat, poate fi drept sau nedrept. Este ceva care provoacă durere, tristețe sau suferință. Primul Război Mondial și Al Doilea Război Mondial au fost niște rele, nedrepte, cauzate de către om. Potopul din vremea lui Noe a fost un rău, unul drept, trimis de Dumnezeu. Da, Dumnezeu provoacă uneori nu numai bine, dar și calamități sau rău. – Isa. 45:7.

UNII SE ÎNĂSPRESC, ALȚII SE ÎMBUNEAZĂ

Nu trebuie să lăsăm răul se ne înăsprescă. Depinde de noi în totalitate. Putem să-l lăsăm să ne îmbuneze, dacă vrem aceasta. Cine știe câți tineri nu sunt de acord și se ceartă cu părinții lor fără a-i ucide? Cât de adevărat este acest lucru, poate fi văzut dacă examinăm faptele istoriei umane, Biblia.

Am putea considera că Adam a fost primul care a lăsat răul să-l înăsprescă. Atunci când s-a confruntat cu judecata lui Dumnezeu, el a aruncat cu răutate vina

pe Dumnezeu și pe soția lui.” Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și astfel am mâncat.” Cât de grea și-a lăsat inima să-i devină într-o așa scurtă perioadă de timp! – Gen. 3:12.

Cele zece molime pe care Dumnezeu le-a trimis asupra Egiptului, pentru a-i arăta lui Faraon cine este Iehova, au fost rele. Nu există îndoială. Dar în timp ce acestea l-au înăspriț pe Faraon și pe cei mai mulți dintre supușii săi, au existat unii egipteni care au fost îmbunați de ele. Aceștia și-au pus credința în Dumnezeul lui Moise, au căutat adăpost atunci când au fost avertizați despre a șaptea ciumă, de grindină, foc și tunete; și mulți, ca „o adunare vastă amestecată,” au plecat din Egipt împreună cu izraeliții după noaptea memorabilă de 14 Nisan 1513 î.Cr. – Num. 33:1-3.

Când ne uităm astăzi la noi vedem mulți oameni care s-au înăspriț inutil, în detrimentul lor. Unii care s-au născut cu un defect, cum ar fi lipsa vederii sau neputința de a merge, au devenit morocănoși și dificili din cauza acestui lucru. Ei resimt faptul că, așa cum Biblia o exprimă, „dinții lor s-au sterpezit” din cauză că „părinții mănâncă aguridă.” Dar omul despre care Biblia vorbește, care s-a născut orb și căruia i-a fost redată vederea de către Isus nu și-a lăsat boala să-l înăsprească; și nici cel olog din naștere, pe care Petru și Ioan l-au vindecat nu a făcut acest lucru. Ei au rămas blânzi la inimă și cu speranță, și astfel au fost într-o stare sufletească dreaptă pentru a răspunde la vindecarea miraculoasă. Cei din ziua de astăzi, care în condiții similare își păstrează sufletul bun au mai multe șanse să primească vindecare spirituală. – Ezec. 18:2; Ioan 9:1-12, Faptele 3:1-8.

Alții lasă o nenorocire să-i înăsprească. Ei se revoltă că Dumnezeu permite „timpului și întâmplărilor neprevăzute să aibă loc.” Toți ar trebui să ia în considerare exemplul lui Iov. Ce nenorociri a suportat el deodată! Și-a pierdut toți cei zece copii, toate averile și chiar și sănătatea. A permis ca aceste nenorociri să-l înăsprească? I-a înăspriț soția în schimb, căci aceasta i-a spus: „Încă îți mai păstrezi credința? Blestemă pe Dumnezeu și mori!” Însă Iov a zis cu blândețe: „Vorbești ca una dintre femeile bune. Să primim de la adevăratul Dumnezeu numai binele? Să nu primim și răul?” – Ecl. 9:11; Iov 2:9, 10.

Si tot așa, mulți lasă nedreptățile sociale, cum ar fi asuprirea economică și prejudecățile rasiale să-i înăsprească. Ei încep să se lupte ca și cum îndreptarea acestor greșeli ar fi cel mai important lucru în viață și nu există bucurie cât timp aceste rele trebuie să fie îndurate. Unii chiar sar la extrem și devin comuniști atei. Ce nebunie! Apostolul Petru i-a sfătuit pe sclavii creștini în zilele lui, să se supună chiar și unor stăpâni absurzi, decât unor rebeli. – 1Pet. 2:18, 19.

Samariteanul din ilustrarea lui Isus nu a permis ca discriminarea pe care a suferit-o în mâinile evreilor să-l înăsprească. Nicidecum! El s-a abătut de la drum pentru a-l ajuta pe un om, fără îndoială un evreu, care a fost luat prin surprindere, bătut și jefuit, și a fost fericit să-l ajute. Da, doar „pentru că sentința împotriva unei fapte rele nu a fost dată rapid,” nu este un motiv pentru a ne înăspri. – Luca 10:29-37; Ecl. 8:11

Un motiv des întâlnit pentru care unii își lasă inimile să se înăsprească este folosirea greșită sau abuzul de putere de către cei care dețin puterea. Acest lucru ar

putea fi valabil și în cazul adolescentului menționat mai sus. Oricine care se află în poziție de subordonare – neveste, copii, angajații, și de asemenea, membri ai congregației creștine – trebuie să aibă grijă în această privință. Eșuând în aceasta, cele zece triburi ale lui Israel au lăsat puterea să fie luată de fiul lui Solomon, Roboam, un om absurd, este adevărat, și i-a înăsprit. Dar mult mai bun a fost exemplul lui David, care nu a lăsat abuzul de putere al lui Saul să îl înăsprească! – 2Cron. 10:16; 1Sam. 26:9.

Un rău mai mult sau mai puțin frecvent care le-a făcut pe unele persoane să-și înăsprească inima este asociat cu găsirea unui partener. Din cauza lipsei de experiență sau de încredere în celălalt, sau din cauza lipsei de onestitate din partea unuia, celălalt suferă o dezamăgire sau o frustrare și poate fi profund rănit. Din acest motiv unii se înăspresc în toate relațiile pe care le au cu semenii și în special cu cei de sex opus. Fiica lui Iefta ar fi putut foarte ușor să se înăsprească atunci când, din cauza jurământului tatălui său, s-a văzut dedicată unei vieți de virginitate, dar ea nu a făcut acest lucru. Ea a găsit fericire în slujirea neîntreruptă a lui Iehova Dumnezeu. – Jud. 11:36-40.

Dar astfel de dezamăgiri nu sunt limitate doar la probleme de „dragoste.” Pentru că fratele lor mai mic a fost mai iubit decât ei, atât Cain cât și Esau și-au lăsat inimile să se înăsprească, până au ajuns capabili să premediteze și comită o crimă. Cât de diferit este cazul lui Ionatan! El nu a lăsat să-i înăsprească inima faptul că prietenul său apropiat David urma să-i ia locul tatălui său Saul pe tronul Israelului. – Gen. 4:4-8; 27:41; 1Sam. 23:17.

Poate că unul dintre cele mai mari teste cu privire la răul care poate acapara pe cineva și îi poate înăspri inima este atunci când acesta se întâlnește cu muștrarea sau cu fructele păcatelor sale. Când Ozia a fost muștrat pentru îndrăzneală căci a ars tămâie, lucru care era permis doar preoților, acesta s-a înăsprit și a insistat să facă acest lucru. Și când Iuda a fost pus față în față cu consecințele trădării lui Isus, acestea l-au înăsprit, astfel că s-a sinucis. – 2Cron. 26:16-20; Mat. 27:5.

În contrast izbitor, atunci când David a fost adus față în față cu păcatul său cu Bat-Șeba, el nu și-a înăsprit inima, ci s-a îmbunat, spunând: „Am păcătuit împotriva lui Iehova.” De asemenea Petru, când gravitatea negării Maestrului său a fost confirmată de cântatul cocoșului, acesta nu s-a înăsprit, justificându-se sau scuzându-se, așa cum a făcut Adam, ci „a mers afară și a plâns cu amar.” – 2Sam. 12:13, 14; Mat. 26:75.

Mai există un alt rău împotriva căruia trebuie să ne păzim, chiar dacă ne este greu, iar acesta este răul care vine asupra altora. Nu trebuie să devenim imuni la nenorocirea altora sau la situația lor, mai ales dacă putem să-i ajutăm în acest sens. În ilustrația lui Isus despre vecinul samaritean, preotul și levitul s-au înrăit când i-au văzut situația celui care a fost bătut și jefuit. Dar nu și samariteanul; mizeria seamănului său i-a îmbunat inima. Corect Dumnezeu a poruncit poporului său, în timpurile cele vechi: „Dacă unul dintre frații voștri devine sărac [...] nu trebuie să vă înăspriți inima sau să fiți strânși la pungă față de fratele vostru sărac.” – Deut. 15:7.

DE CE NU?

Desigur, exemplele biblice de mai sus ne recomandă să lăsăm răul să ne îmbuneze în loc să ne înăsprească. Permițându-i răului să ne înăsprească ne răzvrătim împotriva a ceea ce Dumnezeu permite. Nu este numai greșit în sine, dar este și dăunător pentru toți cei implicați. Lucrurile rele devin și mai rele, tocmai când ar fi trebuit să li se opună rezistență. Se ajunge la „ochi pentru ochi”, în loc să se întoarcă și celălalt obraz. Ar trebui tot timpul să evităm lucrurile care ne dărâmă, pentru că în niciun caz nu putem să-i dărâmăm pe alții fără să ne dărâmăm pe noi înșine. – 1Tes. 5:15; Mat. 5:39.

Mai mult, înăsprindu-ne, devenim judecători ai celor împotriva cărora ne înăsprim, devenind îndrăzneți. Ni se spune „să nu ne răzbunăm”, dar dacă ne înăsprim ne răzbunăm pe noi înșine, cel puțin în gândire, și poate mai devreme sau mai târziu acest lucru se va vedea și în acțiuni vizibile. Cu înțelepciune și cu dreptate Isus a sfătuit: „Nu mai judecați, ca să nu fiți judecați; Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați, și cu ce măsura măsurați, vi se va măsura.” – Rom. 12:19; Mat. 7:1, 2.

Desigur, permițându-ne să ne înăsprim arătăm lipsa de dragoste. Încălcăm porunca de a-l „iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine.” Cum putem înțelege întotdeauna motivele unei anumite fapte? Nu putem citi sufletul, nu? Nu, doar Dumnezeu poate. Suferind un rău ar trebui să devenim mai buni, mai înțelegători față de ceilalți, mai smeriți față de Dumnezeu. Dacă lăsăm răul să ne înăsprească, atunci îi luăm partea lui Satan, căci îi permitem răului să ne îndepărteze de Dumnezeu, fiind exact ceea ce Satana se lăuda că ar putea realiza prin supunerea omenirii la rău. – Mat. 22:39.

ANTIDOTURI

Cum ne putem feri să nu ne înăsprească răul, ci să ne îmbuneze? O modalitate este să aveți în minte exemple din Scriptură ale celor care au avut parte de rău și care nu au permis să-i înăsprească. Vechii izraeliți din robia egipteană nu au lăsat răul să-i înăsprească, ci l-au chemat pe Dumnezeu în ajutor. El i-a auzit și i-a eliberat la timp. (Ex. 2:23) Credința și rugăciunea sunt, prin urmare, două dintre cele mai mari ajutoare în a face răul să ne îmbuneze în loc să ne înăsprească. Da, aveți credință că „mai durează doar un pic și cel viclean nu va mai exista [...] Iar cei blânzi vor avea pământul.” – Ps. 37:10, 11.

Astăzi, mulți suferă pe nedrept rele politice, economice sau sociale. Dar, în loc ca toate aceste lucruri să-i înăsprească și cu amărăciune să-și dedice întreaga viață luptei împotriva acestor rele, să lase aceste rele să-i îmbuneze în așa fel încât să caute la Dumnezeu ajutor. Apoi, atunci când martorii Lui îi vor chema, să fie gata să primească vestea bună a împărăției lui Dumnezeu și să devină mai fericiți, chiar în timp ce îndură relele, căci altfel ar fi ca și cum ar continua aceste rele fără speranța împărăției lui Dumnezeu.

Un alt mare ajutor pentru a îmbuna răul în loc să îl lăsăm să ne înăsprească este smerenia. Smerenia ne îmbunează, ne face maleabili, flexibili, capabili să ne

îndoim. Răul îi înăsprește pe cei mândri, la fel cum s-a întâmplat cu Faraon, astfel încât acesta nu s-a putut îndoii, ci a crăpat și s-a rupt sub tensiune. Răul îi privează pe cei mândri de toată bucuria de a trăi. Ce prostie! Cei umili, dimpotrivă, consideră că viața merită trăită chiar și cu relele sale, și astfel aceștia trăiesc înțelept luând ce-i mai bun de la viață. Ei rămân blânzi, temperați și supuși.

Cultivarea calităților bune, precum stăpânirea de sine, rezistența și îndelunga răbdare, ne va ajuta să rămânem buni în ciuda relelor. Uitați-vă cât de îndelung răbdător a fost Iehova Dumnezeu cu omenirea aflată în derivă înainte de Potop, cu poporul lui Israel, și este acum cu lumea rea din prezent. Dacă Atotputernicul Dumnezeu, capabil să pună capăt relelor într-o clipă, este dispus să se înfrunte cu ele, iar acestea probabil îl întristează mult mai mult decât pe oricare dintre copiii săi imperfecti de pe pământ, atunci cu siguranță ar trebui să încercăm să cultivăm stăpânirea de sine, rezistența și îndelunga răbdare astfel încât să ne înfruntăm cu ele fără a ne plânge. Cunoscând motivele bune ale lui Dumnezeu pentru care îi permite răului să existe – justificarea numelui său, precum și salvarea sufletelor - ne putem proteja ca răul să nu ne înăsprească.

Dar, mai presus de toate, avem nevoie de dragoste pentru ca răul să ne îmbuneze în loc să ne înăsprească. Iubirea pentru aproapele nostru ne va determina să fim îngăduitori cu acesta pentru răul pe care ni l-a făcut. Și, cu siguranță, dacă vrem să-i „iubim pe vrăjmașii noștri și să ne rugăm pentru cei care ne persecută” nu putem să ne înăsprim față de ei, nu-i așa? Așa că haideți să nu uităm niciodată: „Dragostea înseamnă îndelungă răbdare și obligație. [...] Ea nu ține cont de prejudicii.” – Mat. 5:44; 1Cor. 13:4, 5.

A permite răului să ne îmbuneze este singura cale înțeleaptă. O facem pentru mulțumire, pace a inimii și a minții, și pace și unitate cu semenii noștri. Pe de altă parte, a permite răului să ne înăsprească nu este înțelept, pentru că ne rănim pe noi înșine, precum și pe alții. Acesta este cursul mândriei, impertinenței și egoismului. Credința, rugăciunea, smerenia, răbdarea și dragostea pentru Dumnezeu și pentru semenii ne vor face să fim buni. Rămânând buni, vom fi cei care primesc binecuvântările lui Dumnezeu, atât în prezent cât și în lumea sa cea nouă, atunci când răul nu va mai fi.

Să punem interesele Împărăției pe primul loc

Formarea specială care instruieste supraveghetorii pentru congregațiile martorilor lui Iehova într-un curs de o lună la Școala de minister a Societății Turnul de Veghere a fost primită cu deosebită apreciere. Dar pentru bărbații cu familii de întreținut, și într-un moment când ocuparea forței de muncă este redusă, pentru a face aranjamente în scopul participării la cursurile acestei școli a fost nevoie de credință puternică.

Cei care au participat au avut de răspuns la o întrebare. Nu, nu s-a pus în discuție dacă își doresc să meargă la școală; știau răspunsul la această întrebare.

Întrebarea a fost, dacă angajatorul lor lumesc va fi dispus să-i învoiască pentru o lună întreagă sau mai mult și dacă vor mai avea un loc de muncă la întoarcere? Indiferent de răspuns, ei știau că vor face ceea ce este bine, slujindu-L pe Dumnezeu în primul rând.

Unii angajatori, aflând că slujitorului unei congregații urma să-i fie oferită formare gratuită pentru a fi un supraveghetor mai eficient, erau mirați de interesul manifestat de către organizație față de cei care o reprezintă. Doar gândul că nu a fost luată nicio taxă pentru instruire sau chiar pentru cazare și masă i-a uimit. Și care era obiectivul acestui curs? Nu unul comercial; supraveghetorul nu putea face mai mulți bani pentru organizație și nici pentru el; însă astfel putea fi mai eficient în grija pentru nevoile spirituale ale celor din congregația sa. Faptul că Societatea Turnul de Veghere oferă formare gratuită, iar supraveghetorul este dispus să dea din timpul său pentru a primi această învățătură i-a făcut pe unii angajatori să simtă că măcar atât pot face și ei pentru a ajuta.

În alte locuri de muncă nu a existat nici o încurajare. Acesta s-a dovedit a fi un test al credinței pentru slujitorul congregației, dar un test care a avut ajutorul lui Iehova.

Un supraveghetor al congregației din Fort Worth, Texas, vorbește despre această experiență pe care a avut-o: „Când am primit invitația de a participa la Școala de Minister a Regatului la South Lansing, New York, m-am dus la patronul la care eram angajat și i-am solicitat un concediu de șase săptămâni. Răspunsul a fost un Nu foarte clar, iar atunci când l-am informat pe angajatorul meu că îmi voi lua oricum concediu, a pus anunț pentru înlocuirea mea ca supraveghetor în firma sa. [...]

„Luni, înainte să plec, patronul a trimis informare către toate birourile, la cei șaisprezece șefi de departamente, să mă contacteze imediat în cazul în care este necesar, deoarece voi fi *liber* pentru următoarele șase săptămâni.”

„Când am primit ultimul cec de salariu înainte de a pleca, am întrebat dacă aș putea avea concediul plătit, deoarece familia mea va avea nevoie de bani. Angajatorul meu mi-a răspuns, „Să presupunem că tocmai i-am trimis soției tale următorul cec de salariu și astfel vom salva banii de vacanță din această vară, în măsura în care probabil vei pleca din nou, așa cum faci în fiecare vară.”

Supraveghetorul din Burlington, Carolina de Nord, a avut această experiență: „Când am cerut o lună liberă pentru a veni la Școala de Minister a Regatului, supraveghetorul meu m-a informat că nu va sta în calea nimănui care încearcă să-l slujească pe Domnul. Cu toate acestea, a doua zi, managerul nostru direct m-a informat că îmi voi pierde poziția și asigurarea dacă îmi iau concediu prelungit, iar dacă apare o urgență, vor trebui să angajeze pe cineva să mă înlocuiască. Cu toate acestea, eram hotărât să vin la școală și asta am și declarat.

„Înainte de plecarea mea spre școală, supraveghetorul meu a venit la mine și mi-a spus că nu ar trebui să-mi fac griji cât timp voi fi plecat, că asigurarea va fi în continuare valabilă pentru mine și familia mea, și că voi fi promovat atunci când mă voi întoarce la muncă. Mi-am exprimat recunoștința pentru tot ce a făcut pentru mine, dar i-am spus că sunt mai interesat de munca mea pastorală decât de

asumarea unei alte responsabilități acolo, și, de asemenea, că din cauza activității mele pastorale mi-ar mai trebui două săptămâni libere pe timpul verii pentru a participa la adunarea noastră din Texas. El mi-a spus că a mai rezolvat lucruri pentru mine înainte, și că va găsi o rezolvare și pentru această vară.”

Un slujitor al congregației care, de asemenea, este un pionier în Carolina de Nord scrie următoarele: „Eu și soția mea am fost foarte bucuroși atunci când am primit invitația de a participa la clasa a 17-a a Școlii de Minister a Regatului din South Lansing, New York. Amândoi am participat în mod constant la munca de pionierat timp de mai mulți ani, și am fost foarte bucuros să urmez un curs de formare care îmi va îmbunătăți capacitatea de a prezenta mesajul Regatului lui Iehova.

„Cu toate acestea, o problemă s-a ivit la orizont. Am lucrat pentru compania [...] timp de aproximativ un an și jumătate, și tipul de muncă care mi-a permis mie și soției mele să fim pionieri sunt limitate în această zonă. Când l-am abordat pe superiorul meu cu privire la frecventarea școlii Biblice acesta a fost sceptic. El a subliniat repede că ultimii trei angajați care și-au luat mai mult de două săptămâni concediu au fost „concediați“. În ciuda acestui lucru, l-am abordat și pe managerul de zonă spunându-i despre școală. I-am explicat valoarea educativă a cursului, despre clasele de discurs public, și despre scopul cursului de formare. Când i-am explicat că mi-ar trebui patru săptămâni de concediu, s-a gândit pentru câteva momente, și a zis: „Știu că îți iei în serios religia, și acest lucru este unul bun pentru orice om. Am de gând să fac o excepție și să te las să pleci pentru că îmi place munca ta și datorită bunei colaborări cu noi.“ Când am început să-l întreb despre plata concediului pentru o săptămână, el m-a întrerupt zicându-mi „Nu vă faceți griji pentru bani. Voi continua plata salariului dumneavoastră, cu condiția să nu spuneți despre aceasta și altora din birou. La urma urmei, spuse el, „aceasta este o excepție rară.“

„Când i-am explicat despre școală administratorului parcului de rulote unde locuiesc, acesta mi-a spus că nu-mi va percepe nici un ban cât timp voi fi plecat, și doar să las rulota unde este.”

„Astfel, deși uneori problemele noastre par a fi precum munții, dacă ne încredem în Iehova și în capacitatea sa de a ne rezolva problemele în locul nostru, singura noastră preocupare majoră va fi să-i lăudăm numele tot mai mult și mai mult.”

Supraveghetorul din Beaumont, California, scrie aceasta: „Când am primit invitația de a veni la Școala de Minister a Regatului din South Lansing, aveam probleme cu corzile vocale, afecțiune pe care medicul a descris-o ca fiind „durerea în gât a predicatorului.“ Remediul era, conform medicului, să renunț la a mai vorbi atât de mult. Singurul meu venit era din vânzări și acest lucru a fost practic zero în ultimele luni, cu acumularea evidentă a facturilor. Dar spiritul lui Iehova și-a făcut apariția, și soția mea a sugerat că poate ea și-ar putea găsi un loc de muncă. Și exact acest lucru a făcut, și chiar dacă salariul ei nu acoperea toate cheltuielile și plata călătoriei, totuși ne ajuta. Astfel că ea s-a angajat ca secretară, iar eu i-am luat șorțul și mi-am salvat vocea. Cu o contribuție din partea congregației pentru

umplerea găurilor din buget, sunt, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, apt pentru a participa la Școala de Minister a Regatului.”

Un slujitor al congregației din Brooklyn, New York, povestește că a încercat de trei ori, în diferite ocazii, să-l abordeze pe angajatorul său pentru a-i solicita concediu în vederea participării la Școala de Minister a Regatului. În toate cele trei rânduri a fost refuzat, iar a treia oară răspunsul a fost unul furios. Trei zile mai târziu trebuia să plece la școală, astfel încât fratele l-a abordat pe angajatorul său din nou, de această dată solicitându-i plata salariului în totalitate, deoarece avea de gând să renunțe la slujbă. În acest context, după o lungă conversație în care scopul școlii a fost din nou explicat, i-a fost acordat concediul.

Unii dintre cei care au participat la cursurile școlii și-au pierdut locul de muncă, dar chiar și aceștia nu simt că Domnul i-a dezamăgit. Chiar deloc! El i-a binecuvântat peste așteptările lor, cu lucruri bune la Școala de Minister a Regatului. Și nici nu va eșua să le audă rugăciunea în zilele care vor urma, când vor cere: „Dă-ne pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă în fiecare zi.” (Luca 11:3) Așa cum Isus însuși ne-a asigurat, cei care caută sincer în primul rând împărăția lui Dumnezeu, vor descoperi că toate celelalte lucruri necesare vieții vin de la sine. - Matei 6:33.

Exemplul acestor supraveghetori care au pus interesul Regatului pe primul loc este unul bun. Aceștia sunt așa cum a spus și Apostolul Petru că ar trebui să fie: „exemple pentru turmă.” (1Pet. 5:3) Alții care se asociază cu societatea Lumii Noi vor copia exemplul lor bun. Atunci când se confruntă cu situații în care locul de muncă poate face imposibilă participarea la o întâlnire a oamenilor lui Iehova sau atunci când locul de muncă secular începe să scurteze întrunirile congregației, își vor aminti de sfatul care se găsește în Evrei 13:7: „Amintiți-vă de cei care vă conduc, care v-au vorbit despre cuvântul lui Dumnezeu, și priviți cum s-a încheiat viețuirea lor și imitați-i în credința lor.”

• **Cine ocupă o poziție mai înaltă în organizația lui Iehova, serafimii sau heruvimii? – R. J., Statele Unite ale Americii.**

S-ar părea că serafimii ocupă cea mai înaltă poziție. Oriunde apar heruvimii menționați în legătură cu Iehova sunt ilustrați ca fiind într-o poziție mai joasă, Iehova fie stând pe ei fie călărind pe ei. Vezi 2 Samuel 6: 2; 2 Împărați 19: 15; 1 Cronici 13: 6; Psalmii 80: 1, 99: 1. Oricum, serafimii sunt menționați la Isaia 6:1-6 ca ocupând poziții deasupra tronului lui Iehova.

• **Vă rugăm să citați autoritatea pentru afirmația apărând în paragraful 17, pagina 350 din „Voința Ta să fie făcută pe pământ”: „Mari întinderi de apă...**

care marchează globul nostru ca fiind diferit de alte planete din sistemul solar.” – K. S., Statele Unite ale Americii.

Dacă luați orice carte de astronomie și citiți ceea ce spune despre sistemul solar puteți ușor determina dacă pagina 350 din “Voința Ta să fie făcută pe pământ” conține o informație corectă că întinderile mari de apă fac planeta noastră diferită de celelalte din sistemul solar. Simplul motiv este că ele nu se află la o distanță egală de soare cu cea a pământului. De aici temperaturile diferitelor planete variază în funcție de apropierea mai mare sau distanța mai mare de soare.

De exemplu, Venus, pe partea care este întoarsă către soare are temperaturi de sute de grade plus; în timp ce pe cealaltă parte sunt sute de grade minus. Ce efect ar avea aceasta asupra apei puteți aprecia cu ușurință. Astfel încât, pământul fiind localizat la distanța potrivită de soare este favorizat, având exact condițiile perfecte pentru viața omului, și economia naturii de care depinde.

• **Ce înseamnă S.P.Q.R. care apare în ilustrația de la începutul capitolului 6 al cărții „Voința Ta să fie făcută pe pământ”? – S.F., Statele Unite ale Americii.**

Literele S.P.Q.R sunt prescurtarea de la „Senatus Populusque Romanus.” Traducerea este „Senatul și poporul Romei”.

• **Preoții afirmă că Luca a fost un Neam. *The Watchtower* de pe 1 octombrie 1960 la pagina 587, paragraful 4 afirmă că scriitorii Bibliei au fost evrei. Care este autoritatea pentru această afirmație? – B.M., Statele Unite ale Americii.**

Cei care pretind că Luca a fost neam, nu au un temei clar din Scripturi pentru poziția lor. Ei citesc cuvintele lui Pavel Coloseni 4: 11, 14 ideea că Luca nu ar fi fost evreu. Asta este pentru că în versul 11 Pavel menționează pe câțiva care erau „din afara circumciziei”, și în versul 14 îl menționează pe Luca. De aici se deduce că Luca nu era circumcis și de aici că nu era evreu. Dar nu înseamnă deloc că Pavel a intenționat să îl distingă pe Luca. Așa cum afirmă McClintock & Strong în Cyclopedia, „Dacă aceasta nu este considerat decisiv, nu poate fi dedus deloc din expresiile grecești folosite în stilul său cum că ar fi un evreu elenistic, nici din tendința păgână a Evangheliei sale, căci aceasta are legătura cu scrierile inspirate ale lui Pavel, un fariseu adus la picioarele lui Gamaliel.”

Dacă nu există dovezi directe că Luca era din rândurile neamurilor, care este baza pentru a afirma că era iudeu sau evreu? Baza este afirmația lui Pavel la Romani 3: 1, 2 unde arată că Dumnezeu a încredințat vorbele sale inspirate iudeilor sau evreilor, dându-le un avantaj deosebit: „Care este atunci superioritatea evreilor, sau care este beneficiul circumciziei? Sunt o mulțime, în toate privințele. Mai întâi pentru că le-au fost încredințate cuvintele sfinte ale lui Dumnezeu.” Dacă Luca ar fi fost grec ar fi fost singura excepție la această regulă și asta nu ar fi fost rezonabil. Astfel concluzia logică este că el, la fel ca toți autorii bibliei, a fost un evreu, un iudeu.

TURNUL de VEGHERE

1 August 1961

Nr. 15

Cuprins:

- PRIVIREA CORECTĂ A LUCRĂRII CE SE
AFLĂ ÎNAINTE - Pag.529
- ASCULTĂ URECHILE TALE CU SUPĂRARE? - Pag.536
- SATAN – GENIUL AMĂGIRII - Pag.538
- STANDARDE MORALE AMESTECATE - Pag.543
- MENTINEREA PĂCII PENTRU A DA ROADE - Pag.544
- CUM SĂ CITEȘTI BIBLIA - Pag.546
- URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.551
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.556

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

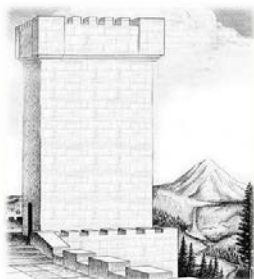
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**PRIVIREA CORECTĂ A
LUCRĂRII CE SE AFLĂ ÎNAINTE**

„Pentru aceasta continui eu să mă rog [...] ca voi să vă dați seama de lucrurile mai importante.”

– Filip. 1:9, 10.

CE rezervă viitorul pentru omenire? Liderii lumii, care speră că va fi pace, se tem că în loc de aceasta vor trebui să înfrunte un război global și își falimentează propriile națiuni din cauza unei curse nebune de a strânge stocuri de arme nucleare. Inimile lor sunt înfricoșate când se gândesc la lucrurile care cred că vor veni peste omenire. Dar nu și ale oamenilor ai căror Dumnezeu este Iehova. Ei privesc cu încredere spre viitor, întăriți de speranța care se bazează pe cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu lor este „acela care dezvăluie începutul și sfârșitul și dezvăluie cu mult timp înainte lucrurile care nu s-au întâmplat încă.” (Isa. 46:10) El știe ce ne rezervă viitorul. Deja El a creat un nou guvern ceresc, Împărăția Sa, și a pus fundațiile unui nou Pământ sub forma societății Noii Lumi a martorilor Săi. (Isa. 51:16, 65:17) Lumea cea rea își trăiește ultimele zile. Dumnezeu declară că: „trebuie să se judece personal cu toată carnea. În ceea ce-i privește pe cei răi, El trebuie să îi treacă prin sabie. Răutatea nu va mai înflori.” „Cei drepti sunt cei care vor locui Pământul și cei fără vină sunt cei care vor fi cruțați de-a lungul Pământului.” (Ier. 25:31; Prov. 2:21) Acești drepti care sunt cruțați, acești ultimi credincioși ai omenirii, se vor bucura de moștenirea dată lor de către Dumnezeu nu doar timp de câțiva ani sau chiar timp de mii de ani, dar într-o veșnicie, căci „cel care face voia Domnului trăiește veșnic.” (1Ioan 2:17) Niciuna dintre națiunile politice ale lumii nu poate să amâne vremea judecății divine care stă înaintea lor, nici prin negocieri, nici prin forța militară, și nici nu vor putea să schimbe scopul Dumnezeului Atotputernic de a transforma acest glob într-un paradis pământean aflat sub domnia Împărăției Sale.

ADEVĂRATA LUCRARE IMPORTANTĂ

² Prin oferirea unor informații atât de importante, Iehova Dumnezeu nu permite să alegem înțelept activitățile cărora ne vom dedica. El ne apără de dezastrul de a

ne fi irosit eforturile, chiar viețile căutând ceea ce ar părea bine în ochii oamenilor, dar care va fi distrus în războiul universal al Armagedonului. (Prov. 14:12) Având în vedere scopurile clar exprimate de către Dumnezeu, cât de prostesc ar fi ca noi să ne dedicăm viețile pentru a perpetua această lume veche! Dacă noi facem parte din lumea veche, atunci nu slujim scopurile Noii Lumi a lui Dumnezeu, în care Cristos este Rege. (Ioan 15:19; 17:16) Dacă suntem prietenii lumii, în care Satan este dumnezeul invizibil, atunci am renunțat la jurământul făcut Conducătorului suveran al universului, Iehova Dumnezeu și ne-am alăturat celor care îi sunt dușmani. (Iac. 4:4; 2Cor. 4:4; 1Ioan 5:19) Cât de înțelept ar fi dacă am căuta să facem pace cu Dumnezeu și am servi scopurilor noii Sale lumi!

³ Există atât de multe strădanii spre care ne-am putea dirija eforturile. Pentru majoritatea oamenilor, principala trudă este să câștige siguranța financiară, dar nu acesta este cel mai important lucru în viață. Modul corect în care cineva își concepe viitorul nu este cel materialist, în care realizările cuiva sunt măsurate în lucrurile materiale pe care le posedă. Isus Cristos subliniază acest lucru printr-o pildă. El a povestit despre un bărbat care avea mare succes ca fermier și care plănuia să își extindă anexele gospodărești pentru a putea păstra recolta pe viitor. Vroia să se retragă având o mare rezervă care să îi ajungă mulți ani. Aștepta cu nerăbdare vremea în care să poată spune: „Suflete, ai făcut multe lucruri bune de-a lungul anilor; odihnește-te, mănâncă, bea, distrează-te.” Dar o asemenea viață ar putea rata chiar și sensul materialist spre care este dirijată. Căci, așa cum a povestit Isus, Dumnezeu i-a spus omului: „Tu, fără de minte, în noaptea aceasta ei îți cer sufletul. Cine va avea atunci recolta pe care tu ai păstrat-o?” Așa se întâmplă cu omul care strânge averi pentru el, dar nu este bogat spiritual întru Dumnezeu.” (Luca 12:16-21) Cei care îl urmează pe Isus Cristos nu își irosesc, așadar, viețile într-un mod prostesc. Ei au obligația să îi ajute pe cei care sunt de-ai lor și sunt încurajați să folosească o înțelepciune practică atunci când fac acest lucru. Dar ei știu că atunci când sunt bogați spiritual întru Domnul și caută mai întâi Împărăția Sa, nu au de ce să își facă griji despre ce vor mânca, sau ce vor bea, sau ce vor pune pe masă pentru că „toate aceste lucruri le vor fi date” lor. – Mat. 6:25-34.

⁴ Alții s-ar putea devota a ceea ce se numește adesea activități „umanitare”, pentru a ușura nefericirea și suferința semenilor din punct de vedere fizic. O astfel de dorință de a-i ajuta pe alții este de lăudat. Însuși Isus, într-o pildă, l-a lăudat pe Samariteanul care a oferit ajutor altuia ce se afla într-o mare suferință fizică. (Luca 10:30-37) Luca, care îl însoțea pe apostolul Pavel în călătoriile sale, și medic fiind, era capabil să ușureze suferința fizică a celorlalți. (Col. 4:14) Dar dacă o persoană trece prin viață și se dedică ajutorării semenilor, dar totuși nu reușește să pună pe primul loc dăruirea întru slujba Domnului, atunci acea persoană nu s-a concentrat pe ceea ce este cel mai important. „Pentru aceasta continui să mă rog”, a spus Pavel într-o scrisoare către filipeni, „ca dragostea voastră să se verse și mai mult, în cunoștință de cauză și deplin discernământ, ca voi să vă dați seama de lucrurile mai importante, astfel încât să nu aveți defecte și să nu călcați pe alții în picioare în ziua lui Cristos, ci, prin Isus Cristos, să fiți plini de rodul adevărat, întru gloria și lauda lui Dumnezeu.” – Filip. 1:9-11.

⁵Fără îndoială, cea mai importantă muncă la care ne putem angaja este cea dăruită nouă de Dumnezeu; a face această muncă înseamnă să îndeplinim însuși scopul existenței noastre. „Voi sunteți martorii Mei, a spus glasul lui Iehova.” (Isa. 43:10) Aceasta pune asupra noastră datoria de a vorbi despre Dumnezeu și despre scopurile Sale, pentru a ne asigura că ceilalți știu cine este adevăratul Dumnezeu și care sunt scopurile Sale, că ei aud vestea minunată că Împărăția lui Dumnezeu domnește acum și că făcând aceasta, binecuvântarea Lui veșnică se va revărsa asupra omenirii supuse. Fie că mesajul este primit sau nu cu recunoștință, este voia lui Dumnezeu ca acesta să fie răspândit. El dorește ca „numele Lui să fie cunoscut pe tot Pământul” și noi avem fericitul privilegiu să luăm parte la această muncă. (Rom. 9:17) Fericiți sunt cei care răspund la această predică cu credință și se alătură cinstindu-L pe Dumnezeu, căci „toți cei care strigă numele lui Iehova vor fi salvați”. – Faptele 2:21.

⁶Pavel, un apostol al lui Isus Cristos, a arătat un discernământ deplin când a ales din posibilitățile ce i-au fost oferite, atunci când a spus: „Lucruri care au fost câștiguri pentru mine, le-am considerat pierderi datorită lui Cristos. Din acest motiv, consider că toate lucrurile sunt pierderi în comparație cu valoarea extraordinară a înțelepciunii lui Isus Cristos, Domnul meu.” El nu avea de gând să se lase împovărat de respectul pentru fostul său statut social, oportunitățile de muncă sau de autoritate sa în lumea religioasă. El a fost de acord să considere ‘lucrurile care erau câștiguri’ pentru el din punct de vedere material drept pierderi pentru a a-și dedica viața preoției încredințate lui de către Domnul. Inima lui aparținea preoției și el a spus: „Îi sunt recunoscător lui Isus Cristos, Domnul nostru, care mi-a transmis mie putere, pentru că m-a considerat demn atunci când mi-a încredințat darul preoției.” – Filip. 3:7, 8; 1Tim. 1:12.

ÎNDEPLINIREA COMPLETĂ A MISIUNII

⁷Pavel și-a arătat dăruirea prin îndeplinirea misiunii sale de preot într-un mod exemplar. Când a evaluat cu supraveghetorii din Efes drumul pe care congregația sa l-a urmat, a menționat opoziția pe care a întâmpinat-o, dar a demonstrat că aceasta că nu l-a făcut să dea înapoi. El și-a îndeplinit complet misiunea preoțească. „Știți cu toții cum în prima zi în care am pășit pe teritoriul Asiei am fost cu voi tot timpul, comportându-mă ca un supus al Domnului cu cea mai mare umilință, plângând și trecând încercările care au căzut asupra mea prin comploturile evreilor; dar nu am dat înapoi și v-am spus toate lucrurile care erau folositoare și am dat învățături în public și am mers din casă în casă. Dar am fost și martorul evreilor și grecilor care s-au căit în fața lui Dumnezeu și au prins credință în Isus, Domnul nostru.” El nu părea să creadă că era suficient că s-a dus în mijlocul lor și că dacă ei ar fi dorit să afle vestea bună, ar fi venit să îl asculte. El s-a dus din casă în casă pentru a lua legătura cu ei. Avea încredere că ei au auzit mesajul și, fie că îl credeau sau nu, știau despre ce era vorba. În mintea lui nu era întrebarea – Mi-am făcut partea de misiune?, ci – Mi-am îndeplinit misiunea *complet*?, Pavel și-a dat seama de importanța acestui lucru și l-a accentuat, spunând: „Sufletul meu nu îmi este atât de drag, doresc doar să-mi îndeplinesc

menirea și misiunea preoțească pe care am primit-o de la Domnul Isus, să fiu martor dedicat al veștii bune despre bunătatea nemeritată pe care Dumnezeu ne-o dă.” – Faptele 20:18-24.

⁸Îndeplinindu-și misiunea în Efes, la început a organizat o serie de întâlniri publice la care se studia Biblia în sinagogă și acestea s-au desfășurat aproximativ trei luni. În cuvântările lui, vorbea pe înțeles și cu înflăcărare și, în același timp, lua în considerare pregătirea celor care îl ascultau, formulând mesajul în cuvinte pe care aceștia le puteau înțelege. (1Cor. 9:20 -23) Nu încapă îndoială că ceea ce propovăduia el era același lucru cu doctrina clericilor din Efes, care gădilau urechile maselor, și în curând prăpastia dintre cei care aveau inima împietrită și cei care doreau să învețe a devenit evidentă; așa că Pavel i-a luat pe cei care doreau să învețe, discipolii, la un alt loc de întâlnire și acolo în aula școlii lui Tiranus, Pavel s-a întâlnit cu ei timp de doi ani. (Faptele 19:8-10) În același timp, el i-a învățat mergând cu darul preoției din ușă în ușă. Se interesa cu adevărat de ei și de aceea nu numai că le-a împărtășit vestea bună, dar și-a dat și banii pentru ei. El și-a îndeplinit cu adevărat misiunea preoțească.

⁹Aceeași conștientizare a importanței îndeplinirii depline a misiunii preoțești, i-a recomandat-o Pavel tovarășului său, Timotei și celor care astăzi au aceeași credință ca și Timotei: „Fiți cumpătați în toate lucrurile, îndurați răutățile, îndepliniți sarcina unui evanghelist, îndepliniți-vă pe deplin misiunea preoțească.” (2Tim. 4:5) Nu l-a încurajat pe Timotei doar să ia parte la misiune, să se asigure că a informat autoritățile în fiecare lună că a propovăduit veștile bune în acea lună. Sfatul lui a fost mult mai puternic de atât: „Îndeplinește misiunea preoțească pe deplin.” De ce? Pentru că erau implicate vieți. Timotei era conștient de acest lucru, pentru că nu cu mult timp înainte, Pavel scrisese, certându-l: „Ai grijă de tine și fii atent la ceea ce propovăduiești. Rămâi fidel acestor lucruri, căci făcând astfel te vei salva atât pe tine, cât și pe cei care te ascultă.” (1Tim. 4:16) Grija lui nu era doar simpla mântuire a propriei persoane. Nu participa la misiune doar datorită gândului că astfel va fi salvat. Osteneală din partea lui, îndeplinirea pe deplin a misiunii preoțești însemnau mântuirea celor care, deși ar fi putut auzi vestea bună, nu ar fi primit altfel asistența care i-ar fi ajutat să conștientizeze importanța veștii bune și nu ar fi făcut ceva pentru a fi mântuiți.

¹⁰Cât de mult ni se potrivește nouă astăzi sfatul dat lui Timotei! Acesta acorda importanța cuvenită muncii pe care o avem de făcut de azi și până la Armageddon. Ne ajută să evităm sentimentul că „ne-am îndeplinit partea” doar pentru că am completat un raport de serviciu pe luna respectivă. Cât de mult am rata scopul bunătății nemeritate a lui Dumnezeu dacă am contabiliza timpul din misiune, dacă l-am transforma în rapoarte doar pentru a ține o evidență regulată, totul cu scopul de a câștiga mântuirea personală! Trebuie să „considerăm că răbdarea Domnului este mântuirea noastră”, nu doar pentru noi, cât și pentru ceilalți. (2Cor. 6:1; 2Pet. 3:15) Acum, vremurile acestea de „mari neliniști”, care se vor sfârși prin bătălia de la Armageddon, Iehova Dumnezeu le-a ales pentru a chema „dintre toate națiunile și triburile și popoarele și limbile” o mare mulțime, pe care niciun un om nu o

poate număra, oameni care se vor alătura și vor atribui în mod public mântuirea lui Dumnezeu și Mielului. – Rev. 7:9, 14.

¹¹Folosind imaginea completă despre muncă pe care Dumnezeu ne-a dat-o, noi vom purcede la drum. Dragostea pentru Dumnezeu și dorința de a-i determina și pe alții să Îl cinstească va revărsa zel asupra noastră. Când întâlnim opoziție, participarea noastră la misiunea prin care facem cunoscut numele lui Iehova nu va fi influențată de răspunsul pe care îl primim atunci când batem la ușă. Nu ne vom descuraja și nu ne vom opri pentru că marea majoritate resping vestea cea bună. Dimpotrivă, munca noastră va fi motivată de dăruirea noastră față de Iehova Dumnezeul; va fi impulsionată de profunzimea sentimentului nostru de indignare față de modul în care diavolul și lumea lui păcătoasă au murdărit numele Lui; vom persevera datorită dragostei noastre pentru dreptate și vom continua să-i căutăm pe cei care îi sunt recunoscători lui Dumnezeu pentru căile spre mântuire. Nu ne vom mulțumi cu o muncă simbolică, ci vom fi atenți la toate ocaziile care ni se arată și vom încerca să folosim privilegiul de a face această muncă.

¹²Puteți să spuneți despre misiunea voastră din teritoriul ce v-a fost încredințat ceea ce a spus Pavel despre misiunea sa: „Am fost martorul veștii bune până la capăt”? Ați ținut evidențe stricte și ați bătut la uși până când v-a deschis fiecare persoană? Ați bătut la ușă atât de des, încât peste o vreme, i-ați întâlnit pe toți membri familiei din gospodăria respectivă? Mai mult decât atât, ați fost martorii care le-au spus despre Împărăția lui Dumnezeu? Uneori, veți avea nevoie de multă răbdare și de multe vizite pentru ca persoana respectivă să se oprească din ce face și să vă asculte. Între timp, printr-o atentă pregătire și tact, veți putea să prezentați la fiecare vizită chiar și o parte din predica pregătită prin folosirea unor propoziții în care cuvintele au fost atent alese. Fie că proprietarul casei își dă seama sau nu de urgența situației, voi sunteți conștienți de ea. Din acest motiv, îndrăzniți să îi învățați pe cei domoli „pe cei indispuși, că Dumnezeu îi va ierta, ceea ce va duce la o cunoaștere precisă a adevărului.” (2Tim. 2: 25) S-ar putea ca sămânța adevărului astfel semănată să nu încolțească decât peste multe luni sau chiar ani. Poate că se va întâmpla ceva în viața persoanei respective, în comunitate sau în biserică, care o va face să „ofteze și să se vaite” din cauza lucrurile pe care le vede. (Ezec. 9:4) Aceasta ar putea-o face mai receptivă la mesajul Împărăției și când veți bate, ea va fi gata să vă asculte. Interesul profund pentru cei din comunitate ne va face să perseverăm în învățăturile noastre, dându-ne seama că circumstanțele din viața cuiva i-ar putea schimba atitudinea și ne-ar putea permite nouă să ajutăm acea persoană arătându-i calea spre mântuire. Acest lucru ne face conștienți că există numeroase ocazii ca atunci când revenim și batem la ușă, cineva va aprecia mai mult adevărurile Bibliei.

GRIJA PENTRU CEI PE CARE ÎI PĂSTORIȚI

¹³Preoții care se interesează profund de cei cărora le predică, nu își privesc comunitatea cu un ochi rece, impersonal. Nu se gândesc doar că vor predica două sau trei ore atunci când ies și când se întorc, nu vorbesc doar despre fragmentele folosite în predică. Lor le pasă de oameni și caută persoane care își îndreaptă

voința spre Dumnezeu. Ei sunt conștienți că s-au angajat la o muncă prin care salvează vieți. Atunci când descoperă sinceritate din partea stăpânului casei, chiar dacă diavolul utilizează frica drept barieră, ei folosesc eficient cuvântul Spiritului pentru a îndepărta obstacolele și „a-i elibera pe cei captivi și pentru a deschide ochii prizonierilor.” (Isa. 61:1) Ei nu irosesc timpul certându-se cu cei care nu respectă lucrurile sfinte și nu presupun că toți cei care prezintă o obiecție, se opun. Dar prin tact, folosind învățăturile Domnului Isus, controlându-se în circumstanțe potrivnice, ei găsesc multe ocazii pentru a-i instrui cu blândețe pe cei care la început nu s-au arătat binevoitori. În timp, s-ar putea că acestor persoane să le vină mintea la cap și să primească să cunoască adevărul. – Ioan 1:46-49; Faptele 9:1-22.

¹⁴Grija și iubirea lui Isus pentru cei pe care îi păstora au fost extraordinare. El nu a îndepărtat copiii pentru că erau prea tineri ca să asculte, sau pe cei bogăți pentru că erau prea mândri să îi acorde timp, și nici nu i-a respins pe cei săraci și orbi și infirmi. El și-a deschis inima către oameni; El „a simțit o sinceră afecțiune pentru ei, pentru că erau loviți și împrăștiați precum oile fără păstor.” (Mat. 9:36) Chiar și atunci când era obosit și vroia să se odihnească, El nu i-a respins pe cei care Îl căutau ajutorul. Pavel, și el a simțit „sinceră afecțiune” pentru cei cărora le predica. (1 Tes. 2:8) Și noi trebuie să facem la fel.

¹⁵O soră misionară a arătat acest sentiment, în timp ce era în misiune și își vizita un prieten din altă congregație. În timpul slujbei de dimineață a întâlnit o tânără care era interesată și a stat să vadă lectura biblică oferită. Sora nu avea șansa de a reveni acolo, întrucât era doar într-o vizită scurtă, dar inima ei s-a deschis către acea persoană binevoitoare și atunci când a ajuns acasă a început să îi scrie încurajând-o să continue să studieze. A avut loc un studiu biblic prin scrisori și lucrurile au evoluat atât de repede și de bine, încât sora s-a hotărât să revină pentru a o vizita pe tânăra femeie și pentru a cunoaște congregația locală. Acum, femeia aceea participă și ea la misiune! Cu siguranță că acea soră misionară nu propovăduia doar pentru a putea spune că a petrecut timp predicând. Dorința ei era să Îl cinstească pe Iehova prin găsirea și hrănirea celor care vroiau să Îl urmeze. Așa își percep adevărații preoți misiunea.

SĂ PERCEPEM CORECT DĂRUIREA

¹⁶Odată ce am identificat indivizii care doresc să ne urmeze și i-am ajutat să devină propovăduitori ai Împărăției, iată vestea bună, misiunea noastră nu s-a terminat. Să nu creadă nimeni că legătura cu societatea Noii Lumi este în sine o garanție a acordului divin sau că participarea la propovăduirea mesajului Împărăției este tot ceea ce Dumnezeu ne cere pentru a supraviețui Armagedonului. Nu e deloc cazul! Atât timp cât o persoană nu îi spune lui Dumnezeu, „Scopul meu în viață este să Te servesc. Mă bucur să fac voia Ta și îmi dăruiesc viața cinstirii Tale, orice s-ar întâmpla”, munca ei nu este făcută din tot sufletul. Poate că nu vrea să își asume responsabilitatea care vine odată cu dăruirea față de Dumnezeu, dar ocolind această responsabilitate, persoana nu se va afla într-o situație mai favorabilă. Dacă cel care poate face acest lucru, nu urmează exemplul lui Isus Cristos, dăruindu-se întru cinstirea lui Dumnezeu și botezându-se

prin scufundarea în apă, el nu merge încă pe calea precisă care duce către viață. Într-un fel, el a păstrat gândirea caracteristică pentru membrii organizațiilor religioase ale creștinătății. Și ei acceptă unele din principiile Bibliei drept ghid în viață. Dar ei își rezervă dreptul de a stabili granița; ei îl judecă pe Dumnezeu și iau propriile decizii în privința lucrurilor din Cuvântul Lui pe care vor să le accepte. Dacă cineva știe ce cere Iehova și decide cu propria minte să nu respecte tot ce cere El pentru că nu este atât de important, atunci el nu l-a acceptat pe Iehova ca Dumnezeuul său; atunci cum se poate el aștepta ca Dumnezeu să îl accepte întru viața noii lumi? Cât despre cei care nu fac ceea ce știu că cere Dumnezeu, Iacov, fratele Domnului, spune: „Dacă știți cum să faceți ceea ce e drept și totuși nu o faceți, atunci păcătuiți.” (Iac. 4:17) Asemenea persoane au nevoie de ajutorul celor cu experiență pentru a înțelege precis cum trebuie să îl slujească pe Dumnezeu. Ei trebuie să dobândească nu numai cunoștințe despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar trebui să învețe să prețuiască cerințele Sale.

¹⁷ Desigur, dăruirea și botezul nu sunt în sine garanțiile vieții în lumea nouă. După ce s-a v-ați dăruit, trebuie să vă trăiți viața așa cum i-ați promis lui Dumnezeu. Nimeni să nu se aștepte să intre în lumea nouă în ultimul moment, pentru a folosi o astfel de exprimare. Cei care încearcă să intre depunând cât mai puțin efort posibil, au încălcat deja cea mai mare poruncă. Fiind întrebat despre acest lucru, Isus a spus din nou, pentru a dobândi viața veșnică, „trebuie să îl iubiți pe Iehova, Dumnezeul vostru cu toată inima voastră, și cu tot sufletul vostru, și cu toată puterea voastră și cu toată mintea voastră” și „pe aproapele vostru ca pe voi înșivă”. (Luca 10:25-27) Iehova Dumnezeul, care este Judecătorul vostru, vede dincolo de ceea ce văd oamenii. „Iehova cercetează toate inimile și cunoaște fiecare gând al oamenilor.” (1Cron. 28:9) El nu știe doar ce facem, ci ne cunoaște și motivele. Știe dacă ne punem complet în slujba Lui și dacă iubirea pentru vecinul nostru, dorința noastră ca el să fie mântuit, este aceeași cu dorința de a ne mântui pe noi înșine. Înainte ca Dumnezeu să facă judecata finală, a sosit timpul că noi să ne cercetăm inimile, să ne analizăm misiunea religioasă, să vedem dacă percepem corect misiunea vitală pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1.(a) Ce viziune au liderii mondiali asupra viitorului, și deci, în ce fel de acțiune s-au angajat? (b) Care este așteptarea încrezătoare a poporului lui Iehova în ceea ce privește viitorul, și de ce?
2. De ce este important, atunci când alegem activitățile în care ne vom angaja, să ne gândim mereu la ceea ce se va întâmpla pe viitor cu lumea veche?
3. (a) Care este obiectivul principal al activității majorității omenirii? (b) Este practic?
4. Pentru ce lucru lăudabil pot unii să se dedice, și cum se poate face ca ei să nu reușească într-o obligație chiar mai importantă?
5. Care este lucrul cel mai important în care cineva se poate angaja, și de ce?

6. Cum a făcut apostolul Pavel, arăta discernământ în selectarea de oportunități deschise lui?
- 7, 8. (a) Ce punct de vedere a avut Pavel față de modul în care ministerul trebuie efectuat? Cum a demonstrat el că în ministerul său la Efes?
9. (a) Ce atitudine față de ministerul a recomandat Pavel către Timotei, și de ce? (b) Cum poate cineva să „salveze pe cei care-l ascultă”?
10. Ce perspectivă trebuie să avem asupra lucrării care se desfășoară de acum și până la Armaghedon?
11. Cum va influența stabilirea atenției noastre asupra lui Iehova slujirea noastră din zilele următoare?
12. (a) Ce examen individual am putea face pentru a determina cât de aprofundați suntem în slujirea din casă în casă? (b) Cum îi putem instrui cu blândețe chiar și pe cei care nu sunt încă dispuși, și ce poate avea acest lucru?
13. Cum poate cineva să arate preocupare pentru cei pe care îi administrează?
14. Ce atitudine au avut Isus și Pavel față de cei cărora le-au predicat?
15. Ce experiență ilustrează o vedere creștină matură a ministerului?
16. Deși unul ar putea fi un participant regulat în domeniul ministerului, ce pas are nevoie Dumnezeu mai departe, și de ce?
17. (a) Sunt dedicarea și botezul garanții de supraviețuire în lumea nouă? (b) Ce caută Dumnezeu la cei care-l slujesc?

UN TÂNĂR, adâncit în gânduri, se uita în depărtare stând la mașina de scris într-un birou cu vedere la East River din New York. Dintr-o dată a auzit o serie de bubuituri puternice și stridente care aproape l-au ridicat de pe scaun. Un cargobot, pregătindu-se să părăsească dana, anunța tot traficul fluvial: „Atenție! Sosesc!” Vai de urechile aceluia tânăr care auzea acele bubuituri, iritat. Avea și de ce să fie!

Aproape zilnic, există lucruri pe care urechile noastre le aud cu iritare. Țipătul ascuțit al roților de metrou atunci când iau curba, claxoanele automobiliștilor nerăbdători, țevile de eșapament dimineța în timp ce căldura crește, burghiile pneumatice care rup pavajul sau demolarea clădirilor vechi. Și toate acestea sunt de înțeles.

Alte lucruri enervează ca urmare a întreruperii lor. Telefonul care sună deranjează atât de mulți oameni în New York, încât aceștia sunt dispuși să plătească șase dolari anual pentru a-și păstra numele anonim și a nu-i apărea în cartea de telefon. Soneria ușii îi enervează atât de mult pe unii, încât aleg să trăiască în apartamente exclusiviste protejate de portari îmbrăcați în uniformă.

Pentru ei, se merită prețul pe care îl plătesc pentru a nu fi deranjați de aceste chestiuni.

Urechile multor oameni sunt deranjate în fiecare dimineață de către sunetul ceasurilor cu alarmă. Dar, deși auzim acel zgomot cu enervare, ținem cont de sunetul său și continuăm în fiecare seară să-l punem să sune. De ce? Pentru că știm că acest deranj este în interesul nostru. Trebuie să ajungem la muncă la timp pentru a ne păstra locurile de muncă și trebuie să ne păstrăm locurile de muncă pentru a putea supraviețui!

Însă, din păcate, nu toate persoanele sunt atât de realiste atunci când vine vorba să audă un adevăr nou, sau adevăruri care ar putea la început să îi deranjeze. Apoi, unii sunt atât de neatenți încât ignoră în întregime „ceasul cu alarmă,” în timp ce alții merg la extreme zdrobindu-l pur și simplu, în loc să țină seama de zgomotul pe care îl face. De exemplu, urechile puterilor religioase din vremea lui Galilei au auzit cu atâta neplăcere adevărul că pământul este rotund, încât aceștia nu numai că au refuzat să cerceteze pentru a vedea dacă era adevărat, dar l-au arestat pe Galilei și chiar au torturat-o pe fiica sa pentru a-l forța să-și retragă cuvintele; în timp ce colegii lui astronomi au refuzat să se uite în telescopul său pentru a li se dovedi că Luna nu este netedă ca o minge de biliard!

Cuvântul lui Dumnezeu ne dă mai multe exemple ale purtătorilor de adevăr care au suferit persecuții pentru că mesajul lor a fost auzit cu iritare. Fiilor lui Israel le-au crescut foarte mult sarcinile deoarece Faraon a auzit cu iritare mesajul pe care Moise l-a adus cu el de la Iehova. (Ex. 5:1-14) Lui Ieremia i-a fost viața amenințată și a fost aruncat într-o temniță cu noroi din cauza conducătorilor din zilele lui care au auzit cu iritare mesajul pe care el l-a adus de la Dumnezeu lor. Da, în vremurile de demult erau mulți care „au fost judecați și batjocoriți și biciuiți, și, mai mult decât atât, au fost ținuți încătușați și în închisori. Aceștia [...] erau la nevoie, zbuciumați, sub rele tratamente”, toate din cauză că urechile celor care au auzit, au auzit cu iritare. – Evr. 11:36, 37.

Asemeni, cărturarii și fariseii din vremea lui Isus au auzit cu enervare mesajul veștii bune a regatului lui Dumnezeu! Cu atât de multă enervare, încât nu au avut pace până ce nu l-au răstignit pe par pe Isus. Dar nici atunci nu au avut pace, pentru că urmașii lui Isus i-au preluat mesajul. Astfel, citim cu privire la predica lui Ștefan: „La auzirea acestor lucruri s-au simțit tăiați pe inimă și au început să scrâșnească din dinți împotriva lui.” Și după ce au mai ascultat „au zbierat și și-au astupat urechile cu mâinile și s-au năpustit asupra lui într-un gând. Și după ce l-au aruncat în afara orașului [...] au început să arunce cu pietre în Ștefan”, până ce a căzut „adormit în moarte.” Fără îndoială urechile lor au auzit cu iritare adevărul pe care Ștefan l-a spus! – Faptele 7:54-60.

Profetul lui Iehova, Isaia, a prezis cu mult timp în urmă această tendință, și Isus i-a citat cuvintele: „Pentru că inima acestui popor s-a împietrit, și urechile lor au auzit cu iritare, și și-au închis ochii; ca să nu poată vedea cu ochii și auzi cu urechile și să nu simtă sensul cu inimile și să se întoarcă, și să-i vindec.” – Mat. 13:15.

Astăzi, în orice domeniu al relațiilor umane adevărul este auzit cu supărare. Urechile copiilor, și mai ales urechile adolescenților ascultă cu neplăcere sfatul înțelept al părinților și al profesorilor. Rasiștii aud cu neplăcere că Dumnezeu „a creat dintr-un om fiecare națiune de oameni.” (Faptele 17:26) Fumătorii aud cu neplăcere despre legătura dintre fumat și cancer. Ce nebunie să facem ca aceștia!

În special urechile multor persoane ascultă prostește cu enervare mesajul regatului lui Dumnezeu așa cum este prezentat el de către martorii lui Iehova. Ciudățenia sa și implicațiile sale sunt neplăcute. Îi zdruncină din somn precum ceasul cu alarmă de dimineață; însă decât să acționeze cu înțelepciune și să țină seama de alarmă, ei o ignoră. Și astfel plătesc prețul. Ce preț? Eșuarea în a obține sensul mesajului!

Cum poate cineva „înțelege sensul mesajului”, dacă urechile sale aud cu enervare? Nu poate cântări dovezile în mod corespunzător, deoarece emoțiile îi întunecă judecata. El poate fi chiar foarte educat. Așa au fost mulți dintre liderii religioși din trecut. Cu toate acestea, au fost în imposibilitatea de a înțelege sensul a ceea ce au auzit, pentru că urechile lor au auzit cu iritare mesajele pe care profeții lui Dumnezeu le-a adus. Cu alte cuvinte, au permis prejudecății să-i facă să devină surzi.

Când cineva aude ceva cu enervare, de fapt „răspunde la o problemă înainte de a o auzi” și „aceasta este o nebunie din partea lui și o umilire. Nu lăsați ciudățenia mesajului acestei reviste, sau implicațiile sale, sau modul în care v-a fost adusă, sau timpul necesar să vă uitați pe paginile sale, să vă facă să-i auziți mesajul cu enervare, și nu lăsați nici ceea ce spun ceilalți să vă influențeze. Dovediți-vă, prin rațiune și prin Cuvântul lui Dumnezeu, că ceea ce auziți este adevărul sau nu. Apoi luați decizia. – Prov. 18:13.

SATAN

– GENIUL AMĂGIRII

Cum este evidentă existența lui?

Care sunt metodele sale de înșelăciune?

A PRETINDE inexistența este masca preferată a criminalilor. În spatele feței înșelătoare, crima organizată poate vâna o comunitate fără a fi prea mult deranjată. Deoarece infractorii găsesc acest aparat fraudulos atât de util în jafurile lor, nu putem suspecta că Satan, cel mai mare criminal, l-ar utiliza și el? Pretinzând că nu există, a fost una dintre minciunile lui cele mai de succes. În spatele protecției, el își exercită liber influența asupra treburilor omenești. Dar lumea modernă merge orbește înainte, susținând; că el nu este nimic mai mult decât un produs al superstițiilor din trecut. În înțelepciunea imaginată a lumii, acesta este așezat în cufărul omenirii plin de mituri și legende.

Printre cei mai arzători vestitori ai inexistenței sale au fost mulți clerici care au susținut că el nu este nimic mai mult decât răul din om. Teologul bine-cunoscut german, Friedrich Schleiermacher, a afirmat: „Problema rămâne mai degrabă a se căuta răul în sine decât în Satana.” H. L. Martensen, teolog, a declarat: „Principiul de rău în sine nu are personalitate.” Teologia lui Albrecht Ritschl respinge complet credința în Diavol. Recent, clericul Gene E. Clark, membru al Bisericii de Științe Religioase, a ridiculizat existența lui Satana, susținând că „singurul adversar care există poate fi găsit în noi înșine.” Exprimând acest punct de vedere popular, *Encyclopædia Britannica*, ediția a 11-a, declară: „Se poate afirma cu încredere că credința în Satana nu mai este în prezent considerată un element esențial al credinței creștine, și nici nu este dovedit a fi un element indispensabil al experienței creștine.”

Această atitudine poate părea rezonabilă și bună în această lume sofisticată, dar este una periculoasă. Ea dezarmează și creează un fals sentiment de securitate. Lasă publicul larg deschis asaltului și manipulării de către prințul răutății. Îi face pe aceștia o pradă ușoară a minciunilor lui. Observați ce spune despre acest lucru cartea *Satana*, publicată de Sheed și Ward, „triumful diavolului constă în a eluda înțelegerea directă a omului. El este ambiguitatea în persoană; nu știm niciodată care mască este cea care îl ascunde. [...] Este periculos să nu credem în diavol suficient, pentru că a ne imagina că el nu există înseamnă a-i face munca în locul său. [...] Nu este înțelept să subestimezi un dușman. Este o prostie să cultivi ignorarea inamicului până la a fi orb la existența sa, pentru că într-o astfel de orbire este imposibil să te confrunți cu un inamic, să nu mai vorbim de a-l ține la o distanță sigură sau de a-l cuceri.”

O PERSONALITATE ADEVĂRATĂ

În ciuda eforturilor lui Satana de camuflare a existenței sale, acesta este în mod clar expus în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Faptul că se vorbește despre niște îngeri care au luat-o pe căi greșite și despre „forțele duhului rău în locurile cerești” dă suficiente motive pentru a concluziona că Satana are personalitate și nu este ceva abstract numit rău. (Efes. 6:12) Petru identifică aceste forțe ale duhului rău ca fiind „îngeri care au păcătuțit.” (2Pet. 2:4) Activitățile acestora sunt evidente în sedițele ciudate de spiritism.

Când Isus a vorbit despre Satana, el nu a folosit cuvinte care să sugereze că este vorba despre principiul răului, ci cuvintele sale arată că el s-a referit la răul în persoană, ca fiind „conducătorul demonilor.” (Mat. 12:24) El a spus: „Acela era un ucigaș când a început, și nu a stat neclintit în adevăr, pentru că adevărul nu este în el. Când zice o minciună, vorbește după dispoziția pe care o are, pentru că el este un mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44) Isus

vorbește aici în mod clar despre o ființă care l-a slujit odată pe Dumnezeu, și care a stat neclintită în adevăr. Asta nu poate fi spus despre principiu abstract al răului. Când vreodată „a stat neclintit în adevăr”?

Ca un leu înfometat în libertate care pândește ascuns din iarba înaltă a junglei și așteaptă să devoreze pe cineva, Satana dă târcoale căutând să-i aducă pe cei creduli sub dominația sa și să-i înghită în organizația sa vastă. „Păstrați-vă simțurile, fiți atenți. Adversarul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând să devoreze pe cineva.” (1Pet. 5:8) Cei pe care îi prostește se conving singuri că nu există un astfel de inamic, fiind ușor de condus într-o poziție de opoziție față de Iehova, Suveranul Suprem.

METODE DE OPERARE

Fiind o inteligență supraomenească, Satan este un inamic redutabil, care poate cu ușurință să dejoace cea mai inteligentă minte umană. Metodele lui de a înșela nu arată lipsă de imaginație. Ele sunt multe și foarte variate. Unele sunt atât de subtile încât gândirea unei persoane poate fi răsucită ingenios pentru a considera bune lucrurile pe care de obicei știe că sunt greșite. Fără să realizeze, poate fi condus în slujirea Satanei.

Torturarea și uciderea oamenilor devotați care au alte opinii religioase sunt în mod evident greșite, dar mulți oameni, începând cu vremea persecuției romane din secolul întâi și până la inchiziția nazistă și cea comunistă din zilele noastre, au considerat acestea corecte. Raționamentul diabolic le-a pervertit gândirea.

Acesta a fost scopul Satanei din momentul rebeliunii sale, de a-i îndepărta pe oameni de Creatorul iubitor și de a-i se opune și a-l ponegri. Deoarece interesele sale rele sunt satisfăcute de persecutarea și uciderea slujitorilor lui Dumnezeu, el ar fi cauza pentru care gândirea oamenilor a fost pervertită în crime justificate împotriva lor. Isus a prezis acest lucru atunci când a spus: „Vine ceasul când toți careucid își vor imagina că i-au făcut un serviciu sacru lui Dumnezeu.” – Ioan 16:2.

Pagini de istorie au fost inundate cu sânge nevinovat vărsat de către fanatici religioși a căror gândire a fost pervertită de Satana prin intermediul unor sisteme religioase false. Inimile lor au fost împietrite la țipetele bărbaților, femeilor și copiilor pe care i-au sfâșiat în camerele de tortură diabolice sau i-au prăjit până la moarte pe rug. Toate acestea și multe altele le-au făcut în numele lui Dumnezeu. Ce crime monstruoase sunt asociate cu Dumnezeu! Ce acuzație, că faptele lor au fost făcute în numele lui! Cine altcineva, dacă nu Satan, stă la baza ideii că s-au făcut în serviciul lui Dumnezeu? Ei i-au servit bine interesele lui Satan, în necunoștință de cauză.

Prin înșelăciuni inteligente, Satana a reușit să folosească în interesul propriu oameni care s-au considerat ei înșiși slujitori ai lui Dumnezeu și care la exterior păreau a fi oameni drepecți. „Pentru că astfel de oameni sunt apostoli falși, lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Cristos. Și nu e de mirare, căci chiar fiindcă și Satan se prefac într-un înger de lumină. Nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptății.” – 2Cor. 11:13-15.

Ca un înger fals al iluminării, Satan a încurajat cultivarea de filosofii și teorii care i-au încununat eforturile de a-l defăima pe Suveranul Suprem. Pătrunderea acestora este gândul că nu există Dumnezeu. De atât de multe ori această minciună ateistă a fost repetată și insinuată, încât gândirea unui procent mare de oameni a fost influențată de aceasta. Acest lucru se vede în gândirea care pretinde că omul este rezultatul evolutiv al unui accident. Deoarece această idee a fost artistic înconjurată de o aură de respectabilitate, prin asociere cu știința, este de multe ori amintită ca și cum ar fi un fapt dovedit, și nu o teorie nedovedită. Intenția sa dovedită este de a elimina din gândirea umană nevoia de a avea un Creator. Aceasta se potrivește bine cu scopul lui Satana de a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu.

Cu motiv întemeiat Biblia ne avertizează: „Aveți grijă: ar putea fi oameni care vă vor răpi ca pe o pradă prin filozofie și înșelăciune deșartă, după tradiția oamenilor, după lucrurile elementare ale lumii și nu după Cristos.” (Col. 2:8) Înțelepciunea lumească nu este de încredere. Aceasta trebuie să fie cernută cu grijă și cu vigilență pentru a vedea înșelăciunile viclene ale Satanei.

LIBERTATEA

Dragostea omului pentru libertate, nu a scăpat în a deveni un instrument în mâinile lui Satan. El a folosit-o pentru a-i convinge pe oameni să încalce legile divine și să se răzvrătească împotriva lui Iehova. Atunci când marele amăgitor i-a vorbit Evei printr-un șarpe, el a înșelat-o făcând-o să creadă că va avea o mai mare libertate dacă încalcă o lege a lui Dumnezeu. „Vei fi ca Dumnezeu, vei cunoaște binele și răul”, i-a spus el. (Gen. 3:5) Ea a fost înșelată. În loc de independență față de Dumnezeu, ea a găsit sclavia și moartea.

Satana folosește aceeași modalitate și astăzi. Subtil, el influențează gândirea lumească pentru a face ca independența față de legile divine să fie un lucru dorit. Legile lui Dumnezeu sunt ridiculizate cu șiretenie ca fiind restrictive pentru libertate, greoaie și depășite. Gândirea lumească minimizează și justifică frecvent incorectitudinea actelor imorale, care sunt interzise de Dumnezeu. Drogurile sunt chiar comercializate pentru a ajuta la eliminarea sentimentelor de vinovăție al celor care comit astfel de acte. Prin gândirea lumească, Satana stimulează ideea rebelă de evadare din standardele lui Dumnezeu de moralitate și de a judeca singuri ceea ce este bine și ceea ce este rău. Este aceeași minciună veche spusă Evei, dar prezentată într-un mod mai puțin ostentativ. Această căutare diabolică de a fi liber de legile lui Dumnezeu, pentru a gândi și a acționa după bunul plac, nu i-a adus omului o lume mai bună.

Chiar și domeniul divertismentului este colorat cu această idee de evadare din restricțiile legilor morale ale lui Dumnezeu. Teme dramatice sunt în principal în ceea ce este imoral, criminal și violent. Efectul pe care îl au asupra gândirii cuiva nu ar trebui să fie redus. Recent, o echipă de cercetare de la Universitatea Stanford, Institutul de Cercetare a Comunicării, a remarcat cu privire la emisiunile de divertisment de la TV: „oră după oră a continuat această paradă a violenței, fiind vizionată de copiii noștri săptămână de săptămână, iar cantitatea și intensitatea au

fost aceleași în continuu.” Ar trebui să luăm o pauză pentru a ne gândi ce efect nociv poate avea asupra copiilor, precum și asupra adulților. Ar trebui avută grijă în selecția de divertisment, astfel încât ideile viclene, care sunt distructive pentru respectul față de legile divine, să nu poată bombarda prin repetiție mințile sensibile. Fiți gata să recunoașteți divertismentul care reflectă influența gândirii bolnave a lui Satan.

GÂNDIREA RAȚIONALĂ

Cum poate penetra gândirea rea a lui Satan raționamentul omului la nivel național este văzut în dorința omului de a justifica incinerarea unor orașe întregi în numele războiului. După ce remarcă faptul că rasa umană este „în principal nebună”, Dr. Hugh Keenleyside, fost diplomat canadian, declară: „Putem accepta fără nicio remușcare ideea de incinerare a sute de mii sau milioane de femei și copii pe care, în condiții normale ar trebui să fim bucuroși să-i prețuim, și în care ar trebui să găsim blândețe și încântare. [...] Fiind nebuni, ne-am creat motive politice, economice și religioase pentru a justifica arderea lor până la moarte.” Un raționament diabolic similar a îmbolnăvit gândirea naziștilor, pentru a-și justifica lagărele de exterminare infame.

Puterea sinistrală care îmbolnăvește gândirea națiunilor să elaboreze un holocaust atomic pentru o altă națiune nu este interesată de bunăstarea omenirii. „Am ascultat de înțelepciunea șarpelui”, spune *New York Times*. „Am adus focul prometeic jos din cer. Dar focul mai degrabă ne consumă decât ne încălzește.” Satana este hotărât să-și continue domnia, să distrugă omenirea, și astfel el folosește naționalismul pentru a se potrivi scopurilor sale nefaste. Scripturile cu adevăr spun: „Întreaga lume este în puterea celui rău.” – 1 Ioan 5:19.

MĂSURI DE PROTECȚIE

Deoarece amăgirile lui Satana sunt atât de deștepte și convingătoare încât aproape îi induc în eroare pe „cei aleși” de Dumnezeu, nu vă puteți permite să fiți nepăsători sau indiferenți față de ele. (Mat. 24:24) Aveți nevoie de măsuri de protecție. Două dintre cele mai bune măsuri de protecție sunt recunoașterea existenței lui Satan și cunoașterea căilor lui Dumnezeu și a principiilor sale. Recunoașterea existenței lui Satan este esențială pentru a rezista cu succes la influența sa rea asupra gândirii voastre, iar cunoașterea căilor și a principiilor lui Dumnezeu este vitală pentru detectarea acestei influențe. Orice ar avea Satan în plan, acest lucru nu este în armonie cu principiile și calea Lui Dumnezeu.

Dragostea pentru neprihănire, credința în Cuvântul lui Dumnezeu și încrederea în El pentru mântuire, pot servi ca armură de protecție împotriva uneltirilor inteligente ale lui Satana. „Îmbrăcați-vă complet în armura de la Dumnezeu, ca să puteți sta fermi împotriva uneltirilor diavolului.” (Efes. 6:11) Fiți circumspecți față de gândirea lumească și de tendința sa de a justifica ceea ce este greșit în ochii lui Dumnezeu. Nu subestimați puterea și capacitatea lui Satana. Fiți alerti! Fiți atenți!

Rezistați eforturilor lui Satana de a vă modela gândirea și de a vă seduce cu șiretenie. – 2Cor. 11:3.

STANDARDE MORALE AMESTECATE

„În timp ce biserica slujește cu buzele standardele morale ale lui Isus, standardul care există de fapt în rândul bisericii protestante – standard după care membrii se judecă între ei – este un amestec ciudat și nesfânt de moralitate păgână, tradiții folclorice și respect burghez, toate asezonate de câteva citate extrase din Biblie.” – Citat în „*The Theology of Evangelism*”, de Taito Kantonen, din „*The Apostolic Preaching*”.

Templul lui Artemis

În orașul antic Efes, predicarea apostolului Pavel a redus vânzările de „temple de argint ale lui Artemis.” Aceste imagini „îi furnizau meșteșugarului un câștig semnificativ,” iar un argintar numit Dimitrie a instigat o revoltă împotriva Apostolului Pavel, zicând: „Mai mult, există nu numai pericolul ca această ocupație a noastră să ajungă disprețuită, ci și ca templul mării zeițe Artemis să fie socotit un nimic, iar măriștea ei, la care se închină toată provincia Asiei și pământul locuit, este aproape să fie nimicită.” – Faptele 19:24, 27.

sa la ruinele de la Efes, Petru Baam scrie în Site-urile Timpurii ale creștinismului: „Este un fapt extraordinar că un oraș mare poate dispărea complet de pe fața pământului. [...] [Efes] dispărut, suflat departe, de vânt. Ruinele sale au fost aduse la lumină de către arheologii din zilele noastre. Efes a fost unul dintre marile orașe ale antichității. În zilele sale de glorie, în vremea apostolilor, a avut un sfert de milion de locuitori. Aici se afla [...] Artemision, care a fost dedicat zeiței Artemis și considerat una dintre cele Șapte Minuni ale Lumii. Acesta a fost ridicat în jurul anului 700 î.Cr. [...] Artemision a rezistat timp de aproape o mie de ani. Acesta a fost unul dintre locurile mari de cult în lumea greacă, până când goții l-au distrus în anul 262. [...]

Admirabilul scriitor al Faptelor Apostolilor, pe care jurnaliștii l-ar putea numi ca sfântul patron al profesiei lor, este atât de precis într-o sută de detalii care pot fi verificate că nu poate fi cea mai mică îndoială cu privire la exactitatea rapoartelor sale. Aceste lucruri au avut loc așa cum le-a raportat. [...]

Altarul lumii antice a dispărut atât de complet că J. T. Wood, un arhitect englez de la mijlocul secolului trecut, a avut nevoie de șapte ani pentru a descoperi intrarea în templu. În final, el a găsit-o cu ajutorul unei inscripții romane din perioada împăratului Traian, la aproximativ cincizeci de ani după ce Pavel a fost în Efes. Inscripția dă instrucțiuni cu privire la traseul prin care zeița trebuia dusă la teatru la festivalul anual. [...] Urmând aceste instrucțiuni Wood a găsit intrarea în templu. [...]

Locul excavării templului Artemision se află la aproximativ 300 de metri de dealul castelului. Se aseamănă cu un șanț de fundație, un dreptunghi măsurând aproximativ 330 cu 110 metri.

Groapa este pe jumătate umplută cu ape subterane, și câteva rămășițe ale coloanelor se află în mocirlă. Faptele Apostolilor conțin o descriere a creșterii economice în Efes. Lucrările făcute de aurari au început în timpul sejurului acolo a apostolului Pavel. La acea vreme aurarii orașului făceau un comerț înfloritor cu temple mici de argint, reprezentând-o pe Artemis, care erau vândute către pelerini ca suveniruri. Acestea au fost găsite în săpăturile din Egiptul de Sus, Spania, și India.”

Clădiri în locul moralității

„Religia modernă își sacrifică fosta sa” robustețe „și puterea de convingere pe altarul de” moliciune fizică și încântare,” a spus un rabin din New York. Profesorul Doctor William F. Rosenblum a descris „pasiunea supremă” a bisericii și a sinagogii ca fiind dorința de a construi clădiri magnifice, în timp ce neglija dezvoltarea „unui popor maiestuos și spiritual.” „Una din lecțiile incontestabile de istorie arată faptul că o națiune care a risipit energiile sale și bogăția sa în construirea unor clădiri în timp ce neglijează să acorde o atenție egală spiritualității poporului său, întotdeauna a scăzut și, adesea a pierit.” – *New York Times*, 2 octombrie, 1960.

Menținerea păcii pentru a da roade

TOȚI slujitorii lui Iehova Dumnezeu, au obligația de a suporta două tipuri de fructe: rodul spiritului și rodul ministerului Împărăției. Rodul spiritului este descris de apostolul Pavel ca „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, auto-controlul.” Aceasta este rodul pe care Iacov, frate vitreg al lui Isus, l-a avut în minte când a scris: „Rodul neprihănirii este semănat în pace pentru cei care fac pace.” – Mat. 13:23; Gal. 5:22, 23; Iac. 3:18.

Roadele și angajarea în luptă nu merg mână în mână. În timp de război, terenurile agricole utilizate ca și câmpuri de luptă nu produc culturi, nu? Și cum pot fermierii avea grijă de ținuturile lor, atunci când aceștia sunt pe câmpul de luptă? Deci, de asemenea, noi, ca martori creștini ai lui Iehova, nu putem produce roade ale spiritului, nici roade ale ministerului atunci când ne angajăm în certuri între noi.

Cum pot exista creștere economică, dragoste, bucurie, pace, blândețe, bunătate, facerea de bine și alte asemenea lucruri atunci când există dezordine și confuzie?

Deoarece ce ar trebui ca în orice moment și în toate locurile să fie cultivat rodul spiritului, trebuie ca în orice moment, să încercăm să menținem pacea între noi. Da, „un rob al Domnului nu trebuie să lupte, dar trebuie să fie plin de tact față de toate, calificat să predea, menținându-se reținut fata de rău, instruind cu blândețe pe cei care nu sunt evaluați în mod favorabil.” Din aceste cuvinte ale lui Pavel, vedem un principiu de reciprocitate la locul de muncă: blândețea și stăpânirea de sine sunt condiții de pace, care conduc la creșterea roadelor Spiritului, care include roadele blândeții și auto-controlului. – 2Tim. 2:24, 25.

Obligația noastră de a menține pacea lucrează în două moduri: pe de o parte trebuie să avem grijă ca ceea ce spun alții să nu se amestece astfel încât să se manifeste furie, provocând certuri. Și, pe de altă parte, trebuie să fim atenți ca noi înșine să nu spunem și să facem ceva, care va crea inutil certuri. Așa că, atunci când un altul spune ceva care ne jignește, atunci când devine irațional și strigă, sau își pierde cumpătul și vrea să arunce lovituri, este timpul pentru noi, nu numai pentru a număra până la zece, dar să fim în gardă și să ne uităm la Iehova cerând ajutorul prin care putem să menținem pacea, prin a nu răspunde în același mod. „Un răspuns, cu blândețe întoarce înapoi furia, dar un cuvânt care provoacă durere face furia să iasă la iveală.” – Prov. 15:1.

Cât de multe sunt oportunitățile noastre de a menține pacea! Mai întâi de toate, în casele noastre. Se trezește soțul sau soția într-o stare morocănoasă, din cauza unui somn de noapte insuficient sau din alte motive inexplicabile? Atunci nu răspunde în aceeași manieră, iar exersarea auto-controlului, să fie de lungă durată, arăta blândețe, bunătate, înțelegere, și gândește-te ca ar fi putut fi și mai rău. Sau dacă partenerul este necredincios, neglijent, jignitor sau prigonitor? Din nou, nu ripostați, dar țineți minte exemplul lui Isus: „Când El a fost batjocorit, nu s-a dus să batjocorească înapoi. Când El suferea, nu a amenințat.” – 1Pet. 2:23.

În special, avem nevoie să fim în gardă pentru a menține pacea în congregația creștină, în relațiile noastre cu frații noștri. Noi trebuie să lucrăm pentru pace în relațiile noastre cu ei, astfel încât să nu împiedicăm creșterea roadelor lor creștine, nici ale noastre. În acest sens, supraveghetorii și asistenții acestor ministeriale au o mare responsabilitate odată cu preluarea conducerii, fiind răbdători, și amabili cu cei care vin la ei cu probleme, precum și cu cei care au greșit și care au nevoie de corecție. Moise, supraveghetor al poporului lui Israel, a fost cel mai mare om de pe tot pământul în zilele sale. Fiecare supraveghetor ar trebui să fie mareț, cel mai blând și cel mai amabil creștin al congregației sale. – Num. 12:3.

Și, desigur, menținerea păcii în scopul de a da roade, de asemenea, se aplică în relațiile noastre cu cei din exterior. La cât de mult a fost respins și persecutat, în niciun moment Isus nu și-a pierdut caracterul. Așa că, „dacă este posibil, în măsura în care depinde de voi, să fiți pașnici cu toți oamenii.” „Continuarea păcii cu toți oamenii.” – Rom. 12:18; Evr. 12:14.

Așa că permiteți-ne să facem tot posibilul pentru a menține pacea în casele noastre, în asociația noastră cu frații noștri, și cu cei din exterior, cu care am putea merge,

având nestingherit rodul spiritului, atât de esențial pentru păstrarea integrității noastre și pentru a da roadele noastre în slujba Împărăției.

CUM SĂ CITEȘTI BIBLIA

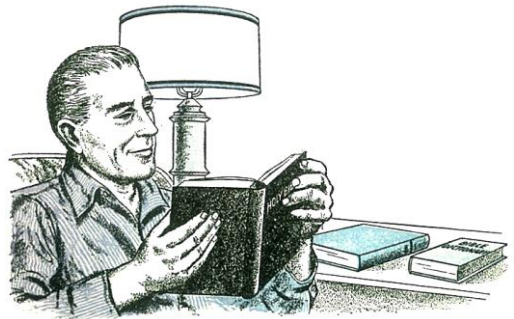
CITITUL ar trebui să implice gândire, iar acest lucru este valabil mai ales în ceea ce privește Biblia. Câte persoane citesc și recitesc porțiuni din Biblie fără a le înțelege, și uneori chiar fără a încerca să le înțeleagă! Cum puteți obține mai multe beneficii din lectura Bibliei?

Există anumite cerințe care sunt vitale pentru lectura cu succes a Bibliei. Una dintre ele este să ai o stare sufletească sau o atitudine mentală bună. Această atitudine ar trebui să fie asemănătoare cu cea a unui copil care are încredere în părintele său, pentru cel ce dorește învățatură de la Tatăl său ceresc. Acela ar trebui să fie umil și să dorească să învețe, să renunțe la ideile preconcepute, astfel încât să poată fi învățat de către Dumnezeu. Rugăciunea la Dumnezeu, care cere înțelepciune și înțelegere, este importantă și arată că acela recunoaște Sfânta Scriptură pentru că ceea ce „este cu adevărat, este cuvântul lui Dumnezeu.” – 1Tes. 2:13.

Atunci când citim Biblia, trebuie să luăm în considerare și starea fizică. Este dificil pentru minte să fie în alertă atunci când stomacul este plin cu alimente. Dacă sunteți foarte oboseți ar fi mai bine să trageți un pui de somn câteva minute sau să vă organizați momentul de lectură la o altă oră. Ar trebui să fie o liniște rezonabilă, lumină suficientă și aer, mai ales în timpul verii.

Acum, în ceea ce privește problema momentului când să citim Biblia, încercați să citiți Biblia în fiecare zi. Rezervați cincisprezece minute sau, și mai bine, o jumătate de oră. Unii ar putea găsi timp înainte de micul dejun; alții ar putea găsi ideal un moment de odihnă la amiază; iar alții pot considera cel mai bun moment de lectură a Bibliei chiar înainte de culcare.

Când ar trebui să începeți lectura? Dacă nu ați citit niciodată Biblia în întregime cel puțin o dată, atunci este bine să faceți acest lucru, astfel încât să aveți o vedere de ansamblu. Într-adevăr, unul dintre aspectele vitale pentru o lectură bună este să obțineți imaginea de ansamblu, iar acest lucru se aplică și capitolelor individuale din Biblie. După ce ați citit Biblia în întregime de mai multe ori, v-ați putea dori să citiți Biblia într-un mod diferit, și anume, selectând anumite cărți sau capitole pentru a le citi. Mulți studenți ai Bibliei

încearcă să citească cel puțin un capitol pe zi, selectând capitolul în care se află textul zilei așa cum se găsește în actualul *Anuar al Martorilor lui Iehova*. Acest lucru s-a dovedit a fi o metodă excelentă, iar meditația lor pe textul zilei a devenit mult mai fructuoasă.

GÂNDEȘTE PENTRU A ÎNȚELEGE

Ce înseamnă lectura? „Lectura”, spune profesorul William H. Armstrong în cartea sa *Studiul este o Muncă Grea*, „este gândire. Nu uitați această declarație importantă [...] Lectura constă în echilibru, cântărire, și comparare a ideilor pe care le extrageți din pagina scrisă. Aceasta este gândirea. Din păcate, „lectura, așa cum este practică de majoritatea oamenilor,” comentează Ernest Dimmit în *The Art of Thinking (Arta Gândirii)* „nu este altceva decât o metodă de a nu gândi.” Da, multe persoane citesc pentru A NU GÂNDI! Ei se lasă absorbiți de romane cunoscute și articole din reviste și au fiori de emoție; dar o astfel de lectură nu este gândire. Lectura, pentru multe persoane, este o modalitate de a face timpul să treacă, sub un nume demn.

Când citim Biblia, ne protejăm împotriva stării de spirit pasive. Aplicați principiile pentru a învăța bine. „Mult prea des ne ‘învățăm’ lecțiile cu mintea departe”, spune volumul *This Is the Way to Study (Acesta este Modul de Studiu)*, „în speranța deșartă că dacă ne uităm la o pagină scrisă, cumva conținutul său ne va intra în cap fără ca noi să gândim deloc. [...] Oricum, simpla lectură nu înseamnă studiu; scăpați de ideea că învățați atunci când tot ce faceți este să permiteți unui tren de impresii să curgă pasiv prin mintea voastră. Nicio acțiune angajată sub pretextul de învățare nu ar putea fi mai ineficientă. [...] Plănuți să vă petreceți mai mult de o jumătate din perioada de studiu citindu-vă lecția. Utilizați cealaltă jumătate în a face ceva cu ceea ce ați învățat. Gândiți-vă la ceea ce ați învățat. [...] Opriți-vă după fiecare paragraf, secțiune și capitol și repetați sensul a ceea ce ați citit. În cazul în care sensul este tulbure sau incert, clarificați-vă problema în minte înainte de a încerca să mergeți mai departe.”

Astfel, odată ce aveți o vedere de ansamblu, simpla acoperire a materialului din Biblie nu mai este scopul citirii Bibliei. Sunt persoane cărora le place să spună altora de câte ori au citit Biblia. De fiecare dată când reîncep să citească, acestea trec repede peste material fără să înțeleagă. Dacă nu oferiți reflecției aproximativ jumătate din timp, timpul pe care îl petreceți citind vă poate aduce puține beneficii. Acest lucru înseamnă că ritmul va fi lent, deoarece meditația și înțelegerea sunt obiectivele, și nu doar acoperirea paginilor. Datorită naturii sale, Biblia nu recompensează privirea în grabă cu înțelegere profundă și respectare și discernământ.

Subliniind gândirea, da, chibzuind, apostolul Pavel i-a scris lui Timotei: „Gândiți-vă asupra acestor lucruri.” Și din nou: „Gândiți-vă constant la ceea ce vă spun; Domnul vă va da cu adevărat discernământ în toate lucrurile.” (1Tim. 4:15; 2Tim. 2:7) Timotei a făcut mai mult decât pur și simplu să citească scrisorile lui

Pavel; el a reflectat asupra principiilor conținute în acestea. Aceste principii sunt reguli de acțiune, și acest supraveghetor tânăr a trebuit să se gândească la cum și când va aplica aceste principii. El trebuie să fi avut principiile bine conturate în minte, astfel că atunci când au apărut problemele a putut spune: ‘Aceasta este calea pe care mergem, iar acesta este principiul care se aplică.’ Astfel, prin gândire și meditație Timotei a căpătat discernământ. Discernământul divin va veni nu printr-o stare de spirit pasivă, ci printr-o ‘reflecție asupra acestor lucruri.’

APLICAȚII PERSONALE ȘI ÎNTREBĂRI

Ce vă ajută să aveți o lectură productivă a Sfintei Scripturi? În primul rând, se pune problema aplicației cu caracter personal. Cititorul Bibliei trebuie să fie deschis la noi perspective în el însuși, chiar dacă acestea sunt dureroase; și, mai presus de toate, acesta trebuie să fie gata să-și revizuiască sau să-și schimbe atitudinile și acțiunile în direcția acestor intuiții. Astfel, în timp ce citiți fiți în căutarea principiilor care se aplică vieții voastre. Întreabă-te: Cum îmi afectează acest lucru viața? Are acest apel în mine puterea să facă orice modificare pentru a-mi aduce atitudinea sau acțiunile în armonie cu această expresie a voinței divine? De exemplu, atunci când citim sfatul lui Pavel, „Continuați să faceți toate lucrurile lipsite de cărtiri și ezitare,” slujitorul adevărat al lui Dumnezeu caută în inima sa pentru a vedea dacă în această privință este în conformitate cu dorința divină. – Filip. 2:14.

Astfel, în timp ce creștinul citește Biblia, el este în permanență atent să găsească și să aplice principiile care sunt un ghid pentru traiul său zilnic, și nu numai: el vede, de asemenea, cum textele din materialul pe care îl citește sprijină adevărurile Bibliei pe care le discută în cadrul întâlnirilor Împărăției. Astfel încât poate folosi aceste texte în viitor, el ia aminte de ele. Un preot ar putea observa că de multe ori se referă la Apocalipsa 21:4 pentru a le arăta altora că moartea moștenită de la Adam va fi distrusă; astfel, citind capitolul cincisprezece din 1 Corinteni, va marca pe text, „Pentru că el trebuie să domnească ca rege până când Dumnezeu îi va pune pe toți vrăjmașii săi sub picioarele sale. Cu vrăjmașul cel din urmă, moartea va fi distrusă.” Astfel, slujitorul lui Dumnezeu intenționează să utilizeze acest text în procesul de învățare a altora despre scopurile divine. – 1Cor. 15:25, 26.

Apoi, există un ajutor de lectură cu întrebări cum ar fi, ‘De ce acest lucru este așa?’ și ‘De ce s-a întâmplat acest lucru?’ Astfel de întrebări trezesc gândirea. Astfel, cineva ar putea citi din Matei 4:1, 2: „Atunci Isus a fost dus de duh sus în pustiu să fie ispitit de Diavol. După ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, a simțit foame.” Cineva s-ar putea întreba, „De ce au fost necesare patruzeci de zile și patruzeci de nopți?” Cineva ar putea considera că Isus a folosit acel timp bine, meditând la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar totuși de ce această durată de timp? Pe măsură ce vă gândiți la această problemă, prin asociere, mintea voastră se poate gândi la alte perioade similare, când atât Moise cât și Ilie au experimentat același

lucru. (Ex. 24:18; 34:28, Deut. 9:25; 1Reg. 19:8) Gândindu-ne mai departe ne vine în minte scena de transformare, în care Isus a fost transformat în Moise și Ilie, iar o astfel de gândire v-a dat o perspectivă asupra problemei: că Isus s-a dus în pustiu pentru acea perioadă de timp pentru a se conforma cu aceste tipuri și că scena transformării a necesitat această conformitate. Deci, adresându-ți întrebări și apoi reflectând asupra problemei, înțelegerea voastră poate fi mult îmbunătățită.

SEMNIFICAȚIE PROFETICĂ ȘI INFORMAȚII DE BAZĂ

După cum ați citit, fiți cu ochii în patru la împlinirile profetice, atât în sens restrâns cât și în sens extins. Dacă citiți Luca, capitolul nouă, cu privire la transformarea lui Isus, v-ați putea întreba, fiind atenți la semnificația profetică, „Ce înseamnă asta?” Dacă după ce cugetați la această problemă nu ajungeți la un răspuns satisfăcător, atunci faceți unele cercetări. Mergeți la indexul din Scriptură al uneia dintre publicațiile Turnului de Veghere. Uitați-vă la Luca 9:29, 30 (sau versetele corespunzătoare din Matei și Marcu), sau într-un index al cuvintelor la cuvântul „transformare”. Făcând acest lucru veți găsi referiri în publicații care arată scena transformării care reprezintă prezența lui Isus în Împărăția puterii, acesta urmând să realizeze o lucrare ca cea a lui Moise și a lui Ilie. Veți învăța și că transformarea a fost pentru Petru împlinirea promisiunii lui Isus, că unii dintre discipolii săi nu vor gusta moartea până când nu-l vor vedea pentru prima dată pe Fiul omului în puterea sa împărătească.

Uneori, în timp ce citiți, veți considera că cel mai bine este să căutați informații de bază pentru a vă spori înțelegerea. Să presupunem că citiți cartea Estera și observați că o mare parte din acțiune are loc la „castelul Susa,” sau în „orașul Susa.” (Est. 1:2; 3:15) Vă întrebați, Unde este acest oraș? Cum era pe atunci? Verificând într-un dicționar biblic, veți găsi că Susa a fost cu adevărat orașul-comoară regal din Susa și că era reședința regală de iarnă. În dicționar cititorul va vedea o imagine din aer a ruinelor din Susa, și va vedea că era situat pe râul Karkheh, și că acesta este situat în sud-vestul a ceea ce astăzi este Iran. Acum, numele „Susa” înseamnă mult mai mult pentru voi citind această relatare în care cuvântul apare atât de des.

AMINTIȚI-VĂ CE AȚI CITIT

Anumite capitole din Biblie se pretează în mod special la vizualizare, fiind de un mare ajutor în a vă aminti. Pentru majoritatea dintre noi cuvintele sunt mijloacele prin care gândim, dar aceste cuvinte nu sunt atât de ușor de reamintit cum sunt imaginile. Acest lucru poate fi motivul pentru care unele persoane spun că-și pot aminti fața unei persoane, dar nu și numele. Un număr mare de cuvinte care descriu o situație poate fi adesea tradus în imagini. Cu alte cuvinte, imaginați-vă scena pe care cuvintele o descriu.

Să presupunem că citiți capitolul douăzeci și unu de Ioan, care face referire la ucenicii care pescuiesc, cum Isus le apare, cum întind un năvod și prind 153 de pești mari, cum Petru se aruncă în apă și înoată spre Isus, cum iau micul dejun pe malul lacului și cum Isus îl instruește pe Petru cu privire la problema vitală a învățării altora. Ei bine, atunci, imaginați-vă scena: ucenicii într-o barca pe lac, neavând succes la pescuit. Imaginați-l pe Isus spunându-le să arunce plasa în cealaltă parte; vizualizați plasa imensă plină de pește, împrășcarea cu apă atunci când Petru se scufundă în apă și înoată energic în întâmpinarea lui Isus, focul de cărbune și mâncatul pâinii și al peștelui. Așa cum Isus îl instruește pe Petru: „să le paști pe oițele mele”, cititorul ar putea dori să vizualizeze un grup de oițe și pe Isus care arată spre ele. Având în minte aceste imagini, vă veți aminti multe despre acest capitol din Ioan.

Un alt ajutor care funcționează la fel de bine ca vizualizarea este condensarea unor mari cantități de material în note scurte, fiecare dintre acestea aducând aminte multe fapte conexe. Este surprinzător cât de multă informație își poate cineva reaminti prin efectuarea acestui rezumat. Să luăm capitolul douăzeci și unu de Ioan ca exemplu de reducere a unui capitol într-un scurt rezumat.

Apariția lui Isus lângă lacul Tiberiada

- A. prinderea miraculoasă a peștilor
- B. Petru care a păscut oile
- C. rămânerea lui Ioan până la venirea lui Isus

Pentru stăpânirea completă a materialului într-un capitol, este necesar să rezumăm acest capitol în minte înainte de a merge la un alt capitol. Efectuarea unei schițe este o modalitate de rezumare a capitolului. Uitați-vă cu atenție la notițele pe care le-ați făcut. Lăsați-le deoparte și încercați să vă amintiți cum arătau cuvintele. Apoi vedeți dacă acestea vă reamintesc multe întâmplări importante legate de ele.

Deci, există multe lucruri care pot fi făcute pentru a face lectura Bibliei productivă. Citiți pentru a înțelege. Încercați să aveți o privire de ansamblu. Atunci când vi se recomandă, căutați informații de bază pentru a vă spori înțelegerea. Luați în considerare semnificația profetică. Luați în considerare numai principiile care vă ghidează viața de zi cu zi și scripturile care vă ajută în lucrarea voastră. Puneți întrebări în timp ce citiți, apoi permiteți asocierilor să vă ajute să vă răspundeți la aceste întrebări. Dacă nu înțelegeți unele materiale, nu treceți peste ele ca și cum ar fi lipsite de importanță. Dumnezeu nu a lăsat în Biblie scrieri de care vă puteți dispensa. Ceea ce ni s-a dat este pentru învățătura noastră, să ne călăuzească în luarea deciziilor și să avem o viață în conformitate cu voința divină. Nu arătați lipsă de respect pentru Dumnezeu, trecând peste scrierile pe care nu le înțelegeți. Cercetați, mergeți la indexul uneia dintre publicațiile Turnului de Veghere. Faceți-vă timp pentru a citi Biblia cu înțelegere.

Urmându-mi scopul în viață

Așa cum a spus A. E. Wicke

„Ce voi răsplăti Domnului pentru toate binefacerile Lui pentru mine?” (Ps. 116:12) Ei bine, s-ar putea îmi pun această întrebare că eu stau la biroul meu într-o casă misionară confortabilă în Penang, Malaya, trecând peste evenimentele din viața mea. Aceasta a fost o viață foarte ocupată, luându-mă în mai multe locuri diferite, cu multe privilegii nemeritate și binecuvântări. Cum pot fi recunoscător că atunci când am fost încă tânără am făcut din serviciu cu normă întreagă pentru Iehova scopul meu în viață! Permiteți-mi să vă spun cum am ajuns la această decizie de anvergură.

Înapoi în anul 1930, când am avut douăzeci de ani, am avut primul meu contact cu martorii lui Iehova. Părinții mei, temători de Dumnezeu, m-au creat drept un luteran și au însuflat în mine dragoste și respect față de Biblie, dar la acel moment nu am dat un interes special religiei. Cu toate acestea, un prieten m-a invitat la o prelegere de transcriere de către judecător Rutherford, la un teatru orașenesc în Sydney, Australia. În timp ce așteptam ca aceasta să înceapă, un student al Bibliei plin de zel, pune o copie a Turnului de Veghe în mâna mea, copie care purta subtitlul „Vestitorul prezenței lui Cristos.” Trebuie să mărturisesc că acest lucru mă depășește și, prin urmare, nu am apreciat în mod deosebit prelegerea. Cum ar putea cineva vorbi despre Cristos ca fiind prezent? Am fost preocupat în a păstra o minte deschisă astfel încât să facă o examinare obiectivă a materiei prin citirea cărții Creația. Nu a trecut mult timp până am devenit complet convins că acesta era adevărul. Imediat am început să mă asociez cu un grup de studiu și am participat la reuniunile periodice ale congregației, majorându-mi înțelegerea mea.

Interesul meu reînviat asupra religiei a surprins familia mea. Tatăl meu, crezând să fie o eroare cu privire la ceea ce studiam, mi-a dat broșură după broșură pentru a citi. Dar cu cât am examinat mai mult aceste presupuse „expuneri” din credințele noastre mai mult credința mea în adevăr a fost consolidată.

ALEGEREA UNEI CARIERE

Cu toate acestea, am avut un alt interes major: Am studiat muzica, cu ambiția de a fi un nume ca și compozitor și dirijor. O ocazie a venit în anul 1931, să mă întorc în țara unde m-am născut și să continui studiile mele în Munchen, Germania. Acolo m-am aprofundat adânc în activitățile muzicale, dar nu păraseam adunarea cu martorii lui Iehova, atât în cadrul reuniunilor cât și serviciul de teren; am primit sfaturi valoroase și instrucțiuni din partea funcționarului congregației energice, Johann Koelbl. Mai mult și mai mult m-am trezit sfâșiat între două iubiri: dragostea de muzică și dragostea de adevăr. O inspirată conversație cu un

funcționar venit în vizită mi-a deschis în cele din urmă ochii. În mod evident el a arătat două lumi în conflict, veche lume muribundă a lui Satana, față de lumea nouă triumfătoare a lui Iehova în Isus Cristos, Regele. Unde m-ar conduce ambițiile mele lumești? Ce beneficii va avea un om, dacă el câștigă toată lumea, dar ar pierde sufletul?” (Mat. 16:26) Ce alegere simplă. Atunci și acolo dedicarea mea către Iehova a avut loc și determinarea de a face ministerul full-time, și scopul meu în viață s-a născut.

După ce a primit o invitație de a servi la filiala Strathfield a Societății Turnului de Veghe, m-am întors în Australia; astfel, prin bunătața nemeritată a lui Iehova frații noștri din Germania au scăpat de persecuțiile teribile. Și astfel, în noiembrie 1932, cariera mea ca un funcționar cu normă întreagă în organizația lui Iehova a început. Au urmat patru ani de activități interesante la birou. Apoi, în anul 1937, am fost trimis să lucrez la depozitul societății din Singapore și pentru a fi martor printre oamenii acestui oraș la cât de multe rase și religii sunt – o fascinantă cesiune. În cursul lucrărilor am avut privilegiul de a vizita nu numai multe locuri în Malaya, dar, de asemenea, India, Myanmar și Indonezia.

DESCHIZĂTOR DE DRUMURI SLUJIND ÎN MALAEZIA

În anul 1939 am decis să mă căsătoresc. Un frate a fost trimis pentru a ține locul meu la sediul societății, și astfel pentru prima oară am intrat în rândurile pionierilor. Cum m-aș descurca? În primul rând m-am alăturat unui pionier german, fratele Kurt Gruber, în Penang, undeva la 500 mile nord. După confortul și facilitățile trăirii la domiciliul Societății, acest lucru a însemnat pierderea confortului, noi locuind într-o cameră mică la un hotel din China, unde lipsesc facilitățile moderne, unde consumul de alimente este diferit, având parte de mirosuri neplăcute și zgomotele, de transpirații abundentă și în mod continuu în căldura tropicală. Dar nici unu dintre aceste lucruri nu conta Ieșind în câmp zi de zi, constatând mulți oameni de diferite rase – chinezi, indieni, malaezieni, euroasiatici, europenii, și așa mai departe – bucuroși să audă mesajul Împărăției și să primească literatură, să ia această literatură pe care noi le-o explicam, frecvent bucurându-ne de ospitalitatea lor. Aceste bucurii au compensat cu mult disconfortul. În același timp, am simțit un sentiment mai mare de libertate, precum și responsabilitate, apreciind că un teritoriu mi-a fost încredințat mie și am fost responsabil de a vedea că mesajul a fost oferit tuturor oamenilor din acel teritoriu, bogați și săraci, înalți și scunzi, indiferent de rasă sau religie. Această înțelegere m-a ajutat să recunosc ce mare privilegiu este de a face pionierat.

Găsind picioarele mele, ca să spunem așa, ca un pionier, am aranjat pentru soția mea să se alătore; cum și ea și ea a fost în slujba cu normă întreagă timp de mulți ani, am fost convins că i-ar plăcea să facă pionierat în Malaezia. Ea a sosit în Singapore la doar câteva zile după izbucnirea celui de al doilea război mondial. Împreună am cercetat sistematic teritoriul nostru. Am învățat malaieză suficientă pentru a da o mărturie scurte celor care nu pot să vorbească limba engleză, și mii de astfel de mărturii distribuite în mii de articole de literatură.

MUNCA SUB INTERDICȚIE

Timpul a trecut. A venit ianuarie 1941, și știri că lucrarea a fost interzisă în Australia. În același timp, cele mai multe dintre publicațiile noastre au fost interzise în colonie de către Singapore, și la scurt timp după aceea în Statele Federale Malaieziene. Am fost amplasați într-un oraș mic de țară. Ajungând acasă târziu într-o seară, am găsit un ofițer de poliție în așteptarea de a ne confisca literatura noastră din Biblie. Pentru o perioadă scurtă de timp am continuat să lucrăm mai departe spre sud, până ce interdicția a fost extinsă asupra întregii țări. Apoi, nu era nimic de făcut, doar să ne întoarcem în Singapore.

Am continuat o perioadă de timp numai cu utilizarea Bibliei. Dar guvernul ne vroia scoși din țară. Depunerea tuturor eforturile pentru un transfer în India, Myanmar, Liam, Hong Kong, Java sau Filipine au eșuat, și astfel în luna iulie 1941, am navigat fără tragere de inimă pentru Australia, puțin știind că astfel puteam scăpa de japonezi mergând spre sud.

În anul 1943 un număr de frați în poziții cheie au fost exilați în diferite orașe din țară unde trebuiau să rămână izolați. Am fost limitat la Taree, N. S. W. Înainte cu mult timp soția mea mi s-a alăturat și am pionierat în acest oraș, prin găsirea unor persoane dornice de instituire și a unui număr de studii biblice acasă. Spre bucuria noastră mai mulți dintre aceștia au devenit editori, o familie din trei se alătura mai târziu pionierilor. Apoi a venit victoria Înaltei Curți și decizia de ridicare a interdicției.

SLUJIREA ÎN AUSTRALIA

După câteva luni la sediul societății pentru a ajuta la reorganizare, am fost atribuiți ca pionieri speciali la Dubbo, N. S. W. Aici a trebuit să luptăm cu arșița, furtuni de praf și muște, alternând cu frig și ploaie. Am lucrat în oraș și într-o rază largă de ferme de ovine, mergând pe biciclete încărcate cu poze, înregistrări și cărți. A fost obositor, dar Domnul ne-a binecuvântat cu multe experiențe încurajatoare și am avut privilegiul de a stabili o mică Sală a Împărăției acolo, care, în continuare este utilizată și astăzi. Sarcina următoare a noastră a fost Wagga, N. S. W., unde am petrecut aproximativ optsprezece luni la construirea și consolidarea adunării locale.

Apoi a venit o adunare de neuitat în Sydney în 1947, cu ocazia primei vizite a fratelui Knorr în Australia, în care am avut posibilitatea de a face cereri preliminare pentru Galaad. La scurt timp după aceasta am fost numiți să lucrăm în circuit în Victoria. Cum am apreciat privilegiile noastre extinse de serviciu, deși de multe ori am fost conștient de inadvertențele noastre! Nouă luni mai târziu a venit acea zi palpitantă atunci când am primit invitații noștri la clasa a unsprezecea a lui Galaad.

ÎN APOI ÎN SINGAPORE

Vom fi capabili să gestionăm cursul? Omeneste am primit o comunicare de la o rudă care ne încurajează cu un citat din Filipeni 4:13: „Pentru toate lucrurile am tărie datorită celui care îmi dă putere.” Nu este în puterea noastră proprie să

reușim, dar cu ajutorul lui Iehova și bunătatea nemeritată, acest lucru este posibil. Gilead a fost o experiență de neuitat. Am iubit fiecare minut petrecut aici, apreciind la maxim tot bunul antrenament, consilierea și instruirea. Cât de repede a venit ziua absolvirii! Unde vom fi alocați? Înapoi la Singapore! Am fost încântați. După patru luni de muncă în circuit în frumosul Colorado, s-au alăturat patru absolvenți de colegii de clasa a unsprezecea și ne-am angajat pentru Singapore, ajungând acolo în luna martie 1949, după o lungă, dar foarte interesantă călătorie. Am fost călduros primiți de către cei doi misionari canadieni deja stabiliți acolo.

Locurile de cazare au fost o problemă, dar în cele din urmă o casă bună a fost obținută de către societate și ne-am aranjat viața ca familie de misionari. Curând am avut mâinile pline cu studii biblice acasă; acestea au fost ușor de aranjat, în special cu tinerii educați din China și Indieni, iar adunarea a început să crească, deoarece unele persoane au venit de-a lungul timpului la reuniuni și au început să facă muncă de teren. Cât de diferit față de locul de muncă de acum zece ani! Acum a fost o implementare constantă și stabilă. La început se părea că ar fi o creștere rapidă, dar apoi am constatat că multe „plante” necesitată îngrijiri prelungite de blândețe înainte de a se putea maturiza și a da roade. Unii păreau să progreseze bine pentru un timp, chiar pornind în a face serviciu, dar apoi au revenit la atracțiile din lumea veche, spre marea noastră dezamăgire. Așa că am învățat să fim răbdători și perseverenți, și eforturile noastre combinate au fost recompensate cu un progres constant. Ce bucurie a fost în a vedea pe unul dintre primii cu care am studiat, un tânăr chinez practicând budismul, care nu știa nimic despre Biblie, devenind foarte harnic în a studia Biblia, realizând progrese, care ia parte la reuniuni și de servicii pe teren și dezvoltându-se într-un frate matur! El este supraveghetor al congregației Singapore.

DEZVOLTAREA DIN PENANG

În anul 1955, nu cu mult timp după revenirea la Singapore dintr-o vizită în Australia, am fost plăcut surprins să primesc o nouă misiune în frumoasa insulă Penang. Un apel macedonean a venit de la două eleve din China, aduse ca budiste, care au ajuns la o înțelegere a adevărului aproape fără ajutor, pur și simplu din lectură „Adevărul vă va elibera.” Ei au nevoie de orientare și formare profesională, și a fost privilegiul nostru de a le oferi această plăcere. O adunare a fost organizată și am fost numit supraveghetor. Activități regulate au început și reuniuni a avut loc la o mică școală privată; aproximativ un an mai târziu, am fost capabili să ne mutăm într-o casă misionară și să înființăm o Sală a Împărăției ca un centru de expansiune teocratică.

În Penang am găsit oameni foarte conservatori și cufundați în budism și alte tradiții. Cu toate acestea, în special în rândul tinerei generații am găsit mulți doritori să studieze Biblia. Cea mai mare dificultate este de a obține adevărul, nu doar în capul lor, ci în inimile lor. Multe perspective aparent bune s-au dovedit dezamăgiri. Cu toate acestea, unii au devenit activi și și-au dedicat viața lui Iehova, printre ele fiind cele două fete menționate mai sus care, după finalizarea școlarizării, au avut privilegiul lor de a-și urmări scopul lor în viață, ca pionieri.

Spre bucuria noastră mare ei au fost invitați în la cea de-a treizeci și una clasă a lui Gilead. Nu numai asta, dar, datorită generozității fraților, bucuria noastră a fost completă atunci când am fost prezenți pentru a le putea vedea absolvențe la Stadionul Yankee pe 27 iulie 1958, cu ocazia neuitatei Adunări Internaționale a Voinței Divine în New York City. De altfel, până atunci cea mai mare adunare la care am fost avea doar puțin peste 7,000 de prezenți. Acum, aici ne-am găsit printr-o mulțime mare de peste un sfert de milion. Este greu de descris sentimentele noastre și simțul nostru profund de recunoștință față de Domnul pentru toată bunătatea lui.

Călătoria noastră de a reveni în Malaiezia ne-a dus prin Europa. Oriunde ne-am dus am fost întâmpinați de frați ai societății Lumii Noi. Ce familie minunată al cărei membru sa fii! În Munchen am fost întâmpinați de către nimeni altul decât energeticul și activul frate Koelbl și soția sa, sub îndrumarea cărora am început să-mi urmez scopul în viață-o reuniune încântătoare după douăzeci și șase de ani.

PRIVILEGII NESFÂRȘITE

Privilegiile în serviciul cu normă întregă pentru Iehova par a fi fără sfârșit. Abia ne-am întors către Penang, când am primit numirea ca funcționar districtual. Astfel, ultimele optsprezece luni de muncă misionară regulată au fost intercalate cu cele care deservesc diversele adunări din circuite în Malaya și Singapore, precum și vizite de o lună la Borneo pentru a servi frații izolați și persoane de bunăvoință acolo, dintre care unii nu au mai avut nici un contact cu organizația de mai mulți ani.

Chiar în Penang adunarea este în creștere treptată spre maturitate, precum și în număr. Mai ales de semnalat faptul că, în timpul celor patru ani de muncă a noastră aici, alți șapte au copiat exemplul nostru de a face din serviciul de pionier vocația lor.

Privind înapoi acum nu-mi vine să cred că e deja au trecut douăzeci și opt de ani de când am intrat în serviciul full-time. Fiind atât de aglomerat cu activități teocratice, aceștia au trecut atât de repede. Adevărat, aceasta a implicat multă muncă grea și asumarea mai multor responsabilități. Au existat și probleme atunci când ceva nu mergea așa de bine cum unii și-ar fi dorit. Dar putem atesta corectitudinea citatului din Filipeni 4:13. Am învățat să ne uităm la Iehova și să ne bazăm pe el. Nici pentru o clipă nu am regretat anularea tuturor ambițiilor lumești. Bucuriile și binecuvântările cu experiență în serviciul Regelui Lumii Noi au depășit incomensurabil orice altceva ce această lume veche ar fi putut oferi. Având petrecuți cincisprezece ani în Malaiezia, aceasta a devenit casa noastră. Ne place lucrarea misionară și ne plac atribuțiile noastre. Dorința noastră sinceră este de a continua să fim utilizați de către Domnul în extinderea familiei sale fericită, pașnică și unită în această parte a pământului.

Ești un tânăr sau o femeie tânără dedicat lui Iehova, dar indecis cu privire la alegerea cariei tale? Lăsați-mă să vă îndemn în a alege serviciul de pionier, făcându-l scopul tău în viață de a avea o parte mai mare în justificarea lui Iehova. Cât pentru mine, „Cum voi răsplăti Domnului pentru toate binefacerile Lui pentru

mine?” Vreau să răspund astfel: „Pentru tine voi oferi jertfă de mulțumire, și numele Domnului voi striga. Legămintele mele le voi plăti lui Iehova, da, în fața întregului popor al său.” – Ps. 116: 12, 17, 18.

● Este ceva în Biblie împotriva a da ochii cuiva (după moarte), care urmează să fie transplantați unei anumite persoane în viață? – **L. C., Statele Unite ale Americii.**
Problema punerii la dispoziția oamenilor de știință sau a medicilor a unui corp sau a unor părți ale corpului unei persoane decedate, în scopuri de experimentare științifică sau înlocuite în altele corpuri, este un fapt inacceptabil de către anumite organisme religioase. Cu toate acestea, nu pare că vreun principiu al Scripturii sau legii este implicat. Prin urmare, este ceva ce fiecare individ trebuie să decidă pentru sine. Dacă el este mulțumit în mintea lui și conștient că acesta este un lucru adecvat pentru a fi făcut, atunci el poate face o astfel de dispoziție, și nimeni altcineva nu ar trebui să-l critice pentru că face acest lucru. Pe de altă parte, nimeni nu ar trebui să fie criticat pentru refuzul de a intra în orice astfel de acord.

TURNUL de VEGHERE

15 August 1961

Nr. 16

Cuprins:

- FIȚI ATENȚI LA „MINUNATELE LUCRĂRI ALE LUI DUMNEZEU” - Pag.559
- ÎNȚELEGEREA COMPĂTIMITOARE VĂ MARCHEAZĂ DĂRUIREA? - Pag.567
- CERERE PENTRU O CONȘTIINȚĂ BUNĂ - Pag.569
- SĂ ONORĂM PE IEHOVA - Pag.573
- O VACANȚĂ DEVOTATĂ SERVICIULUI - Pag.581
- „DIN CASĂ ÎN CASĂ” - Pag.583
- FERIȚI-VĂ DE LĂCOMIE! - Pag.584
- URMÂNDU-MI SCOPUL ÎN VIAȚĂ - Pag.589
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.593

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

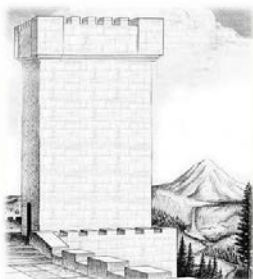
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

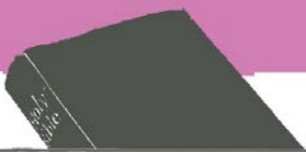
Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

FIȚI ATENȚI LA
„minunatele lucrări ale lui Dumnezeu”

„Ascultați cu atenție aceasta: [...] rămâneți pe loc și priviți cu atenție minunatele fapte ale lui Dumnezeu”. – Iov 37:14.

TOATE națiile omenirii ar trebui să Îl laude pe Iehova, marele Dumnezeu, pentru minunata Sa lucrare a creației. Toți ar trebui să Îl proslăvească pe El ca și Creator al universului maiestuos și pentru mulțimea și armonia lucrărilor Sale pe acest Pământ. (Ps. 104:24; 150:1-6) Oare scopul și frumusețea creației nu sunt atât de minunate încât taie respirația? Începând cu universul și până la cea mai delicată floare și cel mai mic organism cunoscut de om, da, mergând până la structura complexă a atomului însuși, toate lucrările lui Iehova reflectă inteligență și organizare la o scară extraordinară. Ce varietate bogată! Ce unitate și ce echilibru! Cu siguranță că Iehova a făcut toate lucrurile” și le-a aranjat bine în timp”. – Ecl. 3:11.

²De-a lungul vremurilor, iubitorii lui Iehova și ai dreptății L-au lăudat pe Iehova pentru lucrările lui fără seamăn. De exemplu, ascultați, cântecul de laudă al psalmistului: „Binecuvântat fie Iehova Dumnezeul, Dumnezeul Israelului, care singur face lucruri minunate. Și binecuvântat fie numele Lui minunat întru veșnicie și fie ca gloria Lui să se reverse asupra Pământului.” (Ps. 72:18, 19) De asemenea, Psalmul 138 Îl laudă pe Iehova ca „Dumnezeul dumnezeilor” și „Domnul domnilor”, „Însuși făcătorul lucrurilor minunate, mărețe”, „făcătorul înțelept al cerurilor” și „Cel care a pus Pământul deasupra apelor, separându-le”. Toate lucrările Lui sunt făcute cu bunătate și iubire și „iubirea și bunătatea Lui sunt infinite”. (Ps. 136:1-5)

Bunătatea și iubirea, împreună cu înțelepciunea și judecata Lui sunt vizibile în toate creațiile Sale. – Prov. 3:19.

³Deși s-ar putea ca ei să nu Îl laude, oameni de știință renumiți au fost adesea forțați să recunoască lucrarea lui Iehova. Așa a făcut Sir Isaac Newton, descoperitorul legii gravitației, care a spus despre sistemul nostru solar: „Cel mai minunat sistem solar, planetele și cometele nu pot fi create decât din domnia și ideea unei Ființe inteligente și puternice.” Albert Einstein a atribuit această „structură minunată a universului” unei „inteligente” supreme. În februarie 1961, oamenii de știință britanici, folosind cel mai mare radiotelescop din lume au concluzionat că „universul a fost creat așa cum spune Biblia.”

⁴Sovieticii s-au lăudat că au reușit să trimită în spațiu primul cosmonaut și l-au declarat „nemuritor” – un zeu. Totuși, ce om de știință din era spațială ar putea vreodată să construiască sau să trimită pe orbită o navă spațială de dimensiunile Pământului, să creeze miracolul vieții pe acea navă și să o îmbrace cu plante, păsări, pești și animale de o frumusețe minunată, fiecare dintre ele perpetuându-se de-a lungul mileniilor? Care dintre ei ar putea să proiecteze ceva atât de minunat, de perfect precum omul? (Ps. 100:3; 139:14) Mărețe, într-adevăr, sunt lucrările minunate ale Creatorului nostru, Dumnezeu, care a „atârnat Pământul de nimic” și care plănuiește să îl populeze cu miliarde de oameni perfecți, care să trăiască într-un mediu fericit, plin de bucurie veșnică. – Iov 26:7; Isa. 45:18.

⁵Oamenii de știință fără Dumnezeu, pot să îngroape securile nucleare ale războiului și să lucreze împreună pentru a lua mostre despre anii geofizici, dar în cel mai bun caz, ei nu pot descoperi decât o parte infimă din secretele universului. Niciunul dintre ei nu știe cum să „adune apa în nori” și să „creeze grupuri de nori”, să transporte și să verse apa răcoritoare peste suprafața Pământului. Niciunul dintre ei nu își poate imagina puterea lui Iehova prin care El „a agitat marea” sau a produs vântul furios prin care „a înprospătat însuși cerul”. Ei sapă la marginea creației Sale pentru a lua mostre, în timp ce Îl ignoră pe însuși Creator. Este așa cum a exclamat Iov, cel credincios: „Priviți! Acestea sunt marginile voii Sale și se aude cum materia șoptește despre El!” – Iov 26:8, 12-14.

⁶Deși șoptele despre Dumnezeu pot fi auzite în rândurile intelectualilor din era spațială, El nu este lipsit de martori întru puterea și gloria Sa, chiar și în secolul al XX-lea, care este atât de materialist. Însuși Iov a profetizat despre acest tip de martori moderni ai lui Iehova. Toți aceștia și, într-adevăr, toți iubitorii dreptății de pe Pământ, fac bine că ascultă de exemplul lui Iov și își păstrează credința, având frică de Iehova. – Iov 28-28.

ÎNTR-ADEVĂR, PLECAȚI URECHEA CĂTRE ACEASTA

⁷ Satan, oponentul mândru și lăudăros al supremației lui Iehova, a fost cel care l-a provocat pe Dumnezeu să pună un om pe Pământ care să își păstreze credința atunci când este încercat. Prin înfruntarea probelor din primul capitol din Cartea

lui Iov, acest supus fidel al lui Dumnezeu reprezintă prototipul Fiului lui Dumnezeu, care a devenit „omul Isus Cristos”, și care a făcut voia lui Dumnezeu pe acest Pământ în ciuda tuturor încercărilor și piedicilor pe care i le-a întins Satan. – Evr. 5:7-9.

⁸ Când Iehova a permis ca Iov să fie încercat (capitolul 2), a lăsat în același timp ca Satan să arunce reproșuri și suferințe peste cei care îl urmează pe Cristos. (1Pet. 2:10-23) În fața încercărilor amare și ale persecuțiilor și în ciuda opoziției puternice din partea păstorilor falși și ai „mângâietorilor” creștinătății, acești martori creștini ai lui Iehova sunt capabili să declare așa cum a făcut Iov: „Nu mă voi lepăda de credință până în ziua morții!” – Iov 27:5.

⁹Iov și-a păstrat credința, având mare încredere în Iehova. Cu toate că nu cunoștea miza, el a eșuat prin justificarea către sine și nu l-a cinstit mai degrabă pe Iehova, așa cum merită numele Lui. Imaginea aceasta a lui Iov este cea a martorilor lui Iehova din prezent, care când au fost încercați în anul Domnului 1918 au ezitat pentru un moment să mărturisească cu aplomb și cu credință întru apărarea numelui minunat al lui Iehova. De fiecare dată, Iehova a dat o pedeapsă.

¹⁰Mijlocul prin care Dumnezeu a aplicat pedeapsa a fost tânărul Elihu. Așa cum numele său înseamnă „așa este Dumnezeu”, el a vorbit imediat întru apărarea lui Dumnezeu. „Privește, te rog! Mi-am deschis gura; limba mea și palatul trebuie să vorbească. Vorbele mele sunt cinstea inimii mele și sincere sunt cunoștințele pe care le rostesc buzele mele.” (Iov 32:6, 33:2, 3) Profetic, Elihu descrie noul corp de guvernare din Noua Lume a lui Iehova din ziua de azi. Prin mesagerul Său zelos, Iehova i-a îndreptat și certat pe martorii Săi de pe Pământ, dându-le doctrina Sa cea dreaptă, curățându-i de practicile religioase fățarnice și explicându-le clar că misiunea lor este să propovăduiască Împărăția Sa glorioasă întru Cristos. – Iov 36:1, 6, 11, 12; Ps. 145:10-13.

¹¹În ziua aceasta, când Împărăția Lui este creată, toți cei care iubesc viața trebuie să respecte cu atenție cerințele pentru supraviețuire ale lui Iehova. Pe măsură ce problemele erei spațiale și amenințarea distrugerii nucleare apasă asupra omenirii, mesagerii lui Dumnezeu răspândesc sfaturi urgente ce țin de voia lui Iehova pentru aceste vremuri: „Amintiți-vă că trebuie să duceți mai departe lucrările Lui, pe care oamenii le-au lăudat. Luați aminte! Dumnezeu este mult mai important decât putem noi crede.” (Iov 36:24, 26) Mai mult ca niciodată, a venit timpul ca noi să ducem mai departe, să lăudăm numele și lucrările lui Iehova. Din negura vremurilor, oamenii lui Dumnezeu au vorbit profetic despre marea zi în care Iehova se va răzbuna. Acea zi este acum și aici! Luați aminte cuvintele lui Elihu către Iov: „Ascultă cu atenție ce spun [...]; stai liniștit și privește cu atenție minunatele lucrări ale lui Dumnezeu.” – Iov 37:14.

¹²Aceste lucrări minunate includ mai mult decât lucrările de creație ale lui Dumnezeu din universul material. Ele includ, în mod remarcabil, „lucrările neobișnuite” ale lui Iehova, cele de facere a dreptății, nimicirea celor răi la Armagedon, care va avea loc în timpul acestei generații. (Isa. 28:21, 22; Rev. 16:14-16) Nu este timp să acționați independent față de societatea Noii Lumi a lui Dumnezeu, sau spre propria onoare sau propria justificare. Aceasta este vremea să

contemplați lucrările minunate ale lui Iehova și „să munciți din greu până la epuizare, pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, în special al celor credincioși.” – 1Tim. 4:10.

¹³Priviți măreția gloriei lui Iehova în timp ce Acesta vine pentru a-Și face lucrarea lui de dreptate! „Vine din splendoarea aurie nordică. Măreția lui Dumnezeu inspiră teamă. Cât despre cel Atotputernic, noi nu l-am găsit încă; El este ocupat folosindu-și puterea și nu va subaprecia justiția și bogăția dreptății. De aceea, lăsați oamenii să se teamă de El. El nu respinge pe nimeni din cei ce au inima înțeleaptă.” (Iov 37:22-24) Cei cu frică de Dumnezeu și cei care Îi laudă numele vor supraviețui pentru a se bucura de darul Lui întru eternitate. – Ps. 84:11, 12.

ALTE LUCRĂRI ALE LUI DUMNEZEU

¹⁴ Scopul lui Iehova este ca în întregul lui univers, vizibil și invizibil să existe echilibru și ordine. Odată ce numele Lui va fi răzbunat, va exista o armonie veșnică care nu va fi niciodată perturbată de provocările satanice. În acest scop, Iehova a dat naștere unei „noi creații” împreună cu Isus Cristos, și anume un guvern ceresc pentru a conduce universul întru dreptate. Este minunat că 144,000 dintre oameni, „aceia chemați, aleși și credincioși”, vor fi luați de pe Pământ pentru a ajuta Mielul, pe Isus Cristos, în misiunea de conducere! (Efes. 2:10; Rev. 17:14; 14:1,3) Minunat este că Cristos conduce deja acel guvern ca Împărat din anul Domnului 1914! Contemplând atent această creație divină, Pavel a trebuit să exclame: „O, bogățiile și înțelepciunea și cunoașterea lui Dumnezeu sunt atât de profunde! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” – Rom. 11:33.

¹⁵Cei rămași din această clasă care și-a păstrat credința sunt puțini pe Pământ, dar prin ei, Iehova a dus mai departe o lucrare minunată întru răzbunarea numelui Lui. Este o lucrare de mărturisire ce zdruncină lumea, care îi face pe toți oamenii tuturor națiilor să privească cu atenție lucrările minunate ale lui Dumnezeu. „Și eu voi zdruncina toate națiile, și cei care doresc, din toate națiile, trebuie să se alăture; și eu voi umple această casă cu bucurie”, a spus Iehova al armatelor (Hag. 2:7) Auzind mesajul Împărăției lui Dumnezeu, cei supuși sunt eliberați din lumea condamnată a lui Satan și pășesc cu bucurie în casa unde Iehova este cinstit. Servindu-l pe Dumnezeu noapte și zi în templu, ei sunt destinați să devină supușii pământeni ai Împărăției cerești și să locuiască acolo în armonie și pace veșnică. – Isa. 2:2-4; Rev. 7:15-17.

¹⁶ Cei dreپți în ochii lui Iehova stau acum cu cei precum Iov într-o așezare echilibrată și armonioasă, așa cum sunt toate lucrurile din creația universală a lui Iehova. Există o diversitate minunată în culturile lor de origine și aceștia aduc cu ei această frumusețe în societatea Noii Lumi. Totodată, au grijă să se curețe pe ei înșiși, îndepărtându-se de obiceiurile dăunătoare care există printre nații. Precum creștinii unși, ei consideră că „a trecut suficient timp pentru ca voi să vă dați seama care este voința națiilor în privința comportamentelor imorale, poftelor, bețiilor, petrecerilor și idolatriilor care nu sunt permise.” – 1Pet. 4:3.

¹⁷Cei care vor să îl urmeze pe Iehova, din orice nații ar veni, resping orice formă de idolatrie, fie că se petrece în familie sau în comunitate, resping adorarea dictatorilor, patriotismul exagerat sau organismele de menținere a păcii, precum ONU. Ei resping lăcomia, certurile venite din lumea lui Satan și cultivă învățăturile lui Dumnezeu, care sunt „iubirea, bucuria, pacea, încercările grele, bunătatea, blândețea, credința, cumpătarea, autocontrolul.” (Gal. 5:22, 23) Alăturându-se întru cunoașterea lui Iehova, ei caută să se umple din ce în ce mai mult cu înțelepciunea Sa, cu spiritul Său plin de viață, același spirit care alimentează și susține minunata armonie și unitate care există în toate creațiile Sale. Ei sunt recunoscători că sunt primiți de marele Unificator, Iehova și Îl cinstesc pentru aceasta. – Faptele 10:34, 35.

FIȚI ATENȚI ÎN DĂRUIREA DUMNEZEIASCĂ

¹⁸ Ce privilegiu este dăruirea! Este un pas care se face după propria voință și vine dinspre o inimă plină de iubire și recunoștință către Iehova și toată bunătatea Sa. (Ps. 34:8) Gândiți-vă la cum conduce Iehova universul în care trăim, marile ceruri se mișcă într-o ordine și armonie perfecte, potrivit legilor pe care Iehova le-a dat în momentul creării lor. Tot astfel, anotimpurile și ciclurile de viață de pe Pământ sunt guvernate de legi divine. Mai mult, pe tărâmul animalelor, există puterile date de la Dumnezeu sub forma instinctelor, prin care animalele fără rațiune sunt capabile să ia hotărâri remarcabile pentru a trăi timpul ce le-a fost dat. – Ps. 145:16; 147:9.

¹⁹ Cu toate acestea, omul este o creație unică în tot universul material. Omul este făcut după însuși chipul și asemănarea lui Dumnezeu. (Gen. 1:26) Doar omul este dotat cu rațiune și este capabil să-L cunoască precis pe Iehova și lucrările Lui minunate. Doar omul se poate dărui lui Iehova prin Cristos, intrând astfel în organizația lui Iehova, plină de echilibru, armonie și unitate. Prin respectarea armoniei, omul poate păși pe drumul ce duce către viața și bucuria veșnică. – Prov. 20:7; 28-26.

²⁰ Dăruirea și fidelitatea pentru societatea Noii Lumi a lui Iehova este de o importanță capitală pentru fiecare om care trăiește pe fața Pământului azi. Înțelepți sunt cei care ascultă sfatul inspirat: „Alegeți viața pentru a putea rămâne în viață, voi și urmașii voștri, iubindu-l pe Iehova, Dumnezeul vostru, ascultându-l vocea și fiind alături de El, căci El este viața voastră și durata zilelor voastre. (Deut. 30:19, 20) Dacă îi arătăm iubire lui Iehova, dăruindu-ne Lui și respectând legile Lui, El în schimb, își va îndrepta marea Lui dragoste către noi. Singurul Fiu al lui Dumnezeu, Isus, s-a bucurat când s-a dărui lui Iehova și a făcut voia Acestuia cu credință. El este „modelul” nostru, să îl „urmăm îndeaproape”. – Ps. 40:7-9; 1Pet. 2:21.

RESPECTAȚI LEGILE LUI DUMNEZEU

²¹ În același mod în care un tată lumesc își îndrumă fii, tot așa, Tatăl Ceresc, Iehova, îi îndrumă și îi modelează pe cei care Îl servesc cu dăruire. (Evr. 12:5-11)

Acceptați îndrumările Sale cu recunoștință. „Fiilor, ascultați îndrumările unui tată și fiți atenți pentru a ști ce înseamnă înțelegerea. Căci îndrumări bune sunt cele pe care vi le voi da și eu, cu siguranță. Nu vă îndepărtați de legea Mea.” (Prov. 4:1, 2) Aceste îndrumări includ principiile drepte ale Cuvântului lui Iehova. Ascultând de aceste îndrumări, creștinii de azi pot evita capcanele acestei lumi dezzechilibrate, păstrându-și integritatea morală pentru viața din Noua Lume a lui Dumnezeu. „Cum poate un tânăr să își curețe drumul? Fiind mereu atent și respectând Cuvântul Tău.” (Ps. 119:9) Studierea principiilor biblice, repetarea constantă și cuvântările de la întâlnirile congregației sunt esențiale pentru menținerea tăriei spirituale. – Evr. 2:1-4; 10:23-25.

²² Petru ne spune că este nevoie de „mari strădanii” pentru dezvoltarea atributelor creștine, ca noi să putem fi roditori în ceea ce privește cunoașterea Domnului nostru Isus Cristos.” (2Pet. 1:5-8) „Din acest motiv”, adaugă el, „eu voi fi mereu disponibil să vă reamintesc de aceste lucruri, deși voi le cunoașteți și ele sunt adânc înrădăcinate în adevărul care vă este prezentat.” (2Pet. 1:12) Această cunoaștere precisă nu include doar principiile drepte și doctrina dreaptă, ci și cunoașterea cuvântului puternic al profeției. În momentul Schimbării la față de pe munte, Petru a primit o viziune uimitoare despre măreția Domnului Isus Cristos în ziua arătării Sale și despre puterea Împărăției lui Dumnezeu. (Mat. 17:1-9) Astfel, el a putut spune cu convingere adâncă: „Noi am întărit cuvântul profetic și voi faceți bine respectându-l, căci este o lampă care strălucește în întuneric.” – 2Pet. 1:19.

²³ Așa cum vasta creație vizibilă a lui Dumnezeu este caracterizată de ordine și frumusețe, la fel și îndeplinirea Cuvântului profetic al lui Iehova este ordonată, armonioasă și revelatoare pentru acela care îl studiază. „Căci tot ce este acolo a fost dinainte hotărât, tot ce se întâmplă sub ceruri are timpul lui.” (Ecl. 3:1) Îndeplinirea profețiilor biblice constituie o dovadă în acest sens. Cu multe secole înainte și cu mare exactitate, profeția lui Daniel a anunțat prima venire a lui Cristos în anul Domnului 29 și cea de a doua venire a Sa întru gloria divină în anul Domnului 1914, precum și multe alte circumstanțe de timp ce înconjoară aceste evenimente importante. – Dan., cap. 4, 9, 11 și 12.

²⁴ Remarcabilă este și profeția lui Cristos despre „semnul” care va anunța prezența Sa în Împărăție și sfârșitul lumii. Cât de puternice sunt împlinirile capitolelor din Biblie ale lui Matei 24 și 25, Marcu 13 și Luca 21, care s-au împlinit chiar în secolul al XX-lea! În această eră spațială inteligentă, „angoasa națiunilor” crește, „în timp ce oamenii rămân înlemniiți de frică când se gândesc la toate lucrurile ce vor lovi Pământul.” Cu toate acestea, cei care înțeleg profeția își ridică fruntea având speranță că vor fi cruțați. (Luca 21:25-28) Lucrarea minunată de pedepsire și de mântuire se apropie!

²⁵ În timp ce cercetăm cu atenție cuvântul profetic, trebuie, de asemenea, să ne cercetăm pe noi înșine, pentru a ne păstra credința puternică în Iehova. După ce a descris numeroase caracteristici ale „semnului” care marchează sfârșitul lumii satanice, Isus dă un avertisment: „Fiți atenți la inimile voastre pentru ca ele să nu devină grele din prea mult mâncat și prea mult băut și din cauza neliniștilor vieții,

ca acea zi să nu devină deodată o capcană pentru voi. Căci aceasta se va întâmpla tuturor celor care locuiesc pe fața Pământului. Fiți alerți, așadar, rugându-vă tot timpul să reușiți să ocoliți toate aceste lucruri care sunt menite să se întâmple și să stați drepti în fața Fiului Omului.” (Luca 21:4-36) Dintre toate timpurile, acestea sunt cele în care trebuie să fiți mai treji ca niciodată!

²⁶ Păstrați-vă locul în societatea Noii Lumi în timp ce bătălia lui Dumnezeu – Armaghedon – se apropie! Fiți atenți la toate ocaziile pe care le aveți pentru a învăța, pentru a-L cinsti pe Dumnezeu și pentru a vă alătura oamenilor Lui. Fiți neclintiți. Urmați-l cu atenție pe liderul credincios al martorilor lui Iehova pe Pământ astăzi, când acesta proclamă cu îndârjire ceea ce vede în timp de Cuvântul profetic al lui Iehova se împlinește: „Și el a fost foarte atent, a avut mare grijă, Și a început să strige ca un leu: ‘O, Iehova stau în turnul de veghe în fiecare zi și în postul meu de gardă mă aflu în fiecare noapte.’”, Iehova îl răsplătește pe gardianul cel atent, arătându-i dinainte o mică parte a bătăliei și efectele luptei asupra lumii babiloniene a lui Satan: „Și el a început să vorbească tare și să spună: ‘A căzut! Babilonul a căzut și cu el au căzut toate imaginile zeilor lui pe care el i-a răspândit pe Pământ!’”, – Isa. 21:7-9.

²⁷Nu vă înșelați! Cea mai minunată, cea mai uluitoare lucrare a lui Iehova se revarsă asupra acestei generații de oameni. Înainte ca El să declanșeze vârtejul distrugerii, Iehova le vorbește păstrătorilor credinței în societatea Sa a Noii Lumi: „Vă rog, încordați-vă toate forțele, precum un om capabil.” Mărturisiți fără frică, spre cinstirea numelui lui Iehova! Când va veni Armaghedonul, însuși Dumnezeu va tuna „cu glasul Lui într-un mod minunat și va face lucruri minunate pe care noi nu le putem ști.” Armamentul lui ceresc va răsună și va acționa, lovind mult mai precis decât orice rachetă cunoscută omului. Cine știe ce forțe cosmice sau alte forțe va folosi Iehova pentru a-i distruge pe cei răi? „Ați intrat în locul unde se depozitează zăpada sau vedeți voi oare locul unde este depozitată grindina, pe care le-am păstrat din vremuri nefericite pentru ziua luptei și a războiului?” (Iov 37:5; 38:1, 3, 22, 23) O, fie ca noi toți să ne putem păstra credința neclintită întru societatea Noii Lumi a lui Iehova până la Armaghedon și în decursul acelei minunate perioade de luptă! – 1Cor. 16:13; Ps. 46:1, 2.

²⁸ Așa cum Iov a fost pe deplin răsplătit pentru că a respectat lucrările minunate ale lui Dumnezeu și, în mod special pentru mesajul lui Elihu în privința răzbunării lui Iehova, tot astfel urmașii spirituali ai lui Iehova au intrat astăzi într-o minunată bogăție. Ei au fost binecuvântați cu o mulțime de „copii”, care speră să trăiască veșnic pe acest Pământ și care sunt într-adevăr minunați în serviciul pe care îl fac în numele Domnului. (Iov 42:12-15) Cu toții Îl laudă pe Iehova într-o singură voce, se strâng cu toții în speranța că vor supraviețui în Noua Lui Lume. Ei cântă cu bucurie: „Iehova este mare și merită să fie laudat, iar înțelepciunea Lui este de nepătruns. Generații după generații Îți vor lauda lucrarea și vor povesti despre actele Tale mărețe. Strălucirea minunată a numelui Tău și aspectele lucrărilor Tale minunate vor constitui preocuparea mea.” (Ps. 145:3-5) Cu toții își păstrează credința în timp ce contemplă lucrarea minunată a lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce ar trebui să-l laudăm pe Iehova pentru creațiile sale?
2. Care a fost expresia psalmistului cu privire la Iehova și operele sale?
3. Cum oamenii de știință au fost obligați să recunoască lucrarea mâinilor lui Dumnezeu?
4. Ce muncă a lui Dumnezeu este incomparabil superioară celei făcute de către oamenii de știință?
- 5, 6. (a) În ce măsură oamenii de știință au putut să demonstreze lucrările lui Dumnezeu? (b) De ce ar trebui să țină seama iubitorii neprihănitii de astăzi?
7. Ce provocare a făcut Satana cu privire la om, și pe cine simboliza Iov când a trebuit să facă față primei sale încercări? Cum?
- 8, 9. (a) Cum a reușit Iov să îndeplinească testele suplimentare, și ce este descris astfel? (b) În ce a eșuat Iov și ce a prevestit acest lucru?
10. (a) Prin intermediul cui l-a corectat Iehova pe Iov, și de ce s-a grăbit să facă asta? (b) Care este împlinirea profetică?
11. Ce sfat urgent este acum dat iubitorilor de viață?
12. Ce lucrare minunată a lui Dumnezeu este în mana sa, și prin urmare ce ar trebui să facem?
13. De ce ar trebui oamenii să se teamă de Dumnezeu, și cu ce rezultat?
14. Prin ce creație va administra Iehova universul, și ce a spus Pavel în contemplare cu privire la aceasta?
15. Ce lucru minunat este continuarea procedurii astăzi și cu ce rezultat?
- 16, 17. (a) Ce frumusețe aduc „națiunile” în casa lui Iehova? (b) cu ce ar trebuie ei să fie atenți pentru a scăpa? (c) Cum arată ei înșiși atenția?
- 18, 19. (a) Cum ar trebui ca dedicația să fie văzută? (b) Ce este minunat în felul în care conduce Iehova universul? (c) În ce mod este omul cel mai privilegiat dintre toate creațiile materiale?
20. (a) Cum vor privi cei înțelepți dedicarea? (b) Cum îi va recompensa Iehova pe cei care se dedică lui? (c) În ce ar trebui să urmărim pașii lui Isus îndeaproape?
21. (a) Ce atitudine ar trebui să avem față de disciplină? (b) Cum se pot evita capcanele creștine și cum putem să ne menținem puterea spirituală?
- 22, 23. (a) Ce efort silitor este necesar, și de ce? (b) Cum ar trebui să respectăm profeția, și ce poate fi spus în ceea ce privește exactitatea ei?
- 24, 25. (a) Ce profeție puternică a dat Isus, și modul în care ar trebui să ne afecteze împlinirea ei? (b) În vederea lumii, la ce altceva ar trebui să fim atenți?
26. Cum putem ține seama de exemplul paznicului lui Iehova fiind atenți?
27. Ce lucru minunat se apropie, și cum ar trebui deținătorii de integritate să acționeze?
28. (a) Ce este transmis prin recompensarea lui Iov de către Dumnezeu? (b) Ce cântă acum slujitorii lui Iehova?

Înțelegerea compătimitoare vă marchează dăruirea?

Există adevărată fericire în actul de a dăruii; de fapt, mai multă decât atunci când primim. Căci astfel a rostit Isus odată: „Este mai multă fericire în a dăruii decât în a primi.” Dar aceasta este urmarea numai dacă darul tău nu este făcut din egoism și guvernat de înțelepciune. – Faptele 20:35; 1Cor. 13:3.

Da, dacă ar fi să săvârșim cele mai bune fapte prin darurile noastre, trebuie să fim atât mărinimoși cât și practici. Acest fapt necesită empatie din partea noastră. Empatia este puțința de a ne pune în locul celorlalți și de a gândi și simți la fel ca ei. Empatia Creștină înseamnă un pic mai mult. I se acordă respect celeilalte părți pentru că le dorește celorlalți tot ce este mai bun. Nu caută să îi facă pe plac semenului ci caută să se mulțumească pe sine „prin ceea ce este bine pentru înaintarea sa.” – Rom. 15:2.

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, arată că Dumnezeu este Dătătorul fiecărui dar bun și fiecărui cadou desăvârșit. El este întruchiparea însăși a iubirii; toate darurile Lui sunt marcate de empatie. De exemplu, El le-a dăruit fiilor Israelului o zi de odihnă din cele șapte. Acest fapt a dat dovadă de empatie, căci chiar dacă El nu obosește niciodată, El și-a putut imagina cât de mult va aprecia omul imperfect ziua de sabat. În același timp, El a fost practic. Omul nu are nevoie să se odihnească tot timpul, la fiecare a treia sau a patra zi. Nici Dumnezeu nu a dăruit omului o singură zi de odihnă la fiecare două săptămâni sau în fiecare lună. – Iac. 1:17; 1Ioan 4:8; Isa. 40:28.

Faptul că darurile lui Dumnezeu sunt marcate de empatie se poate vedea, de asemenea, prin aceea că El a înfăptuit în așa fel încât lucrurile de care omul are nevoie cel mai mult să fie la îndemână: lumina soarelui, aerul curat, hrana și apa. Mai mult decât atât, iubitorul nostru Creator a sălășluit în oameni o varietate de lipsuri, asigurându-se că acestea vor fi satisfăcute; într-un mod înțelept totuși, nu fără a cere omului de a depune efort pentru ca omul să poată aprecia binecuvântările Lui și de asemenea nu fără porunci chibzuite care domină bucuria omului pentru acele lucruri. – Gen. 2:15.

Când primul om a dat dovadă de nerecunoștință, Dumnezeu nu s-a descotorosit de ființele Lui pământești, ci s-a asigurat că ei vor fi mântuiți, printr-o metodă care a dovedit cea mai mare empatie. De fapt, nici o altă expresie mai mare a empatiei nu a fost vreodată arătată și nici nu ar putea fi arătată, decât trimiterea Fiului de către Dumnezeu să moară pentru păcatele noastre, pentru ca cei supuși și credincioși să se poată bucura din nou de favorurile lui Dumnezeu și de viața veșnică. – 1Ioan 4:9, 10.

Al doilea mare cadou este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Cât de mult ajutor îi oferă omului nedesăvârșit, aruncând lumină asupra trecutului, prezentului și viitorului, făcându-i cunoștință omului cu cel mai bun Prieten al lui și ghidându-l pe drumul cel mai bun pentru el! – 2Tim. 3:16, 17.

Dacă darurile tale sunt marcate de empatie, atunci nu vor fi guvernate numai de punctul tău de a vedea lucrurile, ci vei încerca să vezi lucrurile din punctul aceluia de vedere, cel căruia dorești să îi oferi ceva va fi marcat de empatie. Altfel, putem cădea pradă greșelilor sau capcanelor de a dăruia numai ce este avantajos pentru noi, sau ceea ce ne place nouă cel mai mult, sau ceea ce are cel mai frumos aspect, lăsându-ne păcăliți. – Ier. 17:9.

Părinții, dacă nu sunt atenți, pot foarte ușor să aibă probleme. Dacă dăruirea lor este marcată de empatia Creștină, care caută să satisfacă numai nevoile bune pentru cealaltă persoană, ei nu își vor răsfăța copiii. Ei nu se vor mulțumi să le dea copiilor bani de cheltuială, ci se vor interesa cum îi cheltuie. Ei nu numai le vor da copiilor un televizor, sau bani să meargă la cinema, ci ei se vor asigura că ceea ce copiii vizionează este potrivit, constructiv și educațional.

Același lucru se aplică în cazul soților și soțiilor. O femeie cu empatie Creștină, nu îi va satisface soțului dorințele nesăbuite; ca de exemplu, să îl încurajeze să mănânce mai mult din moment ce ea știe că mâncatul prea mult este una dintre slăbiciunile lui. La rândul lui, soțul nu îi va face soției complimente în legătură cu noua pălărie pe care a cumpărat-o, știind, în adâncul inimii, că arată ridicol.

Prieteniiile ar trebui să fie, de asemenea, marcate de empatie. Un om care își poate permite cravate de calitate, i-ar putea oferi unui prieten sărac, o cravată modernă, cu cinci dolari. Dar dacă prietenul lui nevoiaș nu are o cămașă decentă care să se potrivească, empatia ar dicta cumpărarea unei cravate mai modeste și de asemenea, o cămașă. Nu putem să ignorăm nevoile de bază ale celorlalți în expresiile noastre spontane de generozitate. Luxul ar putea fi cel mai măgulitor, dar folosirea metodei practice aduce cu sine cel mai mult bine.

Se înțelege de la sine că empatia nu se limitează la cuvinte frumoase atunci când nevoia este materială și există mijloacele de a satisface acea nevoie. Cuvintele frumoase sunt bune la locul lor, „precum mere de aur sculptate în argint”, însă, cuvintele frumoase sunt goale și nu sunt de folos, dacă înlocuiesc faptele bune. – Prov. 25:11; 1 Ioan 3:18.

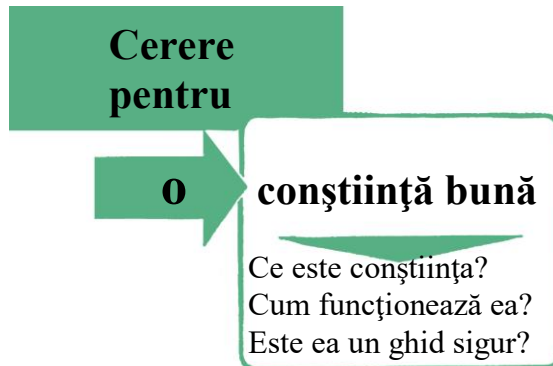
Dacă empatia marchează darurile noastre, noi vom fi atenți și la modul în care dăruim. Cum dăruim noi? Într-un mod binevoitor, sau într-un mod care arată că noi așteptăm să fim răsplătiți cu complimente? Empatia nu are atașate astfel de prețuri.

Empatia ține balanța, într-un mod înțelept. Apreciază importanța sentimentului de a dăruia și în același timp, va evita extrema de a deveni prea sentimental, siropos, de a fi un sentimentalist exagerat. Iehova Dumnezeu permite sentimentului să pătrundă în darurile Lui. Cum? Prin faptul că El a făcut totul frumos și foarte calculat, în timpurile Lui, incluzând aici Cuvântul Lui, Biblia. Sentimentele pătrund în lucrurile mărunte, în modul prin care dăruim, cum este darul împachetat, prin semnătura noastră personală pe care o adăugăm, da, simpla natură a darului nostru poate arăta faptul că noi înțelegem. Toate acestea indică empatia. – Ecl. 3:11.

Timpul potrivit de a dăruia este un alt semn al empatiei. Există, sub soare, un timp pentru toate. În timpuri de neliniște, mai ales, puținul înseamnă mult, fie prin ajutor spiritual sau material. Empatia alege timpul potrivit pentru un compliment încurajator și pentru cuvinte de dojană. – Ecl. 3:1-8.

Și poate cel mai evident fapt dintre toate, dacă empatia marchează darurile noastre, nu vom face acele cadouri numai din generozitate, potrivit ocaziei și mijloacelor noastre, ci le vom face, de asemenea, cu bucurie. – Rom. 12:8; 2Cor. 9:7.

Astfel, să-L imităm pe Marele Dătător, lăsând empatia să marcheze darurile noastre. – Iac. 1:17.

CEI mai mulți dintre noi sunt familiarizați cu dispozitive de siguranță. Există o sonerie în unele automobile care ne avertizează când este depășită limita de viteză; mirosul gazului ne avertizează că suntem în pericol, când gazul iese din ibric; o febră a corpului uman ne avertizează că există o infecție, acolo fiind conștiința.

Conștiința, de asemenea, este un dispozitiv de siguranță. Este acea facultate a minții care ne spune dacă ceea ce facem este bine sau rău. Fie ne acuză sau ne scuză. Ea judecă. Ea decide conform calității morale a gândurilor și faptelor noastre. Ne arată motivele ascunse. În afară de exercitarea judecății, conștiința mai face ceva: aduce cu sine bucurie sau durere, cu privire la comportamentul bun sau rău. Astfel, conștiința este un dispozitiv de siguranță din punct de vedere moral.

Termenul de conștiință nu este întâlnit în Scripturile însuflețite evreiești, sau printre cuvintele lui Isus Cristos. A fost introdus în scrierile Creștine de către apostolul Pavel. Cuvântul apare, de asemenea în Cartea Faptelor și în prima epistolă a lui Petru. Pavel demonstrează funcția conștiinței prin aceste cuvinte: „Fiindcă ori de câte ori oamenii națiunilor, care nu au lege, fac din fire lucrurile legii, aceștia, deși nu au lege, își sunt ei înșiși lege. Ei arată că au conținutul legii scris în inima lor, în timp ce conștiința lor depune mărturie împreună cu ei, iar gândurile lor, când reflectează la aceasta, îi acuză sau chiar îi scuză.” – Rom. 2:14, 15.

Alte aspecte despre conștiință sunt aduse de următoarele autorități lumești. Dr. Mackenzie, în *Manual of Ethics* spune: „Aș prefera să spun, simplu, că conștiința este un sentiment de durere, care acompaniază sau rezultă din nesupunerea noastră

principiului.” Shaftesbury, potrivit, *The Catholic Encyclopedia*, se referă la conștiință ca la cunoștința faptelor rele, nu a celor bune. Carlyle, în *Essay of Characteristic*, susține că oamenii nu ar ști că ei au o conștiință dacă nu ar păcătui sau jigni pe cineva. El spune că folosirea ei este negativă, pentru a ne proteja de faptele rele. Cu toate acestea, Theophilus Parsons, în *Deus Homo: God-Man*, declară: „Prin conștiință nu este semnificată numai cunoașterea că există o diferență între bine și rău, ci o preferință a binelui în schimbul răului și bucuria de a alege, a săvârși bine și de a avea dreptate și durere prin alegerea și înfăptuirea răului și prin a nu avea dreptate.”

CE NU POATE FACE CONȘTIINȚA

Ceea ce conștiința nu poate face și ceea ce nu face este să ne ofere un standard pentru bine sau rău. Nu ne instruiește, fără de greș, despre ce este bine sau despre ce ar trebui să facem în fiecare caz. Nu ne împiedică să facem ceva greșit. Din moment ce judecata binelui sau răului depinde de loc și este subiect al schimbării și conflictului, conștiința nu poate fi considerată un ghid sigur de urmat în fiecare caz. Astfel, dacă nu este iluminată și antrenată de un sigur standard al dreptății, acea conștiință este numai chibzuința cuiva, a faptelor lui. O conștiință neluminată sau greșită poate duce la dezastru. De aceea, nu este întotdeauna înțelept să „lăsăm conștiința să fie ghidul nostru.” Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Există o cale cinstită pentru un om, însă calea morții este sfârșitul ei.” – Prov. 14:12.

Nimeni nu ar trebui să susțină că ceea ce face este bine doar pentru că conștiința lui nu îl acuză că face ceva greșit. Conștiința lui, dacă nu este antrenată, poate, foarte bine, să îl păcălească. Îl poate scuza, chiar dacă face ceva greșit. Apostolul Pavel a declarat: „Toate lucrurile sunt curate oamenilor curați. Însă pentru persoanele spurcate și fără de credință, nimic nu este curat, căci atât mințile cât și conștiința lor sunt spurcate.” (Tit 1:15) De exemplu, există persoane lumești care nu s-ar gândi niciodată să fure de la un prieten sau de la magazinul de pe colț, pentru că ei cred că este greșit, iar conștiința lor ar fi încărcată dacă ar fura. Însă aceleași persoane nu au nimic împotrivă să fure de la angajatorii lor sau de la compania de asigurări, sau să mintă în formularele lor de venit. Astfel de conștiințe neantrenată în principii drepte nu pot fi considerați ghizi siguri pentru că nu sunt.

Un alt exemplu este Adolf Eichmann, omul acuzat de omorârea a șase milioane de Evrei. Conștiința lui nu a fost neliniștită de faptele lui ticăloase. El s-a scuzat în fața acestor crime spunând că el a numai a urmat ordine de la superiorii lui. Cu toate acestea, toți oamenii trebuie să aibă conștiință, chiar și soldații.

Când ofițerii și oamenii Poliției de Frontieră din Israel au ucis patruzeci și trei de săteni arabi, în timpul unui asediu, acuzatul a spus că ordinele de a împușca oamenii care au intervenit, au venit de sus și că ei nu au acționat conform dorințelor lor. Dar judecătorul Moshe Landau, care i-a condamnat pe cei opt ofițeri și oameni, a spus: „Și un soldat trebuie să aibă o conștiință.” Judecătorul Landau a explicat că ordinul, evident fără milă, ar fi trebuit să tulbure conștiința oricărui om, până și pe ultimul soldat, chiar sub circumstanțe speciale precum acelea de atunci.

Conștiințele lor ar fi trebuit să îi împiedice să omoare oameni inocenți. Ei nu au putut să dea vina pe altcineva.

Un om fără conștiință este asemenea unei fiare. El își face propriile reguli. El susține, adesea, că sfârșitul scuză mijloacele. El nu dă dovadă de regret sau de tristețe pentru faptele sale. Ca atare, un om fără conștiință este un om periculos.

CUM FUNCȚIONEAZĂ CONȘTIINȚA

Cum funcționează conștiința? Ea a fost asemuită febrei. Atunci când temperatura crește, este un semn că o persoană este bolnavă fizic. Atunci când conștiința nu este controlată, este o bună indicație că ceva este în neregulă cu comportamentul moral al cuiva. Conștiința poate fi asemuită unui semnal de alarmă dintr-un automobil, sau cu reacția organului olfactiv la mirosul gazului. Alarma avertizează șoferul că a depășit limita de viteză, însă nu îl împiedică să accelereze. Acest lucru trebuie însuși șoferul să îl facă. El poate accelera imediat, ignorând alarma sau chiar oprind acel zgomot deranjant. La primul miros al gazului, organele olfactive avertizează corpul asupra pericolului. Conștiința funcționează foarte mult în același mod. Cineva poate asculta semnalele de alarmă ale conștiinței lui sau le poate ignora, sau chiar opri. Dacă el refuză să asculte, el își periclitează conștiința. Ea va deveni insensibilă și va pieri.

O conștiință veștejită a tras atât de multe semnale de alarmă care nu au fost băgate în seamă încât a epuizat să mai facă bine. Nu mai trage nici un semnal de alarmă, sau dacă da, este unul foarte slab sau plătând. A obosit, pur și simplu, de a nu fi ascultată. A ignora semnalele de alarmă înseamnă a îngreuna drumul inimii spre a face bine, asemenea Faraonului. Înseamnă a pune lumina în locul întunericului și întunericul în locul luminii, asemenea vechilor izraeliți– un drum mult prea ușor de urmat astăzi.

ANTRENAMENT NECESAR SIGURANȚEI

Conștiința nu este automată; nu este fără de greș. Conștiința trebuie antrenată. Valoarea conștiinței noastre depinde mult de felul informației absorbite de mințile noastre. De exemplu, o conștiință antrenată într-un mediu al crimei, poligamiei sau poliandriei, acceptă aceste practici fără remușcări. Altul, crescut în neglijență morală, acolo unde mariajul, adulterul și fornicția sunt practici generale, ia aceste greșeli de bune. O altă conștiință, crescută într-o atmosferă plină de metode afaceriste murdare, printre minciuni, înșelăciuni și mite, trece cu vederea aceste greșeli, pe motiv că fiecare le face, că acestea sunt metodele acceptate. O conștiință înșelată, de fapt, îl poate scuza pe cel care greșește de toate relele făcute; cu toate acestea, el nu este scuza în fața Domnului. Pavel a spus: „Căci conștiința mea curată este. Totuși nu prin aceasta drept sunt, pentru că cel ce mă judecă, Iehova este.” –1Cor. 4:4.

O conștiință este sigură numai când a fost antrenată conform dorinței lui Dumnezeu. Este conștiința educată din punct de vedere divin, cu îndemnuri și imbolduri care ajută la dreapta călăuzire a Creștinului pe drumul vieții. Îl ajută să

aplice principiile drepte, în viața de zi cu zi, nefiind necesare legi ale comportamentului, detaliate și scrise.

Cunoașterea potrivită a Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, este necesară pentru a antrena conștiința conform dreptății lui Dumnezeu. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și „poate judeca gândurile și intențiile inimii.” Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a disciplina conștiința în dreptate. O conștiință slabă se datorează lipsei de cunoaștere adecvată. Studiul Cuvântului lui Dumnezeu în legătură cu acel Cuvânt va întări conștiința. Supunerea față de poruncile lui Dumnezeu îl va ajuta pe Creștin să ducă la bun sfârșit porunca: „O conștiință bună să ai.” – Evr. 4:12; 1Pet. 3:16; 1Cor. 8:7.

MENTINE O CONȘTIINȚĂ BUNĂ

Pentru a menține o conștiință bună trebuie mereu să asimilezi cât mai multă cunoaștere a lui Dumnezeu. Apoi, cineva trebuie să ia decizii și să se comporte în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Acel cineva trebuie să poată grăi asemenea lui Pavel: „Mă asigur tot timpul că am conștiința de a nu aduce nicio ofensă Domnului sau omului.” – Faptele 24:16.

Este foarte ușor să înșeli conștiința. Dacă ne coborâm garda și recurgem la standardele lumești de moralitate, în loc de standardele Scripturilor, conștiința noastră nu va mai lucra pentru noi. Noi trebuie să fim alerti la greșeli și să învățăm din gafele noastre. Atunci când fapte rele se săvârșesc, noi ar trebui să căutăm iertarea lui Iehova și a fraților noștri. Credința în sângele lui Isus Cristos ne permite de a cere lui Dumnezeu o conștiință curată. (1Pet. 3:21; Evr. 9:14; 10:22) Astfel, nu hrăni greșelile și nu te îmbolnăvi cu condamnări proprii, ci acceptă iertarea dăruită de Dumnezeu și sparge barierele prin rugăciune și studiază în continuare pentru schimbare.

O conștiință bună este reprezentată nu de împăcare ci de oglinda condiției noastre morale. Ca atare, principala ei caracteristică este sinceritatea. Astfel încât conștiința să rămână practică, noi trebuie să o folosim într-un mod corect și să fim atenți la semnalele ei de alarmă și să îi cultivăm capacitățile. – Rom. 9:1; 2Cor. 1:12.

Slujitorul silitor își va examina și își va corecta propria sa conștiință într-un mod continuu. Dacă este îngrijită într-un mod adecvat, conștiința are puterea să-l conducă pe slujitorul lui Dumnezeu spre o mai mare receptivitate a simțului datoriei și spre o mai mare virtute. Cât despre slujitorul neglijent și despre cel pervers, ei pot muri din cauza muștrărilor.

Frica este cea care ne determină să ne gândim la condamnarea judecării lui Dumnezeu a tuturor celor care săvârșesc răul. (Mal. 3:5) Cu toate acestea, nu numai de frică ar trebui să evităm înfăptuirea răului și să săvârșim bine. Forța motivantă ar trebui să fie o conștientă iubire de dreptate. Astfel spune Pavel: „Există un motiv convingător ca tu supus să fii, nu numai din cauza mâniei ci și datorită conștiinței tale.” De dragul conștiinței, prin urmare, ar trebui să ne supunem lui Dumnezeu și să săvârșim binele. – Rom. 13:5.

CONȘTIINȚELE ALTORA

Creștinii trebuie să ia în considerare nu numai conștiințele lor, ci și conștiințele altora. A nu fi atent la propria conștiință înseamnă ca ea să fie împietrită și plină de cicatrici, în privința vindecării și protecției acesteia. A nu fi atent la conștiința altora înseamnă a-i jigni și a le pune piedici în drumul vieții. Pavel cunoștea foarte bine acest aspect. El a spus că ar prefera să renunțe la libertatea sa, dacă prin folosirea ei, el ar neliniști conștiința mai slabă a fraților lui. – 1Cor. 8:7-13; 10:27-29.

Pe de cealaltă parte, Pavel nu și-ar neglija conștiința numai pentru a satisface conștiințele prost educate ale religioșilor falși. Era datoria lor să își educe conștiințele. Deși conștiințele mai slabe trebuie luate în considerare, sub nicio formă nu ar trebui conștiințele pângărite și fără de credință ale oamenilor lumesti să constituie un ghid al Creștinului.

Dacă toată lumea ar avea o conștiință creștină adevărată, oamenii ar simți o obligație reciprocă, ca de la frate la frate. Ei ar trebui să simtă un impuls să iubească, nu numai pe ei, ci și pe semenii și pe dușmanii lor. Acolo unde există o conștiință Creștină, nu există nici o dorință de a omorî, nici o dorință de a distruge agoniseli și roade ale muncii, nicio dorință de a amenința unitatea a milioane de familii, de pe tot pământul. Există numai dorința de a trăi și a lăsa pe ceilalți să trăiască în pace, conform principiilor lui Dumnezeu. Prin urmare, toți oamenii ar trebui să caute dobândirea unei bune conștiințe. Cere-i Domnului o astfel de conștiință și înfăptuiește în armonie cu cererea ta. – Mat. 5:43-48.

O Corporație Închisă

„O biserică, care a încetat să fie agenție a iubirii Sale creatoare, care nu cunoaște bariere, și a stabilit să fie o societate închisă de oameni drăguți, respectabili, din clasa de mijloc, un ghetou burghez, cum cineva le-a numit, a încetat să fie creștină.” Așa a declarat Taito A. Kantonen în lucrarea sa – *O teologie de evanghelizare*.

SĂ ONORĂM PE IEHOVA

„Acum Rege al veșniciei, incoruptibil, nevăzut, singurul Dumnezeu, onoare și glorie să fii pentru totdeauna.” – 1 Tim. 1:17.

CE valoare are onoarea personală, dacă numele lui Iehova nu este slăvit? Ce merit are onoarea lumească care ignoră principiile drepte ale lui Iehova? Numai prin slăvirea lui Iehova, Regele veșniciei și Sursa adevărului și gloriei, poate ființa dobândi o perspectivă adecvată despre onoarea personală. Slăvindu-L pe Iehova, el nu va căuta să își facă un nume pentru el. Mai degrabă, el va gândi la fel ca fidelul

Fiu al lui Dumnezeu, Isus Cristos, care a declarat: „Îl slăvesc pe Tatăl Meu [...] glorie pentru Mine nu caut [...] dacă pe Mine Mă slăvesc, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu este cel care pe Mine Mă glorifică.” (Ioan 8:49-54) Slava de sine și gloria umană sunt deșarte și fără rost. Adevărata onoare este găsită în mărturia umilă a numelui și regatului Marelui Dumnezeu, Iehova. „Cei care pe Mine Mă slăvesc și eu îi voi slăvi.” – 1Sam. 2:30.

² De-a lungul istoriei, omul pământesc a luptat pentru un nume nemuritor și pentru glorie. Faptele eroice au devenit parte din folclorul majorității națiunilor. În multe părți ale pământului, apărarea onoarei personale a fost păstrată la mare nivel. Exista *el valor Español* în Spania veche și *die Ehre* în Germania medievală. În unele locuri, numele unei persoane era spălat prin duelul cu sabia sau pistolul, iar în unele cazuri, cei care nu știau să mânuiască armele letale, aceste fapte erau echivalentele unui virtual suicid. Însă, avea scopul de a curăța numele. *New International Dictionary* al lui Webster spune că „spălarea numelui” înseamnă „a păstra demnitatea cuiva sau a fi puternic în fața altora.” – pag. 2223, coloana 2.

³ În Orient, suicidul a fost privit, cu mult timp înainte, o metodă de a curăța numele, exemplul clasic fiind al celor patruzeci și șapte de *ronini* (cavalerii fără stăpân), din Tokio, în anii 1700. Acesta a plătit prețul onoarei înjunghiindu-l pe oficialul mării curți, în secret, cel care a cauzat moartea stăpânului lor. Însă, acest lucru le-a adus disprețul conducătorului Japoniei. Ei își puteau recâștiga onoarea numai prin înfăptuirea ritualului *seppuku* (tăierea stomacului), lucru pe care ei l-au făcut, toți cei patruzeci și șapte scoțându-și intestinele în același timp. Astfel, ei și-au recâștigat numele, fiind onorat până astăzi de un cântec, dans și un pelerinaj.

⁴ Considerația pentru nume și onoare este întâlnită, de asemenea, și în secolul douăzeci. Afaceristul oriental încă preferă să se sinucidă decât să facă față necinstei de a nu-și putea plăti datoriile la sfârșitul anului. Pe întreg pământul, aceștia sunt cei care au mândrie profesională, care fac deosebire între statutul sau clasele sociale și care sunt sclavi ai etichetei. Alături de mulți alții, modul lor de viață este guvernat de gândul: Cum mă va privi comunitatea locală? În țările vestice, această sensibilitate duce, adesea, la un mod de viață deasupra mijloacelor, pentru a fi la modă cu ultimul model de mașină și cu ultimele invenții în materie de locuință. Cinstea este adesea sacrificată pentru a „ține pasul cu Joneses.”

⁵ Ce înseamnă toate acestea? Ele înseamnă o mândrie nejustificată a onoarei personale a unei persoane. Înseamnă că cineva trebuie să însceneze un nemaipomenit spectacol al demnității, de „a fi cineva” indiferent de circumstanțe. Este o considerație emoționantă a unui nume mareț, chiar cu prețul sacrificării tuturor principiilor. Este vorba despre a pune o mască, a păstra acea mască și a salva acea mască. Dorința nechibzuită a unei bune reputații, fără a lua în considerare slăvirea lui Iehova, a dus la grăierea și trăirea unei minciuni. A dus la crimă și la multă nefericire. Practicată în congregația Creștină, salvarea măștii periclitează relația ființei cu Creatorul ei și poate fi cauza pierderii vieții veșnice. Precum arată scrierile Bibliei, salvarea reputației nu își găsește locul printre oamenii adevărați ai lui Dumnezeu.

SALVAREA REPUTAȚIEI ÎN TIMPURILE BIBLICE

⁶ Cu aproape 6,000 de ani în urmă, acel șarpe viclean, Diavolul, a introdus o evaluare greșită a onoarei în paradisul Eden. Femeia Eva a fost „păcălită pe de-a întregul”, crezând că ar putea să își clădească un nume, comparabil cu cel al lui Dumnezeu. Soțul ei, Adam, a devenit un păcătos alături de ea. (Gen. 3:4-6; 1Tim. 2:14) Simțind rușinea păcatului, cuplul vinovat a încercat să își salveze reputația. Ei au început să își confecționeze haine și au început să se ascundă de Iehova, între copacii din grădină. Chemați fiind înaintea lui Iehova, bărbatul a încercat să își salveze numele acuzând-o pe femeie și femeia, la rândul ei, l-a acuzat pe șarpe. Cu toate acestea, încercarea de a-și salva onoarea personală nu putea ocoli principiul divin. În mod drept, Iehova a pronunțat sentința în armonie cu porunca declarată mai înainte. Scuzele aduse pentru a-și salva numele nu au putut evita ca perechea să fie alungată din Eden și nici nu au putut evita moartea eternă în țărâna pământului. – Gen. 2:17; 3:7-19.

⁷ Însă, ce s-a întâmplat cu acel șarpe viclean, Satan Diavolul? Scrierile Scripturilor relatează că Dumnezeu îl va fi nimicit prin „seminția femeii Lui”, Isus Cristos. (Gen. 3:15) Între timp, Satan a încercat să își salveze numele prin lauda mândră, și anume, că dacă i-a putut determina pe Eva și apoi pe Adam să se îndepărteze de slujirea lui Iehova, el poate acum să îndepărteze toată omenirea de Dumnezeu. Iehova a răspuns provocării de-a lungul vechilor timpuri, cu ajutorul martorilor precum Iov, al Fiului Său, Isus Cristos și al credincioșilor martori Creștini. (Iov 1:6-12; 2:1-10; Evr. 11:1-12:2) Satan, la rândul lui, a dat naștere unei „seminții mândre” de oameni răzvrățiți, care au dobândit gloria prin faimă și onoare, fără considerație pentru numele lui Iehova.

⁸ Din timpuri străvechi, această dorință a onoarei personale a hrănit violența și minciuna. Primul născut al lui Adam, Cain, descoperind că sacrificiul lui nu a fost acceptat de Iehova, a găsit de cuviință să își salveze reputația omorându-l pe fratele lui, Abel. Când Iehova l-a întrebat pe Cain, „Unde este fratele tău, Abel?” el a mințit cu nepăsare: „Nu știu. Sunt eu gardianul fratelui meu?” Mândria lui de a-și salva reputația a adus numai blestemul lui Iehova și în cele din urmă, moartea veșnică. – Gen. 4:3-16.

⁹ La șaisprezece sute de ani de la răzvrătirea din Eden, pământul a fost năpădit de un neam mândru și care Îl dezonora pe Dumnezeu, împreună cu copiii spiritelor ticăloase și femei umane, „măreții care aparțineau acelei lumi, oameni ai mândriei.” „Dumnezeu a văzut pământul și Iată! Era ruinat, căci oamenii drumul lor pe pământ l-au ruinat. Apoi, Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Sfârșitul tuturor oamenilor a venit, căci pământul plin de sălbăticie din cauza lor este, iar Eu o să-i nimicesc odată cu întreg pământul.”” Acea comunitate mândră a lumii a fost încrezută, pentru o perioadă, batjocorindu-l pe Noe, propovăduirile lui și construcția bărcii, însă a pierit în necinste, precum o lume păcătoasă. – Gen. 6:4, 12, 13; 2Pet. 3:5-7.

¹⁰ După potop, Satan a sădit din nou acest sentiment în inimile oamenilor nedesăvârșiți, pentru a dobândi un nume și glorie și nu pentru a-L slăvi pe Iehova. Strănepotul lui Noe, Nimrod, „a dat startul, fiind un mareț conducător al

pământului. El s-a arătat asemenea unui măreț vânător în comparație cu Iehova.” Oamenii au călătorit spre est, într-o vale din Shinar. „Ei au spus: „Haideți! O cetate să ne construim și un turn cu vârful în ceruri și numele nostru să fie slăvit, frica de noi să fie răspândită pe întreg pământul.” Ce le-a adus „slăvirea numelui lor”? Răzbunându-și numele Lui, Iehova le-a amestecat limbile și i-a împrăștiat pe suprafața pământului. – Gen. 10:8, 9; 11:1-9.

¹¹ La mai mult de opt sute de ani după potop, Iehova l-a trimis pe Moise în Egipt pentru a salva poporul Lui, Israel. Când Moise a vorbit înaintea Faraonului, acel mândru conducător al Egiptului a spus: „Cine este Iehova, pentru ca eu vocea Lui să o ascult?” Iehova l-a făcut pe Faraon să îngenuncheze prin seria de plăgi devastatoare ce au năpădit Egiptul. În timpul acestor năpaste, Iehova i-a spus Faraonului: „De fapt, de aceea te-am păstrat în viață, ca puterea mea să ți-o arăt și pentru ca numele Meu pe întreg pământul să fie cunoscut.” Pentru același motiv Iehova i-a permis dumnezeului acestei lumi, Satan Diavolul, să existe până în aceste timpuri. – Ex. 5:2; 9:16.

¹² Iehova i-a arătat Faraonului puterea lui, omorându-i primul născut și conducând oamenii Lui, în siguranță, prin apele despărțite ale Mării Roșii. În cele din urmă, încercând să își salveze reputația, să restaureze onoarea și mândria națională, Faraonul, alături de armata sa măreață, a urmărit poporul prin pereții apelor. Iehova a prevestit rezultatul: „Și Eu inimile egiptenilor încăpățanate le las să fie, ca după ei să meargă și ca Eu gloria prin Faraon să o dobândesc și prin armata lui, prin caleștile de război și prin călăreții lui. Și egiptenii vor ști că Eu sunt Iehova când gloria o voi avea prin Faraon, prin carele lui de război și prin călăreții lui.” (Ex. 14:17, 18) Pereții de apă s-au prăbușit, sfârșind gloria Egiptului ca putere mondială. Cât de neînsemnați sunt oamenii și neamurile care preamăresc gloria de sine în loc de gloria Creatorului, Iehova Dumnezeu!

¹³ Din zilele Egiptului și până acum, puterile mondiale s-au ridicat prin gloria lor, numai pentru a pieri cu trecerea timpului. Scrierile Bibliei descriu gloria trecătoare a unora, iar profeția Bibliei a ilustrat cu precizie ridicarea și căderea. (Dan., cap. 7, 8 și 11) Niciuna dintre națiunile mărețe și care folosesc rachete, ale acestei ere nucleare, nu va putea să își salveze reputația, gloria sau onoarea atunci când Iehova îi va judeca la Armagedon. Clerul mândru al sectelor Creștine, împreună cu „cei maiestuoși” ai turmei, vor pieri dezonorați. – Ier. 25:32-36.

MENTINEREA ONOAREI ÎNAINTEA LUI IEHOVA

¹⁴ Iubitorii de adevărată dreptate trebuie să fie de gardă mereu, pentru a nu fi contaminați de spiritul mândru al acestei lumi. Chiar și slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu au șovăit în această privință, dar și-au revenit atunci când au fost corecțați. Precum am văzut, Iov a încercat să se justifice, pe perioada testului său. Acesta a fost motivul mâniei drepte a lui Elihu: „S-a mâniat împotriva lui Iov pentru că propriul suflet mai drept l-a considerat decât pe Dumnezeu.” Numai fiind atent la lucrările minunate ale lui Dumnezeu și acceptând pedeapsa lui, putea Iov să mențină o poziție onorabilă înaintea lui Iehova. – Iov 32:2; 36:3, 22-26.

¹⁵ Slujitorul lui Dumnezeu, Moise, a încercat să salveze reputația Israelului. Acest lucru s-a întâmplat când el a adus apă în mod miraculos din stâncă, la Meriba, dar, făcând acest lucru cu mânie și fără să acorde slava cuvenită lui Iehova. Deși s-a căit și a renunțat la poziția sa onorifică de profet al oamenilor lui Dumnezeu, acest pas greșit l-a dus la pierderea privilegiului de a conduce Israelul în ținutul promis. – Num. 20:9-13.

¹⁶ În două ocazii, Petru a căzut într-o capcană a salvării reputației. Când Isus a fost arestat și Petru l-a urmat la casa marelui preot, el a încercat de trei ori să se ascundă, negând că este discipolul lui Isus. (Luca 22:54, 62) Câțiva ani mai târziu, Pavel a fost chemat pentru a-l mustra pe Petru pentru ‚ascunderea’ față de Creștinii evrei, care își aveau strămoșii de pe timpul antiohului. De dragul aparențelor, el a ocolit prietenia celor care nu erau evrei. (Gal. 2:11-14) În ambele cazuri Petru a fost pedepsit. El a trebuit să învețe „calea cea grea.”

¹⁷ Pe lângă evitarea gloriei de sine și mândria salvării reputației, Creștinii trebuie, în același timp, să fie atenți pentru a-și păstra reputația care Îl onorează pe Dumnezeu. Supraveghetorii ar trebui să aibă „mărturii favorabile de la oamenii din afară.” (1Tim. 3:7) Toți slujitorii Regatului, de asemenea, ar trebui să mențină o reputație bună a cinstei, comportamentului adecvat și grijii pentru familie, oferind „lucrurile bune în văzul tuturor.” (Rom. 12:17) Nu este vorba despre faptul că trebuie să se „văruiască” pe dinafară, asemenea Fariseilor din zilele lui Isus, pentru a ‚părea oameni drepecți dinafară’. (Mat. 23:27, 28) Este în regulă ca ei să-L reprezinte pe Iehova, conformând fiecare activitate a vieții de zi cu zi dorinței Lui sfinte. „În niciun fel nu dăm vreun motiv de împiedicare, pentru ca slujirea noastră să nu aibă vreo vină; dar în fiecare situație ne prezentăm noi ca slujitorii lui Dumnezeu.” – 2Cor. 6:3, 4.

¹⁸ În mijlocul congregației, slujitorul Creștin trebuie, de asemenea, să Îl slăvească pe Iehova apreciind, în mod sincer, orice provizie pe care El a dăruit-o, pentru ca el „să se îndrepte spre salvare.” (1Pet. 2:1-3) El nu trebuie să îi îngăduie mândriei personale, sau salvării reputației, să „stingă focul spiritului.” El trebuie să ia aminte la sfatul lui Pavel: „Ia aminte la toate lucrurile; cu putere păstrează ceea ce este drept. Eliberează-te de orice formă de ticăloșenie.” – 1Tes. 5:19, 21, 22.

¹⁹ Unii au încercat să aducă în mijlocul congregației atitudini ale lumii vechi. De exemplu, ei se simt rușinați dacă primesc un sfat sau sunt corecțați, ignorând astfel principiul lui Dumnezeu care spune că ele sunt necesare tuturor oamenilor care se îndreaptă spre maturitatea spirituală. (Prov. 4:13) Ei absentează de la vizita slujitorului de circuit, sau nu poartă discuții și nu scriu rapoarte în cadrul Școlii Slujirii Teocratice. Cei imaturi dintre ei, au mers atât de departe încât, și-au falsificat rapoartele scrise, rapoartele lucrării de pe teren și au înscenat o prefăcătorie, cu scopul de a-și salva reputația înaintea slujitorilor organizației lui Iehova. Ei nu Îl pot înșela pe Iehova sau organizația Lui și la timpul potrivit, se vor găsi în aceeași poziție ca Ananias și Safira, căci ei „prefăcuți au fost, nu în fața oamenilor, ci în fața lui Dumnezeu.” – Faptele 5:1-11.

²⁰ În unele țări, unde femeia face toate treburile domestice, mândria unui bărbat are de suferit dacă merge din casă în casă cu Biblia. Altoră, le este greu, ca slujitori

numiți în congregație, să slujească surorile. Aceștia ar trebui să încerce să cultive umilința în asociere cu oamenii lui Dumnezeu, decât să-și salveze reputația renunțând la organizația despre care ei știu că este tutorele Cuvântului despre adevăr al lui Iehova. „El ți-a spus, O pământeanule, ce este bun. Și ce îți cere Iehova în schimb decât să fii drept și să iubești bunătatea și să fii umil pe drumul alături de Dumnezeul tău?” – Mica 6:8.

²¹ Există momente când principiile Creștine intră în conflict cu cererile lui Cezar sau cu obiceiurile comunității locale. Poate Creștinul să-și salveze reputația înaintea lumii, îngenunchind în fața cererilor lui Cezar, încălcând astfel neutralitatea Creștină? Își poate el salva reputația înaintea comunității săvârșind un act religios păgân la o înmormântare, prin decorarea casei cu simboluri păgâne la o zi de sărbătoare, sau adoptând obiceiurile lumești? Se poate el complăce practicilor necinstite pentru a face o nuntă măreață, ținând astfel pasul cu lumea? Poate el trăi în concubinaj, sau să aibă o viață imorală, numai pentru că nu își poate permite o celebrare extravagantă a nunții? La toate aceste întrebări, Biblia răspunde cu un răsunător Nu! – Faptele 4:18-20; 5:29; 15:29.

ONOAREA ȘI NOUA PERSONALITATE

²² Nu există loc în congregația Creștină pentru onoarea de sine, pentru salvarea reputației, sau pentru acoperirea prin minciună. Acestea pot fi obiceiuri în națiunile fără de iubire și fără de fericire, din care am plecat. Cu toate acestea, apostolul ne spune: „Acest lucru îl spun și martor Domnul îmi este, nu mai umblați cum națiunile umblă, în deșertăciunea minții lor, căci ei în întuneric mintal sunt și înstrăinați de viața care lui Dumnezeu îi aparține, din cauza nesocotirii lor, din cauza nesimțirii inimii lor.” Iubirea noastră adâncă și aprecierea pentru Iehova și toată bunătatea Lui, împreună cu iubirea pentru Creștinii noștri, ne va determina să fim deschiși și onești unii cu alții, fără frică de om. (Efes. 4:17, 18; 1 Ioan 4:17, 18; 2Tim. 1:7, 8) Căci astfel spune apostolul: „Acum, că de minciună v-ați lepădat, cinstit să fiți fiecare dintre voi cu seamăul vostru, căci noi mădulare ce aparținem unii altora suntem.” – Efes. 4:25.

²³ Nu există loc în Societatea Lumii Noi a lui Iehova pentru atitudinile nepotrivite ale lumii vechi. „Iată de ce, din moment ce acest serviciu îl avem, potrivit bunății ce ne-a fost arătată, noi nu ne comportăm neadecvat, ci am renunțat la lucrurile necinstite care rușinoase sunt, nu mergem în șiretenie și nici nu schimbăm cuvântul lui Dumnezeu, ci grăim adevărul, recomandându-ne fiecărei conștiințe umane în fața lui Dumnezeu.” (2Cor. 4:1, 2) Cei care merg alături de Dumnezeu renunță la căile viclene și ascunse ale acestei lumi și stau drepti în apărarea adevărului. Ei nu trăiesc în rușine, având nevoie încontinuu de spălarea reputației. Această salvare a reputației se bazează pe sentimente de mândrie și frică și nu pe principiile Bibliei. Este aliată cu rușinea și este o înscenare a îndepărtării rușinii, indiferent de costul principiului, numai pentru ca acea persoană să *dea bine*. Chiar dacă un Creștin comite un păcat, ar trebui el să își salveze reputația printr-o poziție continuă de rușine? Nu, el ar trebui să își mărturisească păcatele lui Iehova și să îndrepte din nou drumul pe care calcă

picioarele lui. „Dacă păcatele noastre le împărtășim, El credincios și drept este ca păcatele noastre să fie iertate și ca noi curățați de tot ce nedrept este.” – I Ioan 1:9; 2:1, 2; Ps. 32:1, 5.

²⁴ Umilitatea, iubirea Creștină și aprecierea venită din inimă a relației noastre cu Iehova, ne vor menține pe drumul dreptății. Aceasta este ceea ce apostolul ne roagă fierbinte, să „mergi demn de serviciul pentru care ai fost numit, cu umilitate a minții și cu cumpătate, cu răbdare, întărindu-ne unii pe alții cu iubire.” În congregație, Cristos „a pus daruri în oameni” pentru a-i învăța și instrui pe toți cei care împărtășesc nemeritata bunătate a lui Iehova, prin Fiul Lui. Să acceptăm instruirea Lui, cu bucurie, înaintând în organizația lui Iehova spre deplina maturitate Creștină, pentru ca noi să nu mai fim „prunci, zbuciumați de valuri și aruncați încoace și încolo de orice vânt al învățăturii, prin înșelătoria oamenilor, prin viclenie în născocirea greșelii. Vorbind adevărul, să creștem prin iubire în toate lucrurile ale căror conducător este El, Cristos.” (Efes. 4:1, 2, 8, 11-16) Oricine a fost corupt de căile viclene ale vechii lumi, trebuie să își schimbe modul de gândire complet, să aibă cunoașterea potrivită a vrierii lui Dumnezeu, „pentru a merge demn de Iehova.” – Rom. 12:1, 2; Col. 1:9-12.

²⁵ Acest lucru semnifică adoptarea personalității Creștine, noua personalitate, care este atât de diferită de personalitatea lumii vechi, cu modul ei îngust de gândire. Ca atare, apostolul previne „ca voi să vă lepădați de vechea personalitate care se conformează modului vostru vechi de comportament și care este coruptă din cauza dorințelor înșelătoare; iar voi să înnoiți forța care vă domină mintea și noua personalitate să o dobândiți, cea care a fost creată potrivit vrierii lui Dumnezeu, prin adevărată dreptate și iubitoare bunătate.” (Efes. 4:22-24) Dacă am adoptat noua personalitate, prin studiu intens și ascultare a Cuvântului lui Dumnezeu, atunci, mințile noastre vor fi activate de spiritul lui Dumnezeu. Astfel, noi vom căuta mereu să aducem slavă marelui nume al lui Iehova, ca martori ai Lui și niciodată nu vom tânji după gloria de sine, sau să ne menținem reputația mândră. – Mat. 5:16; Luca 16:15.

²⁶ Mândria salvării reputației, a „ochilor trufași” este detestată de Iehova. (Prov. 6:16-19) Își are originea în Satan Diavolul, care a încercat să-și construiască un nume mare, mai mare decât al lui Iehova și să își ridice tronul „mai sus de stelele lui Dumnezeu.” El a fost orbit de propria lui „splendoare radiantă.” (Isa. 14:12-14; Ezec. 28:17) Acum că splendoarea lui va fi confruntată la venirea Armagedonului cu pieirea, el urmează un vicios motto, „conduce sau nimicește”. El plănuiește pe ascuns o exploatare a salvării reputației, încercând să ghideze toată omenirea peste margine, într-un abis nuclear. El îmboldește liderii națiunilor lumii să pregătească un suicid la un nivel colosal. El va eșua în această privință! În ciuda mâniei națiunilor umane, Iehova va lupta pentru a-și salva oamenii Lui și „îi va nimici pe cei care distrug pământul.” (Ioel 2:32; Rev. 11:18) Satan va fi aruncat în dizgrație „ca un fiu detestat, [...] ca un schelet călcat în picioare [...], căci tu propriul tău ținut l-ai distrus.” – Isa. 14:19, 20.

²⁷ Supraviețuitorii acestei bătălii universale vor fi cei care, asemenea credinciosului Iov, Isus Cristos și urmașii, vor refuza să renunțe la integritate, chiar

și atunci când vor fi puși în fața asaltului vicios și final al lui Satan asupra Societății Lumii Noi a martorilor lui Iehova. (Ezec. 38:14-16) Ei vor fi cei care vor aprecia că deasupra onoarei există o responsabilitate care depășește toate sarcinile și obligațiile pământești, responsabilitatea de a-L onora pe marele Dătător de viață, cel care a făcut ca pământul să se învârtă în spațiu și Cel care a creat omul. (Faptele 17:24-28; Ps. 36:9) Ca Suveran Suprem al universului, El cere devotament exclusiv al ființelor Lui inteligente, pe care noi cu bucurie ar trebui să îl oferim. (Deut. 5:9, 10) Fericiți vom fi dacă vom căuta, mai presus de toate, gloria lui Iehova, triumfând în scopul Lui măreț, care acum, în zilele noastre și prin lucrările minunate de care El este capabil, marele Lui nume va fi pentru totdeauna răzbutat. Să grăbim venirea zilei când numele fără de pereche va fi „înălțat deasupra cerurilor” și întregul pământ va fi „plin de cunoașterea gloriei lui Iehova!” – Ps. 57:5; Hab. 2:14.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum poate o faptură să obțină o perspectivă corectă asupra onoarei personale?
- 2, 3. Ce ne arată istoria în ceea ce privește istoria umană referitor la onoarea personală?
4. Cât de extinsă este recunoștința pentru nume și onoare în timpurile moderne?
5. Ce face mândria în onoarea personală în valoarea sa, și unde duce aceasta?
6. Unde au apărut pentru prima dată mândria și onoarea de sine, și cum a fost manifestat?
7. Cum a încercat Satana să-și salveze reputația, și care este dovada că a eșuat?
8. Ce a fost susținut de dorința pentru onoare, și ce a fost un exemplu timpuriu?
- 9, 10. Cum au fost încurcate căutarea numelui și a faimei? (a) în zilele lui Noe, și (b) în urma Potopului?
- 11, 12. În cazul Faraonului din Egipt, cum a demonstrat Domnul inutilitatea mândriei în renume și glorie?
13. Pot națiunile, conducătorii sau preoțimea salva chipul înaintea Domnului?
- 14, 15. (a) Împotriva a ce trebuie să se păzească iubitorii de neprihănire? (b) Ce avertizare ar trebui să luăm de la înregistrările cu privire la Iov și Moise?
16. Pentru ce cursă a primit Petru de două ori corecție?
17. Ce nume bun ar trebui creștinii să fie atenți pentru a-l menține?
18. Ce atitudine ar trebui să arate creștinii în cadrul congregației?
19. Ce atitudini ale lumii vechi sunt uneori aduse în congregație, și cu ce rezultat?
20. Ce găsesc oamenii greu, și ce sfaturi audio ne dă Biblia astfel?
21. Dă exemple care demonstrează că creștinul nu poate compromite principiile divine pentru salvarea prestigiului mândriei sau fricii.
22. (a) Pentru ce nu este loc în congregația creștină? (b) De ce ar trebui să fim deschiși și cinstiți unul cu altul, și cum?
23. (a) La ce renunță creștinii? (b) Cum rușinea și menținerea unei imagini bune de sine merg mână în mână? (c) În cazul în care un creștin comite un păcat, ce ar trebui el să nu facă apoi? Ce ar trebui să facă?

24. Cum putem fi complet eliberați de la căile viclene al lumii în menținerea unei imagini de sine bună?
25. Cum putem îmbrăca noua personalitate, și cu ce rezultat?
26. Ce scheme pentru a menține o bună imagine a uneltit Satan, dar ce rezultat final vor avea acestea?
27. (a) Ce responsabilitate le înlocuiește pe toate celelalte? (b) Cine poate fi considerat fericit? (c) Ce zi glorioasă este acum aproape?

Comunismul și Creștinismul

„Acum vine vremea comunismului marxist, arzând și măcelărind la fel ca protestantismului și catolicismului în trecut. Dar nu în numele lui Cristos. Acest lucru este nou.” – Revistele Harper din august 1960.

O vacanță devotată serviciului

Ceea ce urmează este o scrisoare de la un membru al familiei Betel acum în Brooklyn în al optzeci și treilea an:

Dragi frați:

Aș dori să vă împărtășesc o experiență foarte încurajatoare care recent m-a bucurat. Acesta a venit într-un moment când am avut de suferit, de la o boală la alta. Din când în când am primit vizite de încurajare din partea președintelui societății, fratele Knorr. Într-una din vizitele sale i-am menționat că ceea ce m-a întristat cel mai mult era incapacitatea mea de a fi activ în minister. „Ei bine, de ce nu scrii scrisori?” a sugerat fratele Knorr. „Ce scrisori aș putea scrie?” a fost gândul meu.

Gândindu-mă la sugestia fratelui Knorr, mi-am spus: „Ei bine, am avut contacte cu mulți oameni de afaceri și directori, fiind în legătură cu ei mai mult de patruzeci de ani de muncă în departamentul de achiziții a societății.” Acest lucru m-a condus să contemp lu la scrierea lor, de a da acestei foste asociații de afaceri o mărturie privind Împărăția și de a le oferi abonamente în timpul recentei campanii pentru revista.

Așa că mi-am luat două săptămâni de vacanță, folosind timpul pentru a scrie aceste scrisori cu mașina de scris portabilă. Am scris aproximativ o sută de scrisori de la partenerii de afaceri anteriori, spunându-le de abonamentele campaniei societății pentru Turnul de Veghere și că prietenilor mei le-a venit în minte că responsabilitatea mea este de a îi informa de acest lucru. Am anexat o copie a *Turnului de veghe și Treziți-vă!*, din edițiile speciale, menționând că prietenii lor și angajații ar putea fi, de asemenea, interesați să primească aceste reviste. Mulți oameni de afaceri au răspuns favorabil. În continuare sunt unele fragmente din câteva dintre scrisorile lor.

Administratorul unei societăți a scris: „Anexat veți să găsiți un cec de 2.00 dolari pentru a acoperi abonamentul meu personal la *Turnul de Veghere*, precum și *Treziți-vă!* Acesta va fi într-adevăr, o plăcere de a primi aceste reviste remarcabile și edificatoare prin poștă. Astfel nu va mai trebui să le procurăm de la unul din cei mai dedicați oameni ai tăi.”

Un alt om de afaceri a scris: „Am anexând cecul pentru un abonament anual la *Turnul de Veghere*, și *Treziți-vă!* Am fost foarte încântați să observăm din scrisoarea dumneavoastră circulația extraordinară care o au acum acestea, precum și faptul că operează în 179 de țări. Sincerele mele felicitări.”

Un altul a scris: „Sunt bucuros pentru a afla din campania dvs. de o circulație mai largă a celor două reviste splendide. Cecul meu este închis pentru a acoperi cinci abonamente ale prietenilor mei care vor fi încântați să primească mesajul.”

Vice-președintele unei fabrici de hârtie a scris: „Atașat este cecul meu pentru 6\$ și aș aprecia dacă l-ați pune pe domnul L. — și pe mine pe listă pentru a primi aceste două broșuri.”

Un executiv al unei companii de cherestea a scris: „Suntem încântați să anexăm cecul nostru de 6.00 dolari pentru trei abonamente din revistele dumneavoastră, *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!* Am citit revistele eșantion și le-am găsit foarte edificatoare și instructive.”

Trezorierul unei societăți de mașini a scris: „Vrem să mergem împreună cu campania dvs. Specială de abonament și suntem încântați să anexați cecul în valoare de 10.00 dolari, acoperind toate cele cinci abonamente pentru fiecare din *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!*”

O altă scrisoare: „Vă mulțumesc pentru scrisoarea dumneavoastră în ceea ce privește campania pentru noile abonamente la *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!* Avem plăcerea în a anexa cecul de 10.00\$ pentru a acoperi abonamentele viitoare.”

Președintele unei societăți a scris: „Am solicitări de la zece persoane care ar fi interesate, și de primirea revistei și am anexat prin prezenta 10\$ pentru cele zece abonamente.” Printre numele enumerate au fost cele ale președintelui și cel al fiului său.

Vice-președintele unei corporații chimice a răspuns, scriind: „Anexez un cec de 12.00\$ pentru șase abonamente pe un an pentru fiecare dintre publicațiile voastre anexate. Am vorbit aici cu mai mulți dintre colegii mei.”

Pentru aceste multe răspunsuri favorabile le-am scris o altă scrisoare, în replică, spunându-le am fost mulțumit cu răspunsul lor și oferindu-le în continuare o mărturie.

Din scrisorile scrise în timpul acestor două săptămâni, am primit răspuns de o sută de abonamente. Cât sunt de recunoscător pentru încurajarea dată de președintele societății, atunci când am avut prilejul! Aceasta a fost o binecuvântare pentru vacanța pionierilor prin scrisorile scrise.

Al vostru martor al lui Iehova, H. H. Riemer

„Din Casă în Casă”

Faptele 20:20, potrivit *New World Translation*, spun: „Nu m-am dat înapoi să-ți spun niciun lucru dintre cele utile și nici de la învățarea ta, publică, din casă în casă.” Unii susțin că predica de mai sus este una slabă, pe motiv că găzduiește expresia „din casă în casă”, și că a fost folosită numai pentru a susține activitatea martorilor lui Iehova de a propovădui din casă în casă. Care sunt faptele?

În textul grecesc, termenul „case” (*oikuos*) urmează prepoziția grecească *kata* și este la cazul acuzativ, plural. Despre folosirea acestei prepoziții *kata*, cu cazul acuzativ, cartea *A Greek Grammar for Schools and Colleges*, scrisă de Hadley și Allen, spune la pagina 256, despre *kata*: „cu acuzativul [...] în expresii distributive: *kata phyla* pe clanuri, fiecare clan singur, *kata dyo* câte doi, doi câte doi, *kath' hemeran* zi de zi.”

Despre *kata*, cartea *A Manual Grammar of the Greek New Testament*, de către Dana și Mantey, D. D., spune la pagina 107: „(3) Cu cazul acuzativ: *De-a lungul, la, potrivit cu*. Luca 10:4, [...] ‚*Nu saluta pe nimeni de pe drum.*’ De asemenea, în sensul distributiv: Faptele 2.46 *kat' oikon, din casă în casă*: Luca 2:41 *kat' etos, din an în an*; 1 Corinteni 14:27, *kata dyo, câte doi*. Vezi și Luca 8:1; 13:32.”

Citând dintr-o altă autoritate grecească, *Handbook to the Grammar of the Greek Testament*, scrisă de Samuel G. Green, D. D. (revizie a ediției din 1912), la paginile 248, 249, se spune despre *kata*: „β. Cu acuzativul [...] (4) Despre timp și spațiu, în mod distributiv, *de la unul la altul*. Marcu xiii.8: *seismoikatatōpous*, cutremure în locuri diferite. Luca viii.1: *diōdeuekatāpōlin*, el călătorea din oraș în oraș. Astfel că *kat' etos an de an*, Luca ii.41; *kat' oikon*, în case diferite, Faptele 2:46, v.42; *kata pan sabbaton*, fiecare sabat, Faptele xv. 21;” și așa mai departe.

Pentru a mai cita numai o competență, există de asemenea cartea *A Greek-English Lexicon of the New Testament*, tradusă, revizată și mărită, de către Joseph Henry Thayer, D. D.; la pagina 327, sub titlul de *Kata*, spune: „II. Cu acuzativul: [...] 3. denotă referința, relația, proporția, variatelor feluri: a. Distributiv, indicând o succesiune a lucrurilor ce urmează unul pe celălalt, α. Făcând referință la loc *kata polin*, în fiecare oraș, (din oraș în oraș) Luca 8:1, 4; Faptele 15:21; 20:23; Tit 1:5,” și urmată de un număr de alte referințe. Alte gramatici ar putea fi amintite pentru a substanția folosirea distributivă a prepoziției grecești *kata* cu cazul acuzativ, așa cum este întâlnit în Faptele 20:20.

Nu numai că *New World Translation* interpretează fraza în chestiune „din casă în casă”, dar așa interpretează și următoarele traduceri: *King James Version*, *American Standard Version*, *English Revised Version*, *Revised Standard Version* din 1952, *Holy Bible from the Peshitta*, scrisă George M. Lamsa, *New Testament in an Improved Version* bazată pe traducerea nouă a Arhiepiscopului Newcomb, *New Testament*, scrisă de Charles Williams, *Holy Bible*, de Monsignor Ronald A. Knox, *New Testament*, de F. A. Spencer, editată Callan-McHugh, Spanish

Moderna Version. De asemenea, *Englishmen's Greek New Testament* cu o traducere interlineară literal, care, spre deosebire de *Emphatic Diaglott*, are, în locul expresiei *kat' oikous*, la Faptele 20:20, traducerea interlineară „din casă în casă”, la fel ca și *A New Translation of the Bible*, de James Moffatt, D.D., *Catholic Confraternity Translation of the New Testament*, *New Testament in the Westminster Version*, de Cuthbert Latty, Jesuit și *Riverside New Testament*, de William G. Ballantine.

De observat aici este referința la serviciul lui Pavel, făcut de A. E. Bailey, în *Daily Life in Bible Times*: „Practica generală a lui Pavel a fost să lucreze în îndeletnicirea sa de la răsăritul soarelui până la 11 a.m., [...] apoi de la 11 a.m. la 4 p.m. să propovăduiască în sală, [...] și în final să umble din casă în casă, care dura de la 4 p.m. până târziu în noapte.”

Se va încumeta cineva să-i contrazică pe toți acești gramaticieni greci, pe acești traducători ai Bibliei și pe acești istorici, să susțină că nu au fost obiectivi pentru că ei înșiși săvârșeau lucrarea din casă în casă? E greu de crezut! Apoi, nimeni nu poate susține cu adevărat că interpretarea *New World Translation* a Faptelor 20:20, este aceasta din cauza faptului că martorii lui Iehova au luat parte la lucrarea săvârșită din casă în casă. Cu toate acestea, dacă mai există cineva care dorește să facă excepție în cazul expresiei, atunci ei trebuie să privească a doua traducere care este oferită la nota de subsol a Faptelor 20:20, care spune, „sau, în casele lor”.

Feriți-vă de lăcomie!

LĂCOMIE – cuvântul însuși are un sunet neplăcut. Totuși, pentru că este un viciu atât de mult întâlnit, cele mai multe persoane nu îl iau în serios. Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate acestea, vorbește împotriva lui, cu cele mai puternice argumente:

„Ce! Știți voi că persoanele nedrepte regatul lui Dumnezeu nu îl vor moșteni? Nu vă lăsați înșelați. Nici idolatrii, nici adulterii, nici oamenii ținuți pentru scopuri nefirești, nici bărbații care stau cu bărbați, [...] nici oamenii lacomi, [...] regatul lui Dumnezeu nu-l vor moșteni.” „Fie ca adulterul și necurătenia de orice fel, sau lăcomia printre voi să nu fie, așa cum se cuvine oamenilor sfinți.” „Nici un adulter, sau persoană necurăată, sau lacomă – ceea ce înseamnă a fi un idolatru – nu are nici un fel de moștenire în regatul lui Cristos și al lui Dumnezeu.” – 1Cor. 6:9, 10; Efes. 5:3-5.

De ce asociază Scripturile lăcomia cu astfel de păcate mari precum adulterul, fornația și idolatria? Din cauza seriozității ei. Este o formă extremă a egoismului. Este o dorință intensă și pasionată, sau tânjirea fie spre a câștiga mai mult decât trebuie, sau decât se cuvine, sau de a câștiga ceea ce aparține de drept altei

persoane. Este idolatrie, pentru că ceea ce cineva dorește cu lăcomie, pe acela îl preaslăvește.

Contrar opiniei multora, lăcomia nu este limitată la iubirea pentru bani. Lăcomia se manifestă, de asemenea, prin pofta exagerată a unui anumit tip de mâncare și băutură, onoarei și faimei, puterii și sexului.

IUBIREA PENTRU BANI

Poate că cea mai întâlnită formă a lăcomiei este iubirea pentru bani, sau dorința de posesiuni materiale, egoismul câștigă. Îi determină pe oameni să îi asuprească pe ceilalți, la fel cum face și bișnițarul cerând rate de dobândă exorbitante; îi determină pe oameni să mintă, să fure și chiar, uneori, săucidă. Ochii persoanei lacome nu se mulțumesc numai cu bogății. (Ecl. 4:8) Multe persoane au permis lăcomiei săucidă originile adevărului sădite în ei: „Însă temerile acestui sistem de lucruri și puterea înșelătoare a bogăției și dorințele pentru restul lucrurilor, provoacă incursiuni și sufocă lumea, devenind neroditoare.” – Marc. 4:19.

Corespunzător, psalmistul poruncește: „Nu vă încredeți în înșelăciuni și nici încrezuți să fiți în furt. Dacă modul de viață va prospera, nu vă bazați pe el.” Apropo, cuvintele preventivoare ale lui Pavel sunt: „Cei care sunt determinați să se îmbogățească, cad în ispită și în capcană și cad pradă multor dorințe fără de înțeles și dureroase care duc oamenii la distrugere și pieire. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tuturor lucrurilor nelegiuite și pentru a tinde spre această iubire unii s-au îndepărtat de credință și s-au lăsat străpunși de multe dureri. Pe de cealaltă parte, tu, ființă a lui Dumnezeu, îndepărtează-te de acestea.” Da, adu-ți aminte că astfel „de lucruri valoroase nu îți vor fi de folos în ziua mâniei,” mânia Armagedonului lui Iehova. – Ps. 62:10; 1Tim. 6:9-11; Prov. 11:4.

Printre exemplele de avertizare, conținute de Scripturi în legătură cu sfârșitul tragic al celor lacomi pentru bani, se află Achan, Gehazi și Iuda. Achan și-a dezvăluit lăcomia jefuind orașul Jericho, încălcând porunca exactă a lui Iehova, lucru pentru care a fost bătut cu pietre până la moarte. Gehazi, slujitorul Elisei, a vrut să profite de pe urma vindecării generalului Sirian Naaman de către stăpânul lui, pentru care Dumnezeu l-a pedepsit pe Gehazi cu lepră. Și Iuda, după ce și-a vândut stăpânul pentru treizeci de arginți, s-a spânzurat. – Ios. 7:1-26; 2Reg. 5:20-27; Mat. 27:5.

MÂNCARE ȘI BĂUTURĂ

Apoi există lăcomia care se manifestă printr-o poftă pentru mâncare și băutură exagerată. Cel care are această tendință, are lipsă de iubire atât pentru el cât și pentru seamănu-lui și poate foarte ușor deveni un mîncău sau un bețiv. Noi suntem în mod înțelept sfătuiți: „Nu te afla printre cei care mult vin beau, printre mîncătorii lacomi de carne. Căci un bețiv și un mîncău la sărăcie vor ajunge, iar amețeala cu zdrențe pe aceia îi va îmbrăca.” „De asemenea, nu te îmbrăca cu vin, în care desfrâul sălășluiește, ci continuă să te umpli de spirit.” – Prov. 23:20, 21; Efes. 5:18.

Cei puși în poziții cu responsabilitate sunt, în mod particular, avertizați împotriva acestui fel de lăcomie, căci intervine în îndeplinirea adecvată a sarcinilor acestora: „Nu este pentru regi, O, Lemuel, nu este pentru regi să bea vin sau pentru sus puși să spună: „Unde este băutura intoxicantă?” pentru ca voi să nu beți și să uitați ceea ce s-a poruncit și să nedreptățiți pe fiii nenorociți.” „Fericit ești tu, O, pământule, când regele tău din viță nobilă se trage și prințesele tale mănâncă la timpul potrivit pentru măreție, nu numai pentru a bea” în destrăbălare. – Prov. 31:4, 5; Ecl. 10:17.

O astfel de lăcomie are tendința de a transforma pe cineva într-o persoană grosolană, fără grijă în privința comportamentului și privilegiilor de a-L sluji pe Dumnezeu. Esau a fost o astfel de persoană lacomă. Când venea acasă de la vânătoare, flămând, a fost atât de pofticios pe farfuria de linte, pregătită de fratele lui, încât și-a vândut, fără a clipi, ceea ce era al lui din naștere. „Ca nu cumva să fie vreun fornicator sau vreunul care nu apreciază lucrurile sacre, ca Esau, care și-a dat drepturile de întâi născut pe o mâncare.” – Evr. 12:16.

ONOARE ȘI FAIMĂ

Spre deosebire de bogățiile materiale, mâncarea și băutura, nu este nimic în neregulă cu dorința de a avea onoare și un nume bun. Lăcomia apare numai când acestea dorite în mod excesiv sau cu prețul altuia. De-a lungul cărții Proverbelor, calea înțelepciunii este recomandată drept calea ce conduce spre glorie și onoare. Cel mândru, totuși, nu poate avea niciodată suficientă onoare. El este pregătit să îi jefuiască pe alții, chiar și pe Dumnezeu pentru ca ei onoare să aibă. „Nu este bine să mănânci prea multă miere; și oamenii care gloria lor o caută, mai este ea glorie?” „Fie ca un străin și nu gura ta să te laude; fie ca un străin și nu buzele tale să facă asta.” La un anumit moment, a fost necesar ca Isus să îi mustre pe doi dintre apostolii Lui, pentru că au tânjit la pozițiile înalte ale regatului. O astfel de cerință a dat dovadă de lăcomie pentru onoare. – Prov. 25:27; 27:2; Marcu 10:40-45.

Lăcomia pentru onoare determină pe cineva să se laude și poate duce la gelozie, ceartă și confuzie. În loc să ne căutăm noi înșine onoarea, noi ar trebui „să conducem arătând onoare unul față de altul.” Da, noi nu trebuie „să facem nimic din dorință de ceartă sau din egoism, ci cu umilința minții, gândindu-ne că ceilalți sunt mai presus de noi, fiind de pază, nu numai din interes propriu, pentru problemelor noastre, ci și din interes propriu pentru ale altora.” Astfel, „să nu fim egoiști, să nu stărnim competiția între noi, să nu ne invidiem.” – Rom. 12:10; Filip. 2:3, 4; Gal. 5:26.

Haman a fost unul dintre cei lacomi pentru onoare și a insistat ca toți să îngenuncheze în fața lui. Ce sfârșit tragic a avut! Liderii religioși din zilele lui Isus, la fel ca și câțiva dintre urmașii lor, au fost, de asemenea, lacomi pentru onoare. Din cauza acestei atitudini mintale ei au cules dezaprobarea lui Iehova și în cele din urmă au pierit. – Est. 6:6; 7:10; Luca 16:15.

PUTEREA

Mândria îi determină pe unii să tânjească după onoare și faimă; pe alții îi determină să fie lacomi pentru putere. Oamenilor mari de afaceri le place să construiască organizații mari datorită simțului puterii pe care acelea le oferă. Altora le place să strângă bani și alte forme ale bogăției datorită sentimentului de putere care reiese din aceste acțiuni. Mulți politicieni, mai ales dictatorii, sunt lacomi de putere. Lor le place ca celelalte persoane să tremure în fața lor. Psalmistul s-a rugat la Dumnezeu pentru ca El să ia atitudine în privința acestora, „pentru ca omul muritor de pe pământ să nu mai facă oamenii să tremure.” La momentul ales de Iehova Dumnezeu, acești lacomi de putere vor pieri: „Eu pe cel ticălos l-am văzut, răspândindu-se asemenea unui copac frumos în pământ nativ. Și totuși el a pierit și nu a mai fost și eu am continuat să îl caut și nu l-am mai găsit.” – Ps. 10:18; 37:35, 36.

Câteodată, în congregația Creștină, există cineva care dorește să avanseze, nu numai pentru onoarea lui Iehova Dumnezeu și pentru binele fraților lui, ci din cauza simțului puterii pe care îl dobândește. În cercul familiei, această dorință de putere se poate arăta sub forma soției care dorește să domine. Regele Uziah, geniul militar, devenise lacom de putere. Nemaifiind mulțumit cu privilegiile regale, el a crezut că îi poate lua sub conducerea sa pe cei ce aparțineau tribului preoților. Pentru îngâmfarea lui, el a fost lovit de lepră. Și cel mai evident exemplu al lăcomiei de putere nu este nimeni altcineva decât însuși Satan. Conduce sau nimicește este motto-ul lui, iar Iehova se va asigura că Satan va sfârși prin a fi nimic. – 2Cron. 26:16-21; Rev. 20:1-3, 10.

LIPSA DE PURITATE, COMPORTAMENTUL DESFRÂNAT

Și, în cele din urmă, există lăcomia asociată cu apetitul sexual. Aici, din nou, un lucru bun, bucuria iubirii matrimoniale, este înjosită, fie prin exces, fie prin acceptarea acestui privilegiu nedreptățit. Se află printre cele mai răspândite forme ale lăcomiei și este cea mai dificil de controlat. O astfel de lăcomie îi determină pe unii soți să încalce porunca ce spune că trebuie să își iubească soțiile ca pe ei înșiși. Printre alte manifestări ale acestui fel de lăcomie, se află interesul pentru cărți și imagini pornografice și privirile lacome: „Vouă vă spun, că oricine se uită la o femeie ca și cum o pasiune pentru ea ar avea, a comis deja adulter cu ea, în inima lui.” De aceea, tânărul slujitor Timotei, a fost sfătuit: „Îndepărtează-te de dorințele neînsemnate ale tinereții.” – Mat. 5:28; 2Tim. 2:22.

Fără îndoială, gândindu-se la o astfel de lăcomie, Iacov a scris: „De unde vin războaiele și de ce sunt lupte între voi? Nu au ele obârșia, mai exact, în tânjirea voastră pentru plăceri senzuale care duc la certuri între voi? Voi doriți, dar nu aveți. Voi omorâți și râvniți [și sunteți geloși], și totuși nu puteți avea. Voi vă luptați și stârniți războaie. Nu aveți pentru că nu cereți. Cereți și totuși nu primiți, căci pentru scopul greșit cereți, pentru a vă satisface râvnirile pentru plăcere senzuală.” – Iac. 4:1-3.

LEACUL

În ce constă remediul? În primul rând, trebuie, în mod sincer, să-ți accepți slăbiciunile; nu trebuie să le lauzi, nu trebuie să le tratezi cu ușurință, nu trebuie să născocеști scuze pentru ele. Străduiește-te să depășești orice tendință spre lăcomie pe care ai moștenit-o sau pe care ai preluat-o din anturajul tău. Adu-ți aminte, lucrurile mărunte la lucruri mari duc și dacă nu depunem toate eforturile, într-o zi, tendința și ispita vor fi una și aceeași și vom ajunge la mâhnire.

Astfel, a fost odată, omul de profesie iubitor de bani, care s-a folosit de practici „tăioase” de fiecare dată când a avut ocazia. El era isteț, însă, într-o zi, egoismul lui, lăcomia lui, l-au făcut să alunece, fiind excomunicat din congregația Creștină, în care se afla. Apoi, era slujitorul binevoitor, aparent matur, a cărui slăbiciune era desfrâul. Într-o zi, el și-a trădat această slăbiciune prin pozele atârinate în casa lui. Într-o zi, el a fost, de asemenea, excomunicat, din cauza repetatelor acțiuni de adulter.

Astfel, să privim spre începuturi, spre lucrurile mici și să primim în inimă avertismentele lui Isus: „Dacă mâna ta te va face vreodată să te împiedici, tai-o; este mai bine să intri în viață ciopârțit decât cu două mâini care te vor duce la Gehenna, în focul pe care nu îl poți opri.” – Marc. 9:43.

Tatăl nostru ceresc ne-a dat ajutor din plin în lupta noastră cu lăcomia din noi. Studiul personal al Cuvântului Său este de mare ajutor, la fel ca și rugăciunea pentru spiritul lui sfânt. Profită de sprijinul întins de organizația văzută a lui Dumnezeu, frecventând întâlnirile congregației și participând la ele. Cultivă frica de Iehova, căci te va ajuta să urăști ceea ce este rău. Fiind conștient și comportându-te ca atare, credința ta se va întări. Credința puternică te va ajuta să te îndepărtezi de iubirea de bani, căci te va determina să îți pui toată încrederea în Iehova Dumnezeu și nu în bogății nesigure. – Prov. 8:13; 1Tim. 6:17-19.

Mai ales, fă tot ce trebuie pentru a spori rodirea spiritului, autocontrolului. Stai treaz, fii atent la oportunitățile de a practica autocontrolul în lucrurile mărunte, în vorbirea ta, în mâncare și băutură și vei afla că practicarea autocontrolului în domenii mai dificile ale comportamentului uman va fi un lucru mult mai ușor. Aceasta este ceea ce Pavel a făcut: „Îmi supun trupul și îl conduc ca pe un sclav.” – 1Cor. 9:27.

Există și alte ajutoare, dar, în special, două dintre ele merită atenție deosebită: speranța și iubirea. Ținând aprinsă speranța triumfului dreptății și binecuvântările lumii noi a lui Dumnezeu, vei putea să evaluezi cum se cuvine lucrurile acestei lumi care par a fi atât de dorite de natura egoistă a oamenilor. (1Ioan 2:15-17) Și, mai presus de toate, iubindu-l pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea și puterea, și iubindu-l pe seamănul tău ca pe tine însuși, îți va fi de folos să practici autocontrolul necesar pentru a depăși orice tendință spre lăcomie. – Marc. 12:30, 31.

Astfel, fii înțelept. Ferește-te de lăcomie dacă vrei să trăiești.

Cel generos va fi gras, iar cel care de bună voie pe alții îi va uda, va fi și el la rândul lui udat. – Prove. 11:25.

Urmându-mi scopul în viață

Așa cum a spus Maxine Miller García

VIAȚA unui creștin este bine marcată de reperi – semne de progres în maturitate și ocazii speciale de bucurie – toate oferind o asigurare a aprobării lui Iehova. Una dintre aceste etape în viața mea a fost o reuniune specială a lui Gilead, întâlnire aranjată de către președintele Societății Turnului de Veghe, fratele nostru drag Knorr, la adunarea internațională de neuitat de la New York, în vara anului 1958. Am fost mai mulți de treizeci de absolvenți prezenți din prima clasă a lui Gilead. Cum am ajuns să fiu printre ei? Ascultați povestea mea.

Părinții mei au fost dedicați creștinătății atunci când m-am născut. Fiind conștienți de responsabilitățile date de Dumnezeu, ei s-au stabilit pentru a instrui patru copii noi care urmează să se închine Atotputernicului Dumnezeu, al cărui nume este Iehova. Au făcut o treabă temeinică, și unul câte unul, după ce am înțeles ce înseamnă, ne-am dedicat viețile noastre lui Iehova. Având în comun publicarea veștilor bune încă de la vârsta de șase ani, am fost botezat la vârsta de paisprezece ani, și îndată obiectivul pe care am început să-l urmez cu normă întregă a fost predicarea Împărăției. Cu toate acestea, în anii de liceu eu și cu sora mea ne-am făcut planuri pentru serviciul de pionierat.

OBȚINÂND EXPUNEREA CORECTĂ ASUPRA PIONIERATULUI

Ne-am întrebat cum am putea face destui bani pentru a intra în munca de pionierat, deoarece am avut părerea că atât o mașină cat și o remorcă ar fi fost necesare, în scopul îndeplinirii muncii de pionierat. În anul 1938 am fost impresionat să aflăm că drumul de a deveni pionieri nu este prin a câștiga bani. În acel an, funcționarul zonal și soția sa au vizitat congregația noastră, și, aflând de dorința noastră de a pioniera, ne-au dus în vizită la Albany, Oregon, cu ei, și ne-a ajutat să luăm măsuri pentru pionierat cu o soră care tocmai a început să slujească și a vrut pe cineva cu care să lucreze. Ea și soțul ei au avut remorca lor parcată la o fermă a unei surori mai în vârstă, și era loc și pentru noi acolo. Văzând drumul deschis, am trimis imediat aplicațiile noastre pionierești. De îndată ce am primit răspuns de la Societate, am pornit spre Albania să începem să lucrăm.

Am putea face un scop din acest lucru? Da, prin punerea ministerului pe primul loc. Niciodată nu aveau alimentele de care aveam nevoie. Am tranzacționat pentru literatură mai mult decât suficiente conserve de casă de fructe și legume. Am tranzacționat de asemenea pentru ouă și sticle de lapte, pe care le-am schimbat cu băcanul. Am fost foarte recunoscători Domnului că el ne-a arătat că Îl putem servi drept pionieri fără ca mai întâi să salvăm o mulțime de bani pe care să ne bazăm; în schimb, am învățat să ne bazăm pe El.

Am avut un timp minunat lucrând în Albania, Corvallis și satele din munți. Pană târziu în seară am ascultat o serie de discursuri de Biblii înregistrate și studii efectuate Bibliei cu ajutorul Studiului Modelului broșurii în casele mai multor persoane de bună credință. Este o mare bucurie să știu că unele dintre aceste persoane sunt acum editori credincioși, iar altele sunt predicatori non stop.

CONSOLIDATĂ PRIN ÎNCERCĂRILE CREDINȚEI

Experiențele vesele, cuplate cu teste și analize, au stimulat hotărârea noastră de a continua. În vara anului 1939, mama, fratele și sora am pionierat în la vest de Parcul Yellowstone Idaho. Am găsit mai multe persoane izolate, care au fost fericite să vină în contact cu martorii lui Iehova din nou. Iarna următoare – una severă – am fost în Logan, Utah, în cazul în care mama mea a fost un vânzător ambulant de cărți religioase în urmă cu douăzeci de ani. Nu a fost greu să pună literatura Bibliei cu oamenii lui Mormon și să-și înceapă studiile, dar aceștia nu au fost mai interesați de convertirea noastră decât în „a-l lăsa pe Dumnezeu să fie adevărat prin ascultarea Cuvântului Său.” Puțini au avut curajul de a lua atitudine față de adevăr. Un frate german în vârstă a fost o mare încurajare pentru noi. El a învățat singur adevărul prin studierea publicațiilor Societății, și, deși familia și vecinii lui s-au întors împotriva lui, el a părăsit biserica Mormonă, după patruzeci de ani de aderare. În fiecare duminică seara ne-am plimbat în sus pe dealul abrupt acoperit de zăpadă pentru a lua cina cu el, împărtășindu-i experiențele noastre de teren.

În următorii doi ani am slujit în Arizona, împreună cu aceeași soră cu care am început pionieratul. În unele zile, atunci când nu avem destui bani pentru benzină, ne plimbam peste dealurile fierbinți și în josul canioanelor uscate în jurul Globului, Arizona, transportând ale noastre convorbiri Biblice, fotografii și cărți. Rezultatele muncii noastre au fost evidențiate în rândul poporului mexican. Cu înregistrările spaniole și câteva expresii memorate în limba spaniolă, am reușit să le prezentăm mesajul. Apoi am efectuat studii utilizând cărțile atât în spaniolă cat și engleză. Imediat unii ni s-au alăturat în slujirea din casă în casă și ne-au ajutat în a vorbi limba lor.

Ne aflam încă în Globe atunci când persecuția a devenit severă. Ziarele și radioul au anunțat că un bărbat și două femei, martori ai lui Iehova, au fost arestați în Texas cu privire la false acuzații de a fi spioni naziști. În acea zi am fost ridicăți de poliție pentru interogatoriu, dar am fost curând eliberați când au văzut că nu făceam nimic rău. De atunci am fost mereu urmăriți de mafioți. Am putut lucra doar la câteva case dintr-o secțiune și apoi trebuia să conducem mai multe mile pană la o altă secțiune, în scopul de a rămâne înaintea mafioților, dar ideea de a fi prinși de către o gloată nu ne speria. Am fost preocupați numai în a fi credincioși lui Iehova indiferent de ceea ce s-a întâmplat. În această vară treizeci de noi pionieri au lucrat în orașele „problemă” din Arizona timp de șase săptămâni, în mișcare în fiecare zi sau la două zile, dormind în remorcile agățate la mașini pentru a ne putea muta dacă exista vreun necaz în timpul nopții. În locurile în care erau

mafioți sau opoziție severă ne-am făcut vizitele la miezul nopții în liniște în case, pentru a lăsa pachete de broșuri pe praguri pentru ca oamenii să citească.

Mai târziu în anul 1941, familia noastră a fost reunită în Roseburg, Oregon, pentru un timp scurt; apoi sora mea și cu mine am fost atribuiți, împreună cu alte cinci surori, ca pionieri speciali în San Leandro, California. Trăind cu un grup de această mărime, ne-a oferită o bună experiență în a ne obișnui să trăim împreună. Mai multă experiență avea să vină mai târziu.

PREGĂTIREA PENTRU LUCRAREA EXTERNĂ DE PROPOVĂDUIRE

La o întrunire în Cleveland, Ohio, în toamna anului 1942 un anunț în care noi domenii vor fi deschise de către misionari în viitorul apropiat ne-a îndreptat atenția asupra țărilor străine. Doar câteva săptămâni mai târziu au sosit invitații pentru sora mea, pentru mine și unul dintre tovarășii noștri care urmăm să fim în prima clasă misionară la Școala Gilead, care urma să înceapă pe 1 februarie 1943. Nu am cerut nimănui sfatul dacă noi ar trebui să mergem sau nu. Nu am făcut o dedicație pentru a-i servi Domnului și să facem voia lui? Da. Și ne-ar conveni să mergem oriunde în lume și să participăm la lucrările de predicare? Desigur! Am vrut să slujim Domnului acolo unde ne-a îndrumat prin intermediul organizației sale. Sănătatea noastră? Cinci ani de activitate constantă în aer liber ne-au păstrat în stare bună din punct de vedere fizic. Am fost nerăbdători să mergem.

La începutul anului școlar fratele Knorr ne-a spus că cele cinci luni la Gilead vor fi fericite, niște săptămâni de care ne vom aminti mereu, pline de muncă. Ei au fost fericiți, foarte mult chiar. Și ei erau ocupați. Uneori părea imposibil să apuci și să reții toate informațiile primite, dar am realizat că a fost dispoziția lui Iehova și am beneficiat foarte mult de ea.

La absolvire, în iunie, am primit misiunile noastre, care au fost mai întâi în Cuba și mai târziu schimbate în Mexic. Am fost încântați de perspectivă. În timp ce așteptam să plecăm în misiunile noastre am fost trimiși în Brooklyn, și eu eram foarte fericită că am fost trimiși. Acolo în Brooklyn am revenit în vizită la o femeie care a luat mai devreme trei dintre cărțile noastre. Ea nu era interesată de cărți, dar fiica ei de doisprezece era. Ea a citit cărți și a pus întrebări foarte inteligente. Reacțiile au venit repede. Când, după câteva studii, ea și fratele ei mai tânăr au devenit editori activi ai mesajului Împărăției, mama lor s-a pornit asupra lor și i-a izgonit din casă. Restul de copilăriei lor a fost petrecută în orfelinat și case ale altor persoane, dar niciodată nu au pierdut din vedere serviciul lor pentru Iehova. Amândoi sunt încă în serviciul lui Iehova, iar fata este acum în America de Sud cu soțul ei și cei patru copii, care Îl servesc pe Iehova acolo unde necesitatea pentru mărturia Împărăției este deosebit de mare.

După Convenția de la Minneapolis, Minnesota, în luna iulie, am fost trimis la San Antonio, Texas, pentru a lucra în rândul poporului vorbitor de limbă spaniolă până când vom putea merge în Mexic. Poporul mexican, acolo, în Texas, a fost foarte amabil și răbdător cu noi, încercând să învățăm limba lor. Uneori aveam și cate douăzeci și cinci de studii pe săptămână. Mulți dintre ei au început

predica în timp ce noi eram încă acolo, iar alții au început după ce am plecat. Avem o emoție specială în a-i vedea încă fideli atunci când îi vizităm sau atunci când vizitează Mexic pentru o întrunire.

SPRE MEXIC

În cele din urmă, în iunie 1946, cu vizele în mână, ne-am mutat cu atribuirea noastră în Mexic, călătorind cu mașina. Ultima parte a călătoriei a fost pe mai multe mile de teren plat, apoi de-a lungul unui deal, și înainte de a ajunge, a fost Mexico City, o metropolă cu aspect foarte modern. În câteva minute eram la sucursala mexicană a societății Turnului de Veghe, întâlnind membri ai familiei Betel, și salutându-i pe unii dintre colegii clasei noastre Gilead care au sosit cu un an înaintea noastră. Ei bine, aici suntem, și când am putea merge la muncă? Mai întâi a fost necesar să se aibă grijă de înregistrarea necesară cu guvernul, care a durat circa două săptămâni.

Între timp, ceilalți ne-au inițiat în modul mexican de viață. Totul părea ciudat la început, dar în curând a devenit natural și acum acest loc este casa noastră.

Când am ajuns aici au fost doar patru biserici în oraș; acum, cu binecuvântarea lui Iehova cu privire la activitatea tuturor slujitorilor lui aici, numărul acestora a crescut la șaptezeci de biserici în orașul Mexico. Predicarea pentru acești oameni este o plăcere, ei sunt prietenoși și politicoși și este ușor de a începe studii biblice acasă. Unii, am găsit, erau interesați doar de a avea prieteni din America de Nord, dar mulți alții sunt acum membri ai societății Lumii Noi.

Nu toate bucuriile au venit din experiența din a îi ajuta pe cei noi pentru a intra în societatea Lumii Noi. Multe bucurii se găsesc în a lucra împreună cu cei deja existenți în organizație. Ce zidire reciprocă a fost când am lucrat împreună cu cei slabi, în centrele de ajutor și i-am privit crescând puternici! Ce plăcere pentru a-i vedea pe cei pe care i-am ajutat, începând vacanța în serviciul de pionier, și apoi făcând o carieră din pionieratul regulat al Ministerului! Toate aceste lucruri m-au făcut să-mi apreciez misiunea mea ca un adevăr foarte prețios de la Domnul, pe care vreau să-l dețin pentru totdeauna.

La data de 15 iunie 1949, atunci când m-am căsătorit cu Samuel Garcia, un nativ mexican și reprezentantul legal al societății aici, am primit un partener de viață care împărtășește această dorință. Atât Sammy cât și eu am vrut să continuăm serviciul lui Iehova cu normă întreagă, și ne bucurăm că facem asta în calitate de membri ai familiei mexicane Betel, care lucrează în birou.

Fac să sune ca și cum viața ca predicator cu normă întreagă înseamnă numai bucurii și nimic altceva? Nu, aceasta nu este adevărat. Există momente de încercare și experiențe dificile de asemenea, dar bucuriile depășesc cu mult necazurile și aceste bucurii care ies în evidență atunci când mă uit înapoi la modul în care am plecat în urmărirea scopului meu în viață ca un slujitor al lui Iehova Dumnezeu. Oh, îmi amintesc cât de greu a fost să nu fim la Convenția din anul 1946, din Cleveland, deoarece a avut loc imediat după ce am sosit în Mexic; Chiar am și plâns din cauza acesta la momentul respectiv. Dar în câteva zile am început să primim scrisori și noutăți decupate de la mulți dintre cei care și-au amintit de

noi, și lacrimile noastre s-au transformat în bucurie. A fost, de asemenea, greu pentru mine când tatăl meu a murit și nu am fost acolo, iar atunci când sora mea, care era atunci în Statele Unite, a murit de cancer. Ar fi fost mai ușor să renunț și să mă duc înapoi în state să fiu cu mama, dar ea este bine și este foarte fericită că am stat cu misiunea mea, și aici am găsit cele mai bogate binecuvântări.

Cât de completă este viața celui care a făcut din serviciul lui Iehova scopul lui în viață! Punctul de cotitură este dăruirea, și toate etapele care urmează sunt bucurii care rezultă din trăind pentru acel jurământ dat Domnului. În viața mea, convențiile au fost remarcabile printre acele bucurii, în special cea din anul 1958, când atât de mulți dintre noi care am absolvit la Gilead am putut să fim împreună. Privilegiile de serviciu adăugate, sarcini noi, cei noi interesați pe care i-am ajutat, și alți martori credincioși cu care am slujit au contribuit la fericirea care m-a bucurat. Oh, binecuvântările sunt parte din cei care fac din scopul lor în viață facerea voinței lui Iehova!

● **Cei care au răspuns la „Credeți sau nu”, afirmă că, din cauza unei erori a unui călugăr, anul 1961 ar trebui să fie 1967. Ce efect are aceasta asupra anului 1914 ca și sfârșitul timpului desemnat al națiunilor? – G. B., Statele Unite ale Americii.**

Ca răspuns la o întrebare, „King Features Syndicate”, care publică „Credeți sau nu,” a avut următoarele de spus:

„Dionisie Exiguul, un academician, stareț roman al secolului 6, și un realizat matematician, este responsabil pentru faptul că aceasta este doar 1961 și nu 1967. El este autorul calendarului bazat pe era creștină [...]. Conform Bibliei, Cristos s-a născut în timpul domniei regelui Irod, care a murit în anul 4 î.Cr. Regele a ordonat masacrul din cadrul Babes-ului cu doi ani înainte, și acesta este motivul pentru care nașterea lui Cristos trebuie să fie plasată în data de 25 decembrie, anul 7 î.Cr.”

Observația de mai sus nu are absolut niciun efect asupra profeției biblice referitoare la sfârșitul desemnat națiunilor. Cum așa? În măsura în care numărul de ani de la răsturnarea regelui Zedechia până la momentul începerii îndeplinirii evenimentelor enumerate în mărtașa profeție a lui Isus – așa cum a fost ea înregistrată în Matei, capitolul 24 – este de 2,520 de ani, indiferent dacă se face schimbarea în a numără î.Cr. și d.Cr. Profeția lui Daniel a vorbit despre cele șapte timpuri, sau 2,520 de ani, și într-adevăr atâția ani au trecut de la ruina care s-a abătut asupra regatului lui Iuda până în momentul în care Împărăția lui Dumnezeu a fost stabilită în ceruri.

Pentru a ilustra, să facem o linie lungă reprezentând cei 2,520 ani. _____
_____ Acum, undeva, de-a lungul liniei datele se modifică de la î.Cr la

d.Cr. Dar, indiferent de cazul în care această schimbare este făcută, totalul tot ar fi de 2.,520 ani. Deci, dacă acest articol popular a declarat că 1961 ar trebui să fie 1967, atunci 1914 ar fi trebuit, de asemenea, să fie numit 1920. Aceasta înseamnă, de asemenea, că anul 607 î.Cr. ar fi numit anul 601. Iar din anul 601 î.Cr. până în anul 1920 d.Cr. este un total de 2,520 ani.

Anul 4 î.Cr. este dat de mulți ca un an de la moartea lui Irod deoarece aceștia numără începutul domniei sale din momentul în care Senatul Roman l-a numit, atunci când a început să domnească, care a fost cu mai mult de trei ani mai târziu, când a cucerit Ierusalimul. Numărând domnia sa de la data cea din urmă îi mai rămâne să trăiască încă un an î.Cr. sau un an d.Cr., moment în care masacrul copiilor a avut loc. – Mat. 2:16.

Această metodă de numărare se armonizează cu ora indicată în Scripturi pentru venirea lui Mesia, cum a fost prezis în profeția celor șaptezeci de săptămâni a lui Daniel 9:24-27, și cu relatarea lui Luca la Luca 3:1-3, 23, în ceea ce privește momentul în care Ioan Botezătorul și-a început slujirea, și anume, al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, care a durat din august anul 28 î.Cr la luna august anul 29 î.Cr. Botezul lui Isus „a avut loc după șase luni după ce Ioan și-a început slujirea”, în anul 29 î.Cr. Isus împlinind vârsta de treizeci de ani în acest timp, el trebuie să fi fost născut în anul 2 î.Cr. Alte scripturi stabilesc acest lucru la data de 1 octombrie, din moment ce el a murit „la mijlocul săptămânii” anilor (d.Cr. 29 la d.Cr. 36), la care face referire Daniel, sau în 1 aprilie 33 d.Cr.

TURNUL de VEGHERE

1 Septembrie 1961

Nr. 17

Cuprins:

PĂSTRAȚI-VĂ POZIȚIA	- Pag.597
ÎȚI IGNORI BINECUVÂNTĂRILE?	- Pag.604
IUBIȚI APROAPELE, NU LUMEA	- Pag.606
EVITAȚI CURSELE	- Pag.610
RELIGIA ÎN ANGLIA SECOLULUI AL XVII-LEA	- Pag.617
STÂND TREJI PRECUM SCLAVII APROBAȚI	- Pag.624
„EVITAȚI SĂ DEVENIȚI MOTIVE DE POTICNIRE”	- Pag.626
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.630

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

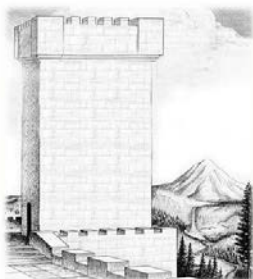
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„Vegheați atunci tot timpul, făcând rugăciuni ca să puteți reuși să scăpați de toate aceste lucruri care sunt sortite să se întâmple, și să vă apărați locul înaintea Fiului omului.” – Luca 21:36.

ACESTEA sunt cu siguranță zile de eforturi și tensiuni fără pereche, în care nimic nu pare să aibă un loc sigur. Este adevărat, istoria umană a fost dintotdeauna o însumare a condițiilor rele, a nedreptăților, a necazurilor și a războaielor, dar nu a mai existat niciodată o situație de criză atât de neconținută, izbucnind adesea în lupte aprige și vărsare de sânge, așa cum s-a întâmplat de la izbucnirea Primului Război Mondial în 1914. Aceasta a fost sporită de eforturile omenești enorme de a stabili o ordine nouă și mai bună într-o poziție solidă; totuși aceeași perioadă este marcată de tot mai multe neliniști și violență, pe lângă un val crescut de crimă și delincvență în aproape fiecare țară. A închide ochii la realități și cifre grele ar însemna să dăm dovadă de un fals optimism, spunând că istoria doar se repetă. Mai degrabă este exact așa cum a spus Isus că va fi, când a dat marea profeție despre timpul sfârșitului, că va fi „frica neamurilor, neștiind drumul de scăpare [...], în timp ce oamenii leșină de teamă și în așteptarea lucrurilor care se abat asupra pământului locuit.” – Luca 21:25, 26.

² Întrucât există motive pentru a crede că Biblia ca întreg este într-adevăr „inspirată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură,” cu tot ce a spus și a învățat Isus însuși, nu ar fi înțelept să fim foarte atenți la acele lucruri din Scriptură, care au o legătură directă cu zilele în care trăim? Va fi înțelept mai ales

când găsim că studiul nostru are o legătură directă cu o chestiune hotărâtoare de grijă personală pentru fiecare cititor al acestei reviste. De fapt, Isus a spus că i-ar implica din greu nu doar pe urmașii Săi, ci pe „toți cei care trăiesc pe fața întregului pământ.” Fără nicio excepție. – 2Tim. 3:16; Luca 21:35.

³ Care este această chestiune de preocupare personală? Priviți profetia pe care a dat-o Isus și veți vedea. După ce a vorbit amănunțit despre multe lucruri care alcătuiesc semnul compus care dă dovada sigură a „prezenței Sale și despre terminarea sistemului [actual] al lucrurilor,” El a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece sub niciun fel.” Isus știa că întoarcerea Lui va avea loc odată cu înlăturarea completă a sistemului prezent al lucrurilor. El a apreciat pe deplin amploarea întâmplărilor care urmau să aibă loc. Cu acestea în minte, El a continuat să dea înștiințarea cu cuvinte tari, care formează apogeul profetiei așa cum este însemnat la Luca, că trebuie, înainte de toate, „să fiți atenți la voi înșivă” și să „vegheați, atunci, tot timpul făcând rugăciuni ca să puteți reuși să scăpați de toate aceste lucruri care sunt sortite să se întâmple, și să vă *apărați locul* înaintea Fiului omului.” Isus știa cu siguranță că atunci când va veni „ziua” execuției finale a judecății lui Iehova în „cerul și pământul” din prezent, va fi un singur lucru care contează în ceea ce vă privește, și anume, „Vă veți dovedi a fi printre cei care au un loc de cinste și de primire înaintea Fiului omului? Nimic altceva nu va conta”. – Mat. 24:3, 35; Luca 21:34-36.

⁴ Cu atenția noastră îndreptată spre subiectul important al discuției, ne va fi de mare ajutor să ne gândim mai întâi la punctul de vedere biblic al acestei chestiuni în ceea ce îi privește pe alții în aceeași perioadă. Care este poziția lui Iehova în această zi și cum o apără El? Ce loc îi dă Iehova lui Isus Cristos? Ce se poate spune despre locul „dumnezeului acestui sistem al lucrurilor,” Satana Diavolul, și al tuturor celor aflați sub conducerea lui? Să aflăm răspunsul corect la aceste întrebări ne va ajuta să apreciem punctul de vedere corect despre ultima întrebare la care vrem să ne gândim, și-anume „Care este locul poporului lui Dumnezeu în această zi, și cum puteți voi, ca indivizi, „să vă apărați locul înaintea Fiului omului”? – 2Cor. 4:4; Luca 21:36.

POZIȚIA LUI IEHOVA

⁵ Iehova este numele personal al lui Dumnezeu adevărat. Omul nu a inventat și nu a ales acel nume, ci Dumnezeu L-a ales El însuși, și ceea ce spune despre el arată chiar poziția Lui: „Eu sunt Iehova. Acesta este numele Meu; și nu voi da nimănui slava Mea.” „Căci așa a spus Cel Înalt și Măreț, a cărui locuință este veșnică și al cărui nume este sfânt: „Eu locuiesc în înălțime și în locul sfânt.”” (Isa. 42:8; 57:15) Iehova este Dumnezeu Creatorul, dar acest lucru nu îi descrie în întregime poziția. De fapt, este imposibil pentru un om să dea o descriere potrivită; așa că ne întoarcem din nou la Cuvântul lui Dumnezeu, în care găsim multe citate care ne spun despre poziția Lui de Conducător Absolut al acestui univers, inclusiv al acestui pământ mic și al oamenilor de pe el. De exemplu, citim: „Așa a spus Iehova: „Cerurile sunt tronul Meu, iar pământul este scaunul de sub picioarele

Mele.” El este „Împăratul veșniciei, nemuritor, nevăzut, singurul Dumnezeu.” El este „Iehova oștirilor – El este Împăratul slăvit.” – Isa. 66:1; 1Tim. 1:17; Ps. 24:10.

⁶ Totuși, acest lucru nu înseamnă că poziția Lui de drept este recunoscută de toate fapturnile din cer și de pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește despre trădare și răzvrătire, izbucnite mai întâi în cer, apoi pe pământ. (Ezec. 28:13-16) Acest lucru nu a slăbit sau nu a amenințat niciodată poziția lui Iehova în realitate. Mai degrabă, trebuie să spunem că El a îngăduit acest lucru pentru o perioadă limitată strict și pentru anumite urmări înțelepte pe care le avea în vedere. Când se ajunge la limita de timp, după cum credem noi că este deja cazul, Iehova nu trebuie să își schimbe poziția, ci numai să își afirme autoritatea în termeni neîndoielnici prin împlinirea planurilor Sale. Da, Iehova are un plan concret precum și o poziție concretă, iar noi ne gândim mai bine la întrebare și mai vădită: Care sunt planul și poziția deosebite ale lui Iehova în zilele noastre, și cum le apără El?

⁷ Mai întâi, putem sublinia faptul că omul are o poziție uimitoare astăzi. nesocotindu-l pe Dumnezeu într-o mare măsură, pentru toate planurile practice, omul, plin de un sentiment de realizare în cucerirea spațiului cosmic, așa cum îi place lui să creadă, vede posibilitatea de a dobândi ceea ce el numește „poziția finală,” adică punctul de undeva din spațiul cosmic care îi va da celui care îl deține controlul, controlul total, peste tot pământul. Dar nu vă fie teamă. După cum am explicat mai devreme în această revistă, Iehova este singurul care ocupă „poziția finală” a Celui Suprem peste întreg universul, departe de poziția în care unde poate ajunge omul; iar apostolului Ioan i-a fost dată o viziune pătrunzătoare în termeni simbolici ai acestei „poziții finale” și a Celui care o ocupă. Foarte important, primul lucru pe care îl vede și îl descrie Ioan în această viziune este un tron: „Și iată! Un tron era la locul lui în cer, și este cineva așezat pe tron.” Aceasta ne impresionează profund prin faptul că stăpânirea dreaptă a lui Iehova ca Cel Mai Înalt trebuie să primească primul loc deasupra tuturor. Se poate spune și că recunoașterea acestui fapt vă va ajuta înainte de toate să „vă apărați locul” în ziua judecării decisive. – Rev. 4:2; Ps. 47:2; a se vedea *Turnul de Veghe*, 1958, pag. 660-662.

⁸ Putem afla și ceva despre cum își apăra Iehova poziția din acea viziune. Să nu facem comparații greșite. Conducătorii acestei lumi caută să își păstreze poziția mai ales prin putere, luptând cu puterea. Înțelepciunea, agerimea și diplomația, toate aceste lucruri se adaugă și ele, dar în cea mai mare parte este o chestiune de putere. Adevărat, „Iehova oștirilor” este atotputernic, dar nu trebuie să credem că își păstrează poziția doar prin tărie. Observați motivul pentru care acele „făpturi vii” simbolice „dau slavă și cinstire și mulțumire celui care stă pe tron” în închinare recunoscătoare, împreună cu cei „douăzeci și patru de oameni de vârstă înaintată,” simboluri pentru toată biserica creștină. Ei Îi spun într-un glas lui Iehova Dumnezeu: „Tu ești vrednic.” Nicio constrângere. Ei nu se tem să o spună. Nu este nimic înfricoșător în acea descriere frumoasă și măreață a Celui care stă pe tron, asemănându-l cu pietre bogate și prețioase, foarte plăcut și primitiv, stârnind uimire și admirație nesfârșite. Iehova este un Dumnezeu de perfecțiune morală, un

Dumnezeu al iubirii; iar iubirea este iubirea legătoare care unește toate creaturile lui Dumnezeu care vor trăi pentru totdeauna în universul Lui, punând pe seama Lui toată slava și cinstea cuvenite poziției Sale fără pereche de Centrul creator al tuturor lucrurilor. De asemenea, iubirea pentru Iehova, acea legătură ce nu poate fi ruptă, plăcerea de a face voia Lui prin devotament din toată inima și lipsit de egoism, este cea care vă va permite să fiți socotiți vrednici de a vă lua locul în încercarea hotărâtoare. – Rev. 4:3, 9-11.

⁹ Cu toate că poziția lui Iehova nu se schimbă niciodată, sunt multe exprimări în Biblie care vorbesc despre El asumându-și puterea împărătească într-o anumită vreme. De exemplu, acele douăzeci și patru de persoane de care tocmai am pomenit au fost auzite de Ioan, într-o viziune ulterioară, spunând: „Îți mulțumim, Iehova Dumnezeu, Atotputernicul, Cel care este și care a fost, fiindcă ai luat puterea Ta cea mare și ai început să stăpânești ca Împărat.” Ca să înțelegem aceasta cum se cuvine, trebuie să luăm în considerare poziția pe care I-o dă Iehova Fiului Său preaiubit, Isus Cristos. – Rev. 11:17; a se vedea și Ps. 93:1; 96:10; 97:1.

POZIȚIA DATĂ LUI ISUS CRISTOS

¹⁰ Ca parte a semnelui compus la care am făcut referire mai devreme, Isus a spus: „Și atunci Îl vor vedea pe Fiul omului venind într-un nor cu putere și glorie mare.” Acest lucru ar fi în împlinirea viziunii date profetului Daniel, care a văzut venind „cu norii cerurilor” un „fiu al omului,” căruia i se dă „stăpânirea și rangul și împărăția” de către Iehova, întronatul „Îmbătrânit de zile.” Așa cum a fost arătat deseori din Scripturi în aceste rânduri, acest lucru s-a împlinit în 1914 d.Cr., la terminarea „vremii alese a neamurilor,” când Cristos a început să conducă drept Împărat. Pe această cale și prin această împărăție sub Cristos, se poate spune că Iehova Își asumă puterea împărătească, și prin acest mijloc El Își va afirma autoritatea prin termeni clari. Când a fost pe pământ, Isus a spus: „Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci a însărcinat pe Fiul cu toate judecățile,” iar la scurt timp după învierea Sa, El a zis: „Mi-a fost dată Mie toată puterea în cer și pe pământ.” Dar știa că mai întâi trebuia să stea și să aștepte la dreapta Tatălui până la vremea cuvenită pentru a primi stăpânirea și împărăția înainte de a exercita acea putere și de a executa acea judecată. – Luca 21:27; Dan. 7:13, 14; Ioan 5:22; Mat. 28:18; Ps. 110:1.

¹¹ Ce loc de cinste și de responsabilitate! Nu e de mirare că Isus s-a exprimat cu atâta tărie și cu atât de multă preocupare în legătură cu nevoia de a vă „apăra locul înaintea Fiului omului” ca judecătorul și împăratul numit cum se cuvine de către Dumnezeu. De ce I s-a dat această poziție? Ascultați-i din nou pe cei din alaiul strâns la tronul lui Iehova în timp ce Îl văd pe Miel luând sulul „din mâna celui care stă pe tron.” Ioan îi aude „cântând un cântec nou, spunând: „Ești vrednic.”” Cum s-a dovedit vrednic? Fiindcă în devotament și iubire lipsite de egoism I-a făcut plăcere să facă voia Tatălui, venind pe pământ pentru a-Și da viața Sa omenească desăvârșită ca sacrificiu pentru cei purtători de păcate, devenind astfel „Mielul care a fost sacrificat.” Ca urmare, printre altele, I-a fost permis prin meritul sângelui Său vărsat să răscumpere un popor pentru Dumnezeu din

omenire, care alcătuiește „moștenitorii împreună cu Cristos,” „o împărăție și slujitori pentru Dumnezeu nostru,” și care, cu Cristos, „vor conduce ca împărați peste pământ.” – Rev. 5:6-12; Rom. 8:17; a se vedea și Isa. 53:5-12.

¹² Poarte că dacă vă gândiți la greutățile implicate în apărarea locului vostru înaintea Fiului omului, vă temeți că El poate fi oarecum dur și aspru în judecată. Nicidecum. Citiți descrierea Lui despre binecuvântările bogate și despre urmarea măreață a muncii Sale de judecată așa cum este însemnat la Ioan 5:24-29, binecuvântări ale victoriei asupra morții și ale vieții veșnice. Apoi observați temelia curată pe care Își are poziția ca judecător, când spune: „Nu pot face niciun lucru din voia Mea; așa cum aud, judec, iar judecata pe care o dau este dreaptă, deoarece caut nu voia Mea, ci voia celui care M-a trimis.” (Ioan 5:30) Nu, motivul adevărat pentru greutățile implicate este din cauza altcuiva, lui Satana, Diavolul, și a celor care sunt făcuți să acționeze sub influența și controlul lui. Să privim această parte a imaginii.

POZIȚIA DE NEINVIAT A LUI SATANA

¹³ Ce spectacol jalnic! Subiectul unui cântec de jale! Nu ar fi adevărat dacă am spune că Satana este un uzurpator, ceea ce înseamnă că cineva pune mâna pe un loc fără competență. Mai degrabă, el a trădat încrederea sacră legată de poziția lui inițială dată de Dumnezeu ca „heruvimul uns care acoperă,” adică, cel care are sub supraveghere interesele lui Iehova, precum și cele ale omului, „în Eden, grădina lui Dumnezeu.” Dar, după cum spune relatarea, acuzându-l: „Ai început să păcătuiești [...]. Inima ta s-a făcut mândră din pricina frumuseții tale.” Mai târziu, în 607 î.Cr., când Ierusalimul și regiunea lui au fost pustiite în întregime de către Nebucadnețar, regele Babilonului, când împărăția model sau la scară mică a lui Iehova a fost făcută o ruină, atunci Satana a devenit în sens deplin necontestatul „dumnezeu al acestui sistem al lucrurilor.” Atunci el a crezut că în sfârșit era pe cale să facă acea urcare disperată sus și mai sus, deasupra tuturor locurilor – dar să descrie Cuvântul lui Dumnezeu acea ambiție extrem de rea și de trufașă: „Cât despre tine, tu ai spus în inima ta: „Voi urca până în ceruri. Deasupra stelelor lui Dumnezeu îmi voi ridica tronul [...] Voi merge sus deasupra locurilor înalte ale norilor; voi fi asemănat cu Cel Mai Înalt.”” – Ezec. 28:13, 14, 16, 17; Isa. 14:13, 14; 2 Cor. 4:4.

¹⁴ Va avea Satana succes? Niciodată! Poate că se orbește așa cum face cu necredincioșii, dar în același cuvânt sigur al profeției, căderea sa crâncenă, de atât de sus la atât de jos și decăzut din loc, este de asemenea descrisă viu la Isaia 14:12, 15-20. Aceasta a început să fie împlinită în 1914, când Isus Cristos, ca Mihail la conducerea forțelor sale cerești, din partea Dumnezeului adevărat, Iehova, s-a luptat cu Satana, dragonul, zeul imitator, și cu forțele sake, și, ca urmare, „marele dragon a fost azvârlit jos, [...] jos pe pământ, iar îngerii lui au fost azvârliți jos împreună cu el,” Când înțelesul acestei viziuni le-a fost dat slujitorilor lui Dumnezeu de pe pământ, atunci cântecul de ocară, sau „zicala proverbului,” împotriva lui Satana a început să fie cântat. – Rev. 12:9; Isa. 14:4.

PROBLEMA STĂPÂNIRII ȘI A ÎNCHINĂRII

¹⁵ Cu aceste poziții respective în minte putem dobândi o imagine clară a problemei implicate în situația din ziua de azi și motivul pentru avertismentul puternic al lui Isus, dat pentru binele nostru. Ați observat că ambiția trufașă a lui Satana nu era numai să escaladeze înălțimi interzise pentru el, ci și să își înalțe tronul? Unde este un tron trebuie să fie nevoie și de o împărăție cu supuși conduși de un ocupant al tronului. Și, cu toate că poate nu este întotdeauna așa, nu există îndoială în acest caz că este implicată închinarea, ceea ce înseamnă oferirea de omagii reverențioase și de respect și de adorare. Să nu vă gândiți la acestea ca fiind limitate la cel care merge la un loc de închinare sau prin vreo formă de slujbă sau manifestare religioasă. Dacă cineva oferă o slujire supusă cuiva sau unei organizații, indiferent dacă de bunăvoie sau sub constrângere, privind la cei care au o poziție de conducere sau de competență superioare, atunci despre acela se poate spune biblic că este un închinător.

¹⁶ Fără să ne oprim chiar acum pentru a discuta despre amănuntele numeroase, nimic nu este mai evident decât problema stăpânirii și a închinării așa cum este scris în Apocalipsă, capitolele treisprezece până la cincisprezece. Observați, mai întâi, că toți cei de pe pământ sunt făcuți să se închine dragonului Satana, sau „fiara”, reprezentând întreaga organizație văzută și conducătoare a lui Satana. Este politica recunoscută a acestei „fiare” să Îl hulească pe Dumnezeu, „numele și locuința Lui.” A huli înseamnă a se exprima printr-un limbaj dezgustător de pângăritor și lipsit de respect față de Dumnezeu și de lucrurile sfinte. Hulirea este opusul închinării. (Rev. 13:4-6) Observați, apoi, „imaginea fiarei,” reprezentând strădania supremă a omului de a apăra sistemul actual al lucrurilor în locul lui, așa cum se vede la Națiunile Unite (pe vremuri Liga Națiunilor). Și această organizație are aceeași politică de a cere închinare întărită, „îi silește pe toți oamenii,” făcând existența aproape imposibilă cu excepția cazului în care se identifică public ca susținători și închinători ai organizației lui Satana. – Rev. 13:15-17.

¹⁷ Apoi, în opoziție puternică, la Revelația 14:1-5, este descrisă organizația lui Iehova, cu Cristos, Împăratul întronat, în poziția de „Mielul care stă pe Muntele Sion,” cetatea lui Dumnezeu, iar cu El, biserica adevărată, identificată public drept închinători ai lui Iehova, „numele Tatălui Său scris pe frunțile lor.” „Niciun neadevăr [sau hulire] nu s-a găsit în gurile lor.” Apoi urmează „veștile bune,” care fac parte din „evanghelia Împărăției” care este vestită acum pretutindeni de către martorii lui Iehova, anunțând calea cea dreaptă, pe care toți trebuie să o urmeze dacă vor să își apere locul: „Temeți-vă de Dumnezeu și preamăriți-L, căci a sosit ora judecării Sale, așa că închinați-vă celui care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele de apă.” Imediat după aceasta este anunțată judecata, menționată de două ori pentru a accentua venirea ei pentru cei care se închină „fiarei și chipului ei,” locuitorii Babilonului căzut, orașul sau organizația lui Satana. Nu există niciun loc de cinste sau de primire pentru ei! În schimb ei strigă la propriile lor organizații zdruncinate: „Cădeți asupra noastră și ascundeți-ne de fața celui așezat pe tron și

de mânia Mielului, căci marea zi a urgiei lor a sosit, și cine poate să se apere?” – Rev. 14:6-12; 6:16, 17.

¹⁸ Ca priveliște de final, citiți cuvintele acelui cântec măreț cântat de cei care „ies învingători față de fiară și chipul ei,” spunând: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Iehova Dumnezeu, Atotputernicule. Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împăratul veșniciei. Cine nu se va teme într-adevăr de Tine, Iehova, și cine nu va slăvi numele Tău, [de ce?] pentru că doar Tu ești bunătatea iubitoare? Căci toate neamurile vor veni să se închine înaintea Ta, căci legile Tale drepte s-au împlinit.” Iehova este într-adevăr vrednic să aibă stăpânirea și să primească închinarea. – Rev. 15:2-4.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce fel sunt condițiile din prezent unice, și cum le-a descris Isus?
2. Ce importanță are Cuvântul lui Dumnezeu în zilele noastre?
- 3.(a) Care este punctul culminant al acestei generații? (b) În ce fel ne-a avertizat Isus în această privință?
4. Referitor la subiectul despre poziție, ce întrebări apar?
5. În ce fel Cuvântul și numele lui Dumnezeu ne ajută să-i apreciem poziția?
6. A fost vreodată poziția lui Iehova amenințată de rebeliune?
- 7.(a) De ce oamenii nu vor câștiga niciodată poziția de control final? (b) Ce viziune i-a fost dată lui Ioan cu privire la acest lucru?
8. Pe ce bază și-a menținut Iehova poziția, și care este comparația falsă care trebuie evitată?
9. Oare Biblia vorbește de Dumnezeu asumându-i putere împărătească, și cum poate „numai aceasta, să fie înțeleasă?
10. În ce fel ne ajută Scripturile în definirea poziției lui Cristos din prezent?
11. Pe ce bază este Isus considerat vrednic de o astfel de poziție excelentă?
- 12.(a) Avem motive să ne temem de faptul că Fiul omului ar putea fi un judecător aspru? (b) Cine altcineva trebuie să fie luat în considerare la această întrebare?
13. Cum și de ce Satan și-a pierdut poziția sa inițială, conducând spre o astfel de ambiție malițioasă?
- 14.(a) Ce fel de înjosire îi este prezisă lui Satan? (b) Cum și când se va îndeplini?
- 15.(a) Ce problemă s-a creat din cauza ambiției lui Satan? (b) Cum poate fi definită biblic închinarea?
16. Care au fost politicile lui Satan și organizațiile aflate sub controlul său?
- 17.(a) Cum se află în contrast organizația lui Iehova? (b) Care este importul de mesaje din Revelația de la 14:6 la 14:12?
18. De ce merită Iehova să i se atribuie rolul de conducere și de închinare?

Îți ignori binecuvântările?

FACI tu parte dintre cei care cred că lumea este mizeră, fără surprize sau înțeles și că ai fi mai bine mort decât în viață? Poate nu e lumea de vină, ci poate tu. Este incredibil ce mare diferență poate face o perspectivă îmbunătățită în privința a ceea ce vezi!

De exemplu, într-o zi înnorată, o soție a arunca o privire pe fereastra de la bucătărie. Cerul era gri, priveliștea era întunecată și neinteresantă. Ea s-a întors la munca ei, sperând că vremea de afară se va însenina. Chiar atunci a apărut un ștergător de geamuri. Curând, el și-a început munca la geamurile din bucătărie, ștergându-le de praful și fumul acumulate. Când femeia s-a întors și a privit pe ferestrele proaspăt spălate, spre uimirea ei, lucrurile păreau să fie mai puțin întunecate. Ea putea vedea culorile deschise ale florilor, iarba moale și verde, copiii care se jucau, copacii și dealurile de departe – toate acestea au determinat-o să aibă o mai mare apreciere pentru frumusețea care o înconjură. Ea a realizat că lumea de afară nu s-a schimbat cu nimic. Numai geamurile ei au fost spălate, iar ea a putut să vadă mai bine frumusețea care a fost prezentă tot timpul.

Poate că noi toți avem nevoie de spălarea geamurilor minții, din când în când, pentru a vedea mai puțin murdăria lucrurilor și mai mult binecuvântările, care ale noastre sunt pentru a ne bucura de ele.

„Eu nu merg niciodată nicăieri,” se plângea o soție. „Eu nu văd niciodată nimic. Sunt închisă în acest apartament și aici este unde stau.” Nemulțumirea ei pare justificată, dar se merită oare să i se permită atitudinii să devină dezagreabilă? A avea un loc unde să stai este deja o rară binecuvântare în sine. Mulți oameni din lume ar da orice pentru a avea un apartament unde să locuiască. Privilegiul de a vedea lucruri este, de asemenea, o rară binecuvântare. Pune-te în locul lui Ernest Ek. Timp de patruzeci de ani el a văzut numai întunericul, vagi umbre pe timpul zilei și numai întuneric pe timpul nopții. El era orb. Cu toate acestea, el a trăit cu speranța și a descoperit că viața merită trăită. Într-o zi, Ek a avut o operație. I-a fost redată vederea. Cuvintele sunt de prisos pentru el să descrie ce binecuvântare este vederea! Poate că a sta într-un apartament nu face ca viața să fie cea mai bună, dar poate, cu un pic de spălare a geamurilor minții tu poți învăța să apreciezi binecuvântările din casă, ca de exemplu, copiii tăi, mobila ta, o carte bună, Biblia. Există multe lucruri în casă care pot adăuga frumusețe vieții.

Ai vreun handicap sau ești ținut la pat? Nefericirea ta poate fi o piedică îngrozitoare dacă îi vei permite să-ți întunece geamurile minții și nu le permiți altor binecuvântări să strălucească. Doar pentru că nu ai un trup complet sănătos, trebuie viața să se oprească? Prostii! Sunt mii de oameni ca tine care au vieți active și fericite. Ceea ce trebuie să faci este să îți cureți geamurile minții pentru a te putea uita afară, pentru a te putea bucura de celelalte bucurii pe care viața ți le poate oferi. Folosește-te de orice parte a trupului sănătoasă în așa fel încât să îi ajuți pe ceilalți și curând vei afla că aceste fapte fac viața demnă de trăit. Lucrurile

pe care le săvârșim numai pentru a satisface dorințele noastre personale par a-și pierde din valoare foarte repede, însă există o mai profundă și mai dăinuitoare satisfacție în mulțumirea nevoilor altora. Creștinii închiși în sine își găsesc bucuria în scrierea scrisorilor sau în folosirea telefonului pentru a le transmite altora speranța vieții, bazată pe Biblie. Este darul făcut celorlalți cel care ne menține interesul în viață și ne face să privim spre ziua de mâine. Secretul fericirii constă în dăruire. Nu neglija această binecuvântare. – Faptele 20:35.

Poate ai un soț care este alcoolic, sau o soție care irosește banii câștigați din greu la jocurile de noroc. Nici una dintre aceste situații nu duc spre o viață fericită. Dar ce sens are să le permiți acestor lucruri să îți murdărească geamurile minții tale cu ură aspră și cu scârbă pentru viață? Poate nu este chiar o plăcere să ai un soț alcoolic în casă, însă există multe alte lucruri care aduc plăcere. Concentrează-te asupra copiilor, asupra înfrumusețării și rededorării interiorului casei tale, asupra devenirii unei bune bucătărese sau croitoreasă și vei fi surprinsă cât de luminoasă va fi viața, chiar și cu problemele traiului.

Ești șomer, sau ai două slujbe și nici un pic de timp pentru tine? Ambele situații fac oamenii să se simtă nenorociți.

A nu avea un loc de muncă, cu siguranță, nu este plăcut, însă nu înseamnă că totul este pierdut. Uită-te la partea bună; de obicei există una. Faptul că ești șomer îți-ar putea permite să petreci mai mult timp cu familia, să recuperezi anumite studii și să faci reparații în casă. Bărbații care au fost șomeri pentru o perioadă mai îndelungată, devin mai înverșunați, de fapt, atât de înverșunați încât atunci când aplică pentru un post ei sunt prost dispuși ceea ce împiedică angajarea lor. Ferește-te de o dispoziție proastă, fiind conștient de binecuvântările tale.

Oamenii care ar dori să aibă un pic de timp pentru ei sunt prea ocupați, de obicei, să facă bani. Materialismul i-a prins într-un vârtej. Ei sunt nemulțumiți pentru că se concentrează asupra lucrurilor pe care nu le au în loc să aprecieze lucrurile pe care le au. Aici este un mic sfat, bun și plin de inspirație, care le poate aduce fericire dacă îl vor urma: „Modul tău de viață să fie departe de iubirea de bani, mulțumindu-te cu lucrurile prezente.” „A fi sigur, este un mijloc de mare câștig, acest evlavios devotament alături de îndeținere.” (Evr. 13:5; 1Tim. 6:6) Secretul, astfel, este de a cultiva aprecierea pentru lucrurile pe care le ai și să te bucuri de ele, în loc să tânjești mereu spre ceva nou și diferit. Fii mai puțin pofticios, nu atât de ambițios, mai puțin plângăreț, iar ferestrele minții tale se vor deschide pentru ca tu să ai mai multă apreciere pentru binecuvântările din jurul tău.

În general, cei care caută frumusețea o găsesc, cei care ascultă adevărul îl aud și se bucură de puterea eliberării, cei care iubesc sunt cei care la rândul lor sunt iubiți, cei care prețuiesc viața sunt cei care se bucură de ea. Păstrează curate geamurile minții tale pentru a aprecia acest fapt: „Binecuvântarea lui Iehova—aceea aduce bogăția, iar El durere odată cu ea nu vine.” Fie ca binecuvântările lui Dumnezeu să nu-și iasă din vedere, căci ele fac viața demnă de trăit. – Prov. 10:22.

IUBIȚI APROAPELE, nu lumea

ERA mijlocul iernii, iar șoferul începea să fie descurajat. De ceva timp, el a apelat în van pentru ajutor la șoferii care treceau. În cele din urmă, un șofer de camion a oprit și văzând starea proastă a șoferului, a jucat rolul de bun samaritean. Însă, fapta bună îl roade pe interior pe șoferul aflat la nevoie. De ce? Pentru că, la fel cum el a spus: „Doamne! Dintre toți cei care au trecut pe lângă, singurul care a oprit și care și-a oferit ajutorul a fost unul dintre membrii Turnului de Veghere!” cu alte cuvinte, unul dintre martorii lui Iehova. Camionul avea pe ea numele Turnului de Veghere și era condus de unul dintre membrii din Brooklyn al acelei Societăți.

Acești oameni au contribuit la o reputație demnă de invidiat, datorită bunelor lor maniere Creștine. Profesorul Bruno Bettelheim, în cartea sa, recent publicată, *The Informed Heart* (1960), vorbind despre experiențele lui din lagărul de concentrare din Germania, îi descrie pe martori ca pe niște „tovarăși exemplari, [...] singurul grup de prizonieri care nu au abuzat sau maltratat nici unul dintre ceilalți prizonieri.”

De ce simt unii antipatie față de Martori, în timp ce alții au cuvinte atât de frumoase la adresa lor? De ce această diferență de opinii? Din cauza eșecului unora în a face deosebirea, asemenea Martorilor, dintre iubire pentru lume și iubire pentru seamăn. Cuvântul lui Dumnezeu declară limpede că Creștinii nu trebuie să iubească lumea și la fel de clar că Creștinii trebuie să își iubească semenii.

Astfel, pe o latură, ni se poruncește: „Nu iubiți lumea.” Iar noi suntem avertizați: „Nu știți voi că prietenia cu lumea înseamnă dușmănie cu Dumnezeu? Oricine, astfel, un prieten al lumii dorește să fie dușman al lui Dumnezeu se declară.” Mai mult, Isus a spus că El, urmașii Lui și regatul Lui nu fac parte din această lume și că el nu s-a rugat lui Dumnezeu pentru lume. – I Ioan 2:15; Iac. 4:4; Ioan 17:9, 16; 18:36.

Și pe de cealaltă parte Creștinilor li se cere să își „iubească semenii ca pe ei înșiși” și să „înfăptuiască ceea ce este bine pentru toți.” Cum pot Creștinii să își iubească semenii și cu toate acestea să nu iubească lumea, care se poate spune că este alcătuită din semenii lor? Prin faptul că ei fac deosebire între „o lume”, „o rânduire”, organizație sau aranjament și indivizii care alcătuiesc acel sistem. – Luca 10:27; Gal. 6:10.

Pentru a ilustra: În Statele Unite există două partide politice principale, Republican și Democrat. Un republican bun și loial nu va face contribuții pentru campania partidului democrat, nici nu va vota pentru democrați și nici nu îi va ajuta pe democrați în campania lor împotriva republicanilor. Iar dacă democrații vor fi la putere el nu va colabora cu ceilalți democrați numai pentru a câștiga favoruri politice. Nu, el nu va face nici unul dintre aceste lucruri, din loialitate pentru partidul lui. Dar asta nu înseamnă că nu își va plăti taxele numai pentru că oficiul de plată a taxelor este condus de către democrați. Acest lucru nu înseamnă

că dacă el are un vecin care este democrat, el nu îl va ajuta în cazul în care casa lui va lua foc, numai pentru că este un democrat, sau că nu va face afaceri cu el, nu va cumpăra sau nu îi va vinde marfă. Bineînțeles că nu! Astfel, el face deosebirea dintre rânduirea partidului politic democrat și indivizii care alcătuiesc acel partid, care se întâmplă să fie vecinii lui.

ISUS STABILEȘTE TIPARUL

Isus a făcut o clară deosebire între cele două, pe timpul slujirii Lui. În momentul în care Satan i-a oferit lumea lui, cu alte cuvinte, toate regatele, dacă va îngenunchea și îl va preamări pe Satan, „Isus i-a spus: „Pleacă Satan! Căci este scris, „Este Iehova, Dumnezeul tău, pe care tu să-L slăvești trebuie Lui și numai Lui slujire sacră să Îi oferi.” El a realizat, precum a spus apostolul Pavel mai târziu, că Satan este „dumnezeul acestei rânduiri”, și s-a asigurat că Satan nu va pune stăpânire asupra Lui. – Mat. 4:10; 2Cor. 4:4; Ioan 14:30.

Însă, ceea ce a determinat ca această lume să fie rânduirea lui Satan, nu a fost numai stăpânirea lui Satan, ci și faptul că elementele care au condus-o au fost controlate de Satan, au înfăptuit poruncile lui. Și care au fost elementele stăpânitoare? Politicile, comercializarea și religia falsă. Isus s-a îndepărtat de toate trei. El nu s-a amestecat în politica de atunci. El a refuzat să înmâneze oamenii lui guvernului roman, referindu-se la reprezentantul lui, Herod Antipas cu numele de „vulpe”. El nu a colaborat cu Cezar, ci numai a plătit „Cezarului ce este al Cezarului, însă lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” El nu le-a permis nici măcar oamenilor Lui să Îl proclame regele lor, căci noi putem citi că „Isus văzând că ei erau pe punctul de a-L prinde și de a-L face rege, s-a retras din nou în munți, singur.” – Luca 13:32; 20:25; Ioan 6:15.

Isus nu s-a amestecat nici în mercantilism, în strângerea bogăției. El i-a sfătuit pe urmașii Lui să adune comori în ceruri, nu pe pământ și să își ofere serviciile de bună voie, din moment ce El le-a oferit adevărul fără niciun cost. De fapt, El s-a gândit atât de puțin la lucrurile materiale încât El „nu avea unde să pună capul jos.” – Luca 9:58.

Fiind departe de a se alătura elementelor religioase ale rânduirii lui Satan, el i-a criticat aspru pe reprezentanții ei. „Vai de voi, scribi și Farisei, prefăcuți!” „Voi din tatăl vostru Diavolul vă trageți.” El nu a fost, de asemenea, de acord cu practicile interconfesionale, căci, așa cum El a explicat, „nimeni nu pune un petec de postav la o haină veche [...] Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi.” În mod evident, Isus nu a iubit lumea din zilele Lui, rânduirea lui Satan, care consta din politică, mercantilism și religii false. – Mat. 23:29; Ioan 8:44; Mat. 9:16, 17.

Dar cât de mult și-a iubit El semenii umani! „Văzând mulțimile, El a simțit dragoste pentru ele, căci ele erau jupuite și lovite [de lumea lui Satan] precum oile fără păstor.” El le-a spus: „Veniți la Mine, toți voi cei trudiți și împovărați, iar Eu odihną vă voi da. Primiți jugul Meu asupra voastră și discipoli ai Mei fiți, căci Eu blând și smerit cu inima sunt, iar voi odihną pentru sufletele voastre veți găsi. Căci jugul Meu este blând și povara Mea este ușoară.” – Mat. 9:36; 11:28-30.

În primul rând, El le-a arătat semenilor iubire, propovăduindu-le adevărul despre Tatăl Lui și vestea bună a regatului Tatălui Său. Timp de trei ani, El a străbătut Palestina pe jos – Galileea, Iudeea și Perea – propovăduind și predicând în sinagogi, în templul din Ierusalim, în casele oamenilor, la poalele munților și pe malul mării. Și pentru a adăuga greutate mesajului, El a înfăptuit tot felul de miracole: vindecarea bolnavilor, hrănirea mulțimii și chiar învierea din morți. Și cea mai mare demonstrație făcută de El a fost renunțarea la viața lui pentru viața lumii. A iubit Isus lumea sau rânduirea ticăloasă de astăzi? Nu! Și-a iubit El semenii? Cu siguranță că da!

SĂ IUBIM LUMEA? – NU!

Lumea nu s-a schimbat față de zilele lui Isus, deși pentru mulți cititori ai acestor rânduri, Creștinătatea a luat locul Iudaismului din acele timpuri. Satan este încă dumnezeul acestei lumi; elementele stăpânitoare sunt încă politica, mercantilismul și religia falsă. Numai faptul că o mare parte din această lume se numește Creștinătate asta nu înseamnă că și este Creștină. Cum poate fi ea Creștină dacă nu recunoaște legile și principiile lui Dumnezeu, vrerea și regatul Lui? Isus a spus: „Cel care nu este de partea Mea, este împotriva Mea, iar cel care nu adună cu Mine, răspândește.” – Mat. 12:30.

Cum poate un Creștin face parte dintr-un oraș, stat sau guvern național când politica lor fumegă de corupție? Abia trece o zi fără ca ea să nu fie scoasă la iveală; un exemplu bine documentat este „Dirty Money in Boston” care a apărut în revista *Atlantic* în martie, anul 1961. Într-un oraș, mândru de religiozitatea lui, indiferența față de corupție atinsese un nou nivel. În mod sigur niciunul dintre acești onești Creștini nu ar fi putut avea ceva de-a face cu astfel de politicieni corupți. „Prietenia rea strică obiceiurile bune.” – 1Cor. 15:33.

Ce este Creștinesc în mercantilismul grosolan și ilicit de astăzi? Recent, oficialii unei corporații de primă importanță a Statelor Unite au fost închiși din cauza înșelării Guvernului și altora cu milioane de dolari. Afacerile mari nu se dau înapoi de la nimic pentru a scoate profit: corup tineretul cu distracție pornografică și violență; corup politicienii cu mite, direct sau indirect; corup bărbatul de familie cu închirierea prostituatelor. Bine avertizează apostolul: „Căci iubirea de bani este o rădăcină a tuturor lucrurilor nelegiuite și pentru a tinde spre această iubire unii s-au îndepărtat de credință și s-au lăsat străpuși de multe dureri.” – 1Tim. 6:10.

Și ce se întâmplă cu religiile bine cunoscute ale Creștinătății? Ele se asociază cu politicienii corupți, iar mercantilismul grosolan și nelegiuit este îndeajuns pentru a le condamna; astfel, ideea este că, pe măsură ce religiile cresc numeric, moralul societății se degradează treptat, la fel ca și confuzia oamenilor asupra crezurilor aflate în conflict. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, Cristos nu este împărțit, ci religia Creștinismului este împărțită, și nu numai în secte multe, ci și multe dintre sectele individuale sunt, la rândul lor împărțite în multe confesiuni, dovedind, în mod evident, incapacitatea lor de a se înțelege armonios unii cu ceilalți. – 1Cor. 1:13.

În mod limpede atunci, un Creștin onest, unul devotat în lui Dumnezeu, nu poate face parte din această lume a lui Satan. El se folosește de lume, profitând de privilegiile oferite de ea, plătind pentru acelea. Dar el nu devine parte din ea, el nu este acaparat de lăcomia ei, de ambiția ei, de ispitele ei, de tentațiile ei, așa cum a fost unul dintre colegii apostolului Pavel: „Căci Demas m-a abandonat pentru că el rânduirea de acum a lucrurilor o iubește.” Nu, Creștinul ia aminte la avertismentul iubitului apostol: „Nu iubiți lumea sau lucrurile din ea. Dacă cineva lumea o iubește, iubirea Tatălui în el nu este; căci totul în lume – dorința trupului și dorința ochilor și etalarea modului cuiva de viață – nu sălășluiește în Tatăl, ci în lume. Mai mult, lumea este trecătoare și la fel și dorințele ei, dar cel care vrerea lui Dumnezeu o înfăptuiește, pentru totdeauna va rămâne.” – 2Tim. 4:10; 1Ioan 2:15-17.

SĂ NE IUBIM SEMENII?– DA!

Însă, faptul că nu iubește lumea, nu înseamnă că un Creștin din zilele noastre nu poate sau nu își iubește seamănul. El face diferența dintre rânduirea lucrurilor sub conducerea lui Satan și indivizii care sunt ținute captivi de către Satan, creaturile umane. El își iubește seamănul ca pe sine însuși, comportându-se cu seamănul lui așa cum dorește ca seamănul lui să se comporte cu el. El este întotdeauna pregătit să își ajute seamănul dacă este nevoie, la fel cum a procedat și Creștinul, șoferul camionului, menționat la începutul acestei discuții. Precum samaritenii din pilda lui Isus, el profită de ocazie pentru a fi de ajutor cuiva aflat la necaz. El ascultă de porunca care spune să înfăptuiești bine tuturor oamenilor dacă ai ocazia, mai ales colegilor Creștini. – Luca 10:30-37; Gal. 6:10.

Totuși, în dorința lor de a evita prietenia cu lumea, Creștinii devotați au câteva lipsuri în privința acestui domeniu. Deoarece s-au supus vrerii Domnului ca și slujitori Creștini, ei pot tinde să creadă că singurul fel de ajutor pe care îl pot oferi este acela spiritual, însă nu este adevărat. Acela este cel mai important, însă există momente când un seamăn are nevoie de ajutor material sau ajutor fizic; atunci trebuie să i se acorde ajutor dacă acel cineva poate să îl ofere, nelăsându-se totuși dus de sentimente până la extreme.

Da, pregătit fiind să acorde ajutor material, conform mijloacelor lui și nevoilor celuilalt, un Creștin nu trebuie să uite niciodată că toți iubitorii de dreptate din lumea de astăzi au mare nevoie spirituală; ei au lipsă de cunoaștere și înțelegere a lui Iehova Dumnezeu, a numelui Său, Cuvântului și scopurilor, precum și a vrerii Lui pentru ei. Cea mai bună metodă prin care Creștinii pot arăta iubirea este sânguința de a satisface nevoile spirituale, căci „înțelepciunea este pentru apărare, la fel cum și banii sunt pentru apărare; [...] avantajul cunoașterii este că înțelepciunea însăși îi păstrează stăpânii ei în viață.” – Ecl. 7:12.

Este nevoie de multă iubire pentru semeni din partea Creștinilor pentru a merge, în mod regulat, din casă în casă, pentru a ignora jignirile, indiferența, pentru a înfăptui această lucrare indiferent de condițiile meteorologice, îndemnându-i pe ceilalți să afle despre proviziile lui Dumnezeu pentru viața veșnică. În același timp,

ei nu ar săvârși toate aceste lucruri dacă ar iubi lumea. Astfel, ar trebui noi să iubim lumea? Nu! Ar trebui noi să ne iubim semenii? Da!

„Ignoranța Religiei”

„În Filipine, catolicii bine-intenționați deseori pun întrebarea: ‘Cum putem verifica evoluția Martorilor lui Iehova și a altor secte similare?’ Cel mai sigur mod pentru catolici pare a fi prin cunoașterea mai multor lucruri despre religia lor și prin practicarea acesteia. De fapt, ignoranța față de religie este cel mai puternic stimulent al organizației în țările în care este introdus. Pentru că numai atunci când ne cunoaștem propria religie, și nu suntem doar născuți cu ea, când o practicăm așa cum bunii catolici de pretutindeni se așteaptă, putem să nu ne temem niciodată că ne bat la ușă cei care au scopul de a ne prezenta un substitut pentru credința în care ne-am născut, pe care am cultivat-o, și în care am trăit.” – *Home Life*, o revistă catolică tipărită în Filipine.

„Nu-i Nevoie de Zilele de Sărbătoare”

◆ Doi scriitori creștini care au trăit în secolul al II-lea d.Cr. au făcut aceste comentarii interesante despre sărbători: „Nu a fost nevoie de sărbători, nici de festivaluri, nici de jertfe pentru Moise; iar acum în mod similar, nu este nevoie de ele, din moment ce Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, prin sfatul hotărâtor dat de Dumnezeu a fost născut dintr-o fecioară, din sămânța lui Avraam, fără de păcat.” – Martirul Iustin (Dial. cum. Triph. sec. 23)

◆ „Lasă-i să-mi arate că Adam sărbătorea, sau că Abel, când i-a oferit jertfa sfântă lui Dumnezeu, l-a mulțumit prin ceremonie fastuoasă, sau că Enoh care a fost interpretat, a fost un păstrător al zilei de sărbătoare, sau că Noe, constructorul Arcei, în timpul marelui potop, a ținut ziua de sărbătoare, sau că Avraam în mijlocul zilei de sărbătoare l-a oferit pe fiului său Isaac sau că Melchisedec în timpul preoției sale s-a supus legii zilei de sărbătoare. [...] Nu avem nimic de-a face cu zilele de sărbătoare, cu luna nouă, și cu petrecerile în care Dumnezeu la un moment dat a găsit plăcere.” – Tertulian (De Idolatria c. 4 sec. 4; c. 14).

EVITAȚI CURSELE

PRIVIND mai îndeaproape la avertismentul din Luca 21:34-36, noi vom descoperi că există câteva întrebări la care am dori un răspuns. Cuvintele lui Isus se aplică la fel în cazul tuturor, sau se aplică mai mult unora dintre noi? Ce semnifică expresia „a mânca prea mult, a bea prea mult și neliniștile vieții”? În ce fel putem „scăpa de aceste lucruri destinate să se petreacă”? Ce ne va ajuta să

„băgăm de seamă” și să „stăm treji” și ce rol joacă în această privință „implorările?”

² În prima instanță, Isus a spus acea profecție într-un grup restrâns, format din patru discipoli ai Lui, dar, în mod logic, ea a fost de fapt oferită pentru beneficiul discipolilor care aparțineau aceleiași clase cu „cei aleși”, care vor trăi pe pământ la a doua venire a Lui. (Marc. 13:3, 4; Mat. 24:22) Însă, înseamnă oare că numai cei care aparțin bisericii adevărate, cărora le-a fost dăruită speranța divină, vor putea să stea înaintea Fiului omului? Pentru a găsi răspunsul nostru, ne întoarcem încă o dată la Revelație, de această dată, la capitolul șapte. În primele opt versete ale acestui capitol, este clar ilustrată biserica sau congregația, „Israelul lui Dumnezeu”, cu alte cuvinte, cei aleși care alcătuiesc Israelul spiritual și care vor obține moștenirea pe care Israelul, ca națiune nu a putut-o dobândi. Acești izraeliți spirituali sunt toți „pecetluiți [...] în fruntea lor”, dar corespund aceleiași clase descrise la Revelația 14:1. Însă numai aceștia vor fi salvați? Creștinătatea poate spune că da, dar care este răspunsul Bibliei? – Gal. 6:16; Rom. 11:7; Rev. 7:3.

³ Imediat după „aceste lucruri” mai sus menționate, Ioan vede „o mare mulțime, pe care niciun om nu o putea număra, din toate neamurile” și, iată! Ei își păstrează cu siguranță poziția, „stând înaintea tronului și înaintea Mielului.” Cine sunt ei? Ei nu aparțin „micii turme” a Israelului spiritual și nu au nevoie să fie în ceruri pentru a se bucura de o poziție favorabilă, să stea dinaintea tronului. Ei sunt identificați ca fiind „celelalte oi” ale Domnului, cu speranța vieții de pe pământ, dăruită lor, dar care mai întâi, alături de rămașii „micii turme” care mai sunt încă pe pământ, trebuie să stea drepti înaintea Fiului omului. Și cum sunt ei îndreptățiți să facă acest lucru? Ascultă la ce „continuă să strigă cu voce tare, spunând: „Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron și Mielului.” Nu există nicio îndoială cu privire la recunoașterea lor publică despre acel căruia ei salvarea o datorează și de partea cui stau în privința stăpânirii și slăvirii. – Rev. 7:9, 10; Luca 12:32; Ioan 10:16.

NAȚIUNILE UNITE

⁴ Luând o astfel de poziție, acești adevărați slujitori evită marea capcană, acel pericol ascuns, în care majoritatea Creștinătății a căzut. Care este aceea? Capcana de a privi spre culmea efortului uman, Națiunile Unite, ca la instrumentul lui Dumnezeu de a-și îndeplini scopul și de a îndeplini profecția de la Isaia 2:4, înscrisă pe un perete, scoasă în relief, la sediul din New York. Cei din această „mare mulțime” știu că instrumentul lui Dumnezeu pentru salvare nu este un instrument făcut de om, ci este regatul lui Dumnezeu sub conducerea lui Cristos. Este adevărat că principala parte a Națiunilor Unite este Adunarea Generală. Este, de asemenea, adevărat că alături de Rege, Isus Cristos, în „orașul viului Dumnezeu, cerescul Ierusalim”, sunt „cete de îngeri, la adunarea generală, și congregația primului născut care au fost adunate în ceruri.” Însă asemănarea se sfârșește, căci în ultima afirmație, în „adunarea generală” nu există nici măcar un singur politician și cu siguranță, nimeni cu drept de veto, care este atât de des și de abuziv folosit de o altă componentă a Națiunilor Unite, Consiliul de Siguranță. Cum ar

putea să existe, când Isus a insistat în rugămintea Sa pentru adevărații Lui urmași, asemenea Lui, ca ei să se păstreze sanctificați și să nu facă „parte din lume” și la fel cum a insistat și Iacov când a scris că „prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu”, constituind, în vederea lui Dumnezeu, adulter spiritual? Aceasta nu înseamnă retragerea la propriu, din lume, dar așa cum Isus L-a rugat pe Tatăl Lui, spunând „Te rog, nu să îi iei din lume ci să veghezi asupra lor din cauza celui ticălos.” Noi, la fel, astăzi, „rugându-ne tot timpul” ar trebui să avem o rugămintă similară pentru binele nostru și pentru oile lui Iehova. – Evr. 12:22, 23; Ioan 17:15-17; Iac. 4:4.

⁵ Scopul instrumentului construit de oameni, prin guvernele și regatele lor, este de a păstra ordinea prezentă, adăugând câteva îmbunătățiri. Total opus, scopul instrumentului lui Dumnezeu, regatul construit de „Dumnezeul cerurilor” este de a „zdrobi și de a pune capăt tuturor acestor regate [făcute de oameni] și [apoi] va dăinui pe veșnicie” și va aduce binecuvântările promise ale vieții veșnice și salvarea într-un paradis restaurat. Clerul Creștinismului este responsabil pentru perceperea Națiunilor Unite și predecesorului ei, Liga Națiunilor, astfel ca acestea să fie percepute ca instrumentul lui Dumnezeu, punându-i eticheta de „expresia politică a Regatului lui Dumnezeu pe pământ.” Se pare că au trecut cu vederea ceea ce psalmistul a scris sub inspirație la Psalmii 127:1: „Dacă Iehova Însuși nu a construit o casă, nu este de folos că muncitorii au lucrat la ea.” Se pare că au trecut cu vederea și pilda semnificativă a lui Isus despre ‘omul tăcut care și-a construit casa pe stânci’, care a rezistat pe furtună și neliniște și, în contrast, despre ‘omul nesăbuit, care și-a construit casa pe nisip’ și care s-a dovedit a fi o adevărată groapă când au venit ploaia inundațiile și vânturile. – Dan. 2:44; Mat. 7:24-27.

RELIGIILE CREȘTINĂȚII

⁶ Cu adevărat religia organizată, cum poate fi ea privită în Creștinătate, este cea mai mare capcană dintre toate și cea mai subtilă. Citește ce a spus Isus în introducerea acelei pilde menționate mai sus. El a vorbit despre cei care fac multe mărturisiri, spunând: „Maestre, Maestre, nu [...] am săvârșit noi multe lucrări puternice în numele Tău?” Îi va îndreptăți aceste lucruri să își mențină poziția în ziua finală a judecății? Ce mirare și dizgrație va fi pentru ei să audă și să trăiască judecata pronunțată împotriva lor: „*Plecați de lângă Mine, lucrători ai nelegiurii!*” Ah! Aceasta este cheia situației. Creștinătatea poate fi foarte religioasă, dar este fără de lege. Ea pretinde că este Creștină, dar liderii și oamenii ei preferă să își aleagă și să își practice religia în modul lor; de aceea există atât de multe crezuri și biserici. Clerul ei este rezultatul îndepărtării prezise de Isus și de apostoli, ei fiind „oamenii nelegiurii” descriși de apostolul Pavel la 2 Tesaloniceni, în capitolul doi. Observă că năzuința acestui „om al nelegiurii” este o paralelă exactă a „dumnezeului acestei rânduiri a lucrurilor”. Pavel a scris: „El este în opoziție și se ridică deasupra oricărui ‘dumnezeu’ este numit sau a unui obiect de reverență, pentru a sta în templul lui Dumnezeu, arătându-se în fața tuturor asemenea unui dumnezeu.” – Mat. 7:22, 23; 2 Tes. 2:4; Isa. 14:13, 14.

⁷ Nu este de mirare că subiectul conducerii și slăvirii este atât de confuz în mințile oamenilor, suferind în urma „fiecărei înșelăciuni nedreptățite”. Iar Pavel a explicat-o atât de corespunzător când a scris: „Și nu e de mirare, căci Satan însuși, continuă să se schimbe într-un înger al luminii. Nu este surprinzător, astfel, dacă slujitorii lui se transformă în slujitori ai dreptății.” Prin urmare, să continuăm să ne rugăm ca fiecare dintre noi să fie păzit de aceste capcane, să căutăm sincer să săvârșim mereu „vrerea Tatălui nostru care este în ceruri” și să deslușim care este instrumentul lui Dumnezeu. Păstrați-vă poziția, alegeți regatul lui Dumnezeu condus de Cristos și sluiți-i interesele. – 2Tes. 2:10; 2Cor.11:14, 15; Mat. 7:21.

CAPCANELE PERSONALE

⁸ Venind mai aproape, la capcanele personale pe care le-a menționat Isus, „prea multă mâncare și prea multă băutură și neliniști ale vieții” să vedem ce înseamnă aceste lucruri și unde este pericolul. Isus a accentuat aceste lucruri în slujba Lui de pe munte, atunci când a scos în relief că cel care este absorbit de acestea, fie aflându-se extrema de a întrece limita, fie în aceea de a se neliniști dacă va mai avea îndeajuns pentru următoarea zi, va fi de fapt, nu un rob al lui Dumnezeu, ci un sclav al Bogățiilor. Acesta este pericolul. La urma urmelor, el va nu fi cu nimic diferit de restul oamenilor, „căci acestea sunt lucrurile pe care neamurile le urmăresc cu nerăbdare.” Însă, Isus ne-a dat, cu bunăvoință, soluția pentru această problemă, când a spus: „Continuă să cauți mai întâi regatul și dreptatea lui și toate acestea îți se vor adăuga.” Dacă vom urma îndeaproape un astfel de drum, ne va ajuta, cu adevărat să „băgăm de seamă” și să „fim treji”, iar „inimile noastre nu vor fi niciodată împovărate.” – Mat. 6:24-33; Luca 21:34.

⁹ Ținând seama de această atitudine corectă și curs al acțiunii, trebuie să ne rugăm constant. Nu trebuie să fim niciodată prea încrezători, indiferent de câți ani am fost un copil devotat lui Dumnezeu, de bucuria dobândirii unei bune cunoașteri a adevărului și de privilegiile slujirii. Concursul nu s-a terminat încă, precum spune Pavel: „Orice om care participă la un concurs practică stăpânirea de sine în toate lucrurile.” Un astfel de om trebuie să „își supună trupul și să îl conducă ca pe un sclav, ca, după ce a propovăduit altora, el însuși să nu fie cumva dezaprobat.” Pavel citează cazul Israelului și arată că generația care avea sa vină din Egipt nu și-a ținut poziția în fața lui Dumnezeu, chiar și după marea salvare din ghearele Faraonului. „Asupra multora Dumnezeu nu și-a exprimat acordul, căci ei în sălbăticie erau.” După mai multe dovezi, Pavel a concluzionat: „Lasă-l pe cel care crede că este puternic să fie atent să nu cadă... [Dumnezeu] nu te va lăsa să fii ispitit mai mult decât poți ține piept, dar odată cu tentația El îți va deschide calea pentru a fi capabil de a-i rezista.” – Luca 21:36; 1Cor. 9:25-27; 10:5, 12, 13.

¹⁰ Ia aminte la ultima expresie. Dumnezeu nu „deschide calea” mereu luându-ne de lângă tentație; ci prin ajutorul oferit de Cuvântul și organizația Lui și prin spiritul Lui, noi „putem îndura”, pentru a nu ne copleși. Cuvintele lui Isus par a avea aceeași semnificație: „Vei putea să scapi de aceste lucruri destinate să se întâmple.” Cu siguranță, nu s-a referit la faptul că vom fi luați, fizic, de la locul acțiunii, la fel cum nici Noe și familia lui nu au fost luați, însă au fost protejați pe

timpul potopului, plutind în siguranță, deasupra apei. Ce experiență! Lucrurile „destinate să se întâmple” sunt acele lucruri prevestite de Scripturi și despre care vorbim, demascarea neașteptată și șocantă, dizgrația și căderea măreață a Creștinătății, demascarea și eșecul Națiunilor Unite, „fiara sălbatică” care „pornește spre distrugere.” Isus spune, în adăugarea acestei demascări și acestui eșec a fiecărei părți din lumea lui Satan: „Cerul și pământul vor pieri.” În sfârșit, Satan însuși va fi prins și va fi azvârlit și ținut captiv în abis. – Luca 21:36, 33; Rev. 17:3, 8, 11; 20:2, 3.

PĂSTREAZĂ-ȚI POZIȚIA

¹¹ Prin nemeritata bunătate a lui Iehova, prin Fiul omului, noi putem scăpa de toate aceste lucruri și să ne menținem fermi pe poziții, înaintea Lui. În contrast cu pieirea cerului și a pământului, Isus a spus: „Dar cuvintele Mele nu vor pieri sub nicio formă.” Noi, de asemenea, dacă vom asculta îndeaproape cuvintele Lui, cu credință devotată, nu vom pieri sub nicio formă. Dispariția cerului și pământului lui Satan nu ne va lăsa la ananghie. „Noul cer și noul pământ” ale lui Iehova sunt deja stabilite, noul pământ fiind reprezentat de Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. În afară de urmașii Israelului spiritual, un număr mare din „acea mare mulțime” au ascultat porunca imperioasă: „Plecați din ea [Babilon], oamenii Mei”, și au fugit în Sion, orașul lui Dumnezeu. Ei nu au încredere că planurile oamenilor, sau că propriile lor lucrări le vor aduce aprobarea lui Dumnezeu. Motivul pentru care „se află în fața tronului lui Dumnezeu” este pentru că ei mărturisesc public și recunosc faptul că au încredere în provizia pe care Dumnezeu, din bunătate, le-a oferit-o. „Ei și-au spălat veștmintele și albe le-au făcut cu sângele Mielului.” Apoi, ei continuă să își păstreze poziția înaintea tronului lui Dumnezeu prin „închinarea slujirii sacre zi și noapte în templul Lui”, cu alte cuvinte, în apropiată legătură cu urmașii Israelului spiritual, asemuit de Petru cu „pietrele vii [care] construiesc o casă spirituală”, sau un templu. – Luca 21:33; Rev. 21:1; 18:4; 7:14, 15; 1Pet. 2:5.

¹² Întorcându-ne la întrebarea dacă vorbele lui Isus de la Luca 21:34-36 se aplică în cazul tuturor în egală măsură, sau unora mai mult decât altora, reiese în mod evident din ceea ce a spus faptul că toți oamenii, de peste tot, sunt implicați, „toți cei care locuiesc pe fața pământului.” Astfel, este logic să urmeze că toți care realizează că ne apropiem cu pași repezi de „acea zi” a socotelii finale, au obligația să răspândească mesajul în lung și în lat. Precum Isus a spus, acest lucru trebuie făcut „pentru scopul unei mărturii a tuturor neamurilor”, fie că ei acceptă sau nu mesajul. Scripturile indică faptul că neamurile, orbite de „dumnezeul acestei rânduiri a lucrurilor” vor refuza să acorde vreo importanță. Sângele lor va fi deasupra creștetului lor. Însă, prevestit și de asemenea dovedit din plin cu fapte, există mulți oameni asemenea oilor care recunosc vocea „dreptului păstor” în mesajul Regatului proclamat în toată lumea și care vin cu miile să se alăture Societății Lumea Nouă a martorilor lui Iehova. – Mat. 24:14; 2Cor. 4:4; Ioan 10:14-16.

¹³ În timp ce mesajul Regatului trebuie propovăduit în continuare tuturor oamenilor, noi mai avem o obligație specială, cea de a-i ajuta pe acești mulți

oameni care ajung la cunoașterea adevărului. Foarte puțini dintre ei au avut multă cunoaștere a Bibliei, dacă au avut. Când opoziția se ridică, iar ei se confruntă cu probleme diferite, ei nu au niciun trecut al cunoașterii sau experiențe care să îi ghideze și să le poată oferi o perspectivă armonioasă. Ei au nevoie de mult ajutor, din orice punct de vedere, pentru a rămâne pe poziții. Cei din organizația lui Iehova, care dețin deja o poziție de responsabilitate, „slujitorul credincios și tăcut” la care se face referire la Matei 24:45-47, apreciază, cu siguranță, această poziție și putem spune, cu adevărat, că întreaga organizație este condusă pentru a ajuta acești „mielușei”, aceste „oi mici”. Dar, sunt oare numai aceștia cei care au nevoie de ajutor? – Ioan 21:15-17.

¹⁴ Trebuie recunoscut faptul că, în momentul în care Isus a spus, „Însă ai grijă la tine”, El s-a gândit la toți discipolii care vor trăi pe pământ în momentul îndeplinirii cuvintelor Lui. Din acel punct de vedere, cuvintele Lui se aplică la fel în cazul tuturor. Ar putea exista tendința, pentru slujitorii din mijlocul congregației martorilor lui Iehova, de a-i lua de buni pe cei care au fost în adevăr de câțiva ani și care au fost activi în lucrarea de martori și care sunt priviți ca slujitori maturi. Ei ar putea fi astfel, dar, după cum dovedește experiența – surprinzător câteodată – este o tristă greșeală că concluzionăm că acestor iubiți frați și surori le este ușor să își mențină poziția. Din cauza lungii lor rezistențe, ei ar putea să nu fie atât de pregătiți să povestească despre dificultățile lor și pentru că nu vor să îi descurajeze pe cei încă necopți în materia adevărului. Dar ei au încă un trup, ei sunt încă hăituiți de limitări și de anumite tendințe care trebuie stăpânite, iar acest lucru le provoacă multora lupte la nivel mintal, deși sunt poate cunoscute numai de ei și nu sunt suspectate de ceilalți. Un interes și o grijă veritabilă ar trebui prin urmare, să fie îndreptate spre orice persoană din congregație. Ei ar trebui să fie vizitați, mai ales dacă dintr-un motiv anume, ei nu participă la întâlnirile și activitățile congregației la fel cum făceau înainte. Adu-ți aminte că Satan este mândru mai ales pe „urmașii seminției ei [femeii], care ascultă poruncile lui Dumnezeu și care dețin lucrarea de a fi martori ai lui Isus.” – Rev. 12:17.

¹⁵ Pentru beneficiul și îndrumarea tuturor celor care caută să-și păstreze poziția, ne amintim de cele câteva bune expresii folosite de Pavel în scrisoarea lui către Evrei, unde se pare că s-a gândit foarte mult la acest subiect. După descrierea poziției superioare dăruite de Iehova lui Isus Cristos, el avertizează despre nevoia de a „avea mai multă atenție la lucrurile pe care le auzim, pentru ca ele să nu se îndepărteze de noi niciodată.” Apoi, după ce a arătat cum o întreagă generație de izraeliți și-a pierdut poziția înaintea lui Dumnezeu în sălbăticie și de care a fost „dezgustat”, El ne avertizează din nou, să ne ferim, ca nu cumva să dobândim „o inimă ticăloasă, lipsită de credință, *îndepărtându-ne de viul Dumnezeu.*” Mai târziu, adresându-se celor care au „rezistat deja marelui concurs prin suferințe”, el face următorul apel: „Nu îți arunca libertatea de vorbire, care cu o mare răsplătă este plătită.” Apoi, din nou, trăgând concluzii în urma comportamentului izraeliților, el ne spune tristul rezultat al „întoarcerii de la El, Cel care vorbește din ceruri.” În cele din urmă, după un mare discurs în care ne spune motivele lui Isus Cristos pentru a-și menține poziția, pentru că „El este același de ieri și de astăzi și

așa va fi mereu”, el ne dă următorul avertisment: „Nu te lăsa păcălit de multele și straniile învățături; căci se cuvine ca inimii să i dea întăriri prin nemeritata bunătate.” Acestea sunt expresii demne de ținut minte, având în vedere lucrurile împotriva cărora trebuie să ne întărim. Nu te îndepărta treptat sau, prin lipsă de credință, să te dai în lături de la viul Dumnezeu sau, să-ți întorci spatele la cuvintele Lui. Nu arunca libertatea ta de rostire a adevărului și nu te lăsa păcălit de învățături stranii, contrare adevărului. – Evr. 2:1; 3:10-12; 10:32, 35; 12:25; 13:8, 9.

¹⁶ Pe partea constructivă și pozitivă, Pavel ne îndeamnă pe noi, cei care aparținem casei al cărei conducător este Fiul, Isus Cristos, să „fim fermi în păstrarea libertății noastre de vorbire și a speranței, până la sfârșit” și să „fim fermi în păstrarea încrederii pe care am avut-o la început, până la sfârșit.” După enumerarea proviziilor bune făcute prin Isus, „marele preot peste casa Domnului”, el spune: „Să ne păstrăm declarația publică a speranței noastre, fără să ne clintim, căci credincios este cel care promisiunea a făcut-o.” El este încrezător că noi nu facem parte din „cei care se întorc spre distrugere, ci din cei care au încredere în salvarea vieții sufletului.” În cele din urmă, după scurta reamintire că regatul pe care îl slujim este unul „care nu poate fi clintit”, el rezumă frumos atitudinea esențială și cursul acțiunilor, care trebuie menținute dacă vrem să ne păstrăm poziția înaintea Fiului omului, spunând: „Să avem în continuare nemeritata bunătate, prin care să Îi închinăm lui Dumnezeu sacra slujire, cu evlavie și frică religioasă.” – Evr. 3:6, 14; 10:21, 23, 29; 12:28.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebări dau naștere din cuvintele lui Isus în Luca 21 de la 34 la 36?
- 2.(a) Pentru cine a fost dat, în primul rând, acel avertisment? (b) Oare prin aceasta se presupune că numai cei din clasa cerească sunt salvați?
3. Pentru cine altcineva are loc mântuirea, și care este declarația lor?
- 4.(a) În care capcană mare a căzut creștinătatea? (b) Compară Adunarea Generală ONU cu cea a organizației lui Dumnezeu.
5. În ce mod contrastează Scripturile instrumentul lui Dumnezeu cu cel construit de om?
6. Cum este văzută creștinătatea ca cel mai mare păcat?
7. Care este cauza principală care creează confuzie în mintea oamenilor, și care, prin urmare, ar trebui să fie rugăciunea noastră?
8. În Luca 21:34 suntem avertizați în privința capcanelor, dar care sunt rezolvările?
9. Cum ne avertizează și ne sfătuiesc Scripturile în privința abuzului de încredere?
- 10.(a) Oare vom scăpa dacă ne sustragem de la locul acțiunii? (b) Care sunt lucrurile „predestinate”?
- 11.(a) Care provizie deja făcută ne poate ajuta să ne menținem poziția? (b) Cum își mențin poziția cei din „marea mulțime”?
12. Care este obligația noastră față de toți oamenii, și în ce constă?
13. De ce cei care sunt cu noi au nevoie de mai mult ajutor, și cum este această nevoie îndeplinită?

14. De ce nimeni din congregație nu trebuie considerat de netăgăduit?
15. Cum ne-a avertizat Pavel în privința capcanelor de care trebuie să ne ferim?
16. Ce sfat pozitiv este dat pentru a ne ajuta să ne menținem poziția?

Matei, Marcu sau Ioan?

Se întâmplă uneori ca o societate Biblică să fie nevoită să ia o decizie cu privire la care cartea biblică să fie prima oară tradusă într-o nouă limbă. Într-o astfel de situație ar părea că dintre toate cele 66 de cărți ale Bibliei Evanghelia după Matei ar fi prima variantă. Dar nu este așa. De obicei este un alt aspect, acela al convenienței. Astfel, Evanghelia lui Marcu este prima alegere în cele mai multe cazuri din cauza simplității și conciziei ei. Evanghelia după Ioan, totuși, este cartea Biblie care are cea mai largă distribuție, fiind și cel mai des întâlnită.

În acest sens se poate observa că din cele 1165 de limbi în care Biblia este tradusă, 221 sunt din Biblia completă, 277 din Scripturile creștine ale Greciei, iar restul de 667, din una sau mai multe cărți biblice.

Religia

în Anglia secolului al XVII-lea

ASEMENEA valurilor unei mări agitate de furtună, mereu schimbătoare, grăbindu-se înainte și înapoi, așa și scena schimbătoare a Angliei secolului 17 prezintă lupta religioasă nemaipomenită din acele vremuri. Valurile vijelioase de gânduri și acțiuni ale opoziției au fost marcate de amărăciune, persecuție și fanatism.

Timpuriu, în domnia lui James I (1603-1625) decizia de a publica o traducere nouă a Bibliei a dus la apariția *Authorized Version* din anul 1611, care, curând, a devenit cea mai populară versiune dintre toate. Însă, deși oamenii se puteau bucura de Biblie, tolerarea diferitelor credințe în afara Bisericii Angliei era limitată. După descoperirea complotului prafului de pușcă, controlul a fost și mai aprig impus. Sub conducerea lui Charles I (1625-1649) măsurile aspre ale aprigului Arhiepiscop Laud au dus la izbucnirea războiului civil, la ascendența Prezbiterienilor și Independenților și la o directă dispută a dreptului divin al regilor. Mai multă tolerare a fost arătată de Oliver Cromwell și de Commonwealth (1649-1660), deși episcopia a fost ținută în frâu. S-a produs o schimbare bruscă odată cu restaurarea monarhiei de către Charles II (1660-1685) și a izbucnit un mare val de persecuții ale puritanilor. James al II-lea (1685-1688) a încerca să restaureze catolicismul, într-un mod atât de sistematic, încât și-a pierdut coroana din cauza fricii de care a

dat dovadă, iar toleranța a reapărut, de data aceasta la un nivel nemaivăzut până atunci.

De-a lungul acestei scene schimbătoare, Puritanii au jucat un rol cheie. Însă, ce era cu adevărat un Puritan? Scriitorii definesc denumirea în diferite moduri, unii văd Puritanul numai ca pe un fanatic mohorât, alții îi exclud din această categorie pe Quakeri și Prezbiterieni, însă, în cel mai larg sens al cuvântului, sunt incluși aici toți cei care se opuneau, toți cei care nu doreau să se adapteze căii anglicane. La început, Puritanul a fost numai un semn de batjocura, dar curând el a fost a fost mândru de numele lui.

PERSECUȚIA ȘI INTOLERANȚA

S-ar putea să avem dificultăți în a înțelege astăzi viața din secolul șaptesprezece și cum poate fi posibil ca cei care se numesc Creștini să dea dovadă de atât de mult fanatism și intoleranță. Însă, în acele timpuri, religia a fost așa pentru că ei nu erau cu adevărat Creștini. „Umanitatea nu era o parte deosebită din învățăturile lor. Trebuie să admitem că religia a fost atunci asociată cu tortura, cu rugul, cu orașul care lua foc, cu masacrul femeilor și copiilor, cu ura veșnică, cu faptele rele care nu pot fi răzbunate.”¹

Un exemplu este arderea lui Bartholomew Legate, la Smithfield, Londra, numai pentru că a respins trinitatea și le-a spus altora despre punctul lui de vedere. Edward Wightman a fost ultimul om ars pe rug, în Anglia, în anul 1612, iar aceasta a dus la atât de multă ură încât regele a decis că în viitor ar fi mai bine să lase ereticii să putrezească în închisoare. Printre alte instrumente de persecuție se aflau și ținutarea la stâlpul infamiei, o mașină din lemn prin care se strângeau capul și mâinile acuzatului. Odată cu prinderea lui Laud, alți trei oameni, Prynne, Burton și Bastwick, au primit o amendă de £5.000 (\$14,000) de fiecare, și au fost condamnați la închisoare pe viață pentru zvonirea atacurilor împotriva episcopului. La sugerarea marelui judecător, Prynne trebuia să aibă literele „S L”, (seditious libel), stigmat pe ambii obraji. Înaintea unei mulțimi murmurânde, cei trei nenorociți au fost puși pe stâlpul infamiei unde li s-au tăiat urechile. Aceasta a fost numai una dintre sentințele aspre date de Curtea Star Chamber. Rivala ei, Curtea High Commission era, de asemenea, vinovată de cruzime despotică, aruncând oameni în închisoare fără mandat și fără proces. De-a lungul secolului erau, de obicei, situații de batjocură; erau chemați martori falși, iar persoanei acuzate, de multe ori nu i se permitea să răspundă acuzațiilor aduse împotriva ei și puțini avocați erau aceia care se încumetau să îi apere.

Acte parlamentare erau folosite ca instrumente ale persecuției. Corporation Act, din anul 1661, i-a îndepărtat pe magistrații puritani; Conventicle Acts a interzis adunările religioase neortodoxe. Five Mile Act le interzicea slujitorilor alungați din casele lor, să stea mai aproape de cinci mile de orice oraș, îndepărtându-i, astfel, de principalul lor public. Chiar și absenteismul de la biserica de care aparțineau putea aduce cu el amenzi substanțiale, iar amenzile celor care nu le puteau plăti erau înmânate Puritanilor mai înstăriți. Un exemplu de o astfel de amendă șocantă

este înregistrat în anul 1973. Sir George Maxwell din Newark, Renfrewshire, a primit următoarea amendă:

Pentru fiecare absență în ziua de sabbat, din biserica parohiei timp de trei ani	£31.200	\$87.360
Pentru fiecare întrunire secretă în ziua de sabbat	£ 62.400	\$174.720
Pentru trei botezuri „ilegale”	£ 1.200	\$2.360
Total	£ 94.800	\$264.440 ²

În ciuda acestora, mulți s-au întâlnit în locuri secrete, în hambare, în cuptoare sau case unde se ținea ovăzul, sau în păduri. Se făceau multe raiduri pentru a împiedica întâlnirile secrete, iar pedeapsa cu moartea pe loc părea să fie complet justificată. Informatorii, responsabili pentru descoperiri, erau adesea oameni care proveneau din nivelele joase ale societății, criminali și vagabonzi, însă poveștile lor erau ascultate cu înverșunare. Comentariul Arhiepiscopului Sancroft dorește justificarea folosirii acestui gen de oameni: „La urma urmelor, nu poți construi o barcă fără cherestea încovoiată.”³

Alte pedepse constau în vânzarea acuzaților coloniilor străine. Tragedia a lovit o navă care avea la bord mai mult de două sute de oameni condamnați sclaviei în Barbados, când o furtună a scufundat nava la nord de Scoția. Echipajul a bătut trapa în cuie pentru a-i împiedica să evadeze, să înoate spre țărm și mulți dintre ei s-au înecat. Închisoarea era cea mai obișnuită sentință, deși, odată cu închiderea a 12.000 de Quakeri, pe lângă alți eretici, înghesuiți fiind, au împânzit țara cu boli. Nu e de mirare că mulți au considerat pedeapsă de la Dumnezeu venirea primei ciume și apoi a marelui foc din Londra, care a decimat metropola, în 1665 și 1666. Propovăduitorii nonconformiști nu ezitau să ia locul preoților lăsat vacant de clerul care fugea de frică din Londra.

LUPTA PENTRU LIBERTATEA SLĂVIRII

Restricțiile severe asupra opiniilor religioase ale oamenilor au dus la o lungă și grea luptă pentru libertate. Atât gloata cât și preoțimea au fost cenzurate. Coroana a controlat tot ceea ce a fost scris prin intermediul arhiepiscopului de Canterbury și a episcopul Londrei, forțând tipărirea decretului de către Star Chamber. Fiecare gaură prin care putea respira Puritanul a fost acoperită. Era nevoie de licență pentru a propovădui, iar Laud a întocmit o listă a preoților, marcându-i pe cei în grad înalt cu litera „O” (ortodox) și pe cei care cereau o atenție deosebită cu litera „P” (puritan). Laud părea hotărât să îndeplinească amenințarea pe care a făcut-o Regele James împotriva puritanilor, aceea de „a-i alunga din ținut”. A fost interzis importul literaturii calviniste de pe continent, iar în anul 1628, oamenilor le-a fost interzis să discute despre libertate și predestinare, una dintre cele mai mari controverse ale timpului. Istoricii bisericii au adus comentarii cu privire la condițiile de atunci: „Disciplina bisericii trebuia îndeplinită în fiecare aspect al vieții unei generații prea puțin pregătită pentru a o primi. Aceasta se amesteca în îngrijirea casei unei persoane, în afacerea ei, în distracțiile ei, în viața ei religioasă și în sarcinile ei religioase. Este de mirare că era la fel de detestată de cel imoral, de cel nepăsător și de cel fidel?”⁴

În lupta lor pentru libertate, mulți oameni au ajuns să acuze puterea episcopului. O petiție semnată de 15,000 de oameni avea scopul de a desființa episcopia. Ea a fost atât de importantă încât a ajuns să fie cunoscută de Petiția Rădăcinii și Ramurii. Cu biserica de o parte și cu prezbiterienii de cealaltă parte, parlamentul a încercat să le împace pe amândouă, dar în cele din urmă a eșuat în încercarea de a opri războiul civil.

Astfel de practici limitate și acțiuni intolerante au grăbit creșterea gândului din literatură. În celulele lor din închisoare și în spatele ușilor închise ale caselor, oamenii au dezbătut în mintea lor problemele cu care fiecare dintre ei se confruntau. Ei vorbeau cu prietenii și cu vecinii pe șoptite și se gândeau. În momentul în care un propovăduitor îndrăzneț a grăit gândurile lor, ei l-au proclamat campionul lor. Astfel, George Fox a ajuns să fie cunoscut în lung și în lat, iar grupul de Quakeri care, curând, l-au urmat, au câștigat respect pentru doctrina lor despre libertatea de gândire, despre îndrumătoarea „lumină interioară”. Quakerul a rezistat oricărui fel de ridiculizare, stând nemișcat în sala de judecată în timp ce pălăria îi era umplută cu apă— din ordinul dreptății — și bătut pe creștetul capului, spre marele amuzament al celor prezenți. De dragul conștiinței, un Quaker nu ar fi luat-o de pe cap, chiar dacă șiroaie de apă curgeau pe gâtul lui și îi gâdilau coloana.

Deși acum este cunoscut în principal pentru poezia lui, John Milton a fost printre cei mai însemnați scriitori care au iscălit broșuri și pamflete pentru cauza puritană. „Fie ca adevărul și falsitatea să se lupte. Cine a mai văzut un adevăr care să fie răscucit într-un conflict deschis și liber?” a fost motto-ul lui Milton. Dar cea mai însemnată lucrare din toată literatura puritană a fost, fără îndoială, „Pilgrim’s Progress” de către John Bunyan. Scrisă în Bedford, unde și-a petrecut doisprezece ani pentru că a refuzat să își adapteze propovăduirea lui la standardele ortodoxe, povestea pelerinului a fost propria sa poveste, a experienței acumulate până la acea vârstă. Cea mai mare comoară a lui Bunyan a fost Biblia lui și aceasta a fost cartea ce le-a dăruit atât de multor oameni puterea de a lupta pentru libertate. Astfel că, în anul 1960, când o Biblie, veche de trei sute de ani a fost descoperită în zidul unei căsuțe din Wrotham, Kent, a fost asemenea unei puternice reamintiri a cât de mult apreciau oamenii Biblia, când trebuiau să înfrunte aspra persecuție religioasă.

PENDULA ATITUDINII RELIGIOASE

Secolul al șaptesprezecelea a fost cunoscut pentru gradul lui de schimbare. Problemele mergeau de la o extremă la alta. Sub conducerea Arhiepiscopului Laud, numai Cartea de Rugăciuni putea fi folosită, însă, sub conducerea lui Oliver Cromwell, Cartea de Rugăciuni a fost interzisă. Ambele părți izgoneau clericii din casele lor atunci când dețineau puterea. În anul 1604, Regele James a izgonit aproape 300 de clerici, care au fost cunoscuți sub numele de „frații aduși la tăcere”. În 1643, venise rândul preoților anglicani, când 2,000 dintre ei și-au pierdut casele, o problemă serioasă pentru familiile de atunci. În anul 1662, biserica anglicană era din nou la putere și atunci au fost dați afară 2,000 de nonconformiști, prin Act of Uniformity.

Declarația numită „Book of Sports” ne ajută să înțelegem, de asemenea, atitudinile religioase. Această declarație permitea jocurile de duminică, dacă se participa la slujba bisericii. Puritanii se opuneau cu desăvârșire, în ciuda amenzi de doisprezece pence de fiecare dată dacă nu mergeau la biserică. Servitoarele chiar refuzau să spele vasele duminică.

Apoi, rolurile s-au inversat și puritanii au câștigat controlul. Parlamentul, în anul 1647, a anulat Crăciunul, Paștele, Rusaliile și zilele sfinților. Motivul pentru care au făcut acest lucru arată cât de puternică era dorința de a se întoarce la adevăratele învățături Creștine. Hugh Martin spune cu aceste cuvinte: „Nu trebuie să ignorăm adevărul argumentului puritanilor că multe dintre tradițiile acestor sărbători au fost mai mult păgâne decât Creștine, chiar dacă credem câteodată, că este posibil să învățăm până și de la păgâni. Nu există nicio dovadă în favoarea acestora în Scripturi; nu se face referire la ele de către Tații apostoli și mulți dintre primii scriitori Creștini, precum Chrysostom, istoricul Socrate și Origen, sunt foarte siguri de observațiile lor. Există multe dovezi că sărbătorile Creștine au fost, în mod deliberat, suprapuse cu sărbătorile păgâne.”

Schimbarea atitudinilor s-a reflectat și în poziția mesei de împărțășanie. Partea mai lungă, ar trebui să fie la nord, la sud, la est sau la vest? Laud a insistat asupra ultimei poziții. Dar odată cu căderea lui Laud, mesele s-au întors la poziția dinainte, cu mare bucurie. Răzbunarea pentru faptele lui Laud s-a manifestat prin distrugerea multor biserici, sau „case cu clopotnițe”, așa cum erau ele numite. La Norwich, catedrala a fost ruinată, iar țevile orgii, straietele, mantiile, stiharele și cărțile au fost duse în piață pentru a fi arse, în timp ce mulțimile au transformat biserica într-o bodegă.

Scurta deținere a puterii de către Prezbiterieni a trăit introducerea Ligii Solemne și a Legământului. În schimbul ajutorului militar al Scoției, parlamentul a accepta să reformeze religia în Anglia și să instaureze o formă de guvern bisericesc al Prezbiterienilor. Faimosul Westminster Assembly a convenit să stabilească toate detaliile, însă puține au fost, de fapt, făcute și Prezbiterienii nu au avut niciodată prea multă putere în Anglia. În schimb, au fost Independenții, sau nonconformiștii cei care, mai ales în perioada lui Cromwell, au pus fundația a ceea ce va fi rezistat secole și care le va fi asigurat supraviețuirea lor.

Oliver Cromwell este încă unul dintre cele mai controversate personaje ale istoriei engleze. În timpul conducerii lui, a predominat o atitudine tolerantă față de diferențele religioase. Cromwell a simțit că toate acțiunile lui erau guvernate de Dumnezeu, o atitudine împărțășită de mulți oameni ale acelor zile. Acest lucru a dus la declarații nefavorabile în acele timpuri. În momentul prinderii lui Drogheda, în Irlanda, Cromwell a ordonat cel mai dezgustător masacu, motivația lui fiind, „Cred că aceasta este judecata dreaptă a lui Dumnezeu față de acești barbari mizerabili.”⁶ Descriind bătălia de la Dunbar, acolo unde Cromwell i-a întâlnit pe scoțienii religioși, Winston Churchill face următoarele observații, cu perspicacitate: „Ambele părți se supuneau, pe deplin, lui Iehova; și Cel Preaînalt, găsind atât de puțină credință și interes, a permis, probabil, numai factorilor militari să câștige.”⁷

Odată cu restaurarea monarhiei, biserica anglicană a fost, din nou dominantă și a reînnoit cu înverșunare, în unele locuri, persecuția puritanilor. Însă, nonconformistul era mai puternic acum, mai sigur de ideile lui și de scopuri. Odată cu moartea lui Charles al II-lea, pendulul s-a schimbat rapid în cealaltă parte, iar James a pus la conducere romano-catolicii peste tot. Dorind să câștige nonconformiștii pentru propriile lui scopuri, el i-a îndemnat spre mediocritatea anglicană. Planurile lui au fost mult prea evidente, iar el a fugit în Franța atunci când William din Orange a fost invitat în Anglia.

William nu putea accepta să domnească fără libertatea de a slăvi. În 1689 Toleration Act și-a cunoscut sfârșitul multelor suferințe pentru binele conștiinței, în privința problemelor religioase, deși, exemple izolate, precum masacrul de la Glencoe, trei ani mai târziu, a dezvăluit multă ură și amărăciune.

Nici măcar o dată, în secolul șaptesprezece, n-a arătat pendulul spre un drum Creștin adevărat, în ceea ce privește guvernul și oamenii. A fost o eră caracterizată de frică, fanatism, persecuție, corupție și favoritism. Amestecul format din biserică și stat a dus la o privare a libertății pentru mulți oameni și la adoptarea legilor, una după alta, pentru a împiedica nonconformiștii. O astfel de pagină a istoriei poate fi privită în zilele noastre ca un avertisment; a urma acel drum înseamnă a respinge bunul sfat al apostolului oferit acum nouăsprezece secole. „Pe de cealaltă parte, fructul spiritului este iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, blândețea, credința, umilința, stăpânirea de sine. Împotriva acestora lege nu există.” – Gal. 5:22, 23.

Vă mai amintiți?

Ați citit cu atenție edițiile recente din Turnul de veghe? Dacă da, ar trebui să vă amintiți ideile importante. Verificați-vă.

● **Ce reprezintă cariera? Așadar, cu ce ar trebui să se ocupe cineva în preoție dacă aceasta ar fi cariera pe care o urmează?**

Carierea este o cale a progresului constant spre realizare într-un anumit domeniu sau scop. Pentru ca preoția să fie cariera cuiva, trebuie să fie principala lui ocupație și să progreseze continuu în ea. – pag. 261.

● **De ce Isus nu a greșit niciodată, în timp ce Adam și Eva, deși erau și ei perfecți, au greșit?**

Isus nu a greșit niciodată deoarece avea o iubire puternică față de Iehova și L-a ascultat întotdeauna, iar calea lui Dumnezeu este întotdeauna dreaptă. În continuare Isus și-a exercitat puterile sale perceptive, luând în considerare rezultatul oricărei acțiuni înainte să o săvârșească, iar apoi a ales calea care îl cinstea pe Dumnezeu. Adam și Eva au eșuat în toate acestea. – pag. 264.

● **Mai sunt oare cele Zece Porunci importante pentru creștini?**

Da. Deși este adevărat că creștinii nu mai sunt conduși de codul Legii lui Moise, din care fac parte cele Zece Porunci, principiile enunțate în aceste porunci sunt mereu valabile și au fost înregistrate pentru instruirea noastră. – pag. 281.

● **Biblia a aprobat vreodată tradiția?**

Da. În 2 Tesaloniceni 2:15 și 3:6 se face trimitere la tradiția validă de către apostoli, a căror tradiție a fost dedicarea la scris sub inspirație. Aceasta, desigur, nu este același lucru ca tradiția umană neinspirată care intră în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu. – pag. 287.

● **Este corect să ne rugăm pentru bucurie? Ce altceva este necesar pentru a o obține?**

Da, este corect să ne rugăm pentru bucurie. Apoi, în concordanță cu rugăciunea noastră, trebuie să ne cultivăm bucuria prin învăluirea minților noastre cu adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu, care sunt cauze adecvate ale fericirii și să spunem altora despre ele, astfel încât să beneficiem de fericirea mai mare de a da; în mod regulat să se asocieze cu societatea Noii Lumi a lui Dumnezeu; să așteptăm de la Domnul îndrumare în toate lucrurile și să ne comportăm în felul în care el arată a fi drept; de asemenea, să facem din el un mijloc pentru a face lucruri care să contribuie la fericirea altor persoane. – pag. 297.

● **Cum ar trebui să dea sfaturi un creștin supraveghetor?**

Cu dragoste, în așa fel încât să consolideze și să încurajeze, și în același timp, să acorde ajutor practic în depășirea dificultăților. – pag. 303.

● **Din care zonă au venit aproape toți apostolii lui Isus Cristos?**

Galileea. – pag. 309.

● **Care calitate l-ar putea determina pe om, de dragul celorlalți, să se abțină de la băut sau mâncatul anumitor alimente care nu sunt interzise de Dumnezeu?**

Iubirea. – pag. 332.

● **De ce este important pentru un creștin să aibă bune maniere?**

Ele sunt o expresie a iubirii și considerației pentru ceilalți. Ele contribuie la relațiile bune cu ceilalți. Oamenii sunt înclinați să prefere mai mult mesajul transmis de către o persoană manierată și organizația din care ea face parte. – pag. 362, 367.

● **Ce a prefigurat a șaptea zi de sărbătoare la evrei?**

Domnia milenară a lui Isus Cristos. – pag. 380.

● **Care este „păcatul ușor ademenitor,” la care se face referire în Evrei 12:1?**

Lipsa credinței. – pag. 401.

● **Numeste trei exemple remarcabile de trădători din biblie?**

Ahitofel. Iuda Iscarioteanul. Clasa „Slujitorului rău”. – pag. 407.

● **Mai presus de orice, ce scop aveau sinagogile evreiești timpurii?**

Ele au fost școli, locuri de instruire, îndemn și încurajare. – pag. 413.

● **Ce este Sfântul Spirit?**

Este forța invizibilă activă a lui Iehova, nu doar puterea pe care o are în sine, dar energia lui atunci când este proiectată din interiorul său pentru realizarea voinței sale. – pag. 429.

● **Cum poți să te ferești ca cel rău să nu te rănească?**

Prin menținerea în minte de exemple biblice cu cei care au permis răului să-i înmoaie.

Rugându-te lui Dumnezeu și menținând credință puternică. Fiind umil, răbdător, suferind îndelungat. Cultivând dragostea. Ținând minte de ce Dumnezeu permite răul: pentru apărarea numelui său și mântuirea creaturilor sale. – pag. 444.

●**Menționați câteva sugestii care v-ar ajuta la îmbunătățirea citirii Bibliiei?**

Să aveți atitudinea mentală corectă, așteptând cu umilință instrucțiuni de la Iehova. Căutați înțelegere, alocați timp pentru meditație și pentru a căuta explicații ale părților care nu au fost înțelese. Țineți cont de ansamblul a ceea ce ați citit, poate chiar căutați material de completare. Acordați atenție sporită împlinirilor profetice. Renunțați la principiile care vă afectează viața și folosiți scripturile de la preoți. Vizualizați sau schițați mental ce ați citit. – pag. 472, 475.

●**Ce reprezintă conștiința proprie? Este un ghid infailibil?**

Conștiința este acea facultate a minții care ne spune dacă facem bine sau rău. Pentru ca conștiința să ofere îndrumarea corespunzătoare trebuie să fie instruită prin Cuvântul lui Dumnezeu. – pag. 485-487.

●**Este „fața salvatoare” compatibilă cu principiile creștine?**

Nu, aceasta ne pune în pericol relația cu Dumnezeu Iehova. – pag. 496.

●**Ce este „lăcomia”, față de care Biblia ne avertizează?**

Este egoismul extrem, o dorință intensă pentru mai mult din ceva care nu este rezonabil sau necesar sau pentru ceea ce aparține în mod corect altcuiva. Se manifestă prin iubirea de bani, pasiunea extremă pentru alimente și băuturi, cinste și faimă, putere și sex. – pag. 504.

[Note de Subsol]

Toate referințele se găsesc în Turnul de Veghere din 1961.

Stând treji precum sclavii aprobați

SOMNUL fizic are rolul lui. Este o dispoziție înțeleaptă dată de Creator pentru a ne da prospețime și vigoare după o zi de muncă grea. Dar nu există niciodată un motiv bun pentru somnul spiritual.

Când ne uităm dincolo de noi vedem că lumea doarme continuu, este adormită spiritual, uitând de amenințarea reprezentată de Armagedon, care este pe zi ce trece mai aproape. Ca și în zilele lui Noe, lumea refuză să ia aminte. Cât de recunoscători putem fi pentru că aparținem unei clase de oameni care sunt conștienți astăzi, fiind treziți de un grup care a fost prezis acum mult timp: „Ferice de slujitorii aceia pe care stăpânul, la venirea lui, îi va găsi veghind! Adevărat vă spun că el se va încinge, îi va pune să se așeze la masă și se va apropia să le slujească!” – Luca 12: 37.

Acești sclavi au început prima dată să păzească în ziua de Rusalii și au continuat cu fidelitate până în zilele noastre. În timpurile moderne, subliniind anul 1914 ca sfârșitul timpului desemnat națiunilor, ei și-au demonstrat că sunt treji cel puțin din 1877. Și continuă să se arate conștienți prin predicarea veștii bune a Împărăției și prin avertizarea tuturor să fugă în Babilonul modern până nu e prea târziu.

Cum putem sta conștienți ca sclavi aprobați ca un astfel de „sclav fidel și modest”? – Mat. 24:45-47.

În primul rând, ținând pasul cu hrana spirituală oferită de acest sclav, cum a fost publicat de instrumentul lui legal, Societatea Turnului de Veghe. Acest fapt necesită atât studiu Biblic în particular cât și participare la reuniunile congregației, unde această hrană spirituală este distribuită.

În al doilea rând, pentru a rămâne conștienți trebuie să urmăm politici și principii teocratice. Propria noastră cale poate să pară corectă în ochii noștri, dar să nu uităm că nu ține de om să-și îndrepte pașii. Cum se poate atunci când inima omului este înșelătoare mai presus de toate lucrurile și cu disperare deznădăjduită pe motivul păcatului săvârșit de strămoșii noștri? Așa că noi vrem să ne uităm la drumul lui Dumnezeu nu numai pentru hrană spirituală dar și pentru instrucțiuni pentru cum să îl slujim pe Dumnezeu eficient și armonios.

În al treilea rând, pentru a sta conștienți ca sclavii aprobați trebuie să rămânem la locurile care ne-au fost atribuite. Chiar ca fiecare din cei trei sute de oameni împreună cu Ghedeon „care au stat împreună fiecare la locul alocat în jurul taberei” lui Madian, așa trebuie să slujim noi în locurile care ne-au fost atribuite. Fiecare dintre noi are locul lui, ca un editor de congregație, pionier, slujitor în congregație, reprezentant călător al congregației creștine sau ca un membru al familiei Betel. Să ne facem fidel datorita față de Iehova, mulțumiți oriunde ne-ar trimite să slujim așa cum indică circumstanțele și indicațiile care ne vin de la el. – Iuda 7:21.

Un al patrulea mod în care putem sta conștienți ca slujitori aprobați este prin depunerea de contribuții financiare la agențiile pe care la folosește Iehova, atât locale cât și cele din lumea largă. Așa cum noi am beneficiat de literatura din Biblie și donațiile din trecut făcute posibile datorită contribuțiilor altora, vor fi și alții care vor auzi de Iehova și scopurile lui și care vor beneficia de contribuțiile noastre. Și pentru o cât mai mare binecuvântare să dea fiecare din noi în concordanța cu cât are, făcând asta din suflet, cu grijă. – 2Cor. 8:12; 9:6, 7.

Manifestând loialitate față de congregația lui Iehova și frații ei dar și arătând dragoste este un al cincilea mod prin care putem rămâne conștienți ca slujitori aprobați. Există atât de puțină loialitate în lume astăzi, chiar și foarte puțină iubire. Loialitatea este pentru o organizație puternică, pentru unitate. Clădește un zid de protecție împotriva atacurilor lui Satana și ale agenților săi. În ceea ce privește iubirea, nu este ea calitatea remarcabilă a lui Iehova și a organizației sale? Nu a spus Isus că își va identifica urmașii? Cu siguranță! – Ioan 13:34, 35.

Și, în final, putem sta conștienți fiind respectuoși și ascultători față de organizația Societății Turnului de Veghe și slujitorilor desemnați de el. Da, „amintiți-vă de cei care sunt în fruntea voastră, [...] și privind cu atenție rezultatul purtării lor, urmașile exemplul de credință!” – Evr. 13:7.

Așa că hai să stăm treji ca slujitori aprobați prin cooperarea cu „sclavul fidel și modest” la cât putem noi mai bine. Hai să stăm treji pentru a duce vieți fericite prin inspirație și scop acum. Să faci voia lui Dumnezeu este într-adevăr acaparator,

fascinant, și furnizează cele mai bune stimulente: reabilitarea numelui lui Iehova, ducerea mesajului de viață altora și obținerea de viață pentru noi.

„Evitați să deveniți motive de poticnire”

Cel mai mare circ din lume s-a instalat în Madison Square Garden, în New York. Acum urma cel mai nemaipomenit act al întregii seri. Într-o parte, doi bicicliști își mențin echilibrul pe un cablu care se întinde de-a lungul pieței, mult deasupra mulțimii. Bicicliștii țin de ambele capete o prăjină, pe umerii lor, cu un scaun deasupra. Un bărbat apare, se așează pe scaunul în echilibru și apoi, o față urcă pe umerii lui. Cei doi bicicliști pedalează acum spre centrul pieței, în timp ce mai mulți bărbați se mișcă direct sub ei ținând o plasă bine întinsă. Când ajung în centru, bărbatul de pe scaun se ridică pentru a sta în picioare și fata se ridică pentru a sta pe umerii lui, apoi face cu mâna mulțimii de jos, care își ține respirația, căci actul nu s-a terminat încă. Acum, fata se așează pe umerii bărbatului, bărbatul stă pe scaun, iar bicicliștii pedalează înapoi, acolo unde, unul câte unul, pot pleca de pe cablul periculos și acolo unde sunt ridicate scaunul, prăjina și bicicletele, pe fundalul aplauzelor mulțimii.

Acea performanță care îți ia respirația și care îți dă fiori pe șira spinării a necesitat echilibru perfect și coordonare din partea celor patru acrobați. Însă, să presupunem că cineva a mișcat din greșeală cablul, făcându-i pe unul sau doi dintre ei să se împiedice, ce li s-ar fi întâmplat celor patru? Adevărat, era o plasă dedesubt, dar cine știe câte răni ar fi avut, dacă bicicleta, scaunul, prăjina și cei patru acrobați s-ar fi năpustit în același timp în plasă? Ar fi provocat vreo mână a cercului, din greșeală, o astfel de împiedicare? Sigur că nu.

Astăzi trăim momente critice, greu de suportat. Păstrarea echilibrului nostru spiritual poate fi asemuit cu acela al celor patru acrobați de circ. Satan, fiind foarte furios pentru că știe că mai are puțin timp, face tot ce poate pentru a ne împiedica, pentru a ne jigni, pentru a cădea în păcat și pentru a ne pierde salvarea. Dacă va fi vreodată important sfatul „lucrează la salvarea ta cu frică și tremur” acum este acel moment. Din moment ce această afirmație este adevărată, Creștinii trebuie să fie foarte atenți ca nu cumva să slujească scopului Diavolului, făcându-i pe alții să se împiedice și provocând astfel nu numai răni fizice dar și spirituale care ar putea duce la moarte veșnică. – Filip. 2:12.

Este ușor să îi împiedici pe ceilalți. Îi putem împiedica prin ceea ce spunem sau modul în care vorbim, prin ceea ce facem sau cum facem și prin tăcere atunci când ar trebui să vorbim și reacționând atunci când ar trebui.

Niciunul dintre noi nu poate acționa singur, ignorând interesele fraților sau semenilor noștri. Nu trebuie să avem atitudinea ucigașului Cain, care a întreat ironic: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” trădând nivelul până la care i-a permis inimii să se înrăiască, încât a putut să-și înjunghie fratele din proprie rea voință și

nu s-a căit de fapta sa nesăbuită. Cu siguranță, tocmai opusul acelui spirit dorim noi, ca și Creștini să avem. – Gen. 4:9.

Cu toate acestea, potrivit lui Isus, dacă suntem neîndemânatici și provocăm împiedicarea altuia, ne putem aștepta la aceeași soartă ca cea a lui Cain: „Fiul omului își va trimite îngerii și ei din regatul Lui vor lua toate acelea care pun piedici și oameni fără de lege și ei în foc îi vor arunca. Acolo se vor auzi lacrimile și scrâșnitul dinților lor.” „Însă oricine piedici le va pune acestor mici care credință au în Mine, este mai bine pentru el să își lege gâtul în jurul unei pietre de moară și să se spânzure... și să se înece în marea vastă și deschisă.” Este, într-adevăr un gând care ne trezește. Cei care îi vor împiedica pe ceilalți vor fi puși alături de nelegiuți și ar fi mai bine pentru ei dacă ar muri în mare. – Mat. 13:41, 42; 18:6.

Într-adevăr, dacă toți Creștinii ar fi maturi, nu ar exista pericolul împiedicării reciproce: „Înclinația bine susținută o vei păzi în pace continuă.” „Pacea abundentă este a acelora care iubesc legea ta și pentru ei nu există zid despărțitor.” Dar din moment ce nu toți Creștinii au credința puternică și nu sunt maturi, noi trebuie să fim atenți. Disputa este de fapt între interesul propriu și interesul spiritual al celuilalt, sau, ce este mai important, luxul nostru sau necesitățile altcuiva? „Toate legiuite sunt; dar nu toate sunt bune. Toate sunt legiuite; dar nu toate ziditoare. Fie ca fiecare să caute, nu să-și facă sieși bine ci altei persoane.” – Isa. 26:3; Ps. 119:165; 1Cor. 10:23, 24.

De fapt, Creștinii trebuie să fie atenți ca nu cumva să împingă „oamenii în afară”. „Să nu fiți piedici ale Evreilor sau Grecilor din congregația lui Dumnezeu, căci Eu oamenii toți caut să îi mulțumesc în toate, nu căutând binele Meu ci acela al tuturor, pentru ca ei salvați să fie.” – 1Tim. 3:7; 1Cor. 10:32, 33.

PRIN FOLOSIREA NEGÂNDITĂ A LIMBII

Una dintre cele mai întâlnite căi de a deveni cauza împiedicării este prin folosirea nechibzuită a acelui „vătămător și nesupus lucru”, limba. „Dacă un om pare a fi un fost slujitor și nu își stăpânește limba, ci continuă să-și amăgească inima, această slujire a omului este zadarnică.” De ce? Pentru că i-ar putea împiedica pe ceilalți, prin folosirea unui limbaj vulgar, obscen sau profan, sau prin grăirea unor lucruri pe care nu ar trebui să le grăiască. În mod înțelept suntem, astfel, sfătuiți: „Nimic să nu iasă din gura ta ce nu este ținut în frâu.” – Iac. 3:8; 1:26; 1Sam. 2:3.

Critici tu de bună voie? Într-adevăr, remarcile tale pot fi corecte, dar este chiar dreptul tău acela de a critica și faci tu acest lucru într-un mod blând și la timpul potrivit? Ești tu distrugător, provocând împiedicarea, sau constructiv, într-adevăr dorind să ajuți, să încurajezi și la fel de mult să aduci lumină?

Ai tu înclinații spre bârfă? Bârfă este vorba mărunță și se poate spune că numai cei imaturi se pot lăsa împiedicați de ea; dar tocmai la cei imaturi trebuie tu să te gândești. Cei din zilele lui Pavel, care s-au împiedicat în privința cărnii au fost, cu siguranță, imaturi și cu toate acestea ei au spus că nu vor mai mânca niciodată carne dacă acest lucru va duce la împiedicarea fratelui lor. Astfel, ai grijă și la mica și ușoara conversație. – 1Cor. 8:13.

Spui tu secrete? Pe cât de mult ceilalți te vor considera matur, experimentat, înțelept, de încredere, pe atât de multă încredere îți vor acorda. A trăda dă dovadă de lipsă de seriozitate din partea ta și îi poate împiedica foarte ușor pe cei care caută în tine un ajutor.

Îți place să speculezi pe seama interpretării anumitor scripturi sau pe baza îndeplinirii profețiilor? A exprima opinii private și personale care ție îți par plauzibile, dar care au puține dovezi sau chiar deloc, poate foarte ușor să îl facă confuz pe cel imatur și astfel să se împiedice. Pe lângă acest lucru, are tendința de a atrage atenție exagerată asupra persoanei tale și chiar și tu te-ai putea împiedica. În loc să cauți gloria de sine, slăvește-L pe Dumnezeu și îndreaptă-te spre organizația lui pentru instrucțiuni.

PRIN COMPORTAMENT NECUGETAT

În special cu privire la comportamentul față de Creștinii devotați, trebuie să vă amintiți că nu toate lucrurile legiuite zidesc. Astăzi, s-ar putea să nu ne confruntăm cu problema de a-i împiedica pe ceilalți prin mâncare anumitor genuri de carne, dar este de observat că Pavel a adăugat, „sau să săvârșești ceva ce-l poate împiedica pe fratele tău.” – Rom. 14:21.

În anumite state din Statele Unite și în anumite țări, folosirea băuturilor alcoolice este un subiect tabu. Dacă un Creștin bea alcool în astfel de locuri poate foarte ușor să reprezinte o ispită și o piedică pentru persoanele de bunăvoință. Chiar și acolo unde este legal, să mergi într-un bar sau într-o bodegă poate avea același efect dăunător. Sau la o adunare socială cineva se prezintă de-abia ieșit din beție, dar încă mai are destul alcool în sânge pentru a crea o impresie nefavorabilă. Cât de bine ar fi fost să bea mai puțin și să facă o impresie bună!

Ai putea merge la anumite filme sau piese de teatru cu valoare morală discutabilă și să ai impresia că nu te pot răni, dar s-ar putea să îi rănească pe ceilalți să te vadă că mergi la astfel de evenimente, întrebându-se cum de îți-ai permis să mergi. Sau poate vei neglija o adunare a congregației pentru că vrei să vezi un anumit film. Ai putea da drept motiv faptul că acest lucru nu îți poate dăuna, dar s-ar putea să îi împiedici pe cei pe care îi îndemni să meargă regulat la întâlnirile congregației Creștine și importanței lor.

Apoi, se poate să ai din abundență bunurile acestei lumi și din această cauză să ai o administrare săracă și nepăsătoare a ceea ce îți aparține. Într-adevăr, îți aparține, dar drumul tău nechibzuit nu i-ar putea împiedica pe ceilalți mai slabi care vor să te întrecă sau care se vor întreba în legătură cu înțelepciunea drumului tău?

Unii, înainte să devină slujitori devotați ai lui Iehova, aveau hobby-uri precum vânatul sau pescuitul. Încă bucurându-se de acest sport, ei și-ar putea îngădui și ar putea să își salveze conștiința pentru că ei mănâncă ceea ce prind, deși îi va costa de câteva ori mai mult decât dacă le-ar cumpăra. Acest lucru i-ar putea foarte ușor împiedica pe cei care nu au făcut niciodată aceste sporturi. Cu toate acestea, nici o obiecție nu se poate face împotriva celor care vânează sau pescuiesc de dragul mâncării sau pentru a trăi.

Te-a făcut prosperitatea să ai iubire pentru bani? Dacă da, atunci trebuie să ai grijă să nu pui pe primul plan strângerea unei mai mari averi, înaintea intereselor celorlalți, fiind mai preocupat de profituri decât de îndeplinirea unei bune slujiri, la nivel înalt.

Dar regulile de bune maniere dintre cele două sexe? Unul dintre ei s-ar putea simți sigur pe sine și și-ar permite anumite libertăți sau indiscreții, cum ar fi flirtul cu cei căsătoriți sau logodiți, pe cale de a se căsători. Se poate ca el să nu se implice niciodată din punct de vedere emoțional, ci numai se joacă cu ceva cu ce nu are dreptul și el ar putea cădea pradă păcatului sau să le pună altora o piedică. Să primim cu toții sfatul: „Fă drumuri drepte pentru picioarele tale, pentru ca ceea ce este slab să nu iasă din încheieturi, ci să fie vindecat. Caută pacea cu toată lumea, [...] fiind atent să nu ți se ia nemeritata bunătate a lui Dumnezeu; ca nicio rădăcină otrăvitoare să nu iasă la suprafață și să aducă neliniști și mulți să fie spurcați de ele.” – Evr. 12:13-15.

PRIN CEEA CE EȘUĂM SĂ SPUNEM SAU SĂ FACEM

Există timpuri când un Creștin îi poate împiedica pe alții tăcând când ar trebui să vorbească. De exemplu, atunci când este nevoie de încurajare, lipsa de a arăta iubire prin vorbe întăritoare poate duce la dezamăgire și la sentimentul de eșec.

De asemenea, când un frate este bolnav sau este la nevoie, îl ajutăm noi? Dacă nu vom face acest lucru s-ar putea să-l împiedicăm, mai ales dacă este imatur. Neglijăm noi oportunitățile de a fi de ajutor, îndemnându-i pe ceilalți să participe la întâlnirile sau la lucrarea ministerului? Lăsăm noi vremea să stea în calea slăvirii adevărate, deși nu este necesar? Eșecul în oricare dintre aceste domenii ar putea împiedica omul slab.

Avem motive să credem că am jignit pe cineva? Atunci nu trebuie să ignorăm acest aspect, spunând în Matei 18:15, 16 că necesită ca el să vină la noi cu doleanțe. Nu, dacă el este imatur, s-ar putea să nu asculte acea poruncă și astfel trebuie noi să mergem la el, să ascultăm de porunca de la Matei 5:23, 24: „Dacă îți aduci darul la altar și îți amintești că fratele tău ceva împotriva ta are [...] mai întâi împacă-te cu fratele tău, apoi fă jertfa.” Dacă nu vei asculta de această poruncă s-ar putea să îl împiedici pe fratele tău.

Bineînțeles, în toate aceste privințe, slujitorii congregației și mai ales supraveghetorii au alte responsabilități, pe lângă acestea, pentru a nu deveni cauze ale împiedicărilor. Datorită mai marii lor cunoașteri, maturități și experiență, se cere mai mult de la ei, atât de către Dumnezeu cât și de către frații lor, din cauza faptului că poziția lor îi poate foarte ușor împiedica pe ceilalți. În același timp ei trebuie să supravegheze ca nu cumva ceilalți să fie cauze ale împiedicării. Ei trebuie să se simtă asemenea apostolului Pavel: „Cine este împiedicat și eu nu știu?” Ei trebuie să fie mai ales atenți la „cei care separă și sunt cauze ale piedicii” ca nu cumva oile puse în grija lor să fie vătămate. – 2Cor. 11:29; Rom. 16:17.

Ce ne va opri din a ne împiedica și din a deveni cauze ale împiedicării? Iubirea. Iubirea ne va face răbdători și responsabili. Ne va feri de gelozie, de laudă, de îngâmfare, de comportamentul indecent, de a urmări numai propriul interes și de a

ne lăsa provocați. Ne va ajuta să rezistăm, să credem, să sperăm și să îndurăm toate lucrurile. Ea nu ne va dezamăgi niciodată. – 1Cor. 13:4-8.

Astfel că, în aceste timpuri periculoase fie ca iubirea să ferească pe toți Creștinii devotați de a deveni cauze ale împiedicării pentru ca nimeni să nu piardă șansa la salvarea veșnică, amintindu-ne în același timp că desăvârșitul Creștin nu se lasă împiedicat atât de ușor de ceea ce spun sau fac ceilalți sau de ceea ce nu spun sau fac.

● **Care este înțelepciunea menționată la Eclesiastul 1: 18? – M. L., Statele Unite ale Americii.**

Eclesiastul 1:18 spune: „Căci unde este multă înțelepciune este și mult necaz, așadar cine își sporește cunoștința își sporește și durerea.” Scripturile arată că există două feluri de înțelepciune, tipul celei evlavioase și tipul celei lumești. Evident, acest text nu se referă la tipul celei evlavioase, pentru că citim: „Fericit este omul care găsește înțelepciunea și omul care dobândește priceperea, căci câștigarea ei este mai bună decât câștigarea argintului și rodul ei este mai de preț decât aurul. Ea este mai prețioasă decât corali, și nici o altă desfătare nu se poate compara cu ea. În dreapta ei sunt zile multe, iar în stânga ei sunt bogății și glorie. Căile ei sunt căi plăcute și toate drumurile ei sunt drumuri ale păcii. Ea este un pom al vieții pentru cei ce o apucă și cei ce o țin strâns sunt numiți fericiți.” – Prov. 3:13-18.

Aceasta este adevărata înțelepciune, care se bazează pe frica de Domnul Dumnezeu și pe acceptarea dispozițiilor sale, prin Isus Cristos. Aceasta nu aduce necaz. În plus, creșterea în cunoaștere a lui Iehova Dumnezeu și a Fiului Său, Isus Cristos, pe care l-a trimis, înseamnă viață veșnică tuturor celor care vor dobândi astfel de cunoștințe și le va utiliza în conformitate cu voia lui Dumnezeu. – Ioan 17:3.

Dar înțelepciunea menționată la Eclesiastul 1: 18 este înțelepciunea acestei lumi, care nu recunoaște nicio relație cu Dumnezeu și, prin urmare, aduce cu sine necaz din abundență. Persoana din lumea înțeleaptă își cultivă cunoștințele dar le folosește în funcție de înțelepciunea oamenilor neteocrați, și prin urmare, el numai își mărește durerea, după cum se poate observa în lumea de astăzi, când există mai multe informații disponibile în bibliotecile noastre și școli și alte instituții de colectare de informații decât oricând înainte și totuși în același timp nu a existat niciodată mai multă durere pentru omenire. În ceea ce privește acest tip de înțelepciune Apostolul Pavel a scris: „Căci înțelepciunea acestei lumi este o nebunie înaintea lui Dumnezeu!” – 1Cor. 3:19.

- **Este adecvat pentru unul dintre martorii lui Iehova să desfășoare o înmormântare pentru cel care a murit, eliminat din congregație fiind? – E. B., Statele Unite ale Americii.**

O congregație de slujitori ai lui Iehova nu ar trebui să țină servicii funerare celui care a murit dacă aceasta a fost dat afară din organizație, și nici un creștin dedicat nu ar trebui să officieze o astfel de înmormântare, indiferent de faptul că restul membrilor din familie ar putea fi martori ai lui Iehova chiar și membri foarte dedicați. Nici nu ar trebui ca vreunul din congregație să participe la o astfel de înmormântare. Noi nu vrem să dăm impresia celor din afară că o persoană excomunicată poate fi considerată acceptabilă, când în realitate acest lucru nu este adevărat.

David și-a exprimat sentimentele corect atunci când a spus că nu vrea nici măcar să fie asociat cu astfel de persoane nici măcar în momentul morții: „Nu luați mai departe sufletul meu împreună cu păcătoșii, nici viața mea împreună cu oameni vinovați de vărsare de sânge.” – Ps. 26:9.

TURNUL de VEGHERE

15 Septembrie 1961

Nr. 18

Cuprins:

- RESPECT PENTRU SFINȚENIA SÂNGELUI - Pag.635
- ÎȚI RESPECȚI TU CUVÂNTUL? - Pag.643
- CE ÎNVAȚĂ BIBLIA DESPRE DIVINITATEA LUI CRISTOS? - Pag.645
- SĂ FOLOSIM VIAȚA ÎN ARMONIE CU VOINȚA LUI DUMNEZEU - Pag.649
- CUGETUL DIN SPATELE PROVERBULUI - Pag.657
- TINERI, VEGHEAȚI ASUPRA COMPORTAMENTULUI VOSTRU ÎN ACEASTĂ LUME DELINCVENTĂ - Pag.659
- RECOMPENSE DE DURATĂ - Pag.664
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.668

*Vestitorul
Împărăției
lui Iehova*

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărurilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

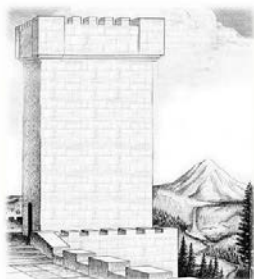
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

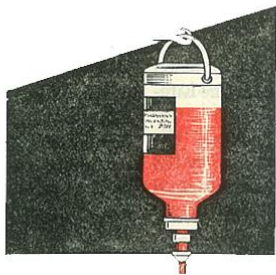
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**Respect
pentru
sfințenia sângelui**

„Carnea cu sufletul ei – adică sângele ei – să nu mâncați.” – Gen. 9:4.

TRĂIND așa cum se întâmplă într-o lume care întoarce o ureche surdă la Cuvântul lui Dumnezeu, creștinii se confruntă zilnic cu situații care le pun la încercare credința în Dumnezeu și în dreptatea legii Lui. Dumnezeu cere respect pentru sfințenia sângelui. Dar lumea s-a rătăcit atât de mult de la căile Sale încât mulți nu sunt conștienți că există o lege divină care guvernează astfel de

chestiuni precum, folosirea sângelui, iar cei care nu cunosc legea o încalcă adesea fără a avea vreo idee că au greșit. Cu binecuvântarea preoțimii religioase, ei au vărsat sângele a nenumărați oameni pe câmpul de luptă, iar în timp ce au făcut asta, s-au rugat ca Dumnezeu să fie cu ei. Când aud că în multe părți ale lumii sângele animalelor este consumat cu regularitate drept hrană, sau când văd produse cu sânge vândute în magazinele în care își fac cumpărăturile, ei nu fac legătura cu felul în care au fost produse. Și când aud relatările despre creșterile enorme ale numărului de transfuzii de sânge – acum peste cinci milioane pe an – ei le consideră un semn de progres în medicină.

² În opoziție clară cu indiferența lumii stă mărturia a aproape un milion de persoane din toate colțurile lumii, care ascultă legea lui Dumnezeu despre sfințenia sângelui. Ei au trecut testul credinței lor și au rămas neclintiți. Dar presa publică s-a folosit de neștiința oamenilor pentru a îi reprezenta greșit ca pe niște fanatici religioși, mai ales cu privire la dezacordul lor față de transfuzii de sânge. Iar preoțimea religioasă a creștinismului și evreei și-au unit glasurile, declarând că

legea lui Dumnezeu nu se poate aplica în aceste cazuri în care este vorba despre viața unui om. Consecința este că multe persoane neinformate au fost întoarse împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Lui ca fiind absurzi și lipsit de dragostea firească. Dar cum poate fi Izvorul întregii înțelepciuni să fie absurd? Cum poate Dumnezeu, care este iubire și l-a înzestrat pe om cu capacitatea de a iubi, să fie El însuși lipsit de dragoste? Nu poate și nu este! A lui este calea cea dreaptă, iar o analiză atentă a Cuvântului Lui ne ajută să punem chestiunile în lumina cuvenită. El ne spune, în calitate de Dătător de viață, ce trebuie să facem ca să trăim în continuare. Prin legile Lui, EL ne păzește să nu facem în neștiință lucrurile care ar putea duce la a ne răni, sau chiar la a ne pierde viața. Datele arată că acest lucru este adevărat cu privire la legea Lui despre cheștiunea sângelui. – Prov. 2:6; 1 Ioan 4:16; Ps. 25:4.

LEGIȘLAȚIA DIVINĂ A SÂNGELUI

³ Problema nu este nouă; nu este ceva specific pentru acest secol douăzeci cu cercetarea lui despre folosirea medicală a sângelui. S-a întâmplat cu 4300 de ani în urmă, când Noe și casa lui, singurii supraviețuitori omenești ai potopului lumii, au ieșit din arcă, că Dumnezeu le-a spus legea Lui despre sânge. Înainte de aceasta, omul mâncase numai vegetația și fructele fără suflet, dar acum, pentru prima oară, Dumnezeu i-a dat voie omului să adauge carnea în alimentația lui, spunând: „Orice animal mișcător care este în viață îți poate sluji ca hrană. La fel ca iarba verde, Eu vi le dau pe toate. Numai carnea cu sufletul ei – adică cu sângele ei – să nu mâncați.” (Gen. 9:3, 4) Legea este concretă. Carnea poate fi mâncată, dar nu cu sânge încă în ea, deoarece sângele reprezintă sufletul sau viața acelei făpturi. Omul trebuie să arate respect pentru sfințenia sângelui și, făcând asta, dă dovadă de respect față de Dătătorul de viață, Iehova Dumnezeu.

⁴ Cu vreo opt secole mai târziu, când izraeliții, care fuseseră cruțați cu puțin timp înainte de nimicirea în Egipt, s-au adunat la poalele Muntelui Sinai, Iehova a subliniat din nou condiția asupra sângelui. „Este o lege pentru un timp nehotărât pentru urmașii voștri, în toate locurile în care trăiți: Să nu mâncați grăsimi sau sânge deloc.” (Lev. 3:17) Nu s-a făcut nici o precizare legată de proveniența sângelui; indiferent dacă de la animale sau de la om, nu era voie să fie folosit ca hrană pentru trup. Nici măcar nu era voie să fie păstrat, după cum a zis Dumnezeu mai departe: „Cât despre oricare dintre fii Israelului sau dintre străinii care locuiesc în mijlocul vostru care prinde la vânătoare o fiară sau o pasăre care poate fi mâncată, el trebuie atunci să verse sângele acesteia și să îl acopere cu țărână. Căci sufletul oricărui fel de carne stă în sângele lui, care este în el.” (Lev. 17:13, 14) Motivul a fost spus clar. Sufletul sau viața trupului stă în sânge, iar ascultarea legii lui Dumnezeu despre sânge ar arăta o privire potrivită pentru sfințenia vieții și pentru Izvorul vieții.

⁵ Chiar și în vreme de urgență s-a recunoscut că nu există nicio justificare pentru a lăsa deoparte legea divină cu privire la sfințenia sângelui. Acest lucru este ilustrat de o întâmplare în care armata Israelului sub Regele Saul se lupta cu filistenii. Fusesse o luptă grea și oamenii erau deja istoviți. „Și oamenii au început

să arunce cu lăcomie săgeți în pradă, și au luat oile și vitele și viței și le-au căsăpit pe pământ, iar oamenii au început să mănânce cu tot cu sânge.” Nu era un lucru neînsemnat sau care putea fi trecut cu vederea din pricina condiției fizice a acelor oameni. I s-a spus lui Saul : „Iată! Poporul păcătuiește împotriva lui Iehova, mâncând cu tot cu sânge.” (1Sam. 14:32, 33) Ei nu văd această chestiune așa cum o fac anumiți rabini din ziua de azi, care teoretizează că oricare dintre cerințele Legii poate fi pusă deoparte când este vorba de salvarea unei anumite vieți. Ce făceau oamenii era un păcat față de Dumnezeu, și au fost luate măsuri imediate pentru a pune capăt acestui păcat.

DATORIA CREȘTINĂ

⁶ Bineînțeles, creștinii nu se află sub legământul legii făcut cu Moise ca mijlocitor. Legământul de lege a ieșit din existență, după ce și-a îndeplinit scopul, când a fost făcut noul legământ legat de sângele lui Isus Cristos. Asta înseamnă că au pierit și condițiile cu privire la folosirea sângelui? Nicidecum! Pentru că ceea ce avea de spus legământul de lege despre abținerea de la a mânca sânge pur și simplu a subliniat cerința care este înaintată în legea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Noe, și care este obligatorie pentru toți creștinii. Pentru a lămuri această chestiune în mintea tuturor creștinilor, atât creștini, cât și din rândurile oamenilor, care nu se mai aflau nici unii sub Lege, corpul de conducere de la Ierusalim le-a îndreptat atenția spre obligațiile care decurg pentru ei din această chestiune, spunând: „Spiritul sfânt și noi ne-am gândit să nu mai punem altă povară pe voi, în afară de lucrurile acestea de care este nevoie, ca să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor și de sânge și de lucrurile sugrumate și de preacurvie. Dacă vă feriți cu atenție de aceste lucruri, veți reuși.” – Fapt. 15:28, 29.

⁷ Totuși, diverși cronicari teologici ai acestui text spun că nu este nimic care să ne privească pe noi. ‚Era doar un lucru temporar,‘ spun ei, ‚creat pentru a preveni atacurile asupra evreilor convertiți. Iar pentru că nevoia unei astfel de interdicții a trecut în neființă, rechemarea este înțeleasă deși nu a fost exprimată.‘ Dar noi întrebăm Ce nevoie a pierit? Încă mai sunt evrei din naștere asociați cu biserica creștină, așa că nu poate fi spus că lipsa lor a înlăturat nevoia. Scripturile spun clar că omul trebuia să se înfrâneze de la sânge, deoarece viața stă în sânge. Este oare mai puțin adevărat acum decât a fost atunci că viața stă în sânge? Și dacă se afirmă că respectul pentru folosirea în jertfă a sângelui nu mai este obligatorie deoarece creștinii nu mai sunt chemați să ofere jertfe de animale, atunci să se observe că o astfel de întrebuințare a sacrificării animalelor printre urmașii lui Cristos a luat sfârșit cu șaisprezece ani înainte ca hotărârea apostolică să fie emisă. Mai mult, cei care pretind că învățătura lui Isus că „nu ceea ce intră în gură îl întinează pe om, ci ceea ce iese din gură îl întinează pe om”, face ca hotărârile legate de sânge să fie învechite, susțin de fapt că regula despre abținerea creștinilor de la sânge, regula care a fost dată sub îndrumarea Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu, a fost abrogată înainte de a fi emisă, pentru că Isus a făcut această afirmație citată mai sus cu șaptesprezece ani înainte ca hotărârea asupra sângelui să fie emisă de conciliul de la Ierusalim. – Mat. 15:11.

⁸ Corpul de conducere care a emis această hotărâre cu privire la sânge nu s-a gândit că aceasta era pur și simplu indicată în vederea situației de atunci și că mai târziu se putea renunța la ea. Dacă interzicerea sângelui era doar temporară, atunci restul hotărârii trebuia să fie la fel, ceea ce înseamnă că abținerea de la idolatrie și de la preacurvie erau de asemenea temporare și create pentru a evita ca sentimentele nou convertiților să fie rănite. Dar a pierit nevoia pentru interzicere, astfel încât preacurvia și idolatria sunt acum admise pentru creștini? Cu siguranță nu! Terminologia hotărârii nu indică vreo limită de timp; restricțiile sunt „lucruri de care este nevoie” acum așa cum a fost și atunci. După cum bine observă *Cronica lui Clarke*, când vorbește despre Geneză 9:4: „interdicția a fost înnoită sub hotărâre creștină, poate îngădui prea puțină îndoială din partea oricărui om care citește fără patimă Faptele Apostolilor xv. 20, 29; xxi. 25, unde până și cei convertiți din rândurile neamurilor sunt obligați să se abțină în baza autorității nu doar a apostolilor, ci și a Spiritului Sfânt [...] nu din teama de a-i încurca pe evreii convertiți, ci pentru că era unul [...] dintre acele lucruri necesare care făceau parte din povara [...] supunerii de care nu puteau fi scutiți.”

⁹ Datele istoriei confirmă această înțelegere a chestiunii. Creștinii timpurii nu au văzut interdicția asupra sângelui ca fiind importantă doar pentru a evita jignirea evreilor convertiți. Ei nu au simțit că ar putea fi înlăturată dacă le-ar fi pus viața în pericol în cazul în care ar fi stăruit asupra ei. Era bine știut, chiar și printre prigonitorii lor, că creștinii nu mâncau sânge, și ei puneau la încercare un om ca să vadă dacă e creștin cu adevărat, nu doar silindu-l să ofere tămâie zeilor păgâni ai Romei, ci uneori și silindu-l să mănânce sângerete. Problema era atât de hotărâtoare încât mâncarea sângelui era considerată negarea credinței creștine. Tertulian, care a trăit la începutul secolului al treilea, a făcut referire la acest lucru când a abordat în scrisul lui lumea romană. El a zis: „Greșeala voastră să se aprindă înaintea creștinilor, căci noi nu punem chiar și sângele animalelor în hrana noastră firească. Noi ne înfrânăm în această privință de la lucrurile sugrumate sau care mor singure, ca să nu fim sub niciun fel stricați cu sânge, chiar dacă este ascuns în carne. În sfârșit, când puneți la încercare creștinii, le oferiți mezeli pline de sânge; voi cunoașteți temeinic, bineînțeles, că în mijlocul lor este oprit; dar vreți să îi faceți să încalce legea.” Origen, de asemenea, alt scriitor creștin, în apărarea învățămintelor creștine, a declarat: „Cât despre lucrurile sugrumate, suntem opriți prin Scriptură să fim părtași la ele. Căci sângele mai este în ele.”

¹⁰ Chiar și în anul 692, un conciliu religios la Constantinopol (Sinodul din Trulose), în canonul al 67-lea, a declarat: „Îi muștrăm în mod corespunzător pe cei, care pregătesc cumva un fel de mâncare folosind sângele vreunui animal și îl mănâncă astfel pentru a-și sătura burțile lacome. Prin urmare, dacă cineva va încerca de acum încolo să mănânce sângele vreunui animal în orice fel, va fi, în caz că este preot, răspopit, iar în caz că este laic, va fi excomunicat.” Credința în importanța hotărârii papale cu privire la sânge continua încă în Biserica Ortodoxă Răsăriteană.

¹¹ Totuși, în Apus, disprețul pentru legea divină despre sânge a devenit cât se poate de evident începând cu secolul patru. Augustin, prin care a fost popularizată

și învățătura lui Platon despre nemurirea înăscută a sufletului, a afirmat că hotărârea și-a pierdut importanța de când scopul ei a fost îndeplinit. În sfârșit, în secolul al cincisprezecelea, biserica Romei s-a îndepărtat atât de mult de punctul de vedere al creștinilor timpurii că sângele, nu al animalelor, ci al unui număr de trei băieți tineri a fost jertfit într-o încercare nereușită de a-l învia pe papa de la Roma, aflat pe patul de moarte, Inocențiu al VIII-lea, și asta cu prețul vieții tuturor celor trei donatori. Deci, este evident că indiferența creștinismului din epoca modernă față de sfințenia sângelui nu este o oglindire a credinței creștine, ci este rezultatul căderii din credință. – 1Tim. 4:1.

FOLOSIREA GREȘITĂ A SÂNGELUI CA HRANĂ

¹² Acest lucru face să fie hotărâtor pentru adevărații creștini din acest timp al sfârșitului să fie cu ochii în patru dacă vor să arate respectul potrivit pentru sfințenia sângelui. Ei trebuie să evite folosirea greșită a sângelui. De exemplu, în Africa există niște popoare aborigene care își completează alimentația bând sânge din vena jugulară a vitelor lor. În multe locuri oamenii stau la coadă la măcelării pentru a bea sângele vitelor proaspăt măcelărite, în credința că este leacul pentru anumite boli. În Orientul Îndepărtat există multe țări în care sângele este folosit ca ingredient de bază în anumite supe și sosuri. În America de Sud, un fel de mâncare destul de obișnuită constă în sânge de porc amestecat cu orez sau cartofi și condimente, iar sângele este chiar și vândut și mâncat ca bomboane. Mezelurile de sânge, sub diferite denumiri, se găsesc aproape pretutindeni. Toate aceste practici arată un dispreț grosolan față de sfințenia vieții, deoarece încalcă legea Dăătorului de viață cu privire la problema sângelui.

¹³ Legea asupra sângelui exclude și mâncarea oricărui lucru care a murit prin sugrumare, căci sângele nu a fost scurs. Deci orice animal găsit sufocat sau mort într-o capcană și animalele care au fost împușcate dar care nu au sângerat imediat, nu sunt bune pentru mâncare. Practica în multe țări de a omorî găinile prin sugrumare, ruperea sau tăierea gâtului, le face și pe acestea să nu fie bune pentru consumarea lor de către creștini. Unii măcelari, cu nicio considerație față de legea divină a acestor chestiuni, nu lasă aceste animale pe care le pregătesc pentru mâncare să sângereze cum trebuie; de fapt, ei pot submina în mod intenționat scurgerea pentru a adăuga greutate cărnii. Dacă un creștin află că măcelarul lui nu este atent la scurgerea sângelui, atunci va căuta alt loc pentru a face cumpărăturile sau chiar se va abține de la a mânca carne dacă nu găsește nimic altceva. De asemenea, o persoană conștiincioasă nu va mânca carne într-un restaurant dacă știe că acolo se obișnuiește să nu se dea atenție sângerării corespunzătoare. În astfel de situații, un creștin care vrea să mănânce carne poate că ar trebui să cumpere un animal viu sau o pasăre vie și să facă singur masacrul.

¹⁴ Nerespectarea legii lui Dumnezeu este atât de exagerată încât tot sângele, plasma sângelui sau componentele sângelui sunt folosite cu mărinimie în numeroase produse care sunt vândute pentru mâncare. De exemplu, se spune că unii ambalatori de carne includ sângele ca parte din rețeta lor obișnuită pentru cârnați, bologna și alte feluri de carne rece. Poate că nu toți îi spun sânge; dar,

indiferent de cum îi spun, dacă este sânge sau parte din sânge, este greșit. Nu toți ambalatorii de carne fac asta prin orice mijloace, dar unii o fac. În anumite locuri se știe că hamburgerul este făcut mai ales din grăsime cu sânge adăugat. În Rusia, brutăriile de sânge au fost deschise cu mulți ani în urmă, unde șapte părți de pâine de seară sunt amestecate cu trei părți de sânge de bou defibrinat în pâine. În alte țări, unii brutari folosesc pudră de plasmă uscată în aluat ca înlocuitor pentru albușul de ouă. Și diverse tonice și comprimate vândute de farmaciști arată pe etichete că au componente de sânge precum hemoglobina. Deci trebuie să fim cu ochii în patru, să cunoaștem practicile din comunitatea noastră, să facem cercetări raționale la locurile unde ne cumpărăm carnea și să citim și să înțelegem etichetele de pe ambalajele produselor. Întrucât lumea veche devine mai neatentă în atitudinea sa față de legea lui Dumnezeu asupra sângelui, este important pentru creștini să aibă mai multă grijă dacă vor să se țină „nepătați de lume.” – Iac. 1:27.

TRANSFUZIA DE SÂNGE

¹⁵ De-a lungul secolelor, folosirile greșite ale sângelui de către om au luat multe forme. Prinții egipteni din Antichitate au folosit sânge omenesc pentru întinerire; alții au băut sângele dușmanilor lor. Dar până după cercetarea lui William Harvey despre circulația sângelui, în secolul al șaptesprezecelea, nu a existat nicio încercare amplă de a transfuza sângele în sistemul circulator al altei făpturi. După ce a suferit câteva eșecuri serioase din cauza deceselor, transfuzia de sânge a ajuns în cele din urmă să fie văzută cu mai mult interes la începutul acestui secol al douăzecilea, când cercetarea a făcut posibilă identificarea anumitor tipuri de sânge. Cele două războaie mondiale și războiul din Coreea au oferit doctorilor marea ocazie de a experimenta cu folosirea terapeutică a sângelui, iar acum procesul a fost dezvoltat până în punctul în care doctorii folosesc nu numai sângele întreg și plasma sângelui, care este lichidul aproape incolor în care sunt purtate celulele de sânge, ci și celule roșii în afara plasmă, și diversele proteine din plasmă, atunci când consideră ca este necesar.

¹⁶ Este încălcată legea lui Dumnezeu printr-o astfel de utilizare medicală a sângelui? Este greșită susținerea vieții prin transfuzii de sânge sau plasmă sau celule roșii sau diverse componente ale sângelui? Da! Legea pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Noe și care se aplică tuturor urmașilor lui face ca pentru oricine să fie greșit să mănânce sânge, adică, să folosească sângele altei făpturi pentru a se hrăni sau pentru a susține viața. Chiar așa cum a arătat Tertulian în *Iertarea* lui că au judecat creștinii timpurii această chestiune, așa și astăzi este recunoscut că dacă interdicția se aplică pentru sângele animalelor, se aplică cu și mai multă tărie pentru sângele omenesc. Cuprinde „sânge deloc.” – Lev. 3:17.

¹⁷ Argumentele legate de faptul că interdicția folosirii sângelui, emisă de corpul de conducere creștin timpuriu, nu aveau de-a face cu sângele omenesc, ci doar cu sângele animalelor, arată ignoranța față de datele istorice. În Roma antică, care a condus lumea mediteraneană în secolul întâi, spectatorii la concursurile de gladiatori se grăbeau în arenă după luptă și sugeau sângele care curgea din gâtul

gladiatorului răpus. Se spune că unii sciți își mâncau rudele moarte. Se încheiau tratate între anumite popoare, conducătorii bând reciproc puțin din sângele celuilalt; iar sângele omenesc tăiat în mână și mâncat a fost folosit pentru a pecetlui inițierea în riturile zeiței păgâne Belona. Deci când apostolii, sub îndrumarea Sfântului Duh, au spus că creștinii trebuiau să stea departe de sânge, ei se refereau și la sângele omenesc.

¹⁸ Nu are niciun efect că sângele este luat în corp prin vene în loc de gură. Nici afirmația unora că nu este la fel cu hrănirea intravenoasă nu are greutate. Realitatea este că hrănește sau susține viața trupului. Există o afirmație în armonie cu acest lucru, în cartea *Hemoragie și transfuzie*, de George W. Crile, A.M., M.D., care citează o scrisoare de la Denys, medic francez și cercetător timpuriu în domeniul transfuziilor. Ea spune: „Transfuzia nu este nimic altceva decât hrănirea printr-o cale mai scurtă decât cea obișnuită – cu alte cuvinte, punerea în vene a sângelui gata făcut în loc de a lua hrană care se face sânge doar după mai multe transformări.”

¹⁹ În vederea accentului pus pe folosirea sângelui în lumea medicală, tratamente noi care implică folosirea lui sunt recomandate în mod constant. Dar indiferent dacă este sângele întreg sau componente ale sângelui, dacă este sânge luat din propriul corp sau cel luat din corpul altcuiva, dacă este administrat prin transfuzie sau prin injectare, se aplică legea divină. Dumnezeu nu a dat omului sângele ca să îl folosească așa cum ar putea folosi alte substanțe; El cere respect pentru sfințenia sângelui.

²⁰ Ce exemplu bun în respectarea acestei legi a dat temătorul de Dumnezeu, Regele David! Înainte ca vrăjmașii poporului lui Dumnezeu să fie duși din țară, filistenii au avut o garnizoană în Betleem, aproape de Ierusalim, și la un prilej „David și-a arătat setea și a spus: ‚O, de aș putea bea din apa din fântâna din Betleem, care este la poartă!’” Da, el și-a dorit ca filistenii să nu fi fost acolo și să fi fost liber să meargă la fântână și să se îmbroșteze cu apa ei. Dar la auzul dorinței lui, „trei [bărbați viteji] și-au silit drumul în tabăra filistenilor și au scos apă din fântâna Betleemului, care este la poartă, și au venit și au dat-o lui David.” Ce au adus ei nu era nimic mai mult decât apă, dar ei și-au riscat viața, iar David o știa. „Iar David nu a vrut să o bea, ci a vărsat-o lui Iehova. Și a spus: ‚Este de neînchipuit din partea mea, cu privire la Dumnezeul meu, să fac una ca asta! Să beau sângele acestor oameni care și-au pus în primejdie viețile? Căci cu primejdia vieților lor mi-au adus-o.’ Și nu a vrut să o bea.” (1Cron. 11:16-19; 2Sam. 23:15-17) David a respectat legea lui Dumnezeu. Nu numai că s-a înfrânat de la sângele animal; el a ocolit greșeala cu mult mai gravă de a consuma sânge omenesc. Da, el a evitat să facă ceva ce putea cumva să semene cu încălcarea acelei legi. El era un om după inima lui Dumnezeu. Este un drum asemănător al supunerii din inimă care îl mișcă pe creștinul matur din ziua de azi să se abțină de la orice practică care implică folosirea greșită a sângelui. Din dragoste pentru Dumnezeu, ei arată respect pentru sfințenia sângelui.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Care atitudine din partea lumii solicită creștinii spre a demonstra credință în Dumnezeu și legea Lui? (b) Care a fost răspunsul lumii în ceea ce privește sângele?
2. (a) Ce au răspuns presa publică și clerul despre cei care arată respect pentru caracterul sacru al sângelui? (b) Ce atitudine față de legea lui Dumnezeu a rezultat din partea persoanelor neinformate prin această înșelăciune, dar și cum ar trebui să privim această problemă?
3. Când a fost declarată inițial legea lui Dumnezeu cu privire la sânge, și ce cere ea de la omenire?
4. Cum a fost subliniată hotărârea cu privire la sânge copiilor lui Israel, și ce interdicție le-a fost dată?
5. O situație de urgență care implică mandat pe viața umană anulează legea divină cu privire la utilizarea de sânge, și de ce?
6. De ce se aplică legea cu privire la sânge pentru creștinii care nu sunt sub legământul legii?
- 7, 8. Ce argumente sunt stabilite de către comentarii teologi într-un efort de a limita efectul de hotărâri apostolice prin sânge, și ce arată că aceste argumente nu sunt sănătoase?
- 9, 10. (a) Ce fel de fapte istorice arată că primii creștini au recunoscut abținerea de la sânge ca fiind o problemă serioasă? (b) În secolul al treilea ce au avut de spus scriitorii creștini despre asta?
- (c) Spre sfârșitul anului 692 care pare a fi atitudinea bisericii de Est pe subiectul sângelui?
11. Ce evenimente au arătat nerespectarea restricțiilor privind sângele în biserica de la Roma?
12. Care sunt câteva dintre practicile moderne care încalcă sfințenia vieții și pe care creștinii le evită?
13. De ce trebuie avută grijă la uciderea corectă a animalelor care urmează să fie utilizate pentru alimentație, și astfel, ce ar putea să facă un creștin ?
14. Cum altfel este utilizat în mod abuziv sângele în produsele alimentare, și ce ar trebui creștinii să fie atenți să facă?
15. Care au fost evoluțiile în utilizarea de sânge în tratamentul medical?
16. Este utilizarea de sânge în tratamentul medical pentru a susține viața o încălcare a legii lui Dumnezeu?
17. Cum dovedesc faptele din istorie că sângele uman a fost utilizat în mod abuziv în antichitate și din ce cauza a fost introdusă interdicția stabilită de către organismul de conducere creștină timpurie?
18. Ce demonstrează că transfuzia de sânge este o „hrănire” prin sânge?
- 19, 20. (a) Având în vedere evoluția constantă în terapia medicală, cum se poate determina dacă tratamentul care implică utilizarea de sânge este de acceptat sau respins? (b) Ce exemplu bun în acest sens a stabilit David, arătând respect pentru caracterul sacru al sângelui?

S-a întâmplat vreodată ca cineva să îți ceară bani și să-și dea cuvântul solemn că ți-i va înapoia într-o zi precisă, ca mai apoi, dintr-un motiv anume, să nu se țină de cuvânt? Ai un vecin care împrumută zahăr, vase, tigăi și alte obiecte, promițând să le înapoieze mai târziu, dar nu face acest lucru niciodată? Dar despre persoanele care nu sunt niciodată punctuale la întâlniri, niciodată la timp la serviciu; oameni care, într-un fel sau altul, nu se țin de cuvânt? Ce crezi despre astfel de persoane? Sau ești una dintre ele?

Dezamăgirea constantă urmează o promisiune încălcată. Ne simțim abandonați, pentru că ne așteptăm la mai mult din partea unor oameni mai inteligenți. Vrem ca ei să fie persoane de cuvânt, pe bună dreptate.

Din partea omului, în virtutea faptului de a fi o creație a lui Dumnezeu, făcut după chipul și asemănarea Creatorului său, se așteaptă să reflecte calitățile Autorului său, Iehova, care este un Dumnezeu al adevărului, un Dumnezeu al cuvântului său. Despre căpetenia lui Iehova, Iosua a spus: „Niciun cuvânt dintre toate cuvintele bune pe care vi le-a spus Iehova, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit.” „Nicio promisiune n-a rămas neîmplinită, dintre toate promisiunile bune pe care Iehova le făcuse.” (Ios. 23:14; 21:45) Iehova a spus despre El Însuși: “Cuvântul Meu, care iese din gura Mea [...] nu se va întoarce la Mine fără rezultat.” (Isa. 55:11; 46:11) Așadar, ne putem baza pe Dumnezeu. El și-a făcut o bună reputație asupra încrederii, pentru că El este un Dumnezeu de cuvânt. Se poate spune același lucru și despre tine?

Isus Cristos a chemat oamenii ca să-L imite pe Dumnezeu, spunând: „Faceți ca *Da*-ul vostru să însemne *Da* și *Nu*-ul vostru, *Nu*; căci ce este în plus față de acestea vine de la cel rău.” „Voi să fiți perfecți, așa cum Tatăl vostru crește este perfect.” (Mat. 5:37, 48) Existența noastră ca ființe ale lui Dumnezeu este un argument convingător pentru ca noi să fim ființe de cuvânt, căci prin cuvintele noastre Îl onorăm sau Îl dezonorăm pe Creatorul nostru. Ne rănim și pe noi înșine, dacă nu ne ținem de cuvânt.

Când anchetatorii congresionali ai Statelor Unite au cercetat programele de concursuri televizate, în 1959, ei au descoperit ceea ce se numea una dintre cele mai mari fraude comise asupra publicului american în ultimii ani. Întreaga națiune a fost rănită și uluită de dezvăluirile făcute. Asta pentru că oamenii de încredere și-au încălcat cuvântul. Președintele Columbia Broadcasting System, Frank Stanton, a admis faptul că a fost pusă la încercare integritatea întregii televiziuni și că „este improbabil ca industria să se refacă complet, în urma acestei pierderi a încrederii publice.” Atât de mare a fost pierderea când oamenii și-au încălcat cuvântul!

Oamenii care nu se țin de cuvânt nu sunt demni de încredere. Le lipsește franchețea. Îndoiala și suspiciunea se nasc în cuvintele lor. O cană de zahăr neînapoiată poate fi un lucru mărunț, dar în curând, lucrurile mărunte se

transformă în lucruri mari. Atomi mici fac munți înalți. Promisiunile nerespectate generează iresponsabilitate, neglijență și obiceiuri neglijente. În curând, cuvintele își pierd însemnătatea, polițele și contractele solemne nu mai sunt onorate. Dacă o persoană nu își onorează, de exemplu, logodna, anunțată în mod public, atunci cum se poate avea încredere că-și va respecta angajamentele solemne făcute în organizația lui Dumnezeu? Nu prea se poate. Dacă nu există motive valide pentru a rupe o logodnă, atunci acel om nu este demn de cuvânt. Nu este un om de cuvânt și astfel, nedemn de responsabilitate.

Dumnezeu aplică cuvântul Său omului. „Când îi faci lui Dumnezeu o făgăduință, nu întârzia s-o împlinești, căci nimeni nu găsește plăcere în cei lipsiți de judecată. Împlinește-ți făgăduința pe care o faci.” (Ecl. 5:4) Aceasta poate fi o făgăduință de dedicare, de căsătorie sau orice altă făgăduință făcută în fața lui Dumnezeu. În făgăduința de căsătorie, cuplul promite nu doar să se accepte ca soț și soție, dar și să se iubească reciproc, conform legii divine, după cum este menționat în Sfintele Scripturi. Tu te ții de cuvânt? Numărul mare de divorțuri, despărțiri, abandonuri și încălcări ale promisiunii este dovada amplă că mulți nu se țin.

Moravurile locale îi fac adesea pe bărbați ca fiind cei ce nu se țin de cuvânt. De exemplu, la o nuntă recentă, pastorul a așteptat. Mirele a așteptat. La fel și invitații. Căsătoria era programată la ora trei, dar mireasa nu a apărut decât la ora cinci! Ar fi putut fi gata la ora trei, dar obișnuința i-a dictat să întârzie. În orice caz, undeva mai târziu, când soțul a întârziat câteva minute, în mod inevitabil, la întâlnirea cu ea, aceasta s-a enervat. Pentru relații pașnice, ar trebui să ne ținem de cuvânt.

Unii oameni au obiceiul de a invita persoane la cină, atunci când nu intenționează. Invitatul este așteptat să refuze politicos oferta. Totuși, o persoană neobișnuită cu acest obicei ar putea accepta invitația, spre jena tuturor celor prezenți. Astfel de cazuri arată că „ospitalitatea” nu este nimic altceva decât ipocrizie. Este nesincer și nedrept.

Spune ceea ce intenționezi și să vrei ceea ce spui. „Faceți ca *Da*-ul vostru să însemne *Da* și *Nu*-ul vostru, *Nu*.” Nu invita oameni la masă dacă nu ai mâncare acasă. Nu le cere să își petreacă noaptea, dacă nu vrei acest lucru. Fiți oameni de cuvânt. Obiceiurile pot fi bune, dar atunci când acesta fac din tine un mincinos, este timpul pentru o schimbare.

Așteptăm ca, copiii să fie sinceri în ceea ce spun, dar părinții sunt, atunci când le vorbesc lor? Promiți să îi pleznești, dar nu îi pleznești? „Spui, dar nu faci”, așa cum a spus Isus că au făcut scribii și farisei? Pentru copilul tău, *Da*-ul tău înseamnă *Da* și *Nu*-ul tău, *Nu*? Sau te asemeni mai mult cu tatăl, care spune fiului său: „În mod clar și precis nu ai voie să mergi la film astăzi și asta e răspuns final - doar dacă mama ta va spune că ai voie”? Ține-te de cuvânt dacă vrei ca copiii tăi să te respecte. – Mat. 23:3.

Nu încerca să copiezi lumea din jurul tău, căci aceasta s-a educat cu arta subtilităților și a perifrazelor. Ține-te de cuvânt. Dacă, datorită circumstanțelor aflate dincolo de controlul tău, vezi că nu poți, atunci informează imediat

persoanele implicate și explică-le de ce. Fii sincer în ceea ce spui. Prin orice modalitate, ține-te de cuvânt. – 2Cor. 6:4-7.

Ce învață Biblia despre ***divinitatea lui Cristos?***

Este Cristos Dumnezeu? Sau nu a fost niciodată ceva mai mult decât un simplu om? Răspunsul Bibliei are sens.

„VOI sunteți renegați! Voi nu sunteți Creștini! Voi nu credeți în divinitatea lui Cristos!” Astfel a strigat preotul ilustru bătrân. Ce a dus la această răbufnire emoționantă? Șansa sa de a întâlni doi tineri miniștri Creștini, martorii lui Iehova. Acest incident din viața reală, care a avut loc într-un tren aerodinamic, între două mari orașe din Statele Unite, este tipic pentru a arăta cât de puternic simt unii Creștini mărturisiți, legat de tema divinității lui Cristos.

Dar la ce se referă “divinitatea lui Cristos”? Aparent, există o mare confuzie privind acest subiect, chiar și printre cei ce țin de confesiuni care propovăduiesc acest lucru. Ca și cu multe alte învățături biblice, liderii religioși au ajuns la extreme. Pe de-o parte, sunt cei care susțin că Isus Cristos nu a fost mai mult decât un simplu om, iar pe de altă parte, trinitarienii spun că El a existat dintotdeauna și a fost mereu divin. Adevărul biblic, după cum vedem, stă la mijlocul acestor două extreme. Cuvântul lui Dumnezeu arată că Isus Cristos a fost cândva, în existența preumană, spirit, că a devenit complet uman la venirea Sa pe pământ și că la învierea Sa, El a redevenit spirit, înzestrat acum cu un organism incoruptibil și veșnic.

EXISTENȚA PREUMANĂ A LUI CRISTOS

Isus Cristos nu a fost decât un simplu om sau a avut o existență preumană? El însuși a răspuns explicit la aceste întrebări, căci a mărturisit, în mod repetat, existența Sa preumană și coborârea Sa din cer: „Niciun om n-a urcat la cer în afară de Cel care a coborât din cer, Fiul omului.” „Eu sunt pâinea vie care a coborât din cer.” „Foarte adevărat vă spun: Eu eram înainte ca Avraam să vină în existență.” „Cuvintele lui Amin, martorul fidel și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu.” – Ioan 3:13; 6:51; 8:58; 17:5; Rev. 3:14.

Discipolii lui Isus au mărturisit în același sens: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu [...]” „Toate lucrurile au venit în existență prin El și fără El n-a venit nimic în existență.” „Cristos Isus, Cel care, deși avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine, a luat chip de sclav, născându-Se la fel ca oamenii.” „Prin Fiul Său iubit, avem eliberarea prin răscumpărare, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului nevăzut, întâiul născut din toată creația [...] El este înaintea tuturor lucrurilor.” „Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, [...] pentru ca,

prin bunătatea lui Dumnezeu, să guste moartea pentru fiecare.” Așadar, dacă credem că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, nu avem altă variantă decât să acceptăm mărturia acesteia, faptul că Cristos a avut de fapt o existență preumană. – Ioan 1:1, 3; Filip. 2:5-7; Col. 1:13-17; Evr. 2:9.

NEDIVIN ȘI FĂRĂ A FI DUMNEZEU, CÂT A FOST PE PĂMÂNT

Așa cum Biblia arată, în mod clar, că Isus Cristos a avut o existență preumană ca spirit glorios, la fel este și lipsit de ambiguitate faptul că Isus Cristos a fost om pe deplin, până la învierea Sa din moarte. Astfel, apostolul Ioan ne spune că „Cuvântul *a devenit* carne.” Nu o parte carne și o parte Dumnezeu, nu doar îmbrăcat cu carne, ci a devenit sau era acum carne. Așa cum apostolul Pavel mărturisește că „Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege.” Dacă ar fi fost o parte Dumnezeu și o parte om, nu s-ar fi putut spune că fusese făcut „mai prejos decât îngerii.” Iar apostolul Petru spune că „Cristos a murit pentru păcate o dată pentru totdeauna, [...] fiind omorât în carne, dar făcut viu în spirit.” – Ioan 1:14; Gal. 4:4; Evr. 2:9; 1Pet. 3:18.

Dacă Isus Cristos ar fi fost Dumnezeu și om în același timp, ar fi fost necesar ca El să-I implore lui Dumnezeu ajutor, așa cum a făcut-o în mod repetat? „Tată, toate lucrurile îți sunt posibile; îndepărtează de la Mine paharul acesta; Totuși, nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu.” „În zilele cărnii Sale, Cristos I-a făcut implorări și cereri cu strigăte puternice și lacrimi Celui care putea să-L salveze de la moarte și a fost ascultat pentru teama Lui umană. Deși era Fiu, a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit; și, după ce a fost făcut perfect, a devenit sursa salvării veșnice, a tuturor celor care ascultă de El.” – Marc. 14:36; Evr. 5:7-9.

Dacă Isus a fost și Dumnezeu și om în timp ce a fost pe pământ, cum se poate să fi fost testat, așa cum sunt ființele umane? Dar asta a fost El. „Căci nu avem ca mare preot pe cineva care să nu poată avea compătimire pentru slăbiciunile noastre, ci pe cineva care *în toate privințele* a fost pus la încercare ca noi, dar fără păcat.” Doar pentru că a fost om cu adevărat, El a putut experimenta ceea ce trăiesc oamenii și astfel, să devină un înalt preot binevoitor. – Evr. 4:15.

Și asta nu este tot. Isus a venit ca „Mielul lui Dumnezeu, care înlătură păcatul lumii!” În acest scop, El „s-a oferit ca răscumpărare”, adică drept preț corespunzător, pentru a recupera, a răscumpăra ceea ce Adam pierduse pentru rasa umană. Adam nu a fost un Dumnezeu-om, el nu a fost o întrupare. Dreptatea lui Dumnezeu a cerut „viață pentru viață” și astfel, citim că „așa cum toți mor prin Adam, tot așa toți vor fi readuși la viață prin Cristos.” – Ioan 1:29; 1Tim. 2:6; Deut. 19:21; 1Cor. 15:22.

SĂ ÎNTELEGEM TEXTELE MAI MULT DECÂT SPUN EI

Multe, multe sunt textele citate de cei care susțin că Isus Cristos a fost mereu divin și este, de fapt, un membru al trinității, egal în esență, glorie și durată cu Tatăl Său. Dar aproape constant, când examinăm aceste texte, găsim că ele au

datoria să spună mult mai mult decât o fac de fapt. De exemplu, textele citate anterior, care dovedesc că Isus a avut o existență preumană, sunt semnalate ca dovadă că Isus a fost Iehova Dumnezeu sau egal Tatălui Său; dar niciunul dintre acestea nu sugerează măcar un asemenea lucru.

La fel, textele care vorbesc despre Iehova, folosind pronumele „noi”, sunt folosite ca argument pentru egalitatea preumanului Isus, Logos-ul, cu Tatăl Său. Dar simplul fapt că Dumnezeu folosește acest pronume, nu dovedește că El se adresa unui egal. În cel mai bun caz, doar poate să insinueze că printre toate ființele cerești, a existat una, care a ocupat o poziție preferată în relație cu Iehova Dumnezeu; și acesta este exact modul în care Scripturile prezintă problema. Cuvântul, Logos-ul, a fost apropiatul lui Iehova, principalul Său Deputat, Purtător de Cuvânt și Mesager, înainte ca El să vină pe pământ. – Gen. 1:26; 11:7; Prov. 8:30; Isa. 63:9; Ioan 1:3.

Apoi, din nou, faptul că Tatăl, Fiul și spiritul sfânt au fost prezenți la botezul lui Isus, menționat în sarcina dată de Isus discipolilor Săi de a „face discipoli din oamenii tuturor națiunilor” și de către Pavel, într-una dintre binecuvântările sale, nu poate fi folosit, prin niciun efort al imaginației, în a susține că cei trei trebuie să fie persoane egale în glorie, esență și eternitate, așa cum este susținut, aproape invariabil, de către trinitarieni. Asta înseamnă a citi mai mult în asemenea texte decât ceea ce spun ele, de fapt. Desigur, cineva care nu a auzit niciodată de eternitate, nu va înțelege, din aceste texte, ideea trinității. – Mat. 3:16, 17; 28:19; 2Cor. 13:14.

Dar mai este și lectura excesivă a textelor Biblice, care susțin că, de vreme ce acestea vorbesc despre Isus, care face miracole și care a fost sculat din morți, dovedesc că „Cristos este Dumnezeu,” cum a făcut preotul romano-catolic F. X. Cronin, care a predicat la Catedrala St. Patrick; sau să spunem că datorită acestor fapte Isus a fost sau este „Dumnezeu [...] sau cea mai mare înșelăciune care a existat vreodată!”, cum a fost făcut în anunțul celor de la Knights of Columbus. – *New York Times*, 1 februarie 1960.

Nu era deloc necesar ca Isus să fie divin sau Dumnezeu pentru a realiza miracolele pe care El le-a făcut. Moise și mulți alți profeți de altădată au făcut miracole uimitoare, fără a fi Dumnezeu, și la fel au făcut-o și discipolii lui Isus. Așadar, miracolele lui Isus și învierea Sa din moarte nu pot fi folosite drept dovadă că El a fost Dumnezeu. Cât despre faptul că a fost o înșelăciune, în cazul în care nu a fost Dumnezeu, să observăm că Isus nu a susținut niciodată că este Dumnezeu, că este la fel ca Tatăl Său. Ceea ce a susținut cel mai mult pentru El Însuși a fost faptul că era Fiul lui Dumnezeu; într-un sens unic, este adevărat, dar nu Dumnezeu Însuși, ci doar Fiul lui Dumnezeu. – Ioan 10:36.

Mica 5:2 este un alt text, prea mult citit de cei ce cred în trinitate. Potrivit *Versiunii King James*, ea vorbește, în mod profetic, despre Isus ca Cel „a cărui origine este din vremuri străvechi, din zilele timpului indefinit.” Pentru că numai Iehova este din indefinit, se vorbește că Isus este Iehova Dumnezeu. Dar din nou, nu astfel. Cuvântul ebraic redat aici prin „indefinit” este *olám* și înseamnă doar o perioadă indefinită de timp. Este folosit în Numerele 25:13 pentru a servi preoțimii

levitice, care a durat pe o perioadă nedefinită, finalizată acum peste 1900 de ani. În alte traduceri ale lui Mica 5:2 se poate citi astfel: „a cărui origine este de altădată, din zilele străvechi.” (RS) „A cărui origine este din vremurile cele dintâi, din zilele timpului indefinit.” – NW.

Titlul „Dumnezeu Puternic” dat lui Isus Cristos în Isaia 9:6 este folosit de asemenea, pentru a certifica că Isus este Dumnezeu, deoarece Isaia 10:21 și Ieremia 32:18 vorbesc de Iehova Dumnezeu ca „Dumnezeul cel puternic.” Dar din nou, și aici, prea mult este dedus din texte. Doar superlativele și infinitele pot fi limitate, din punct de vedere dogmatic, la Iehova, ca „Cel Preaînalt.” Isus este un Dumnezeu, un Dumnezeu puternic și la fel este și Iehova, un Dumnezeu, un Dumnezeu puternic. Dar în plus, Iehova este Dumnezeu cel puternic, dar și Dumnezeul *Atotputernic*. Termenul în ebraică, *el gibbór*, „Dumnezeu puternic” nu se limitează la Iehova, ci termenul *el Shaddái*, „Dumnezeu Atotputernic”. – Gen. 17:1.

„Înainte de mine n-a fost făcut niciun Dumnezeu și nici după mine n-a mai fost vreunul.” (Isaia 43:10) Mai mult se înțelege din acest text decât din ceea ce justifică cei care se folosesc de acest lucru pentru a dovedi că Isus Cristos este egal cu Dumnezeu. Se afirmă că acest text dovedește că Isus nu ar fi putut fi creat de către Dumnezeu, ci trebuie să fi existat dintotdeauna, altfel El ar fi fost un dumnezeu, care L-a urmat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu spune să nu fie alt dumnezeu în afară de El. Un asemenea argument, totuși, arată o controversă a textului. Ceea ce subliniază aici Iehova este că El nu a avut predecesori, înaintea Sa nu a existat niciun dumnezeu. Cum ar fi putut să existe alt dumnezeu înaintea Sa, de vreme ce El a existat mereu? Nici nu va fi alt dumnezeu după El, adică, El nu va avea urmași, pentru că va fi întotdeauna Stăpânul Suprem, Iehova Dumnezeu. Faptul că Iehova Dumnezeu a creat alți dumnezei, ni-l arată Scripturile: „Eu spun: «Sunteți dumnezei și cu toții sunteți fii ai Celui Preaînalt; negreșit, veți muri așa cum mor oamenii și veți cădea ca oricare dintre prinți!»” Deci și Logos-ul a fost un Dumnezeu creat de Iehova. – Ps. 82:6, 7.

SUBORDONAREA ÎNVĂȚATĂ FĂRĂ ECHIVOC

Scripturile care ne învață că Isus Cristos este o zeitățe echivalentă, un Dumnezeu egal lui Iehova Dumnezeu, ne arată, în mod continuu, că este inferior Tatălui Său. El Însuși a spus: „Tatăl este mai mareț decât Mine.” Și chiar după învierea Sa, El S-a referit la Iehova, nu ca la egalul Său, ci ca la Dumnezeul Său, spunându-i Mariei: „Du-te la frații Mei și spune-le: «Eu urc la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.» Iehova este Tatăl, iar Dumnezeu este Isus, sau Isus este Tatăl și Dumnezeu este Iehova? Nu. – Ioan 14:28; 20:17.

Mai ales apostolul Pavel arată distincția dintre Iehova și Isus Cristos. El nu a învățat că Dumnezeu și Cristos sunt egali, ci a repetat mereu, clar, că Isus ocupă o poziție inferioară: „pentru noi există un singur Dumnezeu, Tatăl, *de la* care sunt toate lucrurile și pentru care noi existăm și există un singur Domn, Isus Cristos, *de la* care sunt toate lucrurile și *prin* care noi existăm.” Apoi, el ne arată că așa cum „toate lucrurile sunt ale Tale”, așa și „tu ești al lui Cristos; și Cristos este al lui

Dumnezeu.” Da, așa cum Creștinii aparțin de Conducătorul și Stăpânul lor, Isus Cristos, la fel și Isus Cristos aparține de Conducătorul și Stăpânul Lui, Iehova Dumnezeu. – 1Cor. 8:6; 3:21, 23.

Referindu-se la același lucru, apostolul spune mai departe: „Capul oricărui bărbat este Cristos, capul femeii este bărbatul și capul lui Cristos este Dumnezeu.” Ce poate fi mai clar decât acest lucru? Și faptul că această legătură va continua la infinit, reiese din următoarele cuvinte ale apostolului Pavel: „Apoi, vine sfârșitul, când [Cristos] Îi va preda Dumnezeului și Tatălui Său regatul, după ce va distruge orice guvernare și orice autoritate și putere. Când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci și Fiul Însuși se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul pentru toți.” – 1Cor. 11:3; 15:24, 28.

În vederea celor precedente, ce se poate spune, pe scurt, ca răspuns la întrebarea: Ce spune Biblia despre divinitatea lui Cristos? Că a fost o vreme când Isus nu a existat; și înainte să fie născut de Maria, El a avut o existență în cer, ca ființă spirituală glorioasă, Cuvântul Lui Dumnezeu; că după venirea Sa pe pământ, El a fost pe deplin om, nici mai mult, nici mai puțin decât Adam cel perfect, în ceea ce privea natura sa; căci Isus nu a fost niciodată egal Tatălui Său, ci mereu subordonat Lui.

Corupt de Filozofia Păgână

„Printre cele mai vechi coruperi vizibile ale bisericii a fost introducerea filozofiei grecești pentru a armoniza și a împăca cu ea adevărurile Evangheliei, care într-o anumită măsură au fost mereu, și vor fi mereu, o nebunie.” – *Beacon Lights of History*.

**Să folosim
viața**

în armonie cu voința lui Dumnezeu

SINGURUL mod în care sângele vieții al oricărei ființe poate fi folosit corespunzător este în armonie cu voința lui Dumnezeu. Este interzis ca hrană. Nu este permis de Dumnezeu să fie administrat unei alte persoane, sub pretextul tratamentului medical, pentru a menține viața. Pe lângă acest rol de menținere a vieții în trupul ființei căreia îi aparține, o singură folosire a sângelui este sancționată de Dumnezeu. Acest lucru a fost descoperit în vremea lui Cain și Abel, fiii lui Adam. „Abel a ajuns păstor, iar Cain a devenit cultivator al pământului. După câțva timp, Cain i-a adus lui Iehova o ofrandă din roadele pământului. Dar Abel a adus și el câțiva dintre întâii născuți ai turmei sale și bucățile lor de grăsime. Și, în timp ce Iehova a privit cu plăcere spre Abel și spre ofranda lui, nu a privit deloc cu plăcere spre Cain și spre ofranda lui.” (Gen. 4:2-5) Ofranda lui Cain

era din vegetația fără de suflet. Sacrificiul lui Abel a reprezentat o viață și a impus vărsare de sânge. Prin acceptarea sacrificiului lui Abel, Iehova a dat prima indicație că în cadrul sacrificiului, se pretindea vărsare de sânge. Dar Cain nu a acceptat sugestia lui Dumnezeu în această problemă; în schimb, el și-a ucis violent fratele, Abel, singurul om de pe pământ care folosea viața sa și a turmei sale, în armonie cu voința lui Dumnezeu.

² Servitorii loiali ai lui Dumnezeu au recunoscut că vărsarea sângelui animalelor în sacrificiul către Iehova a fost voința lui Dumnezeu, iar Noe, Avraam și alții sunt menționați în Biblie că au făcut astfel. (Gen. 8:20; 22:13) Când copiii lor, izraeliții, au fost adunați la poalele Muntelui Sinai, unde au fost organizați ca națiune, Iehova Dumnezeu le-a spus, în limbaj clar, că există o singură utilizare corectă, la care poate fi pus sângele vărsat al oricărei ființe. El a zis: „Eu l-am pus pe altar pentru voi ca să facă ispășire pentru sufletele voastre, deoarece sângele este cel ce face ispășire prin sufletul din el.” (Lev. 17:11) De vreme ce sângele este atât de strâns implicat în procesele vieții și de vreme ce păcatul duce la pierderea vieții, Dumnezeu cere ca sacrificiu, pentru ispășirea păcatului, ceea ce reprezintă viața, adică, sângele. „Fără vărsare de sânge nu există iertare.” – Evr. 9:22.

³ Aceste sacrificii animale au prevestit unul și mai grandios, un sacrificiu care ar putea înlătura păcatul permanent și ar deschide oportunități spre viață veșnică, pentru servitorii lui Dumnezeu. Acest sacrificiu nu a fost ales din turmele sau cirezile lui Israel; Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost Cel pe care Ioan Botezătorul l-a identificat, exclamând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii!” (Ioan 1:29) Aceasta a fost propria asigurare a lui Iehova, în numele omenirii; Mielul Său, Fiul Său, a fost Cel a cărui viață a fost dată spre sacrificiu. Prin acest acord iubitor, a fost posibil pentru bărbați și femei să le fie deschis privilegiul de serviciu în curțile cerești, alături de Cristos Regele, pentru că aceștia „au fost declarați drepti prin sângele Său.” (Rom. 5:9) Pe lângă această „mică turmă” de o sută patruzeci și patru de mii de membri, o „mare mulțime” de alți oameni, care Îi servesc lui Dumnezeu înaintea tronului, pe scăunelul Său pentru picioare de pe pământ, s-au oferit ca sacrificiu de răscumpărare, spălându-și robele și înălbindu-le în sângele Mielului, iar ca rezultat, se bucură de iertarea păcatelor lor și sunt oameni dreți în ochii lui Dumnezeu. – Rev. 7:14, 15.

⁴ Sacrificiul perfect al lui Isus Cristos a umplut pe deplin nevoia de sacrificiu pentru Dumnezeu, în numele omenirii pline de păcat. Nu trebuie să se repete. Nu se mai pretind jertfele de animale; de fapt, acum ele sunt detestabile lui Dumnezeu, pentru că denotă nepăsare față de sacrificiul pe care El Însuși l-a făcut. Astfel, sacrificiul de răscumpărare a lui Isus Cristos este, indiscutabil, singurul acord pe care Dumnezeu l-a admis printre martorii Săi Creștini, prin care sângele unei ființe poate fi folosit în numele alteia, pentru a-i salva viața. „Prin El avem eliberarea prin răscumpărare, datorită sângelui Său, da, iertarea greșelilor noastre, după bogăția bunătații Sale nemeritate.” (Efes. 1:7) Viețile noastre depind de acceptul nostru privind această prevedere, adică de acceptarea acordului divin privind folosirea corectă a sângelui. În mod înțelept, cei care vor să primească viața în

măinile lui Dumnezeu să se abțină să folosească sânge, în orice mod neautorizat de El ca dătător de Viață.

SĂ-L IUBIM PE DUMNEZEU CU TOT SUFLETUL

⁵ Odată, un anumit bărbat, cunoscător al Legii, L-a întrebat pe Isus: „Învățătorule, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Ca răspuns, Isus a expus un principiu călăuzitor, care ne ajută să determinăm ce să facem cu viețile noastre actuale, pentru a dobândi recompensa vieții veșnice. „El a spus: «Să-l iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată forța ta și cu toată mintea ta» și «pe aproapele tău ca pe tine însuși»” (Luca 10:25-27) Acum, ce anume este inclus în această chestiune, de a-L iubi pe Dumnezeu cu tot sufletul nostru? Înseamnă să ne dedicăm viața lui Dumnezeu, da, să ne devotăm viața noastră realizării oricărei lucrări pe care Dumnezeu ne-ar putea-o da. De vreme ce ne-am dedicat viața lui Dumnezeu, trebuie să realizăm ce folosește Biblia pentru a reprezenta viața. Este sângele, care reprezintă locul vieții, sau sufletul. Așadar, când o viață este luată, se spune că sângele este vărsat. Deci, în principiu, sângele este implicat în procesele vieții, iar Biblia spune că sufletul sau viața unei persoane este sângele său. Când i-a vorbit lui Noe, Dumnezeu a egalat expresiile sufletului, sau vieții și sângelui, zicând: „Numai carnea cu sufletul ei – sângele ei – să n-o mâncați.” (Gen. 9:4) Iar izraeliților le-a spus simplu: „Sângele este sufletul” sau „Sângele este viața.” (Deut. 12:23, *margin*, Ediția 1953) În consecință, când ne dedicăm viețile lui Dumnezeu, trebuie să avem grijă să folosim ceea ce reprezintă viața, sângele nostru, în armonie cu legea Lui.

⁶ Cea mai mare dintre porunci indică, așadar, că un Creștin dedicat nu are libertatea de a-și dona sângele pentru a fi folosit de către altcineva. Viața Îi aparține lui Dumnezeu, iar noi suntem liberi să I-o dăm doar Lui, în serviciul Său. Nu prin dragostea de aproapele colaborăm cu El în încălcarea legii lui Dumnezeu. Și de vreme ce Cuvântul lui Dumnezeu indică că este greșit să faci o transfuzie de sânge, este de asemenea greșit să dăm cuiva sânge pentru transfuzie.

⁷ Ascultarea față de Dumnezeu este pretinsă din partea servitorilor Săi; este și o binecuvântare pentru ei, deoarece îi protejează de rău. Este interesant să observăm că, în timp ce impresia generală dată de organizațiile nerăbdătoare de a li se dona sânge este că procedura este perfect sigură, opinia nu este unanimă. Căci în cartea *Fiziologia și Clinica Transfuziei de Sânge*, printre altele, este făcută următoarea afirmație: „După cum arată studiile recente, pentru donator pot apărea tulburări considerabile de sănătate.” Creștinii credincioși se lipsesc de asemenea întâmplări, care le-ar putea afecta, în mod negativ, serviciul lor către Dumnezeu.

PERICOLE EVITATE PRIN ASCULTARE

⁸ Poziția martorilor lui Iehova privind transfuzia de sânge nu se bazează pe aprobarea sau dezaprobară cu care această practică se întâlnește în sectoarele medicale. Nu siguranța sau pericolul procedurii le guvernează decizia, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Totuși, cunoașterea anumitor efecte de la care o persoană este

protejată, prin ascultarea legii lui Dumnezeu asupra sângelui, stârnește aprecierea acelei persoane pentru dreptatea căilor lui Iehova.

⁹ În ultimii ani, practica generală printre medici este să dea sânge, în speranța că ar putea face bine. Uneori, este dat la insistența pacienților sau pentru a satisface rudele, care vor să fie sigure că „a fost făcut tot posibilul.” Legat de acest lucru, Directorul Băncii de Sânge de la Centrul Medical Bellevue de la Universitatea din New York, a spus: „Transfuziile de sânge sunt administrate în ideea că nu pot face niciodată rău și pot să facă bine pacientului. Această idee este greșită, pentru că există pericole inerente în transfuzia de sânge.” Jurnalul Academiei Americane de Practică Generală spune: „Este un mare ghinion că mulți au pierdut frica de transfuzie și acum cer o transfuzie cu la fel de multă voieșie ca atunci când cer un flacon de soluție salină.” Cu peste două mii de ani în urmă, Iehova Dumnezeu a spus omului să nu ia sângele altor ființe în trupul său; iar practica medicală modernă confirmă faptul că încălcarea legii este plină de pericole grave.

¹⁰ Unul dintre pericolele imediate cu care se confruntă cineva, căruia îi este dată o pungă de transfuzie, este posibilitatea unei reacții hemolitice, adică distrugerea rapidă a globulelor roșii, purtătoare de oxigen. Acest lucru poate duce la apariția durerilor de cap, durerilor de piept și spate și acumularea toxinelor în organism, datorită insuficienței renale. Moartea poate surveni în câteva ore sau câteva zile. Cunoașterea medicală nu a înlăturat acest pericol. „Oricât am încerca, nu putem decât să reducem incidența reacțiilor. Nu le putem elimina, iar pacienții vor continua să fie afectați, ca urmare a transfuziilor de sânge.” Astfel spune W. H. Crosby, șeful Departamentului de Hematologie de la Institutul de Cercetare Walter Reed Army. Chiar și atunci când o reacție hemolitică nu apare, ca rezultat al anticorpilor ce apar, în mod natural, în sângele pacientului, antigenele din sângele transfuzat în corp pot stimula producerea anticorpilor, astfel că va apărea o reacție severă în cazul în care se va da din nou sânge, ce conține acei factori. Cu posibile combinații de factori, înregistrate în număr de 15.000.000, probabilitatea de a se da sânge, care să se potrivească celui propriu și de a nu avea reacții adverse, este aproape imposibilă.

¹¹ Există alte pericole. De vreme ce este dificil pentru un doctor să știe exact cât sânge s-a pierdut, se poate ca el să transfuzeze mai mult sânge decât ar putea fi necesar, fapt care, după cum semnalează ziarul *Medical Science* (25 iulie 1959), este un caz frecvent și dezastruos. De asemenea, aerul poate pătrunde în sânge în timpul transfuziei, din nou cu efecte mortale. Dar și sângele scos din corp devine imediat contaminat, iar anumite bacterii, întâlnite chiar în aer, sunt de o asemenea natură încât se reproduc în sângele stocat chiar și la temperaturi joase, fiind fatale pentru beneficiar, chiar și în cantități mici. Cum poate fi văzut un asemenea tratament ca salvator?

¹² Sinistru cum este imaginea, aceasta nu este întreaga proporție a întâmplărilor la care este supus un pacient, atunci când i se dă sânge. Doctorul care face transfuzia ar putea să nu știe niciodată cât de mult rău este provocat, pentru că bolile transmise prin transfuzie ar putea să nu izbucnescă imediat. Dar autoritățile medicale recunosc că sifilisul, malaria și hepatita pot fi transmise prin transfuzii de

sânge. Nu numai că se pot transmite; sunt raportate deseori cazuri în care acestea sunt transmise. Cu avântul imoralității de pretutindeni și boala venerică rezultată, pericolul sifilisului este în creștere - o boală care poate duce la naștere prematură, orbire, surzenie, paralizie, afecțiuni cardiace, nebunie și moarte. Testul folosit pentru a detecta sângele sifilitic nu relevă pericolul în primele sale stadii, iar pacientul plătește. În luna februarie a acestui an, publicația Japan Times a semnalat cazul unei femei, care avusese câștig de cauză împotriva Spitalului de stat Tokyo University, pe motivul că i se transfuzase sânge sifilitic, fapt care a dus la pierderea vederii și la divorțul de soțul său. Despăgubirea financiară propusă de curte a fost un mic confort pentru prejudiciul cauzat. Și ce e poate spune despre riscul de a contracta malarie? Purtătorii de malarie nu știu mereu că o au în organism; testele de sânge rareori o relevă; dar oricine primește sânge poate fi victimă. Pericolul nu este în scădere; dimpotrivă, oricine a trăit sau a vizitat o zonă contaminată cu malarie este un posibil purtător, iar călătoriile internaționale asigură că numărul este în creștere pe zi ce trece. Și nu în cele din urmă printre afecțiunile periculoase, care atrage atenția datorită frecvenței sale, este hepatita B. Atât de real este pericolul de handicap și moarte din cauza hepatitei, încât Dr. Consultant Emerit în Medicină la Clinica Mayo, a spus că el nu va permite nimănui să-I dea o transfuzie decât dacă simte că este absolut necesar.

¹³ Dar cum răul produs pacientului însuși nu ar fi suficient, acesta nu se oprește aici. În cazul unei femei, paguba ar putea afecta chiar și copiii săi nenăscuți. Datorită factorilor, dintre care unii sunt cunoscuți, iar alții sunt încă neelucidați, o femeie căreia i se face o transfuzie de sânge incompatibilă ar putea descoperi că i s-a luat oportunitatea de a da naștere unor copii normali și sănătoși.

¹⁴ Cât este de bine să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când ne spune să ne abținem de la sânge! Mai fericiți suntem dacă, precum copiii ascultă de tatăl lor, dăm atenție consiliului lui Dumnezeu și trăim în armonie cu acesta! „Fiul meu, ia aminte la cuvintele mele. Pleacă-ți urechea la vorbele mele. Să nu se depărteze de ochii tăi. Păstrează-le în adâncul inimii tale. Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor.” – Prov. 4:20-22.

PERSONALITATEA INFLUENȚATĂ

¹⁵ Cei care sunt mai înclinați să se încreadă în studiul oamenilor decât în înțelepciunea lui Dumnezeu, ar putea simți că grija exercitată în selecția donatorilor de sânge face posibilă evitarea tuturor acestor pericole. Dar să luăm în considerare faptele. Probabil te va șoca să auzi că sângele oamenilor morți este transfuzat în trupurile pacienților din spital, iar rapoarte din Rusia și Spania arată exact ce se întâmplă acolo; chiar și în Statele Unite ale Americii au fost făcute experimente cu transfuzii de sânge din cadavre! Desigur, probabil nu aceasta este practica în comunitatea voastră. Dar revista *Times* din 26 mai 1961 semnaleză cazul unei femei în vârstă de 49 de ani de la Spitalul General Pontiac, căreia i s-au administrat două pinte de sânge de la cadavrul unui băiat de doisprezece ani, care se înecase într-un lac din apropiere și care era mort între două ore jumătate și trei. De asemenea, în 1935, un doctor din suburbia din Chicago a folosit o tehnică ca

cea a rușilor, iar acest doctor american a folosit în doi ani treizeci și cinci de transfuzii de sânge, provenit de la cadavre. Probabil donatorul este ruda cuiva aflat în viață, un individ respectabil, cu o viață decentă. Oferă acest lucru siguranță? Nu; nu va înlătura pericolul unei reacții datorate incompatibilității; nici nu garantează faptul că individul nu este purtătorul unei boli, probabil neștiută nici de el însuși. Totuși, în majoritatea cazurilor, o persoană care primește sânge nu are idee cine este donatorul. O parte ar putea proveni de la persoane sănătoase; o parte de la alcoolici sau degenerați. Criminalii din închisori au șansa de a-și dona sângele. De exemplu, publicația *Times* din New York, din data de 6 aprilie 1961 a raportat: „Deținuții din Sing Sing Prison de la Ossining vor dona astăzi sânge pentru Crucea Roșie.” O acțiune laudabilă? Probabil nu la fel de benefică semenilor lor pe cât este comunitatea înclinată să creadă.

¹⁶ Când izraeliții se pregăteau să intre pe Tărâmul Făgăduit, Iehova l-a îndemnat pe Moise să le repete legea Sa, care interzicea consumul de sânge. După cum este consemnat în Deuteronomul 12:25, el a spus: „Să nu-l mânânci, ca să-ți meargă bine ție și fiilor tăi după tine, fiindcă faci ce este drept în ochii lui Iehova.” O ediție a Pentateuhului, redactat de J. H. Hertz, are o notă de subsol asupra expresiei „ca să-ți meargă bine”, care spune: „Ibn Ezra sugerează că folosirea sângelui va avea efect demoralizator asupra naturii morale și fizice și va transmite o boală ereditară generațiilor viitoare.” Ideea este una interesantă, iar faptul că se poate aplica în cazul transfuziilor de sânge este certificat de către medici. De exemplu, în cartea sa, *Cine Este Doctorul Tău și De Ce?*, Doctorul Alonzo Jay Shadman spune: „Sângele din orice persoană este, de fapt, individul însuși. Acesta conține toate trăsăturile individului de unde a venit. Acesta include boli ereditare, susceptibilitățile bolilor, toxine datorate traiului personal, obiceiuri de hrană și băutură. [...] Toxinele care produc impulsul de a comite suicidul, omorul sau furtul sunt în sânge.” Iar Doctorul Américo Valério, doctor și chirurg brazilian de peste patruzeci de ani, confirmă: „Nebunia morală, perversiunile sexuale, refularea, complexe de inferioritate, infracțiunile minore – acestea sunt adesea consecința transfuziei de sânge,” spune el. Dar este recunoscut în presa publică faptul că organizațiile a căror rezervă de sânge este considerată de încredere, obțin sânge pentru transfuzii de la criminali, despre care se știe că au asemenea trăsături. În mod sigur, nicio persoană care încearcă să plece din lucrările cărnii și să-și folosească viața în modul în care îndeamnă Dumnezeu, prin Cuvântul Său, nu va avea în față un viitor atât de catastrofic. – Rom. 12:2; Efes. 4:22-24.

SĂ DEMONSTRĂM CREDINȚĂ ÎN DĂTĂTORUL DE VIAȚĂ

¹⁷ Ce semnifică aceste lucruri în cazul unui Creștin, care a suferit o mare pierdere de sânge și care are nevoie de tratament? Nu se poate face nimic? Trebuie doar să aștepte să moară? Deloc! Martorii lui Iehova nu au obiecții religioase niciunui tratament care nu contravine cu legea lui Dumnezeu, iar ideea este că alte tratamente sunt disponibile. Doctorii care recunosc omul drept creație a lui

Dumnezeu, nu produs al evoluției, sunt de obicei mai înclinați să realizeze că trupul uman este înzestrat de Dumnezeu cu puteri recuperatorii minunate, iar ei cooperează cu acestea, în loc să simtă că interdicția de folosire a sângelui este o barieră în calea recuperării. Propriile noastre trupuri sunt nemaipomenit de dotate să facă față urgențelor, chiar și celor provocate de pierderea de sânge. (Ps. 139:14) Potrivit lucrării *The Encyclopædia Britannica*: „Pe lângă sânge, care practic circulă prin artere, vene și capilare, corpul deține rezerve care pot fi mobilizate. O astfel de rezervă se știe că este localizată în splină. La apariția unei hemoragii, splina scoate sânge afară, ca dintr-un burete, în sistemul sanguin.” La vederea acesteia, doctorii recunosc că este mai ușor să coopereze cu propriul sistem de producție de sânge decât să încerce să-l înlocuiască prin transfuzia de sânge străin. Chiar și foarte respectata publicație medicală *Clinicile de Chirurgie din America de Nord* (februarie 1959), spune: Nu trebuie trecut cu vederea că nu transfuzia de sânge, ci „terapia cu fier este tratamentul care trebuie ales pentru anemia de pierdere sanguină.” În cazuri de urgență, unde pierderea de fluid din corp este excesivă, există „extensori de volum plasmatic”, care pot fi folosiți fără încălcarea interdicției lui Dumnezeu asupra sângelui și, conform mărturiei multor doctori, aceștia s-au dovedit a fi mult mai siguri decât transfuziile de sânge. Este adevărat că nu pot face pentru corp ceea ce face sângele propriu, dar ajută la menținerea globulelor roșii în sistemul sanguin, pentru ca oxigenul să ajungă la diferite organe în timpul necesar înlocuirii pierderii de sânge. Așadar, pacienții Creștini, în loc să fie presați să accepte sânge, pe motiv că este singura speranță, să caute un doctor, care are suficientă îndemânare, răbdare și respect pentru conștiința lor religioasă, dornic să îi trateze fără sânge.

¹⁸ Eforturile de salvare a vieții prin mijloace nescriturale poate să nu producă niciodată rezultatele binelui etern. Cât de nebunesc este să crezi că cineva îți poate salva viața prin încălcarea legilor Dătătorului de Viață! În timp ce poate produce pe moment rezultate aparent benefice, poate în final să se declanșeze în boală, în copii născuți morți, ca rezultat direct al unei asemenea căi îndrumate greșit. Chiar dacă pacientului nu-i apare nicio traumă din punct de vedere fizic, sau copilului cuiva, încălcarea legii lui Dumnezeu pune în pericol serios oportunitatea acelei persoane de a dobândi viață veșnică în noua lume a lui Dumnezeu.

¹⁹ În cazul lui Iov, Satan a susținut că acel om ar face orice, chiar să se năpustească asupra Dumnezeului său, pentru a-și salva actuala viață. „Omul va da tot ce are pentru sufletul lui,” a spus el. (Iov 2:4, *margin*, ediția 1957) Dar s-a înșelat. Iov a dovedit că este un mincinos, iar Isus Cristos a făcut asta, în mod remarcabil. Odată, Isus a vorbit despre urmarea drumului care însemna moartea Sa, în serviciul lui Dumnezeu. „Atunci Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre.” Dar Isus l-a dojenit. „Înapoia mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru mine, fiindcă n-ai gândurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor.» Apoi Isus le-a spus discipolilor: „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se renege pe sine, să-și ia stâlpul de tortură și să mă urmeze neîncetat. Căci cine vrea să-și salveze sufletul îl va pierde, dar cine își pierde sufletul pentru Mine, îl va găsi.” (Mat. 16:21-25; Marc. 8:31-35) Niciunul dintre noi să nu devină precum Satan față de

frații noștri Creștini, cerându-le să-și vândă încrederea în Dumnezeu în favoarea înțelepciunii lumii! Există doar un mod de a dobândi viața și acela este în armonie cu voința lui Dumnezeu. Încrederea în Dumnezeu nu se înlocuiește niciodată. Ca Doctor Divin, El poate să facă ceea ce niciun medic uman nu ar putea vreodată: El poate extinde viața servitorilor Săi, nu doar pentru câțiva ani, ci pentru totdeauna – dacă este necesar, printr-o înviere din moarte–în noua Sa lume glorioasă, acum atât de la îndemână. – Ps. 23:4; Faptele 24:15.

²⁰ Cu asemenea perspective minunate înaintea noastră, să fim atenți să ne trăim viețile în armonie cu voința lui Dumnezeu. Să nu creștem nepăsători, precum lumea, în atitudinea noastră față de sângele semenilor noștri. Acum este vremea să arătăm cea mai mare preocupare pentru sângele lor, cerându-le să-și exercite credința în sângele lui Isus Cristos, singurul sânge care are valoare reală în ochii lui Dumnezeu spre salvarea vieții. Îndreaptă-i către regatul Său; ajută-i să învețe legile Sale; încurajează-i cu răbdare pe măsură ce înaintează pe calea vieții. Fă aceasta determinarea ta, astfel încât să fii capabil de a spune, așa cum a făcut-o Pavel: „Sunt curat de sângele tuturor oamenilor, fiindcă nu m-am reținut să vă spun toată voința lui Dumnezeu.” – Faptele 20:26.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1.(a) A cui voință trebuie să guverneze utilizarea noastră de sânge, și ce practici a interzis el? (b) Ce anume din zilele lui Cain și Abel a stabilit un precedent cu privire la utilizarea adecvată prin care vărsarea de sânge ar putea exista?
2. Prin ce a permis Dumnezeu, o utilizare corectă a sângelui vărsat, cui a fost făcut cunoscut acest lucru, și cum?
3. Ce sacrificiu mai mare a prefigurat sacrificarea acestor animale, și cum a beneficiat de sânge omenirea?
4. De ce fel de acceptare depind viețile noastre și de ce?
5. (a) Ca răspuns la un solicitant, ce a spus Isus că trebuie să facă omul ca să moștenească viața veșnică? (b) Ce implică iubirea de Dumnezeu cu tot sufletul, și de ce?
- 6, 7. Este un creștin liber să-și doneze sângele pentru o altă persoană, și este sigur din punct de vedere medical?
8. Pe ce își bazează comportamentul martorii lui Iehova față de transfuziile de sânge, așa că de ce ar trebui să ia în considerare dovezile medicale în această privință?
9. Care este punctul de vedere general, în lume, despre transfuzia de sânge; dar este acesta oportun din punct de vedere medical?
- 10, 11. (a) Care sunt câteva dintre pericolele cu care se confruntă cel care primește o transfuzie de sânge, și sunt oare medicii capabili să elimine aceste pericole? (b) Având în vedere aceste fapte, ați spune că transfuziile de sânge sunt cu adevărat salvatoare?
12. Numește bolile periculoase care ar putea apărea în urma unei transfuzii de sânge, și arată ce urmări ar putea avea pentru pacient.

13. Ce preț ar putea plăti o femeie care a primit sânge atunci când urmează să nască?
14. Cum își protejează Dumnezeu oamenii de astfel de calamități?
15. Cum privesc unii înțelepți ai lumii aceste pericole ale transfuziilor, și care fapte ce țin de sursele din care este obținut sângele ridică întrebări serioase?
16. (a) Ce observație interesantă cu privire la sânge este făcută într-o notă de subsol în Biblie despre Deuteronomul 12: 25? (b) Ce au de spus medicii moderni de azi în această privință, și de ce este aceasta un interes pentru creștini?
17. (a) Martorii lui Iehova refuză pe motive religioase toate tratamentele medicale? (b) Este ceva care se poate face pentru binele unui creștin în cazul în care suferă pierderi severe de sânge?
18. De ce este o nebunie să încerci să salvezi o viață prin încălcarea legii lui Dumnezeu?
19. (a) Cine a fost cel care a susținut că omul ar face orice, chiar și să-l părăsească pe Dumnezeu, pentru a-și salva viața prezentă? (b) Cum putem beneficia de pe urma mustrării pe care Isus i-a făcut-o lui Petru cu privire la această chestiune? (c) Ce răsplată va da Dumnezeu celor care îl ascultă chiar și în momentele de stres?
20. Ce ar trebui să facem acum ca astfel să ne folosim viețile noastre în armonie cu voia lui Dumnezeu?

Cugetul din spatele proverbului

ESTE interesant să comparăm cartea Proverbelor din Biblie cu legea lui Moise. Moise a înregistrat poruncile directe, date de Iehova pentru a-și îndruma poporul spre calea siguranței și a vieții. Solomon și alți scriitori ai proverbelor biblice nu subliniază, în mod direct, poruncile lui Dumnezeu, ci arată prin observare că acele legi sunt în interesul nostru. Adesea, fenomenele locale sunt comparate cu comportamentul uman, pentru a ne ajuta să apreciem binele și răul, înțelepciunea și nebunia. Cunoscând ideea dincolo de proverb, este un sprijin la înțelegerea lecției învățate.

PROVERBELE 16:31

„Părul cărunt este o coroană de frumusețe când se găsește pe calea dreptății.”

Printre câteva popoare de la începuturi, un om în vârstă, incapabil de a lupta sau vâna era considerat o povară nefericită. Unele triburi îi condamnau cu asprime pe cei în vârstă

la moarte! Acest lucru contrastează cu bunătatea lui Iehova Dumnezeu, care a poruncit: „Să te ridici înaintea părului cărunt, să arăți considerație față de cel în vârstă și să te temi de Dumnezeul tău. Eu sunt Iehova.” (Lev. 19:32) Proverbul atrage atenția asupra faptului că o viață petrecută în teamă echilibrată față de Iehova este plăcut vederii lui Dumnezeu și trebuie respectat de toți, ca exemplu bun de urmat. Dar când bătrânețea găsește pe cineva pe calea întinericului,

comportamentul său este și mai respingător decât al unui tânăr, din cauza anilor săi.

PROVERBELE 16:33

„Sorții sunt aruncați în poală, dar hotărârea lor vine de la Iehova.”

În timpuri străvechi, într-un număr de națiuni, întrebări îndoielnice erau determinate de sorți. Pietre sau tăblițe inscripționate erau puse într-un vas, scuturate și apoi scoase sau aruncate. Iehova era mulțumit să folosească sorții ca mijloc de a-Și face cunoscută voința la începutul istoriei poporului Său ales. Se pare că sorții erau aruncați în pliurile adunate ale unei robe și apoi, extrase. Dar mai întâi, se făcea un apel la Iehova, pentru a decide problema. Rezultatul a fost acceptat ca voința Sa. Chiar și apostolii lui Isus au folosit sorții pentru a alege un succesor lui Iuda Iscariot, dar selecția lor a fost pusă deoparte prin alegerea lui Saul de către Isus. De la ziua Penticostei, spiritele sfinte îi îndrumă pe Creștini, dar în vremurile pre-creștine Dumnezeu a acceptat folosirea sorțului.

PROVERBELE 17:14

„Începutul unei dispute este ca revărsarea unor ape; de aceea, pleacă înainte să izbucnească cearta.”

Orașele răsăritene depindeau adesea de un rezervor, ca sursa lor de apă. O gaură minusculă în zăgazul sau barajul ce reține o mare cantitate de apă, poate avea consecințe uriașe. Dacă scurgerea infimă nu este stopată, forța apei devine și mai puternică, până ce totul este spălat. Dintr-un început neînsemnat, se transformă într-o îngrozitoare inundație. La fel și cu cearta. Dacă furiei i se dă cea mai mică scăpare, ea poate izbucni într-o revărsare de cuvinte de mâni și fapte, care ar putea culmina cu moartea cuiva. Înainte ca orice discuție să ia o astfel de direcție, este mai bine să lași subiectul unei alte persoane și să consolidezi, astfel, legăturile de pace.

PROVERBELE 20:4

„Din pricina iernii, leneșul nu ară; la vremea secerișului va cerși, dar nu va avea nimic.”

În Palestina, recoltele pentru iarnă erau semănate de îndată ce primele ploi înmuiaseră pământul – de la sfârșitul lui octombrie până la începutul lui decembrie. Vântul rece, nordic, bate în timpul plugăritului de iarnă. Deși rareori este un anotimp foarte rece, uneori apar zile foarte reci, cu vânt, ploaie și lapoviță. Acest lucru nu deranjează o persoană curajoasă, dar un fermier leneș și-ar putea neglija plugăritul și să dea vina pe vreme. Fără plugăritul și semănatul de iarnă, ar putea să nu existe recoltă. Din partea semenilor săi muncitori nu prea ar fi de așteptat să li se facă milă de el. Așa cu cei care acceptă cu entuziasm circumstanțe nefavorabile, ca scuză pentru neglijaarea oportunităților și sarcinilor lor. Ei vor culege ceea ce seamănă și trebuie să suporte consecințele lenei lor.

PROVERBELE 20:26

„Un rege înțelept îi risipește pe cei răi și rostogolește roata peste ei.”

Pe străvechile terenuri de treierat, bobul era separat de coji la picioarele vitelor care călcau în picioare snopii sau trecând o roată dură peste aceștia. Precum roata strivea snopii, smulgând bobul, așa și administrația imparțială a dreptății îi strivește pe cei răi, separându-i de cei drekți. Un conducător înțelept ia măsuri pentru a reduce elementele diabolice cu înverșunarea roții care strivește snopii.

PROVERBELE 27:15

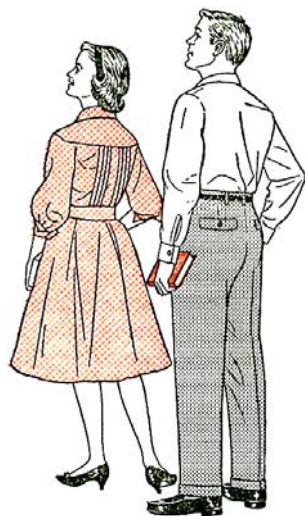
„O soție certăreată și un acoperiș găurit prin care picură întruna și te alungă într-o zi ploioasă sunt la fel.”

Acoperișurile majorității caselor răsăritene, pe lângă cele construite pe casele de piatră ale bogaților, sunt făcute din crengi, nuiele, frunze de palmier și așa mai departe, acoperite cu un strat gros de pământ. Aceste acoperișuri din lut bătătorit erau mereu susceptibile de fisuri și scurgeri. Imaginați-vă sunetul interminabil, iritant, al apei care se scurge în timpul unei ploi serioase, când locatarul nefericit nu poate nici să stea așezat, în picioare, să lucreze sau să doarmă confortabil. Așa este și impasul unui bărbat care trebuie să trăiască, sub același acoperiș, cu o nevastă arțăgoasă. După cum spune un proverb arab: „Trei lucruri fac o casă de nelocuit: *tak* (scurgerea ploii), *nak* (cicăleala unei femei) și *bak* (gândacii).”

Tineri, vegheați asupra comportamentului vostru în această lume delincventă

VOI tinerilor, care Îl serviți pe Creatorul vostru, aveți un viitor fericit în fața voastră – dacă vegheați la comportamentul vostru. După cum spune Biblia: „Vegheați cu atenție cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele.” – Efeseni 5:15, 16.

Acestea sunt zile rele, iar o lume rea vrea să te exploateze, să profite de întoarcerea ta spre dorințe indecente. Recent, un ziar din New York a semnalat: „Adolescenții de astăzi sunt ținta principală a unui val de filme imorale, reviste, cărți și trivialități comercializate fără precedent ca mărime, urâțenie, obscenitate și sălbăticie. [...] Aruncați-vă privirea spre o tarabă cu reviste, într-o stație de tren sau drogherie și veți vedea că majoritatea revistelor de dezvoltări reale sunt acum dedicate, în totalitate, sexului și

violentei ilicite adolescente.” Tu, tinere, ești o țintă de atac a lumii Diavolului. Din motive egoiste, această lume te va întoarce de la Dumnezeu, spre venerația oamenilor, a așa-zisilor „eroi” și spre realizarea de lucruri necurate în ochii lui Dumnezeu.

Deci trebuie să îți veghezi comportamentul. Cum poți face acest lucru? Ascultați sfatul dat în Biblie, la 2 Timotei 2:22: „Fugi deci de dorințele tinereții.” Deci nu îi copia pe tinerii care fac parte din această lume delincventă; fugi de dorințele acestei lumi a tinerilor delincvenți. Majoritatea tinerilor din această lume nu vor să facă voința lui Dumnezeu și să-L asculte; ei se gândesc, mai întâi, la propriile lor dorințe. Așadar, nu le copia în obiceiurile lor de vorbe injurioase. Mulți tineri folosesc acest limbaj vulgar, limbaj care îi marchează ca făcând parte din această lume rea. Veghează-te; nu alege aceste cuvinte reci. Fugi de ele mereu. Încearcă să eviți să le folosești. Dacă nu știi dacă un cuvânt e bun sau rău, întreabă-ți părinții. Părinții Creștini vor fi capabili să îți spună de ce cuvinte să fugi. Folosește un limbaj bun.

MODUL DE ÎMBRĂCĂMINTE ȘI FURORILE TINERILOR

Nu îi copia pe tinerii acestei lumi, care merg la extreme în modul lor de a se îmbrăca. Creștinii trebuie să se îmbrace bine, dar fără să atragă atenția excesivă asupra lor. Tânărul ministru Creștin vrea să atragă atenția oamenilor asupra lui Dumnezeu și asupra mesajului Regatului Său. Deci nu te îmbrăca așa cum fac unele fete din această lume, în haine strânse pe corp, pentru a atrage atenția băieților. Să te îmbraci astfel înseamnă a cere tulburare, căci această lume este rea.

Voi, tinerilor Creștini, aduceți-vă aminte să citiți în Biblie cât de răi au fost bărbații și femeile în vremea dinainte de marele Potop. Femeile acelor vremuri se îmbrăcau astfel ca să stârnească dorințele sexuale ale bărbaților răi. Tergumurile aramaice au păstrat vii dovezi asupra comportamentului deviant care era înainte de Potop, spunând despre acea vreme:

„Și atunci fiii oamenilor au început să se înmulțească pe fața pământului, iar fiice cinstite li s-au născut; iar fiii celor mari au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase, pictate și buclate, mergând cu revelația cărnii și cu imaginațiile răului.” Voi, tinerelor fete, nu vă luați după femeile rele ale vremii dinainte de Potop, nici după fetele de astăzi, care se îmbracă „cu revelația cărnii”, purtând haine prea menite să placă, prea strânse.

Voi tinerilor, vegheați la comportamentul vostru, dar și la furorile periculoase ale tinerilor de astăzi, care variază potrivit obiceiurilor și țării. De exemplu, de ce să-i copiem pe tinerii acestei lumi în obiceiurile de conducere periculoase, în așa-zisele aventuri în căutare de senzații? În calitate de Creștin, viața ta este sau va fi dedicată lui Dumnezeu; nu îți amenința viața sau răni sănătatea. Vrei să fii capabil să faci ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Adu-ți aminte de Marele tău Creator acum, în zilele tinereții tale.” (Eclesiastul . 12:1) Așadar, nu te răsfăța în „îndrăznelile” și riscurile care îți pun viața în pericol. Unii tineri ai acestei lumi

cred că este șic să ia droguri care dau dependență pentru „fiori”, dar făcând acest lucru, sunt în pericolul de a-și ruina sănătatea. Nu îi copiați. Fugiți de obiceiurile dăunătoare ale acestei lumi, furori care nu sunt șic, ci chiar stupide.

„FARSELE” DĂUNĂTOARE ALE LUMII

Mai ales voi, băieți și tineri bărbați, vegheați la comportamentul vostru, cât privesc „farsele” acestei lumi. Mulți tineri cred că este distractiv și o mare glumă faptul de a distruge proprietatea altora sau de a o fura, a o ofensa și desfigura în vreun fel. Unii tineri delincvenți cred că este amuzant să distrugi automobile, cum este tăierea roților; iar unii chiar fură componente din automobile sau automobilele însele. Unii tineri cred că este o mare glumă să pornească alarme de foc false; alții anunță atacuri cu bombă false. Recent, un băiat de cincisprezece ani din zona New Yorkului a recunoscut că sunase aproape 300 de școli și instituții publice pentru a le înspăimânta cu semnalări false de bombe ascunse. Gândiți-vă la timpul pierdut, în timp ce acele clădiri au trebuit să fie evacuate, cercetate și la munca implicată!

Unele așa-zise farse nu doar că le fură oamenilor timp și energie, dar le-ar putea fura și sănătate și viața însăși. Aruncarea pietrelor către trenuri și incendierea proprietății cuiva ar putea ucide oameni; și unii dintre tinerii delincvenți ai acestei lumi fac asemenea lucruri, gândind că este un fel de glumă. Nu este nicio glumă. Este împotriva legii umane și legii lui Dumnezeu. „Farsele” te pot implica în probleme.

Dumnezeu nu ne iartă pentru lucrurile rele, doar pentru că noi credem că este „amuzant”. Mai degrabă cum spune Biblia: „Ca un nebun care aruncă sulițe aprinse și săgeți ucigătoare, așa este omul care își înșeală semenul și zice: «A fost doar o glumă.»” (Prov. 26:18, 19) Când o persoană înșeală pe cineva și chiar îl rănește, nu este amuzant, ci este ca un nebun care aruncă sulițe aprinse și săgeți ucigătoare, care incendiază case și clădiri. Nu, a prejudicia proprietatea altei persoane sau a face ceva care ar putea-o ofensa nu este calea pentru Creștini de a se amuza.

Veghează-ți comportamentul și nu îi copia pe tinerii care merg și îi înșeală pe alții; când faci ceva ce afectează o altă persoană, ai mereu în minte principiul pe care Isus Cristos l-a expus: „Așa cum vreți să vă faceți vouă oamenii, așa să le faceți și voi lor.” (Luca 6:31) Dacă intenționezi să faci ceva unei persoane și știi în inima ta că nu ai vrea să ți se facă ție—atunci nu fă acel lucru! Fugi de dorință! Dacă nu vrei ca alții să spună minciuni despre tine, nu spune nici tu minciuni despre alții. Dacă nu vrei ca alții să fure de la tine, nu fura de la ei. Isus a vorbit într-un sens pozitiv, așa că de vreme ce vrei să ți se facă bine, fă și tu altora bine. Indiferent ce vrei ca alți tineri și adulți să îți facă ție, ar trebui ca și tu să le faci la fel lor.

MANIERELE ÎN PUBLIC ȘI PRIVAT

Veghează-ți comportamentul, dar și manierele tale. În unele părți ale lumii, unde băieții și fetele merg în diverse locuri împreună, se observă adesea că se îmbrățișează în locuri publice. De obicei, ei nu sunt logodiți, pentru a se căsători,

fapt care nu este un motiv valabil pentru a-și afișa afecțiunea în acest fel, în public. În unele locuri, cum sunt stațiile de tren sau aeroporturile, afișarea scurtă a afecțiunii în public sunt o chestiune diferită, pentru cineva drag care pleacă sau sosește. Dar la întâlnirile publice, de exemplu, când un băiat și o fată se îmbrățișează și se alintă cu giugiulele este total nepotrivit. Nu este frumos față de alții, care sunt distrași de asemenea afișări publice ale afecțiunii. Nu este frumos față de părinți nici pentru cei angajați într-o astfel de afișare, pentru că aruncă o imagine nefavorabilă asupra tuturor. Oamenii se întrebă: „Nu l-a/a învățat/o părinții acelu băiat sau fată despre comportamentul în public?” Mulți oameni consideră acest lucru un comportament rușinos și atrage reproș nu asupra tinerilor, ci asupra organizației Creștine de care ei aparțin. În public, afișați comportament și maniere bune; nu-i copiați pe adolescenții acestei lumi.

Așa cum voi, tinerii, trebuie să vegheați la comportamentul în public, așa trebuie și în privat. Când un băiat sau o fată necăsătoriți sunt în privat, trebuie să-și vegheze conduita; giugiuleala stânjenitoare, de exemplu, poate deștepta pasiuni și rezulta în comportament imoral. Dumnezeu condamnă și pedepsește fornicția, deși această lume ar putea crede că trebuie să facă acest lucru popular. Dar dacă tinerii lumești se fălesc cu ceea ce fac? Nu îi imita. Să nu fi provocat sau împins să faci ceva ce știi că este contrar legilor lui Dumnezeu.

AI CURAJ SĂ-L ASCULȚI PE DUMNEZEU

Reține că lucrul mareț nu este dacă faci una și alta ci: Ai curaj să-L ascuți pe Dumnezeu, chiar și atunci când toți din jurul tău nu ascultă de Dumnezeu? Tinerii acestei lumi nu au asemenea curaj; ei sunt împinși și înspăimântați să facă lucruri rele pentru că spun că „toți o fac.” Dar dacă toți din această lume delincventă fac ceva rău? Creștinii nu trebuie să facă parte din această lume. Fiul lui Dumnezeu, în rugăciunea către Tatăl Său, referitoare la adevărații Creștini, a spus: „Le-am dat cuvântul Tău, dar lumea i-a urât, fiindcă ei nu fac parte din lume, așa cum nici eu nu fac parte din lume.” (Ioan 17:14) Când ai de-a face cu tentația, întrebă: ce ar crede Dumnezeu? Tu nu încerci să-i mulțumești pe fetele și băieții acestei lumi delincvente, ci pe Dumnezeu. Atunci, fă lucrurile pe care Dumnezeu le aprobă. Vei avea în vedere curajul, dar curajul este o calitate Creștină, pe care poți s-o cultivi.

Pentru a evita tentația și a veghea mai bine asupra comportamentului tău, evită asocierea strânsă cu tinerii lumești. Nu trebuie să mergi la petrecerile și întâlnirile lor. Acei tineri care nu sunt interesați să-L servească pe Dumnezeu nu pot să-ți ofere adevărată satisfacție și bucurie. Ține cont de porunca lui Dumnezeu: „Nu intra pe calea celor răi și nu umbla pe calea celor nelegiuți. Evit-o, nu merge pe ea; abate-te de la ea și mergi mai departe. Căci ei nu dorm până nu fac răul și n-au somn până nu fac pe cineva să se poticnească. Fiindcă se hrănesc cu pâinea răutății și beau vinul faptelor violente.” (Prov. 4:14-17) Deci nu cultiva asocierea cu cei care nu sunt iubitori de Iehova.

CĂSĂTORIA „DOAR ÎN DOMNUL”

Caută asocierea celor care servesc lui Dumnezeu și care-L iubesc. Dacă nu faci acest lucru, sunt multe pericole care te vor copleși. Unul dintre ele este pericolul de a te căsători cu cineva, care nu este iubitor de Iehova și care nu este dedicat întru a face voința divină. Creștinii trebuie să se căsătorească „doar în Domnul,” adică cu alți Creștini dedicați. Încălcarea poruncii divine este ca și cum ai aduce tot felul de nenorociri în viața cuiva. Părinții tăi, dacă sunt Creștini dedicați, pot să-ți spună la fel, din cunoașterea experiențelor altora, cât de adesea îi copleșește nefericirea pe cei ce ignoră voința lui Dumnezeu în vedea asocierilor corespunzătoare și partenerilor de căsătorie.

Părinții tăi au avut multă experiență cu această lume delincventă. Profită de experiența lor. Nu te gândești că le cunoști pe toate. Nu poți. Când părinții le spun copiilor lor că, căsătoriile la o vârstă adolescentină este posibil să nu le aducă fericirea pe care o caută, ei știu despre ce vorbesc. Statisticile arată că aceste căsătorii, la o vârstă adolescentină, au mai puține șanse de succes. Un doctor, care are multă experiență în căsătoriile adolescente, scrie:

„Cunosc un bărbat, care la vârsta de 19 ani s-a căsătorit cu o fată de aceeași vârstă. Trei ani mai târziu ei au avut doi copii. Părinții, acum în vârstă de douăzeci și doi de ani, se trezesc ca dintr-un vis. Nu se mai plac și dacă nu ar fi copiii, ar fi divorțați. [...] Căsătoria precoce [timpurie] îi privează [...] pe tineri de o perioadă din viețile lor, în care ar trebui să mai fie liberi și să învețe ce ar putea fi dragostea unui adult. În schimb, ei se căsătoresc adesea din amuzament, întrerupând cu acest pas imatur o dezvoltare pe care am putea numi-o vremea post-adolescenței dinainte de căsătorie. [...] Perioadele adolescenței și post-adolescenței nu sunt doar anii pregătitori pentru căsătorie, dar au și valoare, fiind vremea în care idealismul juvenil trebuie să fie testat împotriva atacului realității. [...] După părerea mea, ar fi mai bine să se treacă prin această perioadă înainte de a se căsători.”

Așadar, nu vă grăbiți spre căsătorie pentru că alți adolescenți o fac. Căsătoria Creștină aduce mari responsabilități. Țineți cont de sfatul părinților. Nu arătați lipsă de respect față de părinți sau Creștini maturi, care încearcă să vă ajute.

Vegheați la comportamentul vostru, ținându-vă ocupați în ministerul Regatului lui Dumnezeu. Lucrați cu alți tineri din minister, sub supravegherea unui adult. Bucurați-vă de numeroasele experiențe fericite din minister, experiențe pe care veți vrea să le împărtășiți altora. Petreceți un moment fericit, făcând voința lui Dumnezeu. Atât de multe mai trebuie făcute înainte ca această lume să ajungă în curând la distrugerea de la Armaghedon. Așadar, nu copiați această lume și pe tinerii săi delincvenți. Imitați-l pe Dumnezeu și martorii Săi Creștini. Să aveți mereu „multe de făcut în lucrarea Domnului, știind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică.” Atunci viitorul vostru va fi unul fericit în lumea nouă a lui Dumnezeu. – 1Cor. 15:58.

Recompense de durată

Spusă de către F. J. Franske

INDIENII încă rățăceau pe câmpiile din vestul canadian și meseria mea a fost în domeniul bovinelor pe când eram copil. Acesta a fost genul de viață care solicită pentru o anumită perioadă, chiar dacă una numai cu recompense limitate. În 1921 mi s-a deschis o nouă viață, o mare parte din ea încă în vestul accidentat, dar de așteptare în slujba lui Dumnezeu. Recompensele au fost multe.

Studiul atent al Cuvântului lui Dumnezeu mi-a arătat care este munca ce trebuie să fie făcută, și anume aceea de a-i educa pe alții pe viață. Acesta a fost articolul „Nașterea Neamului” din Turnul de Veghe, în 1925, care într-adevăr a însemnat totul pentru mine. Am citit și recitat acest articol, iar astfel mi s-a dezvoltat o înțelegere a împărăției lui Dumnezeu, care este atât de minunată, atât de atotcuprinzătoare, încât m-am decis că serviciul pentru această cauză merită totul pentru a mă dedica și eu.

SATISFĂCÂND SERVICIUL

În acel an eu și fratele meu ne-am oferit pentru serviciul de vânzător ambulant de cărți religioase și Societatea Turnului de Veghe ne-a trimis cu una dintre cele patru „Echipe Școlare” să dăm lecții din biblie în școlile din întreaga provincie. Răspunsul a fost bun, iar afară stâlpii șinelor au fost de multe ori prinși cu frâiele cailor de călărie, în timp ce fermierii din interior ascultau cursurile. Unul din subiectele noastre a fost „Este iadul cald?” și până când am arătat că iadul din Biblie nu este mai fierbinte decât mormanul, predicatorii locali au început să simtă că ar putea fi foarte cald chiar aici pe pământ. Odată, printr-o neînțelegere, am împărțit platforma cu un politician. Era roșu la față! Dar publicul s-a bucurat. De fapt, familia cu care am stat a acceptat mesajul, și una dintre fete a preluat locul de muncă de predicare ca un pionier.

A venit anul 1929 și necesitatea de rezistență într-un domeniu nou. Societatea m-a trimis în Newfoundland responsabil de goeleta „Morton”. La momentul acela cunoștințele mele despre nave erau nule, dar în anii care au urmat, și anume douăsprezece ani care s-au petrecut pe mare, am avut oportunitatea de a învăța multe. Partenerul meu, Jimmy James, și eu am predicat în toate porturile din Newfoundland și în unele părți din Labrador. De multe ori am întâlnit marea agitată, ceață densă și sloiuri de gheață grele. Odată am lovit o stâncă scufundată, la viteză maximă, și cu altă ocazie am fost baricadați în spatele unui aisberg uriaș, care s-a mutat la intrare în port pe timpul nopții. În timpul iernii, am călătorit de multe ori pe coastă cu o echipă de câini. Cu eschimoșii am făcut troc pe blănuri și piele; din Newfoundlanders am primit bani și pește uscat sau alte obiecte în schimbul Bibliilor, și destinațiile au fost fenomenale. A fost satisfăcătoare munca.

În Montreal, unde m-am situat în anul 1931, nu a existat nici marea aspră cu care să ne confruntăm, dar mafioții din Quebec, forțați de către preoții lor, au fost

la fel de imprevizibili, și s-au năpustit asupra noastră atunci când am încercat să predicăm din Biblie. Chiar și poliția a făcut o licitare a clerului, și se părea că fiecare polițist din oraș ne urmărea. Am făcut vizite regulate la secția de poliție, dar nu am renunțat. Știam Scriptura care spune: „dacă suportați când faceți binele și suferiți, lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu.” – 1Pet. 2:20.

În anul următor am fost responsabil de un grup de pionieri care se specializa în domeniu preoției și deținerea convenții în weekend în întreaga provincie Ontario. A fost o muncă interesantă, dar obositoare. Din păcate, nu am învățat încă să-mi conserv puterea, am forțat prea tare, și am avut o cădere nervoasă. Condiția s-a dovedit a fi recurentă, și am avut nevoie de o schimbare.

RĂBDAREA DIN CARIBOO

M-am întors la coasta de vest și s-a alăturat și un fost-polițist și ne-am dedicat predicării în întregul Cariboo celebru pentru fermele și exploatarea aurifere din Columbia Centrală Britanică, printre mineri, furnizori de buștean, vânători, fermieri și indieni. A fost o țară de bărbați, dură dar productivă. Deci, așezările erau rare și așa de mari distanțele dintre orașe, încât era dificilă livrarea de produse alimentare, iar astfel am ținut o pușcă și am vânat pentru carne sau am pescuit în apele de munte învolburate. Hrana noastră a variat de la fructe de pădure la cocoșul de munte sălbatic și elani ca friptură. Pâinea a fost coaptă într-o tigaie pe un foc de tabără deschis. Am trăit într-adevăr departe de viața îndestulată specifică altor zone din această lume.

Cât de des atunci când se sfârșea ziua ne-am așezat sub pini înmiresmați din munții falnici și am urmărit tăciunii de foc pocnind din focul nostru! Acolo sub cerul înstelat am discutat despre Turnul de Veghere sau am meditat asupra Scripturii și minunatelor perspective viitoare din cadrul Împărăției pentru care am lucrat și ne-am rugat.

Primăvara anului viitor planurile noastre au sfârșit dezastruos atunci când partenerul meu a fost ucis într-un accident auto. Am încercat să merg singur, dar, în mod periodic, izolat timp de o lună întreagă, nu am putut ajunge. Trebuiau să fie făcute unele ajustări în trăirile mele dacă ar fi fost să merg mai departe.

Aveam nevoie de o parteneră, și cea pe care am găsit-o a fost răbdătoare, practică, rezistentă și senină de la început. Ne-am căsătorit în anul 1935 și împreună am efectuat în continuare operațiuni în Cariboo. Teritoriul nostru era accidentat. De multe ori am alunecat peste traseele montane abrupte, și odată am alunecat în mlaștină și a trebuit să fim literalmente scoși, cu mașină, cu totul. Cu o altă ocazie, în timp ce făceam munca cu timp redus, am primit o lovitură severă de topor la picior. Niciun doctor nu a fost disponibil și mă simțeam rău, dar am reușit să-l tratez prin aplicarea balsamului format din gumă din materie primă extrasă din copaci. Ne-am iubit teritoriul nostru și poporul său. Invitația clerului „Vino chiar acum, ușa este deschisă,” întotdeauna ne-a dat speranță. Multe prietenii din inimă s-au dezvoltat atât cu indienii cât și cu alții cât timp noi am fost acolo, iar acum țara este acoperită de o rețea de congregații ale Martorilor lui Iehova.

ÎN APOI LA BĂRCI

După perioade scurte de serviciu pe Insula Vancouver, în Winnipeg și pe barca societății, nervii mei au început să cedeze din nou. Ofeream timp, dar nu era deloc pentru locul de muncă. O schimbare completă era necesară, așa că am fost expedit ca inginer pe un remorcher. În timp ce acest fapt a fost bun pentru mine fizic, m-a ținut departe de întrunirile congregației și de asociațiile fraților mei creștini, și asta mă ucidea. Așa că am cumpărat propria mea barcă somon cu undițe tractate și am pescuit în timp ce soția mea a continuat să desfășoare munca de pionierat în Vancouver. În timp ce făceam planurile de a avea o barcă de pescuit de mare adâncime cu cabină construită pentru spații de locuit, pentru a putea pioniera de-a lungul coastelor Columbiei Britanice, soția mea s-a îmbolnăvit de cancer, și în luna noiembrie a anului 1946 am îngropat-o. Și acum?

Deznădejdea apăsa greu, dar timpul marcat prin lene nu are niciun remediu pentru o astfel de pierdere. Am mers mai departe cu munca pe barcă și l-am invitat pe Jim Quinn ca partener. Împreună am dus mesajul Împărăției la fiecare insulă, admisie, lagăr de exploatare forestieră, far și amplasament de-a lungul coastei. Am depus mai mult de două sute de ore pe lună și predicând nouăzeci de ore de călătorie, în mare parte din timp noaptea. Dar am lăsat o amprentă din literatura Bibliei de la Vancouver la Prince Rupert și în Alaska. În douăsprezece luni am obținut peste 1500 de abonamente pentru *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!* Minte mea a fost limpede din nou.

PRIVILEGIILE DOBÂNDITE ÎN SERVICIU

În acea toamnă am fost invitat să devin reprezentant de călătorie ale societății în circuitul de lucru; așa că am părăsit barca pentru a vizita congregațiile de pe coasta de vest. A fost o muncă interesantă și intensă. Câțiva ani mai târziu am fost numit funcționar de district, care deservea în mod regulat ansamblurilor. Canada a fost apoi împărțită în două districte, am servit partea de vest în timp ce Jack Nathan a servit în est. Am călătorit cu mașina, trenul, nava și avionul pentru a acoperi distanțele foarte mari. După un an cartierele noastre au fost schimbate, și eu m-am dus spre est.

În urma Adunării din anul 1953 a Noii Societăți a Lumii în New York, am fost invitat să devin membru al familiei canadiene Betel. Numirea ca funcționar al exploatației agricole al împărăției canadiene a fost un privilegiu neanticipat care m-a pus în linie cu o experiență foarte valoroasă. În timp ce continuăm să lucrez în domeniul preoției, am ajuns să apreciez mai mult ca niciodată că există și alte lucrări, care fac parte din minister. În acest caz, a fost furnizarea de produse alimentare necesare pentru muncitori la Betel, în scopul de a menține cursul publicațiilor Bibliei și instrucțiunile spre delegații în domeniu. Această nouă sarcină a solicitat o cunoaștere a fermelor de lapte, a grădinăritului, a creșterii fructelor, și tot ce ține de acestea. M-a trimis înapoi la copilăria mea din partea de vest. Din moment ce am crescut în jurul bovinelor, vacilor, m-am descurcat bine.

RECOMPENSE PRIMITE CU BUCURIE

Cât de multe lucruri am învățat în serviciul lui Iehova, și modul în care acestea sunt benefice! De-a lungul anilor am învățat cum să trăim și să lucrăm îndeaproape cu frații și surorile care sunt imperfecti, dar care sunt dispuși să treacă cu vederea diferențele pentru că Îl iubesc pe Iehova și se iubesc unul pe altul. Am învățat cum să uităm personalități și să aplicăm principiile creștine cu imparțialitate. Am învățat că niciunul dintre noi nu poate trăi izolat, și că avem nevoie unul de celălalt. Calda prietenie și expresiile entuziaste ale fraților noștri creștini ne salvează atunci când ne simțim slabi, și meditația asupra Cuvântului lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunea stăruitoare sunt ca un balsam de vindecare a spiritelor noastre.

Nu m-am bucurat niciodată de plăcerile obișnuite ale vieții de familie, dar asocierea mea cu familia mare de oameni a lui Dumnezeu și privilegiile de care m-am bucurat în servirea intereselor sale au construit pentru mine o serie de relații plăcute, care nu pot fi nici evaluate, nici duplicate de către orice altă experiență. Oriunde mă duc, la Săli Britanice sau convenții, persoanele fizice mă întrebă, „Îți amintești de mine?”, Și apoi ei îmi amintesc de o situație când am servit împreună, probabil, un moment în care am ajutat să-și înceapă serviciul sau le-am dat încurajarea de care aveau nevoie pentru a trece peste un necaz. Cine ar dori să facă schimb de o astfel de gamă largă de experiențe, o astfel de familie apreciativă, pentru ceva din lumea veche?

Experiențele din viața mea mi-au dovedit că Domnul se ocupă într-adevăr de poporul său prin intermediul organizației sale, dar că el îi și susține personal la nevoie. Nu ne putem baza pe noi înșine, gândindu-ne că nu vom cădea. Noi trebuie să privim către El, și atunci când facem asta ne furnizează putere proporțională cu cererea. Așa cum apostolul Pavel a exprimat atât de bine: „cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită, decât ceea ce este comun oamenilor. Dar Dumnezeu este fidel și nu vă va lăsa să fiți ispitiți peste ceea ce puteți îndura, ci, împreună cu ispita, va pregăti și calea de ieșire, ca s-o puteți suporta.” – 1Cor. 10:12, 13.

Dacă aș fi renunțat atunci când lucrurile mergeau greu, aș fi pierdut pe atât de mult. Problemele cu care m-am confruntat sunt numai acelea care sunt comune la oamenii imperfecti; uneori ele sunt grele, dar pentru cel ce se încrede în Domnul, duhul lui Dumnezeu este o forță de susținere minunată.

Părul meu este acum gri și am încetinit mult. A devenit necesar să stau deoparte în favoarea bărbaților mai tineri și mai capabili, dar eu nu sunt încă jos și în afară. Există încă primăvară în pasul meu și un cântec de laudă lui Dumnezeu în inima mea.

Cum sunt eu de recunoscător lui Dumnezeu că m-a întărit să îndur în slujba lui! Ce viață plină, ce recompense, ce profundă satisfacție am avut pentru că mi-am dedicat viața în serviciul lui Dumnezeu!

Toți Ar Trebui Să Mărturisească

Programul de evanghelizare a unei congregații este oprit atunci când toate mărturiile sunt lăsate la pastor. Centrul este de asemenea oprit atunci când pastorul așteaptă ca poporul său să depună mărturie și nu asistă, pregătește sau organizează pentru această muncă de bază. El trebuie să fie un martor al martorilor și un antrenor și organizator de martori.” – Martorul Luteran din 20 octombrie 1959.

● **Ce răspuns poate fi dat celor ce arată că anumite date de către Egiptologi se contrazic cu cronologia publicată în Turnul de Veghe? – C. V., Statele Unite.**

Fapt este că Egiptologii au mai multe autoasigurări decât dovezi pentru datele pe care le dau pentru multe dintre dinastiile egiptene. Următorul citat din cartea Arheologia Palestinei, paginile 219, 220, scrisă de W. F. Albright, principalul arheolog Palestinian din Statele Unite susține acest lucru:

„Este spus în mod frecvent despre calitatea științifică a arheologiei palestinene că este în mod serios afectată de concepțiile cercetătorilor care au excavat pe Tărâmul Sfânt. Este adevărat că unii dintre arheologi au fost aduși în Palestina de interesul lor pentru Biblie și că unii dintre ei au primit antrenamentul anterior în mare parte ca cercetători ai Bibliei. Scriitorul a cunoscut mulți asemenea cercetători, dar își amintește un caz singular în care vederile religioase să fi influențat în mod serios rezultatele lor. Unii dintre acești cercetători erau critici radicali în timp ce alții erau critici mai conservatori...alții se îndreptau spre a fi conservatori. Dar concluziile lor arheologice erau aproape uniform independente față de opiniile critice.”

„Au fost câteva cazuri dar violențele făcute obiectivității științifice de către unii dintre acești excavatori palestinieni sunt puține într-adevăr când sunt comparate cu prejudiciul făcut Egiptologiei și rezultat din abuzurile lui Belzoni și Passallacqua sau de monopolul întregului câmp de cercetare ținut strâns de Mariette sau de exploatarea fără grijă a mormintelor regale de către Amelieau. Nu trebuie să uităm nici că unii dintre cei mai vestiți arheologi științifici ca Petrie și Reisner și-au câștigat unii dintre laurii binemeritați în Palestina. Pentru a ilustra atenția practică de conducătorii arheologi palestinieni este interesant să invocăm cum Petrie și Bliss, MacAlister și Watzinger, urmați de toți ceilalți, aproape întotdeauna au dat perioada ca fiind mai îndepărtată, în timp ce în Egipt datările au fost în general mult prea ridicate. Aici avem un spectacol curios al unei cronologii

arheologice care este în permanență ridicată în Palestina în timp ce în Egipt a trebuit să fie în mod progresiv scăzută.”

Din acestea Creștinii se pot alege cu mai multe concluzii. Prima și cea mai importantă dintre toate: faptul că cronologiile egiptologilor nu se armonizează cu cele ale Bibliei nu este motiv de îngrijorare sau alarmare, o așa discrepanță nu trebuie luată în serios. În al doilea rând, se pare că este foarte posibil ca egiptologii să fi fost mai puțin conștiincioși decât erau palestinieni. Pe de altă parte, arheologii Palestinei erau atât de conștiincioși încât nu au înscris o dată mai îndepărtată decât era absolut necesar.

• **Mă puteți ajuta să găsesc enunțul, presupus a fi în Biblie, care spune „este mai bine pentru om să-și pună sămânța în pântecele unei prostituate decât să o risipească pe pământ”? – M. P., Statele Unite.**

Aceasta este o întrebare care a fost pusă în mod repetat și aproape invariabil a fost citată de Biserica Catolică. Potrivit Serviciului de Informații al Cavalerilor lui Columb, acest enunț nu reprezintă punctul de vedere romano-catolic. Dar pe de altă parte, un preot, vorbind în Catedrala Sfântului Patrick din New York, a observat că este mai natural ca unul să-și pună sămânța în pântecele unei prostituate decât să o piardă pe pământ deși nu există un citat biblic în acest sens. Acesta este tipul de gândire angajat de preoții romano-catolici în unele părți din Italia, și au ajuns cu acesta la un record al scuzelor pentru desfrânare și adulter, de vreme ce controlul nașterilor nu a fost practicat. Evident, această declarație este contrară tuturor lucrurilor pe care le are de spus în legătură cu sexualitatea. Fără nicio îndoială, această zicere este o corupere a înregistrării biblice în legătură cu Onan, care a preferat să-și piardă sămânța pe pământ în loc să-și împlinească datoria mariajului levirat față de soția fratelui său decedat și de aceea a fost ucis de Iehova. „Dar Onan știa că urmașii nu vor fi ai lui și, când se culca cu soția fratelui său, își vărsa sămânța pe pământ, ca să nu-i dea urmași fratelui său.” – Gen. 38:9.

TURNUL de VEGHERE

1 Octombrie 1961

Nr. 19

Cuprins:

- LOIALITATE CU O INIMĂ UNIFICATĂ - Pag.673
- CÂND VORBEȘTE DUMNEZEU TU ASCUȚI? - Pag.682
- OBICEIUL DE A SE RUGA PENTRU CEI MORȚI - Pag.684
- PROFEȚIRE ÎMPREUNĂ CU ORGANIZAȚIA LOIALĂ - Pag.687
- LUCREAZĂ CU ÎNTREGUL SUFLET PENTRU INTERESELE NOII LUMII - Pag.696
- ADUNĂRILE ÎNCHINĂTORILOR UNIȚI AI DISTRICTULUI - Pag.697
- VEȘTEA BUNĂ DUPĂ MATEI - Pag.703

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

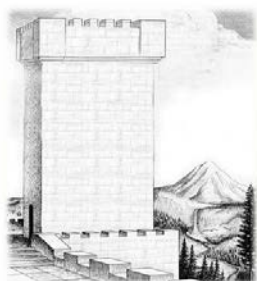
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**Loialitate cu
o inimă unificată**

*„O Doamne păzește sufletul meu
căci sunt loial [...] Instruiește-mă,
O Iehova, despre calea ta. Voi
merge întru adevărul tău. Unifică
inima mea pentru a mă teme de
numele tău.”*

– Ps. 86:2, 11.

În aceste zile de incertitudine, când popoarele se află în schimbare, națiunile caută să fie îndrumate. Vor să se alinieze în spatele unui lider de încredere, de neclintit, care dispune de o politică bine definită ce promite rezultate bune. Liderul trebuie să arate prestigiu prin succes, prin realizare, prin poziție, prin curajul convingerii, prin maturitate în judecată. Trebuie să fie cineva care să inspire loialitate discipolilor săi, pentru că el este loial următorilor lui și scopurilor precise și regulilor acțiunilor sale.

2. Deci, în această lume împărțită de „războiul rece”, niște purtători de cuvânt ai națiunilor sunt chemați în statele Unite ale Americii să preia conducerea în lumea afacerilor, mai ales în jumătatea națiunilor democratice din Vest. Datorită mărimii, bunăstării și puterii Americii ei cred că aceasta ar trebui să-și asume o conducere pentru care destinul se pare să o fi modelat. Alte națiuni, cei din tabăra Comunistă de exemplu, caută ca lider Moscova Rusiei Roșii și își recunosc public loialitatea față de aceasta. Loialitatea este cerută chiar dacă nu există nicio convingere a inimii. Ca o adăugire la strigătele și insistențele de a avea o conducere politică, există o cerere și pentru conducerea religioasă. Toate acestea complică problema loialității în zilele noastre. Cui trebuie să îi oferim loialitate cu o inimă de neclintit?

3. Ca niciodată, acestea sunt zile ale propagandei. Prin orice mijloace de a ajunge la oameni, prin ochi și urechi, lupta se dă între puterile politice și cele religioase, care să captureze mințile și loialitatea oamenilor. Confuzia și împărțirea este ceea ce a rezultat. Pierderea încrederii în ceea ce este văzut și auzit continuă să crească deoarece multe dintre acestea se dovedesc a fi doar „propagandă mincinoasă”. O mare parte din aceasta este doar un fragment din „războiul rece” aflat la putere. Însă, prin tot acest vacarm și toată această dezordine a luptei propagandei, este auzit un mesaj care are în el sunetul adevărului. Are sprijinul unei autorități perfecte și nu lasă pe nimeni deziluzionat. Este mesajul veștilor bune ale Împărăției lui Dumnezeu. Este un mesaj care nu decepționează și nici nu ne conduce pe noi întru sclavia oamenilor și în sistemele oamenilor, căci vine de la „Dumnezeul care nu minte.” (Tit 1:2) „Este imposibil lui Dumnezeu să mintă.” – Evr. 6:18.

4. În mod cert, nu printr-o invenție sau uneltire umană, acest mesaj răsună înaintea întregii lumi din 1914 d.Cr. A fost spus de demult, iar astăzi răsună în deplinătatea sa spre împlinirea profeției. Acum nouăsprezece secole cel mai mare predicator al Împărăției lui Dumnezeu care a existat vreodată pe pământ, a prezis-o ca pe un semn al zilelor noastre. Spunând dinainte istoria generației noastre, acest predicator al Împărăției, Isus Cristos, a descris primul război mondial, care a marcat anul 1914 ca punctul de cotitură în istoria lumii, împreună cu foametea, molima, cutremurele, neloialitatea, fărâdelegea, persecuțiile religioase, și perplexitatea internațională și frica de viitor, care au caracterizat epoca noastră încă din 1914.

5. Însă Isus Cristos nu a lăsat prezicerea viitorului așa de întunecată. El a mai spus de asemenea: „Și aceste vești bune despre Împărăție vor fi predicate peste tot pământul ca mărturie tuturor națiunilor; iar apoi sfârșitul va veni.” (Mat. 24:3-14) Toate aceste lucruri pe care el le-a prezis, răspunzând la întrebarea cum vom ști când va fi el prezent pe tronul împărăției cerești a lui Dumnezeu, și când va fi scris capitolul final al sistemelor lumești. În capitolul final al vechii istorii lumești, din 1914 încoace a fost scrisă împlinirea trăsăturii de încurajare a inimii, a profeției lui Isus, mai exact, predicarea veștilor bune ale Împărăției în toată lumea. Însă de către cine?

6. Desigur, nu de către dușmanii Împărăției lui Dumnezeu, cu toate că dușmanii, prin atacurile lor asupra predicatorilor Împărăției lui Dumnezeu, fac reclamă și mai mult acesteia. Predica a fost făcută de același fel de oameni care au predicat Împărăția lui Dumnezeu în zilele lui Isus și a celor doisprezece apostoli, prin urmăritori dedicați și botezați ai lui. În orice campanie politică, se spune în America, cine este acela care predică partidul Democrat și promisiunile din campanie? Democrații, desigur! Cine este acela care predică partidul Republican și politicile acestuia și promisiunile lui? Republicanii, desigur! Cine sunt aceia care predică partidul Socialist și scopurile sale politice și candidații săi? Socialiștii, desigur! Cine, atunci, va fi cel onest care, în armonie cu profeția lui Isus, va predica: aceste vești bune cu privire la Împărăția Cerurilor peste tot pământul ca mărturie a tuturor națiunilor”? Adepții lui Isus Cristos, desigur! Toți aceștia sunt în

întregime în favoarea Împărăției și sunt suporteri loiali ai acesteia. Aceștia fac precum Isus a spus discipolilor lui în predica sa de pe munte: „Continuați, atunci, să căutați în primul rând împărăția și dreptatea acesteia.” – Mat. 5:1,2; 6:32, 33.

7. Atunci înseamnă că toți cei 869 de milioane de oameni care susțin că sunt Catolici și Creștini Protestanți sunt cei care vor împlini profeția lui Isus de a predica veștile bune ale Împărăției în timpul încheierii acestui sistem de lucruri? Nicidecum. Istoria zilelor noastre demonstrează că acest lucru (predicarea) încă din 1914 a fost făcut și încă este făcut de către cei dedicați, Creștini botezați cunoscuți ca Martori ai lui Iehova. – *Vezi Americana Annual* 1961, pag. 396, coloana 2.

8. Propovăduirea Împărăției a trebuit să fie făcută în zilele noastre, deoarece Dumnezeu a spus aceasta prin intermediul lui Isus, iar Dumnezeu nu poate minți și nu a dovedit că ar fi un mincinos. De când Împărăția este predicată ca mărturie și are loc acum spre împlinirea profeției, noi trebuie fiecare să ne confruntăm cu o întrebare importantă. Aceasta este: Vom fi noi doar cei cărora le-a fost predicat ca mărturie fără să facem nimic în această privință, sau ne vom număra printre cei care fac această predică și mărturisesc și încă arată că susțin cu loialitate singura speranță și singurul remediu al întregii omeniri? Dacă mărturisim că suntem Creștini, atunci ce se întâmplă cu inimile noastre? Sunt oare inimile noastre împărțite pentru că suntem angajați în politicile acestei lumi, gândind că „Împărăția lui Dumnezeu” este pur și simplu o condiție a inimii acum, și că un Creștin poate deveni activ în Împărăția lui Dumnezeu numai când moare și merge în rai?

9. Omenii ale căror loialități sunt împărțite nu vor primi niciodată binecuvântarea Împărăției lui Dumnezeu. În ultima carte a Bibliei, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, spune: „căci voi sunteți călduți, nici calzi, nici reci, și pe voi vă voi vomita.” (Rev. 3:16) Nu numai pe cei care doar au susținut mărturie, ci și pe cei care au propovăduit și au mărturisit îi voi păstra vii la sfârșitul acestui sistem de lucruri și vor intra în binecuvântările Împărăției după „un necaz așa mare cum nu a avut loc de la începutul lumii până acum, și cum nici nu va mai avea loc.” (Mat. 24:21, 22) De aceea martorii Creștini ai lui Iehova sunt cei pe care Dumnezeu îi folosește să împlinească profeția prin predicarea veștilor bune ale Împărăției.

Unificarea inimii

10. Chiar și în luptele politice, oamenii care susțin o singură formă de guvernare ca și arma împotriva altuia au oponenții lor și se vorbește împotriva lor. Este rezonabil, atunci, ca și cei care predică și susțin împărăția lui Dumnezeu ca fiind conducerea dreaptă și singura speranță a omenirii, să fie considerați opozanți, să fie bârfiți, ba chiar persecutați? Da, în concordanță cu profeția lui Isus cu privire la „sfârșitul acestui sistem de lucruri.” Isus le-a spus discipolilor săi ascultători, imediat după prezicerea războiului mondial. „Apoi oamenii vă vor duce pe voi la suferință adâncă și vă vor omorî, și veți fi obiecte de ură ale tuturor națiunilor în numele meu.” (Mat. 24:9) Câte națiuni vă vor urî? „Toate națiunile” – a spus Isus,

prin aceasta făcând cert faptul că toate națiunile politice vor fi împotriva împărăției lui Dumnezeu și îi vor urî pe predicatorii lui. Acesta este motivul pentru care majoritatea oamenilor, chiar și Catolici și Creștini Protestanți, acceptă doar să le fie mărturisit, mai degrabă decât să mărturisească ei înșiși.

11. Predicarea veștilor bune ale Împărăției cere loialitate a inimii către Împărăția lui Dumnezeu. Însă care este acel *adevărat* Creștin care vrea să fie neloyal Împărăției lui Dumnezeu pentru care Isus Cristos a murit? Un adevărat Creștin tânjește să fie loial acelei împărății glorioase pentru care s-a rugat în rugăciunile sale către Dumnezeu, așa cum a făcut și David, care a fost uns să stea „pe tronul lui Iehova” deasupra națiunilor lui Israel. – 1Cron. 29:23.

12. În Psalmul optzeci și șase, în care el spune că a fost persecutat, David spune: „Înclină, O Iehova, urechea ta. Răspunde-mi mie, căci sunt sărac și bolnav. Păzește-mi mie sufletul, căci sunt loial ție. Salvează-ți slujitorul – tu ești Dumnezeul meu – care se încrede în tine.” (Ps. 86:1, 2, 14, 17) David purta o dragoste loială față de Iehova Dumnezeu, în a cărui Împărăție a fost uns să servească ca și conducător principal. În armonie cu propria-i loialitate, el a avut credință în Iehova Dumnezeu. S-a așteptat ca Dumnezeu să-i fie loial la rândul-i, și celor care au suferit împreună cu el pentru Împărăție. În Psalmul 18:25 David i-a spus Domnului: „Cu cineva care îți este loial, vei acționa întru loialitate.” (2Sam. 22:1, 2, 26) Astfel, dacă suntem dedicați intereselor lui Dumnezeu și împărăției Lui și le căutam, atunci noi de asemenea, precum lui David, vom lupta să fim loiali lui Dumnezeu. Cât de minunat este să gândim că Dumnezeu ne este loial nouă! Încă, în ciuda minunăției sale, citim: „Sunt loial, este cuvântarea lui Iehova.” (Ier. 3:12) Este ceea ce trebuie pentru noi, să-i fim loiali lui Dumnezeu, care ne este loial nouă.

13. Loialitatea vine din inimă. NU putem fi loiali dacă inimile noastre sunt împărțite între afecțiuni, pasiuni, atașament. Nu putem fi loiali dacă ne temem de oricine se opune obiectului dragostei noastre și devotamentului nostru și care ne persecută pe noi din acest motiv. Persecutorii noștri și opozații actelor noastre ca servitori ai lui Satan Diavolul, au ca scop să distrugă loialitatea noastră față de Dumnezeu și Împărăția lui. Dacă vrem ca să căutăm mai întâi împărăția lui și să o predicăm asemeni lui Isus Cristos, devine necesar pentru noi să cultivăm loialitatea și întotdeauna să o hrănim, să o alimentăm și să dăm deoparte frica de dușman. David ne-a indicat nouă cum să facem aceasta atunci când a spus în Psalmul 86:10, 11: „Tu ești Dumnezeu, ești unicul. Instruiește-mă, O Iehova, despre calea ta. Voi merge întru dreptatea ta. Unifică inima mea să mă tem de numele tău.”

14. Ce expresie unică, „Unifică inima mea”! Aceasta sugerează că inima nu se află într-o postură de unitate, ci aceea că este divizată în ea însăși cu privire la afecțiunile și fricile sale. Se pare că a mărturisit că există o anumită frică a omului în inima sa, care răpește ceva esențial din frica noastră față de Dumnezeu. „Tremuratul, în ceea ce privește oamenii, este cel ce întinde o cursă”, spune Proverbul 29:25; și o asemenea cursă înseamnă să fi capturat spre moartea noastră în mâinile celor care vor să ne devoreze și să ne distrugă pe noi. Persecutorul lui David, Regele Saul, era unul care se temea de oameni; iar din cauza unei asemenea

temeri a uitat de frica de Dumnezeu și a încălcat ordinele Domnului și poruncile lui. Regele Saul i-a spus lui Samuel, profetul Domnului: „Am păcătuțit; căci am încălcat ordinele lui Iehova și cuvintele tale, pentru că m-am temut de oameni și am ascultat glasurile lor.” (1Sam. 15:24) Asemenea frica a dus la neloialitate față de Iehova Dumnezeu.

15. David nu a vrut să dea curs unei asemenea frici. Isus Cristos, Fiul lui David, a trimis cei doisprezece apostoli ai săi ca misionari să predice, spunând: „Împărăția cerurilor este aproape,” i-a avertizat pe ei cu privire la teama de oameni. Aceasta i-ar fi împiedicat pe ei să predice cu îndârjire Împărăția. Isus a spus: „Nu vă temeți de cei care omoară trupurile căci nu pot omorî sufletul; mai degrabă temeți-vă de El, care poate să distrugă atât trupul cât și sufletul în Gheena.” (Mat. 10:5-7, 27, 28) Acestuia era corect pentru David să se roage: „Păzește sufletul meu căci sunt loial.”

16. Psalmul inspirat al lui David a fost păstrat întru beneficiul nostru astăzi. Ce ar trebui atunci să înțelegem noi prin rugăciunea lui David către Iehova: „Unifică inima mea să mă tem de numele Tău”? Ce trebuia ca Iehova Dumnezeu să facă pentru a-i răspunde la rugăciune? Trebuia ca Domnul să îndepărteze toate celelalte frici care ar fi divizat inima lui David și să îi împiedice frica de Atotputernicul Dumnezeu, cel care poate distruge atât trupul cât și sufletul în Gheena anihilării. Ar fi însemnat să facă inima lui David una singură în temere față de Dumnezeu și numele lui. Oamenii acestei lumi pot avea nume impresionante sau pot fi reputați, și simpla rostire a numelui lor ar putea aduce teroare în inima oricui care nu a cunoscut frică mai mare. Astăzi oamenii nu se cutremură la auzul numelui lui Dumnezeu. Însă dacă menționezi în treacăt numele vreunui gangster, sau a vreunui dictator, a vreunui vrăjitor doctor, și se stăpânesc, tremură și se tem pentru viața și pentru trupul lor

17. Însă nu și David acum trei mii de ani! Nu și martorii lui Iehova astăzi. Să fie adus numele lui Iehova Dumnezeu în mințile lor, să le fie numele lui menționat lor, și să se gândească ei la întreaga glorie cu care El a încoronat acel nume. Ei cheamă să se ia aminte la faptele lui minunate și isprăvile din trecut și la toate profețiile care au fost să fie adevărate în acest secol douăzeci. Simpla menționare a numelui său să le aducă în mintea toate caznele pe care le-a dat ca pedeapsă, precum și distrugerea pe care le-a exercitat în judecata asupra dușmanilor săi, asupra celor necredincioși lui. Da, cum a distrus întreaga lume de oameni în timpul lui Noe. (2Pet. 2:5; 3:6) Atunci frica lor de Iehova va domina peste toate fricile posibile. Frica de numele său va îmbrăca întreagă inima lor ca una singură și va direcționa inima unificată în direcția loialității către frica inspirată de Dumnezeu.

18. Aceasta nu este o teamă lașă, o teamă fricoasă. Spune Psalmul 19:9: „Frica de Iehova este pură, rezistând pentru totdeauna.” Păzește pe oricine să fie un laș înaintea oamenilor și conduce la puritatea vieții. Scapă de toate indeciziile și ascultă-L pe Dumnezeu ca și conducător mai degrabă decât pe oameni. Cu o inimă unificată în frica lor de Dumnezeu, nimeni nu mai este un „om nesigur[un om cu două suflete la propriu], inconstant în faptele sale.” (Iac. 1:8, margini, NT, ed.

1950) Deci este cursul înțelepciunii pentru noi să avem o inimă întreagă în frica noastră față de Cel Mai Înalt Dumnezeu.

19. O persoană dedicată lui Iehova Dumnezeu se roagă pentru această unificare a inimii; însă cum răspunde Dumnezeu rugăciunilor? Se roagă Creștinii astfel în concordanță cu acea rugăciune, să muncească împreună în activitatea lui Dumnezeu? Chiar înainte de această rugăciune, David ne spune despre rolul lui Dumnezeu în această privință, și apoi despre rolul său propriu, spunând: „Căci tu ești măreț și faci lucruri uimitoare; tu ești Dumnezeu, doar tu singurul. Instruieste-mă, O Iehova, despre calea ta. Voi merge întru dreptatea ta.” (Ps. 86:10, 11) Era necesar pentru Iehova să dea instrucțiuni cu privire la calea lui; era de asemenea necesar și pentru David să meargă pe calea lui Iehova și întru adevărul lui. Același lucru este necesar și astăzi.

20. Dacă ne rugăm, așa cum David a făcut, lui Iehova, să ne instruiască pe noi, înseamnă că ne dorim să fim instruiți, suntem gata să fim instruiți, căutăm să fim instruiți, în tot ceea ce privește calea sa. Aceasta a fost rugăciunea martorilor lui Iehova asemeni lui David cu multe secole în urmă.

21. Ca răspuns la acea rugăciune, Iehova a furnizat un mare număr de instruiri, mai vast decât ceea ce a avut David de urmat în zilele lui. David avea doar primele opt cărți din Biblie, cu posibila carte a lui Job, dacă ar fi fost scrisă de Moise. Astăzi noi avem Biblia completă, de șaiszeci și șase de cărți inspirate. Ce belșug de instrucțiuni conține, instrucțiuni care nu expiră niciodată, astfel că noua carte religioasă de texte a trebuit să fie scrisă pentru congregația de Creștini din era spațială!

22. Pe lângă multele profeții pe care Biblia însăși le înregistrează ca fiind împlinite, ce abundență de profeții au fost împlinite de când Biblia a fost completă acum o mie nouă sute de ani! Aceste împliniri sunt de asemenea pentru propria noastră instruire de astăzi, și scot la iveală nouă cale a lui Dumnezeu pe care noi ne rugăm să ne fie arătată. Modalitatea noastră de a coopera cu Dumnezeu pentru răspunsul la rugăciunile noastre este prin urmare clară. Dacă ne rugăm Lui să ne instruiască pe noi cu privire la calea sa, trebuie mai înainte de toate să mergem la Cartea Lui, la Cuvântul său scris, care ne spune mai multe despre căile sale decât orice altă carte existentă, chiar mai multe decât așa numita Carte a Naturii. Dumnezeu nu dă deoparte cartea sa și nici nu ne instruieste direct. Trebuie chiar să facem așa cum a făcut Fiul Său pe pământ, să studiem Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Isus a spus: „Iată am venit; în sulul Cărții este scris despre mine. Să fac voia ta, O Dumnezeu meu, mă încântă, iar legea ta se află în interiorul meu.” – Ps. 40:7, 8; Evr. 10:5-9.

23. Ca noi să primim instrucțiuni referitoare la căile sale nu există altă modalitate pentru noi decât să luăm un studiu din Cuvântul său prețios scris. Trebuie să căutam în paginile sale informații. Căci nu este o corvoadă plictisitoare, o muncă religioasă neplăcută, ci este la fel de incitant și răsplătitor precum vânătoarea de comori ascunse. „Cei înțelepți sunt cei care prețuiesc cunoașterea.” (Prov. 10:14) Ne familiarizează cu Dumnezeu și cu căile lui. Ne clădește încrederea în el și respectul nostru pentru el. Ne induce nouă o teamă pură,

hrănitoare, față de el. Acesta este efectul adevăratei cunoștințe de el și este frumos spus în Proverbul 22:17,19: „Pleacă urechea ta și ascultă cuvintele celor înțelepți, astfel vei putea pune în practică chiar în inima ta cunoștințele mele. Ca să prindă viață încrederea voastră în Iehova însuși, v-am dat vouă cunoștințe astăzi, chiar vouă.”

24. Viața noastră veșnică depinde de cunoștințele intime ale lui Dumnezeu, un fapt pe care Isus Cristos l-a făcut să fie cert spunând: „Aceasta înseamnă viața veșnică, iau cunoștință de voi, singurul Dumnezeu adevărat, și cel care v-a fost trimis vouă, Isus Cristos.” (Ioan 17:3) Decizia finală privind viața noastră veșnică sau distrugerea noastră veșnică care stă în Iehova Dumnezeu, ar trebui să fie suficientă pentru unificarea inimilor noastre pentru a ne teme de numele său.

25. Cu toate acestea, instruirea noastră cu privire la calea lui Iehova nu este terminată printr-un studiu privat al Cuvântului său scris. „Lucrurile minunate” pe care El le-a înfăptuit, scrise în istoria Bibliei și felul în care a mers în împlinirea profeției din Biblie de când Biblia a fost terminată, au fost întotdeauna în legătură cu oamenii săi, cu martorii săi. Pentru a primi instruirea completă, pentru a primi o instruire de primă clasă, trebuie doar să ne asociem cu oamenii lui, martorii lui. Cei care vor ca inimile lor să fie desăvârșite pentru a se teme de Iehova nu studiază și rămân independenți unul de celălalt. Ei se adună. „În vremea aceea,” spune Maleahi 3:16, „cei cu frică de Iehova vorbeau unul cu altul, fiecare cu tovarășul lui, iar Iehova era atent și asculta. Și o carte de amintit a început să fie scrisă înaintea lui pentru cei ce se tem de Iehova și pentru cei ce se gândesc la numele său.”

26. Dacă se gândesc la numele său, ei vor vorbi despre el unul altuia și astfel se va mări aprecierea fiecăruia cu privire la acel nume. Aceștia sunt oamenii pe care Iehova îi vrea în noua sa lume. Prin urmare, acest fel de oameni a promis Iehova să păstreze în viață prin „mărețea și temuta zi a lui Iehova,” care se apropie din ce în ce mai mult. Astfel, în concordanță cu calea sa marcată în Biblie, oamenii săi organizați, temători ai numelui său, sunt cei prin care El oferă mai departe instrucțiuni care pun lumină peste Cuvântul său scris și care ajută ca Biblia să fie mai bine înțeleasă în multe privințe. Prin urmare dacă rugăciunile noastre pentru ca Iehova să ne instruiască cu privire la calea lui sunt sincere, noi ne vom dori să fim instruiți prin intermediul oamenilor săi organizați. Vom fi doritori de aceasta.

27. David nu pune capăt acestei probleme prin rugăciuni pentru instruire. El adaugă imediat: „Voi merge întru dreptatea ta.” În această manieră cineva dă în folosință instrucțiunile primite; unii le urmează. În acest mod cineva merge întru adevărul lui Dumnezeu. Cineva trăiește adevărul. Cineva aduce viața altcuiva în armonie cu acel adevăr despre Dumnezeu și Împărăția lui. Unii lasă în urmă minciunile lor, tradițiile, ceremoniile, practicile și zilele sfinte ce au fost primite de la religiile false ale acestei lumi. Unii predică adevărul și suportă mărturie prin cuvânt și acțiune, asemeni lui Isus, acesta fiind scopul pentru care Isus a luat chip de om și s-a născut.

28. Prin adevăr pierdem superstițiile ce ne duc la sclavie și fricile de dumnezei falși și de demoni. Frica de „singurul Dumnezeu adevărat” vine să controleze și să

modeleze viața cuiva. Este astfel, acceptarea instrucțiunilor lui Iehova despre calea sa și apoi mersul către adevărul său, cele la care Iehova răspunde rugăciunilor noastre pentru a unifica inimile noastre întru teama de numele său. Ce ușurare, ce libertate, o asemenea inimă unificată aduce în viețile noastre!

29. Aceasta este o zi a fricilor internaționale ce duce la o extindere nemaivăzută. Este o frică care marchează aceasta ca fiind „timpul de sfârșit”, sau „sfârșitul sistemului de lucruri.” Lumea afacerilor este așa cum Isus a spus: „Oamenii vor leșina de frică în așteptarea unor lucruri care vor veni peste întreg pământul.” (Luca 21:25, 26) Asemenea frici și așteptări înspăimântătoare fac ca oamenii neinstruiți să se adăpostească sau să se refugieze în organizații ce oferă promisiuni și protecție, securitate și păstrare. Ei caută o conducere competentă. Astfel că nu este ciudat că există oameni și organizații care profită de dorințele și fricile oamenilor și care își asumă conducerea iar apoi cer loialitatea oamenilor. Toate acestea fac ascuțite întrebările precum pe cine sau cui să dăm loialitatea noastră fără să facem greșeala de a o da cui nu trebuie iar apoi să suferim pentru aceasta nemaivând remediu.

30. Noi, care suntem, cei care au inimile unificate întru teama de Iehova, nu împărtășim fricile și așteptările oamenilor și națiunilor acestei lumi. Decât să le împărtășim fricile, facem așa cum ne-a spus Isus să facem în acest moment: „Când vor începe toate, ridicați-vă și ține-ți capul sus, căci eliberarea voastră este aproape.” (Luca 21:28) Nu spunem vreunui dictator sau vreunei organizații umane, ci lui Dumnezeu Atotputernicul spunem, în cuvintele psalmiste ale lui David: „O Doamne păzește sufletul meu, căci sunt loial ție.” (Ps. 86:2) Fiindu-i loiali lui Iehova Dumnezeu și împărăției lui nu putem greși și suferi pentru aceasta dincolo de orice reparație. Ne încredem în directivele date nouă de el prin promisiuni pentru a ne îndrepta nouă pașii în direcția cea bună. De la el este scris: „Pașii celor loiali lui îi păzește; cât despre cei răi, ei sunt reduși la tăcere în întuneric, căci nu prin putere se dovedește un om a fi superior.” – 1Sam. 2:9.

31. Ce forță puternică pentru inimile și mințile noastre reprezintă această promisiune! Și aceasta la fel: „Pentru cei ce merg întru integritate el este un scut, ținând seama de urmările judecății, îi va păzi pe cei loiali lui.” (Prov. 2:7, 8) Ce recompensă prezentă este aceasta căci suntem loiali lui Iehova Dumnezeu cu o inimă unificată în teama de numele său! El ne recompensează pe noi chiar și acum deoarece își dorește pentru noi să ne bucurăm de o recompensă ce va dura în noua lume, care va fi moștenită și locuită de toți cei care îi sunt loiali lui pe veci.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. (a) Ce este căutat la un lider, și ce anume caută națiunile pentru conducerea politică de astăzi? (b) De ce alte calități mai este nevoie, și astfel cum ia naștere o altă întrebare?

3. (a) Ce luptă este acum între puterile politice și cele religioase, și în ce sporește pierderea încrederii? (b) Ce mesaj, cu toate acestea, vestește adevărul, și de ce?

4, 5. (a) Cum știm că nu printr-un simplu accident sau printr-o invenție umană, mesajului Împărăției răsună acum cât mai departe? (b) Ca răspuns la ce întrebare, și ca dovadă a cărui fapt, a fost prezis acest lucru?

6, 7. (a) Prin ce categorie de oameni se așteaptă să fie predicată bună a Împărăției? (b) Cine arată istoria modernă că sunt predicatorii prevestiți?

8, 9. (a) La ce întrebări despre mărturia în favoarea Împărăției trebuie să răspundem acum? (b) Ce oameni nu vor intra în binecuvântările Împărăției, și de ce sunt martorii lui Iehova cei folosiți pentru a predica vestea cea bună?

10. (a) Este rezonabil ca predicatorii Împărăției să fie persecutați? (b) De ce creștinii obișnuți de-abia dacă permit să le fie predicat, și nu își asumă mai multe responsabilități?

11. De ce calitate este nevoie pentru predicarea Împărăției, și cum se roagă astfel un Creștin adevărat?

12. (a) Ce calitate a avut David față de Dumnezeu, și ce s-a așteptat el să îi arate Dumnezeu în schimb? (b) Când și de ce, ne putem aștepta ca Dumnezeu să fie ne loial?

13. Prin ce instituție continuă credința, și ce trebuie să facem în ceea ce privește loialitatea?

14. (a) Ce înseamnă expresia „Unifică inima mea,” care inspiră starea inimii? (b) De ce Împăratul Saul s-a dovedit neloial?

15. Atunci când își trimitea apostolii săi să predice, ce fel de instrucțiuni cu atenție le-a dat Isus, și de ce?

16, 17. (a) Ce ar trebui Domnul să facă pentru a unifica inima lui David să se teamă de numele Lui? (b) Având Numele Lui adus la cunoștința martorilor lui Iehova, de ce se tem de învăluirea inimilor lor, și la ce conduce acest lucru?

18. De ce nu este acesta o teamă lașă?

19. Ce îi arată David lui Dumnezeu este necesar să-i unifice inima?

20. Rugându-ne lui Dumnezeu să ne instruiască ce înseamnă din partea noastră?

21. Ca răspuns la rugăciunea noastră, ce a furnizat Iehova într-o cantitate mai vastă decât ce a avut David?

22. (a) Ce anume din profețiile lui Dumnezeu ne divulgă calea lui? (b) Deci, ce trebuie să facem mai întâi, pentru instrucțiunile despre drumul lui?

23. Ce face o căutare prin Biblie pentru noi în privința lui Dumnezeu?

24. Ce fapt a clarificat Isus pentru noi în Ioan 17:3?

25, 26. (a) Ce trebuie făcut în plus față de un studiu biblic personal, și de ce? (b) Care este genul de oameni pe care Domnul îi vrea în lumea lui nouă, și astfel prin cine vom căuta instrucțiuni?

27. Cum se utilizează instrucțiunile primite pentru a merge spre adevărul lui Dumnezeu?

28. Cum ne eliberează adevărul, și cum ar afecta drumul spre adevăr inimile noastre?

29. Ce stare a oamenilor marchează acest moment ca fiind cel al „sfârșitului”, și cum oamenii ambițioși profită în mod egoist de acest lucru?

- 30, 31. (a) Cine nu împărtășește temerile acestei lumi, și ce fac acești oameni?
(b) De ce rezultat ne asigură faptul că suntem loiali, și care este răsplata pe care Dumnezeu o oferă celor loiali?

Când vorbește Dumnezeu **tu ascuți**

În momentul în care un lider politic vorbește, întreaga națiune ascultă. În momentul în care oamenii de știință comentează pe marginea ultimelor reușite științifice, lumea ciulește urechile. Atunci când personalități importante din domeniul spectacolului vorbesc, fiecare cuvânt al lor este prețuit. Dar în momentul în care Dumnezeu vorbește, Îl ascultă oamenii pe Acesta? Întreaga lume ciulește urechile și prețuiește fiecare cuvânt al Său? Atunci când Dumnezeu vorbește, dumneavoastră ascultați ?

Doar câțiva oameni îl văd personal pe liderul politic, omul de știință sau pe cel din domeniul spectacolului vorbind, dar aceștia ascultă prin intermediul radioului, filmului sau al ziarului. În același fel, niciun om nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, dar fiecare Îl poate auzi vorbind prin intermediul Cuvântului Său scris, pe care El l-a păstrat și tradus în mai mult de o mie de limbi, așa că în prezent, mai mult de 90 la sută din populația pământului Îl pot auzi pe Dumnezeu vorbind în limba lor. Dumnezeu mai vorbește în prezent prin organizația Sa vizibilă pe care o folosește pentru a transmite mesajul Cuvântului Său scris.

Conform proorociei lui Zaharia, Dumnezeu Iehova cu ajutorul Fiului Său întronat, Isus Cristos „va vesti neamurilor pacea.” (Zah. 9:10) Proorocia lui Mica a prezis că mesajul lui Iehova va merge peste tot, iar neamurile vor răspunde „transformându-și săbiile în pluguri și lăncile în foarfece. Neam împotriva neam nu va mai ridica sabia, și nici nu vor mai învăța războiul.” (Mica 4:2, 3) A ascultat vreun neam pământesc și s-a supus cuvântării lui Dumnezeu dezarmându-se total de armele distructive și mergând pe calea lui Dumnezeu a păcii, unității și iubirii frățești? Nici măcar unul! Acțiunile lor arată că ele nu au ascultat de Dumnezeu. Prin urmare, ele nu se pot aștepta ca Dumnezeu să le asculte, căci proverbul spune: „Dacă cineva își întoarce urechea ca să nu asculte de lege, atunci chiar și rugăciunea lui este o scârbă.” – Prov. 28:9.

Pentru faptul că au eșuat să asculte de cuvântarea de pace a lui Dumnezeu, neamurile stau față în față cu distrugerea. În curând Dumnezeu „le va vorbi lor în mânia Sa și îi va îngrozi în urgia Sa.” Însă, din toate aceste neamuri pământești se adună o societate a oamenilor ce răspunde cuvântării lui Dumnezeu în legătură cu pacea. În aceștia își găsesc împlinirea proorociile de mai sus. Pentru ei se aplică și cuvintele psalmistului: „Eu voi ascultă ce spune Dumnezeu adevărat, Iehova, căci El vorbește despre pace poporului Său.” Dumneavoastră ascultați cuvântarea lui Dumnezeu despre pace? Gândurile, cuvintele și acțiunile dumneavoastră se conformează cu cuvântarea lui Dumnezeu identificându-vă pe dumneavoastră ca fiind printre poporul lui Dumnezeu căruia El vorbește despre pace? – Ps. 2:5; 85:8.

O persoană trebuie să fie atentă să nu permită sentimentelor personale să îl facă să își întoarcă urechea atunci când Dumnezeu vorbește. Biblia a înregistrat un exemplu de cum se poate întâmpla așa ceva. Cain, primul fiu născut al lui Adam a devenit gelos din cauza favorurilor lui Dumnezeu asupra fratelui său, Abel. Ranchiuna ardea înăbușit în Cain, făcând ca ura să se adune în acesta. Dumnezeu i-a vorbit despre pace lui Cain, încurajându-l să-și corecteze căile și să facă fapte bune. „Iehova i-a spus lui Cain: Din ce cauză te-ai mâniat și de ce ți s-a posomorât fața ? Dacă faci bine, nu va exista o preamărire? Dar dacă faci răul, păcatul pândește la ușă, și el după tine tânjește, dar tu să-l stăpânești.” Din cauza sentimentelor personale Cain s-a întărit și a refuzat să asculte de Dumnezeu. El și-a pierdut prestigiul în familie, și, din moment ce s-a gândit că era vină lui Abel, el s-a răzvrătit împotriva cuvântului lui Dumnezeu de a-și schimba căile și de a urma exemplul fratelui său mai mic. Ca rezultat al eșecului în a asculta atunci când Dumnezeu a vorbit, Cain a comis prima crimă și a fost alungat ca un surghiunit. – Gen. 4:6, 7.

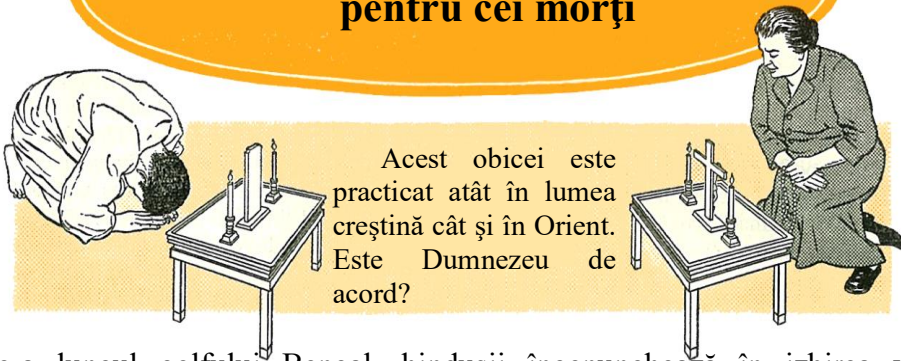
Nu trebuie să ne permitem să devenim îndârjiți, asemeni lui Cain, și să ne întoarcem urechea atunci când Dumnezeu vorbește. Noi nu dorim să fim ca Israelul din vechime care nu a ascultat și nici nu a luat aminte ci au urmat sfaturile și pornirile inimii lor rele. Dar se poate întâmpla atât de ușor, aproape fără să realizăm. Dumneavoastră purtați ranchiună împotriva vreunui frate sau vreunei surori creștine din cauza faptului că simțiți că persoana respectivă v-a nedreptățit sau pentru că a primit privilegii sau laude pe care simțiți că dumneavoastră ar trebui să le primiți? Asemenea gelozie va face să vă întoarceți urechea de la îndrumările lui Dumnezeu de a căuta și urmări pacea? – Ier. 7:24; 1Pet. 3:11.

Este posibil ca unul dintre slujitorii lui Dumnezeu să vă fi indicat prin folosirea Cuvântului lui Dumnezeu că aveți o perspectivă incorectă sau că urmați un drum plin de surprize. Ați ascultat atunci când Dumnezeu a vorbit prin slujitorii Săi? Ați fost fericiți să fiți corecțați de spusele lui Dumnezeu? Sau, asemeni lui Cain, ați purtat ranchiună și v-ați întors urechea? Nu este întotdeauna ușor să ascultăm și să ne supunem atunci când Dumnezeu vorbește, dar este o cale înțeleaptă, ce face ca inima lui Iehova să se bucure? Păstrează pacea organizației lui Dumnezeu,

Unele persoane sunt ascultători selectivi. Atunci când vorbește Dumnezeu ei ascultă unele lucruri, dar atunci când vorbește despre alte lucruri ei nu ascultă. Însă, apostolul a subliniat faptul că „Toată Scriptura este de la Dumnezeu și bună [...] ca omul lui Dumnezeu să fie pregătit pentru fiecare muncă bună.” Indică acest lucru că o persoană trebuie să citească întreaga Biblie de la Facerea până la Apocalipsa? Da, Dumnezeu vorbește în fiecare carte, capitol sau verset al Cuvântului Său scris. Noi ar trebui să ne dorim să ascultăm toate sfaturile lui Dumnezeu. Atunci când primim o scrisoare de la cineva apropiat sau de la o persoană iubită, nu ne găsim noi timp să o citim, ascultând cu un interes ascuțit fiecare cuvânt pe care îl spune acea persoană? Dezvoltați o asemenea iubire pentru Iehova făcând ca cititul Cuvântului Său să devină un obicei. În curând, veți privi cu nerăbdare la momentul în care vă veți așeza și îl veți asculta pe Tatăl vostru ceresc vorbindu-vă. – 2Tim. 3:16, 17; Faptele 20:27.

Dumnezeu vorbește în prezent despre pace poporului Său, ce este compus din persoane din toate neamurile. Ca un răspuns aceștia și-au transformat săbiile în pluguri, învăluindu-se într-o stare blândă și pașnică. Identificați-vă cu poporul lui Dumnezeu ascultând ceea ce vorbește Acesta. Apoi supuneți-vă, să, ascultați de porunca Sa pentru a împărtăși veștile bune ale păcii cu alte persoane.

Obiceiul de a se ruga pentru cei morți

De-a lungul golfului Bengal, hindușii îngenunchează în izbirea valurilor rugându-se pentru cei ce se află în cer, purgatoriu sau iad. Ei sunt de părere că rugăciunile vor grăbi reîncarnarea celor morți, și care pot încerca din nou să ajungă la Nirvana, reuniunea spirituală cu Brahma.

Nu mai puțin devotată este și familia budistă în a cărei casă puteți găsi un raft cu tablete de lemn ce conțin numele cerești ale celor morți. Numele sunt dezvăluite de către preoți budiști, care vor spune liturghii pentru a-i înveseli pe cei care au plecat.

O solidaritate puternică în familie poate fi observată și între chinezi și strămoșii lor. Mulți chinezi sunt de părere că cei morți umblă prin purgatoriu timp de doi ani și trebuie ajutați să meargă în rai. Se spune ca strămoșii depind de rugăciunile celor vii pentru a reînnoi legăturile de familie. Sunt ținute înmormântări elaborate și parastase pentru a se asigura că cei morți devin spirite prietenoase și nu demoni ostili. La schimb pentru aceste jertfe de la cei morți se așteaptă să promoveze norocul celor vii.

În casele evreiești bine cunoscuta rugăciune Kaddish este recitată timp de unsprezece luni după moartea unei persoane dragi, precum și „Yahrzeit” sau aniversare a morții. Unii spun că, vorbind în mod precis, iudaismul nu are rugăciuni pentru cei morți, că rugăciunea Kaddish Îl laudă pe Dumnezeu și nu îi menționează pe morți. Dar, sunt și evrei ce sunt de părere că rugăciunile îi pot ajuta pe morți lor în rai. Kaddish a fost la origini un imn de laudă al învățătorului care a evoluat într-o rugăciune ce era folosită la înmormântarea învățaților. Pentru a se evita stinghereala aceasta a fost considerată mai târziu potrivită pentru toate înmormântările evreiești. În timp, evreii i-au atribuit puterea de a-i mântui pe cei iubiți de suferințele presupuse ce se aflau în Gheena.

În general, lumea protestantă, minimalizează rugăciunile pentru cei morți. Aceștia consideră că rugăciunile pentru cei ce se află în rai sunt de prisos; iar pentru cei condamnați sunt inutile. Din această cauză, rugăciunile protestante pentru cei morți sunt limitate în general la slujba de înmormântare, acolo unde un preot este atent să vorbească în termeni elogioși despre sufletul din Rai – un șiretlic folosit pentru a-i aduce la tăcere atât pe cei vii cât și pe cei morți. Slujbe anuale de comemorare pot avea loc în onoarea celui mort după aceea.

Mai apropiate de Orient sunt și rugăciunile romano-catolice pentru cei morți. Catolici cred în Rai, Iad și Purgatoriu și într-o solidaritatea de familie asemănătoare cu cea a chinezilor numită comuniunea sfinților această unitate spirituală triplă îmbrățișează Biserica activistă de pe pământ, sufletele suferinde din purgatoriu și Biserica triumfătoare din cer. Mulți catolici simt o obligație sinceră față de sufletele suferinde. Acest sentiment al datoriei este exprimat de poet: „Oare greșelilor noastre îi sunt atribuite acelei dureri, exemplului greșit arătat, sau lipsei sfatului adevărat?”

Catolici devotați sunt de părere că cea mai mică faptă bună a lor, cea mai scurtă rugăciune și cea mai slabă chinuire a trupului poate ajuta, în mod indirect, sufletele din purgatoriu să treacă în Rai. Întreaga luna noiembrie cu Ziua Sfinților este în mod special dedicată rugăciunilor și meselor pentru cei morți. Despre jertfa mesei se spune că este cea mai răspândită. Însă, conform Societății Sfântului Pavel, mulți catolici uită că, așa cum afirmă și Sfântul Ioan Gură de Aur, atunci când Jertfa Mesei este oferită, îngerii ce sunt prezenți zboară să deschidă închisorile din Purgatoriu și să pună în aplicare tot ceea ce Dumnezeu a fost de acord să dea. Ei uită afirmația de încurajare a Sfântului Ieronim că atunci când Jertfa Sfântă este oferită pentru un suflet din Purgatoriu, aceasta oprește suferința atât cât durează Sfânta Mesă.

Câțiva teologi catolici au sugerat că rugăciunile oferite din greșală sufletelor care sunt printre cele necondamnate, iar acest lucru nu este știut de cei vii, pot oferi o ușurare temporară a chinului. Alți teologi catolici consideră că această noțiune este nesăbuită și neîntemeiată, dar Biserica nu a blamat-o niciodată. Teologii catolici sunt de acord că purgatoriul nu va mai dura și dincolo de „ultima zi.” Prin ce mijloace Dumnezeu va curați cu rapiditate ultimele suflete ce încă se află în purgatoriu la sfârșitul lumii este încă un mister. Cu toate acestea, în general, catolici găsesc mângâiere în convingerea că, așa cum afirmat cardinalul Gibbond, „veriga aurită a rugăciunii vă unește pe voi de cei care au adormit întru Domnul și încă puteți vorbi cu ei și vă puteți ruga pentru ei!”

Un obicei al Bibliiei ?

Devotamentul oferit morților ce poate fi găsit în întreaga lume poate conduce pe cineva să presupună că acest obicei este bazat pe Sfintele Scripturi sau cel puțin se află în armonie cu acestea. Nu așa stau lucrurile. *Enciclopedia Cunoștințelor Religioase* a lui Schaff-Herzog declară fără ezitare „că din Vechiul Testament nu poate fi citat niciun pasaj în favoarea acestei obicei.” *Enciclopedia Catholică* recunoaște „că nu există vreun text biblic ce este clar și explicit în

favoarea rugăciunilor pentru cei morți” în niciuna dintre cele șaiszeci și șase de cărți ale Bibliei ce sunt recunoscute în mod reciproc atât de protestanți cât și de catolici.

Catolicii afirmă că credința în Purgatoriu implică în mod natural caracterul folositor al rugăciunilor pentru morți. În mod practic, singura autoritate literală se spune că ar proveni din scena relatată în Cea de-a două carte a Macabeilor 12:39:46, acolo unde se spune ca Iuda Macabei a trimis argint în Ierusalim „pentru jertfele ce vor fi oferite pentru păcatele celor morți, ce gândesc bine și sunt preocupați de reînviere.” Mărturiile concluzionează, prin urmare, „este ceva sfânt și bun să ne rugăm pentru cei morți, ca ei să scape de păcate.”

Putem oare spune că Iuda cerea mese pentru sufletele din purgatoriu? El era un evreu nativ; cei morți erau evrei și nu chinezi sau catolici. Îngrijorarea lui pentru cei morți era ca Dumnezeu să le ierte păcatele și să le ofere reînviere. Acest lucru este explicit în versetul patruzeci și patru: „Căci dacă nu ar fi sperat că cei uciși se vor ridica din nou, ar fi de prisos și în zadar să ne rugăm pentru cei morți.” Comentariul din *Enciclopedia Evreiască* este de asemenea important. „Însă, referința la asemenea jertfe este fără comparație în literatura evreiască, și nimic nu este cunoscut ca asemenea jertfe fiind făcute la Templul din Ierusalim.”

Adevărat este și faptul că evreii și creștinii de la început au respins cărțile Macabeilor ca fiind apocrife și contrafăcute. Nici Isus și nici apostolii nu au citat din acestea. Dintre cele patru cărți ale Macabeilor – unii spun că sunt de fapt cinci – chiar și Biblia catolică conține numai două. Ieronim, aclamat de către Papa Pius al XII-lea „ca fiind cel mai mare doctor în tălmăcirea Sfințelor Scripturi, a avertizat că toate cărțile apocrife trebuie evitate ; [...] ele conțin multe lucruri ce sunt greșite.”

Cei care ignoră avertismentul ar trebui cel puțin să ia seama de cărțile inspirate ale Bibliei a căror autenticitate este recunoscută de catolici și de protestanți. Solomon spune că cei morți nu pot fi nici prietenoși și nici ostili. El scrie: „Dar cei morți nu știu nimic [...] și dragostea și ura și pizma lor au pierit.” (Ecl. 9:5, 6) Apostolul Pavel a fost de acord cu afirmația lui Moise că la crearea lui Adam „omul a devenit un suflet viu.” (Gen. 2:7; 1Cor. 15:45) Viața ca un suflet este foarte diferită de stăpânirea unui „suflet nemuritor”, un termen ce nu este Biblic. Dimpotrivă, proorocul Ezechiel scrie: „Sufletul care păcătuiește, acesta va muri.” (Ezec. 18:4) Scriitorul creștin Iacov confirmă acest lucru în zicala: „Cel care îl întoarce pe păcătos de la greșelile căii sale îi va salva sufletul de la moarte.” (Iac. 5:20) Alături de Dumnezeu, Cristos este identificat de Pavel ca fiind „Cel ce are nemurire.” – 1Tim. 6:16.

Foarte mulți nu pot rezista ispitei de a spune că moartea din exemplele de mai sus se referă numai la trup și nu și la „suflet.” Isus a avertizat că Dumnezeu poate distruge „și sufletul și trupul în Gheena” de unde nimeni nu va primi vreodată reînvierea. (Mat. 10:28) Și acest lucru contrazice teoria că dacă ne rugăm pentru suflete le putem scoate din Gheena. Psalmistul a scris în mod adevărat despre moartea omului: „În acea zi gândurile îi vor pieri.” – Ps. 146:4; 145:4.

Obiceiul de a spune rugăciuni în mod repetitiv a fost blamat de către Isus: „Atunci când vă rugați,” a atenționat El, „nu spuneți aceleași vorbe, așa cum fac oamenii neamurilor, căci lor li se pare că dacă spun o mulțime de vorbe vor fi ascultați.” (Mat. 6:7) Isus nu i-a învățat pe cei în viață să se roage pentru păcatele celor morți. El i-a învățat că Dumnezeu are intenția să îi reînvie, alături de cei drekți, pe cei care pot fi influențați de aceștia și care din cauza ignoranței au dus vieți păcătoase. „Vine momentul,” a spus El, „când toți cei din morminte îi vor auzi vocea și vor ieși. Cei ce au făcut lucruri bune vor învia la viață iar cei ce au făcut lucruri rele vor învia pentru judecată.” (Ioan 5:28, 29) Acolo, Fiul lui Dumnezeu a atras atenția la adevărata speranță a morții.

Atunci când gândurile despre cei care au murit și care v-au fost dragi se îngrămădesc în mintea dumneavoastră și vă aduceți aminte de felul lor de a fi și de personalitatea lor, amintiți-vă: Dacă memoria dumneavoastră nedeșăvârșită îi poate recrea, cât de ușor va fi pentru mintea desăvârșită a lui Dumnezeu și pentru mâna Sa atotputernică să-i scoată din morminte. Fie ca acea promisiune minunată să vă miște, oferindu-i lui Dumnezeu Iehova o rugăciune sinceră de mulțumire pentru promisiunea Sa iubitoare de speranță a învierii.

Problema Banilor

Kenneth Scott, parohul Midsomer Norton, Somerset, este citat ca spunând: „Este momentul în care Biserica anunță că șase penny nu mai sunt acceptați, excepție făcând atunci când provin de la copii. Dacă vin din partea altora, acei șase penny sunt o insultă la adresa lui Dumnezeu. Două mărci sau 2s. 6d. ar trebui să fie suma minimă oferită. Cinci mărci și 10s. ar trebui să fie dați de obicei.”

Profeție împreună cu

ORGANIZAȚIA LOIALĂ

Loialitatea pentru Dumnezeu, Cel care a creat și a organizat cerul și pământul presupune loialitate pentru organizația Sa. În prezent, multe persoane sunt de părere că dacă sunt loiale unei organizații religioase înseamnă că Îi sunt loiale și lui Dumnezeu. Dar ele se pot înșela în această privință. Printre lucrurile prezise că vor apărea în zilele noastre se număra și faptul că oamenii și organizațiile sunt descriși ca fiind: „iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu, care au doar o formă de evlavie căreia îi neagă puterea.” (2Tim. 3:1, 4, 5) Aceștia au pretenții religioase: ei pretind că îi sunt devotați lui Dumnezeu ; ei trec prin ceremonii religioase făcute de mâna omului ce sunt conduse de persoane, sunt hirotonisite să fie preoți, episcopi, diaconi, pastori și experți în divinitate. În același timp ei fac o pasiune pentru lucrurile materiale, satisfacerea trupului mai degrabă decât cea a

sufletului, și astfel, ei se trădează că nu sunt adevărata organizație a lui Dumnezeu. Ei se trădează pe ei înșiși, ca iubind lucrurile din prezent, sporturile, jocurile și jocurile de noroc ale acestei lumi, și nu arată puterea adevăratei evlavii din viețile lor. Loialitatea lor este pentru o organizație falsă și nu pentru „Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos.” (Efes. 1:3) Loialitatea lor față o organizație religioasă care este falsă în fața lui Dumnezeu, o organizație pe care Dumnezeu nu o recunoaște ca fiind a Sa.

2. Organizația vizibilă pentru care Dumnezeu ne recomandă să fim devotați este cea asupra căreia El și-a revărsat Sfântul Spirit. Cu mai mult de nouăsprezece secole în urmă, la sărbătoarea din ziua de Rusalii a anului 33 î.Cr, adunarea evreiască din Ierusalim a crezut că ea era organizația vizibilă a lui Dumnezeu. Din această cauză, cu cincizeci și două de zile mai înainte, preoții și conducătorii săi religioși l-au forțat pe guvernatorul roman Ponțiu Pilat să Îl pirotească pe Isus Cristos pe o cruce, să moară asemeni unui sclav criminal. Dar ceea ce s-a întâmplat în acea zi de Rusalii a dovedit incorectitudinea gândirii lor. Discipolii lui Isus Cristos au mărturisit că Acesta a fost reînviat din morți în cea de a trezi zi de la moartea Sa și că a apărut în fața lor de nenumărate ori, în timpul celor patruzeci de zile de la reînvierea Sa, și ca ei au fost martori la urcarea lui la Cer. Erau oare acești discipoli ce au fost exilați de către organizația evreiască, noua organizație vizibilă a lui Dumnezeu Iehova? Rusaliile au hotărât această problemă într-un mod care nu admite replică.

3. În acea zi, Sfântul Duh al lui Dumnezeu s-a revărsat peste organizația Sa recunoscută, nu, nu asupra organizației evreiești ce sărbătorea ziua de Rusalii la templul ei din Ierusalim, ci asupra discipolilor lui Isus Cristos care erau adunați la o camera de la etaj în afara incintei templului. Acești o sută douăzeci de discipoli au fost umpluți cu Duh Sfânt și au început în mod miraculos să vorbească în limbi străine despre lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu. În momentul în care Dumnezeu și-a revărsat Sfântul Duh asupra lui Isus din Nazaret, El a zis din ceruri: „Acesta este Fiul Meu, în care mi-am găsit bucuria.” Tot așa, atunci când și-a revărsat Sfântul Duh asupra primei adunări din Ierusalim, a existat dovada vizibilă, ce putea fi auzită că El i-a aprobat, dar a respins adunarea din Ierusalim a evreilor ce purta o responsabilitate comună pentru uciderea lui Isus Cristos. Nu mai exista nicio îndoială care dintre ele era organizația căreia trebuie să-i fie loiali cei care I se închină lui Iehova. Era vorba despre adunarea creștină și nu despre adunarea religioasă a evreilor.

4. Acea revărsare a Sfântului Duh cu toate consecințele sale a reprezentat o împlinire miraculoasă a proorociei divine. Apostolul Petru, cel care erau unul dintre aceia unși și plini de Duh Sfânt în acea zi, a spus că acest lucru a reprezentat împlinirea lucrurilor de la Ioel, 2:28-32, unde se spune: „Voi turna din Spiritul Meu peste orice făptură, și feciorii și fiicele voastre vor prooroci. Bătrânii voștri vor visa iar tinerii voștri vor avea vedenii. Și îmi voi turna Spiritul chiar și peste robii și roabele Mele [...] înainte de ziua cea mare și strălucitoare a lui Iehova. Atunci oricine care va striga numele lui Iehova va fi mântuit.” (Faptele 2:1-21) Din această cauză toți cei care se aflau în camera de sus în Ierusalim au început să

proorocească, adică să vorbească despre lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu, pentru ca și alte persoane să audă.

5. Acea revărsare a Duhului nu a fost limitată doar la cele o sută douăzeci de persoane care se aflau în camera de sus din Ierusalim. Petru a zis că Dumnezeu L-a folosit pe Isus Cristos ca mâna Sa dreaptă în cer pentru a revărsa Sfântul Spirit. Așa că dacă cele câteva sute de evrei care au auzit explicația pe care Petru a oferit-o despre miracol doreau să primească Spiritul Sfânt ca împlinire a proorociei lui Ioel, ei trebuiau să se căiască și să se boteze în apă în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor lor. Apoi ei „primeau darul Spiritului Sfânt.” – Faptele 2:22-40.

6. Aproximativ trei mii de evrei vinovați și novici s-au căit și s-au botezat în numele lui Isus, și după ei au primit Sfântul Duh la fel ca și cei o sută douăzeci de discipoli de la început, din acea zi. După trei ani și jumătate, un grup de italieni netăiați împrejur, care l-au auzit pe Petru propovăduind și care au devenit credincioși, au primit Sfântul Duh și au început să proorocească în limbi străine. (Faptele 10:1-46) Șaisprezece ani mai târziu, în anul 52, sau la nouăsprezece ani de la Rusalii, apostolul Pavel a propovăduit unui grup de doisprezece credincioși din Efes, din Asia Mică și aceștia s-au botezat în numele lui Isus Cristos; după care Pavel și-a pus mâinile asupra lor și Sfântul Duh a fost revărsat asupra lor și ei au început să proorocească în limbi străine. (Faptele 19:1-7) Prin urmare, noi nu trebuie să presupunem că revărsarea Sfântului Duh ce a fost urmată de prevestirea în împlinirea proorociei lui Ioel, s-a întâmplat în acea zi de Rusalii, în anul 33. Aceasta a continuat de-a lungul anilor. Ei bine, atunci revărsarea Sfântului Duh alături de proorocire a continuat până în secolul douăzeci? Da! și cu ajutorul acestui test noi putem stabili care este organizația căreia trebuie să îi fim loiali acum.

7. În lumina evenimentelor lumii din anul 1914, așa cum au fost văzute din perspectiva proorociei Bibliei, dovezile sunt copleșitoare și indică faptul că noi trăim în ultimele zile prezise. Cu nouăsprezece secole în urmă au fost ultimele zile pentru organizația evreilor cu templul și preoția sa din Ierusalim. Din anul 1914, anul izbucnirii Primului Război Mondial, chiar în inima creștinătății, au fost „ultimele zile” ale creștinătății, care pretinde că este Israelul spiritual al lui Dumnezeu. Așa că, la fel ca în cazul Israelului antic, și pentru creștinătate trebuie să fie „venirea zilei mărețe și strălucitoare a lui Iehova.” Va „ieși în siguranță” creștinătatea în ziua în care sistemul ticălos de lucruri se va distruge într-o nenorocire cum nu s-a mai văzut? Nu! căci creștinătatea nu strigă numele lui Iehova. Inima sa nu a fost unificată pentru a simți teama de numele lui Iehova. Aceasta s-a unit în teama de comunismul ateist.

8. Ei bine, atunci pot oare să fie loiale până la moarte bisericile religioase ale creștinătății, biserica catolică și biserica protestantă, organizațiile pentru adevărații creștini botezați ? Noi trebuie să răspundem punând întrebarea: au aceste organizații dovada de la Rusalii că sunt organizații religioase aprobate de Dumnezeu? Prin acest lucru nu vrem să spunem că trebuie să vorbească limbi străine asemeni unor așa-numite biserici penticostale ale creștinătății. În prezent,

vorbirea miraculoasă în limbi străine nu reprezintă un test. Darul vorbirii în limbi străine a fost împărțit în prezența celor doisprezece apostoli ai lui Cristos sau prin așezarea mâinilor lor. Prin urmare, darul miraculos al vorbirii sau interpretării în limbi străine a dispărut odată cu moartea celor doisprezece apostoli, așa cum a spus apostolul Pavel că se va întâmpla. (Faptele 8:14-19; 19:1-7; 1Cor. 13:1, 6-11) Și în lista celor opt munci făcute cu Duhul lui Dumnezeu în adunarea creștină în zilele sale, Pavel numește proorocirea pe locul al doilea iar vorbirea în limbi străine pe locul al optulea, adică ultimul. – 1Cor. 12:27-31.

9. Să nu fie trecut cu vederea nici acest fapt: Nu era vorba despre miraculoasa vorbire în limbi străine pe care a prezis-o Ioel nu proorocia despre ultimele zile ; era vorba despre revărsarea duhului lui Dumnezeu alături de proorocire. Această prezicere nu era darul special al proorocirii ce era inspirată, un dar ce nu era împărțit de toți creștinii. Ci era declararea în mod public „a lucrurilor mărețe ale lui Dumnezeu,” iar această proorocire era împărțită de toți cei care primeau duhul revărsat al lui Dumnezeu, de la Rusalii înainte. – Faptele 2:5-11.

10. Din moment ce noi trăim în vremea indicată de Scripturi ca fiind „ultimele zile” (Faptele 2:16, 17), testul asupra sistemelor religioase din prezent este: au avut acestea Duhul lui Iehova revărsat asupra lor prin Isus Cristos? Și, ca dovadă pentru acestea, împlinesc ei proorocia prezisă? Nu numai preoții lor hirotonisiți, dar toți membrii adunării alături de preoți? Dar ce ar trebui să proorocească ei? Care sunt „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” ce trebuie prezise în prezent asemeni lucrurilor minunate ce au fost prezise sau proorocite la Rusalii, în anul 33? Apoi, apostolul Pavel a propovăduit că Isus Cel ucis și reînviat a fost făcut Domn și Cristos la mâna dreaptă a Tatălui în ceruri. Cât despre prezent, nu spunem noi, dar ceea ce spune proorocia din Biblie ar trebui să fie lucrurile „minunate ale lui Dumnezeu” despre care să vorbim în prezicerea sub puterea Spiritului lui Dumnezeu.

11. Isus Cristos, în timp ce încă era în trup pe pământ, a prezis aceste ultime zile și dovezile prin care vom ști că trăim la sfârșitul acestui sistem de lucruri. Printre dovezi, El a zis următoarele: „Și aceste vești bune ale Împărăției vor fi propovăduite în tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate neamurile; și apoi va veni sfârșitul.” (Mat. 24:3, 4, 14) În consecință, „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” despre care să prevestim în prezent sunt lucrurile despre Împărăția lui Dumnezeu încă din anul 1914, atunci când Vremurile Neamurilor („vremurile hotărâte ale neamurilor”) s-au sfârșit. Împărăția nou-născută s-a războit cu Satana Diavolul și demonii săi și i-a aruncat pe aceștia din ceruri în apropierea pământului. Apoi, Dumnezeu Iehova i-a readus în simțiri pe martorii Săi persecutați de pe pământ pentru a începe cea mai mare mărturie a Împărăției din toate timpurile. Mai apoi, El a început să adune înaintea tronului Său, „o mare mulțime” de adepți și susținători ai noii Sale Împărății stabilite. Multe alte lucruri sunt stabilite, mai ale în ultima carte a Bibliei, Revelația.

12. Acestea sunt „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu.” Dar oare sistemele religioase ale creștinătății, chiar și preoții acestora, proorocesc în legătură cu aceste

lucruri prezise? Propovăduiesc ei aceste vești bune ale Împărăției în tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate neamurile, cum că sfârșitul acestui sistem de lucruri se apropie? Fac ei acesta propovăduire și proorocie așa cum au făcut apostolii și tovarășii lor credincioși din ziua de Rusalii, și anume, „în mod public, și din casă în casă?” (Faptele 20:20; 2:46; 5:40-42) Propriile lor mărturii verbale și publicațiile lor tipărite răspund că *Nu!* Ei bine, atunci, ce indică eșecul lor în a face așa ceva din punctul de vedere al Scripturilor? Aceasta: că Sfântul Spirit nu a fost revărsat asupra lor și că acesta nu își îndeplinește misiunea prin ei.

13. Eșecul lor în a duce la îndeplinire proorocia lui Isus de la Matei 24:14 sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu indică faptul că ei au dezamăgit Împărăția lui Dumnezeu în această vreme a tuturor vremurilor în mijlocul acestei situații mărețe a lumii. Pentru acest eșec ei nu puteau avea aprobarea lui Dumnezeu. Ei nu reprezintă organizația ce va fi salvată; „Căci cu inima o persoană caută neprihănirea dar cu gura aceasta mărturisește pentru mântuire.” (Rom. 10:10) Acest lucru este aplicabil atât pentru organizații cât și pentru persoanele individuale. O organizație ce nu mărturisește Împărăția lui Dumnezeu înaintea oamenilor nu va fi mărturisită sau recunoscută de Împărăția lui Dumnezeu în care slujește Isus Cristos. – Mat. 10:32, 33.

14. Creștinătatea, cu tot amestecul ei de secte religioase nu reprezintă organizația ce oferă o conducere adevărată, sigură, pentru toți oamenii lumii din prezent. Nu este organizația căreia să ne oferim loialitatea ca o expresie a devotamentului față de Dumnezeu. Noi trebuie să ne întoarcem în altă parte și să găsim organizația loială lui Dumnezeu.

15. Această organizație pe care trebuie să o căutăm este cea care oferă dovada de a avea Duhul lui Dumnezeu revărsată asupra sa în aceste „ultime zile” prin împlinirea lucrurilor prezise, adică „propovăduirea acestor vești bune ale Împărăției în tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate neamurile.” Așa cum a fost prezis, această propovăduire sau prezicere este făcută de *tot trupul* din organizație, de către bărbați și femei, fii și fiice, bătrâni și tineri, robi și roabe, de toți cei asupra cărora a fost revărsată Spiritul.

16. Încă de la sfârșitul Vremurilor Neamurilor în anul 1914, și în special de la sfârșitul Primului Război Mondial în anul 1918, a fost făcută înregistrarea ca să poată fi studiată de toată lumea și să se ajungă la o concluzie fără prejudecăți, obiectivă. Înregistrarea indică spre cei rămăși unși din martorii creștini ai lui Iehova. În proorocie, pe baza „sfârșitului sistemului de lucruri”, Isus i-a prezis că aceștia, cei unși rămăși, că fiind clasa loială, descrisă ca „robul credincios și înțelept”, pe care El îi găsește servind hrana spirituală hotărâtă la momentul reîntoarcerii Sale și pe care îi numește peste toate posesiunile Sale regale de pe pământ. (Mat. 24:45-47) Această numire include și datoria de a face propovăduirea prezisă a Împărăției; și este observabil faptul că din anul 1919 cei unși rămăși au făcut așa ceva și continuă să facă.

17. Deja sute de mii de persoane cărora li s-a mărturisit Împărăția în 144 de limbi în 181 de țări au recunoscut organizația numită a lui Dumnezeu ce este loială Împărăției Sale și că, prin urmare, aceasta merită să i se dea devotamentul,

sprijinul și cooperarea lor creștină. Acest lucru este doar ceea ce fac aceste sute de mii de persoane din toate neamurile în urmarea sfatului lui Isus de a căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa. Ca dovadă a acestui lucru, ei s-au botezat ca simbol al dedicării lor depline față de Dumnezeu și iau parte, din toată inima, alături de cei rămași în prezicerea sau proorocirea veștilor bune. – Zah. 8:20-23.

18. Atunci când Sfântul Duh al lui Dumnezeu este revărsat asupra celor rămași din Israelul spiritual, acesta cauzează sau induce numai proorocirea adevărului, propriul adevăr al lui Dumnezeu. Isus a vorbit la un moment dat despre acesta ca despre Duhul adevărului. (Ioan 15:26) Duhul Dumnezeului adevărului poate pricinui o purificare a lucrurilor ce sunt propovăduite de către organizația devotată aprobată a lui Dumnezeu. Duhul Său nu ar permite nimănui să proorocească falsitatea, propovăduirea minciunilor și greșelilor sub mantaua religiei. O asemenea curățire, ce este condusă înăuntrul organizației celor restaurați ai lui Dumnezeu și loiali și a tovarășilor lor devotați, este prezisă în proorocia lui Zaharia 13:2-6. În versetele doi și trei putem citi:

19. „În acea zi, zice Iehova al oștirilor, voi nimici din țară numele idolilor, ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; și îi voi scoate din țară, de asemeni, pe proorocii mincinoși și pe duhul necurat. Și dacă va mai prooroci cineva, atunci, tatăl și mama sa, chiar cei care i-au dat naștere, trebuie să zică: «Tu nu vei trăi, căci ai spus minciuni în numele lui Iehova.» Și tatăl și mama sa, cei care l-au născut, îl vor străpunge din cauza proorociilor sale.”

20. Aici putem vedea o exemplificare profetică a devotamentului ce îi va marca pe cei din organizația celor rămași unși ai lui Iehova asupra cărora El și-a revărsat Duhul în aceste ultime zile. Acel Duh este un duh al loialității față de Dumnezeu Iehova și față de Împărăția Mesiei Sale, Cristos, un duh în favoarea și în sprijinul suveranității universale a Dumnezeului Prea Înalt. Prin urmare, cei rămași unși recunosc faptul că loialitatea lor trebuie să fie deasupra relațiilor umane prin legăturile naturale. Aceasta trebuie să se ridice deasupra sentimentelor naturale pe care o persoană le are pentru părinții ei sau pentru copiii ei sau pentru alte rude apropiate de sânge. Atunci când vine vorba despre devotamentul față de Dumnezeu și față de Împărăția Fiului Său Isus Cristos, nu poate exista o separare în inimile noastre; nu poate exista niciun compromis.

21. Proorocia lui Isus ne asigură că aceasta este vremea ca veștile bune ale Împărăției să fie propovăduite în toate limbile și în toate locurile. Acest lucru reprezintă chiar inima proorociei ce trebuie făcută acum. Atunci, ce se întâmplă dacă un fiu al unei familii ce se află în organizația vizibilă a lui Dumnezeu se va opune acestei profeții în legătură cu Împărăția? Ce se întâmplă dacă fiul începe să proorocească sau să proclame ceva opus mesajului Împărăției și încearcă să îi influențeze greșit și pe alții din organizație, făcând acest lucru în numele lui Iehova? Ce ar trebui să facă părinții dedicați și botezați? Ei nu îndrăznesc să-și dea frâu sentimentelor; nu îndrăznesc să-l cruțe nici măcar pe fiul drag a cărui naștere au provocat-o.

22. Aceștia trebuie să-i spună fiului păcatul mortal ar proorociei sale false sau al opoziției față de proorocirea Împărăției. Nu pot suporta ca propriul lor copil să

vorbească neadevăr în numele lui Iehova. Ei trebuie să-l înjunghie din cauza proorociei sale false. Trebuie să îl considere mort pentru ei din punct de vedere spiritual, ca o persoană cu care să nu aibă asocieri religioase și întovărășiri și ale cărei proorociri trebuie să fie respinse. Ei nu trebuie să întârzie în scoaterea lui din societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova. Este o situație în care trebuie să ne amintim de cuvintele Regelui lui Iehova, Isus Cristos: „El cel care iubește mai mult pe fiul său pe fiica sa și nu pe Mine, nu este demn de Mine.” – Mat. 10:37.

23. Însă, nu este întotdeauna cazul să avem de-a face cu necredință și lipsă de loialitate față de adevăr și organizație în cercul familiei noastre naturale. Proorocirea falsă, lipsită de devotament poate veni și din partea cuiva cu care avem o prietenie intimă în organizația celor rămăși restaurați ai lui Iehova. Versetele de la patru la șase, din capitolul treisprezece din Zaharia, prezic care ar trebui să fie rezultatul unei asemenea situații în organizația loială a lui Dumnezeu.

24. Noi citim: „Și în acea zi proorocii se vor rușina, fiecare de vedeniile lor, atunci când vor prooroci; și ei nu se vor mai îmbrăca așa cum se cuvine, cu o manta din blană ca să mintă oamenii. Ci fiecare dintre ei va spune: ‘Eu nu sunt un prooroc, ci sunt un om care cultivă solul [a°da°mah’] căci am fost cumpărat din tinerețe [a°dam’].’ Și dacă cineva îl va întreba: ‘De unde ai aceste răni pe care le ai la mâini?’ Și el va răspunde, ‘Le-am primit în casa celor ce mă iubeau.’”

25. Ce îi face pe asemenea prooroci dintre cei rămăși restaurați ai lui Iehova să se rușineze de viziunile lor? Ce îi împiedică să umble vestindu-se ca prooroci adevărați ca și cum ar purta un veșmânt din blană pentru ca înșelăciunea să fie mai ușoară ? Este vorba de tratamentul pe care îl primesc acești prooroci lipsiți de devotament chiar și în casa celor care i-au iubit mult ca asociați creștini, părinții lor naturali fiind cei care îi iubesc cel mai puternic. În Israelul teocratic antic asemenea prooroci falși erau judecați în fața martorilor, demascați și bătuți cu pietre până la moarte. (Deut. 13:1-11) În prezent, adevărata adunare creștină nu va pune în aplicare o asemenea pedeapsă cu moartea pentru proorocii înșelăciunii care încearcă să inducă necredința față de Dumnezeu și Împărăția Sa. Dar adunarea le poate aplica o lovitură puternică spirituală sau lovire cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, chiar răbindu-i serios în inimă și duh.

26. Chiar cei care i-au iubit puternic trebuie să-i lovească și să-i rănească pentru a-și demonstra propriul lor devotament cu convingeri ferme față de Dumnezeu și față de organizația Sa și pentru a-și păzi organizația loială vizibilă. Fie ca proorocii falși să fie făcuți de rușine!”Nu va mai alăturați lui, că el se va rușina,” se spune la 2 Tesaloniceni 3:14. „Continuă să sfătuiești [...] dă dovadă de curățire în învățătura ta, de vrednicie și de vorbire sănătoasă care nu poate fi condamnată; că cel care îți este opus să se rușineze,” spune Tit 2:6-8. Ce se întâmplă dacă acest tratament spiritual rănește? „Rănilile provocate de un prieten sunt credincioase,” se spune la Proverbe 27:6.

27. Faceți în așa fel încât cel pe care ne străduim să-l scăpăm de proorocia falsă va trebui să mărturisească despre credința noastră în fața Cuvântului lui Dumnezeu cu care l-am lovit și rănit. Este bine pentru acela să se rușineze de vedeniile sale care nu se află în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci el nu va mai încerca

să se afișeze printre noi ca un prooroc special al lui Dumnezeu cu legături directe individuale cu Acesta. În loc să încerce să obțină poziția unui profet special a ceva nou și diferit, el va trebui să recunoască că nu profetea sub influența Spiritului revărsat al lui Dumnezeu. El nu era un om spiritual. În grăirea acestor profeții false el era doar un spectator obișnuit, un „om natural” pământesc, asemeni unui fermier, ca unul ce este sclavul unui fermier care are slujirea sa din adolescență. El nu a fost niciodată un prooroc adevărat. Faceți-l să vadă că nu poate ajunge nicăieri în organizația curată a lui Iehova ai cărei membrii îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe prietenii dragi de pe pământ.

28. Dacă noi suntem împotriva proorocilor falși din societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova și trebuie să îi demascăm pe aceștia, atunci, cu siguranță, trebuie să îi demascăm și pe prooroci falși ai creștinătății care pretind că vorbesc în numele lui Dumnezeu ca și cum ar fi hirotonosiți și trimiși de Acesta. Prin scoaterea proorocilor falși în afară organizației loiale a societății Noii Lumi a martorilor lui Iehova, ni se indica foarte clar care este organizația Sa devotată cu care El face proorocirea prezisă.

29. Proorocirea adevărată reprezintă dovada vizibilă a revărsării Duhului lui Iehova. Această prezicere care acum nu este făcută numai de câțiva, ci de toți membrii din trup, reprezintă propovăduirea prezisă acestor vești bune ale Împărăției. Noi suntem în siguranță atunci când ne aflăm în organizația ce este loială lui Dumnezeu Iehova, plini de Duh și făcând munca Sa profetică sorocită. Fiecare dintre noi trebuie să se roage la El ca să ne unească inimile de teama Sa. Unirea inimilor tuturor indivizilor de teama numelui lui Iehova va face posibilă unirea întregii organizației loiale. Apoi, toți cei din organizație vor vorbi cu o singură gură. (Rom. 15:6) Astfel, „noi vom rămâne în același duh, luptând pentru credința veștilor bune, fără să ne lăsăm înspăimântați de cei ce ni se opun [...] o dovadă [...] de mântuire pentru noi; iar aceasta este de la Dumnezeu.” – Filip. 1:27, 28.

30. Pentru că îi suntem devotați lui Dumnezeu atunci și El ne va fi devotat nouă. El va împlini rugăciunea noastră unită: „Fă pentru mine un semn ca să vadă dușmanii mei și să se rușineze.” (Ps. 86:17) Spre rușinea lor, dar ca un semn pentru noi, Dumnezeu Iehova ne va folosi în împlinirea proorociei prezise, propovăduirea veștilor bune ale Împărăției Sale, folosindu-ne alături de organizația Sa loială, până ce va veni sfârșitul și El va fi răzbunat complet. – Mat. 24:14.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) De ce anume legat de credință este nevoie pentru credința noastră față de Dumnezeu? (b) Prin oferirea de credință în ce organizațiile religioase nu oferă oamenii credință în Dumnezeu?

2, 3. (a) Pentru care organizație Dumnezeu ne poruncește să fim credincioși, și în ce zi cu nouăsprezece secole în urmă a decis acest lucru pentru noi? (b) În acea zi cum a fost congregația creștină dovedită a fi organizația față de care să fim credincioși?

4. Care profeție a fost ca o împlinire, și cum au profetit cei din camera de sus?

5. Ce observație face Petru arătând dacă revărsarea Spiritului a fost limitată la cei 120 aflați în locul acela?

6. Conform Bibliei, cum a putut spiritul să continue să fie revărsat, dar acest lucru a continuat până în secolul nostru?

7. În ce zi suntem în conformitate cu profeția, și cum vor scăpa creștinii în condiții de siguranță la venirea zilei lui Iehova?

8. În determinarea bisericilor creștine merită credința noastră, cum putem ști dacă vorbirea unor limbi miraculoase străine este adevărata încercare sau nu?

9. Ce efect al revărsării spiritului lui Dumnezeu a fost conform profeției lui Ioel menționată, și câte acțiuni au fost în acest sens?

10. (a) Ce întrebare ar trebui să ne punem astăzi cu privire la bisericile creștinătății, în privința predicării? (b) Ce ar trebui să fie „lucrurile magnifice ale lui Dumnezeu,” despre care urmează să fie profețit în prezent?

11. Potrivit lui Matei 24:14, ce ar trebui să fie „lucrurile magnifice ale lui Dumnezeu” despre care să de proorocească astăzi?

12, 13. (a) Cum răspunde clerul cu privire la faptul că ei prevestesc, și ce dovedește acest lucru despre Spiritul Sfânt? (b) De ce, atunci, organizația clerului nu va fi salvată?

14. Ce nu oferă creștinătatea oamenilor de astăzi, și, prin urmare, ce nu merită de la noi?

15. În vederea îndeplinirii lui Ioel 2: 28, 29, ce trebuie să fie adevărat în organizația de astăzi pentru credincioșii lui Dumnezeu?

16. (a) În acest sens, spre cine arată însemnările din 1914-1918? (b) Cum a înfățișat Isus această clasă în Matei 24:45-47, și ce inclus numirea acestei clase?

17. Cine a recunoscut astăzi organizația desemnată lui Dumnezeu, și ce dovadă sunt ei pentru acest fapt?

18, 19. (a) Ce înseamnă spiritul lui Dumnezeu care revărsă cauza sau induce ceea ce este profețit de către organizația sa aprobată? Ce a spus Zaharia 13: 2, 3 despre asta?

20. Despre ce a fost o ilustrare profetică citatul de mai sus, și conform lui, care trebuie să fie condiția inimilor noastre?

21, 22. (a) Cum pot unii fii să se ofenseze împotriva părinților dedicați, în legătură cu citatul din Matei 24:14? (b) Care trebuie să fie acțiunea părinților dedicați față de copilul lor care este vinovat?

23, 24. (a) Cu cine altcineva ar putea fi făcut un astfel de test cu privire la credința care are loc în cadrul organizației? (b) Cum înfățișează Zaharia 13:4-6 acest lucru?

25, 26. (a) Ce face ca acești așa-zisi profeți să se rușineze de viziunile lor, și cum poate fi executată pedeapsa? Ce trebuie să facă cei care au fost iubitorii intenși ai dușmanului, și de ce?

27. De ce e bine pentru dușman să devenim rușinea viziunilor sale, și ce ar trebui să mărturisească în onestitate?

28. (a) Pentru ce anume este profeția o dovadă certă, și prin cine este împlinită? (b) Ce rezultat va avea unificarea tuturor din organizație?

29. Care ar trebui să fie în acest caz atitudinea noastră față de profeții creștinătății?

30. Pentru că suntem loiali lui, cum va acționa Dumnezeu față de noi cu bunățate?

LUCREAZĂ CU ÎNTREGUL SUFLET PENTRU INTERESELE NOII LUMII

„INDIFERENT ce faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Iehova.” Observăm principiul de bază al acestor cuvinte adresate slujitorilor. Deși aceștia au de lucru pentru stăpânul pământesc, ar trebui să facă munca lor ca și cum acestea sunt făcute pentru Iehova.

Ce înseamnă să lucrezi cu întregul suflet pentru ceva? Aceasta înseamnă să lucrezi cu întreaga ta inimă, cu sufletul, cu mintea și cu puterea. Aceasta înseamnă ca un lucru să fie făcut din toată inima, plin de râvnă și de dedicație pentru munca desfășurată, făcând aceasta cu toata puterea.

Care sunt interesele din Lumea Nouă, la care noi trebuie să muncim din greu? Acestea includ tot ceea ce trebuie să facem pentru a câștiga viața în noua lume și pentru a-i ajuta pe alții să facă același lucru. Sunt incluse, prin urmare, studii biblice individuale, frecventarea și participarea la reuniunile congregației, diferite caracteristici ale domeniului ministerului creștin, și grija pentru orice misiune pe care ar putea-o avea un slujitor, cu normă întregă. Să nu fie trecute cu vederea interesele din Lumea Nouă a familiei proprii.

Ai grijă cu nerăbdare și entuziasm pentru interesele Lumii Noi angajată pentru tine, sau ai nevoie să îți se amintească de oportunitățile, privilegiile, obligațiile tale? Ai nevoie să fi convins, îndemnat sau dispus să contribui cu partea ta spre a-i face cunoscut lui Dumnezeu, Împăratului, cerințele și binecuvântările lumii noi? Lucrând cu întregul suflet înseamnă a fi în căutarea de a face și având ocazia de a sluji și de a fi dispus, nerăbdător să facem ceea ce putem.

Adevărat, unii dintre noi au mai multe obstacole în confruntarea cu alții, dar nu ar trebui ca acestea să fie privite pur și simplu ca o provocare adăugată care urmează să fie îndeplinită cu succes, dând astfel dovadă de o mai mare dragoste și apreciere? Cu siguranță! Uită-te la exemple din Scripturi ale celor care nu lasă nimic pentru a interfera întregul lor suflet în serviciul lui Iehova Dumnezeu. Citește capitolele șase și unsprezece din a doua scrisoare a lui Pavel către Corinteni și să vedem ce obstacole au învins! Lăsa exemplul său de credință și de iubire să te inspire să faci la fel!

Locul de muncă ce merită să fie făcut cu tot sufletul este lucrarea de îngrijire pentru interesele Lumii Noi pe care ne-a dat-o Iehova, Dumnezeu.

[Note de Subsolv]

Pentru detalii, vezi Turnul de Veghere din 15 martie 1960.

Adunările închinătorilor uniți ai districtului

CE demonstrație fericită a adunării – seria internațională din anul 1961 a Adunărilor închinătorilor uniți ai districtului lui Iehova! Lanțul adunărilor din a treizeci și șasea zi a început cu cea de la Stadionul Yankee, New York City, 20-25 iunie. Această adunare a stabilit modelului celorlalte adunări din serie, nu numai în ceea ce privește programul plin de hotărâre, bogat spiritual, dar, și în demonstrarea măreață a unității creștine cu care fiecare adunare a fost încoronată.

În conformitate cu tema adunărilor a fost titlul discursului public: „Când Toate Națiunile Se Vor Uni Sub Împărăția Lui Dumnezeu.” Președintele Societăți turnului de Veghe, N. H. Knorr, a emis această primă adresă încurajatoare în orașul New York pentru o audiență de 89,853 de persoane, cu o suplimentare de 3.048 de persoane care participă la reuniunea publică spaniolă. La cele șapte adunări în America de Nord și șase în Europa, o participare totală de peste 400,000 de persoane au audiat această prelegere inspirată. A fost reliefat singura forță unificatoare adevărată azi – nu Organizației Națiunilor Unite, ci Împărăția lui Iehova Dumnezeu!

Fiecare adunare a fost deschisă cu adresa președintelui: „Bine ai venit! Toți cei adunați închinători”, și această discuție a subliniat motivele pentru unitatea mondială a martorilor lui Iehova: închinarea lor în fața singurului Dumnezeu adevărat, Iehova, și viața lor în conformitate cu manualul Unității, Sfânta Biblie.

UTILITATEA ADUNĂRII ELIBEREAZĂ

Fie că adunările au avut loc la New York, Houston, Vancouver, Copenhaga, Hamburg, Torino, Londra, Amsterdam, Paris, Oklahoma City, Omaha, Milwaukee sau San Francisco, cei care au participat s-au bucurat de ajutorul literaturii de eliberare. Cel mai important dintre ajutoarele utile a fost un volum complet al Traducerii Lumii Noi a Sfintelor Scripturi. Președintele societății a lansat Biblia cu următoarele vorbe „Editori Uniți ai Cuvântului vieții,” unde a subliniat importanța martorilor lui Iehova atașați Bibliei. Datorită dimensiunii convenabile a Bibliei și concordanței ei cu „cuvintele importante Biblice pentru referințe rapide”! La Stadionul Yankee și la alte adunări, multă suflare a mers pe întreg teritoriu, încântată de prețul Bibliei care a fost anunțat: doar 1\$! exact aceasta fiind suma de care editorii Cuvântului vieții aveau nevoie.

Utile de asemenea, au fost și alte comunicate ale adunării. Cei adunați, pretutindeni, au aplaudat predicarea planurilor ca un mare ajutor pentru slujitorii Împărăției, permițându-le să între în domeniul de interes. O altă versiune de ajutor major a fost *Index-ul de Publicații al Turnului de Veghere*, 1930-1960, un volum care este cheia principală care deschide comorile cunoașterii biblice. Volumul a

arătat faptul că toți martorii lui Iehova sunt slujitori, toți fiind interesați în a face cercetări biblice pentru iluminarea altora. Un alt ajutor neîndeplinit a fost acela al noii broșuri a neamului, Medicina și Legea lui Dumnezeu. Cât este de folositor pentru medici luminați și alte persoane în ceea ce privește motivele pentru care martorii lui Iehova se feresc de sânge sub orice formă! Dovezi documentate medical sunt prezentate cu privire la pericolele de transfuzii de sânge, vor evidenția sfatul înțelept din Biblie: „Feriți-vă de sânge” (Faptele 15:29) O altă versiune pentru un ajutor imens a fost noua carte: „Să fie sfințit numele tău.” Acest volum a fost lansat pentru publicul entuziast ca urmare a vorbirii: „Națiunile care se tem de Numele Chemat asupra Noastră.” În această discuție președintele societății a subliniat cât de important este pentru numele lui Iehova care urmează să fie sfințit. Noua carte arată modul în care lucrările profeților Ilie și Elisei au sens profetic pentru zilele noastre, în legătură cu sfințirea numelui lui Iehova. Completarea listei de ajutor a eliberării a fost făcută cu o nouă broșură: Când Toate Organizațiile Națiunilor Unite În Împărăția lui Dumnezeu, din care o copie a fost dată gratuit tuturor persoanele care participă la vorbirile publice, la orice adunare.

Așadar literatura pentru eliberare a fost atât de utilă, încât s-au purtat numeroase discuții cu ocazia fiecărei adunări. Ce sfaturi utile au oferit în discuții, cum ar fi „Închinarea Unită în cercul familiei”, „Unitate în închinare de participare la ședință”, „Îmbunătățirea Studiului personal,” și „Bucurie toată ziua”! Ca ajutor pentru unitate, a fost sfatul pentru felicitarea și încurajarea fraților și persoanelor interesate și cum să se ureze bun venit înapoi celor care ar putea rata întâlnirile sau celor care s-au îndoit! Cum încurajează de a grăi despre Societatea vicepreședinte, F. W. Franz, „Împotriva Națiunilor Unite, în valea de decizie,” cu privire la năpasta simbolică de lăcuste! Remarcabil a fost ca președintele societății când a vorbit despre „loialitate, cu o inimă unificată,” arătând că martorii lui Iehova nu sunt numai uniți unul cu altul, dar că aceștia trebuie să fie pentru unitate în mod individual, nu permite dorințele legate de interese materiale sau egoiste, pentru a le oferi o inimă împărțită.

CÂTEVA „ÎNCĂ MARI” ADUNĂRI

În Vancouver, British Columbia, a fost scena celei mai mari adunări teocratice din istoria Canadei, cu 28.952 de persoane la ședința publică. Vremea deosebit de frumoasă a favorizat această adunare, adunarea din ultimele trei zile având un Cer senin. Cei adunați s-au desfășurat spiritual într-un minunat loc din Munții Stâncoși din Canada, fâlnici în măreția lor, acoperiți de zăpadă.

Adunarea din Houston a fost cea mai mare din marele stat Texas. Adunările anterioare au avut loc în Dallas, Corpus Christi și Fort Worth și, de asemenea în Houston, dar adunările din acest an au bătut recordul pentru Texas, cu 19.141 persoane participante la reuniunea în limba engleză și 2,159 în limba spaniolă. Persoanele vorbitoare de spaniolă au întâmpinat cu bucurie lansarea în limba spaniolă a *Conspectelor Predicilor* „Voia Ta Va Fi Făcută Pe Pământ”, *Sângele*,

Medicina și Legea Lui Dumnezeu și Când Toate Națiunile Se Vor Uni Sub Împărăția Lui Dumnezeu.

Marea Adunare a adoratorilor internaționali de la Copenhaga s-a dovedit a fi cea mai mare adunare teocratică din istoria Danemarcei. Mii de Martori din Norvegia, Suedia și Finlanda s-au înghesuit pe stadionul Idrætsparken Copenhaga pentru a lua parte la cele mai palpitante adunări.

Câteva mii de vorbitori de engleză au participat de asemenea. Treizeci și două de avioane charter din Statele Unite și Canada au adus aproximativ 3,000 de Martori în Europa, pentru a participa la adunările europene. Platforme de cinci boxe și programele simultane în cinci limbi diferite au mărturisit atmosfera internațională care a făcut din adunarea de la Copenhaga una de neuitat pentru cei privilegiați să participe. Semnele nu au fost doar în limba daneză, dar, de asemenea, și în norvegiană, suedeză, finlandeză și engleză. Programele au fost tipărite în cinci limbi diferite. Versiunile noi în literatura norvegiană, suedeză, finlandeză și daneză au încântat mii de martori prezenți. În ciuda rafalelor reci de vânt și de ploaie în primele zile de adunări, rezultatul a fost reușit. Vremea frumoasă a domnit în ultimele două zile și la ședința publică au participat 33,513 de Martori și alte persoane interesate. Copenhaga, un oraș distant, în condițiile în care religia este în mare parte ursuză, a ignorat mult timp adunările martorilor lui Iehova, dar la această adunare remarcabilă a presei, radioului și TV-ului a dat rapoarte destul de bune, pentru prima dată.

Tipicele prietenii de ajutor au fost dovedite vizitatorilor prin punerea la dispoziție a treizeci și patru de terenuri unde s-a desfășurat adunarea de la Copenhaga, acest lucru fiind experiența unui martor finlandez. El și-a ratat încercarea de a găsi locația adunării. El și-a oprit mașina în apropierea unui mic magazin. Folosind limbajul semnelor, i-a cerut unui negustor să îi arate direcția. Cu toate că negustorul a încercat să îi explice, totuși, nu l-a putut ajuta, pentru că nu cunoștea limba celuilalt. Atunci negustorul a plecat din magazinul lui, s-a urcat în mașină cu Martorul și a condus împreună cu el la stadion, negustorul întorcându-se înapoi cu tramvaiul la magazinul lui.

„Niciodată într-o zi de vară nu s-a mai văzut ca tribunele să fie insuficiente la Twickenham, într-atât de aglomerat a fost”, așa a declarat Reynolds la Știrile din 30 iulie 1961, privind Marea Adunare a închinătorilor din Londra. Susținută la Ground Union Rugby, Twickenham, adunarea a abundat cu închinători uniți ai lui Iehova. Acest stadion a fost, de asemenea, scena Triumfătoare a Împărăției Adunărilor din anul 1955, în cursul căreia 41,970 de persoane au participat la ședința publică. Adunarea acestui an depășește cifra de vârf? Într-adevăr a făcut-o, pentru că 48,070 de persoane se îmbulzeau la Twickenham să audă discuțiile publice. Platforma celei mai mari adunări din Marea Britanie a fost construită pentru a reprezenta o stână, simbolul potrivit al textului anual din anul 1961 al martorilor lui Iehova, „În unitate îi voi stabili, ca o turmă într-un țarc.” – Mica 2:12.

Italia a înregistrat de asemenea cea mai mare adunare de închinători uniți ai lui Iehova Dumnezeu, cu 6,372 de persoane participante la ședința publică de la

Torino. A fost pentru prima dată o adunare de șase zile care a avut loc datorită Martorilor lui Iehova în Italia și pentru prima dată când locul adunării, Palazzo delle Esposizioni a fost utilizat în scopuri religioase. A fost de asemenea pentru prima dată când o adunare teocratică a fost anunțată în mod public în Italia. Nu numai prin manifestări s-au făcut anunțuri, dar, de asemenea, și cu ajutorul a douăsprezece bannere stradale mari, amplasate în locuri strategice din oraș. Adunarea a avut loc în subteran, deși nu era secretă, dar sala de expoziție unde s-a desfășurat adunarea era construită subteran, iar peste aceasta era un parc mare. Condițiile de iluminare, precum și facilitățile s-au dovedit a fi adecvate și spațioase. Adunarea s-a dovedit a fi una internațională, cu reprezentanți ai unui număr de șaptesprezece națiuni participante. Remarcabile au fost decorațiunile de la Tetragrama, cu litere de aur, care au fost inscripționate pe o perdea de culoare roșie, în partea din spatele scenei. Un mare entuziasm a existat la această adunare, iar martorii italieni au fost foarte încântați de lansarea în limba italiană a „*Voia Ta Va Fi Făcută Pe Pământ*”, și „*Când Toate Națiunile Se Vor Uni Sub Împărăția Lui Dumnezeu*”. Adunarea din Amsterdam s-a dovedit a fi cea mai mare adunare a Martorilor care a avut loc vreodată în Țările de Jos, cu 23,708 de persoane care au participat la ședința publică. Entuziasmul manifestat de către Martorii olandezi a fost apreciat de către toți vorbitorii, și de publicațiile în limba olandeză au fost aplaudate de către cei adunați. În Paris, de asemenea, a fost înregistrarea cea mai mare Adunare reprezentată de Noua Lume a Societății, din Franța! Participarea de vârf în anul 1955, la Paris – Triumfătoarea Împărăției a Adunării, a întrunit un număr de 16,500 de participanți; astfel Martorii francezi au întrebat ce se va întâmpla de data aceasta, mai ales că nu a fost făcută publicitate, având în vedere convenția datorată crizei algeriene. Ce bucurie, apoi, în cazul în care cifrele de prezență au arătat un total de 23,004 de persoane!

Acest lucru nu a fost numai cea mai mare adunare pentru mulți vorbitori de limbă franceză dintre Martori, dar de asemenea și pentru vorbitorii de spaniolă, poloneză și portugheză, adunările având loc simultan. Martorii francezi nu au făcut niciun efort, de a avea cheltuieli considerabile pentru a se adapta și a asigura transportul pentru frații lor creștini din Spania și Portugalia. O caracteristică remarcabilă a adunării de la Paris a fost numărul celor care simbolizau devotamentul lor pentru Iehova Dumnezeu prin botezul cu apă – 1,203 de persoane, aproximativ 9 la sută din cei prezenți până la acel moment! Un foarte mare procent!. Un total de mai mult de 9,000 de persoane, la toate adunările, simbolizează devotamentul acestora, prin botezul cu apă, de a face voia lui Iehova ca adoratorii Săi uniți.

INVENTIVITATEA ȘI ADAPTABILITATEA

Pentru a susține această serie de adunări, au trebuit depășite multe probleme. La adunarea de la Copenhaga, de exemplu, au fost probleme complexe în sistemul de sunet. Adunarea a avut loc într-un stadion înconjurat de patru laturi de tribune. Persoane norvegiene, suedeze și finlandeze vorbitori de fiecare din aceste limbi au

avut câte o parte din aceste tribune. Partea a patra a fost o parte din Tribuna cu trei punți, secțiile de la parter și mezanin fiind pentru persoanele daneze, iar partea de mai sus a fost pentru persoanele vorbitoare de limba engleză. Discuțiile urmau să fie transmise simultan în cinci limbi. „Imposibil”, au spus inginerii electroniști de la Copenhaga. Prin ingeniozitate și adaptabilitate, martorii lui Iehova au lucrat pentru sistemul de sunet timp de un an, el a fost gata și a lucrat excelent la adunare.

Un aranjament de flori frumos pe iarba de pe stadion solicită multe recipiente pentru flori. A fost planificat un dreptunghi uriaș compus din sute de cutii de flori multicolore. Problema recipientelor a fost rezolvată prin utilizarea a 315 cutii, care fuseseră odată recipiente pentru muniție. Atunci când mici recipiente de flori a fost nevoie să fie aplicate pe balustradă la toate nivelurile de pe stadion, problema a fost rezolvată prin utilizarea recipientelor pentru învelișul mortuar.

La Londra Martorii se pregătesc pentru adunare, unde este nevoie de niște cazane. Unde le-ar putea găsi? Ei au auzit că ultimul mare vas de război din Marea Britanie, Avangarda, a fost demontată și a avut o serie de cazane. Martorii devotați și implicați ferm au fost capabili să obțină utilizarea cazanelor la o rată foarte rezonabilă. Astfel, prin rezolvarea problemelor, precum și prin viața lor pașnică, Martorii au trăit până la Isaia 2:4, în ceea ce îi privește pe adevărații creștini care transformă săbiile în pluguri și lăncile în foarfece de tăiere. Problema de sunet a fost în mod unic rezolvată la adunarea din Londra prin, eliminarea răsunetului sau ecoului. Cum a fost posibil acest lucru într-un stadion? Toți vorbitorii au fost așezați în spatele tribunelor în loc să fie plasați la sol, cu fața la public. Acest lucru însemna că publicul va auzi sunetul din spate, astfel încât acesta nu se izbea de zidurile din diferitele părți ale stadionului și nu se întorcea înapoi.

Adunarea din Hamburg nu a prezentat nicio mică problemă, și problema a fost faptul că locația de adunare a fost pur și simplu mare, iarba frumoasă și verde, în cel mai mare parc din Hamburg. Înainte de adunare nu a existat nicio instalație acolo. Lucrând voluntar, utilizând spațiul în mod activ, Martorii au construit o estradă pentru structura mamut, de 180 metri lungime, 80 de metri lățime și 15-18 metri înălțime. A fost simulată piatra. Orchestra era poziționată într-un înveliș semicircular încastrat în scenă. Deci, estrada a fost mare și a adăpostit toate departamentele executive. Remarcabile printre decorațiunile etapei au fost picturile gigantice de pe flori, care au părut realiste, precum și cercul imens, pe un cadru de oțel, pe care a fost Tetragrama, cu raze de lumină emanând din ea. Astfel, cei doi frați din Hamburg, precum și din Torino, au lucrat independent folosind Tetragrama ca un decor foarte impresionant și echiparea pentru o întrunire în care una din versiunile majore a fost cartea „*Să fie sfințit numele tău.*”

Fiindcă a avut loc în aer liber, adunarea din Hamburg nu aveau niciun adăpost pentru numărul de locuri. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi plouat? A plouat, în fiecare zi a adunării! Dar ploile nu au curățat adunarea. După ce au fost sfătuiți să se pregătească pentru vremea rea și să vină cu haine călduroase, umbrele și pantofi cu toc mic, cei adunați au ascultat, și adunarea a continuat conform planului. De îndată ce a început să plouă, a apărut o mare de umbrele.

La Hamburg, locul adunării fiind practic un câmp deschis, chestiunea de salubritate a fost o problemă. Înainte de adunare, testele au fost efectuate cu privire la cât de multe toalete ar fi necesare în cazul în care aproape 100,000 de persoane vor participa. (Duminică, au participat 88,338 de persoane) S-au gândit că 1,300 de toalete ar fi suficiente. Deci, Martorii au pus un sistem de conducte de salubritate în iarbă, și cu câteva luni înainte de adunare, corturi mari au fost ridicate și suficiente dispozitive au fost făcute pentru 1.300 de standuri cu apă curgătoare. Oficialii orașului au intervenit cu privire la salubritate în cea de a doua zi a adunării, ca nu cumva să existe cozi de așteptare la toalete. S-a explicat că 1,300 de toalete au fost instalate și că nimeni nu a stat la cozi. Oficialii uimiți au spus: „Ați demolat în întregime reclamațiile noastre.”

O altă problemă rezolvată datorită ingeniozității celor doi frați din Hamburg a fost furnizarea de materiale acustice la linia din spate a învelișului orchestrei. Martorii au muncit din greu, iar rezultatul a fost unul rar întâlnit și anume s-a auzit muzica mult mai bogată de la microfoane la această adunare. Secretul? Cutii de carton cu ouă! Învelișurile de carton sau cutii de carton de ouă, cu cupa lor în formă de nișă, au fost folosite, cei mai tineri dintre martorii lui Iehova colectându-le din diverse surse. Prin aceste sute de cutii care au fost pironite una lângă alta, pe întreaga parte din spate a învelișului orchestrei, a rezultat un material acustic mult mai minunat.

La adunarea de la Paris au fost necesare corturi pentru cantină. Dacă le-ar fi închiriat, i-ar fi costat de la 30,000 dolari la 40,000 dolari. Deci, Filiala a cumpărat 5,000 de metri pătrați de pânză, și membrii din familie Betel au lucrat seara și în weekend și au cusut-o în corturi imense. S-a estimat că aproximativ 30,000 dolari au fost salvați de către frații făcând singuri corturile lor! Probleme similare cu cheltuiala a trebuit să fie depășită pentru sistemul de sunet. Cum discuțiile sunt oferite în limba franceză, poloneză, portugheză și spaniolă, este nevoie de un sistem audio complicat. O firmă comercială a plasat costul pentru închirierea echipamentului de la 6,000 de dolari. Deci, în schimb, toate echipamente de sonorizare au fost adunate și cumpărate. Echipamente suplimentare fost vândute ulterior, prin rotire și cei 6,000 de dolari au fost salvați în întregime.

Spre încheierea adunării de la Paris în stația gării utilizată de către cei adunați, aceștia au fost remarcați de un reporter: „Nu am văzut niciodată o astfel de mulțime așa de bine disciplinată. Chiar și la orele de vârf toată lumea a fost calmă. Care este diferența atunci când este un meci de fotbal! Ei par toți fericiți, indiferent de rasă și naționalitate. Voi, oamenilor, păreți că ați fi găsit unitatea de care lumea are nevoie.”

Da, seria din anul 1961 din Marea Adunarea a închinătorilor, într-adevăr a fost o demonstrație de mare unitate pe o scară globală și, ca atare, indiferent de vreme sau de alte probleme, a fost încoronată cu succese splendide, toate spre slava Marelui unificator, Iehova Dumnezeu.

Termenul „evanghelie” înseamnă ad litteram „vești bune.” Anunțul conform căruia Împărăția cerurilor se apropie a fost cu adevărat o veste bună pentru evrei. Ei se supărau sub jugul neplăcut al romanilor precum și sub jugul aspru pe care liderii lor religioși l-au pus asupra lor, și să nu mai spunem nimic despre jugul și mai greu pe care ei, alături de omenire, au trebuit să-l poarte din cauza păcatului tatălui Adam. – Mat. 4:17.

Faptul că Împărăția cerurilor era aproape însemna că Regele, Mesia, era aproape. De la căderea omului în păcat, Dumnezeu Iehova le-a dat oamenilor binevoitori față de El o speranță pentru mântuire. Mai întâi afirmând acest lucru în Grădina Raiului, Dumnezeu i-a repetat acest lucru lui Avram, și lui David. David l-a numit pe Mântuitorul cel uns promis al lui Dumnezeu Mesia, și așa a făcut și Daniel, în a cărui proorocie a fost indicat chiar anul în care va apărea Mesia. Nu este de mirare că în vremea lui Ioan Botezătorul oamenii Îl așteptau pe Mesia. – Gen. 3:15; 22:17, 18; 2Sam. 7:12, 13; Ps. 2:2; Dan. 9:24-27; Luca 3:15.

În sfârșit Mesia a venit, Mântuitorul cel promis! Ce veste bună era acest lucru! Pentru a ajuta la răspândirea veștilor bune despre Împărăția Sa, Mesia a ales doisprezece oameni pentru a-i fi asociați apropiați sau apostoli. Printre aceștia erau și câțiva pescari și un perceptor al cărui nume era Matei, ce însemna „dar al lui Iehova.” – Mat. 9:9.

Matei a apreciat pe deplin această onoare. El a sărbătorit primirea chemării sale cu un ospăț la care i-a invitat pe toți prietenii săi ca aceștia să-L poată întâlni pe Isus Cristos, Stăpânul său. Acest perceptor modest – dar nu modest și în ceea ce privește credința în Dumnezeu și iubirea dreptății, sau în educație și în gândire – a fost primul care a pus veștile bune despre Mesia într-o formă scrisă. Aceasta este părerea generală a istoricilor bisericești de la început. Așa cum afirmă și Origen: „Prima Evanghelie a fost scrisă de Matei și adaptată în limbă ebraică pentru evreii credincioși.” În ceea ce privește anul exact, există câteva păreri diferite. Cele mai bune dovezi indică un an nu mai târziu de anul 50 d.Cr și nu mai devreme de anul 41. – Mat. 9:10-13; Luca 5:29.

Acest privilegiu nu reprezenta o responsabilitate mică, dar cu ajutorul Sfântului Spirit al lui Dumnezeu, Matei s-a dovedit a fi capabil de provocarea pe care o reprezenta. Da, Sfântul Spirit i-a reamintit lui Matei toate lucrurile pe care Dumnezeu le dorea înregistrate despre spusele lui Isus. – Ioan 14:26.

În trecere să fie notat și faptul că dacă nu ar fi fost propria afirmație a lui Matei, nu am fi știut că el fusese un perceptor, o profesie disprețuită de evrei.

Marcu și Luca îl numeau Levi, celălalt nume al său, atunci când vorbeau despre profesia sa de perceptor. Sinceritatea lui Matei l-a obligat pe acesta să își menționeze profesia; iubirea și devotamentul celorlalți le-a permis să minimalizeze importanța, adevărului nefiindu-i aduse niciun fel de daune prin nementionarea acestui lucru nefavorabil în legătură cu Matei. Această sinceritate și iubire ne întăresc credința în ceea ce au scris asemenea oameni – o altă dovadă poate fi subliniată, pentru veridicitatea Scripturilor. – Marc. 2:14-17; Luca 5:27-32.

Caracteristici

Matei și-a scris Evanghelia mai întâi în limba ebraică, așa că putem spune cu siguranță că pentru prima dată nu a fost scrisă în limba universală a timpului, greaca. Faptul că traducerea sa grecească poate fi citită fără piedici nu reprezintă un argument valid împotriva faptului că este o traducere în limbă greacă, ci doar ar aduce greutate părerii că a fost chiar Matei însuși, care după ce a scris pentru poporul său, evreii, a realizat nevoia de a pune mesajul său și în limba greacă și a făcut acest lucru. Că Matei și-a scris Evanghelia mai întâi în limba ebraică este evident din faptul că examinarea atentă a tuturor citatelor sale din Scripturile evreiești indică faptul că el a citat direct din versiunea ebraică și nu din versiunea Septuagintă. Dacă și-ar fi scris Evanghelia mai întâi în limba greacă este foarte probabil să fi citat din versiunea Septuagintă grecească. Este înțelept să concluzionăm că atât în versiunea originală în ebraică cât și în versiunea grecească a Evangheliei lui Matei, numele „Iehova” apare în mod frecvent, căci nu va mai fi afectat de superstiția împotriva folosirii sale ca și Domnul său Isus Cristos.

Pentru că Matei fusese un perceptor referințele la bani și numere sunt destul de normale pentru el sau cel puțin mai normale decât pentru un doctor sau un pescar. Așa că noi observăm că el face mai multe referințe la valorile banilor decât ceilalți și este mult mai clar în legătură cu numerele. Astfel el împarte genealogia lui Isus, în capitolul unu, în trei seturi de paisprezece generații. El număra șapte petiții în rugăciunea Domnului, șapte ilustrații în capitolul treisprezece și șapte jurăminte în capitolul douăzeci și trei.

El nu se mulțumește să numere doar o persoană dacă sunt implicate mai multe, așa cum se întâmplă la Marcu și Luca. În ispita din sălbăticiune el vorbește despre pietre și pâini în timp ce Luca vorbește despre piatră și pâine. Matei menționează doi oameni haini și doi oameni orbi fiind vindecați acolo unde atât Marcu cât și Luca menționează numai unul. Tot așa, Matei vorbește despre cei doi hoți ce sunt răstigniți alături de Isus, amândoi bătându-și joc de El, unul schimbându-și părerea mai târziu, așa cum este evident și din înregistrarea lui Luca. – Mat. 4:3; 8:28; 20:30; 27:38.

Evanghelia lui Matei și cea a lui Luca au fost numite în mod potrivit complementare. Astfel, Matei povestește despre magii care au venit de departe pentru a-L vedea pe Împăratul evreilor, în timp ce Luca vorbește despre păstorii ce au venit să-L vadă pe Mântuitorul omenirii. Matei înregistrează apariția angelică pentru Iosif; Luca vorbește despre îngerul ce a apărut în fața Elisabetei și în fața Mariei – cel mai probabil este că în toate exemplele este vorba despre îngerul

Gavril. Foarte multe lucruri au fost scrise despre cele două genealogii diferite, dar în vederea caracteristicilor fiecărei Evanghelii este înțelept să concluzionăm că Matei oferă genealogia legitimă, Avram, David, Solomon și Iosif, în timp ce Luca oferă genealogia actuală, de la Adam până la Avram, David, Natan și tatăl Mariei, Eli. Faptul că aceste două genealogii diferite nu au cauzat nicio dispută sau întrebări în primul secol arată că nu au prezentat dificultăți pentru cei ce erau familiarizați cu datele.

Pentru că atât de multe părți se găsesc și în Evanghelia lui Marcu, unii afirmă că Evanghelia lui Marcu a fost prima și că Matei a copiat din înregistrarea primului. Dar nu este așa. Există foarte multe distincții subtile care îl întipăresc pe Matei ca fiind independent de Marcu. În plus, nu a promis Isus Cristos că va aduce aceste lucruri în mintea apostolilor Săi? Așa că ar trebui să ne așteptăm ca acestea să fie asemănătoare; ceea ce se și întâmplă mai ales în privința citatelor directe decât în porțiunile narrative. În această privință este oferită o explicație interesantă, că Evanghelia lui Matei fiind scrisă mai devreme, Petru a avut acces la ea și a folosit-o în propovăduirile sale. Marcu, cel care era un tovarăș apropiat al lui Petru, atunci când își lua notițe pentru Evanghelia sa din propovăduirea lui Petru își lua de fapt drept notițe foarte multe lucruri din Evanghelia lui Matei, dar cu nenumăratele puncte adăugate de Petru.

Perspectiva lui Matei în privința veștilor bune

Evanghelia lui Matei a fost în mod potrivit descrisă ca fiind puntea din Scripturile Evreiești și Scripturile Creștine Grecești. Nu există nicio îndoială că el însuși a dorit acest lucru, așa cum poate fi văzut și din cuvintele sale de la început, oferirea genealogiei lui Isus și accentuarea pe Mesia. Faptul că această reprezentare o punte este evident și din nenumăratele citate și referințe pe care Matei le face la Scripturile evreiești, care se ridică la numărul de o sută, mai multe decât la oricare dintre scriitorii Evangheliilor. Totodată el citează spusele lui Isus conform cărora El nu a venit să nimicească Legea ci să o împlinească. – Mat. 5:17.

Tema lui Matei este Împărăția, așa că observăm că el menționează Împărăția mai mult decât ceilalți – de 55 de ori. În vederea stării proaste a poporului său, veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu erau chiar cele mai bune vești; Matei le-a apreciat pe deplin atracția și a avut în mod special în minte poporul său atunci când a scris Evanghelia. Este adevărat, interesul lor de la început a fost câștigarea libertății politice, dar pe măsură ce au devenit discipoli și urmași dedicați ai lui Isus ei au început să se bucure de o libertate mult mai valoroasă, o libertate spirituală.

După ce a vorbit despre genealogia lui Isus, nașterea, plecarea în Egipt și întoarcerea, și vizita magilor, Matei vorbește despre preoția lui Ioan, botezul lui Isus și ispita din sălbăticie. Apoi vine și anunțul tulburător al lui Isus: „Pocățiți-vă căci Împărăția cerurilor se apropie.” Isus i-a chemat pe primii Săi discipoli și „apoi a mers în toată Galileea, învățând în adunările lor și propovăduind veștile bune ale Împărăției și vindecând fiecare boală și fiecare infirmitate a oamenilor.” – Mat. 4:17, 23.

În continuare, Matei ne oferă predica de pe munte și cât de cuprinzător a înregistrat-o! Ce mângâiere dulce găsim în cele nouă Fericiri Supreme de la început (denumite mai corect „Fericiri”, din moment ce cuvântul grecesc folosit de Matei acolo înseamnă „fericire” și nu „binecuvântare”)! Da, fericiți sunt cei ce sunt conștienți de nevoile lor spirituale, cei care jelesc, cei care flămânez și sunt însetați de dreptate, cei cu caracterul blând, cei miloși, cei cu inima curată, cei pașnici precum și cei persecutați de dragul dreptății, din moment ce Împărăția cerurilor le aparține, și ei vor moșteni pământul, Îl vor vedea pe Dumnezeu și așa mai departe. De-a lungul acestei predici Împărăția este pe planul întâi: faceți sau nu asta și veți intra sau nu în Împărăție. Rugați-vă, „Vie Împărăția Ta,” și, „Căutați mai întâi Împărăția și dreptatea Lui.” Aici sunt incluse și cele mai cunoscute cuvinte ale lui Isus, așa numita Regulă de Aur: „Prin urmare, toate lucrurile pe care le doriți să vi le facă vouă oamenii, trebuie să le faceți și voi lor; căci asta înseamnă Legea și Proorocii.” – Mat. 6:10, 33; 7:12.

După această înregistrare Matei ne oferă două capitole cu activitățile, miracolele și propovăduirea Împărăției făcută de Isus, și mai apoi, în capitolul 10, însărcinarea pe care Isus le-o dă celor doisprezece apostoli pe măsură ce îi trimite câte doi să propovăduiască despre Împărăție. Și ce înregistrare cuprinzătoare este aceasta, cu asemenea nestemate ca: „Dacă ai primit gratis, oferă gratis”, „Fiți atenți ca șerpi dar nevinovați ca porumbeii.”

Urmează mai multe despre minunile lui Isus, propovăduirea și denunțarea celor ticăloși, după care Matei evidențiază din nou tema Împărăției prin prezentarea celor șapte exemplificări în legătură cu Împărăția: semănătorul, recolta, bobul de muștar, aluatul, comoara din câmp, perla valoroasă și năvodul; toate în capitolul 13.

În următoarele patru capitole, printre alte lucruri, Matei abordează decapitarea lui Ioan Botezătorul, hrănirea celor 5,000 și 4,000 de bărbați, femei și copii, și mărturisirea lui Petru, „Tu ești Cristos,” și viziunea schimbării la față cu ajutorul căreia trei dintre discipolii lui Isus L-au văzut pe „Fiul Omului ieșind din Împărăția Sa.” Apoi urmează povăța iubitoare a lui Isus din capitolul 18. În acesta noi găsim sfatul Său despre modalitatea în care frații ar trebui să-și rezolve problemele, promisiunea Sa că El se va afla acolo un doi sau trei dintre discipolii săi se întâlnesc și porunca de a ierta de șaptezeci și șapte de ori, exemplificând toate acestea cu ajutorul unei alte pilde a Împărăției.

Punctul culminant

Până acum Matei și-a aranjat materialul conform temei și eficacității sale, dar pentru ultimele zece capitole el urmează aranjarea cronologică. Pe măsură ce le citim putem simți cum crește tensiunea dintre Isus și adversarii Săi. În capitolul 19 aflăm despre cum încearcă să-l împiedice pe Isus în problema divorțului, și în capitolul 20 Isus îi avertizează din nou pe discipolii Săi despre ceea ce stă înaintea lor, pe măsură ce sfârșitul Său se apropia.

În ultimele opt capitole ale Evangheliei sale, Matei se dedică aproape în totalitate pentru doar opt zile ale timpului pământesc al lui Isus. Mai întâi este intrarea triumfală în Ierusalim și curățirea templului. Cât de mult trebuie să fie crescut ura dușmanilor Săi din cauza acestor întâmplări! Atunci când Îl întreabă prin a cui autoritate a făcut el aceste lucruri, Isus le întoarce întrebarea întrebând prin a cui autoritate a botezat Ioan, dând în vileag fățărnicia lor. Apoi le spune că perceptorii și prostituatele vor intra în Împărăția lui Dumnezeu înaintea lor și, prin exemplificarea Sa cu cei care plantau, care l-au omorât pe moștenitor, îi provoacă, cum s-ar spune, să înainteze în conspirația lor criminală; și ei au realizat, ne spune Matei, că Isus vorbea despre ei.

În capitolul 22 noi observăm o creștere a tensiunii. Într-o altă pildă Isus vorbește despre ospățul de la nunta unui anumit împărat și comiterea de către acesta a unor crime. Apoi noi citim despre cum Isus i-a înfrânt pe opozanții săi în problema plătirii taxelor, reînvierea și cea mai mare poruncă, și despre cum i-a readus la tăcere: „Din acea zi nimeni nu a mai îndrăznit să se mai îndoiască de El.” – după ce i-a întrebat cum se putea ca fiul lui David să fie Domnul său. Apoi, în capitolul 23 noi avem finalul dramatic al preoției publice a lui Isus: durerile Sale îndreptate către cei care au refuzat să intre în Împărăția cerurilor și nu au permis nici celor care se îndreptau într-acolo să intre, mahnirea Sa în legătură cu respingerea Sa de către poporul Său și pronunțarea abandonării casei lor.

În continuare noi observăm un interval scurt de pauză, cum s-ar spune, în care Matei vorbește despre cum Isus și-a făcut cea mai mare proorocie la momentul celei de-a doua Sa prezențe în mod privat numai în fața a câtorva dintre discipolii Săi pe Muntele Măslinilor chiar în afara Ierusalimului. Această proorocie și-a găsit o împlinire izbitoare în evenimentele ce au avut loc din anul 1914; războaie, cutremure, foamete, și, printre alte lucruri, propovăduirea veștilor bune ale Împărăției pe tot pământul. Apoi Matei ne mai oferă încă trei pilde ale Împărăției, cele zece fecioare, înzestrările și oile și caprele

Acum urmează în mod rapid descrierea lui Matei a instituirii Cinei Domnului de către Isus, judecata Sa și moartea – evenimente ce sunt cunoscute cititorilor noștri. Apoi urmează punctul culminant, reînvierea lui Isus, în capitolul 28 – cele mai bune vești; căci fără reînvierea lui Isus totul ar fi fost în zadar. Și din moment ce o concluzie este cea care este cel mai bine ținută minte, Matei își încheie în mod înțelept Evanghelia cu însărcinarea lui Isus pentru discipolii Săi și asigurarea că va rămâne alături de aceștia: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i pe aceștia în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit, și învățați-i să păzească toate cele ce v-am învățat Eu pe voi. Și iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul acestui sistem de lucruri.”

Evanghelia lui Matei reprezintă într-adevăr vești bune. Selecția lui eficientă și aranjarea evenimentelor preoției pământești a lui Isus arată rezultatul Sfântului Duh asupra unei minți ascuțite și recunoscătoare. O privire de ansamblu a acestor lucruri ne mărește aprecierea. Fie ca noi să fim niște creștini mai buni datorită acestei aprecieri mărite.

TURNUL de VEGHERE

15 Octombrie 1961

Nr. 20

Cuprins:

- TIMPUL PENTRU ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU
CARE VA VENI - Pag.711
- DE CE TREBUIE SĂ CUNOAȘTEȚI BIBLIA
VOASTRĂ? - Pag.719
- CÂND TOATE NAȚIUNILE SE UNESC SUB
ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU - Pag.720
- DE CE SE TEM EI DE DISCUȚIILE DIN BIBLIE? - Pag.737
- CUNOȘTINȚA BIBLIEI CLARIFICATĂ PRIN
TRADUCERE MODERNĂ - Pag.740
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.743

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

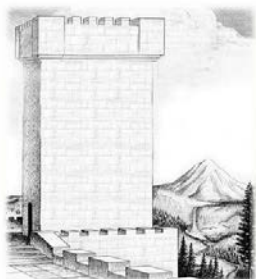
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

TIMPUL PENTRU

Împărăția lui Dumnezeu care va veni

Vă rugați pentru Împărăția lui Dumnezeu? Dacă faceți asta cu sinceritate, atunci veți fi interesați cu adevărat să cunoașteți momentul în care va veni împărăția lui Dumnezeu. Următorii lui Isus din primele secole vroiau să știe, și patru dintre ei s-au dus la Isus care era pe Muntele Măslinilor, întrebând: „Spuneți-ne, când vor fi toate acestea, și care va fi semnul prezenței tale și încheierea acestui sistem de lucruri?” Cu ce interes ar fi trebuit ca discipolii să îl asculte pe Isus povestind despre evenimentele care vor zgudu lumea și care vor marca cea de-a doua sa prezență și instituirea Regatului! – Mat. 24:3.

Deseori astăzi este auzită următoarea remarcă: „O, mă rog pentru Regat și cred că o să vină cândva, însă nu va fi în timpul vieții mele.” În mod surprinzător, asemenea remarci sunt de obicei făcute de persoane care nu au cercetat Biblia și Profețiile acesteia cu privire la ultimele zile și la instaurarea Regatului. Însă voi care, asemeni discipolilor din acele vremuri, sunteți interesați de cea de-a doua prezență a lui Isus, veți fi interesați în a examina răspunsul lui Isus cu privire la împărăția lui Dumnezeu, ce va să vină.

Isus știa că după ce își va fi terminat munca pe pământ mulți impostori se vor ridica pentru a-i induce în eroare pe cei din generațiile următoare. Așa că i-a avertizat: „aveți grijă ca nimeni să nu vă conducă pe voi pe o cale greșită; căci mulți vor veni pe seama numelui meu, spunând, ‚Eu sunt Cristos,‘ și îi va înșela pe mulți.” – Mat. 24:4,5.

Isus știa de asemenea că de-a lungul secolelor, înainte ca timpul pentru Împărăția lui Dumnezeu să vină, oamenii se vor confrunta cu multe războaie. Prin urmare, el a continuat: „Veți auzi voi de multe războaie obișnuite și de situații de război; luați aminte să nu vă îngroziți. Căci aceste lucruri trebuie să se întâmple, însă sfârșitul nu a venit încă.” (Mat. 24:6) Apoi, Isus, a început să enumere evenimentele care aveau să zguduie lumea și care vor marca ce-a de-a doua prezență invizibilă a lui pe pământ. Să cercetăm noi, atunci, în lumina lucrurilor ce se petrec în acest moment, pentru a vedea dacă aceasta este generația despre care vorbea Isus, generație care va „pieri înainte ca aceste lucruri să se întâmple, fără

îndoială”, incluzând și „încheierea acestui sistem de lucruri.” (Mat. 24:34, 3) La început, Isus a spus:

„Națiunile se vor ridica împotriva națiunilor”

Oare această profeție a văzut împlinirea? Oare a fost lumea vreodată implicată într-un război care a cunoscut mobilizarea întregilor regate și națiuni într-un război care s-a dovedit a fi diferit de toate celelalte războaie? Da - în această generație. Ca o recunoaștere a faptului ca războiul dintre anii 1914-1918 a fost diferit față de oricare altul din istoria omenirii, istoricii îl numesc PRIMUL RĂZBOI MONDIAL. A fost primul război de acel gen. – Mat. 24:7, 8.

Mai mult de treizeci de națiuni au luptat în acest PRIM RĂZBOI, incluzând 1,700,000,000 de persoane, reprezentând aproximativ 93% din întreaga populație a globului pământesc. Un studiu realizat de Universitatea din Harvard și publicat în revista *Collier* din 29 de septembrie 1945, arată că PRIMUL RĂZBOI MONDIAL a fost de șapte ori mai mare decât cele 901 de războaiele majore ale lumii din anii precedenți, fiind vorba de 2,400 de ani adunați.

Arătând imensa schimbare pe care primul război mondial a adus-o în istoria omenirii, un articol în revista *New York Times* din 1 august 1954, spunea: „Primul război mondial a marcat o schimbare mult mai mare în istoria omenirii. A încheiat o era lungă de pace generală și a început o nouă era plină de violență în care cel de-al doilea război este doar un episod. Încă din 1914 lumea a căpătat un nou caracter... Prin urmare PRIMUL RĂZBOI MONDIAL marchează un punct de răscruce în istoria modernă.”

Rămânând la cuvintele lui Isus cum că acest război și toate nenorocirile asociate lui vor fi doar „începutul chinurilor și suferințelor,” războiul va degenera curând într-un altul. Acest al doilea război mondial, cu cele 22 de milioane de morți, 34 de milioane de răniți și cu costuri aproximative de 1,300,000,000,000 \$, adus la concluzia ca primul război a fost palid și insignifiant prin comparație cu al doilea. Cu toate acestea, „națiune ridicându-se împotriva altei națiuni și regat împotriva altui regat” era doar o parte din semnul dat nouă. Isus a spus că cea de-a doua lui prezență va fi marcată de asemenea și de :

„INSUFICIENȚA MÂNCĂRII”

Așa cum Isus a predicat, pe dealurile primului război va veni cea mai groaznică foamete din istoria umanității. Fiecare zi a fost martora morții a 15,000 de oameni în China din cauza foametei ce a venit ca urmare a PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL. În șaisprezece provincii rusești 13,772,613 de oameni mureau efectiv de foame în februarie 1922. *The Nation* a scris pe 7 Iunie 1919 că: „Ciuma și foametea sunt agresive în India. Moartea urmărește cu pași înceți, răscumpărându-și taxele. Condițiile de viață existente sunt incompatibile istoriei lumii.”

Însă aceasta fusese doar începutul chinurilor dureroase de foame pe care le sufereau oamenii acestei generații. Aproximativ de două ori mai mulți oameni au fost afectați de neajunsurile mâncării în timpul celui de-al doilea război mondial.

Revista *Look*, în problemele dezbătute pe 11 Iunie 1946, a scris: „Un sfert din lume moare de foame astăzi. Măine va fi chiar și mai rău. Foametea ce s-a abătut asupra întregii lumii aproape, este mai teribilă decât ne putem imagina... Există acum mai mulți oameni ce vânează cu disperare mâncare decât au existat vreodată în oricare alte timpuri din istorie.”

În mod contrar la ce ar putea gândi anumiți oameni, foametea continuă să urmărească lumea. Dr. Josue de Castro, președintele Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură al Organizației Comitetului Executiv, a spus în cartea sa „*Geografia Foamei*”, că în Țările din Orientul Îndepărtat, Orientul Mijlociu și America Centrală „Milioane de oameni mor de foame în mod regulat.” După ce a făcut un tur al țărilor subdezvoltate, Raymond Scheyven, fost președinte al Națiunilor Unite al Consiliului Economic și Social, a făcut următoarea declarație: „Foametea conduce către nenorociri [...] procentajul oamenilor din populația lumii care sunt definiți ca subnutriți a crescut de la 38,6% înaintea războiului la 59,5% în prezent.”

Cu siguranță profeția lui Isus cu privire la „insuficiența mâncării” a fost împlinită în zilele noastre. Însă aceasta în sine nu este o dovadă a faptului că împărăția lui Dumnezeu este pe cale să vină. Este doar o altă trăsătură a semnului. Așa cum a înregistrat Luca 21:11, Isus, pentru a răspunde la întrebarea discipolilor săi, a spus că cea de-a doua prezență a lui va fi marcată și de

„CIUMĂ”

Oare a avut loc asemenea lucru după încheierea Primului Război Mondial? Da, într-adevăr! Mână în mână cu foametea și cu războiul au venit și bolile, luând proporția unor epidemii. De luat în calcul este gripa spaniolă, care a pus la pat 500,000,000 de persoane în toată lumea, dintre care 20,000,000 nu s-au mai ridicat niciodată. În *The Saturday Evening Post* din 26 Septembrie, 1959, s-a scris: „Nicio ciumă, înaintea sau după morțile dintre 1918-1919, nu a egalat-o vreodată pe aceasta. În acei doi ani, aproximativ 21,000,000 de oameni au murit de pneumonie în toată lumea, dintre care 850,000 numai în Statele Unite.

De atunci bolile și ciuma au continuat să crească. S-a estimat că în întreaga lume 2,000,000 de persoane au murit de cancer. Atacurile de cord au omorât 400,000 de persoane anual numai în Statele Unite. Mii de alți oameni au murit de alte boli ale inimii. Bolile venerice ating acum proporții epidemice. Epidemii de poliomielită, holeră și febră tifoidă apar periodic pentru a ne aminti nouă de cuvintele lui Isus, cum că va exista „ciumă”. Prin urmare, pe lângă ciumă, Isus a mai spus că vor fi

„Cutremure într-un loc după altul”

Prin urmare, pentru ca acesta să fie timpul pentru ce-a de-a doua venire a lui Isus ar trebui să ne confruntăm cu cutremure de o mare anvergură. Se întâmplă? NU există niciun fel de îndoială. Cutremure terifiante au zguduit pământul cu o severitate și cu o frecvență crescândă în timpul ultimilor ani. Un seismolog

universitar a spus: „Este greu de definit ceea ce se întâmplă pe planetă. Forțe nemaivăzute s-au pus la treabă agitând lucrurile adânc în pământ, cauzând devieri vaste ale terenurilor pe câteva continente. Cu cât te îndepărtezi de un cutremur ce a avut loc, cu atât te apropii de următorul.”

În mod semnificativ, din 1914 încoace, au avut loc cutremure mai mari pe pământ decât în orice altă perioadă înregistrată în istorie. Cel mai grav dintre toate, așa cum indică seismologii moderni, a fost cutremurul Assam din 15 August 1950. În Decembrie, 1957, Mongolia Externă a experimentat o deplasare a plăcilor tectonice descrisă ca „unul dintre cele mai mari cutremure din istorie.” Apoi, în ultimul an, cutremure nemaipomenite au zguduit Chile, Morocco și Orașul Persian Lars. În *Scientific American* s-a spus: „Cutremure majore au avut loc în claustrere, fiecare perioadă de activitate fiind urmată de o perioadă de odihnă. Din 1948 s-a intrat într-o nouă fază, cu aproximație un cutremur major pe an.”

Războaie fără precedent, foamete, ciumă și cutremure au avut ca rezultat suferințe nemaivăzute. Asemenea calamități au contribuit la producerea unui climat în care domnește teama, ce atârână în întreaga lume. Prin urmare, urmărind imediat aceste preziceri, Isus a indicat că va exista ceva unic ce va cauza o frica ce va constrânge inimile oamenilor, căci el a spus, așa cum a înregistrat Luca 21:11, că vor fi:

„Privești înspăimântătoare și din cer mărețe semne”

Să nu fie respins ceea ce trebuie să luăm în considerare și anume că ne aflăm în împlinirea acestor cuvinte ale lui Isus, că acestea sunt noile lucruri pe care știința modernă le descoperă și le aduce în atenția oamenilor, având ca rezultate frica de neînțeles și angoasa. O energie cosmică puternică care vine dintr-o rază a cărei sursă este necunoscută în spațiu, lovește pământul într-un număr foarte mare de locuri cu o energie suficient de mare încât să penetreze la sute de metri.

Adăugați la frica oamenilor sunt pașii în curs de desfășurare pentru a ajunge la lună, cu finalitatea faptului că se ia în considerare posibilitatea de a se stabili baze militare acolo. Ce perspectivă terifiantă! Arme terifiante destinate și pregătite să arunce distrugerea din cer în oricare locație pe pământ! Niciodată în istoria umanității nu s-a pomenit ca oamenii să aibă puterea de a arunca în aer pământul transformându-l într-un ținut dezolant și radioactiv. În recunoașterea acestei perspective terifiante cu care se confruntă umanitatea în timpul celei de-a doua sa prezențe pe pământ, Isus a mers pentru a spune, în Luca 21:26:

„OAMENII VOR LEȘINA DE FRICĂ”

În împlinirea acestei profeții un nor greu de spaimă plutește deasupra lumii. Dr. Harold C, câștigătorul premiului Nobel și om de știință în domeniul nuclear, a declarat: „Vom mânca cu teamă, vom dormi în spaimă, vom trăi cu frică și vom muri cu frică.” Această frică a rezultat într-o „boală de anxietate a inimii,” despre care Dr. Jackson A. Smith a spus că va afecta mai mult de jumătate dintre oamenii

care merg la consultații din cauza problemelor cardiace. Da, astăzi oamenii chiar au devenit „leșinați de spaimă”.

În descrierea sa cu privire la ceea ce vor experimenta adepții săi în timpul sfârșitului, Isus le-a spus lor că vor fi obiecte ale

„URA TUTUROR NAȚIUNILOR ÎN NUMELE SĂU”

Orice persoană familiarizată cu activitatea Creștină a martorilor lui Iehova va recunoaște că toate aceste cuvinte ale lui Isus s-au împlinit (Mat. 24:9) Deoarece au imitat cu credință pe Cristos în predicarea Împărăției lui Dumnezeu și s-au ținut deoparte de restul lumii, organizația lor a fost interzisă în mai bine de cincizeci de ținuturi în ultimii ani, iar Bibliile lor și literatura din Biblie le-au fost luate. Ei au suferit cazuri numărate de batjocoriri și bătăi în întreaga lume, și au fost arestați și aruncați în închisori, unde în cele mai multe dintre cazuri au fost torturați până la moarte. Mii dintre ei au suferit ca martiri în Germania, și mulți au continuat să moară pentru cauza lor în ținuturile controlate de Comunism. Chiar și în Statele Unite ei au experimentat asemenea persecuții diabolice încât Curtea Supremă de Justiție a spus: „Martorii lui Iehova sunt dovada vie a faptului că, chiar și în această națiune, concepută așa cum se vroia să fie în idealurile libertății, dreptul de a practica religia în moduri neconvenționale este departe de a fi sigur [...] Ei au suferit bătăi brutale; proprietatea lor a fost distrusă; au fost hărțuiți la fiecare cotitură [...]”

„MULȚI PROFEȚI FALȘI SE VOR RIDICA ȘI VOR CONDUCE GREȘIT PE MULȚI”

În conformitate cu cuvintele lui Isus, mulți profeți falși, atât individuali cât și aflați în organizații, s-au ridicat să conducă greșit pe mulți, întorcându-i pe ei de la a susține Împărăția lui Dumnezeu către a susține înlocuitori care sunt destinați pieirii. Remarcabil menționată în Scripturi este „bestia sălbatică” cu două coarne, puterea lumii anglo-americană, care ține locul unui „profet fals” ce pledează pentru „imaginea bestiei sălbatice”, Națiunile Unite, ca organizația căreia toată omenirea trebuie să-i plătească ofrandă. – Mat. 24:11; Rev. 13:11, 14, 15; 19:20.

„CREȘTEREA FĂRĂDELEGI”

Fapte prezentate într-un discurs la Washington, D.C., anul trecut, de către Edgar Hoover, director al Biroului Federal de Investigații, a făcut clar faptul că profeția lui Isus s-a împlinit cu siguranță în zilele noastre. (Mat. 24:12) El a spus: „Din 1950, crimele au crescut cu 69% – de patru ori mai repede decât se înmulțește populația. Astăzi, ne confruntăm cu cea mai *grea eră a fărădelegilor* din istoria Națiunilor.” Dar „creșterea fărădelegilor nu se limitează doar la Statele Unite. Japonia se află în mijlocul celui mai mare val de crime din istoria sa,” scrie într-un articol dintr-un ziar.

Întorcându-ne la India, găsim următorul reportaj sincer: „Oamenii la vârsta de șaiszeci de ani încă fac apel cu nostalgie la amintirile din vremurile lor bune, când

crimele luau vacanță câteodată.” Așadar, acum, aceasta continuă, „când privești în jur [bombay] vei găsi o hazna de ebrietate, debandadă, corupție și apatie publică, gangsterism, tâlhărie, proxenetism și jafuri”. Președintele Universității din Helsinki a folosit niște cuvinte care descriu foarte bine întreaga lume, atunci când a spus: „s-au comis asemenea acte de violență terifiante în țară cum nu s-ar fi crezute vreodată acum douăzeci de ani că se vor putea întâmpla în Finlanda.” O asemenea decădere morală în societatea umană a condus la împlinirea următoarei predicții a lui Isus:

„DRAGOSTEA NUMĂRULUI MARE SE VA RĂCI”

Această lume plină de fărâdelegi respinge principiile Dumnezeiești de comportament scrise în Biblie, și ca rezultat al acestui lucru, națiunile Creștinătății, susținând că sunt cei ce calcă pe urmele lui Cristos, au devenit la fel de răi și de imorali ca și restul lumii. Acțiunile și comportamentele unei majorități vaste de Creștini declarați au dovedit că dragostea lor către Dumnezeu și către Cuvântul, lui s-a răcit.

„ACESTE VEȘTI BUNE ALE ÎMPĂRĂȚIEI VOR FI PREDICATE”

O știre a unei preziceri din întreaga lume, cu privire la stabilirea Împărăției lui Dumnezeu, nu a fost realizată de nicio generație, însă astăzi este împlinită. „Martorii lui Iehova au acoperit întreg pământul, la propriu, cu mărturiile lor,” așa cum a observat C. S. Braden în cartea lui *These Also Believe* (Aceștia cred și ei) Cât de adevărată este acea observație! Predicând în 181 de ținuturi și mări cu ajutorul Bibliei în 1,165 de limbi și cu ajutorul studierii Bibliei în 144 de limbi, martorii lui Iehova au cheltuit peste 130 de milioane de ore pe an răspândind veștile bune cum că împărăția lui Dumnezeu a fost deja stabilită în ceruri, și că în curând va șterge toată răutatea și va oferi minunate binecuvântări oamenilor de pe pământ. Doar din 1942 au scos peste 1 miliard și jumătate de reviste și sute de milioane de cărți, broșuri și cărțile care să ducă mai departe aceste vești bune. – Mat. 24:14.

Luați în considerare împreună cu noi mai multe trăsături ale semnelor date de Isus și fiți convinși că aceasta este generația identificată de către profeția acestuia cum că împărăția lui Dumnezeu va veni. În continuare Isus a prezis înălțarea unui

„LUCRU DEZGUSTĂTOR CE VA CAUZA DEZOLARE”

Atunci când Isus le-a fost prezentat Evreilor ca fiind Rege, preoții religioși ai primului secol l-au respins. Apelând la conducătorul politic Pilat din Pont pentru a-i aduce moartea, au strigat: „Dacă îl eliberați pe acest om, nu sunteți frate cu Cezarul [...] Nu avem alt rege decât pe Cezar.” (Ioan 19:12, 15) Ce lucru dezgustător în fața lui Dumnezeu ca alianța politico-religioasă să fie responsabilă de moartea Fiului său! O conspirație dezgustătoare asemănătoare se pare a fi o trăsătură a celei de-a doua prezențe a lui Isus. Este aici acum oare? Astăzi acea

alianță politico-religioasă împotriva Împărăției lui Dumnezeu își găsește cea mai puternică trăsătură în clericii-binecuvântați ai Statelor Unite. Cum așa? – Mat. 24:15.

În timpul primului război mondial, când probele arătau cea de-a doua venire a lui Cristos la puterea Regatului, clericii Creștinătății au întors spatele acestora, și, în loc, a salutat Liga Națiunilor Unite, predecesorul Națiunilor Unite, aclamând-o ca fiind „expresia politică a Regatului lui Dumnezeu pe pământ.” De fapt ei spuneau, „Nu avem alt rege în afară de Liga Națiunilor.” Din acea zi preoțimea Creștinătății a continuat să încurajeze și să susțină oamenii să aibă încredere în Națiunile Unite și în alte guverne umane mai degrabă decât să-și întărească credința în împărăția lui Dumnezeu. Ce lucru dezgustător această alianță preoțească ce sta ea însăși în atenția oamenilor acolo unde ar trebui să stea împărăția lui Dumnezeu! Profetia din Biblie își asigură dezolarea într-un:

„AȘA DE MARE NECAZ CUM NU S-A MAI ÎNTÂMPLAT DE LA ÎNCEPUTUL LUMII”

Acest necaz a început în organizația lui Satan în 1914 când Cristos s-a războit cu Diavolul și cu îngerii lui, alungându-i în apropierea pământului. (Rev. 12:7-12) Însă așa cum a fost prezis de Cristos, a fost oprit temporar, „tăiat scurt” astfel ca adevărații Creștini să se poată manifesta și să se conformeze cu principiile dreptății, și prin urmare să fie salvați. (Mat. 24:21, 22) Acest necaz va fi reluat, odată cu această generație, în războiul Armagedonului care se apropie cu repeziciune. Acolo, întreaga organizație a lui Satan, inclusiv Națiunile Unite, vor fi complet distruse. Isus a spus că după necazul acelor zile

„SOARELE VA FI ÎNTUNECAT, ȘI LUNA NU VA MAI DA LUMINĂ”

După 1914-1918 dezvoltarea caracteristicii nenorocirii asupra organizației lui Satan va începe prin implicarea unui fenomen natural, așa cum este descris în Luca 21:11, comentat cu paragraf mai sus. – Mat. 24:29.

„AȘA CUM ERA ÎN ZILELE LUI NOE”

Pentru a trasa o paralelă vie întru beneficiul următorilor săi, Isus a comparat timpurile dinaintea potopului din zilele lui Noe cu timpurile celei de-a doua prezențe a sa la puterea Regatului. Atunci oamenii erau preocupați de a mânca, a bea și a petrece bine. Ei nu au avut nicio avertizare cu privire la iminenta distrugere. Ei erau indiferenți, având o atitudine conform căreia, dacă exista un Iehova, „El nu ar fi făcut nici bine, și nici rău nu ar fi făcut.” – Mat. 24:37-39; 2Pet. 2:5; Țef. 1:12.

Cât de perfect se potrivesc zilele noastre circumstanțelor de dinainte de Potop! Oamenii erau atât de preocupați de grijile lor încât nu au luat în considerare semnele pe care le trăim noi acum în zilele celei de-a doua prezențe a lui Isus. Oamenii sunt în general indiferenți față de mesajul pe care martorii lui Iehova îl

aduc, cu privire la „încheierea acestui sistem de lucruri”. Întru împlinirea profeției lui Isus ei vor fi curând șterși căci împărăția lui Dumnezeu vine împotriva acestui sistem de lucruri rele cu toată furia sa distructivă. – Dan.2:44.

„ROB CREDINCIOS ȘI DISCRET”

Isus a spus că va avea un paznic care cu credință va fi atent și va procura hrană spirituală în timpul sosirii lui. (Mat. 24:45-47) Se afla oare în evidență un asemenea „sclav credincios și discret” care să arate oamenilor din 1914 data pentru venirea împărăției lui Dumnezeu ? Da, într-adevăr! Un ziar din New York *The world* în ediția din 30 August, 1914, a spus despre acest grup: „Pentru un sfert din secolul trecut, prin intermediul predicatorilor și al presei, „Biblia Internațională a Studenților”, binecunoscută și sub numele de „Începătorii Mileniului”, au vestit lumii că Ziua Mâniei profețită în Biblie va începe în zori de zi în 1914. „Feriți-vă de 1914!” a fost strigătul sutelor de evangheliști care, reprezentanți ai acestui crez, au umblat de jos în sus prin întreaga țară anunțând doctrina că „Împărăția Domnului este la îndemână.”

De atunci din 1914 acești urmăritori ai pașilor lui Isus, folosind Societatea Turnului de Veghere ca fiind instrumentul lor legal și de activitate editorială, au continuat să îi lumineze pe oameni către semnificația momentelor importante ale acestei generații. Ei au arătat că aceste evenimente au împlinit profeția din Biblie și că, prin urmare, Isus a început să domnească în ceruri în 1914, și curând, odată cu această generație, el va relua necazul asupra organizației lui Satan, distrugând-o complet în războiul de la Armagedon. – Rev. 16:14-16.

„EL VA SEPARA [...] OILE DE CAPRE”

Continuându-și discursul cu cei patru apostoli ai săi, Isus a spus că, la venirea lui, „el îi va separa pe oameni unul de celălalt, la fel cum păstorul își separă oile de capre. Și va pune oile în dreapta lui, iar caprele în stânga sa” (Mat. 25:32, 33) De la venirea Sa din 1918 pentru judecată, Isus a tot făcut acest lucru separându-i pe oameni, unii în dreapta sa pentru a-i păstra iar pe ceilalți în stânga pentru distrugere. Cum este făcută această separare? Isus a arătat că această clasificare ca „oie” sau ca și „capră” se baza pe modul în care un individ îi trata pe urmăritorii săi pe pământ și în funcție de mesajul Împărăției pe care ei îl aveau de dus. Această separare este aproape de a se finaliza așa cum oamenii se identifică pe ei înșiși fie că sunt în susținerea împărăției Domnului, sau împotriva acesteia.

ALTE PROFEȚII

În plus față de semnul considerabil al ultimelor zile, dat de Isus, caracteristici pe care tocmai le-am luat în considerare, o altă profeție inspirată a fost înregistrată de apostolul Pavel. Aceasta spune: „Luați aminte însă aceasta, că în ultimele zile critice timpuri grele cu care vă veți confrunța se vor abate peste voi. Căci oamenii se vor iubi pe ei înșiși, vor fi iubitori de avuții, îngâmfați, aroganți, blasfematori, neascultători față de părinți, nemulțumiți, neloiali, care nu posedă niciun fel de

afecțiune naturală, închiși la orice fel de acord, clevetitori, fără autocontrol, care nu sunt iubitori de bine, trădători, încăpățânați, iubitori mai degrabă de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, deținând o formă de devotament dumnezeiesc însă dovedindu-se falși în fața puterii lui, iar de aceștia să vă feriți.” – 2Tim. 3:1-5.

Nu vedeți voi la tot pasul toate aceste condiții? Uitați-vă la toate acele milioane de iubitori de bani care fac din lucrurile materiale principalul lor scop în viață! Priviți creșterea fără precedent a neascultării și a delincvenței printre tineri. Observați cum națiunile vorbesc, vorbesc, și iar vorbesc însă nu sunt deschise la niciun fel de înțelegere. Luați aminte la înverșunare și la autocontrolul oamenilor care, în drumul lor de a ajunge în frunte, au pierdut întreaga dragoste pentru bunătate. Uitați-vă la milioanele de iubitori de plăceri a căror dragoste față de Dumnezeu s-a răcit. Luați aminte cum se pretind ei a fi Creștini, „deținând o formă de devotament față de Dumnezeu”, însă aceasta nu exercită niciun fel de putere în viețile lor pentru a-i motiva pe ei să iubească și să facă fapte bune precum niște urmăriitori ai lui Cristos.

În ciuda dovezilor copleșitoare unii vor sfida: „Condițiile sunt la fel cum sunt de generații încoace”. Însă chiar și aceste lucruri ridicole se găsesc în împlinirea profeției Bibliei cu privire la ultimele zile, căci apostolul Petru a scris: „Ca să știți voi primii, că în ultimele zile vor veni caraghioșii cu vorbele lor ridicole, procedând în concordanță cu propriile lor dorințe și care vor spune: „Unde se află această prezență promisă a Lui? De ce, încă din ziua în care strămoșii noștri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca atunci când a început creația””. – 2Pet. 3:3, 4.

Nu vă grăbiți să îndepărtați mărturia faptului că acesta este timpul pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cronologia Bibliei arată anul 1914 ca fiind anul în care Cristos a venit și și-a început conducerea în mijlocul dușmanilor săi. (Ps. 110:1, 2) Evenimentele din ultimii patruzeci și șapte de ani susțin mărturia cronologică ca fiind corectă. Împărăția cerurilor este aici! Și în curând, odată cu această generație, va veni cu toată forța ei distructivă împotriva lui Satan și împotriva sistemului malițios de lucruri. Sub conducerea Sa, acest pământ va deveni Paradisul nesfârșit al omenirii ascultătoare. Astfel purtați-vă conform rugăciunilor voastre pentru ca împărăția lui Dumnezeu să vină alăturându-vă sutelor de mii de martori ai lui Iehova în propovăduirea acestor vești bune cu privire la Împărăție peste tot pământul locuit.’

De ce trebuie

**să cunoașteți
biblia voastră?**

Biblia este dezvăluirea scrisă de Atotputernicul Dumnezeu pentru omenire. Acesta conține gândurile lui Dumnezeu în limba oamenilor. Este singura carte inspirată, care îl descoperă pe Dumnezeu, scopurile sale, atribuțiile omului și

cerințele pentru viață. Ca Sir Matthew Hale, Șef al Justiției din Anglia, a spus odată: „Biblia este singura sursă a întregului adevăr creștin; – singura regulă pentru viața creștină; – singura carte care ne dezvăluie realitățile pentru eternitate.”

Trebuie să cunoști Biblia pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Acest lucru este important, deoarece fără o cunoaștere a lui Dumnezeu niciun om nu va dobândi viața veșnică. Isus Cristos a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe Care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3) Deci, cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Cristos și având cunoștințele despre cerințele lui Dumnezeu pentru a obține viața veșnică, sunt strâns legate împreună.

Biblia este singurul ghid în închinarea lui Dumnezeu, acesta este un alt motiv pentru care trebuie să cunoașteți Biblia. Închinătorii lui Iehova ar trebui „să fie umpluți cu cunoașterea exactă a voinței sale, în toată înțelepciunea și discernământul spiritual, pentru a trăi într-un mod vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în toate.” (Col. 1:9, 10) Da, trebuie să cunoaștem voia lui Dumnezeu dacă vrem să „trăim vrednic” înaintea de el.

Cu ajutorul unui astfel de Dumnezeu aprobat de închinători, găsește pacea cu Dumnezeu, pacea cu cei prieteni cu omul și pacea cu tine însuși, care este atât de vitală pentru fericire. Psalmistul a scris: „Cei ce iubesc Legea Ta au parte de multă pace și nimic nu îi poate face să se împiedice.” Jurnalistul american Horace Greeley a declarat: „Este imposibil de a subjuga mental sau social un popor prin recitarea Bibliei. Principiile Bibliei sunt fundamentul libertății umane.” Oare nu obțin aprobarea divină, constatarea de pace și de libertate care motive merită osteneala pentru a cunoaște Biblia ta? – Ps. 119:165.

În plus față de acestea, există un alt motiv convingător pentru care ar trebui să cunoști Biblia ta. Trăim în momentul în care, așa cum Dumnezeu a prezis, el va mătura toată răutatea și va a stabili ferm o lume veșnic nouă, de neprihănire. Acest lucru se va face prin intermediul Împărăției sale, al guvernul său ceresc, în mâinile Fiului Său Isus Cristos. Pentru a supraviețui în timpul acela de distrugere și pentru a obține binecuvântările noii lumi a lui Dumnezeu, noi trebuie să ne supunem regulilor împărăției. Biblia, este cartea care are ca temă împărăția lui Dumnezeu, pe care ne arata cum să o dobândim. Da, o cunoaștere a Bibliei cu supunerea înseamnă viață.

Când toate națiunile se unesc sub Împărăția lui Dumnezeu

Adresarea publică a Președintelui Societății Turnului de Veghere al Bibliei a fost auzită de un public ce însuma patru sute optzeci și unu de mii o sută nouăzeci și cinci (481.195) de oameni din toată America și Europa în timpul verii trecute.

1. ACOLO au fost multe națiuni. Însă cine spune

că există un lucru precum „Împărăția lui Dumnezeu” – cine spune că Dumnezeu are o împărăție? Mulți oameni pot pune o asemenea întrebare provocatoare, nu numai ateii și comuniștii, dar și oameni foarte religioși. Toți oamenii trăiesc sub o anumită formă de guvernare, fie că este numit regat, republică, sau o formă de dictatură sau altceva. Însă astăzi, ca niciodată până acum, toți oamenii se confruntă cu proclamarea „împărăției lui Dumnezeu” în toată lumea. Aceasta trebuie să fie o problemă care trebuie să intereseze toate națiunile; altfel nu ar fi proclamată pe tot pământul, către toate națiunile, indiferent de ce formă de guvernare dispun. Intră în aria de interes a tuturor națiunilor; în religia Hinduă, Trimurti este venerat ca fiind Dumnezeu; națiunea Islamică îl numește pe Allah ca fiind singurul Dumnezeu; privește de asemenea națiunea care se închină la altarul lui Buddha ca unui Dumnezeu. Le privește pe acele națiuni Creștine care venerază Treimea, un Dumnezeu întreit în persoană. O privește pe acea națiune de Evrei (reprezentând Republica lui Israel) care îl venerază pe Dumnezeul tradițional al strămoșilor lor. Într-adevăr, îi privește chiar și pe acei comuniști care spun că nu venerază niciun Dumnezeu. Dumnezeul al niciuneia dintre aceste națiuni a unit totuși oamenii de pe întreg pământul indiferent de forma lor de venerare sau de guvernământ. Există un Dumnezeu care să poată face aceasta?

2. Însă mai există o întrebare: Are nevoie oare lumea modernă de spiritul unui Dumnezeu invizibil care să unească toate națiunile sub împărăția lui? Avem oare nevoie de mai mult decât Națiunile Unite din zilele noastre? A văzut omenirea vreodată un asemenea lucru – nouăzeci și nouă de națiuni unite într-una singură? Nu! Însă în același timp a văzut omenirea un asemenea spectacol precum acesta care se produce, un asemenea eșec al unificării? Trăiește oare sub numele sale răsunătoare această lume? Se dă astăzi „războiul rece” între națiunile din afara Națiunilor Unite cu o cruzime care nu ține cont că îi ține pe toți ceilalți într-o spaimă și o anxietate îngrozitoare? Nu! Se dă între națiunile din interiorul Națiunilor Unite. Avem noi vreun motiv, atunci, să ne așteptăm din partea Națiunilor Unite ca acestea să fie un substitut făcut de mâna omului pentru „împărăția lui Dumnezeu”? Să nu uităm că Națiunile Unite este succesoarea Ligii Națiunilor și, în timpul existenței sale înaintea Celui De-al Doilea Război Mondial, Liga Națiunilor era numită: „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ.” A devenit, atunci, Națiunea Unită expresia împărăției lui Dumnezeu pe pământ din 1945 încoace? Întrebați-i pe Indienii Hinduși! Întrebați Rusia Comunistă! Întrebați-i pe Budiștii din Japonia, Burma, Thailanda! Întrebați Turcia islamică, Indonezia, Republica Unită Arabă!

3. S-au alăturat toate aceste națiuni Națiunilor Unite pentru că vroiau să fie sub împărăția lui Dumnezeu, și să fie acesta motivul pentru care au rămas acolo? Dragostea de Dumnezeu i-a făcut pe ei să se alăture? Nu trebuie să așteptăm răspunsul lor. Bunul simț și sinceritatea vor răspunde : NU!

4. Prin urmare, un fapt mareț va rămâne: Nu numai sistemele politice ci și multitudinea de dumnezei sunt reprezentați în toate cele nouăzeci și nouă de națiuni care alcătuiesc Națiunile Unite. Astfel, atunci, dacă toate națiunile sunt să fie unite sub împărăția lui Dumnezeu, se vor aduna oare toți dumnezeii din toate

națiunile într-o conferință la fel cum fac delegații în Adunarea Generală a Națiunilor Unite? Vor decide ei cine să fie rege peste toți dumnezeii? Sau vor stabili ei un secretariat de trei membri, un trup de conducere întreit, fiecare membru al fiecăruia să reprezinte un anumit grup de dumnezei sau credințe religioase? Prin urmare, este împărăția lui Dumnezeu decisă de bunul plac al tuturor dumnezeilor reprezentați în Națiunile Unite? Va fi prin urmare o acțiune democratică printre toți dumnezeii pentru a se unifica sub un singur Dumnezeu ca rege în cer și pe pământ? De când închinătorii umani ai acestor dumnezei diferă între ei și nu sunt de acord unii cu alții, este greu să ne gândim că dumnezeii lor se vor uni, vor cădea de acord și că vor exercita o influență unificatoare. Cu siguranță că dacă există atâția dumnezei în spatele Națiunilor Unite nu se poate ca aceasta să se întărească în nicio privință.

5. De unde atunci să preluăm ideea, de unde să primim asigurarea puternică, cum că toate națiunile se vor uni sub împărăția lui Dumnezeu? Primim acea viziune minunată a întregii familii umane prospere și în pace cu sine și cu Dumnezeul lor dintr-o Carte. Este o Carte veche. Înțelepciunile, înțelegerile, cunoștințele și previziunile fac această carte să fie Cartea cărților. Această Carte nu poate fi contrazisă de faptele de astăzi și nici de situațiile de astăzi. Nu este contrazisă de știința din zilele acestea. Această Carte este susținută de unitatea și stabilitatea universului cunoscut de noi. Cu cât examinăm mai mult unitatea ei, armonia și stabilitatea universului, cu atât aceste lucruri impresionante demonstrează ceea ce spune această Carte, și anume, că există un singur Dumnezeu care este deasupra tuturor, care este Creatorul a toate, Dătătorul de Legi al tuturor, și Guvernatorul tuturor lucrurilor.

6. Pentru a avea câteva idei despre ceea ce înseamnă Dumnezeu, cităm din „*Enciclopedia Americană*”, pagina 743, volumul 12, din ediția 1929, care spune sub titlul „Dumnezeu”:

Ființa Supremă, Prima Cauză, și, așa cum este considerat în zilele noastre în toată lumea civilizată, o ființă spirituală, de sine stătătoare, eternă și pe deplin liberă și puternică, diferită de toate cele ce există și pe care le controlează. Nu pare să fi fost vreoa perioadă în istorie în care oamenii să nu creadă că există un autor supranatural și guvernator al Universului. Cele mai sălbatice națiuni au câteva idei rudimentare cu privire la ceea ce înseamnă Dumnezeu. Omul este o ființă atât credincioasă, cât și rațională.

7. Așa-numita Carte a Naturii este Cartea lui Dumnezeu. Cartea scrisă al cărei autor este Dumnezeu se numește Sfânta Biblie.

8. Cu mult timp în urmă, această Carte a prezis unirea tuturor națiunilor sub împărăția lui Dumnezeu. Aceasta este, desigur, o profeție. Însă, diferită de alte cărți religioase, Biblia este plină de profeții. Trebuie să recunoaștem faptul că, pentru a face aceste profeții, Autorul Cărții a trebuit să fie foarte sigur de el însuși; a trebuit să aibă previziuni și cunoștințe anterioare. Eșecul profețiilor sale ar fi demonstrat faptul că el nu este Dumnezeu. Cu toate acestea, profețiile din Biblie au rezistat testelor de-a lungul timpului. Multe dintre profeții s-au împlinit. Alte profeții dispun acum de împliniri surprinzătoare. Cu siguranță atunci, acele profeții

ale Bibliei care prevăd lucruri ce se vor petrece în viitor și care au o importanță pentru noi toți, vor fi împlinite cu aceeași siguranță cu câtă au fost împlinite profețiile din trecut ce se aplică în prezent. Și cu privire la profeția referitoare la unirea tuturor națiunilor sub împărăția lui Dumnezeu, Dumnezeu are deja un model pe pământ. Care este acela? Aceasta rămâne de văzut.

9. Acest Dumnezeu este o Persoană, o Ființă inteligentă. Cartea ne spune nouă că El a creat omul după chipul și asemănarea sa. Așa că, dacă omul este o persoană, singura inteligentă, iar el seamănă cu Dumnezeu, atunci și Dumnezeu ar trebui să fie precum o persoană. El nu este un Dumnezeu fără nume. Nici nu ne-a lăsat să ghicim noi numele său. El a făcut în așa fel încât acesta să fie scris de multe ori, nu în Cartea Naturii, ci în Sfânta Biblie. De mii de ori el ne spune în Biblie că numele celui Preaînalt, Atotputernic, Atotștiutor, Cel Drept și Dumnezeu Nemuritor, este Iehova. Singura noastră rostire a aceluși nume ar putea aduce prejudicii în inimile multora. Mulți vor asocia acel nume cu Evreii, cu Israelienii, care au stabilit de curând Republica lui Israel în mijlocul națiunilor Arabe în Orientul Mijlociu. De când ei cred că Iehova este Dumnezeul național al Evreilor, persoane ce au fost ofensate nu îl doresc pe El ca Dumnezeu. Însă Iehova nu este un Dumnezeu naționalist. Nu este un Dumnezeu numai al Evreilor. Cum ar putea el să fie Dumnezeul Național al Evreilor și în același timp să primească toate națiunile pentru a-l venera și a face parte din împărăția sa de binecuvântări?

10. Iehova nu a început odată cu națiunea Evreiască, aproximativ acum trei mii șase sute de ani, în 1712 î.Cr. (Gen. 49:28-33) Deci, dacă îl venerați pe Iehova ca fiind Dumnezeu, nu-i ridicați în slăvi pe Evrei sau Republica lui Israel. Venerându-l pe Iehova nu înseamnă că trebuie să vă uniți cu Republica Israel sau să venerați sinagogile Evreiești, sau Ierusalimul modern. Însă este adevărat că oamenii care îl au pe Iehova ca Dumnezeu al lor au fost onorați și binecuvântați pentru aceasta. Când Generalul Dwight D. Eisenhower a fost proclamat ca președinte al Statelor Unite pentru a doua oară, în 1957, și a depus jurământul, avea mâna pe Biblia deschisă (Versiunea Americană Standard), la Psalmul 33:12, care spunea: „Binecuvântată este națiunea al cărei Dumnezeu este Iehova, oamenii pe care i-a ales pentru propria moștenire.” Deci principalul lucru este să avem respect pentru adevăratul Dumnezeu în sine, mai degrabă decât pentru oamenii care îl au pe el ca Dumnezeu. Motivul pentru care Evreii sau Izraeliții din zilele noastre nu au binecuvântări de la Dumnezeu este acela că nu îl mai au pe Iehova ca Dumnezeu. Încă există oameni în zilele noastre care îl venerază pe Iehova ca Dumnezeu într-un adevăr și spirit. Ei nu trebuie disprețuiți, căci disprețuindu-i pe ei înseamnă să îl disprețuiești și să îi faci necinste lui Dumnezeu. – Ioan 4:21-24.

„Regele eternității”

11. Sub împărăția lui Iehova Dumnezeu se vor uni toate națiunile pentru binecuvântarea lor veșnică. Una dintre promisiunile lui Dumnezeu cu privire la aceasta se găsește în Biblie, în Psalmul 86:8,9, din care cităm: „Nu există alt Dumnezeu decât tu singurul, O Iehova, nici nu există alte fapte ca ale tale. Toate

națiunile ce le-ai făcut vor veni ele însele, și se vor pleca în fața ta, O, Iehova, și vor da glorie numelui tău.”

12. Una dintre binecuvântările acestei uniuni internaționale sub Dumnezeu este, așa cum este spus în Mica 4:3, 4: „Și [Iehova] va face judecată printre mulți oameni, și va stabili lucrul sigur cu privire la națiunile mărețe departe. Și ei vor trebui să-și bată săbiile în pluguri și sulile în foarfeci. Nu vor ridica sabia, națiune asupra altei națiuni, și nici nu vor mai cunoaște războiul. Și ei vor sta, fiecare sub vița sa și sub smochinul său, și nu va mai fi nimeni care să îi facă pe ei să tremure; căci însăși gura lui Iehova a rostit aceste cuvinte.” În vederea acestui lucru, este de dorit ca împărăția lui Dumnezeu să vină? Da!

13. Biblia, care prezintă aceste profeții ce inspiră speranță, este divizată astăzi în șaiszeci și șase de cărți inspirate. Cu toate acestea, Biblia este o unitate în sine, o singură carte ca un întreg. Este într-o armonie perfectă în tot ceea ce cuprinde, în multele sale părți, încă de la prima carte, Geneza, până la ultima carte, Revelația. O idee dominantă, subiect sau temă se perindă în întreaga Biblie și o leagă. Ce este aceasta? Împărăția lui Dumnezeu, cea mai bună guvernare din tot Universul, și singura care va dura veșnic, întru binecuvântarea întregii omeniri.

14. Încă de la Primul Război Mondial din 1914-1918, regii sau conducătorii, au fost pe punctul de plecare. Odată, demult nu existau împărați umani sau imperii umane și nici puteri coloniale pe pământ. Există un singur Rege Ceresc peste omenire. Cine era acesta? Iehova Dumnezeu. În ultima carte a Bibliei el este numit „Regele Eternității.” (Rev. 15:3; Ier. 10:10) De ce, atunci, mai avem regii de astăzi, de ce avem imperii, de ce există puterile coloniale? De ce comunismul internațional? Da, de ce Națiunile Unite? Este din cauza rebeliunii originare împotriva Regelui Eternității. Nu a fost oare acea rebeliune doborâtă? NU, nu a fost. De ce nu au fost rebelii executați toți odată pentru a preveni răspândirea lor? Ei bine, dacă ar fi fost executați deodată, nu am mai fi fost astăzi aici, cu oportunitatea de a ne uni sub împărăția lui Dumnezeu. De ce nu? Deoarece rebeli au fost și părinții noștri umani de la începuturi. Noi suntem ultimii descendenți din acei rebeli împotriva lui Iehova Dumnezeu.

15. Să nu trecem cu vederea un fapt de o realitate crudă. Există un opozant al lui Dumnezeu în Univers. Această creatură invizibilă, în Limbajul Bibliei este numită Satan, Diavolul, care este - să spunem - care se opune, Defăimătorul. El a fost cel care a dat startul rebeliunii. El a rupt fericirea originară, pacea și sănătatea familiei umane. El a fost primul care s-a opus lui Iehova Dumnezeu. Pentru a-i determina pe primii noștri părinți să se răscoale împotriva lui Dumnezeu, el l-a defăimat pe Iehova Dumnezeu, Creatorul lor, spunând că Iehova este un mincinos, că este un cenzor nedemocratic de cunoștințe și informații pe care oamenii erau îndreptățiți să le aibă pentru a se elibera și pentru a se ridica la standarde de viață mai bune. Satan a spus că omul nu avea de ce să se teamă de rebeliunea împotriva lui Iehova Dumnezeu. „Pur și simplu nu vei muri. Căci [...] ești condamnat să fi asemenea lui Dumnezeu, știind ce este rău și ce este bine”, a spus Satan.

16. Prima femeie, Eva, și apoi bărbatul, Adam, i s-au alăturat lui Satan în rebeliunea sa. Apoi acea Creatură neloială a devenit un dumnezeu, un dumnezeu în

opozitie cu Iehova Dumnezeu. Aceasta a însemnat începutul unui Univers împărțit. (Gen. 3:1-7) Mii de ani mai târziu, Fiul loial al lui Dumnezeu a fost trimis în această lume, și a spus că Satan este „conducătorul acestei lumi” și cel „care conduce greșit tot pământul locuit.” (Ioan 12:31; 14:30; Rev. 12:9) Apostolul Creștin Pavel l-a numit pe el „dumnezeul acestui sistem de lucruri,” „conducătorul autorității aerului, spiritul care lucrează acum cu fii neascultării.” – 2Cor. 4:4; Efes. 2:2.

17. Noi astăzi suntem la aproape șase mii de ani de acea rebeliune împotriva Regelui Eternității. Încă știm, simțim, și vedem ce a însemnat aceea pentru noi. A însemnat moarte pentru noi. (Gen. 2:17; Rom. 5:12) A însemnat pierderea Paradisului, pierderea Grădinii Edenului pentru noi. (Gen. 3:22-24) A însemnat decăderea noastră sub guvernare politică umană, care nu este fondată și nici susținută de Regele Eternității, ci inspirată, susținută și dominată de „dumnezeul acestui sistem de lucruri.” „conducătorul acestei lumi.” Găsim această situație ca fiind exact așa cum a descris-o apostolul Ioan: „Întreaga lume zace în puterea celui rău.” – 1Ioan 5:19.

18. Ce este aceasta însă? Dacă dumnezeul aflat în opoziție, Satan Diavolul, este „conducătorul lumii,” „dumnezeul acestui sistem de lucruri”? Rebeliunea sa este condamnată sa dea greș; și el împreună cu toți cei care i se supun lui sunt condamnați pieirii, o ștergere din existență a lor pentru totdeauna. Când Iehova Dumnezeu a ținut judecata și a pronunțat sentința asupra celor trei rebeli originari, el i-a spus lui Satan, care a înșelat-o pe femeie, pe Eva, prin înfățișarea unui șarpe: „Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Ea îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul.” – Gen. 3:14, 15.

19. În acele cuvinte, Iehova Dumnezeu a declarat că, în timpul ales de el, el va zdrobi rebeliunea prin zdrobirea liderului acesteia împreună cu discipolii acestuia și sămânța lui. Prin urmare el va reuni universul său în Rai și pe pământ sub împărăția sa veșnică. Pentru a câștiga această victorie universală pentru Împărăția lui, Dumnezeu va folosi Sămânța sa loială, pe propriul său Fiu, pe care îl va trimite prin „femeia” sa loială. Găsim această promisiune remarcabilă a împărăției în capitolul trei din prima carte a Bibliei. Apoi tema acelei Împărății se găsește în toate celelalte șazeci și șase de cărți ale Bibliei, în care citim această profeție senzațională a uniunii finale a națiunilor sub Împărăția lui Dumnezeu:

20. „Mărețe și minunate sunt faptele tale, Iehova Dumnezeule, Atotputernicul. Drepte și adevărate sunt căile tale, Rege al eternității. Cine nu se va teme de tine cu adevărat, Iehova, și cine nu va aduce glorie numelui tău, căci numai tu singur ești loial? Căci toate națiunile vor veni să te venereze, căci decretul tău drept s-au împlinit.” – Rev. 15:3, 4.

21. Când aceste cuvinte au fost scrise acum o mie nouă sute de ani, Imperiul Roman încă domina Europa, Africa de Nord și Orientul Mijlociu. Câteva decenii înainte ca Apostolul Ioan să scrie acele cuvinte, un anunț important a speriat Orientul Mijlociu. În curând s-a răspândit în toată lumea Romană. Suna așa: „Împărăția lui Dumnezeu este aproape”. Acesta era un mesaj pe care închinătorii lui Iehova au așteptat să îl audă mii de ani. La început erau doar doi proclamatori

ai acelui mesaj, doi martori ai adevărului acelui mesaj, primul, un credincios pe nume Ioan Botezătorul și, la scurt timp după el, Isus Cristos, pe care discipolii săi l-au spus ca fiind Fiul lui Dumnezeu. – Mat. 3:2; Marc. 1:14,15; Ioan 1:49.

22. Capul Sfântului Ioan Botezătorul a fost tăiat pentru că Ioan Botezătorul a fost loial legii lui Iehova și conducerii acesteia. Isus Cristos a fost răstignit pe o cruce pentru a muri din cauză că a propovăduit și a susținut împărăția lui Dumnezeu, împărăția cerurilor. Satan Diavolul, „domnul acestui sistem de lucruri”, a interpretat ca fiind răscoală și revoltă împotriva Imperiului Roman. Folosindu-se de această falsă acuzație, Satan, precum un Șarpe Măreț a putut să înțepe călcâiul Seminței „Femeii” lui Dumnezeu. Însă Atotputernicul Dumnezeu a vindecat călcâiul Seminței sale, Fiul său Isus Cristos, prin ridicarea lui din morți în a treia zi și prin înălțarea lui înapoi la ceruri de unde fusese trimis. (1Cor. 15:3-7, 24-28; Rom. 1:1-4; Fapte 2:22-36) Acum treburile trebuiau inversate iar lui Satan Șarpele, conducătorul malefic al rebeliunii împotriva Regelui Eternității, trebuia să i se zdrobească capul.

23. Isus Cristos a fost născut pe pământ în rândul regilor, el fiind un descendent direct al vechiului Rege David al Ierusalimului. (Mat. 1:1, 17) El a fost uns cu Spiritul lui Dumnezeu să devină rege în viitoarea împărăție a lui Dumnezeu. (Luca 3:21-23, 38; 4:1-21) Meritul lui de a veni la conducere și l-a demonstrat în tot timpul în care a predicat Împărăția lui Dumnezeu. I-a învățat pe discipolii săi modelul de rugăciune. „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău. Vie Împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în ceruri, așa și pe pământ.” (Mat. 6:9, 10) El i-a antrenat și i-a trimis pe discipolii săi să predice împărăția lui Dumnezeu. (Mat.10:5-7; Luca 9:1, 2; 10:1-3, 8, 9) Deoarece Împărăția lui Dumnezeu este pentru a binecuvânta și a-i uni pe oamenii din toate națiunile și de toate rasele, Isus a prezis că în timpul potrivit mesajul împărăției va fi predicat peste tot. El a spus: „Aceste vești ale împărăției vor fi predicate peste tot pământul locuit pentru mărturia tuturor națiunilor; iar apoi sfârșitul [lui Satan și al sistemului lui de lucruri] va veni.” – Mat. 24:3, 14.

24. În încheierea vieții pământești a lui Isus, multe persoane cărora le-a predicat s-au gândit că împărăția lui Dumnezeu va fi acum nouăsprezece secole. Cu privire la ultima călătorie a lui Isus în Ierusalim, unde a suferit ca martir, citim despre această perspectivă, în următoarele cuvinte: „În timp ce ascultau aceste lucruri el a ilustrat în plus o poveste, deoarece era aproape de Ierusalim și ei își imaginau că împărăția lui Dumnezeu se va arăta așa, într-o clipită. Prin urmare a spus:” Un anumit om a cărui naștere este nobilă, va călători într-un ținut îndepărtat pentru a pune în siguranță puterea regală pentru sine, și se va întoarce [...] În cele din urmă, după ce va fi ajuns înapoi după ce a asigurat puterea regală, a dat poruncă să i se aducă sclavii săi cărora le dăduse arginții pentru a asigura ceea ce ei câștigaseră prin afaceri.’ „după ce și-ar fi încheiat socotelile cu sclavii aceia ca o formă de respect pentru credința și zelul de care dăduseră dovadă în interesul lor în ceea ce privește împărăția, regele își întoarce atenția către cei ce se opun împărăției sale și spune: „Mai mult decât atât, acești dușmani ai mei care nu au vrut ca eu să fiu rege

asupra lor să fie aduși aici și să fie omorâți înaintea mea.” (Luca 19:11-27) Dați deoparte atunci pe cei ce refuză să se unească sub împărăția lui Dumnezeu!

25. Ca să mergi într-un ținut îndepărtat iar apoi să te întorci prin mijloacele de călătorie de acum o mie nouă sute de ani, nu prin intermediul unui avion, este nevoie de foarte mult timp. Prin acest punct din istorisirea sa Isus a indicat că va fi un timp lung de atunci până ca împărăția lui Dumnezeu să vină la putere pe pământ. Cel care a fost numit în istorisire „om de naștere nobilă”, Isus Cristos, care era și Fiul Regelui eternității, precum și descendentul Regelui David, a trebuit să călătorească într-un „ținut îndepărtat” pentru a-și asigura puterea regală. A trebuit să meargă mult dincolo de cosmos și de galaxiile și planetele acestuia, prin urmare, în Rai, la Iehova Dumnezeu, care este sursa tuturor puterilor conducătoare. Așa cum este scris: „NU există autoritate în afară de Dumnezeu.” (Rom. 13:1) De la Dumnezeu ca sursă a conducerii, Isus Cristos ar primi putere regală pentru beneficiul omenirii. Beneficiu, într-adevăr, deoarece stabilirea împărăției sale asupra omenirii în numele lui Iehova înseamnă restaurarea Paradisului pe pământ.

26. Chiar și atunci când Isus atârna pe cruce cu un însemn deasupra capului, „Isus din Nazaret Regele Iudeilor”, el a declarat că împărăția sa va aduce înapoi pe pământ Paradisul din care omenirea a fost alungată. (Ioan 19:12-22) Unul dintre cei doi tâlhari, care atârnavă fiecare pe câte o cruce de o parte și de alta a lui Isus, a spus cu credință într-o viitoare zi de judecată înaintea lui Dumnezeu: „Isuse, adu-ți aminte de mine când vei merge în împărăția ta.” El a simțit că Isus va fi declarat vinovat înaintea lui Dumnezeu și i se va da conducerea împărăției. Isus a fost de acord cu aceasta și i-a spus acelui tâlhar: „Adevărat grăiesc ție căci astăzi vei fi cu mine în Rai.” (Luca 23:39-43) O asemenea promisiune demonstrează faptul că Isus a crezut cu adevărat în învierea lui, și că el va însemna învierea morților celor drepti și celor nedrepti. Prin urmare acest tâlhar binevoitor va veni în viață pe pământ din nou și se va bucura de Paradisul de sub conducerea lui Isus Cristos. – Fapte 24:15; Ioan 5:25, 28, 29.

27. În a treia zi de la moartea sa pentru că a predicat împărăția lui Dumnezeu, Isus a fost înviat, „el fiind mort cu trupul, însă viu cu spiritul”. (Pet. 3:18) În timpul celor patruzeci de zile cât a mai rămas apoi pe pământ pentru a apărea în fața discipolilor săi, era urmat de „peste cinci sute” de martori ai învierii sale, ca fiind acum o persoană spirituală care putea să apară și să dispară la fel cum îngerii lui Dumnezeu o făcuseră de multe alte ori înainte. (1Cor. 15:3-8; Luca 24:15-36; Ioan 20:19-26) În a patruzecia zi de la învierea lui, Isus și-a început călătoria către „ținutul îndepărtat”, și aceasta a făcut-o sub ochii apostolilor săi credincioși, pe Muntele Măslinilor. Doi îngeri au apărut din cer și le-au spus lor: de ce stați și va uitați la cer? Acest Isus care a fost primit dintre voi la ceruri va veni în aceeași modalitate precum îl vedeți că se înalță acum.” (Fapte 1:1-11) Zece zile mai târziu, în Ziua Penticostei, dovezi miraculoase au fost date cum că Isus a ajuns, că era în prezența lui Iehova Dumnezeu și stătea de-a dreapta Tatălui în ceruri.

28. În acea zi, apostolul Petru, sub inspirație divină, a spus către trei mii și mai bine de ascultători: „Acest Dumnezeu Isus a înviat, iar noi toți suntem martorii acestui fapt. Prin urmare, pentru că a fost ridicat de-a dreapta Tatălui și a primit

duhul sfânt de la Tatăl, a revărsat spiritul acesta pe care îl auziți și îl vedeți. De fapt [Regele] David nu a urcat la ceruri însă el însuși a spus: „Iehova i-a spus stăpânului meu: „stai de-a dreapta mea, până când îi voi pune pe dușmanii tăi la picioarele tale.”” Așadar lăsați întregul Israel să cunoască ca pe o certitudine aceea că Dumnezeu l-a făcut pe el atât Cristos cât și Domn, pe acest Isus pe care l-ați răstignit.” – Fapte 2:1-36.

TIMPUL PENTRU ÎNTOARCERE CU PUTERE REGALĂ

29. Asta a fost acum o mie nouă sute de ani. Prin urmare un timp îndelungat a intervenit de atunci și până acum. Însă unde este împărăția lui Dumnezeu? Unde este întoarcerea Fiului lui Dumnezeu cu putere regală? Ei bine, unde altundeva ar putea să fie decât în rai? „Paradisul este tronul meu”, a spus Iehova Dumnezeu. (Fapte 7:49) Deci pentru ca să se poată întoarce Fiul lui Dumnezeu cu puterea unui Rege nu este nevoie ca el să vină din nou pe pământ precum un om. El nu mai trebuie să devină un om, este mult prea mult ca să se sacrifice ca și om iarăși, pentru a putea oferi lui Dumnezeu în rai valoarea sa ca ființă umană pentru noi. Întru aceasta este scris: „Atunci când Cristos a venit asemeni unui preot al lucrurilor mărețe care au venit să treacă [...] el a intrat, nu prin sacrificarea sângelui caprelor sau al boilor tineri, ci prin sacrificarea sângelui lui, odată pentru totdeauna, în locul sfânt, și a obținut o eliberare veșnică pentru noi. Căci Cristos a intrat [...] în Raiul însuși, apărând înaintea lui Dumnezeu pentru noi.” (Evr. 9:11, 12, 24) Din acest motiv, venirea împărăției lui Dumnezeu prin Cristos înseamnă ridicarea blestemului de deasupra omenirii ascultătoare și dându-i ei viață veșnică.

30. Chiar înainte de moartea sa, Cristos le-a spus apostolilor: „Mai este puțin iar oamenii nu mă vor mai privi.” (Ioan 14:19) Prin urmare el își va împlini întoarcerea prin puterea sa regală, prin extinderea puterii sale din rai și până pe pământ și prin aducerea schimbării aici pe pământ întru împlinirea profeției lui Dumnezeu.

31. Iată, acum, care este întrebarea: „Când va dori Dumnezeu ca Fiul Lui să intre în slujba să și să înceapă să domnească, pentru a-i distruge pe vrășmașii săi și pentru a-i binecuvânta pe cei care se unesc sub împărăția Sa? Acesta este un eveniment de foarte mare importanță. Dumnezeu a stabilit data exactă pentru aceasta. Isus, când a profețit despre „încheierea acestui sistem de lucruri”, a prezis că toate acestea vor avea loc atunci când „timpul prezis pieirii națiunilor” va veni. (Luca 21:24) Acele timpuri erau cele pe care Atotputernicul Dumnezeu le-a stabilit pentru națiunile lumii ca ele să conducă întregul pământ fără a fi întrerupte de împărăția lui Dumnezeu.

32. Trebuie să ne amintim că acum mai bine de douăzeci și cinci de secole Iehova Dumnezeu a avut o împărăție miniaturală aici pe pământ cu capitala la Ierusalim. De aceea Isus a numit Ierusalimul din zilele noastre „Orașul Marelui Rege”. (Mat. 5:35) Însă în anul 607 î.Cr. Iehova Dumnezeu a permis Imperiului Babilonian să distrugă pentru prima dată Ierusalimul. Deci a permis națiunilor de pe pământ să preia controlul vizibil asupra întregii omeniri. Atunci „timpul prezis națiunilor” a început. Noi, astăzi, care ne confruntăm cu cea mai grea situație din

toată istoria umanității, putem aprecia cel mai bine ce a vrut să însemne pentru omenire acest „timp prezis națiunilor”. Mulțumită lui Dumnezeu, acele „timpuri prezise pentru națiuni” nu trebuie să dureze la nesfârșit, acestea vor fi până când națiunile se vor distruge singure. Dumnezeu a stabilit un sfârșit pentru ele, pentru a fi urmate de o restabilire a împărăției lui Dumnezeu. În conformitate cu propria stabilire a lui Dumnezeu, sfârșitul acelor timpuri a venit odată cu anul 1914.

33. Nu a fost accidental, nici chiar din cauza calculelor greșite ale vreunui maniac, că Primul Război Mondial a început în 1914 și că lumea nu a mai fost niciodată la fel de atunci încoace. A fost din cauza „timpului stabilit pentru națiuni” de Dumnezeu și care a luat sfârșit în 1914. Acel an a fost anul ales de Dumnezeu pentru a reînnoi Împărăția sa pe pământ și pentru a-l pune pe Fiul Său pe tronul ceresc ca să conducă omenirea și să îi distrugă pe dușmanii lui Dumnezeu și ai omului. Prin intermediul programului din Biblie, împreună cu cronologia istorică, putem calcula data 1914 exact ca fiind la 2,520 de ani de la distrugerea Ierusalimului în 607 î.Cr. Însă chiar dacă nu am avea posibilitatea de a calcula această dată, avem probele vizibile prezise de profeția divină pentru a demonstra acea dată.

34. Cu câteva zile înainte ca Isus să fie omorât el a fost întrebat cu privire la probele despre cea de-a doua întoarcere a sa pe pământ și prin urmare încheierea acestui sistem de lucruri. Probele pe care el le-a prezis atunci există în Biblie pentru noi să le putem citi, în Matei capitolul 24, Marcu capitolul 13 și Luca capitolul 21. Verificați voi acele capitole. Atunci nu veți fi surprinși că Primul Război a început în 1914, urmat de: foamete, resurse foarte scăzute, de ciumă – care a fost mai distructivă decât războiul în sine, de cutremure într-un loc după altul, de persecuțiile celor care îl urmau pe Cristos, prin formarea Ligii Națiunilor, prin creșterea fărâdelegii și prin răcirea dragostei față de oameni, prin creșterea stresului națiunilor cu mare rapiditate, politicienii nemaigăsind calea de ieșire; iar predicarea împărăției lui Dumnezeu și a veștilor bune împreună cu aceasta peste tot pământul locuit și către toate națiunile, a fost făcută, așa cum faptele arată, de martorii Creștini ai lui Iehova. Isus Cristos a prezis toate aceste combinații de lucruri ca probe de necontestat, vizibile și aceea că s-a întors în mod invizibil cu puterea unui Rege pentru a conduce în mijlocul dușmanilor, și anume, în mijlocul națiunilor lumii.

35. Acum să ne întoarcem la ultima carte din Biblie, care este spusă a fi „o revelație a lui Isus Cristos, pe care Dumnezeu i-a dat-o lui, ca să arate sclavilor săi lucrurile care vor avea loc în curând”. (Rev. 1:1) Această carte, Revelația, a fost scrisă în anul 96. Aceasta înseamnă că Isus Cristos se întorsese în Rai de Șaizeci și trei de ani atunci când a dat această profeție revelatoare apostolului Ioan, care atunci fusese exilat pe insula Patmos. În acea carte Isus Cristos răspunde la întrebarea dacă Creștinătatea, care este alcătuită din așa zișii Creștini, vor cu adevărat ca el să se întoarcă și să îi conducă pe ei. Răspunsul lui este în aceste cuvinte din Revelație 11:15-18:

36. „Voci răsunătoare s-au auzit în Rai, spunând: , Împărăția lumii este Împărăția Domnului nostru și a Cristosului Lui, și el va domni ca Rege pentru

totdeauna.’ Și cei douăzeci și patru de oameni bătrâni care stăteau în fața lui Dumnezeu pe tronurile lor au simțit pe chipurile lor și l-au venerat pe Dumnezeu spunând: , Îți mulțumim ție, Iehova Doamne, Cel Atotputernic, cel care ești și ai fost, că ai luat puterea Ta și ai început domnia ta ca și rege. Însă Națiunile au devenit furioase, și furia ta a crescut, iar timpul stabilit ca morții să fie judecați, și să dea recompensă sclavilor tăi profeții și celor sfinți și celor care se tem de numele tău, cei mici și cei mari, și să aducă ruina celor ce ruinează pământul.”

37. Potrivit acesteia, trebuia să fie mânie printre națiuni atunci când Împărăția lumii a devenit Împărăția lui Iehova Dumnezeu și a lui Isus Cristos, iar Dumnezeu prin Isus Cristos a început să conducă pentru totdeauna. Anul 1914 a marcat exteriorizarea mâniei națiunilor, începând chiar în Creștinătate; și din 1914 ei au continuat să ruineze pământul ca niciodată până atunci. Trebuiau să fie ruinați și ei; iar Dumnezeu Atotputernicul va face aceasta prin Isus Cristos. Când va face Dumnezeu acest lucru, înseamnă că va fi sfârșitul acestui sistem de lucruri, care va fi urmat de Noul Sistem de Lucruri al Lumii, ce va aparține lui Dumnezeu.

UNIREA SUB CALEA CEA DREAPTĂ

38. Acceptați voi această stabilire a împărăției lui Dumnezeu în ceruri în 1914? Multe persoane din toate națiunile acum o acceptă. Sub împărăția aceasta, în stabilimentul în care ei și-au pus credința, se și unesc acum. Da, Martorii lui Iehova, care se găsesc în prezent în 1818 de ținuturi și insule în grupuri pe întreg pământul, uniți sub împărăția lui Dumnezeu. Din cuvântul lui ei știu că această împărăție prin Cristos va răscumpăra întregul pământ. Nu este nevoie ca blocul Democraticilor din Vest să se mai teamă că blocul Comuniștilor va prelua controlul universal asupra pământului. Nu mai este nevoie ca blocul Socialist Comunist să se îngrijoreze că blocul Democratic va domina lumea. Nu mai este de asemenea nevoie ca blocul neutru al națiunilor să încerce să se mai păstreze la mijloc, netrecând de partea vreunuia dintre blocuri, pentru ca nu cumva celălalt bloc de luptători ai „războiului rece” să câștige victoria finală și atunci să se teamă pentru soarta lor căci au stat de partea celuiilalt bloc care a pierdut. Niciunul dintre acele blocuri naționale nu va câștiga dominația lumii, nu contează ce bloc domină acum. Regula universală, inclusiv dominația întregii lumi, a fost deja oferită, nu prin decizia Democraticilor, nici prin decizia Comuniștilor, și nici prin decizia celor neutri sau a vreunui om, ci prin decizia lui Dumnezeu conducătorul, salvatorul omenirii Isus Cristos. La sfârșitul „timpului stabilit al națiunilor”, în 1914, Iehova Dumnezeu și-a preluat puterea și l-a încoronat pe Isus Cristos în Ceruri. Astfel, întru loialitate pentru „Împăratul eternității”, martorii lui Iehova s-au unit sub Împărăția lui Dumnezeu, nu contează în ce ținuturi se află. O predică pretutindeni.

39. Potrivit povestirii lui Isus, cu privire la acel om nobil născut care a mers într-un ținut îndepărtat pentru a primi puterea regală și care va veni din nou să țină judecată slujitorilor săi și dușmanilor săi, se apropie timpul pentru Cristos să îi nimicească pe dușmanii lui în războiul războaielor. Revelația 16:14 numește acest război „războiul zilei mărețe a lui Dumnezeu cel Atotputernic.” Acesta înseamnă

un dezastru al Armagedonului pentru toate națiunile ostile împărăției lui Dumnezeu, inclusiv națiunile Creștinătății. Trebuie de asemenea să ne conformăm regulii lui Cristos, sau suntem distruși. De-a lungul istoriei dictonul urmat de dictatorii umani a fost, „Condu, sau fi ruinat!” Însă acum, regula care trebuie aplicată pe întreg pământul, de către împărăția lui Dumnezeu, care s-a instalat, este: „Fi condus sau ești ruinat”. Aceasta nu va distruge și nici nu va încurca lucrurile pentru nici unii dintre aceia care au ales să fie conduși, căci ei vor fi conduși în maniera iubitoare a lui Dumnezeu. Aceasta va însemna viață veșnică, pace și fericire pentru ei.

40. De secole, miliarde de oameni au luat pe buzele lor rugăciunea pe care Isus a predat-o: „Tatăl Nostru care ești în ceruri, Sfințească-se numele tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:9, 10; *AV*) Acum, în aceste zile de decizie, când majoritatea oamenilor merg în contradicție cu voia lui Dumnezeu și cu Împărăția lui, sinceritatea și onestitatea fiecăruia care oferă această rugăciune este testată. Oare oamenii chiar o iau în serios? Sunt cei care o iau în serios. Cu toate că întreaga lume poate să fie împotriva lor, ei aleg să fie conduși în maniera lui Dumnezeu, de către împărăția lui sub Cristos. Care a fost rezultatul alegerii făcute de ei? Ce fel de exemplu oferă acești oameni restului omenirii? Prezintă ei un spectacol de suspiciuni internaționale, de rivalități reciproce și de gelozii, de prejudecăți rasiale, așa cum se vede la Națiunile Unite? O analiză sinceră răspunde cu NU!

41. Cei care aleg Împărăția lui Dumnezeu prezintă modelul viu de astăzi, demonstrând cum oamenii din toate națiunile se pot uni acum și cum se vor putea uni sub împărăția lui Dumnezeu, după ce i-a distrus pe cei care ruinează pământul și după ce l-a îngenuncheat pe singurul șef responsabil pentru ruina națiunilor de-a lungul timpului, Satan Diavolul. Astăzi, aceste națiuni unite dintre toate națiunile sunt un exemplu de unitate la scară globală, și aceasta în ciuda imperfecțiunilor lor umane și a slăbiciunilor lor. Trebuie să ne întoarcem și să-i întrebăm pe acești oameni exemplari, și nu Națiunile Unite, care este secretul unității lor pașnice și iubitoare? Cum tind ei către aceasta? Cum fac aceștia?

42. Ei tind către ea deoarece au acceptat ca Împărăția lui Dumnezeu să fie singura speranță a umanității, nu Națiunile Unite. Au acceptat împărăția lui Dumnezeu prin Cristos ca fiind singura conducere din întreaga lume, și nu doar a unei părți din lume. Nu există politică în împărăția lui Dumnezeu. Conducătorul de pe tronul ceresc al împărăției lui Dumnezeu nu este ales nici de Democrați sau de Republicani, și nici de Comuniști, sau de cei neutrii, sau de oricare altă grupare națională sau partid. Cristos este ales de către cel mai înalt Dumnezeu. Cum se face atunci că există politicieni sub împărăția lui Dumnezeu, care este o guvernare teocratică condusă de Sus în jos și nu de jos în sus? Deci cei care s-au unit în predicarea peste tot a „veștilor bune despre împărăție”, nu au rezultat doar din cele 181 de ținuturi și diviziuni politice ci au și lăsat politicile lor în urmă. Nu au adus politicile lor locale sau naționale în Noua Lume a societății martorilor lui Iehova.

43. Când Isus s-a rugat lui Dumnezeu pentru discipolii săi, el i-a spus: „Ei nu sunt parte din lume, așa cum nici eu nu sunt parte din lume. Eu în uniune cu ei și tu

în uniune cu mine, pentru ca ei să poată fi perfecționați într-unul.” (Ioan 17:14,23) Deci, deși ei acum sunt cetățeni ce păstrează ordinea și provin din 181 de diviziuni politice, ei lasă lumea să se conducă singură. Însă ei înșiși se lasă conduși de Dumnezeu în armonie cu Sfânta Biblie. În cuvintele din Fapte 5:29 ei spun tuturor celor care se opun: „Trebuie să dăm ascultare Domnului ca fiind conducător peste om.”

44. Nu numai că ei au ieșit din orice fel de partide politice și grupări ale acestei lumi, însă ei s-au desprins și de oricare alți dumnezei pe care ei i-au venerat odată. Ei s-au dat deoparte de miile de secte religioase neumite ale Creștinătății. S-au unit în venerarea unui singur Dumnezeu, Cel mai Înalt și Atotputernic, creatorul tuturor lucrurilor bune. Cu siguranță doar un asemenea Dumnezeu, doar cel „adevărat și viu Dumnezeu”, poate să îi unească pe închinătorii săi într-unul. Doar în cazul unor asemenea închinători putem vorbi de Fraternitatea lui Dumnezeu și de El ca Tatăl nostru al tuturor oamenilor. Doar în armonie cu ființa Lui „cel adevărat și viu Dumnezeu”, el îndură un nume care nu este născut din niciun alt univers. Acel nume este Iehova. – Ps. 83:18; Isa. 42:8.

45. Doar singura Carte arată și numește acest Preaînalt și atotputernic Dumnezeu. Este Cartea care a inspirat scrierea și al cărei Autor este EL, iar aceasta este Biblia. Pentru cei care sunt uniți sub Regatul lui Dumnezeu este cartea religiei. Aceasta carte este un factor foarte puternic al unificării lor, de la această Carte primesc o credință sau convingere, speranța, regula vieții. Din aceasta unică Carte ei învață care este voința lui Dumnezeu, și se dedică lui Dumnezeu prin jertfa de răscumpărare a Fiului Său Isus Cristos, în scopul care va fi. Aceste închinăciuni unite simbolizează dedicarea lor lui Dumnezeu prin botezul în apă, unul și același botez pe care Domnul lor Isus Cristos l-a dat ca exemplu lor.

46. Acolo este o alta forță care poate unifica aceste credințe baptiste în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Este ceva ce Statele Unite și restul lumii nu au. La rândul său, Organizația Națiunilor Unite, care este un reprezentant al acestei lumi, are duhul acestei lumi. Noi toți suntem familiarizați cu ceea ce este spiritul acestei lumi, pentru că rodul este văzut la fiecare în parte. Dar, spune apostolul Pavel celor care adera la botezul Cuvântului lui Dumnezeu: „Acum am primit, nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile care ne-au fost date cu generozitate de Dumnezeu. Aceste lucruri sunt spuse, nu prin cuvinte spuse de oamenii înțelepți, ci cu acelea spuse de spirit”. (1Cor. 2:12, 13) Rodul aceluși spirit este dragostea, dragostea de Dumnezeu, dragostea de Cristos, dragostea de aproapele care se închină creștinește la Iehova Dumnezeu. (Gal. 5:22) Nimic altceva nu ține oamenii împreună așa cum face dragostea. Din acest motiv Cuvintele Domnului spun: „Îmbrăcați-vă cu dragoste, pentru că este o legătură perfectă de unire.” (Col. 3:14) Spiritul dragostei este ceea ce a făcut posibil acum, înainte de Armagedon, îndeplinirea profeției lui Isaia în Noua Lume a Marturilor lui Iehova: „Ei ar trebui să își bată săbiile în pluguri și sulțile în cosoare: popor nu ar trebui să ridice sulța împotriva altui popor, nici nu ar mai trebui să învețe ce este războiul.” – Isa. 2:4, AV.

47. Apostolul Pavel a subliniat secretul acestei uniuni de neînving din zilele noastre, ale creștinilor martori ai lui Iehova Dumnezeu, când le-a scris această poruncă: „Mergeți demni la chemarea cu care ați fost chemați, cu smerenie completă a minții și blândețe, cu îndelungă răbdare, dăruind dragoste celorlalți, cu toată seriozitatea încercând să respecte unitatea Duhului, în legătura de unire a păcii. Este tot un corp și un spirit, chiar dacă tu ai fost chemat în credința la care ai fost chemat; un Domn, o credință, un Dumnezeu și un Tată pentru toate persoanele, care este mai presus de toate și peste toate.” (Efes. 4:1-6) Ce set puternic de lucruri de care să ne bucurăm împreună pentru a-i ține împreună pe cei care astăzi sunt uniți sub Împărăția lui Dumnezeu, indiferent din ce națiune sau rasă fac parte în prezent! Aceste unități de iubire vor ține în ciuda dezbinării celor egoiști, celor fără iubire de lume, chiar și când sistemul lucrurilor se prăbușește în dezbinarea Armagedonului în „războiul celei mai mari zile a lui Dumnezeu Atotputernic.”

PROTECȚIE ȘI SUPRAVIEȚUIRE

48. Acei care astăzi sunt uniți sub Împărăția lui Dumnezeu beneficiază de cea mai minunată formă de guvernământ din întreg universul pentru a-i proteja pe ei. În aceste zile de teamă generală ca un al treilea război mondial să nu izbucnească cu arme nucleare și rachete, diversele forme de guvernământ folosite de oamenii răi se văd pe ei ca fiind principalii și cei mai puternici protectori ai oamenilor. Prin prostia lor monumentală, ei creează o situație în lume care amenință să șteargă de pe fața pământului întreaga civilizație modernă, da, să șteargă familiile umane. În același timp ei pretind că sunt cei mai mari protectori și cei mai buni dintre toți în această privință. Însă din moment ce ei se protejează pe ei de propriile conflicte internaționale, ei nu se mai pot proteja pe ei împotriva războiului universal al lui Dumnezeu împotriva diavolului și împotriva lumii acestuia. Ei nu sunt conștienți de faptul că prin legarea lor de Națiunile Unite ei se aliază împotriva lui Dumnezeu și a împărăției Sale prin Cristos. Ei nu cred că „timpul stabilit al națiunilor” s-a terminat în 1914 și că e timpul să facem loc împărăției lui Dumnezeu să preia controlul întreg, indisputabil și nemoștenit asupra întregului pământ. Ei nu discern faptul că prin opoziția lor împotriva împărăției lui Dumnezeu sunt forțați de către diavol să facă o uniune care va fi nimicită în „războiul Atotputernicului Dumnezeu.” Deci ce ar trebui NOI să facem? Să ne unim sub împărăția lui Dumnezeu pentru a ne salva, sau să ne unim cu ei ca să fim nimiciti odată cu ei?

49. Profeția lui Țefania 3:8,9, ne avertizează: „Prin urmare păstrați-vă voi pentru venirea mea, , este rostirea lui Iehova,’ până în ziua în care mă voi ridica să iau decizia judiciară de a unifica națiunile, ca să adun întregi regate, pentru a revărsa asupra lor cuvântul meu, toată mânia mea, căci de focul mâniei mele tot pământul va fi devorat.” Iar apoi, pentru a ne arăta nouă cursul corect pentru salvarea noastră, Iehova spune: „Căci atunci voi da oamenilor șansa de a rosti grai pur, pentru ca ei să strige numele lui Dumnezeu, ca să se sprijine ei unii pe alții.”

50. A se sprijini unii pe alții înseamnă unitate printre ei. Este modalitatea pe care Noua Societate a găsit-o pentru a-i servi lui Iehova. Le-a fost dată lor șansa rostirii unui grai diferit de graiul acestei lumi condamnate. Prin urmare ei strigă la unison numele lui Iehova Dumnezeu prin Regele Împărăției Lui Isus Cristos. Sub Împărăția lui Dumnezeu se unesc ei, umăr la umăr, căci pronunțarea sa și focul mâniei sale se vor revărsa asupra tuturor celorlalte regate sau forme de guvernământ existente. Împărăția lui Dumnezeu este singura guvernare protectoare, singura guvernare care ne poate păstra pe noi. În testul ce li se va da lor cu privire la puterea conducătorilor, Împărăția lui Dumnezeu se va dovedi a fi mai puternică și va învinge.

51. Profetia lui Daniel 2:44 ne asigură de acesta, spunând: „În zilele acelor regi Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi dusă spre ruinare niciodată. Și împărăția însăși nu va fi dată niciunui alt om. Va zdrobi și va termina cu toate aceste împărății, și ea va sta timp nesfârșit.”

52. Dumnezeu Cerurilor, care a pus bazele acestei împărății, este Cel pe care Biblia ne spune să Îl căutăm cu dreptate și evlavie, nu prin ridicarea noastră violentă împotriva conducerilor umane. Cu autoritate Dumnezeu ne spune nouă că dacă noi Îl căutăm cu dreptate și cu evlavie, atunci am putea fi, „absolviți în ziua mâniei lui Iehova.” Mânia sa, operațiunea sa de război, este principalul lucru de care ar trebui să ne ascundem căci el poate distruge și niciunul dintre dușmanii săi nu se va putea feri și nu va putea scăpa de distrugerea totală încercând în van să se ascundă de El. – Țef. 2:3.

Să acționăm noi, atunci, conform cu înțelepciunile din Biblie, căci sunt înțelepciuni Cerești. Satan, Diavolul, „domnul acestui sistem de lucruri”, continuă să dividă această lume prin toate formele de egoism și materialism, în ciuda Națiunilor sale Unite. Ca să continuăm să-i servim lui Satan înseamnă să servim distrugerii noastre. „Sigurul Dumnezeu viu și adevărat”, Iehova, este cel pe care noi trebuie să-L servim și să-L alegem. Să Îl căutăm împreună. Să încheiem noi acorduri între națiuni sub împărăția lui Dumnezeu. Să strigăm numele lui Iehova cu dragoste, credință, speranță și adevăr ca subiecți ai întregului său regat atotcuceritor. Prin urmare să-i servim lui și intereselor împărăției lui, „umăr la umăr”.

53. Pentru a fi ascunși și cu milă păstrați în urma războiului universal al Armagedonului, trebuie să trecem prin acel război uniți în venerarea lui Iehova Dumnezeu. După aceea ar trebui să începă viața în Noua Lume, toți dintre noi uniți în legătura perfectă a dragostei, sub Imperiul triumfător al Domnului. Uniți ar trebui să ne adresăm cu pace nouă înșine întru vindecarea întregului pământ care a fost atât de ruinat de exploatatorii egoiști și de doritorii de război. Uniți ar trebui să ne aplecăm energiile pentru a transforma acest pământ într-un paradis precum grădina Edenului. Uniți ar trebui să facem pregătiri pentru ca morții să se întoarcă din morminte prin puterea lui Dumnezeu. Uniți ar trebui să ne pregătim să educăm pe cei înviați întru adevărul lui Dumnezeu și întru religia Lui pură și în legile acestei Împărății. Prin urmare aceștia vor fi ajutați să câștige viața veșnică împreună cu noi întru minte și întru trup perfecte în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu.

54. Fără să avem habar de ceea ce ar fi fost rădăcinile naționale și rasiale ale oamenilor astăzi în această lume divizată, pacea perfectă și unitatea întru dragoste vor marca pentru totdeauna noua lume sub împărăția lui Dumnezeu. Însă acum este timpul să începem să căutam acea unitate. Trebuie neapărat să facem aceasta. Iar Iehova a făcut posibil pentru noi să facem acest lucru prin Fiul său Isus Cristos și prin congregația martorilor Împărăției sale. Această șansă este a noastră astăzi. Întru aprecierea acestei bunătăți a lui Iehova Dumnezeu noi împreună vom venera și vom servi acest mesaj, și întru spiritul Lui noi vom arăta ce s-ar putea întâmpla dacă toate națiunile se vor uni sub Împărăția lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Ce întrebare ridică la început această temă? (b) Ce indică faptul că Împărăția lui Dumnezeu este o chestiune de interes pentru națiuni, și care sunt acestea?

2, 3. (a) Ce fapte arată dacă pentru unirea lumii avem nevoie de mai mult decât Națiunile Unite? (b) Ce trebuie spus pentru a stabili dacă Organizația Națiunilor Unite a devenit expresia Împărăției lui Dumnezeu din 1945?

4. În ceea ce privește Împărăția lui Dumnezeu, ce întrebări punem pentru că sunt atât de mulți zei reprezentați în cadrul Organizației Națiunilor Unite, și au întărit toți acești zei acest organ?

5. (a) De unde putem obține asigurarea că toate neamurile se vor uni în Împărăția lui Dumnezeu? (b) În acord cu această Carte, ce dovedesc lucrurile observate despre universul nostru?

6, 7. (a) Cum îl descrie America pe Dumnezeu? (b) Al cărei Cărți el este Autorul?

8. (a) Ce este special la Biblie și este diferit de celelalte cărți religioase? (b) De ce putem avea încredere cu privire la îndeplinirea profeției cu privire la unirea tuturor națiunilor?

9. (a) Ce fapte despre om susțin că Dumnezeu este o persoană inteligentă? (b) Unde aflăm numele lui, și de ce ar trebui să nu lăsăm naționalismul să ne aducă împotriva lui Dumnezeu?

10. (a) Închinarea la Iehova ca Dumnezeu ce nu înseamnă pentru evreii naturali? (b) Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de oamenii de astăzi care se închină lui Iehova ca Dumnezeu, și de ce?

11. Sub a cui Împărăție se vor uni toate neamurile, și ce promisiune avem despre aceasta în Psalmii 86:8, 9?

12. Cum indică Mica 4:3, 4 dacă unitatea în Împărăția lui Dumnezeu este dorită?

13. Cum este Biblia împărțită astăzi, și totuși ce o face unitară?

14. (a) Când nu a avut omenirea împărați umani, imperii sau puteri coloniale asupra ei? (b) De ce avem astfel de lucruri astăzi, și de ce a fost această cale predestinată pentru noi?

15, 16. (a) Cum a ajuns să fie un zeu în opoziție, și cum este el numit? (b) Cum s-a făcut el zeu singur, și cum l-au numit Isus și Pavel?

17. Ce a însemnat pentru noi astăzi revolta care a avut loc cu mult timp în urmă?

18. Cum știm că stăpânirea lui Satana este predestinată să eșueze?

19, 20. (a) Ce înseamnă cu adevărat Geneza 3:15, și atunci pe ce tema rulează întreaga Biblie? (b) Cum punctează Revelația 15:3, 4 și transmite unitatea din toate neamurile?

21. Ce mesaj a uimit lumea romană cu nouăsprezece secole în urmă, și de ce doi martori au început proclamarea mesajului?

22. (a) Cum Ioan și Isus au suferit pentru credința față de Împărăția lui Dumnezeu? (b) Cum a fost rana călcâiul Seminței lui Dumnezeu vindecate, și cum vor fi probleme acum inversate?

23. Cum și-a dovedit Isus vrednicia de regalitate, și la ce nivel a fost proclamat pe pământ?

24. Deoarece oamenii se așteptau ca Împărăția lui Dumnezeu să se întoarcă, ce a imagine a oferit Isus pentru a îi corecta?

25, 26. (a) Cum a ilustrat Isus cu imaginea că va dura mult timp până când împărăția lui Dumnezeu va ajunge la putere? (b) Ce beneficii pământești vor fi când Isus este în împărăție și ce înseamnă asta pentru omenire? Cum a oferit el o asigurare cât timp el a fost răstignit pe stâlp?

27. (a) Cum a fost Isus din nou înviat, și cum a dovedit el acest lucru ucenicilor Săi? (b) Când a plecat într-o „țară îndepărtată,” și când a arătat el că a sosit acolo?

28. În acea zi, ce a zis Petru pentru a confirma sosirea lui Isus?

29, 30. (a) Unde este Împărăția lui Dumnezeu Înălțată, și de ce? (b) Cum va reveni Cristos cu puterea Sa împărătească, și cum va fi evident acest lucru?

31. (a) Când a vrut Dumnezeu ca Fiul Său să îl urmeze în serviciu pentru activitatea sa ca Împărat? (b) De ce este perioada de timp implicată și numită „vremurile stabilite”?

32. (a) Când au început aceste „vremuri stabilite”, și când iau sfârșit? (b) De ce putem fi recunoscători că aceste „vremuri” nu vor continua la nesfârșit?

33. (a) De ce nu a fost o eroare de calcul sau un accident cum primul război mondial a izbucnit în anul 1914? (b) Cum putem calcula această dată, dar cum putem dovedi contrariul, de asemenea, despre această dată?

34. Ce mărturie a făcut Isus Cristos pentru a dovedi întoarcerea lui nevăzută, și când au început dovezile împlinirii acestei profeții?

35, 36. (a) Cum este alcătuită creștinătatea, și unde și cum Isus a răspuns la întrebarea despre ea care îl așteaptă să se întoarcă? (b) Ca răspuns la întrebare, ce arată Revelația 11:15-18?

37. Ce a marcat prin urmare anul 1914, și ce va face Dumnezeu cu cei ce ruinează pământul?

38. (a) Cine crede în stabilirea împărăției lui Dumnezeu în acel an, și ce fac ei? (b) Ce temeri nu ar trebui să existe cu privire la viitoarea conducere de pe pământ, și, în consecință, cu fac martorii lui Iehova?

39. (a) Potrivit ilustrării lui Isus despre omul cu nașterea nobilă, ce eveniment se apropie cu repeziciune, și ce va însemna acest lucru pentru națiuni? (b) Spre deosebire de dictatorii umani, ce regulament va aplica Cristos pe pământ, și ce va însemna acest lucru pentru aleșii lui?

40. (a) La ce rugăciuni s-au rugat miliarde de oameni timp de secole, și la ce încercări sunt supuși cei care se roagă astăzi? (b) Ce întrebare ridicăm cu privire la spectacolul prezentat de aleșii Împărăției lui Dumnezeu?

41. Ce model de lucru prezentă aleșii, și pentru ce secret ar trebuie să ne îndreptăm spre ei?

42. (a) Cum au atins o astfel de unitate plină de iubire, și pace? (b) De ce nu există politică în Împărăția lui Dumnezeu?

43. (a) Ce a spus Isus în rugăciune cu privire la ucenicii Lui și la lume? Ce curs de acțiune se ia astăzi față de lume?

44. Pentru unitate, de ce altceva ce ei au dis-au desprins ei, și astfel de ce paternitate și frăție se bucură ei cu adevărat?

45. (a) Care este cartea religiei lor, și cum este aceasta un factor de unificare între ei? (b) Ce fac ei, pentru a învăța din această carte care este voia lui Dumnezeu?

46. (a) Ce altă forță puternică există pentru a-i unifica? (b) Ce are această forță puternică de a făcut posibil ca ei să realizeze acum împlinirea profeției?

47. Ce lucruri puternice a enumerat Pavel pentru a le ține împreună, și cât timp aceasta va deține unitatea plină de iubire?

48. (a) Cine pe pământ pretinde că ar fi protectorii principali ai poporului, dar împotriva a ce nu pot ei proteja oamenii? (b) În ceea ce privește astfel de protecție pretinsă, ce decizie trebuie luăm?

49. Cum ne avertizează Țefania 3:8, 9, și apoi cum ne arată ce direcție corectă trebui să luăm?

50. Având în vedere această scriptură ce fac martorii lui Iehova, și în conformitate cu ce guvern se bucură ei de protecție?

51. Pentru cine prevestește Daniel 2:44 victoria, și cum?

52. Cine este cel pe care noi îl căutăm, și cu ce calități, și cu ce probabilitate?

53. Care este modul în care noi ar trebui să-l slujim și să-i spunem numele?

54. Cum trebuie să trecem prin Armagedon, și cum îl vom sluji pe Dumnezeu după aceea?

55. (a) Când trebuie să începem căutarea unității, și care este modul în care a fost posibil pentru noi să facem acest lucru? (b) În semn de apreciere, ce vom face și ce rezultat vom avea?

DE CE SE TEN EI DE DISCUȚIILE DIN BIBLIE?

Publicitatea recentă care a ajuns în multe ținuturi a făcut cunoscut faptul că Biserica romano-catolică nu vrea ca oamenii săi să discute Biblia cu martorii lui Iehova. Aceasta Îi face pe mulți catolici sinceri să se întrebe, , Ce este ceea ce

martorii au și noi nu avem? De ce ei nu ezită să vorbească despre credința lor cu persoane de orice fel de religie, în timp ce catolicilor li se spune că pot deveni confuzi dacă încearcă să facă același lucru?”

Era un articol publicat în revista Catolică săptămânală națională *America*, din 24 Iunie 1961, care a adus comentarii cu privire la această problemă în presa publică. Articolul „Acești martori ai lui Iehova,” al lui Albert Muller, unul dintre fondatorii unui grup dedicat să contracareze eforturile de predicare ale martorilor printre Catolici, avea următorul lucru de spus: „Acești martori ai lui Iehova sunt specialiști în propriile lor discuții ciudate pe baza Bibliei, un catolic implicat cu ei va fi forțat să îi cunoască pe ei pe propriile lor terenuri. În timp ce modalitatea Martorilor de a vedea Biblia este una distorsionată [cu toate că nu citează nici măcar o singură Scriptură pentru a-și dovedi punctul de vedere] lipsa deplorabilă de cunoștințe pe care un Catolic este puțin probabil să o aibă cu privire la Sfânta Scriptură îl pune pe acesta într-o situație dezavantajoasă.” Astfel, Catolicilor li se spune să „îi evite pe ei.”

Instrucțiunile similare le-au fost date și Catolicilor din alte ținuturi, inclusiv din Spania. De exemplu acolo, în Palma de Mallorca, un ziar a fost distribuit către toate casele spunând aceasta: „Dacă veți primi vreo vizită de la vreun grup de propagandiști, care încearcă să vă vorbească, cu Biblia în mână, despre rugăciune, despre Împărăția lui Dumnezeu, despre sfârșitul iminent al lumii, despre moarte, despre iad, despre Cristos ca om perfect și nu Dumnezeu [...] Nu vorbiți cu ei – Nu acceptați revistele și pliantele pe care vi le oferă – Închideți calea către orice discuție, rugându-i pe ei să nu se mai întoarcă.”

VIZIUNEA CREȘTINĂ

Cât este de diferită abordarea față de instrucțiunile pe care le-a dat Isus celor pe care i-a instruit! Bine înștiințați că vor veni în contact cu oameni de diferite convingeri religioase, Isus i-a trimis pe ei să predice. Consecvent cu aceasta, apostolul Petru i-a îndemnat pe frații săi Creștini: „Sfințiți pe Domnul Isus Cristos în inimile voastre, fiind întotdeauna pregătiți să satisfaceți pe oricine v-ar întreba motivul acelei speranțe care se află în voi.” – Mat.10:7; 1Pet. 3:15, Versiunea Catolică.

Este ca răspuns la acest sfat în Cuvântul lui Dumnezeu aceea că martorii lui Iehova sună la ușa voastră. Dacă nu i-ați fi întors înapoi pe apostolii lui Isus Cristos, atunci de ce să îi refuzați pe cei care aderă la exemplul apostolic în zilele noastre? Luând cunoștința de faptul că martorii lui Iehova sunt cei care urmează acest exemplu apostolic, preotul Catolic John A. O'Brien, în *Alamo Messenger*, ziarul oficial al Arhiepiscopiei din San Antonio, Texas, a spus în ediția din 7 Iulie, 1961: „Secretul fenomenal al Sf. Pavel a fost metoda sa neobosită de a umbla din ușă în ușă și de a recruta oameni care să se convertească. Este ironic că această metodă apostolică este acum folosită de sectele non-catolice, în special de martorii lui Iehova, al cărui număr de convertiți ne face de rușine pe noi, Catolicii.”

Pentru a-și explica poziția sa în discuțiile din Biblie, Biserica poate spune că Biblia nu este suficientă, și că tradițiile Bisericii ar trebui să fie luate în considerare

ca fiind probleme ale credinței. Însă aceasta nu ar trebui să constituie o barieră a discuțiilor dintre Catolici și alții. De ce aceasta? Pentru că, dacă învățăturile Bisericii sunt cu adevărat acelea pe care Cristos le-a dat apostolilor lui, nici o tradiție nu ar intra în conflict cu Biblia în sine. Isus i-a muștrat pe liderii religioși din zilele lui care au îndepărtat poruncile lui Dumnezeu pentru a face lor tradițiilor lor.’ (Mat. 15:6, *DY*) Adevărații urmăritori ai lui Isus sunt prin urmare atenți pentru a evita orice tradiție care să anuleze cuvântul lui Dumnezeu. Ei folosesc Biblia ca ghid al lor.

De interes în acest sens este următoarea afirmație din Dicționarul Catolic al Bibliei: „Deși Apostolii și-au bazat predicile direct pe Isus Cristos și au demonstrat divinitatea religiilor prin misiune, prin miracolele și învierile înfăptuite de Salvator, o lectură atentă a scrierilor lor convinge foarte repede pe cineva că au demonstrat adevărul predicării lor prin Sfânta Scriptură și că ei consideră ultimul ca fiind primul zăcământ al revelației [...] Fără rețineri, fără restricții; Evreii și Creștinii deopotrivă, la acel timp, au recunoscut Cuvântul ca fiind o manifestare directă a gândurilor lui Dumnezeu.”

Desigur, Biserica romano-catolică este clar că ocupă o poziție specială de autoritate ca fiind biserica fondată de Cristos, și că aceasta este, prin urmare, singura autoritate în aceste probleme de credință. Dacă faptele susțin această clauză, atunci Biserica ar trebui să fie anxioasă în privința membrilor săi care fac un studiu al învățăturilor lui Isus Cristos înregistrate în Biblie și să compare faptele istorice care dovedesc că Biserica Catolică este cu adevărat acea biserică adevărată. Catolicii ar trebui să fie liberi să discute problema cu non-catolicii, știind că poziția lor este de necontestat, și, mai mult decât atât, ar trebui să se simtă încântați în a conduce acele persoane către credință dacă știu și pot dovedi aceasta ca fiind singura aprobată de Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă biserica nu aderă la învățăturile lui Isus Cristos, dacă faptele istorice arată că Biserica nu a fost cu adevărat Creștină, atunci ar fi rușinos pentru Biserică ca membrii acesteia să devină bine familiarizați cu aceste fapte discutând cu alții. Te simți liber să discuți despre religia ta cu alții

OBLIGAȚIA TA

Dacă după ani ca membru în Biserica Catolică simți că a slăbit credința ta astfel încât câteva minute de discuție pe marginea Bibliei cu unul dintre martorii lui Iehova ridică îndoieli în mintea ta, poate chiar să te determine să îți schimbi religia, atunci îți datorezi ție însuși să rogi martorii lui Iehova să îți explice motivul speranței lor de neclintit. Pe de altă parte, dacă tu chiar crezi că religia ta este cea adevărată, atunci te afli în obligație cu Dumnezeu și Fiul său Isus Cristos să te lași deschis discuțiilor pe seama Bibliei cu alte persoane pentru a împlini obligația pe care Biblia ta o pune asupra ta când zice: „Te provoc pe tine, înaintea lui Dumnezeu și a Fiului său Isus Cristos, care vine să judece vii și morții, prin venirea și prin împărăția sa: predică Cuvântul.” (2Tim. 4:1, 2; *DY*) Să fii un Creștin adevărat, trebuie să îți dorești să discuți credința ta cu alții.

Martorii lui Iehova vor fi bucuroși să discute cu voi învățăturile aflate în Biblia voastră. Sunt bucuroși să vă întărească credința întru promisiunea lui Dumnezeu, să vă asiste în cunoașterea Bibliei voastre îndeajuns de bine încât să puteți da glas motivelor pentru speranța voastră.

[note de subsol]

Ediția din 1926, publicată în Paris, Franța, de către F. Vigourous, Preot Catolic; tipărit în Paris pe 28 Octombrie 1891, Franciscus, Card. Richard Arc. Par.

**Cunoștința Bibliei
clarificată prin
TRADUCERE MODERNĂ**

Care sunt gusturile voastre în literatură? Sunt pentru istorie, poezie, filosofie, știință, biografie, călătorii sau pentru lucruri înțelepte? Poate că vă plac în mod special povestirile eroice de aventură sau cele romantice sau ceva legat de viitor. Acestea și multe alte subiecte literare pot fi găsite într-o librărie pe care o puteți lua cu voi. Ceea ce face această librărie atât de fascinantă este faptul că poveștile ei sunt aventuri de viață adevărate. Declarațiile ei cu privire la viitor nu sunt imaginare. Operele sale literare din diferitele domenii de cunoaștere sunt atât de precise și de profesioniste încât nu au nevoie de niciun fel de schimbare deși au fost scrise cu 1900 de ani în urmă. Această librărie remarcabilă, atât de compactă, plină de cunoștințe și înțelepciuni este sfânta Biblie, Cuvântul scris al Creatorului nostru.

Deoarece Biblia a fost scrisă în Ebraică, Arameică și Greacă, cunoștințele sale incomparabile au putut fi accesibile oamenilor alte naționalități prin traducere. Era scopul autorului ca toate persoanele să o poată citi, nu numai minoritățile școlite.

John Wycliffe a realizat cu aproximativ 600 de ani în urmă că Biblia și cunoștințele din ea erau accesibile doar persoanelor care cunoșteau acea limbă iar învățăturile din ea erau scrise în limbile latine moarte. Astfel, pentru ca și omul de pe stradă să poată avea plăcerea de a citi și a putea beneficia de înțelepciunile sale, el a început o traducere a Bibliei din versiunea Latină în Engleză. Efortul său atât de nobil a fost lupta împotriva menținerii Bibliei într-o limbă în care oamenii de rând nu o puteau citi. După o ceartă ce a durat secole, Biblia a fost într-un final dată spre o distribuție internațională. Se găsește acum în atâtea limbi și într-un număr atât de mare încât a devenit cea mai răspândită carte de pe întreg pământul.

DE CE ATÂTEA TRADUCERI

Când o nouă traducere este făcută în limba Engleză, mulți oameni s-ar putea întreba de ce, deoarece există deja multe versiuni ale Bibliei în Engleză. Mulți pot chiar să argumenteze că versiunea Regelui James este una în limba Engleză; atunci de ce să se facă alte traduceri? Motivul principal este pentru a oferi publicului o

traducere a Cuvântului lui Dumnezeu care exprimă cu acuratețe formele fine ale înțelesurilor din Ebraică și Greacă ale manuscriselor Bibliei și care în același timp sunt înțelese de persoanele în viață. Versiunea Regelui James constituia traducerea nouă din zilele acestuia, o revizuire a versiunii precedente de atunci a Bibliei. Era nevoie de o traducere mai clară a Cuvântului lui Dumnezeu atunci, iar acum noi versiuni întâlnesc nevoile noastre pentru o înțelegere mai ușoară.

Limba Engleză s-a schimbat din 1611, când Versiunea Regelui James a fost tipărită. Multe cuvinte care erau folosite atunci nu mai sunt folosite astăzi sau înțelesurile lor s-au schimbat. De exemplu, înțelegeți voi limba Regelui James în relatarea Genezei 25:29? Spune așa: „Iacob făcea ciorbă, iar Esau a venit de la câmp, și era foarte obosit.” Într-o nouă traducere în Engleza pe care o folosim astăzi acest verset spune: „În timp ce Iacob fierbea mâncare, Esau a venit de la câmp și era foarte obosit.” (NW) De când scopul citirii Bibliei a devenit și să învățăm ceva din ea, acest scop nu mai este așa de ușor de atins când limba folosită, în loc să fie Engleza care este vorbită în acest secol douăzeci și unu, este Engleza ce era vorbită în secolul al șaptesprezecelea.

Traducerea Bibliei, a cărei versiune este cea a Regelui James revizuită, se bazează pe un număr mic de manuscrise Evreiești și Grecești. Mii de manuscrise au fost găsite de atunci, unele fiind cu mii de ani mai vechi decât acelea. Faptul că aceste copii ale manuscriselor sunt resurse mai vechi sunt mai aproape ca timp de cele originale și sunt, prin urmare, mai precise, determină mai puține erori de scriere. Existența lor grăbește producția unor noi traduceri care pot încorpora rafinamente.

Îmbunătățirea continuă a cunoștințelor lingviștilor din vechile limbi Ebraică și Greacă este un alt factor care face necesară editarea unor noi versiuni ale Bibliei. Ei au căpătat o înțelegere mai bună a acestor limbi decât traducătorii Bibliilor din secolele șaisprezece-șaptesprezece.

Nu departe de sfârșitul secolului al optsprezecelea, descoperirile arheologice au scos la iveală faptul că Greaca folosită în manuscrise Bibliei era o limbă folosită de oamenii obișnuiți. Diferența puțin de limba Greacă clasică, la fel cum Engleza vorbită de un muncitor de clasă joasă diferă de limba vorbită de un englez de înaltă clasă socială. Mai important, ca o consecință a acestei descoperiri, oamenii de știință au făcut traduceri proprii în concordanță cu propria înțelegere a limbii, Greaca clasică. Au rezultat nepotriviri din cauza înțelesurilor cuvintelor care nu erau în concordanță cu Greaca clasică, aceasta diferind deseori de cea comună. De exemplu, Versiunea Regelui James transmite din Matei 6:27 astfel: „Care dintre voi luând în gând poate adăuga un cot sub/ la statura sa?” Cuvântul care îl traduce pe „statură” sau mărime în Luca 2:52 și 19:3 și în Efeseni 4:13 era corect, însă în limba comună, Grecii au dat înțelesul cuvântului ca fiind de vârstă, de timp sau de viață. Cunoscând înțelesul extins al cuvântului, translatorii moderni fac această

versiune mai amplă și mai plină de acuratețe. O versiune spune: „Care dintre voi fiind temători poate adăuga un cot la durata vieții sale?” (NT) astfel că ne putem gândi la durată de viață în loc de statură.

TRADUCERILE NOII LUMI A SFINTELOR SCRIPTURI

În ciuda faptului că există noi traduceri în Engleză ale Bibliei în zilele moderne, nevoia de a face o traducere nouă și proaspătă nu a încetat. Fiecare rafinament aduce beneficii publicului făcând cunoștințele sale mai simple și prin faptul că oferă o expresie mai precisă a Scripturilor. De curând a fost scoasă o nouă traducere a Bibliei care include numeroase subtilități și elimină anumite deficiențe care erau de contestat în alte versiuni. Această minunată traducere este numită „O nouă traducere Mondială a Sfințelor Scripturi.”

Noua Traducere Mondială a Noilor Scripturi a fost scoasă într-un volum compact pe 23 Iunie, 1961, pe stadionul celor de la Yankee, New York City, și prezentată unei adunări entuziaste de mai mult de 51,000 de miniștri și studenți. Miniștrii adunați acolo au fost surprinși de mărimea sa compactă, însă ușor de citit, și încântați de prețul acesteia, un preț care ar face-o ușor de achiziționat chiar și pentru oameni cu posibilități financiare scăzute.

Folosindu-se de vechile manuscrise ale Bibliei care au fost găsite la fel ca și versiunea îmbunătățită din Greaca Veche, traducătorii acestei versiuni au făcut o copie a Bibliei în Engleză care este extrem de precisă. Exprimă cu grijă nuanțele fine ale înțelesurilor cuvintelor din Ebraică și Greacă. Literaritatea ei, prin urmare, nu merge până într-un punct în care lecturarea ei ar putea deveni dificilă. Este menținut un curs ușor, expresiv al gândului. Precizia ei o face mai dezirabilă decât o altă traducere liberă, și este una în care translatorul preia gândul general și îl exprimă liber în propriile lui cuvinte. Grijă extremă de a face Noua Traducere Mondială a Sfințelor Scripturi foarte concisă este o asigurare către cititori că ceea ce ei citesc este foarte apropiat de gândurile originale atât cât este posibil ca ele să fie exprimate în vremurile acestea.

O trăsătură impresionantă a Noii Traduceri Mondiale a Sfințelor Scripturi, care era decisă să fie o îmbunătățire a celeilalte versiuni, este maniera în care restaurează numele lui Dumnezeu, Iehova, în locul care îi corespunde în Scripturi. Ori de câte ori scrisorile Ebraice ar apărea în manuscrisele Bibliei, această traducere redă numele lui Iehova în loc să folosească unul din multele substitute pe care plagiatorii superstițioși i le-au atribui acum multe secole. Pe lângă faptul că îl restabilesc pe acesta în Scripturile Evreiești, această versiune este impresionantă în modalitatea sa de a restaura numele divin în Scriptura Creștină Grecească, sau Noul Testament, ori de câte ori autorii Scripturii Grecești au făcut cotații ale porțiunilor din Scriptura Evreiască care conțineau Numele. Prin urmare, o traducere a Bibliei care există finalmente în Engleză, mărește pe Cel Preaînalt folosindu-i numele adevărat în 7,198 de locuri.

Cum ajută această traducere să fie înțelese cuvintele din Biblie, poate fi ușor de demonstrat prin compararea acesteia cu versiuni binecunoscute până acum. Priviți schițele din următoarele două pagini și verificați versetele selectate acolo. Priviți

acum cum expresivitatea și lizibilitatea acestei versiuni face cuvântul Domnului să fie mai ușor de înțeles.

Biblia nu trebuie să fie văzută ca o piesă antică ce trebuie păstrată într-o casă și niciodată folosită. Recunoașteți valoarea ei precum pe cea a unei biblioteci care este plină cu opere literare de mare valoare. Deține o bogăție de informații care sunt vitale pentru voi. În ea este înregistrată istoria omenirii încă de la începuturi, și singură conține istoria care încă nu s-a scris. Profețiile sale dau o străfulgerare precisă a evenimentelor viitoare ce te vor ajuta să îți direcționezi viața într-un fel ce este benefic pentru bunăstarea ta. Oferă standarde morale de viață care sunt esențiale pentru a fi fericit, pentru a avea o viață sănătoasă și merituoasă. Aduce sfaturi înțelepte pentru relațiile dintre oameni pentru ca să poți trăi în pace și armonie cu semenii tăi. Scoate la iveală necesitățile de bază pentru o căsnicie de succes și liniștită. Însă mai important decât toate acestea, dă instrucțiuni despre cum să trăiești în armonie cu Creatorul tău.

Ceea ce poți învăța din această bibliotecă divină este imens, dacă te hotărăști să o citești. Cunoștințele sale pot fi făcute clare prin mijloacele traducerii moderne și prin ajutorul studiului Bibliei. „Dobândește înțelepciune; și cu tot ceea ce vei dobândi, dobândește înțelegere.” – Prov. 4:7

• **Cum trebuie înțelese comentariile despre podoabele feminine din 1 Timotei 2:9, 10 și în 1 Petru 3:3, 4? – J. H., Statele Unite ale Americii.**

Textele în cauză se vor cita: „Tot așa, vreau ca femeile să se împodobescă cu haine bine aranjate, cu modestie și judecată sănătoasă, nu cu împletituri de păr neobișnuite și cu aur, cu perle sau cu haine foarte scumpe, ci așa cum se cuvine unor femei care susțin că îl venerază pe Dumnezeu, adică prin lucrări bune.” „Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care constă în împletirea părului, în folosirea de bijuterii de aur sau în purtarea de mantii, ci să fie persoana ascunsă a inimii în veșmântul nepieritor al unui spirit blând și liniștit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu.”

Comentarii Bibliei, cum ar fi Adam Clarke, spune de coafuri elaborate, sau împletirea părului și aranjându-l cu podoabe de aur, care au fost la modă în rândul femeilor păgâne în zilele apostolilor. O astfel de etalare plină de farmec și arătoasă a fost cel mai rușinos lucru al creștinilor și, prin urmare, a fost vorbită de rău de către Pavel și Petru.

Aceste secte ale creștinătății, care merg totuși la extrem de a interzice toate podoabele feminine, pe baza acestor porunci apostolice sunt în mod evident greșit. Noi nu putem concluziona că împletirea părului sau purtarea tuturor podoabelor sunt greșite, pentru că Petru include „purtarea de îmbrăcăminte exterioară,” și, desigur, femeile trebuie să o poarte astfel. Punctul acestui îndemn biblic nu este

ceea ce femeile creștine pot sau nu pot purta, ci pe ceea ce trebuie să pună accentul: nu pe exterior, ci pe ornamentele din interior, asupra minții și a inimii, privind calea dreaptă, în cazul în care ele ar fi frumoase și atrăgătoare. Din păcate, este mult mai ușor să se împodobească la exterior decât să se dezvolte interior!

Femeia creștină va face bine să se îmbrace decent, modest și cu bun-gust, evitând vulgaritatea și senzualitate. Așa cum ea nu ar trebui să atragă atenția nejustificată prin purtarea de bijuterii de prost gust sau sclipitoare, ar trebui să fie atentă și la utilizarea de cosmetice în mod nejustificat. Purtarea acestor podoabe cu moderație nu este criticabilă, ceea ce poate fi dedus prin utilizarea generală a bijuteriilor de către slujitori vechi ai lui Iehova. – Gen. 24: 53; Ex. 3:22; 2Sam. 1:24; Ier. 2:32; Luca 15:22.

TURNUL de VEGHERE

1 Noiembrie 1961

Nr. 21

Cuprins:

PORTĂTORI AI NUMELUI CE INSPIRĂ
TEAMĂ	- Pag.747
OMUL ÎNVAȚĂ DIN CREAȚIILE LUI
DUMNEZEU	- Pag.756
ELIBERARE DE ÎNCORDAREA LUMII	- Pag.758
NAȚIUNI ÎN TEAMĂ DE NUMELE CHEMAT
DE NOI	- Pag.763
DESCRIEREA VIE FĂCUTĂ DE MARCU A
SERVICIULUI LUI ISUS	- Pag.772
BIBLIA RĂSPÂNDITĂ DE MARTORII
LUI IEHOVA	- Pag.777
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.778

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

"Vegheați în aceste timpuri periculoase" avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

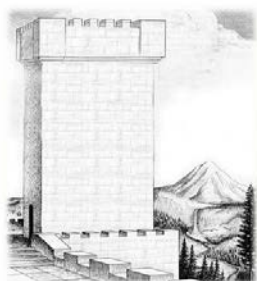
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

PURTĂTORI AI NUMELUI *ce inspiră teamă*

*„Toți oamenii de pe pământ vor trebui să vadă
aceea că numele lui Iehova a fost chemat intru
voi, iar ei se vor teme într-adevăr de voi.” –
Deut. 28:10.*

Frica de un nume doar pentru că acesta este rostit în numele cuiva sau este asociat cu cineva! Este oare aceasta o frică justificată? Depinde de motivul pentru care acel nume este faimos sau amintit. De asemenea, oare purtătorii aceluiași nume îl fac faimos sau fac o impresie favorabilă despre acesta, fac ca acel nume să primească o atenție deosebită? Oare purtătorii dau valoare aceluiași nume, sau pot lua valoarea pe care o are? Ce greutate conține de fapt acel nume în sine?

2. Poate să fie un prejudiciu imens adus asupra aceluiași nume, dar oare oamenii chemați de acel nume îl onorează pe acesta și în același timp informează despre onoarea lui? Se confruntă stăpânul aceluiași nume cu acești oameni într-un mod care sporește respectul și creează un sentiment de venerație în fața aceluiași nume? Dacă oamenii asupra cărora se pune toată greutatea aceluiași nume, și dacă stăpânul aceluiași nume se folosește de oamenii aceștia să își mărească numele și să îl păstreze deasupra oricărui reproș, atunci, într-adevăr, frica de acel nume, pe care o au națiunile care îl observă pe acesta, este justificată. O asemenea frică a națiunilor duce la anumite rezultate.

3. Cine sunt acești oameni chemați de un nume care induce națiunilor lumii teamă? Sunt oamenii chemați de numele Creatorului cerului și pământului, aceasta trebuie spus, numele lui Dumnezeu. Există asemenea oameni în zilele noastre? Știm că încă din timpurile străvechi și până acum 19 secole existau asemenea oameni pe pământ. La patruzeci de ani după ce au devenit o națiune, ei se găseau trăind pe șesurile Moabului, care acum se cheamă țara Iordanului. În acel timp, un dătător de legi care este respectat și astăzi în toată lumea era liderul lor vizibil. Acesta era profetul Moise, prin care au fost date cele Zece Porunci oamenilor lui. Acești oameni aveau să se mute spre vest trecând râul Iordan către Pământul

Promis și să îl ocupe pe acesta cu ajutorul Dumnezeuului lor. Pentru prosperitate, ei trebuiau să respecte cele Zece Porunci și toate celelalte legi care se bazau pe aceste porunci. Moise, care era aproape de moarte, a făcut pentru ei câteva discursuri de adio în care le reamintea obligațiile pe care le aveau. Astfel Moise i-a adus la un acord în care acești oameni ce se aflau în relație cu numele lui Dumnezeu au promis să-I fie credincioși Lui, în noua lor țară.

4. De-a lungul discursului în care a introdus acest legământ sau contract solemn cu Dumnezeu, profetul Moise a spus: „Taci și ascultă tu Israel. În această zi voi ați devenit oamenii lui Iehova, Dumnezeul vostru. Iar dacă veți asculta fără să dați greș vocea lui Iehova, Dumnezeul vostru, fiind atenți cu Poruncile Sale, pe care astăzi vi le dau vouă, să le împliniți, atunci Iehova Dumnezeu vă va pune pe voi mai presus de toate națiunile pământului... Iehova vă va stabili pe voi ca fiind oamenii lui sfinți, așa cum a jurat vouă, căci ați continuat să-i respectați poruncile, și ați mers pe calea lui. Și toate națiunile de pe pământ vor vedea că numele lui Iehova a fost chemat de voi, și se vor teme de voi.” – Deut. 27:9; 28:1-10.

5. O mare oportunitate și un privilegiu se ivea în fața oamenilor lui Israel cu treizeci și patru de secole în urmă; însă nu există îndoială că aceștia nu au trăit întru aceasta. În același discurs de adio, Moise le-a spus și despre blestemele divine care se vor abate asupra lor dacă nu ascultă vocea lui Iehova Dumnezeu și nu îi respectă poruncile. (Deut. 28:16-68) Istoria oamenilor lui Israel, de acum nouăsprezece secole de era noastră, spune clar că ei se află sub blestemul lui Iehova Dumnezeu din cauza neascultării lor. Ei nu l-au făcut cinste lui. Ei nu au ridicat în slăvi numele lui și nu mai sunt poporul ce îi poartă numele. La începutul erei noastre, ei au avut o oportunitate imensă ca națiune, însă doar un număr mic de israelieni au folosit-o. Aceasta a fost când un mare Învățător, Profet și Făcător de minuni, mai mare decât Moise a venit la ei în numele lui Iehova. El a venit uns cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Prin urmare i s-a spus Cristos, însă numele lui era Isus, care înseamnă „Iehova Este Salvarea”.

6. Cu câteva zile înainte de Paștele evreiesc d.Cr. 33, când a intrat pe un asin în Ierusalim, o mulțime de evrei l-au salutat ca pe un rege, ca moștenitorul regal al Regelui David al Ierusalimului. Însă chiar în ziua Paștelui liderii religioși evrei l-au întors pe Isus la guvernatorul Roman al Iudeii, au refuzat să îl accepte pe el ca Regele promis al lui Dumnezeu și au strigat către guvernatorul roman: „Sângele lui peste noi și peste copiii noștri.” (Mat. 27:24, 25) „Nu avem alt rege decât Cezar.” (Ioan 19:15) În aceeași zi Isus Cristos a fost pironit pe o cruce de către soldații romani. Acolo a murit în rușine și a fost îngropat într-un mormânt din apropiere. Treizeci și trei de ani mai târziu Evreii s-au răsculat împotriva regelui lor ales, Cezar. Astfel că în anii 70 capitala orașului Ierusalim și templul său de venerare au fost distruse, iar evreii au fost răsturnați în străfundurile pământului. Este evident că de atunci încolo ei au suferit blestemele prezise de profetul Moise.

7. Discipolii lui Isus Cristos au fost împrăștiați după ce el a fost trădat și arestat. Cu toate acestea, la a treia zi după moartea și îngroparea sa, ei au fost readuși împreună și uniți în jurul Învățătorului Isus Cristos. Căci în ziua aceea

Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, l-a înviat pe Fiul său din morți. Isus Cristos, acum înviat din morți, a avut o serie de apariții în fața discipolilor săi, în afara tărâmului invizibil, căci fusese ridicat la viață ca un duh. Astfel că acum și iarăși în timpul următoarelor patruzeci de zile, Isus cel readus la viață avea întâlniri particulare cu acești martori ai învierii sale. În cele din urmă ei l-au văzut plecând la ceruri și dispărând dintre ei, însă cu posibilitatea de a mai apărea în prezența Tatălui său ceresc.

8. Patruzeci de zile ei au rămas împreună în Ierusalim, așteptând ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să se coboare asupra lor și astfel să fie împlinită promisiunea lui Isus către ei înainte de se ridica la cer. Apoi, ceea ce Evreii numesc *Shabuoth* sau Sărbătoarea Săptămânilor, sau Penticosta, a venit. Duhul Sfânt a coborât din Ceruri peste micuța congregație de 120 de discipoli ai lui Isus. În mod miraculos, ei au început să vorbească în limbi nemaicunoscute și să prezică sau să vorbească deschis despre lucrurile magnifice ale lui Dumnezeu. Niciunul dintre restul de evrei de la templul din Ierusalim sau din toată țara, nu a primit revărsarea spiritului sfânt al lui Iehova Dumnezeu din mâna Domnului Isus Cristos. Mii de evrei s-au adunat să vadă acel spectacol miraculos și să asculte ceea ce aveau de spus discipolii lui Isus în toate acele limbi străine. Ce s-a întâmplat? Simon (Petru), unul dintre apostoli, s-a ridicat primul să le spună. Profeția lui Ioel 2:28-32 a început să se îplinească. Prin urmare Petru a spus:

9. „Aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel: Iar în ultimele zile, Dumnezeu spune: „Voi revărsa puțin din Duhul meu peste fiecare bucățiță de carne, iar fiii voștri și fiicele voastre vor profeti și tinerii voștri vor avea viziuni și bătrânii voștri vor visa; și chiar peste femeile și peste bărbații care sunt sclavi voi revărsa din duhul meu în acele zile, și ei vor profeti [...] Și toți cei care sunt chemați întru numele lui Iehova vor fi salvați.”

10. Apoi Petru le-a explicat lor că Isus Cristos, care a fost străpuns și omorât în ziua de paște, fusese de asemenea și readus la viață și ridicat de-a dreapta Tatălui în Rai pentru a se împlini profeția Regelui David. Acest Domn Isus Cristos, braț al lui Dumnezeu, a revărsat duhul său sfânt asupra următorilor săi credincioși de pe pământ. Mii de ascultători cuprinși de spaimă au întrebat ce ar trebui să facă. Astfel că Petru a spus: „Căiți-vă, și botezați-vă în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul duhului sfânt. Căci făgăduința Domnului este pentru voi și pentru copiii voștri și pentru cei din depărtare pe care el îi cheamă la el.” Mai departe Petru i-a îndemnat ce să facă, spunând: „Salvați-vă de această generație necinstită.” – Fapte 2:16-40.

11. Sub inspirația spiritului lui Dumnezeu prin Cristos, apostolul Petru i-a numit pe acei evrei care l-au respins pe Isus, „Generația necinstită”. Pentru a scăpa de la distrugere, evreii vinovați trebuiau să fie „salvați de” acea generație necinstită, să iasă din ea. Ei nu mai erau oamenii aleși ai lui Dumnezeu, oamenii întru cuvântul său, oamenii asupra cărora numele său a fost chemat. Persoanele care erau acum oamenii pe care el îi aproba, sclavii săi femei și bărbați, erau cei asupra cărora Iehova a revărsat spiritul său, următorii dedicați și botezați în numele Fiului său, Isus Cristos Domnul. Aceștia au devenit națiunea lui

Dumnezeu, o națiune spirituală. Cum? Prin împărtășirea spiritului lui Dumnezeu fiecăruia dintre ei, acești evrei credincioși au devenit membri ai oamenilor ce există întru numele lui Dumnezeu. Prin credința lor în Isus Cristos, ei au continuat să fie oameni ai numelui Său, dar acum, ca și membrii ai națiunii spirituale celei noi, „Israelul lui Dumnezeu.” (Gal. 6:16) Ca dovadă a acestui lucru, Petru a scris ceva timp mai târziu și a spus:

12. „Sunteți o națiune aleasă, o preoție regală, o națiune sfântă, cu o stăpânire specială, pe care ar trebui să o declarați în public, despre excelențele unuia singur care v-a chemat pe voi din întuneric în lumina lui minunată. Căci voi odată nu erați un popor, însă acum sunteți poporul lui Dumnezeu.” – 1Pet. 2:9, 10; 1:1, 2.

13. Împlinirea profeției dată de Iehova prin Ioel cu privire la revărsarea duhului sfânt nu s-a oprit atunci, în ziua Pentecostei. Ea continuă încă. Aproximativ trei ani și jumătate mai târziu, sub directivele îngerului lui Dumnezeu, Petru a intrat în prima casă păgână (ne-evreiască), în Cezareea, la aproximativ 50 de mile nord-vest de Ierusalim, și s-a rugat înspre Cornelius, un Italian centurion netăiat împrejur, și către familie și prieteni. Aceștia au acceptat mesajul despre Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Și apoi duhul sfânt a fost revărsat asupra lor și au profetizat și ei de asemenea în limbi diferite. Astfel că ei au fost botezați în numele lui Isus Cristos. (Fapte 10:1-48) De atunci încoace celor netăiați împrejur sau păgâni le-a fost dat mesajul salvării.

14. În afară de faptul că au fost botezați în simbolul credinței lor, aceștia au primit de asemenea și duhul sfânt, chiar dacă ei nu au fost tăiați împrejur ca ceilalți evrei. Ei au devenit evrei *spirituali*, și nu aveau nevoie de aceasta, căci circumcizia lor era cea a inimii, prin puterea purificatoare a credinței. Aceștia au devenit de asemenea, parte din rasa aleasă a lui Dumnezeu, națiunea sfântă, oamenii lui cu avuții speciale, „oameni întru numele său”. Nu există motive de a controversa acest punct de vedere; este adevărul. Aproximativ în anul 49 d.Cr într-o conferință specială ce a avut loc la Ierusalim, Petru, câțiva alți apostoli și alți creștini i-au recunoscut pe acești non evrei, necircumciși, credincioși botezați ca fiind membrii ai oamenilor lui Dumnezeu întru numele său. Ascultați ce a spus Iacov acolo:

15. „Fraților, ascultați-mă. Simion [Petru] v-a spus vouă într-un mod complet, cum Dumnezeu pentru prima dată și-a îndreptat atenția către[necircumciși] pentru a face din ei [ce?] oameni întru numele său. Și cu acestea, cuvintele Profeților sunt de acord întru totul, exact cum a fost scris, „După toate aceste lucruri mă voi ridica și voi reconstrui coliba lui David care a fost doborâtă; și voi reconstrui ruinele ei și o voi înălța din nou, [de ce?] pentru ca cei care vor rămâne de partea oamenilor[evreii credincioși care au rămas] să poată să îl caute pe Iehova, împreună cu [cine?] oamenii tuturor națiunilor, oameni care sunt chemați de numele meu, spune Iehova, care fac aceste lucruri.” – Fapte 15:13-17.

16. Cei care credeau „oameni din toate națiunile” precum Evreii credincioși, au devenit oameni întru al cui nume? Nu pentru numele lui Isus, ci pentru numele lui Dumnezeu, numele lui Iehova. Profeția lui Amos 9:11,12, după cum citează discipolul Iacov, spune: „Toate națiunile asupra cărora numele meu este chemat,

este cuvântarea lui Iehova, cel care face aceasta.” Prin urmare această națiune spirituală a evreilor și a non-evreilor credincioși, botezați în numele lui Isus Cristos, sunt oamenii asupra cărora numele lui Iehova este chemat. Evreii necredincioși sau israelienii nu sunt oameni întru numele lui Iehova și nu au fost așa în ultimele nouăsprezece secole. Iehova nu are două popoare ale sale, două națiuni. El are un singur popor, o singură națiune spirituală, și anume: credincioșii, botezații, cei unși cu spirit, următorii ai Domnului Isus Cristos. (Efes. 2:11-22) Ei sunt oamenii lui Iehova, martorii săi unși, la fel cum a fost și Isus Cristos pe pământ.

NUMELE SCRIS ÎN TITLURI

17. Cu toate acestea, împlinirea profeției lui Ioel cu privire la revărsarea duhului sfânt și profeția lui Amos cu privire la Iehova căutându-și oamenii în toate națiunile a continuat și în acest secol douăzeci, în timpul generației noastre. Toată congregația de creștini adevărați, următorii ai lui Isus Cristos dedicați și botezați, încă de la primul dintre ei din zilele apostolilor și până la ultimul dintre ei în aceste zile, toți au primit ungera cu duh sfânt sau revărsarea duhului asupra lor. Atâta timp cât exista membri aduși în „Israelul lui Dumnezeu” cel spiritual, profeția lui Ioel despre revărsarea duhului va continua să fie împlinită. Efectele acestui lucru vor fi de asemenea văzute și auzite. Prin urmare Iehova Dumnezeu are astăzi pe pământ un popor peste care numele său este auzit, un „popor întru numele său”, unși cu spiritul său. Ei sunt numai o rămășiță din „națiunea sfântă” unsă a lui, care s-a menținut în ultimele nouăsprezece secole.

18. Faptul că congregația creștină trebuia să aibă numele lui Dumnezeu asupra sa, a fost un fapt indicat de însuși Isus Cristos. În ultima carte din Biblie, Isus a repetat acest lucru de mai multe ori, atrăgând atenția asupra acestui fapt. În Revelația 14:1 el s-a închipuit pe sine și congregația sa de 144,000 de următorii ai săi unși, stând pe Muntele Ceresc Sion. Apostolul Ioan descrie această viziune pentru noi spunând: „Și am văzut, și, am privit! Mielul stând pe Muntele Sion, și cu el o sută patruzeci și patru având fiecare numele Tatălui lor și numele lor scrise pe frunțile lor.” Numele Tatălui lui Isus este Iehova. Acest nume apare scris, așa cum era, pe frunțile următorilor lui cei răscumparați pentru a arăta cui aparțin ei, ai cui oameni sunt, ai cui servitori sunt aceștia, oamenii ai cărei posesiuni sunt, și anume, ai lui Iehova. Isus Cristos a spus că Tatăl său i-a dat lui acești 144,000, și astfel că ei au, prin urmare, numele lui Cristos scris pe frunțile lor, locul simbolic pentru semnele de identificare. – Ioan 17:9-12.

19. În revelația 3:12 Isus Cristos cel glorios spune: „Cel care va ieși Învingător - Îl voi face pe el stâlp în templul Dumnezeului meu, iar acesta nu va mai fi niciodată scos de aici, prin niciun fel de mijloace, și voi scrie pe el numele Dumnezeului meu și numele orașului Dumnezeului meu, noul Ierusalim care coboară acum din Ceruri, și noul meu nume.” În concordanță cu aceasta, următorii credincioși ai lui Dumnezeu devin parte din templul acestuia, templu a cărui piatră de temelie este Isus Cristos. Ei au numele lui Isus scris peste ei, care este Iehova. Prin nume ei sunt arătați de asemenea ca făcând parte din Noul

Ierusalim, care se află în ceruri, și de asemenea aparținând lui Isus Cristos în noua lui relație cu Tatăl și Dumnezeuul lui. – Efes. 2:20-22.

20. În ultimul capitol al Bibliei, în Revelația 22:1-5, apostolul Ioan descrie prima dată râul vieții și pomii fructiferi ce se aliniau pe malurile râului, iar apoi spune: „Și nu va mai fi niciun blestem. Însă tronul lui Dumnezeu și al Mielușelului va fi în oraș, iar sclavii lui îi vor aduce lui servicii sacre; și ei vor vedea fața lui, iar numele lui va fi pe frunțile lor. De asemenea, nu va mai fi întuneric, și nu vor mai avea nevoie de lumina lămpii nici de lumina soarelui, căci Iehova va lumina deasupra lor, și vor domni ei ca regi pentru totdeauna.” Peste acești moștenitori credincioși ai împărăției lui Dumnezeu nu va mai exista niciun blestem de la Domnul precum există peste cei necredincioși sau creștini imitatori. Precum niște sclavi dedicați ai lui Iehova Dumnezeu, ei Îi vor aduce neabătuți servicii și vor rămâne „oameni întru numele său.” Din acest motiv ei vor vedea pe fața lui simpatie, și numele lui sfânt apărând pe frunțile lor, să se identifice ei ca fiind ai Lui pentru totdeauna.

21. Dacă suntem onești vom recunoaște acest fapt: Este un lucru drept și trebuincios pentru adevărații creștini, adevărații urmăritori ai lui Isus Cristos, să fie chemați de numele lui Iehova. Ei sunt oameni luați deoparte, nu de numele lui Cristos, ci de numele Tatălui și Dumnezeuului lor, Iehova. Orice așa numiți Creștini de-a lungul timpurilor Creștinătății, care refuză să aibă numele lui Iehova asupra lor și care refuză să fie „oameni întru numele său” nu sunt cu adevărat Creștini.

22. Chiar și Isus Cristos Conducătorul adevăratei Creștinătăți a fost unul dintre „oamenii numelui său” prin faptul că s-a născut ca un evreu natural și a fost circumcis. A avut numele lui Dumnezeu combinat în numele său; „Isus” care este o abreviere a numelui „Iehova este salvarea”. Prin urmare sute de milioane de așa ziși creștini din creștinătate, care au refuzat să aibă numele lui Iehova scris așa cum era, pe frunțile lor, aceasta dovedindu-i pe ei a fi creștini falși, prefăcuți. Ei nu au fost niciodată scoși din națiunile acestei lumi și nu au fost separați niciodată de această lume pentru a fi ceea ce apostolul Iacov numea „oameni întru numele său.”

MĂRTURISIND NUMELE

23. Era în 1931 când o rămășiță de creștini dedicați, botezați, care nu aparțineau sectelor creștine au îmbrățișat numele „martorilor lui Iehova” pentru a se identifica pe ei înșiși. Făcând aceasta ei nu încălcau Scriptura și nici adevărul creștin. Însă fiind demni de a lua o asemenea denumire onorabilă ei trebuiau să demonstreze că erau într-adevăr martori publici ai lui Iehova imitându-l pe Isus Cristos. Au făcut oare ei aceasta? Da, în cooperare cu Societatea Turnului de Veghere, în special din 1926. În acel an revista oficială a acestei Societăți, și anume, *The Watch Tower and Herald of Christ's Presence*, a publicat, printre alte probleme, pe 1 Ianuarie 1926, ca și articol principal unul foarte controversat, intitulat: „Pe cine va onora Iehova?”. Atunci ei au crezut că e timpul ca Iehova să își facă propriul nume auzit așa cum făcuse în zilele profeților de demult. Astfel că ei au hotărât să onoreze numele lui Iehova ca niciodată până atunci și să îl facă cunoscut. Ei au mărturisit

deschis, ca și când ar fi avut numele lui scris pe frunțile lor, că ei aparțin lui Iehova, dedicându-se complet prin Cristos, și că prin urmare sunt martorii Săi.

24. Sub aceste circumstanțe și prin spiritul său sfânt asupra lor, Dumnezeu le-a atras atenția către profetia sa în Isaia 43:10-12, care spune: „,Voi sunteți martorii mei,“ este exprimarea lui Iehova, „chiar și slujitorii mei pe care i-am ales, pentru ca voi să știți și să aveți încredere în mine, și ca să înțelegeți voi că eu sunt același Unic. Nu a fost niciun Dumnezeu înaintea mea, și nici după mine nu a fost vreunul. Eu sunt Iehova, și în afară de mine nu există alt salvator.“ Eu însumi am spus mai departe și am salvat și am stârnit să fie auzit, când nu se afla printre voi niciun Dumnezeu ciudat. Deci voi sunteți martorii mei,“ este exprimarea lui Iehova, „și eu sunt Dumnezeu.”

25. În acord cu aceasta, în 1931, după ani de serviciu în acea sarcină, acești rămași dintre cei dedicați, botezați, creștini unși, au declarat responsabilitatea lor în fața întregii lumi prin îmbrățișarea numelui dat în Scripturi, și anume, martorii lui Iehova. Ei au recunoscut către Dumnezeu aceea că el le-a spus lor în mai sus citata profetie: „Voi sunteți martorii mei,“ „slujitorii mei”.

26. În acest fel ei se deosebesc de toate celelalte religii sectante din creștinătate, ai căror adepți se numesc pe sine creștini. Să notăm faptul că numele „Cristian” nu este un nume distinctiv astăzi așa cum era acum nouăsprezece secole. Atunci, conform Faptelor 11:26, „era pentru prima dată în Antiohia[în Siria] când discipolii, prin înțelepciune divină, erau numiți Creștini.” Aceasta s-a întâmplat cam prin anii 50. Așa că din anii 33 până în 50 D.C., sau timp de cincisprezece ani, discipolii lui Isus Cristos nu au mai fost numiți creștini sau mesianiști. Pe lângă acest fapt, cuvântul „Creștin” se repetă doar de trei ori în întreaga Biblie. – Fapte 11:26; 26:28; 1Pet. 4:16.

27. De ce ar fi fost numiți creștini (grecește) sau mesianiști (ebraică)? Pentru a-i deosebi pe ei de evreii naturali sau izraeliții care l-au respins pe Isus Domnul sau Mesia. Și totuși Roma i-a confundat pe creștini cu evreii, deoarece creștinii au folosit Biblia Evreiască și pentru că însuși conducătorul lor, Isus Cristos, era un Evreu nativ, Israelian sau Izraelit. Astfel că atunci, numele de creștin folosea oarecum pentru a-i deosebi pe adevărații adepți ai lui Cristos. Însă astăzi, nouăsprezece secole mai târziu, sunt sute de mii de oameni religioși care au luat numele de creștin. Însă au făcut ca numele de creștin să fie dezgustător printre cei din rândurile neamurilor, aici fiind incluși și atei întâlniți în creștinătate.

28. Cu nouăsprezece secole în urmă, când creștinătatea se afla în starea de inocență, apostolul Petru putea să scrie următorilor lui Cristos: „Să nu suferiți voi precum un criminal sau precum un hoț sau un făcător de rele sau precum un băgăcios în treburile altora. Însă dacă el suferă ca un Creștin, să nu-l lăsați pe el să simtă rușine, ci lăsați-l să continue să-l glorifice pe Dumnezeu în acest nume.” (1Pet. 4:15, 16) Însă astăzi închisorile creștinătății sunt pline de creștini declarați care sunt vinovați de chiar lucrurile de care Petru a spus că nu trebuie să fie vinovați, ca ucigași, ca hoți, ca răufăcători și ca băgăcioși în treburile altora.

29. Reputația pe care Creștinătatea și-a făcut-o în istorie încă din zilele împăratului roman Constantin cel Mare, este rușinoasă atât pentru protestanți cât și

pentru catolici. Prin urmare simplul nume de creștin are conotații proaste astăzi printre cei din rândurile neamurilor. Creștinii sunt cunoscuți ca fiind cei care au aruncat două bombe atomice în orașele Hiroshima și Nagasaki, Japonia, din motive politice și diplomatice, astfel ucigând 156,000 de japonezi într-o fracțiune de secundă.

30. Creștinătatea este formată din națiuni care se presupune că ar fi creștine. Însă conform Bibliei Sfinte, are oare oricare națiune politică dreptul biblic de a se numi Creștină? În *Victoria Times* din Canada în data de 11 Ianuarie 1960, cronicarul B. A. Tobin a spus sub forma „Ce este într-un nume?” următoarele:

„Religiile noastre, motivul pentru care suntem până la urmă pe acest pământ, etichetarea pe care noi o facem lucrurilor acestora în mod convenabil este privită pentru a se vedea dacă ea descrie conținutul cu acuratețe. Unele gânduri inconfortabile sunt rezultatul unui produs.

Oamenii întrebă, de exemplu, dacă ar trebui să numim o țară „o țară creștină” dacă doar o mică parte dintre locuitorii săi cred în doctrinele acelei religii.

H. L. Mencken [un autor american, critic și editor al magazinului *American Mercury*] a scris odată: Creștinătatea este cea parte a lumii în care, dacă un om se ridică și spune că este creștin, auditoriul său va râde.”

Asta a fost acum treizeci de ani. Astăzi, nici măcar nu mai sunt interesați să râdă.

31. Stând pe scaunul judecății, al lui Iehova Dumnezeu, creștinătatea ar putea fi condamnată deoarece a adus cea mai mare rușine Fiului Său, Isus Cristos. Acest fapt este suficient să-i facă pe creștinii adevărați să se diferențieze de creștinii convenționali. Cum? Prin numele lui Cristos Tatăl. Astfel ei au mărturisit înaintea Creștinătății și în fața întregii lumi că numele lui Iehova a fost chemat deasupra lor și că ei, precum Isus Cristos a fost, sunt martorii lui Iehova. Înainte de a îmbrățișa numele biblic în 1931, martirii moderni ai lui Iehova erau numiți în feluri reproșabile, disprețuitoare, de către dușmanii lor din creștinătate, de către protestanți și catolici. Acesta a fost un factor decisiv pentru ei, în a lua îndrumarea Bibliei conform căreia nu era nevoie ca ei să fie rușinați și prin care puteau fi deosebiți de creștinii falși. Astfel că numele lor este acum în dicționare și în enciclopedii!

[Întrebări pentru studiu]

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1, 2. (a) Ce întrebări apar cu privire la dacă teama de un nume este justificată? (b) Când este teama unui nume strigat de un popor anumit justificată, și la ce conduce această frică?

3, 4. (a) Până acum nouăsprezece secole, care a fost poporul care a purtat numele ce inspira frică? (b) Sub ce legământ a adus Moise acest popor, și ce le-a spus că va urma dacă vor merge în calea lui Dumnezeu?

5. (a) Despre ce a avertizat Moise Israelul, și ce au făcut ultimele nouăsprezece secole de istorie în ceea ce privește Israelul? (b) Când au avut posibilitatea cea mai mare a lor ca națiune, și de ce?

6. În timpul Paștelui evreiesc ce atitudini au luat liderii religioși și oamenii față de Isus, și ce s-a abătut asupra națiunii înainte și după anul 66 d.Cr.?

7. Ce experiențe au avut ucenicii lui Isus la momentul arestării sale, și pentru următoarele patruzeci și două de zile?

8, 9. (a) Pentru următoarele zece zile ce au făcut ucenicii, și apoi ce s-a întâmplat? (b) Ce a zis Petru a fost îndeplinit?

10. (a) Ce explicație a dat Petru cu privire la revărsarea Duhului asupra ucenicilor lui Isus? (b) Ce i-a îndemnat să facă?

11, 12. (a) Ce indica expresia lui Petru „acest neam ticălos”, cu privire la mântuire și cu privire la națiune? (b) Ca dovadă a noii națiuni ce a scris Petru mai târziu credincioșilor?

13. Ce dovezi avem în Scriptură că revărsarea Duhului a continuat și a venit și la non-evrei?

14, 15. (a) Ce au devenit acești credincioși, botezați non-evrei, și ca ce au fost ei recunoscuți de către apostolii și bărbații mai în vârstă la Ierusalim? (b) În dovada profetică a corectitudinii acestui lucru, ce a spus Iacov?

16. (a) Prin al cărui nume cei deveniți credincioși non-evrei au fost numiți? (b) Prin urmare ce reprezintă ei și evreii credincioși?

17. (a) Cât timp a durat împlinirea profeției din Ioel 2:28, 29? (b) Dacă Domnul are pe pământ astăzi un „popor pentru numele său”, cine este acesta?

18. Cum indică Isus, în Revelația 14:1, dacă adunarea creștină a avut numele lui Dumnezeu, asupra ei?

19. Potrivit Revelației 3:12, ce nume au trebuit ei să scrie deasupra lor?

20. Ce se spune cu privire la ei în Revelația 22:3-5, și astfel cum sunt ei identificați ca pentru totdeauna ai lui Dumnezeu?

21. Ce fapt, atunci, trebuie să admitem ca la adevărați creștini, în ceea ce privește modul în care aceștia se numeau?

22. (a) Cum a fost Isus însuși o parte a „poporului pentru numele său” a lui Dumnezeu? (b) În acest sens, cum se dovedesc a fi falși așa-ziii creștini ?

23. (a) Înainte să accepte numele „Martorii lui Iehova”, ce a trebuit să facă rămășița? (b) Ce au văzut că era timpul ca Dumnezeu să facă, și ce mărturisire au făcut?

24. Cu ce scriptură specială a făcut apel Dumnezeu la atenția lor?

25. Când au acceptat numele, și ce i-au recunoscut astfel lui Dumnezeu?

26, 27. (a) Au fost credincioșii întotdeauna numiți creștini, și cât de des apare această denumire în Biblie? (b) Cum i-a distins denumirea o dată pe ei, dar ce s-a întâmplat cu acest nume de atunci?

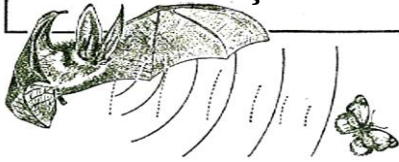
28. Cum a zis Petru că adevărații creștini nu vor suferi, spre deosebire de oamenii din creștinătatea de astăzi?

29. Ce fel de înregistrare a făcut creștinismul în istorie, și cu ce efect asupra numelui de creștin?

30. Ce întrebare se ridică la națiunile care se numesc creștine, și ce a spus un cronicar de ziar recent în „Ce este într-un nume”?

31. Ce factori au contribuit în inducerea rămășiței să accepte numele, și unde se poate găsi acum numele tipărit?

Omul învață din creațiile lui Dumnezeu

În momentul în care submarinul atomic Nautilus a alunecat fără piedici prin apele arctice în călătoria sa istorică pe sub calota de gheață polară, acesta a fost ghidat de sunet și nu de vedere.

Sonarul a permis echipajului să fie informat în legătură cu obstacolele ce se aflau în calea lor, permițând submarinului să se miște orb încoace și încolo fără pericol de coliziune. Prin măsurarea timpului necesar ecourilor sunetelor transmise de a se întoarce la sursă, sonarul a fost capabil să mențină submarinul informat în legătură cu distanța obstacolelor. Măsurarea distanței cu ajutorul ecoului este o descoperire minunată, dar această idee nu își are originea în laboratoarele electronice ale omului.

Cu mult înainte ca omul să se gândească să folosească sunetul pentru a localiza obiectele aflate sub apă, unele dintre creațiile lui Dumnezeu foloseau cu eficacitate sunetul în acest scop. De exemplu, delfinul este un expert în detectarea obiectelor prin măsurarea distanței cu ajutorul ecoului. Experimentele științifice au demonstrat faptul că un delfin legat la ochi poate înota cu precizie în jurul țevilor și barelor ce sunt mișcate prin apă. Atunci când o bucată de sticlă este poziționată în apă, separând un delfin de hrana sa, acesta este capabil să detecteze prezența sticlei cu ajutorul sonarului. Loviți apa cu palma și un delfin ce se află de la șaiszeci la optzeci de picioare distanță poate înota la locul respectiv fără a-l rata cu mai mult de câțiva centimetri. Abilitatea sa de a simți sunetul este atât de sensibilă și de precisă încât depășește orice sonar construit de mână omului. Oamenii de știință încearcă să învețe cum face delfinul acest lucru.

Și liliecii sunt studiați deoarece au o mare abilitate de măsurare a distanței cu ajutorul radarului, ceea ce face ca cea mai bună mașinărie a omului să pară nefinisată. În legătură cu acest lucru, revista *Scientific American* a spus: „În aceste zile ale triumfurilor tehnologice este bine să ne reamintim din când în când că mecanismele vii sunt adeseori în mod incomparabil mai eficiente decât imitațiile lor artificiale. Nu există o exemplificare mai bună a acestei reguli decât radarul liliecilor. Uncie pentru uncie și watt pentru watt, acesta este de miliarde de ori mai eficient și mai sensibil decât radarele și sonarele concepute de om.” O specie uluiește omul, făcând ceea ce acesta nu poate face – detectează din aer cu ajutorul sonarului peștii ce înoată în apă.

Un lilic poate zbura într-o cameră întunecată ce este împânzită de fire sau bețe fără a le lovi. Prin măsurarea distanței cu ajutorul radarului, acesta poate localiza și prinde cu o acuratețe supraomenească o mică insectă ce zboară în

întuneric. În ciudă prezenței zgomotelor de pe fundal acesta poate simți semnalele ecourilor, chiar dacă aceste semnale pot fi de 2,000 de ori mai joase decât zgomotul de pe fundal. Această abilitate îi șochează pe oamenii de știință. Ei nu au nicio idee cum liliacul face așa ceva și și-ar dori foarte mult sa-i învețe secretele. Revista *Scientific American* spune: „Liliecii și-au atins abilitatea de a deosebi zgomotele printr-un sistem auditiv ce cântărește numai o parte dintr-un gram, în timp ce noi ne bazăm pe mașinăriile de calcule care par a fi greoaie într-un mod grotesc, comparativ cu acesta.” Observați și ceea ce a fost remarcat de revista *Național Geographic*: „Urechile mari detectează ecourile ce se reîntorc, iar un creier ce cântărește sub o uncie preia datele și controlează viteza și direcția vânătorului. [...] El poate auzi un ecou chiar și de la o țintă atât de mică precum un țânțar, recunoscându-l într-o fracțiune de secundă și trecând la atac – o caracteristică a naturii care încă îi inspiră venerație omului, cu toate abilitățile sale electronice.

Într-un efort de a proiecta carcase eficiente pentru submarine, omul și-a întors fața către delfin și balenă. El dorește să învețe cum un delfin poate înota cu viteze mari prin apă cu aproape nicio turbulență care sa-i minimalizeze energia. Oamenii de știință tind să gândească că secretul stă în pielea în două straturi a delfinului. Ei testează această teorie experimentând cu o căptușeala de cauciuc pentru carcasa submarinelor. Aplicând ce au învățat din studierea delfinului, ei speră să aibă același succes pe care l-au avut în schimbarea carcasei submarinului pentru a semăna cu o balenă. Primul submarin nuclear ce are acest design nou este submarinul american Skipjack. Rezultatul a fost o mai mare posibilitate de manevrare și viteză.

În domeniul aeronauticii, păsările l-au ajutat pe om în rezolvarea multor probleme în legătură cu zborul unui aparat mai greu decât aerul. „Aeronauții se uită în mod natural către păsări,” spune *Enciclopedia Americană*, „pentru sugestii în zborul artificial. Ei au acordat o atenție specială echilibrului și zborului pescărușului în atingerea principiilor navigației aeriene.” Omului i-a trebuit mult timp pentru a învăța de la păsări secretul zborului; dar cu toate acestea păsările nu cunosc legile aerodinamicii sau ale aeronauticii. Cel care le-a dat aripile, o construcție mecanică foarte perfecționată pentru zbor, le-a oferit și cunoașterea instinctivă a zborului și a navigației aeriene.

Acestea sunt numai câteva dintre nenumăratele exemple ce pot fi menționate despre modul în care omul învață prin studierea creațiilor lui Dumnezeu. În corpul ființelor vii, omul găsește o construcție înțeleaptă care permite formelor de viață diferite să se folosească în mod eficient de legile fizice. Deoarece omul învață prin studierea acestor ființe, acestea sunt, într-un fel, dovada că ele sunt creațiile unui Creator infinit înțelept. „Întreabă te rog animalele domestice și ele te vor învăța; întreabă păsările cerului și ele îți vor spune. Vorbește pământului și el te va învăța și peștii mării îți vor povesti. Cine nu vede în toate acestea că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?” – Iov 12:7-9.

Ființele foarte inteligente nu sunt învățate de cele mai puțin inteligente, ci mai degrabă cele mai puțin inteligente sunt instruite de primele. Faptul că omul poate

aplica invențiilor sale cunoașterea pe care o câștigă din studierea ființelor fără grai, arată că acesta învață din munca unei Inteligențe Superioare. Lucrurile sale inventate pot purta eticheta, „Făcut de mâna omului”, dar lucrurile din natură, ce îl învață, pot purta în mod potrivit eticheta „Făcut de mâna lui Dumnezeu.”

Numai cei care Îl iubesc și Îl slujesc pe Dumnezeu adevărat au remediul.
Care este acesta?

Prea multă tensiune reprezintă o problemă pe întreg pământul. Cum informează ziarele, rareori „Starea de agitație a fost redusă în acesta țara sau în aceea!”. Mai adesea citim: „Starea de agitație este în creștere!”. Problemele rasiale, problemele politice, revoltele și tensiunile naționale neliniștitoare, precum și războaiele reci internaționale dau naștere stărilor de agitație ale lumii.

Crima și boala se adaugă stărilor de agitație. Relațiile de familie din multe case sunt conduse de agitație. Față în față cu o lume străpunsă de tensiune, ce poate face persoana care caută o alinare a acestei tensiuni?

După numărul de țigări fumate, consumarea excesivă a băuturilor alcoolice și folosirea în creștere a drogurilor liniștitoare, este evident că starea de agitație este una dintre cele mai presante probleme din prezent. Adesea doctorii nu pot face mai mult decât să prescrie medicamente ce ajută la alinarea stării de tensiune, ce micșorează simptomele dar nu și cauzele de bază ale acesteia. Cauzele de la rădăcina stării de tensiune trebuie găsite.

Pentru a găsi alinare de la starea de agitație a lumii noi trebuie să ne uităm la cauzele acesteia din perspectiva Cuvântului lui Dumnezeu, Sfânta Biblie. Foarte multă agitație rezultă din eșecul de a aplica principiile Bibliei în legătură cu comportamentul uman. Așa că persoana ce va găsi alinarea de la starea de tensiune a lumii trebuie să meargă la Biblie și să obțină cunoașterea precisă a acestor principii și mai apoi să promoveze liniștea, unitatea și o condiție sănătoasă a trupului și a minții.

Foarte multe stări de agitație în această lume modernă provin din obiceiul de a încerca să îți pasul cu vecinii în lucrurile materiale, în căutarea simbolurilor

statutului și în încercarea de a deveni bogați. „Modul în care trăiesc oamenii în societatea noastră”, spune John Tebbel în cartea *The Magic of Balanced Living/ Magia traiului echilibrat*, „acolo unde succesul este scopul iar eșecul este păcatul de neiertat, produce o populație masculină atât de oprimată de tensiuni, temeri și anxietăți încât oamenii seucid pe ei înșiși ad litteram.” Știința medicală indică din ce în ce mai mult relația apropiată dintre stresul emoțional și bolile trușești. Conform aceluiași autorități, prea multă tensiune reprezintă un factor major în bolile de inimă. Văzând tensiunea la care este supusă o persoană într-o lume materialistă, ce poate face aceasta?

Alinare prin aplicarea principiilor din Biblie.

Aplicați principiile din Biblie: „Să nu fiți iubitori de bani, mulțumiți-vă cu ceea ce aveți.” „Dacă avem ce să mâncăm și cu ce să ne îmbrăcăm ne va fi de ajuns.” (Evr. 13:5; 1Tim. 6:8) Cei care ignoră aceste principii vor avea parte de o viață plină de agitație. Căci va exista o neliniște continuă, iar mulțumirea va dispărea. Cei care sunt hotărâți să fie bogați vor cădea în capcană și vor suferi din cauza stării de agitație ce deformează. De ce? „Pentru că iubirea de bani este rădăcina tuturor lucrurilor rele, și pentru această iubire unii au fost conduși greșit de la credință și s-au înjunghiat cu multe chinuri.” – 1Tim. 6:9-10.

Multe persoane au vieți pline de agitație pentru că nu aplică aceste principii ale Bibliei: „Fii treaz în toate lucrurile.” (2Tim. 4:5) Acest lucru acoperă o mare sferă de activitate. Atât de multe persoane ce sunt conduse de agitație nu sunt echilibrate. Ele pot urma diete ciudate și cu mofturi, neglijând hrănirea potrivită. Hrănirea ce nu este echilibrată pe parcursul a mulți ani poate avea ca rezultat un trup schilodit de tensiune. Este nevoie să existe un echilibru potrivit între muncă, odihnă și somn. Lipsa somnului adecvat pe perioade prelungite poate avea ca rezultat prea multă tensiune. Discutând eșecul de a da dovadă de bun simț și tensiunea astfel rezultată, doctorul Walter C. Alvarez a scris:

„Foarte multe femei continuă să trăiască într-o stare de nervi timp de ani întregi până când, într-un final, ele trăiesc permanent la câțiva pași de o cădere nervoasă. Dacă numai pentru câteva luni ele și-ar micșora activitățile – doar dacă [...] ar dormi puțin după amiaza, și ar merge la culcare devreme – ele ar putea evita tratamentele medicale și nenumăratele operații, țipetele în fața copiilor, certurile cu soții, și la sfârșit, familiile dezbinat. Foarte multe persoane ce suferă de anxietate fie nu au moștenit destulă energie de la început, fie sunt aproape falimentare la acest capitol deoarece timp de mulți ani au insuflat energia pe care o aveau. Adesea acestea se epuizează în activități neimportante [...] Foarte mulți oameni își răspândesc energia iar acest lucru îi aduce mai aproape de o cădere nervoasă.”

Așa că fiecare persoană trebuie să determine care sunt lucrurile din viață sa care contează cu adevărat. Ce este cu adevărat important? Folosiți-vă energia pe aceste lucruri vitale. Creștinul nu dorește să fie atât de epuizat de socializarea excesivă sau prea multă atenție acordată hobbyurilor încât să nu mai aibă

suficientă energie pentru slujirea lui Dumnezeu, pentru întâlnirea cu oamenii lui Dumnezeu. Faceți-vă timp pentru distracție și odihnă, dar păstrați-vă și un program echilibrat ca lucrurile vitale să fie îndeplinite.

Dacă nu vă îngrijiți de lucrurile importante și de responsabilități, este posibil ca starea de agitație să apară. Dacă cineva are o slujbă seculară sau responsabilități în legătură cu adunarea creștină, el ar trebui să-și îndeplinească îndatoririle. O persoană ce fuge de responsabilitate, care eșuează în a-și face treaba, știe de obicei, în inima sa, că face acest lucru chiar dacă acoperă acest lucru în mod inteligent, astfel că supraveghetorii săi și chiar și tovarășii săi sunt complet păcăliți. Conștientizarea faptului că cineva fuge de responsabilități pe care ar trebui să le înfrunte aduce o tensiune ce este mult mai periculoasă pentru sănătatea persoanei decât stresul pe care l-ar putea întâlni dacă abordează problema fără ocolișuri. Da, alinarea de la tensiune vine din echilibrul în toate lucrurile, din canalizarea energiei cuiva pentru a se îngriji de lucrurile cu adevărat importante.

Alinarea tensiunii în relațiile personale.

Un studiu recent al directorilor de firme a dezvăluit faptul că adesea nu munca zilnică este cea care are ca rezultat tensiunea. Povestind despre acest studiu făcut de doctorul Gerald Gordon, psihiatru, șef la E. I. du Pont de Nemours & Company, revista *Nation's Business*, ediția din data de 1 ianuarie 1961 a spus: „Îndelunga experiență clinică l-au convins că foarte multe din tulburările nervoase și bolile cauzate de stres care sunt învinuite pe muncă își găsesc urmele în viața personală a persoanei, și în particular în căminul acesteia.”

Tensiunea apare în mod inevitabil dacă un om nu aplică principiile Bibliei pentru toate aspectele relațiilor familiei sale. Soțul care nu își duce la îndeplinire rolul dat de Dumnezeu de stâlp al casei nu va găsi liniște, ci agitație. Aceasta rezultă ori de câte ori vreun principiu deplin este respins. Dacă, pe de altă parte, un soț se ocupă cu cruzime de soția și de copiii săi, acesta nu poate scăpa de tensiune. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Omul fără milă își tulbură însăși trupul său.” (Prov. 11:17) Persoana care cedează răutății, mâniei, comportamentului imoral și mândriei va suferi de pe urma agitației.

Adevărul este că ceea ce Biblie numește „lucrări ale trupului” reprezintă crescătorii monstruoși ai tensiunii. Luați în considerare următoarea listă găsită la Galateni 5:19-21: „Și lucrările trupului sunt cunoscute și acestea sunt: preacurvia, necurățirea, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, certurile, vrăjbiile, gelozia, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, sectele, pizmele, bețiile, chefurile, și alte lucruri asemănătoare cu acestea.”

Pentru a câștiga alinare de la starea de agitație, o persoană trebuie să nimicească toate calitățile și practicile ce cauzează tensiune. Acea persoană trebuie să le înlocuiască cu roadele duhului lui Dumnezeu. Răbdarea sau suferința îndelungată reprezintă o parte a roadelor duhului lui Dumnezeu, și ce putere mare are aceasta în alinarea tensiunii de acasă, de la muncă și în toate relațiile personale! Cât de multe persoane s-ar elibera pe ele însele de prea multă tensiune dacă ar cultiva roadele divine! „Roadele Duhului sunt iubirea, bucuria, pacea, îndelunga

răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea și controlul.” (Gal. 5:22, 23) Atunci când cineva dă dovadă de aceste calități tot timpul, în toate împrejurările, atunci chiar și stresul unei lumi ticăloase materialiste este minimalizat.

Aveți încredere în Dumnezeu și în Împărăția Sa

Pentru alinarea de la prea multă tensiune, o persoană trebuie să ia aminte și la remediul lui Isus: „Nu vă îngrijorați de ziua de mâine, căci și ziua de mâine va avea grijile sale, fiecărei zile îi ajunge necazul ei.” (Mat. 6:34) Acest sfat se aplică mai ales cu privire la lucrurile materiale. A fi agitat și în suspans în legătură cu nevoile materiale pentru ziua de mâine se poate aduna la o povară zdrobitoare a tensiunii care vă poate distruge atât trupul cât și mintea. Deși o persoană ar trebui să își facă planuri cu înțelepciune pentru viitor, nu face niciun bine ca aceasta să se îngrijoreze și să stea agitată. Problema este că: Dacă o persoană și-a pus încrederea în Dumnezeu și în Împărăția Sa în loc să-și pună încrederea în lucrurile materiale, atunci el poate fi liber de griji și tensiune. Observați cuvintele lui Isus către discipolii Săi:

„Nu vă îngrijorați cu privire la sufletele voastre, la ce veți mânca sau la trupurile voastre cu ce va veți îmbrăca [...] Și nu căutați ce să mâncați sau ce să beți, și nu vă mai frământați în mintea voastră ;căci neamurile lumii urmăresc aceste lucruri, dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de ele. Dar, căutați mai întâi Împărăția Sa și toate acestea vi se vor da.” – Luca 12:22-31.

Prin urmare, remediul pentru prea multă tensiune este încrederea în Dumnezeu și în Împărăția Acesteia, punerea Împărăției pe primul loc în viața cuiva. Apoi creștinul se poate concentra pe îngrijirea de nevoile fiecărei zile și nu trebuie să se mai frământă în legătură cu ziua de mâine, așa cum se întâmplă cu oamenii neamurilor. Da, Domnul Isus le reamintește creștinilor că urmărirea hranei, hainelor și locuinței reprezintă principala activitate a oamenilor neamurilor. Isus arată că creștinii ar trebui să-și amintească ceea ce sunt și să nu urmeze exemplul neamurilor. Oamenii neamurilor nu au un Tată ceresc iubitor, dar creștinii au un Tată ceresc care ține la ei. Apoi, creștinii dedicați, au anumite obligații ce stau pe umerii lor, dar și Dumnezeu are anumite obligații pentru El Însuși. Dumnezeu va trăi la înălțimea acelor obligații. Așa că un creștin trebuie să-și amintească că El nu este asemenea oamenilor neamurilor, că el are un Furnizor ceresc, și că Împărăția lui Dumnezeu și interesele acesteia ar trebui să reprezinte primul lucru în viață sa. Atunci, viața sa nu va fi plină de frământări și nu va avea ca rezultat tensiunea.

Dar cum rămâne cu războiul rece internațional? Cum rămâne cu temerile legate de războiul nuclear ce poate fi declanșat prin apăsarea unui buton? Da, tensiunile internaționale afectează individul. Cum își poate creștinul micșora agitația într-o asemenea atmosferă, una în care întreaga rasă umană este în joc ?

Vremea tensiunii este importantă

Numai în lumina cunoașterii precise a Bibliei o persoană poate trata tensiuni fără precedent în istorie. În cartea sa *Trebuie să ne conformăm?*, doctorul Robert Lindner a scris: „Dacă se poate spune ceva pentru a caracteriza vremurile în care trăim, este tensiunea extremă care există între individ și societatea sa. Culmea până la care s-a ridicat această tensiune este ceva nou în istorie. Această tensiune, care nu s-a reflectat doar prin războiul rece ci și prin răzmerițe, răscoale, terorism și starea generală de neliniște, a fost prezisă de Biblie. Da, Biblia a prezis o vreme agitată.

Isus Cristos, marele prooroc, a indicat zilele noastre prin aceste cuvinte: „Vor fi arătări înspăimântătoare și semne mari din cer. Vor fi semne în soare, în lună și în stele, și va fi o strâmtoare mare printre neamuri, care nu vor ști cum să scape; la auzul urlului mării și al valurilor, oamenii își vor da sufletul de frică în așteptarea lucrurilor care se vor întâmplă pe pământ.” – Luca 21:11, 25, 26.

Neștiind o cale de a rezolva problemele lumii și nepunându-și încrederea în Împărăția lui Dumnezeu, oamenii neamurilor se așteaptă la tensiune, chiar ”își vor da sufletul de frică.” Oamenii înțelepți ai lumii care modelează politica națională și internațională au adesea planurile date peste cap, iar dezastrul rezultat doar se adaugă la tensiunea lumii. Printre „arătările înspăimântătoare” și marile semne din cer se număra lucruri pe care știința modernă abia le-a descoperit, precum radiațiile cosmice și, dintr-odată, exploziile rare de radiații, cauzate aparent de anomalii mari pe suprafața soarelui. Foarte multe evenimente ce vor da naștere tensiunii au fost prezise de către Isus pentru această generație, precum „marile cutremure și pe alocuri foamete și ciumă.” – Luca 21:11.

Apoi, apelând la Biblie, creștinul învață că aceste evenimente ce produc tensiunea fac parte din marele semn pe care Isus l-a dat pentru însemnarea „ultimelor zile” ale pământului. Noi ne aflăm la poarta unei noi lumi. Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos va distruge în curând toate împărățiile acestei lumi așa cum a fost prezis și de către Daniel proorocul. (Dan. 2:44) Așadar, semnul „ultimelor zile” nu produce o tensiune morbidă asupra adevăraților creștini așa cum se întâmplă pentru oamenii neamurilor. Spunându-le creștinilor ce să facă atunci când văd această vreme a tensiunii și nenorocirile sale simultane, Isus a spus: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele căci mântuirea voastră se apropie [...] când veți vedea că aceste lucruri se întâmplă, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” – Luca 21:28, 31.

Astfel, Cunoașterea însemnătății tensiunii lumii vă eliberează de stres și experiențele încordate ale celor care nu și-au pus încrederea în Dumnezeu adevărat, al cărui nume este Iehova. Dar procedați în conformitate cu principiile acestei cunoașteri. Numai în măsură în care aplicați principiile Biblie la viața dumneavoastră, vă încredeți în Dumnezeu și puneți Împărăția lui Dumnezeu pe primul plan veți obține alinarea de la starea de agitație a acestei lumi.

Națiuni în teamă de Numele chemat de noi

Era timpul pentru acțiune, căci numele lui Dumnezeu și cel al Cristosului Său erau implicate. Cu mult timp în urmă, în Egiptul antic, Iehova i-a spus prin proorocul Său Moise lui Faraon: „De aceea te-am ținut în viață, ca să îți arăt puterea Mea și ca numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Ex. 9:16) Prin aducerea celor zece năpaste distrugătoare asupra Egiptului din vechime, apoi prin salvarea izraeliților înrobiți și prin distrugerea forțelor militare ale Egiptului la Marea Roșie după ce i-a condus în mod miraculos pe oamenii Săi de partea cealaltă, Dumnezeu Iehova a făcut un lucru prin care este recunoscut chiar și în prezent. Ieremia 32:20 I se adresează lui Dumnezeu Iehova ca „Tu cel care a făcut minuni și semne mari în țara Egiptului și până în ziua de azi, și în Israel și printre oameni ca să Îți faci un Nume așa cum este și astăzi.” Cu adevărat El a avut un Nume al Său atunci, și acesta a fost vestit pe tot pământul locuit. Dar generațiile de mai târziu au uitat, și generația noastră, cea mai recentă, a uitat. Proorocia din Biblie și împlinirea sa din anul 1914 d.Cr. au întărit această vreme ca vremea în care Dumnezeu Iehova Își va face din nou un nume pentru El Însuși.

2. Nu a fost în zadar că El a inspirat scrierea tuturor celor șaiszeci și șase de cărți ce formează Biblia. Nu a fost în zadar că el a păstrat Sfânta Biblie până în prezent în ciuda eforturilor marii majorități a creștinătății de a o distruge. El a păstrat-o până în această zi pentru a fi folosită în vestirea Numelui Său. Numele Său, Iehova, este cel mai folosit și mai cunoscut nume din întreaga Biblie, de la Facerea până la Revelația. Numele ce se află pe locul al doilea este cel al lui Isus Cristos, așa cum trebuie, din moment ce Isus le-a spus discipolilor Săi: „Eu merg la Tatăl, căci Tatăl este mai puternic decât Mine.” (Ioan 14:28) Printre alte motive, Iehova a făcut ca Biblia să fie scrisă pentru a păstra numele Său. Chiar și faimosul arheolog, doctor Nelson Glueck, în ciuda faptului că este un evreu modernist în credințe, recunoaște acest lucru într-un articol recent, intitulat „Cartea Credinței și a Istoriei”, unde doctorul Glueck spune, în paragraful trei:

„De fapt, Biblia este o lucrare religioasă și nu una istorică. Aceasta a fost întocmită, mai presus de orice, pentru a explica originea și pentru a lăuda numele lui Dumnezeu. Unitatea și autenticitatea acesteia provin din faptul că singurul și neschimbatul său țel este acela de a înfățișa singularitatea, unicitatea, universalitatea și importanța lui Dumnezeu pentru Israel și pentru toate ființele muritoare. Eroul Bibliei este Dumnezeu, ca sursă a întregii creații și Tată al omenirii.” – Revista *Time Magazine* din New York, pagina 29, ediția din 25 septembrie 1960.

3. „Războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul” se apropie. În acest război Iehova Își va face din nou un nume care va răsună în veșnicie. (Rev. 16:14, 16) Dar El face ca numele Său să fie vestit cu onoare în tot pământul chiar și înainte de războiul din cer și de pe pământ. Cu ajutorul cui ? Nu cu ajutorul creștinătății, ci cu ajutorul acelor creștini ce se disting prin numele biblic de „martori ai lui Iehova.” Noi avem rapoarte directe despre acest lucru din 181 de țări și insule, aceștia înconjurând întreg pământul. Ei îndeplinesc aceste lucruri prin Duhul lui Dumnezeu în fața opoziției și persecuției religioase. Pentru toate neamurile a devenit evident că s-a apelat la martorii lui Iehova. Se tem oare neamurile din această cauză ?

Cât de afectați sunt de frică

4. Până recent creștinătatea și-a făcut un nume care a înfricoșat timp de secole neamurile păgâne. Creștinătatea a făcut acest lucru, nu din cauza faptului că s-a apelat la numele lui Iehova cu privire la ea, ci din cauza persecuțiilor și opresiunilor sale religioase, războaielor și cruciadelor ce vărsau sânge, colonialismului susținut cu armatele și flotele puternic înarmate. Cu această cale necreștină, creștinătatea a adus cel mai mare reproș atât asupra numelui lui Cristos cât și asupra numelui lui Dumnezeu. Lucrurile din prezent s-au schimbat în mod considerabil.

5. Ceea ce a devenit acum un coșmar pentru lume este denumirea de comunism, mai ales pentru creștinătatea sau pentru liderii politici, religioși, sociali și industriali ai creștinătății. Cu mult timp în urmă, în anul 1879, în ediția din septembrie, adică cea de-a treia ediție de la prima publicație, revista *Turnul de Veghere* a avertizat creștinătatea de această amenințare comunistă într-un articol de fond numit, „Ziua Domnului.” De atunci, un bloc de națiuni comuniste ce ocupă o treime a lumii a fost construit, iar creștinătatea se menține puternic înarmată împotriva acestuia. Din cauza fricii a ceea ce ar putea însemna un război nuclear, între lumea creștină și agresivul bloc comunist s-a declanșat doar „un război rece”. Creștinătatea nu își pune deloc încrederea în Dumnezeul Atotputernic, al cărui nume este Iehova. Prin urmare, nu creștinătății, ci micilor grupări de martori neînarmați și liniștiți ai lui Iehova i s-a dat de veste onoarea de a face cunoscut pe tot pământul numele ce inspiră frică, numele lui Iehova.

6. Chiar îi este teamă Uniunii Sovietice Rusești de martorii lui Iehova ? În mod sigur da! Altminteri, de ce ar încerca Rusia comunistă să-i distrugă ? Și de ce, cu toate religiile catolice și protestante ce operează în mod liber în Rusia, numai martorii lui Iehova sunt singurul grup religios interzis și mână în subteran ?

7. Mark Gayn, un jurnalist al ziarului *Daily Star* din Toronto, ediția din 2 iulie 1960, pagina 7 sub titlul: *În Lumea Roșie* Martorii lui Iehova „îi atacă” pe sovietici.

Întreaga religie reprezintă un blestem pentru sovietici. Însă, în mod nejustificat, nimic nu îi înfurie atât de mult ca martorii lui Iehova.

Moscova îi vânează pe Martori. Aceasta țintește cu fulgere în credința lor. Și prezintă convertirea lor activă ca un amestec între înșelăciunile Diavolului și răsturnarea guvernului de către Allen Dulle. Atacurile asupra

Martorilor sunt prezentate în presa din Moscova sub titluri instigatoare precum „Apostolii butoiului de pulbere” sau „Păianjenii”. Bineînțeles, poveștile sunt construite pentru a se potrivi cu titlurile. („Ei sunt păianjenii și păianjenilor nu le place lumina. Ei își împletesc capcanele în colțuri întunecate, și apoi se târăsc afară și așteaptă până o victimă tremură în pânză. Și ei chiar găsesc victime.”)

Cine sunt Martorii lui Iehova? Acesta este răspunsul oferit de ziarul *Pravda*.

Din prima zi a existenței sale, secta martorii lui Iehova a intrat în slujirea celor mai reacționare cercuri din capitalul american. Patronii bogați au oferit noii secte o intrare în țările coloniale pentru a sădi un spirit al supunerii mute, și i-au pus pe Martori împotriva tinerei mișcări socialiste din Europa [...]

[...] ziarul *Pravda* raportează că Martorii devin din ce în ce mai activi. Din gură în gură și cu ajutorul broșurilor interzise, Martorii afirmă că niciun om nu ar trebui să poarte arme, înființează biserici ilegale și țin întâlniri de rugăciune neautorizate. Conspirația credinței se răspândește, și toate resursele puternice ale statului par incapabile să o distrugă.

Și nimeni nu se obosește să explice cum ceva de genul acesta s-a putut întâmpla în cel de-al patruzeci și treilea an fericit al celei mai mari revoluții cunoscute omului.

8. În data de 7 iulie a anului 1960, ziarul din New York, *Times* a adus o corespondență RNS de la Moscova sub titlul „Moscova acuză secta – Spune că Martorii lui Iehova întrețin Activitatea Sovietică.” În data de 12 februarie a anului 1961, ziarul *Times* a publicat un articol lung de aproximativ o rubrică sub titlul „Creșterea religiei îi îngrijorează pe sovietici”, în care martorii lui Iehova sunt menționați de două ori. Conform celor afirmate, acești martori ai lui Iehova nu simt frica lumii în legătură cu comunismul, ci urmează cuvintele lui Isus Cristos de la Matei 10:28 atunci când Acesta i-a trimis pe apostolii Săi să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu: „NU vă temeți de cei ceucid trupul dar care nu pot ucide sufletul ; ci mai degrabă temeți-vă de cel care poate să distrugă atât sufletul cât și trupul în Gheenă.” Ca rezultat, numele lui Dumnezeu și Împărăția Sa sunt vestite chiar și în spatele Cortinei de Fier. Frica provocată de această activitate în țările comuniste și în alte țări ce se află sub o conducere totalitară nu reprezintă o teamă hrănitoare, din cauza egoismului unei asemenea conduceri politice. Este o frică ce este marcată de ură pentru numele lui Dumnezeu. O asemenea frică conduce la pieire în războiul din ziua măreață a lui Dumnezeu Atotputernicul !

Teamă sănătoasă

9. Însă, acesta nu este singurul fel de teamă care este exercitată în mijlocul neamurilor, de numele care e apelat de această rămășiță de discipoli dedicați, unși cu Duhul ai lui Cristos. Pentru aceștia, organizația Sa vizibilă de pe pământ, „poporul Său uns pentru numele Lui”, Iehova a promis să se distingă și să-și facă o reputație pentru El Însuși. Acest lucru a fost adevărat în special din anul 1919, atunci când această rămășiță unsă a ieșit din robia suferită în timpul Primului

Război Mondial și a început fără frică să declare numele lui Dumnezeu și Împărăția Sa Mesianică. Mântuirea lor din puterile opresive ale creștinătății a fost prin puterea Dumnezeului lor, căruia i s-au dedicat pe deplin. Înainte de Era Creștină, poporul numelui lui Iehova, martorii Săi, erau reprezentați de Iuda și de Israel. Adresându-se poporului numelui Său din prezent, sub aceleași denumiri, Dumnezeu a spus:

10. „Îi voi aduce înapoi pe prizonierii lui Iuda și pe cei ai lui Israel, și îi voi așeza iarăși ca înainte. Îi voi curăți pe ei de toate greșelile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, și le voi ierta toate nelegiuirile prin care M-au supărat. Cetatea aceasta va deveni pentru Mine un motiv de laudă și slavă printre toate neamurile pământului care vor afla de binele care îl voi face lor. Și acestea voi fi speriate și agitate din cauza bunătății și păcii pe care Eu o dau ei.” – Ier. 33:7-9.

11. Asta este ceea ce explică starea de bunătate spirituală și prosperitate a martorilor lui Iehova și creșterea impresionantă de care s-au bucurat aceștia din anul 1919. Nazismul, fascismul, acțiunile catolice și multe forțe naționaliste din creștinism au încercat să-i distrugă și să le distrugă și prosperitatea, pacea și unitatea începând din acel an, dar totul a fost în zadar. Starea de bunătate spirituală, prosperitatea și creșterea Martorilor în jurul globului s-au reflectat în mod favorabil asupra Dumnezeului lor. Aceștia au devenit o onoare pentru numele Său. Din această cauză El i-a favorizat, așa cum promisese la Țefania 3:19, 20, spunând:

„„Iată, Eu voi acționa împotriva tuturor celor care te asupresc, îi voi izbăvi pe cei ce sunt șchiopi și îi voi strânge pe cei ce sunt izgoniți, și îi voi face un motiv de laudă și slavă în toate țările unde acum sunt de rușine. În vremea aceea, vă voi aduce și vă voi strânge și voi face să fiți un motiv de laudă și slavă între toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe cei prinși ai voștri în fața ochilor voștri,” a spus Iehova.”

12. În împlinire a acestui lucru, martorii activi, progresivi ai lui Iehova au împărțit onoarea în numele Său. Dar asprimea lor curajoasă în propovăduire, inteligența lor spirituală și standardele morale înalte vorbesc bine despre Dumnezeul mântuirii lor.

13. Ca un rezultat al acestui lucru, sute de mii de oameni cinstiți din toate neamurile au observat că cei rămăși din martorii unși sunt în sinea lor un nume pentru vestirea Domnului Dumnezeu și sunt o laudă pentru numele Său demn. Aceștia reprezintă ceva frumos pentru El pe pământ, arătând bunătatea lui Dumnezeu față de cei care Îl iubesc și I se supun și care Îi păstrează poruncile și Îl urmează pe Fiul Său Isus.

14. Impresionată de aceste observații, această „mare mulțime” de oameni care caută singura religie pură așa cum este spus în Biblie este înfricoșată de numele la care se apelează din partea martorilor Săi unși rămăși. Frica lor este însoțită de către iubirea numelui lui Dumnezeu cel vrednic de adorație, singurul al cărui nume este Iehova. (Ps. 83:18) Prin urmare, ei urmează și exemplul lui Isus dedicându-se pe ei înșiși în totalitate lui Dumnezeu, Tatăl Său, și fiind botezați în apă pentru a mărturisi această dedicație a lor pentru Dumnezeu. Astfel ei se alătură în urmarea

pașilor „bunului păstor”, Isus Cristos. Ei devin parte a turmei Sale de oi simbolice. Rezultatul acestei acțiuni credincioase din parte acestor „alte oi” este, așa cum a prezis și Isus, „o turmă, un păstor.” (Ioan 10:1, 14-16) Ei devin cu toții persoane ce se închină împreună lui Dumnezeu Iehova.

Proorocind împreună.

15. Ca o urmare a unei asemenea dedicații și botezului în apă, ce muncă mai trebuie să îndeplinească aceste „alte oi” ale turmei lui Cristos? Ei trebuie să facă ce prevestesc Scripturile profetice și ceea ce fac și cei rămăși din „mica turmă” cea unsă – să prezică sau să propovăduiască. Asupra acestora rămăși din Israelul spiritual, „Poporul pentru numele Său”, Iehova a revărsat Duhul Său în împlinirea finală a proorociei de la Ioel 2:28, 29 în legătură cu „ultimele zile.” Efectul prevăzut al acestor lucruri avea să fie proorocit de către toți, fie bărbați sau femei, tineri sau bătrâni. În împlinirea proorociei de la Ioel 2:28, 29, cei rămăși unși au proorocit, mai ales din anul 1919, după ce au fost eliberați din captivitatea religioasă. Sub iluminarea Duhului lui Dumnezeu ei au recunoscut că Împărăția lui Dumnezeu este lucrul despre care trebuie să proorocească acum, pentru a îndeplini proorocia lui Dumnezeu: „Aceste vești bune ale Împărăției vor fi propovăduite în tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate neamurile și apoi va veni sfârșitul.” – Mat. 24:3, 18.

16. Așa că, în timp ce cei rămăși propovăduiesc, ei vestesc și discută toate proorociile din Biblie despre Împărăția lui Dumnezeu și binecuvântarea veșnică a acesteia pentru omenirea credincioasă și supusă. Prin urmare, această propovăduire profetică este muncă, munca lui Dumnezeu, în care se alătură și celelalte oi. Și acestea devin martori ai lui Iehova asemeni celor unși rămăși.

17. Sub forță irezistibilă a Duhului revărsat al lui Dumnezeu, cei unși rămăși au făcut tot felul de provizii pentru ducerea la bun sfârșit în proorocire a ceea ce trebuie făcut înainte de venirea „zilei mărețe și înfricoșătoare a lui Iehova”, ca toată lumea ce dorește să scape să audă numele Său și să apeleze la acesta pentru mântuire. Marea mulțime a acestor celelalte oi se număra printre cei care doresc să scape cu bine și să câștige viață în noua lume a lui Iehova ce se află sub Împărăția Sa. (Ioel 2:30-32) Precum zece, da, așa și sute de mii dintre aceștia au fost adunați „într-o singură turmă” sub „păstorul”, în schimb, ei, i-au ajutat pe cei rămăși unși în adunarea altor mii de oameni, mai ales din anul 1935. În acel an, această mare mulțime a celorlalte oi au fost identificate ca fiind cele înfățișate în Revelația 7:9-17. Așa că au fost făcute aranjamentele și dotările pentru a face ca proorocia dătătoare de viață să fie făcută într-un mod mai productiv și pe o scară mai mare, iar acestea erau îmbunătățiri mărite în mod regulat sub îndrumarea Societății Turnul de Veghere, de exemplu:

18. În data de 2 februarie 1942, în timp ce Cel de-al Doilea Război Mondial încă se dezlănțuia, președintele Societății Turnul de Veghe și al Societății Imnului Religios a anunțat că un curs avansat de preoție teocratică va începe chiar acolo în cartierul general din Brooklyn al Societății pentru beneficiul membrilor personalului de lucru, aceștia fiind în medie cam 192 în acel an. Președintele a citit

o scrisoare în legătură cu acest curs de preoție în fața acestei mari familii de muncitori Betel după studiul lor din „Turnul de Veghere” din acea luni seară. Această școală de familie, ținută în fiecare săptămână, oferea foarte mult material practic ce putea fi aranjat într-un manual gândit numit „Curs în Preoția Teocratică”, ce avea cincizeci și două de lecții în cele nouăzeci și șase de pagini.

19. Chiar și în acele zile întunecate din cel de-al doilea Război Mondial, a fost prevăzută o muncă misionară de după război pe o scară globală așa cum nu s-a mai încercat niciodată. Spre realizarea acestui lucru, Societatea a înființat la Ferma Împărăției, lângă South Lansing, New York, Școala pentru studiul Bibliei de la Gilead a Turnului de Veghere. Pe 1 februarie 1943, miercuri, președintele societății a inaugurat această școală pentru misionarii din mijlocul martorilor lui Iehova. Cu optsprezece ani în urmă, acest lucru era în mod clar un pas îndrăzneț. Dar Școala pentru studiul Bibliei de la Gilead a Turnului de Veghere încă funcționează și în prezent, într-o nouă locație, de partea opusă a birourilor Societății din Brooklyn. Aceasta beneficiază de dotări mai bune și o perioadă de studiu și pregătire mai lungă și mai amănunțită pentru studenții aduși din toate colțurile lumii.

20. Dar domeniul de acasă al mărturiei nu a fost neglijat. La timpul potrivit cartea *Curs în Preoția teocratică* a fost completă și tipărită la presele de tipar ale Societății din Brooklyn. Întâlniri de chemare la acțiune, lungi de două zile, au fost ținute pe 17 și 18 aprilie 1943, în sute de orașe din Statele Unite și Canada. Aici a fost anunțat planul de a începe Școli de Preoție teocratică săptămânale în toate adunările martorilor lui Iehova. Manualul școlii a fost eliberat, și a fost demonstrat și modul în care va fi folosită cartea precum și felul în care va fi condusă școala. La acea vreme martorii lui Iehova se aflau sub interdicția din timpul războiului în foarte multe țări, sau exportarea lucrărilor lor era interzisă. Însă, ori de câte ori adunarea obținea copii ale cărții, erau deschise școli. Numai decît au apărut sute de asemenea Școli pentru Preoția Teocratică. După ce al doilea Război Mondial s-a încheiat, mii de asemenea școli au fost deschise printre adunări în toată lumea.

21. Ceva mai amplu decât cartea *Curs în Preoția Teocratică* a devenit necesar. Așa că în perioada de 27-29 aprilie 1945, au fost ținute adunări speciale ale martorilor lui Iehova. Apoi, sâmbătă seara, 28 aprilie, cu trei zile înainte ca Adolf Hitler, dușmanul aprig al martorilor lui Iehova să se sinucidă, acestor martori adunați le-a fost înfățișată noua carte de 384 de pagini ce conținea 90 de lecții, *Ajutor Teocratic pentru Editorii Împărăției*. În anul 1946, primul an de după război, la Adunarea Teocratică a Neamurilor fericite, de șase

zile, din Cleveland, Ohio, un nou manual, *Echipat pentru fiecare Lucrare Bună*, a fost lansat în data de 8 august. Aceste două manuale școlare au fost folosite timp de mulți ani.

22. În anul 1950, adunări internaționale ale martorilor lui Iehova au început să fie ținute pe stadionul Yankee, în orașul New York. La cea de-a doua, în anul 1953, din 19 până pe 26 iulie, intitulată Adunarea Societății Noii Lumi, președintele Societății a evidențiat propovăduirea martorilor lui Iehova din casă în casă. Printre punctele subliniate s-a numărat și acela că slujitorul numit din adunări ar trebui să fie un antrenor al editorilor din casă în casă ai Împărăției lui Dumnezeu. În mod particular fiecare dintre aceștia, vizitând un anumit număr de adunări, ar trebui să se specializeze într-o asemenea muncă de pregătire. La aproximativ patru luni de la acestea, ziarul lunar al editorilor Împărăției, *Informant*, așa cum era numit atunci, a avut un articol special despre prezentarea veștilor bune ale Împărăției din casă în casă într-o manieră mai convingătoare. Cum? Prin folosirea Bibliilor la ușile oamenilor. În această privință ziarul *Informant*, ediția din noiembrie 1953 a spus:

După ce va prezentați, făcând cunoscută misiunea voastră și ceea ce aveți pentru oameni, o mărturie foarte eficientă poate fi dată prin citirea câtorva texte selectate din Biblie și introducerea acestora în mărturia voastră [...] Prin citirea câtorva scripturi indicate din Biblie pentru confirmarea mărturiei voastre, puteți ajunge la o mare varietate în predicile de trei până la opt minute la ușile oamenilor.

23. Predicile scurte direct din Biblie au fost deja folosite în mod considerabil în țări și provincii acolo unde martorii lui Iehova au fost fie interziși fie condamnați de către lege, datorită oferirii materialelor lor informative din casă în casă, așa cum s-a întâmplat în regiunea Quebec din Canada.

24. În anul 1955, în seria internațională de Adunări Triumfătoare ale Împărăției ce au început în iunie, noua carte a Școlii Preoțești teocratice intitulată „Pregătiți pentru a fi Preoți”, a fost publicată. În anul următor, ziarul lunar de slujire numit *Preoția Împărăției*, a început să publice conspecte detaliate pentru întâlnirea săptămânală de slujire. Astfel toate adunările de peste tot puteau avea întâlniri de slujire identice pentru instruirea editorilor Împărăției. Trei ani mai târziu a apărut și oportunitatea pentru pregătirea și echiparea specială a supraveghetorilor adunării sau slujitorilor. La Școala Bibliei de la Gilead a Turnului de Veghe, la Ferma Împărăției, în data de 9 martie 1959, a fost inaugurată Școala de Preoție a Împărăției. Aceasta oferea patru săptămâni de instruire și pregătire gratis pentru grupuri succesive de slujitori ai adunării, care puteau accepta invitația de a participa.

25. Din moment ce Școala pentru studiul Bibliei de la Gilead a Turnului de Veghere a fost mutată în Brooklyn în luna februarie a anului 1931, Școala Preoțească a Împărăției de la Ferma Împărăției a fost mărită pentru a se ocupa de patru grupuri de supraveghetori ai adunării în același timp. De asemenea, Școala Preoțească a Împărăției a fost înființată în asociere cu birourile Societății Turnului de Veghere din toată lumea, ca de exemplu în Canada, Marea Britanie, Franța,

Germania, Australia, Orientul Îndepărtat și așa mai departe. Acest lucru a fost foarte mult binecuvântat de către Dumnezeu Cel Prea Înalt. A avut ca rezultat din ce în ce mai mulți și mai bine calificați slujitori ai adunării care să vegheze peste turma lui Dumnezeu și să îi supravegheze munca de proorocie, mărturisire.

26. Astfel, în prezent, cei rămași unși din moștenitorii Împărăției nu sunt singurii care proorocesc. Acestora li se alătură din ce în ce mai multe persoane asemănătoare cu oile din toate neamurile care învață să se teamă de numele lui Iehova, la care apelează cei rămași unși cu Duhul lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că numărul celor rămași din Israelul spiritual este în prezent de numai 13,255 de persoane, numărul „celorlalte oi” tovarășe care *în mod regulat* comunică munca de propovăduire pe teren în fiecare lună este de 900,000. Și așa cum este cazul și celor unși rămași, așa se întâmplă și în cazul acestor „celelalte oi” care se tem de numele lui Iehova ; toate felurile de oameni proorocesc, cei bătrâni, cei tineri, bărbații, femeile, angajatorii, angajații, în 144 de limbi până în acest moment, toți aceștia dovedindu-și lor înșiși că sunt martori ai lui Iehova.

27. Ce semn important este acesta pentru toate neamurile lumii! Este un semn că mărețea și strălucitoarea zi care inspiră frică, a lui Iehova, se apropie și că *acum*, în acest interval, de timp scurt, este momentul să apelăm la numele lui Iehova în credință, ca să fim izbăviți pentru viața veșnică în noua Lui lume.

28. Ce responsabilitate enormă stă pe umerii noștri pentru că suntem numiți martori ai lui Iehova ! Fie ca opoziții să ne conteste dreptul de a ne identifica prin acest nume ! Dumnezeu Iehova Însuși nu ne-a condamnat pentru că am făcut așa ceva, ci mai degrabă, El ne-a binecuvântat pentru că ne-am străduit să ne ridicăm la înălțimea obligațiilor aceluia nume, să mergem demni de a purta acest nume deosebit. Persecuțiile pe care le-a lăsat să cadă asupra noastră pentru proorocie sau propovăduire despre Împărăția Sa nu reprezintă un însemn al blestemului sau dezaprobării. Este o dovadă că noi nu aparținem acestei lumi condamnate, ci noii Sale lumi drepte.

29. Cu recunoștință noi admitem și ne purtăm responsabilitatea în legătură cu numele Său. Dacă nu respectăm și nu ne teme de numele lui Iehova și nu Îi aducem slavă, atunci oamenii ce Îl caută pe Dumnezeu din toate neamurile nu se vor teme de acesta și nici nu vor apela la el pentru mântuirea veșnică. Însă, hotărârea noastră este aceea de a onora și slăvi numele lui Iehova, nefăcând nimic pentru a aduce reproșuri asupra acestuia. Noi Îi vom trata numele ca ceva foarte sfânt. Noi vom ajuta și alte persoane asemănătoare oilor să Îl sfințească pe măsură ce spunem rugăciunea pe care ne-a învățat-o Isus în fața lui Dumnezeu Iehova: „Tatăl nostru care ești în ceruri, Sfințească-se numele Tău.” – Mat. 6:9.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce a făcut Domnul în numele său în ceea ce privește Egiptul antic, și ce este acum timpul pentru el să facă din nou?

2. (a) Pentru ce scopuri remarcabile a păstrat Dumnezeu Biblia până acum? (b) Cum se face că un articol recent al unui arheolog evreu este de acord cu acest scop din Biblie?

3. (a) La „războiul zilei celei mari”, ce va face Dumnezeu în numele său propriu, dar ce a făcut el de asemenea, înainte de atunci în numele său? (b) Prin cine?

4. Cum și-a făcut creștinismul pentru el un nume inspirat de teamă, dar cu ce efecte religioase?

5. (a) Ce nume a devenit o sperietoare pentru creștinism, și cum a reacționat el la acest lucru? (b) În al cărui nume nu și-a pus creștinismul încrederea, și prin urmare, ce onoare îi așteaptă?

6. Ce arată dacă Uniunii Sovietice îi este frică de martorii lui Iehova?

7. Cum a comentat un scriitor din personalul ziarului Toronto Daily Star despre teama Rusiei față de martorii lui Iehova?

8. (a) În conformitate cu știrile expediate de la Moscova, de cine nu se tem martorii lui Iehova, și ce sfat al lui Isus urmează ei? (b) Ce fel de teamă este exercitată în țările comuniste, și la ce conduce aceasta?

9, 10. (a) Ce a promis Domnul să facă pentru „popor pentru numele său,” și prin ce evenimente s-a dovedit adevărat acest lucru? (b) Cum a prezis Iehova acest lucru în Ieremia 33:7-9?

11. (a) Ce forțe au încercat să distrugă progresul lor spiritual din anul 1919, și cu ce succes? (b) Asupra cui a reflectat progresul lor spiritual, și ce a arătat Țefania 3: 19, 20 că ar fi rezultatul?

12. Cum au împlinit martorii lui Iehova această scriptură?

13. Ca urmare a acestui fapt, ce observații au făcut mulți oameni cinstiți din toate națiunile cu privire la rămășiță?

14. Care este efectul observațiilor lor asupra acestei „mari mulțimi” de oameni, și care este rezultatul acțiunii lor?

15. (a) Prin urmare, ce fel de muncă trebuie să facă „alte oi” ? (b) În acord cu Ioel 2: 28, 29, ce profeții a făcut rămășița unsă?

16. Cum predică rămășița figurile profetice, și cine li se alătură în această predică?

17. (a) De ce a făcut rămășița unsă orice dispoziție pentru această proorocie? (b) De când mai ales asistența le-a fost dată de alții și în conformitate cu ce societatea a făcut aranjamente pentru proorocie?

18. În numele ministerului teocratic, ce aranjamente au fost anunțate și instituite de președintele societății de la sediul central?

19. În timpul acelor zile al celui de-al II-lea Război Mondial, ce muncă a fost avută în vedere, ce a fost inaugurat în anul 1943, și care este situația ei din prezent?

20. Ce eliberare și demonstrație s-au prezentat la Apelul Adunărilor de Acțiune din anul 1943, și ce a apărut cu trecerea timpului?

21. Ce manuale școlare au fost eliberate în anii 1945 și 1946, și cu ce ocazii speciale?

22. (a) La Adunarea Societății Noii Lumi în Stadionul Yankee, în anul 1953, ce muncă a subliniat, în special cu referire la reprezentanții adunării și la agenții de

circuit? (b) În acest numele, ce instrucțiuni speciale a dat Informatorul din Noiembrie (1953) ?

23. Unde au fost deja folosite predicile directe biblice, și de ce?

24. (a) Ce manual școlar a fost lansat în anul 1955, iar anul viitor ce aranjament a făcut Ministerul Împărăției pentru toate adunările? (b) Ce a fost inaugurat pe 9 martie 1959, și în numele cui?

25. De la transferul Scolii Biblia Turnul de Veghe din Galaad, ce s-a făcut cu Ministerul Unit al Împărăției la Regatul Farm, și cum au fost favorizate sucursalele străine ale societății în acest sens?

26. Astfel, astăzi, care sunt cei ce proorocesc, în ceea ce privești, și în ce limbi?

27. În ce măsură este acesta în timp util un semn la toate neamurile?

28. Ce a fost expresia lui Iehova manifestată față de noi pentru a identifica pe noi înșine ca martori ai Lui, și ce indică persecuția pe care a lăsat-o să vină peste noi?

29. Care este hotărârea noastră cu privire la numele lui Iehova, și cu ce rugăciune predată de către Isus, ne vom ruga?

Mulțumind Managementului

Spre sfârșitul Adunării Sectorului Credincioșilor Uniți din Vancouver departamentul de relații publice a trimis o scrisoare specială de mulțumire pentru fiecare hotel și motel. Aceste scrisori au fost urmate de o vizită personală. Un manager a declarat că a fost prima dată când un grup de convenție a trimis vreodată o astfel de scrisoare. Managerul de la Hotelul Vogue a telefonat de îndată ce a primit scrisoarea, exprimând mulțumiri pentru trimiterea unor astfel de oameni buni la hotel. Vreo patruzeci de cărți au fost plasate după asamblarea lor cu acești manageri, și mulți dintre ei au spus că au primit deja literatura de specialitate de la delegați înainte de a verifica.

Descrierea vie făcută de Marcu a serviciului lui Isus

Cine a fost Marcu care a scris Evanghelia denumită după el? Cum a putut el scrie o mărturie atât de însuflețită? Care sunt caracteristicile Evangheliei Sale, și în ce fel este aceasta unică?

Marcu nu a fost unul dintre cei doisprezece apostoli și nici nu apare ca și cum ar fi fost unul dintre cei șaptezeci de evangheliști. Atunci cine a fost el? Este posibil ca el să fie „tânărul” despre care înregistrarea spune că începuse să-l urmărească pe Isus, și pe care au încercat Să-l prindă cei care l-au arestat pe Isus, „dar care și-a lăsat veșmintele și a fugit dezbrăcat.” (Marc. 14:51, 52) Fără îndoială că acesta este Ioan Marcu cel menționat în mod repetat în cartea Faptele Apostolilor. La Faptele Apostolilor 12:12 noi aflăm că mama sa a trăit în Ierusalim

și că adunarea creștină de la început i-a folosit casa ca un loc de întâlnire. Mai târziu, la versetul 25 al aceluiași capitol, noi citim că Barnaba și Saul (apostolul Pavel) după ce și-au dus la îndeplinire preoția în Ierusalim „s-au întors și au luat cu ei și pe Ioan, zis și Marcu.”

Pe măsură ce Pavel și Barnaba au călătorit și au propovăduit, Ioan Marcu a slujit ca un însoțitor, având grijă de nevoile lor fizice, fără îndoială. Însă, după ce Pavel și Barnaba au ajuns în Pamfilia, „Ioan a plecat de la ei și s-a întors în Ierusalim”, mergând înapoi acasă la mama sa. Din cauza acestei dovezi a lipsei de maturitate, apostolul Pavel nu a mai dorit să îl mai ia și pe el în cea de-a doua călătorie de preoție. Acest lucru a dat naștere unei rupturi între Pavel și Barnaba, iar ca rezultat Pavel l-a luat pe Silas ca însoțitor, iar Barnaba l-a luat pe Ioan Marcu. – Faptele 13:13.

Dar Ioan Marcu nu a rămas imatur, el a evoluat, așa că în continuare noi citim cum Pavel vorbește în mod favorabil despre el la Coloseni 4:10: „Marcu, vărul lui Barnaba, (despre care ați primit porunci să-l primiți dacă vine la voi)” Mai târziu noi aflăm despre faptul că Pavel i-a cerut lui Timotei „să îl iei pe Marcu cu tine căci îmi este folos pentru preoție.” Da, până atunci Marcu s-a dovedit pe sine și Pavel l-a iertat. – 2Tim. 4:11.

Însă, de un interes special, în măsura în care vorbim despre Evanghelie, este și referința apostolului Petru la el: „Biserica aleasă din Babilon, vă trimite sănătate, și așa face și fiul meu Marcu.” (1 Petru 5:13) De ce este în mod special oportună această menționare a lui Marcu de către Petru pentru Evanghelia lui Marcu? Căci în mod inevitabil, de la apostolul Petru a obținut Ioan Marcu această informație. Aceasta este mărturia clară a istoricilor bisericii de la început:

„Deoarece Marcu a devenit interpretul lui Petru, el a scris cu acuratețe tot ceea ce menționa Petru.” (Papias) „După moartea lui Petru și Pavel, Marcu, discipolul și interpretul lui Petru, ne-a oferit nouă în scris lucrurile ce au fost propovăduite de către Petru.” (Ireneu) „Marcu și-a făcut Evanghelia așa cum l-a ghidat Petru.” (Origene) „Evanghelia lui Marcu este pretinsă a fi a lui Petru, al cărui interpret el era, [...] căci este posibil ca ceea ce publică învățăceii să fie privit ca fiind munca stăpânilor.” (Tertulian)

Caracteristici

În sprijinul poziției conform căreia apostolul Pavel i-a oferit lui Ioan Marcu informații pentru Evanghelia sa sunt caracteristicile acesteia. Stilul Evangheliei este atât de însuflețit încât trebuie să fi fost obținut de la un martor ocular. Petru era un asemenea martor ocular. Mai mult decât atât, noi aflăm că această Evanghelia se mișcă cu rapiditate, în mod impulsiv, cum s-ar spune. Petru era impulsiv atât în vorbire cât și în gesturi. Mai departe, în această Evanghelia noi observăm multe perspective ascuțite ce indică o personalitate atentă. Petru, ca un pescar, a avut ocazii de a a-și cultiva puterile de observație, observând cerul, marea, peștii și plasele sale. Nu trebuie trecut cu vederea nici faptul că Petru a fost un martor ocular la practic tot ceea ce a înregistrat Marcu.

Până când Marcu și-a scris Evanghelia, Matei Îl înfățișase deja pe Isus ca Mesia cel promis și Împărat al evreilor; Luca a arătat că Isus este Mântuitorul milos al întregii omeniri; Ioan avea să scrie despre El: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu,” evidențiind prin Evanghelia sa existența preumană a lui Isus. Și Marcu ? Marcu Îl prezintă pe Isus ca Fiul ce face minuni, al lui Dumnezeu. Așa că, deși Evanghelia Sa este distribuită în mod egal între conversații și acțiuni, întregul efect este acela de a sublinia activitățile lui Isus. Astfel observăm că El a înregistrat atât de multe minuni ale lui Isus în comparație cu foarte puținele predici și exemplificări ale Acestuia. – Ioan 1:1.

Așa cum Matei a scris în primul rând pentru evrei, iar Luca pentru toate neamurile, așa este evident că și Marcu a scris în primul rând pentru romani, Roma fiind cel mai probabil scena muncii sale. Acest lucru este evident în foarte multe feluri, de exemplu folosirea unei expresii latinești traduse în limba greacă. Printre acestea găsim *speculator* tradus cu „paznic” ; *praetorium* tradus cu „palatul guvernatorului” și *kenturin* tradus cu „ofițer în armată” sau „centurion.” – Marc. 6:27; 15:16, 39.

El nu pune la îndoială că cititorii săi **sunt familiarizați cu distribuția plantelor în Palestina**, așa că observăm că el însuși a crezut că este necesar să menționeze că existau fiare sălbatice în sălbăticiunea unde Isus a petrecut șaptezeci de zile și că Iordanul este un râu. De asemenea, el mai observă, în legătură cu blestemarea smochinului, că Isus „nu a găsit decât frunze, căci nu era anotimpul smochinelor.” Astfel, el mai notează că Isus și discipolii Săi au stat pe Muntele Măslinilor „cu templul în față.” – Marc. 1:5, 13; 11:13; 13:3.

În același fel, Marcu se simte chemat pentru a oferi observații explicative înainte de a înregistra discuțiile dintre Isus și opozanții Săi: „Discipolii lui Ioan și fariseii posteau.” „Însă, fariseii și evreii nu mănâncă fără să-și spele mâinile cu atenție, după datina bătrânilor și când se întorc de la piață nu mănâncă decât după ce s-au scaldat,” și așa mai departe. – Marc. 2:18; 7:3, 4.

Chiar stilul lui Marcu ne oferă o senzație a acțiunii în înregistrarea sa. Astfel, în mod repetat noi găsim expresia imediat, el folosind-o de două ori mai des decât toți ceilalți scriitori ai Evangheliei la un loc: „Și imediat cum a ieșit din apă”; „Imediat Duhul L-a mânat pe Isus în pustietate”; „și imediat au mers la sinagogă”; acestei expresii i se adaugă, „Îndată și-au abandonat plasele” și „A venit și ziua Sabatului.” – Marc. 1:10, 12, 29, 18, 21.

Încă o caracteristică a lui Marcu este faptul ca el este singurul scriitor de Evanghelie care folosește termeni din limbă aramaică pe care mai apoi îi traduce: *Boanerges*, „Fiul lui Tunet” ; *Talitha cumi*, „fecioară îți spun ție, ridică-te!”; *corban*, „un dar dedicat lui Dumnezeu”; *Ephphatha*, „Deschide-te”, și *Abba*, „Tată”. – Marc. 3:17; 5:41; 7:11, 34; 14:36.

Detalii însuflețite și unice

Printre lucrurile care fac ca descrierea făcută de Marcu pentru preoția lui Isus să fie atât de însuflețite se numără și detaliile cu privire la cum s-a simțit și cum a reacționat Isus în anumite situații. Astfel, numai Marcu ne spune, în legătură cu sentimentele lui Isus de Sabat, că Acesta s-a uitat „în jurul Său cu indignare fiind rănit din cauza împietririi inimii lor.” Marcu este singurul care ne spune cum s-a simțit Isus la primirea pe care i-au făcut-o oamenii din orașul Său natal: „Cu adevărat s-a mirat de lipsa lor de credință.” Doar Marcu ne spune ce a simți Isus față de tânărul conducător bogat: „Isus s-a uitat țintă la el și l-a iubit.” Și, tot așa, Marcu a fost singurul care a înregistrat că Isus „nu lasă pe nimeni să poarte vreun vas prin templu,” atunci când i-a alungat pe cei care schimbau bani și alte mărfuri. În paranteză fie spus, în toate aceste detalii noi observăm cum se reflectă și puterea de observație a lui Petru. – Marc. 3:5; 6:6; 10:21; 11:16.

Printre alte detalii unice care ar putea fi menționate se numără și faptul că Iacov și Ioan și-au lăsat tatăl în urmă „alături de cei angajați să ajute”, indicând faptul că atunci când erau pescari aceștia aveau și bani. Doar Marcu a înregistrat că Isus a spus că „omul nu a fost făcut pentru Sabat.” El pune răspunderea pentru încarcerarea lui Ioan Botezătorul direct pe umerii Irodiadei, căci spune că soțului acesteia, Regele Irod Antipa, îi plăcea să-l asculte pe Ioan. În prima și cea mai mare poruncă, Marcu numește patru „unități” – inima, sufletul, mintea și puterea, în timp ce atât Moise cât și Matei menționează numai trei dintre acestea. – Marc. 1:20; 2:27; 6:19, 20; 12:30.

Unice la Marcu sunt și aceste incidente de la sfârșitul preoției lui Isus: că martorii falși de la procesul lui Isus nu se înțelegeau ; că Simon, cel care a fost folosit pentru a căra rugul lui Isus a fost tatăl lui Rufus și Alexandru ; și că Pilat s-a asigurat că Isus era cu adevărat mort înainte să aprobe cerea lui Iosif din Arimateea pentru trupul Acestuia. – Marc. 14:59; 15:21, 44.

Oricât de scurtă și condensată este mărturia lui Marcu, noi observăm că și în ceea ce privește pildele și minunile lui Isus, aceasta are trăsăturile sale caracteristice. Deși el a înregistrat numai patru dintre nenumăratele exemplificări ale lui Isus, una dintre acestea – „Pământul rodește singur, mai întâi firul verde, apoi spicul și după aceea grâu deplin în spic” – este unică pentru Marcu. Și printre numeroasele minuni înfăptuite de Isus, Marcu menționează două ce nu sunt menționate și de alții: Vindecarea de către Isus a unui om care era surd și nu putea vorbi și vindecarea unui om orb care la început vedea oamenii numai în ceață – „se pare că sunt copaci dar merg.” – Marc. 4:26-29; 7:31-37; 8:22-26.

O mărturie de sine stătătoare.

Astfel noi observăm că, deși într-un mod superficial, Marcu se pare că a repetat într-o mare măsură ceea ce a scris Matei, deși a făcut doar o versiune mai condensată a Evangheliei lui Matei – o teorie susținută timp de mulți ani – toate aceste caracteristici distincte și trăsături unice ale Evangheliei sale o indică pe

aceasta ca o mărturie separată și nu doar un simplu rezumat. Așa cum Westcott explică atât de bine în cartea sa *Introducere în Studiul Evangheliilor*:

„Ca și conținut, stil și tratare, Evanghelia Sfântului Marcu este în mod esențial o reproducere din viață. Desfășurarea și motivul evenimentelor sunt descrise în aceasta prin cea mai clară descriere. Dacă toate celelalte argumente împotriva originii mitice ale povestirilor Evangheliiste nu erau la înălțime, această înregistrare însuflețită și simplă marcată prin independență și originalitate [...] ar fi de ajuns pentru a anula o asemenea teorie [...] valoarea istorică a Evangheliilor a fost în mod nesocotit atacată atunci când Sfântul Marcu a fost privit ca o simplă persoană ce făcea rezumate ale celorlalte scrieri”, adică, ale lui Matei și Luca.

Mai departe, dacă Evanghelia lui Marcu, este unică doar 7 procente, acest lucru indică faptul că aceasta este o mărturie independentă, o mărturie de sine stătătoare, atunci cu siguranță același lucru poate fi spus și despre Evanghelia lui Matei, în care 42 de procente sunt exclusive; evanghelia lui Luca are 59 de procente unice iar Evanghelia lui Ioan are 92 de procente de conținut exclusiv.

Atunci cum putem explica asemănarea atât de multor lucruri ce apar la Matei și la Luca cu ceea ce apare în Evanghelia lui Matei ? Luca recunoaște că a avut acces la multe surse, și, din moment ce Marcu era un însoțitor al lui Pavel, care mai târziu l-a folosit și pe Luca ca însoțitor misionar, este posibil ca Pavel să-i fi dat lui Luca orice notițe pe care le-a obținut de la Marcu. În acest fel, Luca și-a obținut o treime din informații de la Marcu chiar înainte ca Marcu să-și fi scris Evanghelia. Acest lucru poate explica cu ușurință părțile din Evanghelia lui Luca care sunt la fel cu cea a lui Marcu.

Cât despre Matei, despre care se spune că a folosit 600 din cele 661 de versete ale lui Marcu, există de asemenea o explicație rezonabilă. Este posibil ca Matei, care și-a scris Evanghelia prin anul 41 d.Cr sau cel puțin înainte de 50 d.Cr, să fi fost în posesia scrierilor celorlalți apostoli, cum ar fi Petru, cu mult înainte ca Marcu să-și fi scris Evanghelia. Astfel, conform cărții *Matei, Marcu și Luca*, scrisă de un numit Dom Chapman: „Scrierile lui Marcu reprezintă scrierile lui Matei repovestite într-un stil familiar de către un martor ocular și un martor care a auzit lucrurile pe care le-a așezat Matei în scris, omițând toate părțile din Matei unde Petru nu a fost prezent, și discursurile lungi pe care nu și le-ar fi amintit cu exactitate... scrierea lui Marcu pare a fi citirea cu voce tare de către Petru a scrierii lui Matei, notată pe scurt de către Marcu.” Acest lucru ar explica de ce Marcu seamănă atât de mult cu Matei cât și remarcile ascuțite din Evanghelia lui Matei ce nu sunt găsite în alte părți, acestea fiind lucruri de care și-a adus aminte și pe care le-a notat Petru. Acesta ar explica vioiciunea lui Marcu, căci Petru, fiind un om emotiv, ar avea asemenea evenimente imprimare cu viață în mintea sa și apoi le-ar povesti cu aceeași însuflețire. Această explicație îl satisface pe cel care iubește Biblia, căci permite inspirația, pentru corectitudinea tuturor mărturiilor timpurii de după vremea apostolilor până la realizarea că Matei și-a scris Evanghelia primul, cât și pentru asemănările și diferențele dintre Evanghelia lui Matei și cea a lui Marcu.

S-a spus că pentru a ne înțelege aproapele mai bine trebuie să îl iubim mai mult, și, deși acest lucru nu este adevărat întotdeauna, este cu siguranță adevărat în legătură cu Marcu și Evanghelia sa.

Biblia Răspândită de Martorii Lui Iehova

Era spre sfârșitul Adunării Sectorului Credincioșilor Uniți de la Stadionul Yankee când o femeie tânără, evident o străină, se așeză lângă unul dintre martorii lui Iehova. Martorul a atins un punct pentru a se angaja într-o conversație cu străina, care, printre altele, a declarat: „Sunt catolică. Știu că nu ar trebui să fiu aici, dar după ce am citit în ziare trebuia să vin și să văd pentru mine [...] Pentru prima dată în viața mea am o Biblie pentru mine” – ediția 1961 a *Traducerii Lumii Noi*. Ea a obținut-o la stadion, o Biblie completă, de 1.472 de pagini, frumos legate, în urma contribuției cu numai un dolar.

Incidentul nu este excepțional. Există atât de mulți oameni astăzi care vor depune aceeași mărturie: faptul că prima dată când au avut vreodată o Biblie a lor a fost după ce martorii lui Iehova i-au făcut să fie interesați de Biblie. Nicio întrebare despre asta, Martorii sunt zeloși în răspândirea Biblie, și mințile oamenilor sunt asociate cu Biblia.

Dar nu este acesta modul în care ar trebui să fie? La urma urmei, Biblia este cartea martorilor lui Iehova. Biblia, în primul rând, a fost scrisă de mai mult de treizeci de martori ai lui Iehova, pre-creștini și creștini. Mai mult decât atât, Biblia conține istoria martorilor lui Iehova, de la Abel în jos, până în zilele noastre, prin intermediul profeției inspirate. Și, în special din zilele lui Ezra martorii lui Iehova au fost ocupați cu răspândirea Bibliei.

În timpul lui Isus și al apostolilor, cunoștințele Bibliei au fost răspândite printre oamenii din Israel și așa au fost copiile Bibliei. În caz contrar, Bereanii nu ar fi fost în măsură să verifice, prin Cuvântul lui Dumnezeu ceea ce Pavel le-a spus. (Faptele 17:11) Atât de mult au fost primii creștini o comunitate a copierii Bibliei și a repartizării Bibliei că ei dau credit pentru convenabil manuscris de tip codex în locul manuscrisului sul.

Martorii lui Iehova moderni, de la începutul lor au fost distribuitorii Bibliei și a ajutoarelor Bibliei. Și pentru circa treizeci de ani, aceștia au fost scribii, precum și editorii Bibliei, această activitate ajungând la un punct culminant cu lansarea Traducerii Lumii Noi a Sfintelor Scripturi într-un singur volum.

Apreciezi această Biblie? Ați observat multele sale bune îmbunătățiri în prima ediție? La aceasta ar trebui să ne așteptăm, având în vedere Proverbele 4:18. Nicio altă traducere a Bibliei nu se poate compara cu ea. Nu numai că textul este în limba engleză modernă foarte ușor de citit, nu numai că este bazată pe cele mai recente descoperiri cu privire la limbile originare și pe cele mai recente descoperiri arheologice, dar aceasta este traducerea Bibliei făcută numai de către oameni care

și-au dedicat viețile lui Iehova Dumnezeu și care aveau cunoștințe despre el și scopurile sale, fără de care traducerea exactă a Bibliei este imposibilă.

Cum își arată cineva aprecierea acestei comori alese? Doar utilizând-o el însuși? Bineînțeles că nu! El își arată aprecierea prin răspândirea copiilor acesteia printre oameni. Dar asta nu este tot. Pentru cele mai multe persoane este o carte sigilată, așa cum s-a arătat în Isaia 29: 11 și Revelația 22: 10, care este textul nostru pentru această lună. El spune: „Nu sigila cuvintele profeției din acest sul, căci timpul fixat este aproape.” Nu numai că efectiv sigilează Biblia, dar că ar putea să devină responsabil pentru propria sa continuare ca o carte sigilată, dacă el nu a oferit oamenilor ajutoare să studieze Biblia și susținere și să-i ajute să obțină înțelegere.

De ce este acest lucru așa? Deoarece Biblia este o carte organizată. Acesta a fost produsul spiritului lui Dumnezeu purtat de-a lungul oamenilor de credință care au fost, fiecare dintre ei, asociat cu organizația lui Dumnezeu, fie tipic sau organizație creștină. Domnul este un Dumnezeu al unității și armoniei. El vrea ca slugile lui pământeste să fie unite, și așa a făcut ca înțelegerea Bibliei de astăzi să depindă de asocierea cu organizația lui, chiar ca în zilele lui Isus și ale apostolilor Săi; astfel, numai cei care au venit în contact cu organizația lui Dumnezeu au primit o înțelegere a Scripturilor.

Așa că lăsați toți martorii lui Iehova să accepte responsabilitatea care merge cu cei care poartă numele poporului pe care Iehova l-a folosit pentru a scrie Biblia, oameni a căror istorie este găsită în Biblie, oameni care au răspândit și răspândesc Biblia. Și mai ales fiecare să accepte responsabilitatea de a ajuta pe cei care arată interes să înțeleagă Biblia, astfel încât aceștia să poată primi, de asemenea, drumul care duce la viață.

[Note de Subsoli]

Pentru detalii, vezi Turnul de Veghere din 1 octombrie 1960.

• **Cum poate spune cineva dacă carnea achiziționată de la un măcelar sau din alte piețe a fost corect sângerată? De asemenea, cum poate spune cineva dacă preparatele din carne reci, produsele de patiserie sau preparatele vândute de către farmaciști conțin sânge sau fracțiuni din sânge? – A. R., S.U.A.**

Acest lucru este de interes pentru persoanele temătoare de Dumnezeu, pentru că Domnul Dumnezeu, în dreptul său i-a precizat la Noe, lucru ce se aplică pentru întreaga omenire: „Toate creaturile vii, care se mișcă, să vă servească drept hrană. Vi le dau pe toate, ca pe plantele verzi. Numai carnea cu sufletul ei – sângele ei – să n-o mâncați.” (Gen. 9:3, 4) Organismul de conducere creștin din primul secol,

fiind inspirat de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, a subliniat că este necesar pentru creștini să „vă abțineți de la sânge.” – Faptele 15:29.

Dacă sângerarea animalelor măcelărite nu este practica obișnuită în localitatea dumneavoastră, sau nu sunteți sigur care este tratarea obișnuită a problemei acolo unde locuiți, cel mai bun mod de a afla dacă această carne a fost în mod corespunzător sângerată este de a face o anchetă personală. În majoritatea cazurilor, chiar dacă cel care vinde carnea nu face personal sacrificarea, el este familiarizat cu oamenii cu care el face afaceri și știe practicile lor sau cel puțin legile care le guvernează. Dacă el este încrezător că acea carne este pregătită în mod corespunzător, creștinul se poate simți liber să o folosească. Cu toate acestea, în cazul în care cel ce vinde carnea nu știe, întrebați pur și simplu: „Cine îmi poate da informații? Este important pentru mine din motive religioase.” Apoi scrieți o scrisoare, în cazul în care aceasta este singura modalitate de a intra în contact cu persoana care poate răspunde la întrebarea dumneavoastră. Dacă din anumite motive cineva nu simte că lui i s-a spus adevărul, el poate face întotdeauna afaceri în altă parte, sau el poate cumpăra animale vii și poate să se asigure el însuși de sacrificarea acestora, dacă el simte că acest lucru este necesar.

Pur și simplu faptul că la suprafață carnea pare a fi foarte roșie sau are chiar lichid de culoare roșie, aceasta nu înseamnă că nu a fost sângerată. S-ar putea să rămână în carne niște cantități foarte mici de sânge, chiar și după ce sângerarea corespunzătoare a fost făcută. Apoi, de asemenea, lichidul care se scurge din carne poate fi pur și simplu lichidul interstițial. Cel mai important lucru este ceea ce a fost demonstrat față de sfințenia de sânge, ceea ce a fost demonstrat pentru principiul sacralității vieții. Ceea ce legea lui Dumnezeu cere este ca sângele să fie scurs de la animal, atunci când acesta este ucis, nu înmuierea cărnii astfel încât acesteia, printr-o pregătire specială, să i se scoată orice urmă de sânge.

În cazul altor produse, o procedură similară poate fi urmată. Dacă aveți motive să credeți că un anumit produs conține sânge sau o fracțiune din sânge, întrebați-l pe cel care îl vinde. Dacă el nu știe, scrie-i producătorului. Uneori, etichetele arată dacă o fracțiune de sânge se utilizează, dar nu întotdeauna. De exemplu, o etichetă poate spune că un anumit produs conține albumină. Înseamnă că acesta conține o fracție de sânge? Uită-te la cuvântul albumină într-o carte de referință bună, poate o enciclopedie în biblioteca locală sau chiar un dicționar bun. Vei învăța că albumina se găsește, nu numai în serul sanguin, ci de asemenea, în lapte și ouă. Singura modalitate de a afla sursa de albumină din anumitul produs aflat în cauză este de a face anchetă celor care îl pregătesc. Cu toate acestea, în cazul în care eticheta spune că anumite tablete conțin hemoglobină, verificarea similară va arată că aceasta este din sânge; astfel încât un creștin știe, fără să întrebe, că el trebuie să evite un astfel de preparat. În mod evident, acestea sunt aspecte pe care fiecare individ le poate verifica cel mai bine la nivel local.

• **Cum putem armoniza sfatul Scripturii, „Mâncați orice se vinde la măcelărie, fără să puneți întrebări din cauza conștiinței voastre” (1Cor. 10:25), cu sfatul recent conținut în Turnul de veghere, de a face anchetă**

rezonabilă, la locurile în care se cumpără carne pentru a fi siguri că aceasta a fost corect sângerată? (Turnul de Veghere, 15 septembrie 1961, pagina 557) – N. Q., S.U.A.

Ambele lucruri din aceste declarații ale consilierului trebuie să fie privite în contextul lor. Întâi Corinteni, capitolul 10, conține o discuție privind alimentele care au fost oferite idolilor. Aceasta subliniază faptul că creștinii nu pot „deveni părtași cu demonii”, prin participarea la ceremonii religioase în care adoratul împarte o masă în comun cu zeul demon. (1Cor. 10:18-21) De fapt, ar fi greșit pentru creștin să mănânce carnea oriunde, dacă el a mâncat-o “ca pe un lucru care a fost jertfit unui idol.” care are vreun sentiment de venerație pentru idol. (1Cor. 8:7) Deci, a fost să protejeze creștinii de idolatrie, prin porunca ce a fost dată, să “vă abțineți de la lucrurile jertfite idolilor.” (Faptele 15:29) Cu toate acestea, oferirea de produse alimentare unui idol nu aduce modificări în structura cărnii în sine, care ar deveni improprie utilizării. Deci, dacă o parte a unui animal care a fost oferită ca jertfă a fost vândută într-o piață de carne, ar fi la fel de bună ca orice altă carne. Desigur, un creștin nu ar solicita această carne ca preferință față de celelalte tipuri de carne, simțind că a fost „carne sfântă”, dar, pe de altă parte, el nu a fost sub obligația de a pune întrebări pentru a afla dacă sursa de aprovizionare a fost un templu religios sau un abator obișnuit. Deci, subiectul în discuție la 1 Corinteni 10:25 a fost achiziționarea de carne într-o piață care a obținut o parte din rezervele sale dintr-un templu religios.

Creștinii sunt, de asemenea, obligați să se abțină „de la sânge și de la animale strangulate.” (Faptele 21:25) Scripturile indică faptul că se poate consuma carne, dar că nu trebuie să o faci ca pe un act de idolatrie; cu toate acestea, nicăieri nu spune Biblia că cei credincioși pot mânca sânge în orice circumstanțe. În plus, interdicția privind consumul de sânge este îndreptată nu numai pentru cei care sacrifică ei înșiși animalele, ci pentru toți „credincioșii”. Prin urmare, acei credincioși care nu sacrifică ei înșiși animalele, sunt nevoiți să face cercetări pentru a găsi o sursă acceptabilă de aprovizionare în cazul în care doresc să mănânce carne. Dacă știți din propria dumneavoastră experiență sau din anchete, că este obișnuit în localitatea dumneavoastră să se scurgă sângele de la animale măcelărite și de la păsări sacrificate pentru hrană, și faceți afaceri cu o persoană de încredere, atunci este posibil să nu fie necesar să adresați în continuare întrebări specifice în această privință atunci când carnea este achiziționată. Cu toate acestea, unul care achiziționează carne de la persoane lumești în acele comunități în care legile lui Cezar nu specifică faptul că sângele trebuie să fie scurs de la animale sacrificate, nu ar putea să evite consumul de „sânge și ceea ce este strangulat”, fără a face cercetări.

Deci, punctele consilierului sunt armonioase și sunt în acord cu restul Cuvântului lui Dumnezeu.

• Având în vedere porunca Bibliei cu privire la abținerea de la sânge, cum urmează peștii și insectele, să fie pregătite pentru a fi acceptabile ca produse alimentare? – B. F., U.S.A.

Peștele a fost un produs alimentar comun printre evrei. Isus însuși a mâncat pește, și în diferite ocazii a condus operațiuni de pescuit de succes, ambele cu o plasă și cu un cârlig. (Num. 11:5; Mat. 14:17; 17:27, Luca 5:1-11; 24:42, 43) Unele insecte, de asemenea, au fost folosite ca hrană. (Lev. 11:21; Marc. 1:6) Desigur, cantitatea de sânge existentă în aceste creaturi poate fi foarte mică, astfel încât este imposibil să se toarne sângele lor; aceasta este lucrul necesar pentru a face carnea unei creaturi acceptată pentru hrană. (Lev. 17:13) Nu era necesară stoarcerea săi înmuierea cărnii pentru ca aceasta să poată fi mâncată; pur și simplu trebuie ca sângele să fie vărsat. În cazul în care nu este îndeajuns sânge pentru a-l turna, creștinii nu sunt supuși obligației de a lua măsuri extreme pentru a fi siguri că o parte din sânge este extras. Desigur, dacă, la tăierea creaturii, o acumulare de sânge este în mod clar în evidență, acesta poate fi îndepărtată cu ușurință, și ar fi adecvat să se facă acest lucru.

• Din moment ce Biblia interzice consumul de sânge, cum văd creștinii utilizarea serurilor și vaccinurilor? A schimbat societatea perspectiva cu privire la acest lucru? – J. D., U.S.A.

Biblia este foarte clară că sângele ar putea fi utilizat în mod corect numai pe jertfelnic; în caz contrar acesta urmează să fie turnat pe pământ. (Lev. 17:11-13) Întreaga practică modernă medicală care implică utilizarea de sânge este inacceptabilă din punct de vedere creștin. Prin urmare, luarea unei transfuzii de sânge, sau, în locul acesteia, infuzarea unor fracțiuni de sânge pentru a susține viața cuiva este greșită.

În ceea ce privește utilizarea vaccinurilor și a altor substanțe care pot într-un fel implica utilizarea de sânge în pregătirea lor, nu ar trebui să fie concluzionat că Societatea Turnul de Veghere aprobă acestea și spune că această practică este corectă și adecvată. Cu toate acestea, vaccinarea este o practică aproape inevitabilă, în multe segmente ale societății moderne, și creștinul poate găsi un pic de confort în aceste condiții, în faptul că această utilizare nu este în realitate un proces de alimentare sau hrănire care a fost interzis în special atunci când Dumnezeu a spus că omul nu trebuia să mănânce sânge, pentru că este o contaminare a sistemului uman.

Deci, așa cum s-a afirmat în Turnul de Veghere din 15 septembrie 1958, pagina 575, „Căci fiecare își va purta propria sarcină.” Acesta este încă punctul de vedere al societății în această privință. – Gal. 6:5.

Cu toate acestea, creștinul matur nu va încerca să găsească în aceasta o justificare pentru atât de multe alte utilizări medicale ale substanțelor din sânge. Contrar acesteia, recunoscând inacceptabilitatea întregii practici, el are de gând să stea cât mai departe de aceasta pe cât poate, cerând alt tratament, în cazul în care acesta este disponibil.

• Turnul de Veghere din 15 aprilie 1961, la pagina 237, Marcu 13: 19, 20 citează, în ceea ce privește scurtarea zilelor de necaz, și se pare că se aplică o scurtare a Armagedonului în sine. Oare afirmația lui Isus, aici se aplică la

scurtarea războiului din cer în anul 1918, sau la scurtarea Armagedonului, sau la ambele?

Marcu 13: 19, 20 prevede: „Căci zilele acelea vor fi zile ale unui necaz cum n-a mai fost de la începutul creației lui Dumnezeu până acum, și nici nu va mai fi. Și, dacă Iehova n-ar fi scurtat zilele, nicio carne n-ar fi salvată. Dar, de dragul celor aleși și pe care el i-a ales, a scurtat zilele.” Cinci paragrafe după ce citează din această Scriptură, Turnul de Veghere spune (în paragraful 8): “[...] Dumnezeu execută hotărârea pe națiuni în această zi de judecată a lor, pentru că această lume sau sistem de lucruri trebuie să fie distrusă, dar Dumnezeu nu va șterge întreaga rasă umană cu totul. Dumnezeu va salva carnea care nu este din lumea aceasta, prin scurtarea zilelor necazului cel mare.”

În ceea ce privește același necaz, Matei 24: 21 spune: „Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, și nici nu va mai fi.” Acesta este necazul cel mare care vine de la organizația lui Satan, care a fost centrată în cer, unde Satana a avut sediul său. Acest necaz este de la organizația lui Satan care este scurtat. Prin intermediul declarației lui Isus el indică că Dumnezeu a atribuit o lungime de timp definită pentru acest necaz mare ca un ansamblu prin întâlnirea în prealabil a începutului și sfârșitului lui. Un necaz care urmează să apară în anumite limite de timp fixe poate fi redus în trei moduri: (1) să nu înceapă necazul, la data stabilită pentru începerea perioadei de timp; sau (2) prin aducerea necazului cel mare la un capăt înainte ca data fixată pentru perioada de timp să ia sfârșit; sau (3) să înceapă și să se termine necazul cel mare la deschiderea și închiderea datelor perioadei de timp, dar ridicând sau dând deoparte puțin, mult, sau mai mult din necaz între aceste două date terminale. Astfel, perioada de timp ca un întreg, „vremea sfârșitului”, „încheierea sistemului de lucruri”, rămâne de aceeași durată, dar continuitatea necazului este scurtată de o întrerupere temporară a acestuia.

Împlinirea profeției divine indică faptul că ultima cale este cea prin care „necazul cel mare” este tăiat scurt. Conform Bibliei, anul 1914 d.Cr. este o dată fixă. Acesta a fost stabilită pentru încheierea „timpurilor numite ale națiunilor” și pentru nașterea Împărăției Mesianice a lui Dumnezeu în ceruri. (Luca 21:24; Rev. 12:1-5) Nașterea Împărăției în ceruri a însemnat începutul războiului din cer împotriva diavolului și a îngerilor lui nesfinți de acolo sus. Prin acest război în cer împotriva organizației invizibile a Diavolului „necazul cel mare” a început. Desigur, a avut efectele sale asupra părții vizibile a organizației lui Satan aici, pe pământ. Războiul a dus la înlăturarea Diavolului și a demonilor lui din cer și la limitarea ariei lor de activitate pe acest pământ. Ei se păstrează activi pentru că pământul nu a fost prevenit, pentru că Diavolul și demonii lui nu au fost în abis fiind limitați la acest pământ. (Rev. 12:6-17) Astfel, pentru moment, necazul cel mare asupra organizației lui Satan a fost întrerupt temporar sau definitiv. Evident că a avut loc în anul 1918 d.Cr.

De atunci Diavolul și demonii lui au adunat națiunile la lupta de la Armagedon. În același timp, el a persecutat martorii credincioși ai lui Iehova. – Rev. 16:13-16; 12: 17.

Acum, din moment ce Dumnezeu are un timp definit pentru a încheia acest „necaz mare” cu privire la organizarea lui Satan, cu atât mai mult el continuă acest interval de timp în care martorii lui vestesc această veste bună a Împărăției, în tot pământul pentru o mărturie la toate neamurile, mai departe timpul pentru partea finală a „necazului cel mare” este împins mai aproape de data terminală a perioadei de timp, „încheierea sistemului de lucruri.” Aceasta scurtează timpul alocat pentru această parte finală a „necazului cel mare” pentru a continua. Această parte finală este de obicei denumită după numele câmpului de luptă menționat în Revelația 16: 16, și anume, Armaghedon.

Isus a asemănat această bătălie de la Armaghedon cu potopul din vremea lui Noe și a spus cu privire la izbucnirea luptei: „Iar ziua și ora aceea nimeni nu le știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” (Mat. 24: 36) Deci, întrucât știm că ne apropiem rapid de bătălia de la Armaghedon, nu știm când va începe, nici când se va sfârși, și, prin urmare cât timp va fi. Până atunci suntem sub comanda să predicăm pretutindeni vestea Împărăției, pentru că atunci „va veni sfârșitul.” Din cauza a ceea ce facem acum, unele „trupuri” vor fi salvate și, astfel, acest pământ, nu va fi complet depopulat. Aceasta este, prin urmare, un interval vital pentru mântuirea celor care vor fi salvați și vor supraviețui Armaghedonului. Prin acest interval între funcția de deschidere a „necazului cel mare”, și funcția de închidere, Armaghedonul, „necazul cel mare” ca un întreg este scurtat. Această scurtarea operează pentru mântuirea noastră. Revista Turnul de Veghe nu a spus că Dumnezeu va scurta Armaghedonul. Ea a spus: “Și, dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nicio carne n-ar fi salvată, dar, de dragul celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” – Mat. 24:14, 22.

● **Care este sensul lui Ioan 14:30, care spune: „Nu voi mai vorbi mult cu voi, pentru că vine conducătorul lumii. El n-are nicio putere asupra mea.” – B. R., Statele Unite ale Americii.**

Spunând, „Eu nu voi mai vorbi mult cu voi” Isus atrăgea atenția asupra faptului că aceasta era ultima noapte cu ei ca un om, și este adevărat că după învierea sa, el nu a mai vorbit mult cu ei. Aparițiile sale în fața lor erau puține și relativ scurte.

În ceea ce privește expresia „conducătorul lumii vine” contextul acestor cuvinte ne ajută să determinăm sensul lor. Isus a vorbit că va merge mai departe și va trimite Duhul Sfânt în locul lui ca un ghid. Deci, venirea domnitorului acestei lumi a fost legată de plecarea lui Isus sau de moartea sa. Conducătorul lumii, Satan, a „venit” la Isus într-un mod special: să-i aplice testul final de integritate, chiar a „venit” la el la începutul slujirii sale să-i aplice o serie de teste. – Mat. 4:1-10.

În ceea ce privește cuvintele „n-are nicio putere asupra mea”, prin aceasta noi trebuie să înțelegem că Isus nu a permis lui Satan să câștige niciun control asupra lui, în niciun fel. În niciun caz Isus nu s-a compromis cu Satana sau și-a permis El însuși să devină îndatorat Satanei.

• Ar încălca orice principii creștine contribuția la o campanie a Fondului Donatorilor Uniți, efectuată anual într-un singur loc de muncă? – M. P., Statele Unite ale Americii.

Dacă un creștin dedicat va contribui la astfel de unități de caritate sau nu, este ceva ce fiecare va decide pentru sine. El poate simți pe bună dreptate că el utilizează deja toate resursele disponibile într-o operă de caritate, că predică vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu, și că, prin urmare, el nu se află sub obligația de a contribui la alte forme de caritate. De asemenea, el ar putea avea motivul că banii lui vor face mai mult bine dacă i-ar cheltui în alt mod; având în vedere marile cheltuieli pe care anumite organizații caritabile le au, reprezentanții unora primesc salarii extrem de mari. Așa că ar fi o povară de responsabilitate că fiecare creștin ar trebui să judece el însuși ce este cel mai bun lucru pentru el, și să-l facă în conformitate cu circumstanțele. – Gal. 6:5.

TURNUL de VEGHERE

15 Noiembrie 1961

Nr. 22

Cuprins:

- VESTITORI UNIȚI AI „CUVÂNTULUI VIEȚII” - Pag.787
- TEAMĂ SAU AFECȚIUNE – CE INSUFLI TU? - Pag.796
- ESTE NECESARĂ PENTRU CREȘTINI
PĂSTRAREA SABATULUI? - Pag.798
- VESTIREA „CUVÂNTULUI VIEȚII” ÎNTR-O
LUME MURIBUNDĂ - Pag.802
- BIBLIA CORECTEAZĂ DESPRE MOARTEA LUI
SENAHERIB - Pag.811
- UN DOCTOR MĂRINIMOS ÎNREGISTREAZĂ
EVANGHELIA - Pag.811
- PORTUL NEW YORK ESTE AMVONUL MEU - Pag.816
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.820

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

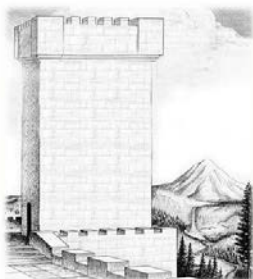
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**Vestitori uniți ai
„CUVÂNTULUI VIEȚII”**

„Ținând cu putere cuvântul vieții.” – Filip. 2:16.

1. DE CE să nu fie publicat „Cuvântul vieții” – astăzi, mai mult ca niciodată înainte? Civilizația modernă este amenințată cu distrugerea. Mai mult de atât, întreaga specie umană este amenințată cu moartea, de arme ce au o putere distructivă așa cum nu s-a mai văzut înainte de generația noastră. Teama unui alt război mondial, ceea ce ar însemna, un război cu bombe nucleare sau cu gaze mult mai nocive decât bombele nucleare, bântuie fiecare națiune. Se dezlănțuie un „război rece” internațional ce prevede în obiectivele sale un „război fierbinte” armat. Pacea este menținută doar de un echilibru al terorii între cele două tabere ostile ce sunt pline de arme nucleare. Dar oare merita specia umană „Cuvântul vieții”? Merită specia umana să fie salvată? Creatorul omului, Iehova Dumnezeu, crede acest lucru. Așa crede și Fiul iubit al lui Dumnezeu, Isus Cristos. Și de aceea Iehova Dumnezeu a oferit întru dragostea Lui „Cuvântul vieții”. Este demn de a fi publicat. Acesta a fost menit să fie publicat. Acesta se publica în momentul de față, cum nu a mai fost niciodată înainte.

2. Oare lumea din zilele noastre se confruntă cu o distrugere îngrozitoare, ca rezultat al propriilor sale rele, motivul pentru care „Cuvântul vieții” este trimis din ceruri? Nu! Marea majoritate a omenirii de azi cred că cel mai rău lucru cu care se confruntă este un război nuclear mondial; realitate subiectului în cauză este că lumea chiar se află în prezent sub amenințarea înspăimântătoare a unui astfel de război. De fapt, chiar și cu toate acestea, lumea se confruntă cu ceva mult mai rău. Dacă va veni sau nu un al treilea război mondial, lumea va înainta cu siguranță spre acela mult mai rău. Este „războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul” și din acesta, lumea nu va scăpa cu viață. (Rev. 16:14) Dar unii membri ai speciei umane vor scăpa cu viață, având o nouă lume dreaptă înaintea lor; și aceștia vor fi oamenii care acum păstrează și „țin cu putere cuvântul vieții.” Totuși, „Cuvântul vieții” nu a fost trimis din cauza înfruntării războiului Dumnezeului cel Atotputernic, în primul rând. De ce nu?

3. Noi nu suntem prima generație care a înfruntat moartea, astfel că numai generația noastră să aibă nevoie de „cuvântul vieții.” Timp de aproape șase mii an, în pofida eforturilor celor mai avansate științe medicale, specia umană ca un întreg, este pe moarte, și nenumărate miliarde de bărbați, femei și copii zac morți și uitați în morminte. Așadar „cuvântul vieții” a fost trimis în momentul în care a apărut nevoia de el. Aceasta a început să fie transmis la scurt timp după ce moartea a năvălit asupra speciei umane. Moartea a sosit ca un dușman al omenirii. Nu a fost niciodată un prieten al omenirii. Ea a fost pricinuită de un dușman al omenirii. „Cuvântul vieții”, a fost trimis de un prieten al omenirii, în fond și de drept, cel mai mare Prieten al omului. Numai Dătătorul de Viață, numai sursa originară a vieții, ar putea da un astfel de „cuvânt al vieții” și el este Dumnezeu Creatorul.

4. Dușmanul omenirii a fost un mincinos de-a dreptul atunci când i-a spus mamei rasei umane: „Cu siguranță nu vei muri.” (Gen. 3:4) El nu i-a oferit pentru binele nostru „cuvântul vieții”. El i-a oferit cuvântul morții, deoarece el a încercat să o inducă în eroare, să o îndemne spre nesupunere față de marele Dătător de viață, Dumnezeu Iehova. Soțul ei, Adam, i-a spus cum să evite moartea, și anume, prin ascultarea de porunca lui Dumnezeu, să nu mănânce din fructul oprit, fiindcă Dumnezeu i-a zis lui Adam: „În ziua în care vei mânca din el, cu siguranță vei muri!” (Gen. 2:17) Dumnezeu a vrut ca fiul și fiica Sa pământeană să continue să locuiască în grădină Raiului, și să umple întreg pământul cu familia lor în perfecțiunea și inocența umană asemenea lor. Dumnezeu nu a vrut ca pământul să fie umplut, așa cum este astăzi, de copii „neascultători de părinți, nerecunoscători și necredincioși”, la fel cum a prezis și proorocia acestor „ultime zile.” (2Tim. 3:1, 2) I, Pământul este invadat astăzi de copii neascultători, din cauza lui Adam și a soției sale Eva, care nu au ascultat de Creatorul și Tatăl lor Ceresc.

5. Din părinți care au fost neascultători față de Dătătorul lor de viață, Tatăl cel ceresc, cu greu ne-am putea aștepta să se nască copii care la rândul lor să nu fie neascultători față de părinții lor pământești; să nu mai vorbim de a fi neascultători față de Dumnezeu așa cum au fost și Adam și Eva. Deoarece Adam a urmat-o pe soția sa, pe calea ce aduce moartea, Dumnezeu l-a condamnat pentru a se reîntoarce în solul din care el a fost luat, pentru a deveni iarăși, doar praf fără formă, fără viață. În acest scop Dumnezeu Plantatorul și stăpânul grădinii Raiului i-a alungat afară pe Adam și pe Eva. El i-a împiedicat să se strecoare înapoi pentru a căuta „pomul vieții” aflat în mijlocul marii grădini și să mănânce din el și să trăiască până în prezent și în timp nedefinit. (Gen. 3:17-24; 2:9) Astfel, Adam ne-a lăsat moștenire nouă, copiilor săi, nu viața perfectă, ci imperfecțiune umană, păcătoșenie și condamnare la moarte. (Rom. 5:12) Așa că mai târziu, a fost compus în țara lui Israel un proverb, ce spunea: „Părinții sunt cei ce mănâncă aguridă însă dinții copiilor sunt cei care se strepezesc.” (Ezec. 18:2)

6. Dar ce s-a întâmplat cu vrăjmașul omenirii, care a cauzat toate astea? A murit el la fel ca Adam și Eva? Nu încă, dar el va muri la momentul hotărât de Dumnezeu și într-un mod violent. Desigur, șarpele vorbitor, care a fost folosit pentru a induce în eroare pe Eva ca să mănânce din fructul interzis, a murit înainte să moară Adam și Eva. Spiritul invizibil, care a fost în spatele șarpelui și care l-a

făcut pe acesta să spună minciuni împotriva lui Dumnezeu, nu a murit încă, dar el va muri. Cum știm? Deoarece el este Satana Diavolul, poreclit și „șarpele originar”, și în grădina Raiului Dumnezeu a pronunțat sentința asupra lui, spunând: „vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta [sămânța ei] îți va zdrobi capul.” (3:15) Pentru un șarpe, asta ar însemna o moarte violentă. Pentru „șarpele originar”, Satana Diavolul, moartea violentă este simbolizată de momentul în care Sămânța „femeii” lui Dumnezeu devine asemeni călăului lui Dumnezeu, Tatăl său.

7. Uciderea la un moment dat în viitor, a vrăjmașului omenirii, poate face ceva bun pentru oamenii care ar urma să trăiască pe pământ după moartea sa violentă; dar cu ce îi va ajuta acest lucru pe toate miliardele de oameni care au murit în ultimele șase mii de ani și pe cei care pot muri încă înainte ca viața lui Satana Diavolul să fie curmată? Distrugerea lui în viitorul apropiat va împiedica continuarea deteriorării; dar cum va dezlega viitoarea sa distrugere tot răul pe care l-a făcut tuturor generațiilor moarte care se află în mormânt? Iehova Dumnezeu s-a gândit și la această întrebare, și a facilitat răspunsul ei la aceasta spre binele nostru.

Care este prima rană?

8. Nu numai că i-a spus „șarpelui originar”, lui Satana Diavolul, că Sămânța „femeii” lui Dumnezeu îi va zdrobi capul, dar a adăugat: „Și tu îi vei răni ei călcâiul”. Dacă sămânța „femeii” lui Dumnezeu i-ar zdrobi capul înainte, atunci fără îndoială șarpele nu ar mai fi în viața pentru a-i zdrobi călcâiul femeii. Dar ceea ce contează cu adevărat este faptul că șarpele rănește Sămânța „femeii” lui Dumnezeu în călcâi. Ce înseamnă această rană a călcâiului pentru Sămânța sau Fiul lui Dumnezeu? Această înseamnă moarte. Moarte? Da! Dar dacă Sămânța este cea care moare prima prin mușcătura de șarpe, cum ar putea Sămânța să zdrobească apoi capul șarpelui? Numai dacă este readus la viață de puterea recreatoare a lui Dumnezeu. Asta înseamnă o înviere din morți prin puterea lui Dumnezeu. Această nu este interpretarea noastră a sentinței lui Dumnezeu din grădina Raiului. Aceasta este propria interpretare a lui Dumnezeu a sentinței ce arată modul prin care el a lucrat spre îndeplinirea acesteia.

9. În sensul său propriu, rănirea călcâiului Sămânței femeii lui Dumnezeu a avut loc cu o mie nouă sute de ani în urmă. Sămânța promisă a fost Fiul lui Dumnezeu. La acea vreme nu existau fii umani ai lui Dumnezeu pe pământ, din moment ce Adam a pierdut acest titlu de filiație pentru familia umană. Deci, aceasta Sămânța a fost Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Din momentul în care El s-a coborât din ceruri, mama Lui, cea care L-a născut și din care a ieșit a fost de asemenea sfântă. Ea a fost soția simbolică a lui Dumnezeu, și anume, adunarea lui obștească formată din creaturi spirituale invizibile, cerești, sau îngeri.

10. Această adunare cerească este căsătorită sau oficial întrupată întru Dumnezeu, printr-o supunere și legătură indestructibilă, asemeni unei soții pământești care este unită cu soțul ei și este supusă legii soțului ei. În această adunare cerească Sămânța promisă a fost Fiul conducător, singurul Fiul al lui Dumnezeu, „cel întâi născut al întregii creații”; și din adunarea cerească El a ieșit

când a fost trimis jos pe pământ pentru a fi născut ca o ființă umană. (Ioan 3:16; Col. 1:15) În ascultare față de porunca lui Dumnezeu, Tatăl Său, El a fost numit Isus, al cărui nume înseamnă „Iehova este Mântuirea.” Cum niciun om pământean nu ar fi putut fi tatăl, nașterea lui Isus s-a împlinit în mod miraculos din pântecele unei fete virgine. Astfel, El a devenit trup și sânge, dar El s-a născut perfect în măsura în care și Tatăl lui ceresc a fost perfect. (Ioan 1:14) Prin întruparea Sa, Isus a devenit perfect ca Adam, un pic mai jos decât îngerii peste care fusese conducător înainte.

11. Dar am aici o întrebare, vă rog! Ca singurul Fiul al lui Dumnezeu să poată servi ca Sămânță femeii lui Dumnezeu și să poată zdrobi capul șarpelui, de ce a fost necesar ca El să devină un om perfect, mai mic decât îngerii? Acestea au fost necesare pentru ca El să îndeplinească promisiunea lui Dumnezeu în grădina Raiului, să fie rănit în călcâi, ceea ce a însemnat, moartea ca un om perfect. În acord cu această s-a scris: „Îl vedem pe Isus, Cel care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, încununat cu slavă și cu cinste din pricina morții pe care a suferit-o, pentru că El, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru toți. Astfel, din moment ce ‘copiii’ sunt părtași sângelui și trupului, și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică, diavolul.” (Evr. 2:09, 14) Mai departe, citim: „Cine păcătuiește se trage din diavol, căci diavolul a păcătuit încă de la începuturi. Din această pricină, Fiul lui Dumnezeu S-a arătat vădit ca să nimicească lucrările diavolului.” – Ioan 3:8.

12. Întruchiparea Sa într-un om perfect, având aceeași valoare a vieții perfecte pe care Adam a avut-o la creația sa în grădina Raiului, a permis Fiului sau Seminței femeii lui Dumnezeu să „guste moartea pentru fiecare om în parte.” Cum așa? Pentru că El putea să-și ofere viața Sa umană perfectă ca un sacrificiu pentru Iehova Dumnezeu pentru a alunga păcatele strămoșești ale omenirii. Prin păcatul lui Adam și al Evei, viața umană perfectă a fost pierdută pentru noi toți urmașii lor. Prin jertfa vieții Sale umane perfecte, Isus a luat locul omenirii în moarte, ca tuturor oamenilor care acceptă jertfa lui Dumnezeu să li se poată fi redată viața perfectă.

13. Când Isus s-a născut, un înger din Rai a anunțat nașterea Sa păstorilor cu frică de Dumnezeu de lângă Betleem, în Iudeea, spunând: „Vă spun vouă, vești bune ce aduc mare bucurie pentru tot poporul, căci astăzi vi s-a născut un Mântuitor, Cristos, Domnul.” (Luca 2:10, 11) Cuvântul „Cristos” înseamnă „Cel Uns”. Venirea lui Cristos sau Celui Uns de la Dumnezeu a fost prezisă cu mult timp înainte. Evreii Îl numeau Mesia, acest cuvânt evreiesc însemnând același lucru cu cuvântul grecesc Christ. Satana Diavolul L-a recunoscut pe Isus ca fiind Cristos Cel promis sau Mesia, sămânța promisă a femeii lui Dumnezeu. Așadar, Satana, șarpele originar a încercat să-L distrugă pe Isus încă de când era „un mic copil”, când avea mai puțin de doi ani. Dar Dumnezeu L-a ocrotit pe tânărul Isus, iar Șarpele cel ticălos nu a reușit să-i rănească călcâiul atunci. – Mat. 2:1-23.

14. În momentul în care Isus a crescut și a ajuns la vârsta de 30 de ani, El a părăsit atelierul Său de tâmplărie din Nazaret și a fost botezat în râul Iordan de

către Ioan Botezătorul. Chiar după botezul Său în apă, Dumnezeu L-a uns pe Isus cu Spiritul Său sfânt din cer, astfel făcându-l Cel Uns. De atunci, Fiul lui Dumnezeu, Sămânța femeii lui Dumnezeu, a fost numit Isus Cristos. (Mat. 3:13-17) La patruzeci de zile după, Satana Diavolul a încercat să aducă moartea asupra Seminței femeii lui Dumnezeu, încercând să îl determine să săvârșească minuni egoiste, ambițioase și ispitindu-l cu conducerea lumii dacă El l-ar fi recunoscut pe Satana Diavolul ca Dumnezeu și l-ar fi închinat în acest fel. Dar Satana nu a reușit să-L ispitească pe acest om perfect în păcat așa cum l-a ispitit pe Adam cel perfect să păcătuiească împotriva lui Dumnezeu, căci Isus Cristos a rezistat cu credință acestor trei ispite și i-a spus Satanei Diavolul să plece. (Mat. 4:1-11) Din cauza faptului că Isus Cristos a fost supus și nu a devenit condamnat la moarte de către Dumnezeu, a devenit necesar ca „șarpele originar” să-i rănească călcâiul cu o altă ocazie.

15. Între timp, Isus Cristos a început să-L slujească pe Dumnezeu în armonie cu cei unși și a luat asupra Sa propovăduirea Împărăției lui Dumnezeu ca fiind singura cărmuire a mântuirii pentru toată omenirea. El a mai adunat discipoli în jurul Său și i-a învățat și i-a îndrumat și pe aceștia să predice Împărăția lui Dumnezeu. Acest lucru a avut loc în mijlocul lumii Satanei, Imperiul Roman fiind puterea mondială dominantă. (Mat. 4:17; 10:1-7; Luca 10:1-9) Dumnezeu a prevăzut că „Șarpele originar” va avea o sămânță a lui. Marele Șarpe a crescut această sămânță diavolească printre liderii religioși ai poporului lui Isus de pe pământ. Ei l-au acuzat pe Isus Cristos că ar vrea să înlocuiască Imperiul Cezarilor romani cu propria Sa Împărăție, chiar în fața guvernatorului roman al provinciei Iudeea. Sub aceste acuzații false, Isus a fost răstignit pe cruce în afara orașului Ierusalim, pentru a muri acolo, într-o rușine publică asemeni unui sclav necredincios, înclinat spre răzvrătire.

16. Aceasta s-a întâmplat vineri, 1 aprilie, anul 33. Chiar dacă Isus era nevinovat, Dumnezeu nu a intervenit pentru a salva Sămânța femeii Sale de la această moarte cruntă. Conform planului Său anunțat cu mult timp înainte, El l-a lăsat pe „șarpele originar» să rănească călcâiul Seminței promise. (Ioan de la 18:12 până la 19:37) Aparent, speranța vieții veșnice pentru omenirea cu frică de Dumnezeu a murit alături de Isus Cristos.

17. Dumnezeu l-a lăsat pe „șarpele originar» să rănească călcâiul Seminței femeii, așa cum a fost prezis. Acum, depindea de Dumnezeu ca cealaltă parte a proorociei Sale edenice să fie îndeplinită, adică, Sămânța femeii Sale să lovească Marele Șarpe în cap la momentul potrivit. Așa că moartea lui Isus trebuie redusă la rana unui călcâi. În ochii lui Dumnezeu, această a fost o moarte jertfită, moartea unei persoane nevinovate, unde moartea nu era potrivită pentru Isus cel nevinovat. El nu era un păcătos voit așa cum fusese Adam, pentru ca Dumnezeu să-L țină în moarte pentru veșnicie. Prin urmare, la momentul potrivit, în cea de-a treia zi de la moartea Sa, Dumnezeu Atotputernicul a ridicat Sămânța Sa, pe Fiul Său, din morți.

18. În legătură cu această minune extraordinară, unul dintre discipolii lui Isus, pe numele său Simon Petru a spus: „Isus nazariteanul, un om adevărat de

Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, lucrările și semnele puternice, pe care Dumnezeu le-a făcut prin El în mijlocul vostru, așa cum bine știți și voi, pe omul acesta dat pe mâinile voastre prin sfatul și cunoașterea de dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați legat de o cruce și L-ați omorât prin mâinile oamenilor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a reînviat pe Acesta scâpându-l de chinurile morții, căci nu era cu puțință ca El să fie ținut de ea [...]. pe Acest Isus, Dumnezeu l-a înviat și noi toți suntem martori.” (Faptele 2:22-32) Isus nu a fost reînviat ca un om „mai prejos decât îngerii” ci ca un Spirit Fiu mai mareț decât Satana, Marele Șarpe, căci același Simon Petru ne spune: „Cristos a murit o dată pentru păcate, o persoană neprihănită pentru cei prihăniți, ca să vă conducă la Dumnezeu, el a murit cu trupul dar a fost reînviat cu Spiritul.” (1Pet. 3:18) În acest fel, viața lui umană perfectă, a rămas ca o jertfă și astfel, valoarea sa poate fi prezentată lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, când Isus a urcat la cer, la patruzeci de zile de la învierea Sa.

19. Satana, Marele Șarpe nu mai poate răni acum călcâiul fiului femeii lui Dumnezeu. Este scris: „Noi știm că Cristos cel reînviat din morți, nu mai moare; moartea nu mai stăpânește peste El.» (Rom. 6:9) cu toate acestea, Marele Șarpe a fost lăsat să rănească călcâiul discipolilor credincioși ai lui Cristos, Satana acum așteaptă ca și el să fie lovit în cap de către Fiul nemuritor reînviat al femeii lui Dumnezeu. Într-o viziune profetică dată discipolului Ioan, cu mulți ani după reînvierea lui Isus și reîntoarcerea acestuia în cer, Satana, „șarpele originar” era arătat izgonit din cer după ce Împărăția lui Dumnezeu a luat naștere în ceruri. Astfel, Satana era arătat legat și adus într-o stare fără speranță fiind aruncat în abis timp de cei o mie de ani ai domniei lui Cristos, și după aceea fiind aruncat în Iad sau distrugerea veșnică.

20. În această ordine va fi dusă la bun sfârșit rănirea capului Marelui Șarpe, Satana Diavolul; și niciodată el nu va mai interveni printre oamenii mântuiți care vor trăi în perfecțiunea umană restituită, într-un rai ce se întinde peste tot pământul. (Rev. 12:7-17; 20:1-10) De la aceasta, noi putem aprecia de ce a fost mai devreme spus în această discuție faptul că acest „cuvânt al vieții” a fost dat de marele Prieten al omenirii, Dumnezeu Iehova, la puțin timp după ce moartea a intrat în familia umană. Aceasta a fost grădina Raiului.

Ce este de făcut cu acest „cuvânt al vieții”

21. Dar de unde primim toate aceste informații dătătoare de speranță ? Le primim din Cartea inspirată a Marelui Dătător de viață, Dumnezeu Iehova. Din Biblia Lui Sfântă, singura Carte de pe tot pământul care prezintă acest mareț „cuvânt al vieții.” În prima carte, numită Gen./ Facerea, care a fost scrisă prima dată în limba evreiască, Biblia stabilește promisiunea Edenică a lui Dumnezeu în legătură cu rănirea capului Șarpelui de către Sămânța femeii lui Dumnezeu. În ultima carte a Bibliei, intitulată Rev., ce a fost scrisă pentru prima dată în Grecia de acum nouăsprezece secole, este scrisă Rev. despre felul în care Satana, „Șarpele originar” alături de toți îngerii săi demonici vor fi în sfârșit răniți la cap și, astfel, reduși la nimic. În toate cele șaiszeci și șase cărți inspirate ale Bibliei este spusă

povestea nemaipomenită despre felul în care Dumnezeu prin Sămânța Sa Isus Cristos face provizii pentru mântuirea veșnică a omenirii de moarte și pentru izbăvirea acestora din sclavia „șarpelui originar”, Satana Diavolul, și pentru desfătarea lor în viața veșnică în pace și fericire pe pământ sub Împărăția cerească a lui Dumnezeu.

22. Întreaga Biblie inspirată poate fi, așadar, numită „cuvântul vieții.” În mod corect, căci ea reprezintă darul pentru noi al bunății iubitoare a lui Dumnezeu, în legătură cu care noi putem citi: „Aceasta ne-a fost dată în Isus Cristos, cu mult timp înainte, dar care acum a fost făcut clar prin exprimarea Mântuitorului nostru, Isus Cristos, care a nimicit moartea și a adus viața și neputrezirea la lumina, prin veștile bune.” (2Tim. 1:9, 10) În afară de Biblie nu mai există niciun „cuvânt al vieții” în prezent.

23. Acum, că noi avem acest „cuvânt al vieții” prin bunăvoința iubitoare a lui Dumnezeu, oare ce vom face cu el ? Noi trăim în mijlocul lumii pe moarte a omenirii. Suntem martori al ultimilor zile ale acestui vechi sistem de lucruri condamnat să fie distrus prin apropierea „războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul” Dacă vrem să tragem foloase din cuvântul vieții și să abținem viața veșnică în sistemul nou de lucruri al lui Dumnezeu, trebuie să ne ținem bine de acest cuvânt al vieții. Trebuie să trăim în armonie cu acesta pentru a ne dovedi demni de o asemenea viață veșnică, și de a nu fi distruși o dată cu acest sistem ticălos de lucruri. Celor care au devenit copii spirituali ai lui Dumnezeu, apostolul Pavel le scrie: „Faceți toate lucrurile fără să cârțiți sau să șovăiți, că să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținându-vă bine de cuvântul vieții.” (Filip. 2:14-16) Dacă facem acest lucru, atunci cuvântul vieții nu a venit la noi în zadar. Într-un fel noi trebuie să luptăm pentru această viață, și avem la îndemână mijloacele prin care putem câștiga cu succes. Care sunt acestea ?

24. Apostolul Pavel asemuiește „cuvântul vieții”, care este Cuvântul lui Dumnezeu cu o sabie ce însoțește „armura completă de la Dumnezeu.” (Efes. 6:11-17) Pentru a continua să luptăm pentru viață și pentru a evita ca „sabia” simbolică să fie dărâmata din mâinile noastre, noi trebuie să ne ținem strâns de cuvântul vieții.

25. Cu toate acestea, înseamnă oare că trebuie să ținem „cuvântul vieții” doar pentru noi și să fim interesați doar de mântuirea noastră, doar de obținerea de către noi a vieții veșnice ? Așa am intrat noi în posesia „cuvântului vieții”, prin alți posesori ai cuvântului ce țin atât de strâns de acesta doar pentru ei, astfel încât Însuși Dumnezeu Iehova este obligat să vină să ne dea acest cuvânt direct nouă din mâna Lui? Cu toată sinceritatea trebuie să răspundem NU! Isus Cristos, cel care este calea prin care Dumnezeu aduce viață veșnică către noi, ne-a spus nouă ce să facem cu acest cuvânt al vieții.

26. Isus Cristos Însuși este numit Cuvântul vieții. Fiind purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu Iehova , El este numit „Cuvântul lui Dumnezeu” Titlul Său oficial din cer a fost „Cuvântul.” (Rev. 19:11-13) Într-o scrisoare către moștenitorii vieții veșnice în Noul sistem de lucruri al lui Dumnezeu, apostolul Ioan scrie aceste

cuvinte în legătură cu prezența lui Isus Cristos pe pământ cu nouăsprezece secole în urmă: „Ceea ce era de la început, ceea ce am auzit, ceea ce am văzut cu ochii noștri, ceea ce au pipăit mâinile noastre cu privire la cuvântul vieții (da, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și suntem martori ai acestui lucru și vă vestim că viața veșnică, viața care era la Tatăl și care ne-a fost arătată nouă).” (1Ioan 1:1, 2) Pe pământ Isus a spus: „Eu sunt pâinea vie care a venit din cer; dacă cineva mănâncă din această pâine va trăi veșnic; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu pe care îl voi da pentru viața lumii [...]. și cel care mănâncă din trupul Meu, chiar și acela va trăi din cauza Mea.” (Ioan 6:51, 57) Fiul lui Dumnezeu nu s-a bucurat de viață în mod egoist. El a fost trimis și a venit să ne dea nouă viața.

27. Așa cum El Însuși a fost trimis din cer să ne dea viața care era întruchipată în El, așa El îi trimite pe cei care au în posesie „cuvântul vieții” să îl dea și altora. Atunci când a dat instrucțiuni finale discipolilor din cuvântul lui Dumnezeu, Isus Cristos le-a spus lor: „Așa este scris și așa trebuia să sufere Cristos, și să se ridice din morți în cea de-a treia zi și să propovăduiască tuturor neamurilor în numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri.” (Luca 24:46-48) „Voi veți primi o putere când Spiritul sfânt se va pogori peste voi, și voi îmi veți fi martori atât în Ierusalim cât și în întreaga Iudeea și în Samaria, și până la marginile pământului.” (Faptele 1:8) „Cuvântul vieții” avea să fie publicat de către discipolii lui Isus până la marginile pământului. O asemenea publicare era dreaptă în sinea ei, căci acest cuvânt este un „cuvânt al vieții” pentru întreaga omenire.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este „Cuvântul vieții”, publicat astăzi ca niciodată înainte, și de ce a fost oferit?

2. (a) Este război mondial nuclear cel mai rău lucru cu care se confruntă această lume? (b) Cine va supraviețui din ceea ce vine?

3. De ce nu a fost „Cuvântul vieții” eliberat în primul rând doar pentru că generația noastră se confruntă cu o astfel de distrugere oribilă, și când și de către cine a fost emis pentru prima dată?

4. (a) Cum se face că inamicul omenirii a dat Evei cuvântul de moarte? (b) De ce este pământul astăzi depășit de copii neascultători?

5. Cum a executat Dumnezeu sentința împotriva neascultătorilor Adam și Eva, și ce le-a lăsat Adam moștenire urmașilor săi?

6. (a) Ce s-a întâmplat cu șarpele folosit pentru a o induce în eroare pe Eva, dar cum a fost cel din spatele șarpelui condamnat? (b) Ce înseamnă asta pentru el?

7. Ce întrebări cu privire la prestații trezesc viitorul uciderii lui Satan Marele Șarpe, și cine oferă răspunsul?

8. (a) Care lovitură vine în primul rând, și ce înseamnă lovitură din călcâi pentru Sămânță? (b) Cum ar putea Sămânța lovită după aceea să zdrobească capul șarpelui?

9, 10. (a) În sensul său principal, lovitură a fost la al cărui călcâi a fost lovitură? (b) Cum a fost ea Sămânța lui Dumnezeu „femeie”, și cum a fost ea născută să fie echivalentul perfect al lui Adam?

11. În ceea ce servește Sămânța promisă, ce a fost necesar pentru Fiul lui Dumnezeu pentru a deveni un om perfect?

12. Devenirea Lui ca om perfect i-a permis Fiului lui Dumnezeu să aducă ce sacrificiu, și pentru al cărui ajutor?

13. La nașterea lui umană ce a anunțat Fiul lui Dumnezeu că va fi , și de ce a fost „șarpele original” împiedicat la scurt timp după aceea?

14. (a) Cum a devenit Isus, Cristos? (b) Ce măsuri a luat Satan Diavolul în încercarea de a face necesară lovitură lui la călcâiul Seminței?

15. (a) Cum a trecut Isus în armonie cu ungera lui și unde? (b) Ce semințe a oferit șarpele original pentru uz propriu și sub ce acuzație falsă l-au condamnat pe Isus la moarte?

16. Când a fost asta, și ce a lăsat Dumnezeu să se întâmple în acea zi?

17. Ce alte parte a promisiunii edenice a lui Dumnezeu a fost acolo să fie îndeplinită, și cum a prevăzut Dumnezeu pentru acest lucru?

18. (a) Ce a zis Petru cu privire la imposibilitatea de a avea Isus loc pentru totdeauna în moarte și, de asemenea, cu privire la tipul de înviere pe care Isus, l-a avut? (b) Cum a ajuns o astfel de înviere să facă posibilă răscumpărarea omenirii?

19. (a) A cărui lovitură o cară Satana de atunci, dar ce așteaptă el însuși acum ? (b) Prin ce simboluri a fost această acțiune spre Satana demonstrată ucenicului Ioan?

20. (a) După lovitură lui completă, cu cine nu va mai interfera Satana? (b) Ce putem aprecia acum de la momentul în care „cuvântul de viață” a fost emis pentru prima dată?

21. (a) De unde primim astfel de informații pline de speranță? (b) Prin intermediul celor șaiszeci și șase cărți ale Bibliei, ce poveste minunată este spusă, de la Geneză la Revelație?

22. Prin ce Cuvânt poate fi Biblia numită, și pe bună dreptate de ce așa?

23, 24. (a) Pentru a beneficia de „cuvântul dătător de viață,” ce trebuie să facem cu el? (b) Cu ce arme trebuie să ne luptăm pentru ca viața să poată continua?

25. (a) Ce experiență personală arată dacă suntem pentru a păstra „cuvântul dătător de viață” pentru noi înșine? (b) Cine personal ne-a spus ce să facem cu „cuvântul dătător de viață”?

26. (a) Conectarea lui Isus cu viața noastră este prezentată prin ce expresie aplicată de el? (b) S-a bucurat Isus de viața lui, și cum s-a descris el însuși ca pe un mijloc de viață pentru noi?

27. (a) Ce instrucțiuni finale a dat Isus cu privire la ce să facă cu „cuvântul dătător de viață”? (b) De ce este publicarea la nivel mondial dreaptă în sine?

TEAMĂ SAU AFECTIUNE

– CE INSUFLI TU?

Ce inspirați: teamă sau afecțiune? Ce contrast există între afecțiunea luminoasă, care încălzește sufletul, a unei ființe umane, și frica de om, plină de neliniște morbidă! Este posibil ca în adâncul sufletelor noastre să dorim să inspirăm afecțiune celor cu care interacționăm, mai ales aceluia care depinde de noi, sau de care suntem răspunzători într-o măsură mai mare sau mai mică. Și totuși, în ciuda celor mai bune intenții, este posibil să facem chiar invers. Cum este cu putință? Din cauza nechibzuinței, a lipsei discernământului sau chiar a unei anumite doze de ambiție egoistă.

Dictatorii conduc prin intermediul fricii. „Când se ridică cei răi, omul se ascunde”. Frica nu construiește nimic, și de regulă, dominația dictatorilor este de scurtă durată. – Prov. 28:28.

Angajatorii și șefii de echipă trebuie să fie atenți în această privință. Un angajator poate cu ușurință să inspire angajaților săi teama în locul afectivității menținând asupra lor amenințarea concedierii sau printr-o atitudine arbitrară și nerezonabilă. Drept consecință, angajații pot munci doar atât timp cât sunt supravegheați. De asemenea, părinții, supraveghetorul congregațional și pastorul creștin trebuie să fie atenți în relațiile cu cei aflați în grija lor.

Unii tați, în special cei din Europa centrală, sunt înclinați să inspire teama în mijlocul familiilor lor. Ei pot cere o obediență necondiționată și cel mai mare respect, în timp ce eșuează în a demonstra o preocupare plină de iubire în rolul lor de cap de familie. În alte țări, mamele sunt cele care se afla în această ipostază, soții renunțând la acest rol întrucât ei caută liniștea. La rândul lor, mamele cedează autoritatea copiilor lor, temându-se de ei. Nu-i de mirare că în lume există atât de multă anarhie socială!

Apostolul Petru i-a sfătuit pe supraveghetorii creștini chiar în această privință. El le-a spus să nu se comporte ca niște domni/stăpâni cu turma Domnului, ci să fie exemple. Acela care se poartă ca un stăpân inspiră teama; acela care dă un exemplu inspiră afecțiunea. – 1 Pet. 5:3.

Este atât de ușor să inspirăm teama, dacă nu suntem chibzuți. Se poate produce chiar din cauza expresiei noastre faciale. Când observăm că cineva ne zâmbește sau vrea să zâmbească, iar noi păstrăm pe chip o expresie impenetrabilă, rămânem inexpresivi sau nu răspundem la rândul nostru printr-un zâmbet, noi trezim îndoiala și teama că avem ceva de împărțit cu persoana respectivă. Cât de puțin efort implică un zâmbet, și cu toate acestea cât de mult poate el să însemne!

Apoi, putem inspira teama chiar prin tonul vocii noastre. O voce aspră, arțăgoasă, un ton dur și inflexibil pot să-i intimideze pe ceilalți, inspirându-le teama. Este posibil să fim înzestrați de la natură cu o voce aspră, dură; sau este posibil să punem prea multă energie în tonul vocii noastre. Dacă da, ar fi bine pentru noi să ne gândim cum să-i îmbunătățim calitatea. Este cu putință ca, prin

observare și autocontrol să o facem să devină mai caldă, prietenoasă, plăcută auzului, și astfel prin chiar tonul său să inspirăm afecțiune în loc de teamă.

Iarăși, putem inspira teama părând atât de ocupați încât să nu avem timp pentru ceilalți. Persoanele care au probleme se pot teme să vină la noi pentru că le dăm impresia că suntem prea ocupați pentru a-i asculta. Ei se tem să nu ne deranjeze, cu toate că s-ar putea ca cel mai bun lucru pe care l-am putea face în acel moment să fie acela de a-i asculta și de a le oferi sfaturi și încurajări.

Suntem nerăbdători? Și aceasta poate inspira teama. Dacă ne deranjează întreruperile, dacă avem tendința să ne enervăm, să ne ieșim din fire sau să replicăm dur din cauza lipsei de autocontrol, este foarte probabil să trezim în ceilalți frica în locul afecțiunii. Alții, nedorind să fie răniți, nedorind să ne deranjeze, vor începe să se teamă de noi, ca nu cumva să ne deranjeze.

Putem inspira teamă în mod complet inconștient, prin lipsa noastră de empatie, prin neputința noastră de a ne pune în locul celorlalți, prin incapacitatea noastră de a-i înțelege. De câte ori nu s-a spus „Tu pur și simplu nu înțelegi!” Această lipsă de înțelegere trezește teama în ceilalți. Ne face să judecăm greșit, aceasta creând bariere între noi și cei din jur.

Cât de ușor este să inoculăm teama în locul afecțiunii, în ciuda intențiilor noastre, dacă acționăm nechibzuit sau fără înțelegere! Aceasta nu înseamnă să ne lăsăm conduși de sentimentele celorlalți în detrimentul îndatoririlor noastre. Ci, mai degrabă, dorim să fim pe cât de eficienți cu puțință în a ne achita de ele. Știm care ne sunt responsabilitățile, știm că suntem răspunzători în fața altora, tot așa cum și alții pot fi răspunzători în fața noastră. Dar, în timp ce suntem conștienți de datoria noastră, putem acorda importanță și modului în care o împlinim. Putem fi fermi când este necesar, și cu toate acestea să fim și amabili. Sub soare există un moment potrivit pentru fiecare lucru. Nu este necesar să ajungem la extrema unei atitudini pline de asprime sau lipsite de omenie, din cauză că suntem șovăitori. Când este nevoie să aplicăm disciplina, să ne amintim să fim înceți la mânie și să ne folosim rațiunea.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de exemplele bune ale aceluia care au inoculat afecțiunea în locul fricii. Unul dintre acestea, cel mai mare printre oameni, este cel al lui Isus Cristos. El a fost amabil, atent, înțelegător. El a spus: „Veniți la mine, voi, toți care trudiți și sunteți împovărați, și eu vă voi înviora! Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la mine, căci eu sunt blând și am o inimă umilă, și veți găsi înviore pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut și sarcina mea, ușoară”. – Mat. 11:28-30.

O persoană care ne dă un bun exemplu în modul în care să-L urmărim pe Isus a fost apostolul Pavel. Remarcați modul în care el a trezit afecțiunea celorlalți: „Dimpotrivă, am devenit blânzi în mijlocul vostru, ca o mamă care-și alăptează și își îngrijește cu drag copiii. Astfel, având o tandră afecțiune pentru voi, ne-a făcut multă plăcere să vă dăm nu numai vestea bună a lui Dumnezeu, ci și sufletele noastre, atât de dragi ne deveniserăți.” – 1 Tes. 2:7, 8.

Urmând aceste exemple bune, vom aduce fericirea atât în sufletele noastre cât și în cele ale celor cu care intrăm în contact.

Este necesară pentru creștini păstrarea sabatului?

Isus sau apostolii au recomandat respectarea sabatului? Care ar trebui să fie poziția unui creștin în legătură cu acest aspect?

În 1610, în ceea ce acum numim Statele Unite ale Americii, un om putea fi biciuit pentru nerespectarea legii sabatului duminical. În 1961, în anumite comunități, oamenii încă mai pot fi arestați și pedepsiți, din aceeași cauză. Astfel de legi au fost create de oameni pioși bine intenționați, pentru că ei considerau ca respectarea sabatului este o cerință fundamentală a creștinismului. Totuși, legislația duminicală își are originea din vremea Imperiului Roman, în urmă cu mai bine de o mie șase sute de ani. Conform *Legii biblice a lui Clark*, ea a intrat în vigoare când „Constantin cel Mare a dat un edict prin care „porunca tuturor judecătorilor și cetățenilor orașelor să se odihnească în slăvita zi a Soarelui.” Din moment ce această primă zi a săptămânii era ziua pe care păgânii romani o consacraseră venerării soarelui, de ce o respectă creștinii practicanți ca sabbat și ca zi sfântă?

ZIUA DOMNULUI

Când se evidențiază faptul că duminica era o zi sfântă pentru adoratorii lui Mitra, cei care consideră duminica drept sabbatul creștin vor nega ca această zi a fost preluată de la păgâni. Punctul lor de vedere este că această primă zi a săptămânii este „ziua Domnului” pentru că a fost ziua când Isus a reînviat. Ei consideră că orice creștin trebuie să respecte această zi pentru a comemora acel eveniment miraculos. Argumentul lor este că din moment ce apostolii s-au întâlnit în ziua învierii lui Isus, aceasta fiind duminica, aceasta demonstrează că ei respectau prima zi a săptămânii ca fiind sabbatul creștin. – Ioan 20:19.

Dar este aceasta o concluzie cu adevărat întemeiată? Nu era oare un lucru firesc ca discipolii lui Isus să se reunească după ce au auzit de reînvierea Lui? Dacă Isus intenționase ca ei să respecte acea zi drept sabbat pentru a-I comemora învierea, de ce nu a spus nimic în acest sens atunci când li s-a alăturat în acea zi? Atunci ar fi fost timpul și ocazia potrivită pentru ca El să poruncească respectarea sabatului pentru creștini, dacă Dumnezeu le-ar fi cerut-o, dar în Biblie nu există nimic care să indice că El ar fi spus ceva în această privință.

Acea întâlnire a avut loc târziu în ziua respectivă, iar nouă ni se spune că „Opt zile mai târziu, discipolii săi erau din nou înăuntru”. (Ioan 20:26) Să presupunem că numărătoarea a început cu ziua de duminică, prin urmare a opta zi ar fi din nou

duminică. Aceasta înseamnă că discipolii nu s-au mai întâlnit deloc pe parcursul acestui interval? Având în vedere evenimentele excepționale care tocmai avuseseră loc, este complet lipsit de sens să concluzionăm că ei au așteptat o săptămână întreagă înainte de a se întâlni din nou.

Prin urmare, simpla menționare a întrunirii discipolilor în prima zi a săptămânii, când a înviat Isus, și apoi o săptămână mai târziu, nu demonstrează respectarea sabatului în acea zi, și nici o face nici prezența lui Isus alături de ei în acel moment. Observați că El a fost în mijlocul lor într-o zi a săptămânii, la o altă adunare, la patruzeci de zile de la învierea Sa, în momentul când S-a înălțat la Tatăl Său. – Faptele 1:3, 6.

Ceea ce este scris în Faptele 20:7 și 1 Corinteni 16:2 este folosit de sabatarieni pentru a demonstra că apostolii au recunoscut prima zi a săptămânii ca zi de sabat. Prima scriptură povestește despre Pavel și niște creștini din Troas, care au luat masa împreună în acea zi. Din moment ce Isus nu și-a învățat adepții să se întâlnească în prima zi a săptămânii, trebuie să conchidem că acea adunare a creștinilor din Troas în prima zi din săptămână nu avusese loc pentru a respecta sabatul, ci fusese o simplă întâlnire creștină la masă, întrucât Pavel pleca a doua zi la Assos.

Scriptura din 1 Corinteni 16:2 spune: „În prima zi a fiecărei săptămâni, fiecare dintre voi să pună ceva deoparte la el acasă, potrivit cu ceea ce are, pentru ca aceste colecte să nu fie făcute când sosesc eu.” Cum demonstrează respectarea sabatului faptul că celor din Corint li se spusese să strângă colecta în prima zi din săptămână? Donațiile se strângeau acasă, nu la un loc de întâlnire. Prima zi a săptămânii, înainte ca fondurile lor să fie afectate de cheltuielile săptămânale, era momentul logic pentru a pune de-o parte o donație. Aceasta ar fi de asemenea cu mult mai bine decât să aștepte până în ultima clipă să adune ceva în grabă, înainte de sosirea lui Pavel. Astfel, mărturiile subliniază modul cum corintenii își alocau bugetul și nu respectarea sabatului.

Respectarea duminicii ca zi de sabat și de odihnă, pentru a comemora învierea lui Isus este complet lipsită de susținere biblică. Același lucru poate fi spus despre orice altă comparație care s-ar face între aceasta și respectarea ca sabat a zilei a șaptea, menționată în Cele Zece Porunci. Remarcați ce spune *Enciclopedia biblică populară și esențială* în această privință: „Nu reușim să găsim nici cea mai mică lege sau vreun edict apostolic care să instituie respectarea „zilei Domnului”; nici nu există în Scripturi vreo indicație cu privire la substituirea sabatului evreiesc cu aceasta”. Din moment ce lipsesc cu desăvârșire dovezile biblice cu privire la respectarea sabatului duminical de către creștini, nu putem concluziona decât că acesta a fost inspirat de influența adoratorilor păgâni ai soarelui.

RESPECTAREA ZILEI A ȘAPTEA

Din moment ce respectarea duminicii ca zi de sabat nu este poruncită și nici măcar sugerată de către Scripturi, ce putem spune despre ziua de sâmbătă? Se cere creștinilor să o respecte ca sabat, având în vedere faptul că aceasta este a șaptea zi menționată în cea de-a patra din cele Zece Porunci?

Cu toate că a patra poruncă se referă la respectarea zilei a șaptea ca zi de sabat, trebuie avut în vedere că cele Zece Porunci au făcut parte din legea dată poporului lui Israel pe muntele Sinai. Această lege-legământ nu a fost dată niciunui alt popor, și, referitor la respectarea sabbatului conținută în ea, Moise a spus: „Amintește-ți că ai fost sclav în țara Egiptului și că Iehova, Dumnezeul tău, te-a scos de acolo cu mână tare și cu braț întins. Iată de ce ți-a poruncit Iehova, Dumnezeul tău, să ții ziua de sabbat.” (Deut. 5:15) Nu se poate spune aceasta și despre creștini.

Creștinii nu se află sub imperiul acestui legământ, întrucât Cristos a împlinit acea lege atunci când a murit pe stâlpul de tortură. „Căci Cristos este sfârșitul Legii” (Rom. 10:4). Nu există nicio justificare în Scripturi pentru a separa cele Zece Porunci de restul legământului și pentru a pretinde că puterea acestora nu a fost abolită de Isus, și că ar avea putere de constrângere asupra creștinilor. Apostolul Pavel a scris pe larg despre legământul legii și despre cum acesta a fost abolit, dar nu a spus un cuvânt despre cele Zece Porunci ca fiind o lege morală separată care constrânge în eternitate, iar restul Legii ca fiind un ceremonial încheiat.

În Romani 7:6, el vorbește despre creștini ca fiind „eliberați de sub Lege”, iar în versetul următor el se referă la cea de-a zecea poruncă fără să specifice că ar considera-o o lege separată. Apoi, în capitolul treisprezece al Romanilor, el menționează mai multe porunci din Decalog și subliniază că acestea sunt împlinite de noua poruncă dată de Isus, să „vă iubiți unii pe alții”. – Rom. 13:9,10; Ioan 13:34; Mat. 22:39, 40.

Se poate observa, de asemenea, că în predica de pe munte, Isus citează din cele Zece Porunci și din restul Legii fără a face nicio distincție între acestea. – Mat. 5:21-44.

Faptul că Isus ținea sabbatul nu înseamnă că El a dat un exemplu care să fie urmat de creștini. Era necesar ca El să-l respect, pentru că se născuse sub imperiul legământului, și până când El l-a împlinit prin moartea Sa sacrificială, El a fost obligat să respecte întreaga Lege. Dacă sabbatul trebuie respectat de creștini pentru că El l-a respectat, atunci ei trebuie să respecte întreaga Lege așa cum a făcut-o și El, iar noi știm din Scripturi că acest lucru nu se cere creștinilor.

PRIMII CREȘTINI

În Scripturi nu există nicio confirmare a faptului că după Rusalii, creștinii au continuat să țină ziua a șaptea a săptămânii ca zi de sabbat. Unii pot semna menționările ocazionale din cartea Faptelor, când apostolul Pavel intra în sinagogi de sabbat, însă cum dovedește aceasta că el ținea sabbatul? Dacă el ar fi intrat în sinagogi supunându-se legii sabbatului care cerea evreilor să țină o adunare sfântă în acea zi, nu ar fi indicat aceasta că el încă s-ar fi aflat în puterea Legii? Pe de altă parte, dacă el ar fi ținut sabbatul nu ca evreu, ci ca și creștin, nu ar fi fost straniu ca el să fi ales să se întâlnească mai degrabă cu cei care nu credeau în Isus, decât cu confrăți creștini?

Motivul lui Pavel de a merge la sinagogă de sabbat nu era acela că el respecta sabbatul, ci acela ca acolo era locul unde putea predica veștile cele bune despre

împărăția lui Dumnezeu și despre Fiul lui Dumnezeu unui mare număr de evrei. Astfel, în Fapte 17:1,2, îl găsim pe Pavel împlinindu-și misiunea în serviciul creștin mai degrabă decât respectând sabatul cu ființe care încă se considerau constrânse de legea mozaică. „Potrivit obiceiului său, Pavel a intrat la ei și, în trei sabbate, a discutat cu ei din Scripturi.”

Anumite persoane pot aduce în discuție ceea ce Isus a spus, în Matei 24:20, ca dovadă că sabatul ar trebui respectat și de creștini. „Rugați-vă neîncetat ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în zi de sabbat”. Ar trebui reținut că Isus vorbea cu adepți evrei care cunoșteau prea bine dificultățile în privința călătoriilor în ziua de sabbat, din cauza restricțiilor care îi țineau într-un perimetru de 900 de metri în jurul orașelor lor, pe durata acelei zile.

Era obiceiul lui Isus să-și ilustreze învățăturile cu noțiuni cu care poporul vremurilor Sale era foarte familiarizat. În această situație, El a dat exemplul dificultăților foarte mari pe care cineva le-ar fi avut de întâmpinat în acele timpuri dacă ar fi încercat să călătorească în Palestina pe timpul iernii sau de sabbat. Prin urmare, refugiul înspre siguranță ar trebui să se facă înainte de momentul în care devine aproape imposibil de realizat. Sfatul său a fost urmat de către creștini cu puțin înainte de distrugerea Ierusalimului în anul 70. Ei nu au stat în oraș până când acesta a fost înconjurat de armatele romane conduse de Titus, care împiedicau pe oricine încerca să fugă, ci au fugit înainte de a fi prea târziu. Exemplele lui Isus cu sabbatul și iarna accentuau cu putere mesajul Său în fața ascultătorilor Săi, dar nu demonstrează obligația creștinilor de a respecta sabbatul în vremurile ulterioare. Respectarea sabbatului nici măcar nu intră în discuție aici. Din cuvintele lui Isus nu reiese deloc obligația creștinilor de a ține sabbatul.

ATITUDINEA CREȘTINĂ

Din moment ce în Scripturi nu există nicio dovadă despre porunca de a respecta sabbatul sau că acesta a fost respectat pe parcursul vieții de către apostoli după Rusalii, care ar trebui să fie atitudinea unui creștin în această privință? El poate lua poziția Scripturii conform căreia respectarea sabbatului nu este o cerință creștină. Acest fapt este evidențiat de declarația lui Pavel din Coloseni 2:16, 17: „Nimeni deci să nu vă judece cu privire la mâncare și la băutura sau cu privire la vreo sărbătoare, la ținerea lunii noi sau a unui sabbat, fiindcă acestea sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar realitatea este a lui Cristos.”

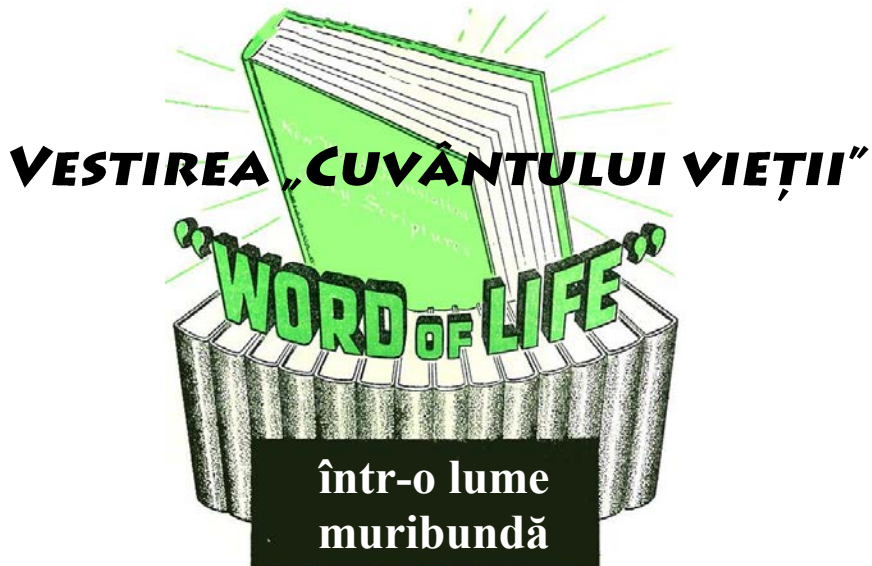
Legea-legământ cu respectarea lunii noi și a sabbatului, inclusiv a sabbatului zilei a șaptea, era ca o umbră care a condus la și s-a sfârșit cu Cristos. După cum aceasta nu a intrat în Era Creștină, pentru a-i obliga pe creștini să o respecte, nici respectarea sabbatului nu a trecut în Era creștină. De aceea conducerea creștină din Ierusalim nu menționează respectarea sabbatului ca cerință pentru creștinii ne-evrei, cu toate că sunt subliniate mai multe alte aspecte. Aceasta se poate vedea în Faptele 15:19,20. Nici aici și nici în instrucțiunile ulterioare nu a fost menționată respectarea sabbatului, ceea ce cu siguranță s-ar fi petrecut dacă ar fi fost un lucru esențial pentru a obține aprobarea lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a spus: „nu m-am reținut să vă spun toată voința lui

Dumnezeu.” (Faptele 20:27) În ciuda tuturor sfaturilor și instrucțiunilor pe care el le-a dat congregației creștine, el nu a spus nimic despre respectarea sabatului ca fiind o cerință creștină. În epistolele sale către Timotei și Titus, el detaliază lucruri care erau cerute persoanelor numite în posturi de supraveghere în cadrul congregației creștine, dar el nu face nicio referire la respectarea sabatului. Din moment ce el a spus „toată voința lui Dumnezeu” în privința creștinilor, dar nu a menționat deloc respectarea sabatului, trebuie să concluzionăm că Dumnezeu nu cere aceasta creștinilor. – 1Tim. 3:2-7; Tit 1:7-9.

După Rusalii, adepții evrei ai lui Isus au încetat să respecte zilele și anotimpurile. La fel au făcut și ne-evreii care au lăsat în urmă religiile păgâne după ce au devenit creștini. Ei L-au venerat și L-au slujit pe Dumnezeu în fiecare zi, nu doar o zi pe săptămână. Pentru ei, a se întoarce la respectarea unei singure zile pe săptămână ca sabbat ar fi fost o întoarcere la lucrurile elementare și a fi înrobiți de ele, după cum a remarcat Pavel în Galateni 4:9,10 și 5:1.

Respectarea săptămânală a sabatului a aparținut națiunii Israelului și ține de trecut. Creștinii nu trăiesc în trecut, ci pentru viitor, când domnia de 1000 de ani a lui Cristos, reprezentată de sabbat, va aduce omenirii supuse odihna și pacea. În loc să respecte un sabbat săptămânal, ei așteaptă marea odihnă a sabatului sub conducerea „Domnului sabatului.” – Mat. 12:8.

În prezent, supraviețuirea rasei umane se află sub semnul întrebării, dacă luăm în considerare declarațiile făcute de militari, oameni de știință și economiști. Dar, indiferent cât de neliniștitoare poate fi declarația temerilor lor, acum este publicat un mesaj plin de autoritate despre supraviețuire. Prin urmare, în prezent există oameni care cred în supraviețuirea rasei umane. Acești puțini care au această remarcabilă convingere se fac acum auziți în întreaga lume. Ei publică pretutindeni „cuvântul vieții”. Acest cuvânt dătător de viață este conținut de Sfânta Biblie, care este Cuvântul provenit din Fântâna vieții, Iehova Dumnezeu.

2. Din moment ce „cuvântul vieții” este conținut în paginile Bibliei, publicarea „cuvântului vieții” ar trebui în mod logic să fie acompaniată de publicarea și distribuirea Bibliei. Acea Carte a fost menită să fie răspândită pretutindeni. Diverse profeții din ea demonstrează aceasta. Introducerile la un anumit număr de epistole din Biblie arată aceasta. De exemplu, discipolul Iacov, scriind epistola sa adresată celor „douăsprezece triburi” simbolice ale Israelului creștin, a început-o spunând: „Iacov, sclav al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Cristos, către cele douăsprezece triburi care sunt răspândite pretutindeni: Salutare!” (Iac. 1:1) Cât de mult se răspândiseră până atunci „triburile”, mai ales că Iacov și-a scris epistola în jurul anului 60, adică la aproape douăzeci și șapte de ani de la revărsarea Spiritului Sfânt în Ierusalim în ziua Rusaliilor? În acea zi, aproape trei mii de evrei și de prozeiți s-au convertit pentru a-L accepta pe Isus ca Domn și Stăpân și ca Mesia sau Cristos, Fiul lui Dumnezeu; iar Fapte 2:5-11 ne relatează că aceștia proveneau din „toate națiunile de sub cer”, Partia, Media, Elam, Mesopotamia, Capadochia, Pont, Asia, Egipt, Frigia, Libia, Roma, Creta și Arabia. Când aceștia au plecat din Ierusalim după încheierea sărbătorii Rusaliilor, ei s-au reîntors în acele părți îndepărtate ale lumii. Pentru ca epistola lui Iacov să ajungă la toți destinatarii, ea a trebuit copiată și răspândită pretutindeni.

3. În mod similar, a cincizeci și opta carte a Bibliei se adresează direct evreilor, adică evreilor creștini; și pentru ca această epistolă să ajungă la ei, și aceasta trebuie să fi fost răspândită la fel de mult ca scrisoarea lui Iacov. (Evr. 1:1) În introducerea primei epistole a apostolului Petru citim: „Petru, apostol al lui Isus Cristos, către locuitorii temporari răspândiți în Pont, Galatia, Capadochia, Asia și Bitinia, către cei aleși potrivit preștiinței lui Dumnezeu, Tatăl” (1Pet. 1:1, 2) Astfel, era necesar ca epistola lui Petru să circule; și trebuie că s-au făcut și s-au distribuit copii în toate congregațiile incluse în introducerea sa, dacă originalul nu a circulat foarte lent de la o congregație la alta.

4. Ultima carte a Bibliei, O Revelație pentru Ioan, este adresată de Ioan celor „șapte congregații din districtul Asiei”, în Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea. Prin urmare, și această ultimă carte a „cuvântului vieții” avea nevoie să circule. Apostolul Pavel a fost un mare scriitor de epistole. El a furnizat paisprezece din scrisorile regăsite în Scripturile creștine grecești ale Sfintei Biblii. Pavel a încurajat răspândirea epistolelor sale, el scriind romanilor, corintenilor, galatenilor, efesenilor, filipenilor, colosenilor, tesalonicienilor și evreilor în general. În epistola adresată creștinilor din Colosea, el a concluzionat: „Când această scrisoare va fi citită la voi, faceți în așa fel încât să fie citită și în congregația laodiceenilor” (Col. 4:16) Chiar și apostolul Petru, când scria din Babilon în Mesopotamia, vorbea despre faptul că era familiarizat cu epistolele lui Pavel. (2Pet. 3:15; 1Pet. 5:13) Toate dovezile arată cum creștinii primului secol împărțeau între ei „cuvântul vieții” în această lume muribundă.

5. În zilele noastre mai există aproximativ 4000 de copii-manuscrite ale celor douăzeci și șapte de cărți care alcătuiesc Scripturile creștine grecești, însă niciuna dintre ele nu aparține primului secol. În plus, mai există circa 8000 de copii manuscrite într-o traducere în limba latină, și în jur de 1000 de copii manuscrite

de traduceri în alte limbi. În ceea ce privește realizarea copiilor, primii creștini, între care cei dintâi au fost evrei sau iudei, au avut exemplul scribilor evrei sau Sopherim, care de pe timpul lui Ezra, preotul scrib sau copist, au făcut copii scrise de mână după Scripturile evreiești inspirate, pentru sinagogile iudaice. În timp, sinagogile s-au stabilit pretutindeni, în interiorul și în afara Imperiului Roman, oriunde s-au răspândit evreii. Astfel era cu putință să întri într-o sinagogă din Antiohia, în Pisidia, Asia Mică și să asculți citirea Scripturilor iudaice; la fel în Beroea, Macedonia; sau în Roma, Italia. (Faptele 13:14, 15; 17:10; 28:16-23) Astfel, Scripturile evreiești aveau atunci o răspândire mondială. Prin urmare, în afară de copiile Scripturilor creștine grecești, copiii creștini puteau duplica și Scripturile ebraice inspirate, sau traducerea lor grecească, Septuaginta, dacă nu putea cumpăra copii de la negustorii evrei. Astfel puteau fi realizate copii complete ale Bibliei, cu șaiszeci și șase de cărți inspirate.

6. Sub legea mozaică, evreii erau constrânși să trăiască doar în comunitatea lor, sau altfel spus, să se separe de ne-evrei. Cu toate acestea, congregațiile creștine urmau ca sub conducerea unui Moise mult mai important, Isus Cristos, și a apostolilor Săi, să se deschidă, să devină prin unire cea mai mare organizație de publicitate de pe pământ, o organizație creștină care s-a specializat în publicarea în întreaga lume în agonie a „cuvântului vieții”, veștile cele bune ale împărăției lui Dumnezeu. Acest „cuvânt al vieții” nu este doar o tradiție orală, un mesaj transmis din generație în generație de la gură la ureche. Este un Cuvânt scris, care rămâne nealterat de timp sau împrejurări, și care poate fi citit, analizat și comparat cu împlinirea profețiilor biblice. De aceea însuși Isus Cristos, care este numit „Cuvântul lui Dumnezeu” și „cuvântul vieții”, a putut respinge tentațiile Diavolului, spunând în mod repetat: „Este scris”, apoi citând Biblia scrisă – *Scripturile!* – Mat. 4:1-10.

7. Referindu-se la zilele noastre, vremuri marcate de războaie mondiale, foamete, epidemii, cutremure și consternarea națiunilor din cauza apropierei sfârșitului acestora în războiul universal al Armagedonului, Isus a spus: „De asemenea, trebuie ca mai întâi vestea bună să fie predicată în toate națiunile.” (Marc. 13:8-13) Pentru ca vestea cea bună a vieții eterne în Împărăția lui Dumnezeu, sub conducerea lui Cristos, să fie predicată și înțeleasă de toate națiunile, ea trebuia să fie tradusă în limbile popoarelor acestor națiuni. În acest scop, întrucât Sfânta Biblie este o carte ce conține mesajul lui Dumnezeu pentru întreaga lume, ea a fost tradusă în mai multe limbi decât orice altă carte în istoria umanității. Până în anul 1961, acesta a fost deja tradusă, parțial sau în întregime, în 1165 de limbi și dialecte, astfel încât, dacă toată lumea de pe planetă ar ști să citească în propria limbă, atunci întreaga Biblie sau părți din ea ar putea fi citite de 90% din populația lumii.

8. S-a semnalat că în prezent există 1000 de traducători din aproape 100 de societăți religioase diferite care reprezintă patruzeci de națiuni diferite, care pregătesc pentru popoarele lor ceea ce ele speră să fie o traducere competentă a Scripturilor, o Versiune Autorizată, pentru Africa, Asia și popoarele din insule. Se spune că pentru a oferi învățătura și ajutorul tehnic necesar pentru a dăru

popoarelor aceste traduceri ale Sfintei Scripturi, Societatea Bibliei „intră acum într-o fază de expansiune și cooperare fără precedent în lunga sa istorie”.

9. În special la începutul ultimului secol, s-au creat societățile biblice. Aceste societăți nu au primit aprobarea papilor de la Vatican sau a ierarhiei romano-catolice. Într-o bulă papală adresată clerului catolic din Irlanda, în anul 1825, papa Leo al doisprezecelea a spus: „O anumită societate, în mod vulgar numită Societatea Bibliei se face cu îndrăzneală cunoscută întregii lumi. După ce a tratat cu dispreț tradiția sfinților părinți, și în opoziție cu binecunoscutul decret al Consiliului de la Trent, această societate și-a strâns toate forțele și își direcționează toate mijloacele spre un singur scop: să traducă, sau mai degrabă să pervertească Biblia în limbile autohtone ale tuturor națiunilor.” Un alt papă, Pius al nouălea, și-a demonstrat astfel atitudinea față de „cuvântul vieții”, spunând: „Blestemați să fie acele societăți foarte abile și înșelătoare numite Societăți ale Bibliei, care aruncă Biblia pe mâinile tineretului lipsit de experiență.”

10. În ciuda dezaprobării și opoziției romano-catolice, munca de traducere și publicare a „cuvântului vieții” a mers mai departe. Biblia italiană a fost tipărită de doisprezece ori înainte de A.D. 1500, iar optsprezece ediții ale Bibliei germane fuseseră deja publicate înainte de apariția versiunii preotului excomunicat Martin Luther. În 1804, Societatea Bibliei din Basel a fost fondată la Nuremberg. În același an au fost fondate în Londra Societatea Britanică și Externă a Bibliei (British and Foreign Bible Society), aceasta contribuind financiar la societățile Bibliei de pe continentul european. În America, prima societate biblică a fost fondată în Philadelphia în anul 1808; în 1809 a urmat Societatea Bibliei New York, iar Societatea Bibliei Americane a luat ființă în 1916. În 1814 au fost înființate Societatea Bibliei Daneză, la Copenhaga și Societatea Bibliei Suedeză. Tot în același an au apărut Societatea Bibliei Hamburg-Altona, iar în Amsterdam, Societatea Bibliei a Olandei. Societatea Bibliei Protestantă din Paris a fost autorizată de guvernul francez în 1818. Numeroase alte societăți biblice au apărut în întreaga Europă, dar, spune Enciclopedia Britannica (vol. 3, ed.11), la pagina 907: „Unele dintre acestea au fost în final dizolvate sau suprimate din cauza opoziției politice sau clericale, Biserica romano-catolică dovedindu-se în mod special ostilă”.

11. Comparativ târziu, însă la momentul potrivit în ordinea divină, în 1884 au fost integrate în Pittsburgh, Pennsylvania, ceea ce astăzi este cunoscută sub numele de Turnul de Veghere, Societatea a Bibliei și de mic tratat din Pennsylvania. Deși a fost o țintă specială a atacurilor ierarhiei romano-catolice și a clerului protestant, Societatea Turnul de Veghere a continuat să tipărească Biblii până în prezent și este agentul de activitate editorială folosit de martorii lui Iehova.

12. De la formarea tuturor acestor societăți ale Bibliei, publicarea și distribuția Sfintei Biblii s-au făcut într-un volum enorm, fiind scoase mai mult de două milioane de copii, fie integrale, fie fragmente. Anul trecut a existat o distribuție la nivel mondial de treizeci de milioane de exemplare realizată de toate societățile Bibliei, multe dintre acestea fiind reprezentate de Noul Testament sau de Scripturile Creștine grecești. Cu toate acestea, populația lumii crește anual cu 45

de milioane de persoane, adică o dată și jumătate din numărul de exemplare din Sfintele Scripturi. Astfel, producția copiilor Scripturilor nu ține pasul cu populația planetei. Totuși trebuie să ne amintim că cea mai mare rată a creșterii populației are loc în Rusia comunistă și în China roșie, care se află în spatele cortinelor de fier și bambus, și din această cauză aceste popoare nu pot fi contactate cu ușurință.

13. Există o nevoie stringentă de a distribui mai multe Biblii. O societate a Bibliei a declarat ca a existat „o creștere uimitoare în circulația Sfintei Scripturi în zonele de tensiune politică și de revoluție”; că, de exemplu în Cuba și Congo (Africa), stocurile societății au fost epuizate că trebuiau tipărite noi exemplare, iar acestea expediate rapid, uneori cu transport aerian, pentru a suplini cererea organizațiilor religioase în acele zone de conflict; că, în cooperare cu alte societăți ale Bibliei din șaptezeci și cinci de țări, organizația a imprimat anul trecut mai mult de douăzeci și trei de milioane de exemplare din Scriptură, ceea ce înseamnă o creștere cu 32% față de distribuția din 1959. – *New York Times*, 12 mai, 1961.

NELUCRÂND ÎN ZADAR

14. Acum este momentul să punem anumite întrebări: Cât anume din această vastă distribuire a Bibliei s-a făcut în zadar? Recent a avut loc ceea ce se numește „o explozie a cititului” astfel încât fără nicio îndoială mai multe ființe umane citesc Biblia. Dar oare doar citirea Bibliei va dăruia viața cititorilor săi? Poate o astfel de lectură a Bibliei, începută de cineva cu mult entuziasm și apreciere, să devină după un timp neinteresantă, iar cartea să îngroașe rândul celor puse pe raft în bibliotecă? Poate fi Biblia înțeleasă și armonizată de cititorul însuși? Dumnezeu a dat Biblia, nu unui singur individ, ci unei națiuni, mai întâi evreilor, iar apoi națiunii pe care Petru o numește „națiunea sfântă” a lui Dumnezeu, aceasta fiind „Israelul lui Dumnezeu”, a cărui circumcizie nu este a cărnii, ci a sufletului. Astfel, ea este o carte pentru organizații. Ea poate fi înțeleasă numai în prezența adevăratei organizații vizibile a lui Dumnezeu, aceea umplută de Spiritul Său Sfânt. – 1Pet. 2:9; Gal. 6:12-16.

15. Amintiți-vă de cititorul etiopian al Bibliei. El se întorcea de la templul din Ierusalim și pe drum citea cu voce tare profeția lui Isaia. Îndrumat de îngerul Domnului, evanghelizatorul creștin Filip a oprit carul și l-a întrebat pe acest funcționar oficial etiopian dacă înțelegea ce citea. Etiopianul a răspuns cinstit: „Cum aș putea, dacă nu mă călăuzește cineva?” El l-a invitat pe Filip să urce și apoi l-a ascultat explicându-i profeția din perspectiva creștină. Atunci el a înțeles atât de bine încât a dorit să devină adeptul lui Isus Cristos, „Cuvântul lui Dumnezeu”. Trecând prin dreptul unei ape, el a întrebat: „Ce mă împiedică să fiu botezat?” După ce l-a botezat, Filip a plecat, iar etiopianul convertit și-a continuat drumul plin de bucurie. – Faptele 8:26-39.

16. Amintiți-vă și de evreii care citeau Biblia în Beroe, Macedonia. Ei auziseră citindu-se în sinagogi despre Lege și despre profeții studiaseră Scripturile și în particular, însă nu le înțeleseseră niciodată. Atunci a venit apostolul Pavel și a intrat la ei în sinagogă. Ceea ce le-a spus a fost nou și diferit față de ceea ce știau. Dar ei aveau o minte elevată în această privință. În ce mod? „au primit cuvântul cu

cea mai mare însuflețire, cercetând cu atenție Scripturile în fiecare zi ca să vadă dacă lucrurile erau așa. Astfel, mulți dintre ei au devenit credincioși și, la fel, multe dintre femeile de vază ale grecilor și nu puțini dintre bărbați.” (Faptele 17:10-12). Pentru a înțelege Biblia întru mântuirea lor, ea le-a fost explicată de organizația lui Dumnezeu.

17. Din acele timpuri și pe parcursul acestor nouăsprezece secole până în prezent, Legea, profeții și psalmii au fost citite în sinagogile evreiești, și au fost comentate de rabinii lor. Dar au fost evreii mântuiți prin aceasta? Iar în ceea ce privește lecturarea Bibliei complete, a ambelor părți, iudaice și greco-creștine în biserici și casele ne-evreilor – este această citire a Bibliei de către multele secte religioase care formează creștinătatea salutară pentru mântuirea acestor milioane de ascultători sau cititori ai Bibliei?

18. În aceste timpuri consternante, ce proporție din această lecturare a Bibliei ajută cititorii să ia decizii corecte în problemele vitale ale acestor vremuri, acum când trăim timpul „încheierii acestui sistem” și când națiunile își așteaptă judecata în fața lui Dumnezeu cu privire la deznodământul suprem al suveranității universale – a Dumnezeului Iehova sau al Diavolului Satana? În ciuda lecturii Bibliei, pe care oamenii o ascultă sau o realizează corelat cu sistemele religioase ale creștinătății, oamenii continuă să se conformeze acestei bătrâne lumi exact cum o fac atei, agnosticii, scepticii și păgânii. Ei nu se pregătesc să întâmpine „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” prin alinierea la Împărăția lui Dumnezeu, a cărei bună veste este propovăduită în toate colțurile pământului pentru a fi mărturie tuturor națiunilor. (Mat. 24:14) Este evident că aceștia au citit Biblia în zadar. Și atunci ce anume este necesar?

19. La fel ca în cazul etiopianului și a bereniților care citeau Biblia singuri, este nevoie de un instructor, ghid sau învățător, care să fie plin de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu și care să se afle sub ghidarea lui Dumnezeu, cum au fost Filip și Pavel. Filip și Pavel nu mai aparțineau bisericii proscrise evreiești, ci făceau parte din noua organizație aleasă a lui Dumnezeu, „rasa aleasă” și „poporul sfânt”, „poporul său, o proprietate specială”, umplută cu spiritul Său. Suntem de acord că traducerea. Publicarea și distribuirea Bibliei sunt acțiuni laudabile. Nu există o carte mai bună de a fi studiată, decât Sfânta Biblie. Aceasta este numită simbolic „sabia spiritului”; și este cu siguranță mai bine să se tipărească și să se distribuie „sabia spiritului” decât ca oamenii să se angreneze în cursa înarmărilor și în fabricarea muniției de război carnal, care au drept consecință doar rănirea, mutilarea și uciderea. Dar Biblia trebuie completată cu încă ceva. Nu, nu de tradițiile celor care au fost conducătorii religioși ai creștinătății sau ai iudaismului. Biblia trebuie suplimentată cu ființe botezate și dedicate din organizația lui Dumnezeu, pe care El îi trimite să predice și să predea.

20. Nouăsprezece secole nu au reușit să diminueze puterea și aplicabilitatea cuvintelor de despărțire p care Isus le-a adresat adeptilor săi: „Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit. Și iată că eu sunt cu voi în toate zilele până la încheierea sistemului”. (Mat. 28:19, 20) În

zilele noastre, când are loc „încheierea sistemului”, există nevoia de predare de către cei trimiși, în legătura cu Sfânta Biblie, Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

21. Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Pavel: „Căci la Dumnezeu nu este părtinire. De exemplu, toți cei ce au păcătuit fără lege vor pieri fără lege, dar toți cei ce au păcătuit sub lege vor fi judecați după lege. Căci nu cei ce ascultă legea sunt dreți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi declarați dreți.” (Rom. 2:11-13) Și de cuvintele lui Iacov: „Fiți însă împlinatori ai cuvântului, nu doar ascultători, amăgindu-vă singuri cu raționamente false. Căci, dacă cineva este ascultător al cuvântului și nu împlinitor, seamănă cu un om care-și privește fața naturală în oglindă. Fiindcă se privește, apoi pleacă, uitând imediat ce fel de om este. Dar cel care-și adâncește privirea în legea perfectă a libertății și stăruie în ea, acest om, pentru că a devenit nu un ascultător uituc, ci un înfăptuitor al lucrării, va fi fericit înfăptuind-o.” Astfel, nu cei care doar citesc și ascultă Biblia, ci cei care împlinesc Cuvântul vieții sunt cei care sunt acceptați și care vor fi răsplățiți cu viața.

22. Și atunci? Nu trebuie doar să publicăm și să distribuim Bibliei, ci trebuie să și trăim Biblia. Nu trebuie doar să aducem Biblia în casele oamenilor, ci trebuie să ne întoarcem la ei și să-i ajutăm să înțeleagă ceea ce au posibilitatea să citească. Trebuie să organizăm împreună cu ei un studiu biblic la domiciliu, pentru ca ei să poată vedea adevărul Bibliei conform cu Scripturile revelate și cu profețiile împlinite în această „încheiere a sistemului”. Trebuie să-i ajutăm să vadă adevărul în acord cu faptele lui Dumnezeu față de organizația vizibilă pe care El a ales-o și pe care o folosește pentru a tipări „cuvântul vieții”. De asemenea, nu trebuie doar să tipărim cărți care să explice Biblia; trebuie să-i ajutăm pe cititorii Bibliei să înțeleagă aceste cărți explicative și să dovedească ideile evidențiate în acele cărți cu ajutorul propriilor exemplare din Biblie.

23. În această activitate trebuie în mod special să-L imităm pe cel mai mare învățător al Bibliei de pe pământ, Isus Cristos, care este Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Și-a revărsat spiritul asupra Lui, Isus a fost împuternicit să predice. (Isa. 61:1-3; Luca 4:16-21) El Și-a îndeplinit sarcina, cu toate că nu există dovezi că El ar fi scos o singură copie a Sfințelor Scripturi. El a lăsat copierea Scripturilor și distribuirea acestora pe seama scribilor evrei și a copiștilor din vremea Lui. El S-a specializat nu în realizarea copiilor după Scripturi, ci în predarea a ceea ce deja fusese copiat din Biblie. El S-a folosit de exemplarele din Scriptură deja răspândite printre oameni sau de cele păstrate în sinagogi. (Luca 4:17, 20) Nu toți putem tipări Biblia, dar o putem distribui și mai ales, o putem preda. Acesta mai ales este modul în care răspândim cu toții „cuvântul vieții” în zilele noastre.

24. „Dar martorii lui Iehova au și folosesc propria lor traducere a Bibliei”, vor spune unii critici pentru a aduce prejudicii și a-i împiedica pe alții cu privire la citirea Bibliei de către martorii lui Iehova. Însăși Biblia arată că ea a fost scrisă în limbile sale originale (ebraică, arameica și greacă) de către martorii lui Iehova, de la Moise până la apostolul Ioan, care a scris ultima carte a Bibliei. Dar cine sunt cei care au realizat multiplele traduceri curente ale Bibliei originale? Sunt ei

oameni care au pretins că sunt martori ai lui Iehova? Nu; ci de oameni care au fost, în cea mai mare parte, membri ai bisericilor sectare ale creștinătății. ale creștinătății. În prezent, martorii lui Iehova împlinesc munca de predare în 158 de limbi, folosindu-se nu de propriile traduceri, ci de cele 1165 de traduceri deja la îndemână și bune de folosit. Acolo unde Bibliile se află deja în casele pe care martorii lui Iehova le vizitează predând din casă în casă, ei folosesc acele Biblii sau permit gazdelor să le folosească atunci când conduc un studiu la domiciliu al „cuvântului vieții”. Și totuși cu astfel de Biblii, martorii lui Iehova sunt capabili să predea aceeași bună veste a împărăției lui Dumnezeu întemeiată de Cristos.

25. Martorii lui Iehova folosesc Societatea Bibliei și de mic tratat Turnul de Veghere. Aceasta publică Biblii britanice imprimate în tipografiile proprii din Brooklyn, New York. La început, patruzeci și doi de ani după fondarea acestei societăți, ea a tipărit o versiune greco-britanică a Noului Testament, numită *The Emphatic Diaglott*, care a fost produsă de un „cristadelfian” cu douăzeci de ani înainte ca societatea să fie înființată. Cincizeci și opt de ani după înființare, Societatea a început să imprime copii ale Bibliei autorizate sau altfel spus, versiunea episcopală King James din anul 1611. După șaiszeci de ani de la înființare, societatea a început să tipărească exemplare ale versiunii americane standard a Bibliei din 1901. Aceasta se face doar în limba engleză și nu este folosită de martorii lui Iehova în cele 157 de alte limbi în care noi predicăm și predăm în prezent în 181 de țări.

26. Astfel, noi nu avem nevoie de propria traducere a Bibliei pentru a predica și preda gloriosul mesaj datorită căruia martorii lui Iehova ies în evidență dintre toate sectele creștine – buna veste a împărăției întemeiate a lui Iehova Dumnezeu și a lui Cristos al Său. Noi folosim orice Biblie este disponibilă în toate limbile.

27. Este o problemă actuală, nu a traducerilor Bibliei, ci a predării din Biblie a mesajului adevăratului regat. Continuați, deci, voi, editorii uniți ai „cuvântului vieții”. Continuați aceasta cu fermitate, dar faceți aceasta simultan cu împărtășirea „cuvântului vieții” cu ceilalți în această lume muribundă. „Cuvântul vieții” este menit întregii lumi, *tuturor* națiunilor. „Bucurați-vă, națiuni, cu poporul Său”, spune însuși Domnul Iehova. (Deut. 32:43; Rom. 15:10) Bucurați, așadar, cu toții, viețile căutătorilor din toate națiunile, prin publicarea gloriosului „cuvânt al vieții” al lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este un mesaj al supraviețuirii ființei umane, publicat astăzi, și unde este găsit?

2. (a) Cu ce distribuție ar trebui să fie însoțită publicarea „Cuvântului vieții” în mod rezonabil? (b) Cum ar trebui introducerea în scrisoarea lui James , și momentul în care el a scris-o să indice o astfel de distribuție?

3. (a) De ce ar trebui ca scrisoarea către Evrei să fie difuzate la fel de larg ca cea a lui James? (b) De ce ar trebui ca prima scrisoare a lui Petru să fie difuzată?

4. (a) De ce ultima carte a Bibliei necesită, de asemenea, circulație? (b) Cum s-a demonstrat că Pavel a încurajat circulația scrisorilor sale, și cine în Babilon a fost familiarizat cu scrisorile sale?

5. (a) Ce copii a manuscrisului Scripturilor grecești creștine se află încă în existență? (b) Cui au fost dați ca exemplu copiștii creștini pentru copierea Scripturilor, și cum ar putea ei produce complet Biblia?

6. (a) Cum au fost creștinii sub o comandă diferită de cea a evreilor în ceea ce privește publicitatea? (b) Acest „Cuvânt al vieții” este ce fel de cuvânt, după cum o demonstrează Isus în timpul ispitei?

7. (a) Ce a prezis Isus cu privire la vestea cea bună în zilele noastre? (b) Pentru ca acest lucru să fie realizat, ce le-a cerut, și în ce măsură a fost făcut acest lucru până acum?

8. Ce este raportat despre traducerea Bibliei în numele popoarelor din Asia și Africa și popoarelor insulare?

9. Când au fost în special societățile Bibliei stabilite, și ce au papii de la Roma de spus despre astfel de societăți?

10. În ciuda dezaprobării catolice ce fel de muncă a continuat, și ce s-a stabilit în Europa și în America?

11. Ce societate a fost încorporată în 1884, și ce a păstrat imprimat până acum?

12. De la formarea societăților biblice, cât de mare a fost scoaterea din Biblie, și cum ține acest lucru pasul cu creșterea populației lumii?

13. Cum trebuie să fie plângerea pentru a scoate mai multe Biblii arătată în experiența unei societăți biblice anul trecut?

14. De ce o mare parte din această distribuție vastă a Bibliei a fost în zadar, și cum numai Biblia poate fi înțeleasă?

15. Cum ilustrează cazul cititorului Bibliei Etiopiene faptul că Biblia nu poate fi înțeleasă fără ajutorul cuiva?

16. Prin cine trebuie Biblia să fie explicată, așa cum este ilustrat în cazul Bibliei Berean - citirea evreilor?

17. Ce întrebări trebuie să fie cerute în ceea ce privește lectura Bibliei în sinagogi și în bisericile creștine și în case?

18. Ce face evident faptul că tot cum ar fi citirea Bibliei este în zadar?

19. (a) Ce ar putea fi spus în laudă de scoaterea din Biblia în sine? (b) Dar de ce altceva trebuie să fie completată Biblia așa cum este ilustrat de cazurile cititorilor Bibliei Etiopiene și Bibliei Bereaneene?

20. Ce cuvinte de despărțire ale lui Isus adresate discipolilor săi sunt încă aplicabile, și astfel ce este necesar în legătură cu Bibliile distribuite?

21. Ce arată cuvintele lui Pavel și ale lui Iacov despre simplii cititori și ascultători ai Cuvântului vieții și cei care fac asta?

22. (a) Ce trebuie atunci să facem în afară de publicarea și distribuirea Bibliilor? (b) De asemenea, pe lângă publicarea cărților care explică Biblia?

23. (a) În ce privințe ar trebui noi toți să-l copiem pe cel mai mare profesor al Bibliei care a fost vreodată pe pământ? (b) Procedând astfel, ce publicăm noi toți?

24. Care sunt datele cu privire la martorii lui Iehova în utilizarea traducerilor Bibliei în activitatea lor din casă în casă?

25, 26. (a) Ce folosesc martorii lui Iehova ca slujitor juridic al lor, și ce este record cu privire la traducerile tipărite ale Bibliei? (b) În propovăduirea mesajului Împărăției, ce traducere a Bibliei folosesc Martorii lui Iehova?

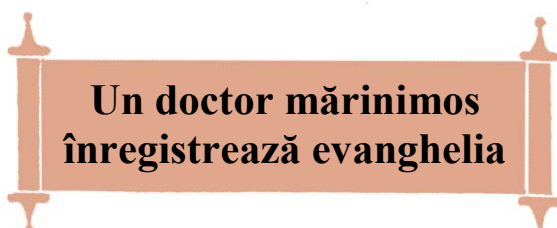
27. (a) Dacă nu cazul traducerilor Bibliei, care este adevărata întrebare astăzi? (b) Atunci ce, ar trebui să facă editorii uniți cu privire la „Cuvântul vieții”?

Biblia corectează despre moartea lui Senaherib

În zilele Regelui Iezechia o tentativă de cucerire a Ierusalimului a fost zădărnicită de executarea divină a 185.000 invadatori asirieni. În lucrarea sa Universală Istoria evreilor Filip Biberfeld, LL.D., relatează episodul și observă: „Raportul Bibliei încheiat cu asasinarea lui Senaherib. ‘Atunci Senaherib, regele Asiriei, a plecat, s-a dus, s-a întors și s-a stabilit apoi la Ninive. În timp ce se pleca în casa lui Nisroc, dumnezeul său, Adramelec și Șarețer, fiii lui, l-au ucis cu sabia și au fugit în țara Araratului. Și în locul lui a început să domnească Esar-Hadon, fiul său.’ – 2Reg. 19:36, 37.

„În contradicție cu acest raport, Cronica babiloniană a declarat că pe data de 20 Tebet, Senaherib, regele Asiriei, a fost ucis de fiul său într-o revoltă. Astfel, el a fost asasinat de numai unul din fiii lui. Același cont a fost dat de către Berossus și Nabonid. În ceea ce privește acest eveniment cu importanță de prim rang pentru istoria babilonienilor și asirienilor toate indicațiile păreau a arăta faptul că înregistrările babiloniene au fost mai fiabile decât cele biblice. Cu toate acestea, realitatea este că opusul este adevărat. Într-un fragment mai recent descoperit din prisma lui Esarhaddon, el însuși raportează că frații lui s-au revoltat și au ucis pe Senaherib, tatăl lor, pentru a obține regalitatea. Înainte de a putea ajunge la ei în Ninive, ei au fugit de acolo în părți necunoscute.

„Cronica babiloniană, Nabonid, și Berossus au fost greșite; numai relatarea biblică s-a dovedit a fi corectă. A fost confirmată în toate detaliile minore de inscripția lui Esarhaddon și s-a dovedit a fi mai exactă cu privire la acest eveniment din istoria babilonieni-asirienilor decât sursele babiloniene însăși. Acesta este un fapt de mare importanță pentru evaluarea surselor chiar contemporane care nu sunt în acord cu tradiția biblică.”

Un doctor mărinimos înregistrează evanghelia

O povestire extraordinară, bine povestită. Este mai ales cazul relatării veștii celei bune a medicului cu suflet cald. Da, cea mai cuprinzătoare relatare a vieții lui Isus este cea realizată de „Luca, doctorul iubit”, după cum îl numește, plin de

afecțiune, apostolul Pavel. Și conform unor voci autorizate cum ar fi *Cyclopoedia* lui McClintock & Strong, din cele patru Evanghelii, cea a lui Luca este cea mai erudită în ceea ce privește stilul redactării. – Col. 4:14.

Din Evanghelia sa reiese cu claritate că Luca a fost un medic foarte bine educat și un om foarte bun la suflet. Chiar dacă numele său nu este menționat în ea, toate mărturiile primilor creștini sunt lipsite de echivoc în ceea ce privește autorul. Mai mult, stilul său literar identifică întreaga Evanghelie ca fiind scrisă de Luca.

Isus i-a asigurat pe apostoli că Sfântul Spirit îi va inspira în tot adevărul, și fără îndoială această promisiune s-a aplicat și acelor parteneri/insoțitori ai apostolilor pe care Dumnezeu a considerat potrivit să-i inspire pentru a lua parte la scrierea Scripturilor creștine grecești, cum au fost Marcu, Luca, Iacov și Iuda. Totuși, aceasta nu înseamnă că acești scriitori au fost niște roboți. Se pare mai degrabă că li s-a acordat o anumită libertate cu privire la ce să scrie și la stilul folosit; Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu i-a ghidat astfel încât ceea ce ei scriau era chiar adevărul. – Ioan 16:13.

Este foarte probabil ca Luca să fi fost un evreu elenizat Argumentele conform cărora Luca nu ar fi fost evreu se bazează în principal pe presupunerea că Pavel intenționase să arate că Luca era necircumcis, listându-l după ce îi menționase pe „cei circumciși”. Dar acesta este un fir foarte subțire, mai ales dacă avem în vedere faptul că numai „lor le-au fost încredințate cuvintele sacre ale lui Dumnezeu.” Dacă Luca nu a fost evreu, el ar fi unic printre cei care au scris Biblia. – Col. 4:11,14; Rom. 3:2.

MEDICUL ERUDIT

Înregistrări timpurii povestesc că Luca a fost un localnic bine educat din Antiohia, Siria, un oraș mare în vremea sa, iar din cartea sa a Faptelor, se pare că el era foarte bine familiarizat cu acesta. Introducerea clasică, limbajul fin și vocabularul extins, mai cuprinzător decât cele ale celorlalte trei Evanghelii luate împreună, sunt exact lucrurile la care ne-am putea aștepta de la un astfel de medic.

Luca a folosit mai mult de trei sute de termeni medicali, sau cuvinte cărora el le conferă un sens medical, care fie nu sunt folosiți deloc, fie nu primesc o conotație medicală din partea niciunui alt scriitor al Scripturilor creștine grecești. Astfel, în Luca 5:12, citim: „iată că era acolo un om *plin de lepră!*” Ceilalți scriitori care relatează acest eveniment au folosit același termen pentru a descrie lepra pe care l-a folosit Luca atunci când a povestit despre cei leproși, în Luca 17:12. Pentru ceilalți, lepra era lepră, dar nu și pentru Luca; acest bolnav avea o lepră specială, mai gravă, sau un stadiu mai avansat al bolii. De asemenea este unic la Luca și cuvântul grecesc folosit pentru a-l descrie pe cerșetorul Lazăr, termen tradus prin „plin de ulcerații”. Doar Luca ne spune că soacra lui Pavel avusese o „febră mare”. – Luca 16:20; 4:38.

Din moment ce Luca nu fusese martorul ocular al evenimentelor despre care povestește, care sunt sursele din care s-a inspirat? El însuși spune că „după ce am cercetat cu atenție toate lucrurile de la începuturi”. Este foarte probabil ca el să fi fost familiarizat cu Evanghelia lui Mat., aceasta fiind scrisă cu mulți ani înainte de

cea a lui Luca. Prin intermediul apostolului Pavel el ar fi putut avea acces și la însemnările lui Marcu, acesta din urmă primind multe informații de primă mână de la apostolul Petru. Este de asemenea foarte probabil ca Luca să fi obținut informații direct de la Maria, mama lui Isus, și din însemnările lui Iacov, fratele lui Ioan – o ipoteză nu lipsită de greutate având în vedere conținutul Evangheliei sale. Iar din perspectiva modului în care se încheie această carte a Faptelor, este rezonabil să datăm Evanghelia sa între anii 56 și 58. – Luca, 1:1-3.

Luca, deși mai puțin înclinat în a spune lucrurilor pe nume, comparativ cu ceilalți scriitori ai Evangheliilor, a fost totuși extrem de exact/precis. Păstrându-i în minte pe cei despre care scria, el și-a făcut un principiu din a corela evenimentele cu istoria străveche. Astfel, el ne spune că atunci când Ioan și-a început slujirea/misiunea, era „în al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, pe când Ponțiu Pilat era guvernator al Iudeii și Irod, tetrarh al Galileii, pe când Filip, fratele lui, era tetrarh al ținutului Ituriei și al Trahonitei, iar Lisania, tetrarh al Abilenei”. Ce ar putea fi mai explicit? – Luca 3:1, 2; 1:5; 2:1.

Pentru cine a scris Luca? Nu pentru evrei în special, așa cum a făcut-o Mat., nici pentru romani, cum a făcut Marcu, ci pentru „oamenii bunăvoinței” din toate popoarele. În mod corespunzător, el trasează genealogia lui Isus până la „Adam, fiul lui Dumnezeu”. El Îl arată pe Cristos ca fiind mijlocul prin care se va „îndepărta vălul de pe națiuni”, și spune că „orice carne va vedea cum va aduce Dumnezeu salvarea”. – Luca 2:14; 3:38; 2:29-32; 3:6.

VEȘTI BUNE PENTRU CEI SĂRACI

Scriindu-și Evanghelia, Luca a dedicat o treime din ea povestirii și două treimi, stilului oral. El înregistrează unsprezece parabole sau ilustrații și șase miracole care nu sunt menționate de celelalte trei Evanghelii. În total, 59% din Evanghelia sa, sau aproximativ 540 de versete, sunt unice.

Luca pare să își seteze tema cărții relatând cum Isus a venit în orașul Său natal, Nazaret, într-o zi de sabbat, intrând în sinagogă și citind, aplicând la sine însuși profeția „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că el m-a uns să le anunț săracilor vestea bună”, și așa mai departe. – Luca 4:17-21.

Luca pare să fi scos în evidență săracii, oprimații, pe cei zdrobiți, pe cei care erau victime ale prejudecății. Faptul că era medic presupunea în mod special ca el să acorde atenție femeilor și copiilor. Astfel descoperim că doar Luca povestește despre infertilitatea Elisabetei, concepția și nașterea lui Ioan, și despre apariția îngerului Gabriel în fața Mariei, răspunsul ei că nu a avut niciun fel de relație cu vreun bărbat, și cântecul ei de laudă. Numai un medic s-ar fi gândit să menționeze cum copilul Elisabetei a săltat în pântecul acesteia, când i-a vorbit Maria. Doar Luca povestește despre circumcizia lui Isus, prezentat la templu, și despre bătrâna profetesă Ana aducând mărturie despre Isus ca fiind speranța Israelului. Îi datorăm lui Luca tot

ceea ce știm atât despre copilăria lui Ioan Botezătorul, cât și a lui Isus. – Capitolele 1 și 2.

În fiecare pagină găsim dovezi ale compasiunii și înțelegerii medicului față de sexul slab. Numai Luca povestește despre necazul văduvei din Nain, care-și pierduse unicul fiu și despre modul cum Isus l-a înviat pe acesta, și despre femeia păcătoasă care a uns cu ulei picioarele lui Isus, spre supărarea fariseului, gazda sa. Numai Luca povestește despre femeii care L-au însoțit și L-au slujit pe Isus și despre sfaturile bune pe care Acesta le-a dat tuturor femeilor înclinate să-și neglijeze nevoile spirituale, în grija lor de a împlini nevoile bărbaților, cum a făcut Marta, spre deosebire de Maria. Tot Luca menționează incidentul unei femei care a exclamat: „Fericit este pântecele care te-a purtat și sânii pe care i-ai supt!”, la fel și incidentul din sinagogă când Isus a vindecat o femeie care fusese paralizată timp de optsprezece ani. Mai citim de asemenea că Isus, în drumul Său spre Golgota, era urmat de „o mare mulțime de popor și de femei care se băteau în piept de durere și îl jeleau.” Spre ele S-a întors Isus, spunându-le: „Fiice ale Ierusalimului, nu mai plângeți pentru mine!” – Luca 11:27,28; 23:27,28.

Ca medic cu suflet bun, pe tot parcursul Evangheliei sale, Luca dovedește afectivitate sau compasiune față de semenii săi. Printre alți oprimați – femeile erau persecutate pe vremea lui Isus – se numărau samariteni, colecții de taxe și cei care greșiseră din punct de vedere moral. Matei fusese un colecțor de taxe disprețuit, însă nu ai afla asta niciodată de la Luca. Când povestește despre experiența lui Matei ca vameș, Luca îi dă acestuia vechiul său nume, Levi, creditându-l pe Levi cu remușcare și generozitate și cu toate acestea cruțându-l pe Matei! Doar Luca a înregistrat pilda lui Isus cu cei doi bărbați care au mers să se roage în templu, fariseul și vameșul, Dumnezeu ascultând nu ruga fariseului plin de sine, ci pe a vameșului cel plin de căință. De asemenea, doar la Luca întâlnim și întâmplarea cu Zahau, o căpetenie a vameșilor, care s-a suit în copac pentru a-L vedea pe Isus, care i-a spus acestuia că va lua cina în casa sa.

Dându-le samaritenilor dreptul lor, Luca este singurul care a povestit pilda lui Isus cu bunul samaritean care s-a împrietenit cu omul bătut și jefuit, la fel ca și vindecarea de către Isus a celor zece leproși, dintre care numai samariteanul s-a întors să-I mulțumească lui Dumnezeu. De o importanță similară este parabola lui Isus cu omul bogat și Lazăr, prin intermediul căreia Isus a ilustrat contrastul dintre clerul zilelor sale și aceia care flămânzeau și însetau după dreptate. Iar pentru ceea ce a fost numită „cea mai bine scrisă nuvelă”, pilda fiului risipitor, tot lui Luca îi suntem datori – o altă frumoasă afirmare a compasiunii.

În această privință s-a observat că Evanghelia lui Luca evidențiază multe contraste izbitoare, dezvăluind pe loc o minte ageră și o inimă caldă. Astfel de povești sunt cele ale lui Simon fariseul și a femeii păcătoase; cea a Mariei și a Martei; povestea singurului leproș recunoscător și a celor nouă nerecunoscători; cea a omului bogat și a cerșetorului Lazăr; povestea fariseului și a vameșului rugându-se în templu; cea a fiului risipitor și a fratelui său mai mare; cea a răufăcătorului care L-a rugat pe Isus să-și amintească de el și a celui care L-a ironizat.

ALTE CARACTERISTICI UNICE

Printre alte trăsături unice ale Evangheliei lui Luca, trebuie să menționăm că el ne-a lăsat o relatare completă, bine echilibrată. Mat. a evidențiat predicile lui Isus; Marcu, activitatea lui Isus; Ioan, cuvântările intime ale lui Isus; dar Luca s-a străduit să realizeze o înregistrare reprezentativă, acesta fiind fără îndoială și motivul pentru care ea este cea mai mare dintre cele patru Evanghelii. Prin urmare îl vedem consemnând numai unul din miracolele lui Isus hrănind mulțimea, numai o parte din Predica de pe Munte și doar parțial activitatea lui Isus de a-i denunța pe scribi și pe farisei.

Aceasta i-a dat spațiu să ne spună, pe lângă toate lucrurile mai sus menționate, despre prima captură de pește pescuită de discipoli la îndemnul lui Isus, după care au plecat cu toții să-L urmeze pe Isus; pilda administratorului nedrept și cea în care evidențiază faptul că o mare putere de a ierta implică o mare putere de a iubi; de asemenea, scena trimiterii în lume a celor șaptezeci de evangheliști; referirea la făgăduința Împărăției; serviciul ulterior al lui Isus în Iudeea și Perea; profetia lui Isus că Ierusalimul va fi înconjurat cu stâlpi ascuțiți și povestirea celor doi discipoli în drum spre Emmaus, pe care Isus i-a întâlnit în dimineața învierii Sale.

Menținând linia temei consolării celor oprimați, descoperim că Luca, pe de o parte, face mai puține referiri la boli decât Mat. și Marcu, iar pe de altă parte, face mai multe referiri la vindecări și tămăduiri decât cei doi. Este reprezentativ faptul că doar el povestește despre vindecarea de către Isus a urechii sclavului marelui preot, pe care Petru o tăiasse, deși ceilalți trei relatează cu toții cum Petru a tăiat urechea și cum a fost certat de Isus. De asemenea, Luca se referă mai des la bucurie și veselie decât o fac Mat. și Marcu.

Mai există o trăsătură unică a Evangheliei lui Luca, ce merită să fie evidențiată, și aceasta este accentul pus pe rugăciune. Luca vorbește despre numeroasele rugăciuni rostite când Zaharia se afla la templu, despre faptul că Ioan Botezătorul a fost dăruit ca răspuns la rugăciunile de a avea un copil, și despre profetesa Ana care se ruga zi și noapte. Doar el ne povestește rugăciunea lui Isus din momentul botezului Său, despre faptul că Isus și-a petrecut întreaga noapte în rugăciune înainte de a-și alege cei doisprezece discipoli și despre ruga Sa din momentul transfigurării/schimbării la față.

Este de asemenea specifică lui Luca menționarea îndemnului lui Isus de a persevera în rugăciune așa cum a făcut-o o anumită văduvă care fusese nedreptățită. Doar Luca povestește despre cererea discipolilor ca Isus să-i învețe să se roage, despre Dumnezeu care trimite un înger să-L întărească pe Isus ca răspuns la rugăciunile Sale din grădina Ghetsimani, despre cererea răufăcătorului de lângă El (care avea sensul unei rugăciuni), și despre rugăciunea de final a lui Isus: „Tată, în mâinile tale îmi încredințez spiritul!” – Luca 23:46.

Probabil mulți s-au întrebat de ce Dumnezeu a lăsat să se facă patru relatări ale Evangheliei. Dar din cele de mai sus putem observa unicitatea Evangheliei lui Luca. Drept urmare, credința noastră este întărită cu privire la faptul că acestea sunt într-adevăr consemnări separate și distincte ale vieții lui Isus Cristos.

Oricare creștin care simte la un moment dat că personalitatea sa este constrânsă prin faptul că i se cere să urmeze niște instrucțiuni și să facă ce fac și ceilalți, poate reflecta la faptul că Luca a primit aceeași sarcină ca Mat., Marcu și Ioan, și totuși, în ceea ce privește relatarea vieții lui Isus, ce consemnare originală a lăsat! El nu a avut nevoie să depășească subiectul vieții lui Isus sau să inventeze ceva pentru a crea o compoziție atât de deosebită.

Tema aleasă de Luca, accentul pe care l-a pus pe compasiune, milă, simpatie umană sau empatie, toate acestea trezesc în noi nevoia imperioasă de a-L imita pe Maestrul nostru în manifestarea aceluiași calități. Dacă Isus cel perfect, Fiul lui Dumnezeu cel făcător de miracole, a putut manifesta o asemenea preocupare plină de iubire, cu siguranță noi suntem obligați să facem aceasta cu atât mai mult, cu cât noi înșine avem nevoie la rândul nostru de milă și compasiune. Cu adevărat, „Cuvântul tău este o lampă pentru piciorul meu și o lumină pe calea mea.” – Ps. 119:105.

Portul New York este amvonul meu

După cum a spus Ans Insberg

O duminică liniștită s-a așternut asupra țărmului din New York. Chiar ieri portul a fost un labirint de remorci și cargouri, petroliere și barje, pacheboturi și elicoptere care vâjâie. Astăzi totul este liniștit, cu excepția câtorva feriboturi care trec unul pe lângă altul între Manhattan și Staten Island. Soarele dimineții este reflectat la nivelul celor mai înalte ferestre, ale zgârie-norilor de pe Wall Street. Traficul de devreme se desfășoară de-a lungul autostrăzii care ocolește țărmul. Sub steagurile a 170 de întreprinderi cu aburi se află rând pe rând nave proaspăt vopsite, ca și cum ele înșăși se întind la soare. Acesta este portul din New York, cel mai bogat port din lume. Este, de asemenea amvonul meu și a fost pentru ultimii douăzeci de ani.

La poarta Autorității Portuare un paznic în uniformă de debarcader verifică trecere mea și mă îndrumă înăuntru. Eu mă îndrept spre cea mai apropiată pasarelă și îmi continui drumul pe sub punte, într-o mână cu Biblia și cazul martorilor în cealaltă. Ici și colo sunt grupuri de marinari care discută lucruri de interes, cum ar fi posibilitatea de război peste Berlin. Eu predic adesea la bucătari și marinari în primul rând, și apoi progrez pe punte de punte la ofițeri, ingineri, colegi, operatori de radio și în cele din urmă la căpitan. În acest mod eu încerc să nu ratez pe nimeni și încă acopăr de la trei la cinci nave pe zi.

Comparativ cu locuitorii pământului, găsesc bărbații din sectorul maritim ca având orizonturi mai largi și fiind mai bine familiarizați cu Biblia. Poate că acest

lucru se datorează faptului că ei au mai mult timp pentru lectură și contemplare. Apoi, de asemenea, au călătorit mai mult și își petrec mai mult timp aproape de lucrarea lui Dumnezeu-marea și cerul înstelat.

La bordul unei nave franceze, mă prezint inginerului șef. „Vino în cabina mea”, spune el. „Îți voi arăta două cărți care mi-a dat multă satisfacție și plăcere. Le-am citit în timpul meu liber.” Pentru încântarea mea, el produce două bine-cunoscute publicații în revista Turnul de Veghere în limba franceză, „Dumnezeu să fie adevărat” și „Adevărul vă va face liberi.” Inginerul acceptă cu bucurie noul nostru studiu de ajutor al Bibliei De la Paradisul Pierdut la Paradisul Regăsit. Apoi, căpitanul obține aceeași carte. Acum, ambii au o nouă lectură interesantă și importantă în magazin pentru ei.

Pe un alt vas am găsit un grup de marinari spanioli prietenoși. „Adunați-vă, băieți, și vă voi arăta ceva!” Revenind la o ilustrație frumoasă în cartea Paradis, risc o spaniolă puțin greșită: „*Vezi? No mas guerra, no mas muerte.*” („Nu mai este război, nu mai este moarte.”) „Nu ați vrea să trăiți într-o lume ca asta?” „*!Si!*”. Eu le ofer cartea în schimbul unei mici contribuții, dar obțin răspunsul, „*No tengo dinero.*” („Nu am nici un ban.”) Asigurându-i că banii nu sunt cel mai important lucru în comparație cu a pune lucrurile bune în mintea lor, sunt de acord să le permit să aibă carte pentru câteva monezi, dar cu o condiție: „Trebuie să o treceți din mână în mână ca într-o bibliotecă circulară.” De acord. Și toți primesc unele broșuri în limba spaniolă înainte ca plăcuta vizită să se încheie.

DINCOLO DE TOATE NAȚIUNILE

Limbile și religiile variază de la navă la navă. Majoritatea marinarilor pe care îi întâlnesc sunt spanioli, portughezi și scandinavi. Există, de asemenea membri ai echipajului din Italia, Japonia, Germania, India și alte țări. De fapt, portul din New York primește trafic din fiecare țară maritimă din lume. Nu este neobișnuit să mă aflu discutând despre Împărăția lui Dumnezeu cu musulmani, romano-catolici, protestanți, budiști sau hinduși. Majoritatea vorbesc limba engleză. Eu vorbesc engleză, rusă și letonă și câteva fraze în limba spaniolă și germană. Cu toate acestea, eu transport broșura Turnului de Veghere „Predicați Cuvântul”, care explică în treizeci de limbi mai utilizate exact motivul pentru care eu sunt la bord.

Într-o zi, pe un cargou japonez, am ajuns la sediul căpitanului și m-am prezentat ca slujitor al Evangheliei. Căpitanul s-a ridicat și cu grație mi-a oferit scaunul său. Așezați în jurul mesei erau oaspeții săi, ofițerul secund și inginerul șef, fiecare dintre ei vorbeau în limba engleză. „În curând, sub împărăția lui Dumnezeu, tot ce este pe pământ va fi frumos”, am spus eu. Căpitanul a scos o Biblie mare tipărită în limba japoneză. Am localizat Matei 24: 14, prevestirea profeției lui Isus la nivel mondial a unui martor cu privire la Împărăție să fie dată chiar înaintea venirii sfârșitului. „Această Scriptură se împlinește la bordul navei dumneavoastră astăzi,” i-am explicat, „și, de asemenea, în jurul lumii în 181 de țări de Martorii lui Iehova.” Căpitanul a sunat să vină chelnerul. Curând ne bucuram de cafea fierbinte și băuturi răcoritoare. A fost o plăcere să plasez cartea interesantă *Ce A Făcut Religia pentru Omenire?* cu căpitanul.

„OVINE ȘI CAPRINE”

Acum o scurtă perioadă de timp în urmă Societatea Turnului de Veghe mi-a dat o scrisoare primită de la o femeie din Florida care solicita un martor pentru a-l apela pe tatăl ei, un inginer secund la bordul unei nave aflate în port. Găsindu-l pe domn, i-am explicat scopul meu în așteptare și am fost încântat să-l aud că spune, „Intră. Te așteptam.” „În acest caz,” I-am răspuns, „lăsați-mă să vă demonstrez modul în care fiica dumneavoastră și cei doi nepoți predică vestea cea bună a împărăției lui Dumnezeu cu martorii lui Iehova.” El a ascultat cu atenție la o predică scurtă a Bibliei cu privire la scopul lui Dumnezeu să aducă pace, sănătate și viață pentru omenirea ascultătoare. El a scris imediat pentru Turnul de Veghe. Marinarii primesc, de obicei, scrisorile lor la sediul companiei de transport maritim din Manhattan atunci când se întorc în port. Cu subscrierea lui scrisă, inginerul m-a întrebat dacă l-aș însoți la cină. În timp ce mă bucuram de tratarea cărnii de pui am fost în stare a explica misiunea mea altora, inclusiv chelnerului spaniol, care a obținut o copie a cărții *Paradise* în limba lui maternă. Înainte de a părăsi nava am fost bucuros să răspund la câteva întrebări din Biblie pentru căpitan și să scriu un abonament la Turnul de Veghe pentru un alt ofițer. Deci, s-a încheiat o zi fericită de-a lungul malului apei.

În general, marinarii sunt cei mai receptivi și ospitalieri. Desigur, există și excepții de la regulă. Cu câteva zile în urmă la bordul unei nave suedeze am fost foarte batjocorit, amenințat și în cele din urmă alungat de pe navă. Cu un prilej anterior, unii marinari italieni au obiectat clar: „Suntem catolici și comuniști aici!” Cu toate acestea, această ostilitate nu este tipică. Ascultătorii mei care sunt cei mai capabili de a aprecia sunt catolicii spanioli și portughezi.

Refuzurile rare sunt îngropate repede de către experiențe fericite, cum ar fi cea de care m-am bucurat recent la bordul unei nave britanice care avea la bord un echipaj nigerian. Nigerienii s-au adunat în jur pentru a asculta predica mea, care a determinat multe întrebări biblice. Trei membri ai echipajului au obținut exemplare ale cărții *Paradise*. „Ce ziceți să veniți să vizitați sediul Societății Turnul de Veghere?” Am întrebat. Ei au fost de acord să vină a doua zi. Luni a sosit și așa au făcut șase nigerieni cu un ofițer britanic. Toți s-au bucurat de un tur interesant al Societății masive de imprimare a plantelor. „De ce nu construiți o clădire frumoasă ca aceasta în țara noastră?” a întrebat un marinar. Probabil că el de acum a văzut clădirea minunatei ramuri a Societății în Nigeria. Profund impresionat de pacea și unitatea de organizare a sediului lui Iehova, invitații mei și-au luat la revedere.

Să spui rămas bun este cea mai grea parte a muncii mele, pentru că „rămas bun” este, de obicei pentru totdeauna. Nu-mi văd cei mai mulți dintre ascultătorii mei din nou, deoarece personalul navei se schimbă la aproape fiecare trei luni. Există unele schimburi de scrisori, însă numai ocazional plăcerea unei scurte reuniuni. Din acest motiv, înainte de a încheia orice discuție cu marinari interesați eu mereu subliniez lista de sucursale ale societății Turnul de Veghe din spatele literaturii. „Aveți o oportunitate minunată de a cunoaște martorii lui Iehova oriunde ați naviga,” Eu le spun. „Este greu să găsiți o țară în care veți intra care să nu aibă unul dintre birourile filialei noastre. Asigurați-vă să găsiți o mai bună cunoștință la

portul următor.” Atunci eu vă voi demonstra cum să luați studiul de ajutor al Bibliei, cum să puneți întrebările de la partea de jos a paginilor, și să obțineți astfel o mai bună înțelegere a scopului lui Iehova care duce la viață veșnică.

CUM A ÎNCEPUT TOTUL

Cum s-a întâmplat ca eu să solicit acest port imens pentru a fi amvonul meu? A fost o decizie fericită făcută acum două decenii în urmă, după ce am vizitat un vechi prieten la bordul unei nave în șantierul naval din Betleem. În timpul conversației am discutat despre vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu. El s-a bucurat și eu m-am bucurat. M-am întrebat, „De ce să nu fac acest lucru și pe alte nave?”

Desigur, eu nu eram străin de nave. Timp de cincisprezece ani am navigat sub steagurile Americii, Marii Britanii, Suediei și Germaniei. A fost la bordul unei nave în emisfera sudică într-o noapte clară și înstelată că am vărsat inima mea Domnului și L-am rugat să mă conducă la oamenii care într-adevăr l-au venerat în spirit și în adevăr. Am văzut multă ipocrizie în rândul bisericilor în Letonia mea maternă și mai târziu în Rusia și nu am vrut nimic din asta. Rugăciunii mele i-a fost dat răspunsul când am participat la o prezentare a societății „Foto-drama Creației” în Cleveland, Ohio, în 1914. În sfârșit am găsit adevărul-cât de perfect se armonizează Biblia cu știința și istoria! În doi ani am fost botezat și a luat slujba de a predica, mergând înapoi la mare ori de câte ori fondurile scădeau. Vara anului 1922 a adus o invitație din partea judecătorului Rutherford, președinte al Turnului de Veghe, să mă alătur personalului sediului central, unde am servit continuu de atunci. Începând de la această casă de pe Brooklyn Heights am mers spre malul apei în fiecare duminică dimineață. Atunci când predic acestor marinari, care sunt departe de casă, uneori mă gândesc la copilăria mea, în Letonia, unde tatăl meu obișnuia să citească două sau trei capitole din Biblie în fiecare zi, la micul dejun. Această insuflare în mine pentru dragostea pentru Dumnezeu a fost sporită atunci când ne-am mutat la masivii munți Ural din Rusia. În mintea mea zgârie-norii din Manhattan se estompează în fața munților familiari, ravenelor adânci și cascadelor. Pot încă să aud cântecul cucului după furtuni magnifice și curcubeie strălucitoare. Nu pot uita cântecul zilnic de dimineața al privighetorilor, nici furtunile de zăpada orbitoare, precum și micile zambile sălbatice care împingând în sus, își făceau drum prin zăpadă pentru a anunța venirea primăverii. De câte ori am tins la oile tatălui meu în pășunile montane verzi!

Sunt încă în tendință după „oi” chiar aici, în port, pentru Tatăl Meu ceresc, Iehova. Isus însuși a găsit mulți ascultători blânzi ca oile de-a lungul malului apei din Galileea. Nouăsprezece secole a adus nave mai mari decât bărcile mici de pescuit ale lui Galilei-și griji mai mari. Marinarii umili încă iubesc vestea bună că Dumnezeu are o guvernare asupra Împărăției care va restabili paradisul pe pământ. Cu un astfel de mesaj fericit și atât de mulți ascultători nerăbdători, vă puteți imagina de ce abia aștept următoarea duminică dimineață atunci când, cu Biblia și geanta cu mărturia, mă voi îndrepta spre amvonul meu fascinant.

• **Care este semnificația caracterelor din dreapta-jos de pe coperta cărții „Să Fie Sfințit Numele Tău”? – B. P., U.S.A.**

În partea dreapta-jos a copertei din frontale a cărții „Să Fie Sfințit Numele Tău”, apare o impresie a unei Biblii deschise, cu tetragrama reprodusă în patru stiluri diferite a caracterelor ebraice. Primul stil este indicat pe prima pagina 113 din carte astfel cum apare pe Piatra Moabită. Stilul următor, care apare sub litere feniciene sau paleo-ebraice, apare într-o revizuire veche a versiunii Septuagintei a Profeției Mici, conținând părți din Habacuc, o pagină care este reprodusă la pagina 424 din volumul 5 al Traducerii Lumii Noi a Scripturilor ebraice. Stilul al treilea de caractere, care apare în partea dreaptă sus în impresie, este stilul care apare în textul din versiunile vechi grecești, așa cum sunt listate la pagina 413 din Adaosul Traducerii Lumii Noi a Scripturilor ebraice, volumul 5, și după cum a fost găsit, de asemenea, ilustrat în notele de subsol a Volumul 3 din Traducerea Lumii Noi a Scripturilor ebraice, începând cu nota de subsol „c” de la pagina 295. Inscripția a patra a tetragramei este cea a stilului blocului modern și poate fi văzută în pagina 3, sau pagina de titlu, din Traducerea Lumii Noi a Sfințelilor Scripturi, în ediția sa revizuită din anul 1961 d.Cr.

• **Nu există nici o speranță că unul din „marea mulțime”, care moare acum înainte de Armagedon va fi reunit cu partenerul său de căsătorie ca partenerul acestuia în noua lume și îl va partaja în realizarea mandatului procreației?**

Speranța se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, nu pe sentimentalism. Adevărul dur al Bibliei rămâne: Căsătoria umană este dizolvată de moartea unuia dintre partenerii căsătoriți. (Rom. 7:1-3) Din acest motiv, moartea creștină nu are acum nici un drept de a obliga partenerul său supraviețuitor să rămână singur, în speranța că, în înviere ei ar putea fi reuniți. Un supraviețuitor nu dovedește infidelitate partenerului de căsătorie mort, prin căsătoria cu altcineva după aceea. Atât timp cât partenerul dus a fost viu, cel supraviețuitor i-a oferit acestuia din plinătatea lui iubire, loialitate și devotament, și nu s-a dovedit infidel în aceasta. Deci, pe această miză cel care pleacă nu are să găsească vină.

Supraviețuitor, cu toate acestea, trebuie să trăiască o viață normală după moartea iubitului partener de căsătorie. Circumstanțele și evoluțiile pot dicta ca el să se recăsătorească potrivit Scripturilor. El este liber să facă acest lucru. Cel decedat nu are sfori atașate de el, pentru cel decedat nu poate da cel supraviețuitor cotizațiile căsătoriei în timpuri intermediare dintre acum și învierea morților. Dumnezeu nu face excepții cu privire la această lege care dizolvă căsătoria prin moartea unuia dintre partenerii de căsătorie. El va face acest lucru dacă el va permite pentru foștii parteneri de căsătorie să fie reuniți ca soț și soție, prin

intermediul învierii și să ia parte cu supraviețuitorii Armaghedonului în îndeplinirea mandatului procreației.

Acest lucru este valabil în mod corespunzător și pentru creștinii care nu sunt din „marea mulțime” a „altor oi”, dar care sunt frați spirituali ai lui Cristos și care sunt, prin urmare, împreună moștenitori cu Isus Cristos, pentru împărăția cerească. Pentru aceștia moartea, de asemenea, dizolvă legătura căsătoriei. Prin urmare, în învierea morților la viață în cer fostul cuplu căsătorit nu va fi reunit în cer ca soț și soție sau chiar ca cei mai intimi tovarăși. Pentru astfel de noi creaturi spirituale este scris: „Prin urmare, de acum înainte nu mai cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii. La fel și pe Cristos, chiar dacă l-am cunoscut potrivit cărnii, acum nu-l mai cunoaștem așa.” (2Cor. 5:16) Desigur, atunci, dacă o astfel de „făptură nouă” creștină a murit și a cunoscut o înviere spirituală a vieții în cer fără trupul de carne care sta modelat acolo, în mormânt, partenerul de căsătorie al supraviețuitorului spiritului-născut nu-l mai cunoaște pe cel dus doar în funcție de carne. Nu mai există nici un trup moștenitor în comun a lui Cristos înviat. Căsătoria ca dintre bărbat și femeie pentru producerea de copii este un lucru care aparține trupului, nu spiritului. În consecință, un creștin din spirit-născut supraviețuitor cu speranță cerească nu trebuie să simtă că el ar trebui să stea singur și să nu se recăsătorească în ideea de a rămâne liber să se reunească cu partenerul său din fosta căsătorie în împărăția cerească. El nu ar trebui să întrețină speranța că stând singur și rămânând exclusiv atașat în afecțiunile sale, numai de un singur partener de căsătorie pământean, va fi recunoscut și recompensat de Isus Cristos, și că Cristos va reuni, prin urmare, fostul cuplu de căsătorie în înviere și în probleme, aranjamente și activități ale împărăției cerești.

Deci, pentru cei morți, cu speranțe spirituale, cerești și pentru cei morți, cu speranțe minunate pământești regula enunțată de către Isus Cristos stă neschimbată:” Fiindcă la înviere nici bărbații nu se căsătoresc, nici femeile nu sunt date în căsătorie, ci sunt ca îngerii din cer.” (Mat. 22:30) La potopul din vremea lui Noe îngerii au fost pedepsiți pentru intrarea în căsătorie, care, în instanță a fost cu fetele oamenilor, deoarece acestea erau atât de încântătoare la aspect. (Gen. 6:1-4) În învierea „altor oi” pe pământ nici o fostă persoană căsătorită nu va avea ocazia să invidieze o altă fostă persoană căsătorită cum ar fi cazul dacă aceasta din urmă s-ar fi întors la fostul partener de căsătorie care a rămas singur întrucât invidiosul partener de căsătorie nu se întoarce la fostul său partener deoarece acesta s-a recăsătorit și a supraviețuit Armaghedonului cu noul său partener de căsătorie. Ce învierea promise oamenilor nu este recăsătorire, dar retrăirea, și aceasta în împărăția lui Dumnezeu prin Cristos. Nu este ceva satisfăcător? Are cineva vreun drept de a cere mai mult, prin sacrificiul lui Cristos? Cristos a murit pentru tine, nu să te căsătorești, dar să trăiești! Să nu fim influențați sau copleșiți de sentimentalism sau emoționalitate.

TURNUL de VEGHERE

1 Decembrie 1961

Nr. 23

Cuprins:

- UNIȚI ÎMPOTRIVA NAȚIUNILOR ÎN
VALEA HOTĂRĂRII - Pag.825
- EȘTI TU ATENT CU ALȚII? - Pag.842
- UNDE SĂ TE ÎNTORCI ÎN TIMP DE APĂSARE
SPRIJINIREA SECURITĂȚII OAMENILOR - Pag.844
- ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI DUMNEZEIESC - Pag.848
- APOSTOLUL IUBIT SCRIE CEA DE-A
PATRA EVANGHELIE - Pag.849
- SOCIETATEA LUMII NOI ÎȘI CAUTĂ TINERII - Pag.854
- UNDE S-A ÎNTÂMPLAT? - Pag.855
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.856

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

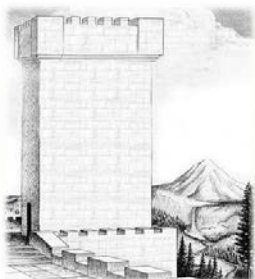
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

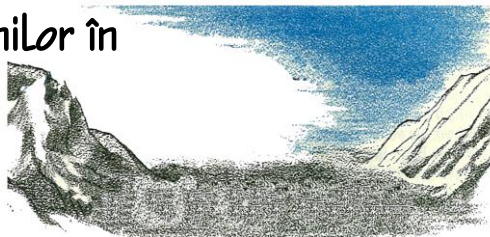
Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Uniți împotriva națiunilor în valea hotărârii

„Mulțimi, mulțimi sunt în valea judecății, căci ziua lui Iehova este aproape în valea judecății.” – Ioel 3:14.

O DECIZIE trebuie luată la un moment dat. O decizie trebuie dată de un judecător potrivit și trebuie pusă în aplicare. Lucrurile nu pot fi lăsate să continue la infinit așa cum sunt acum. Acesta nu este momentul pentru nehotărâre. Situația pământească nu trebuie lăsată să scape de sub control, altminteri un dezastru mai mare ar rezulta pentru toată omenirea din partea neamurilor care sunt dezbinat în prezent. Pur și simplu trebuie luată o decizie și trebuie pusă în aplicare cu putere și autoritate. Orice persoană cu simțul realității își poate da seama de acest lucru.

2. În prezent, noi trăim într-o vreme „a chinurilor neamurilor, care nu au o cale de scăpare”. Nu se poate nega faptul că situația se dovedește a fi prea dificilă pentru națiuni și pentru consilierii acestora politici, economici, militari și religioși. Nenumărați oameni sunt deranjați; se simț deznădăjduiți. Acest lucru se întâmplă din cauza faptului că ei văd lucruri dintr-o perspectivă omenească, iar omenirea nu are nimic de oferit în sine. Aceasta a demonstrat în nenumărate rânduri că nu se poate pune pe picioare. Nu mai există niciun motiv pentru care ar putea privi spre creștinătate cu speranță căci a privit spre aceasta în zadar. Acum creștinătatea însăși amenință cu distrugerea totală pentru toată omenirea. – Luca 21:25.

3. Cu toate acestea, există motive serioase pentru care toți iubitorii sinceri ai umanității nu ar trebui să se mai simtă deznădăjduiți de acum încolo. Momentul a sosit, iar decizia hotărâtoare a fost luată! Situația lumii nu a scăpat de sub control pentru marele Moderator al întregului univers. Dacă el nu ar fi permis, situația de acum nu ar fi ajuns în această stare. El nu a plănuț ca lucrurile să continue la nesfârșit așa cum sunt, până când oamenii vor face ce e mai rău. El a hotărât să oprească toate lucrurile ce chinuiesc omenirea. Timpul pentru punerea în aplicare a hotărârii sale este aproape. Vorbind la modul figurat, neamurile se află în valea judecății, acolo unde hotărârea Lui va fi pusă în aplicare, și acest lucru se va întâmpla în scurt timp. În ducerea la bun sfârșit a deciziei sale drepte, Lui nu îi va fi greu să regleze această mică parte a universului, pământul, căci El este

Dumnezeul Atotputernic, Creatorul, Singurul al cărui nume este Iehova. – Ioel 1:15; Isa. 40:28.

4. Nu! El nu se va folosi de creștinătate pentru a îndrepta problemele lumii. Creștinătatea afirmă că are o legătură cu Acesta, dar cu ce sunt egale afirmațiile acesteia? Aceasta a publicat Biblii în mai mult de 1,150 de limbi și dialecte, multe dintre aceste versiuni ale Bibliei fac cunoscut mai mult sau mai puțin numele personal al Creatorului, Iehova; iar creștinătatea a pus în circulație sute de milioane de astfel de traduceri ale Bibliei ce conțin numele sfânt. Dar creștinătatea nu a trăit la înălțimea Bibliei, căci pe de o parte ea oferă omenirii Biblia și pe de cealaltă parte bomba nucleară montată pe o rachetă balistică.

5. Creștinătatea este asemeni tribului lui Efraim menționat în Biblie. Așa cum acest trib a condus neamurile din Israel pentru a se amesteca cu popoarele lumesti, așa și creștinătatea s-a amestecat pe sine cu popoarele necreștine. Aceasta s-a transformat într-o parte a neamurilor acestei lumi. (Osea 7:8-11) Creștinătatea este fondatorul și principalul susținător al Națiunilor Unite, în care o sută de popoare de toate felurile au fost atrase deja. Aceasta nu este mai bună decât restul acelor neamuri. De fapt, în lumina Bibliei pe care o afirmă peste tot în lume, ea s-a dovedit a fi mai rău decât acele popoare. Nu este de mirare ca Dumnezeu Iehova nu s-a folosit de aceasta și nici nu se va folosi pentru a aranja problemele lumesti! Hotărârea Lui este de a o trata la fel ca pe celelalte neamuri, chiar mai rău, conform responsabilităților pe care această le are înaintea Lui.

6. Propria Carte a lui Dumnezeu, Biblia, pe care creștinătatea continuă să o distribuie, ne spune ce va face Acesta cu ea. Creștinătatea poate citi în această carte ce va face Dumnezeu cu ea când își va pune în aplicare hotărârea în valea sau în „câmpia joasă a judecății”. Dar El nu a lăsat numai în seama Biblie să spună ceea ce va face cu creștinătatea și cu celelalte neamuri pământesti. El a creat adevărați creștini ai Bibliei, martorii Lui, să spună creștinătății și celorlalte neamuri despre hotărârea Sa. Astfel, Dumnezeu Iehova a dat creștinătății o înștiințare oficială drept avertisment. Așa că aceasta este de două ori de neiertat pentru că nu știe. În sine, circulația Bibliilor înăuntrul și în afară creștinătății de către distribuitori de Biblii nu a fost o năpastă pentru aceasta. Dar trimiterea de către Iehova a martorilor Săi unși, cu vestirea hotărârii Sale reprezintă o năpastă devastatoare și insuportabilă pentru creștinătate. Biblia a prezis această năpastă ce se va abate asupra creștinătății.

Năpasta simbolică a lăcustelor

7. Nicio pedeapsă de la Dumnezeu nu vine fără vreo cauză. Până acum o mie nouă sute de ani poporul evreiesc cu capitala la Ierusalim sau Sion era poporul Său ales. Numai ei erau în posesia legii lui Dumnezeu așa cum era această formulată în cele Zece Porunci și în celelalte porunci ce au fost date prin Moise și prin ceilalți prooroci evrei, toate acestea fiind cuprinse în cărțile inspirate ale Bibliei de la Geneza la Maleahi. În cea de-a cincea carte a lui Moise numită Deuteronomul, Dumnezeu Iehova a spus vechiului Israel despre blestemele pe care le va aduce asupra acestui neam dacă nu Îi vor păstra poruncile. Printre aceste blesteme urmă

să fie și această năpastă: „Vei semăna multe semințe pe câmpul tău dar vei culege puține, căci lăcustele le vor mânca. Vei sădi și vei munci vii, dar nu vei bea vin și nici nu vei culege ceva căci viermii o vor mânca. Omizile îți vor mânca toți pomii și toate roadele.” – Deut. 28:38, 39, 42.

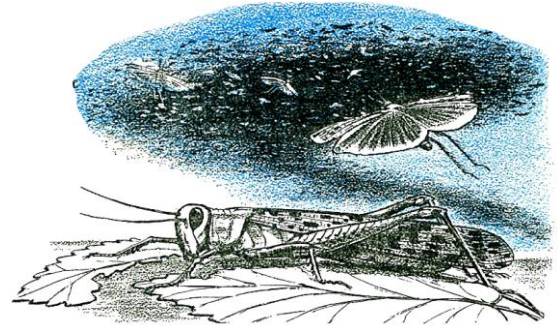
8. Cea mai mare năpastă de lăcuste și viermi care a fost prezisă vreodată a fost cea despre care a avertizat proorocul lui Iehova, Ioel. Aceasta năpastă nu era amenințată de către Dumnezeu Iehova fără o cauza dreaptă prilejuită de poporul Său. De aceea, în proorocia lui Ioel, Iehova se prezintă ca fiind în război cu propriul Său popor.

De aici, creștinătatea care pretinde că este poporul lui Dumnezeu, să ia aminte la modul serios!

9. Dar cine era acest prooroc Ioel? El era unul dintre martorii lui Iehova. De fapt, numele său, Ioel, însemna „Iehova este Dumnezeu” Și el era credincios numelui său, căci el a mărturisit că Iehova este Dumnezeu. Pe Ioel l-a folosit Dumnezeu pentru a aduce la cunoștință poporului Său descrierea năpastei ce îi amenința și pentru a le spune cum Dumnezeu va întoarce această năpastă. Vorbind drept purtătorul de cuvânt al lui Iehova, Ioel (2:1, 2) spune: „Sună o trâmbiță din Sion, Oh, oameni ce țipați a război pe muntele Meu sfânt. Fie ca toți locuitorii pământului să tremure; căci ziua lui Iehova vine, este aproape! Este o zi de întuneric și negură, o zi de nori și întunecime, asemeni luminii zorilor ce se întinde peste munți.” Ce strigăt de luptă de alarmă!

10. În această „zi a lui Iehova, El veni cu armata Lui de pustiire și îi îndeamnă pe aceștia împotriva propriului Său popor: „Dar Iehova cu siguranță își va face auzit glasul în fruntea oștirilor Sale, căci tabără Lui este foarte numeroasă. Iar cel care împlinește Cuvântul Său este mare; căci ziua lui Iehova este mare și înfricoșătoare și cine oare va putea sta împotriva acesteia ?” (Ioel 2:11) Dar în acest caz, oștirea lui Iehova, „forța Sa militară” este una foarte neobișnuită. Chiar El Însuși explică mai târziu despre ce este vorba, spunând: „Și Eu vă voi despăgubi pe voi pentru ani în care lăcustele, târătoarele lăcuste fără aripi, și gândaci și omizile au mâncat, marea Mea oștire pe care am trimis-o împotriva voastră.” (Ioel 2:25) Cu o asemenea armată de insecte nu se pot ucide direct ființele umane, dar efectele sunt aceleași ca cele ale trecerii unei mari oștiri militare prin ținut, ce confiscă toate rezervele de hrană disponibile, desfrunzește pământul și nimicește aspectul peisajului, care distruge scoarțele copacilor și lasă în urmă foamete aprigă din cauza căreia mor numeroși oameni.

11. Nu avem mărturii Biblice că o asemenea năpastă de insecte lacome a pustiit vreodată ținutul Israelului timp de mai mulți ani și apoi a invadat Ierusalimul sau Sionul. Cu toate acestea, Biblia indică modul în care proorocia lui Ioel despre năpasta de lăcuste, gândaci și omizi va fi împlinită. Sute de ani au așteptat evrei pentru împlinirea proorociei lui Ioel. Apoi, în primăvara anului 33, în ziua de

Rusalii sau Sabat, evreul creștin Petru s-a ridicat în Ierusalim sub o noua inspirație a Spiritului lui Dumnezeu și a făcut o adăugare proorociei lui Ioel. Petru a citat din proorocia acestuia, din același al doilea capitol în care este prezisă năpasta insectelor. Petru a citat din Ioel 2:28-32, unde ni se spune despre revărsarea sfântului Spirit al lui Iehova pe toate trupurile, așa că toți cei care primesc spiritul, tineri sau bătrâni, bărbați sau femei, robi sau oameni liberi, vor prooroci în numele lui Iehova. În acea zi de Rusalii, când spiritul lui Iehova a fost revărsat peste 120 dintre discipolii credincioși ai lui Isus Cristos care erau adunați în Ierusalim și ei au vorbit miraculos în limbi străine, Petru a declarat că proorocia lui Ioel a fost împlinită. – Faptele 2:1-21, 33.

12. Din cauza faptului că 120 de discipoli creștini, care au fost unși cu spiritul lui Dumnezeu, au vorbit în limbi străine despre „lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu,” aproape 3,000 de evrei și de novici s-au botezat în apă ca convertiți creștini. Mai târziu, numărul convertirilor de acolo din Ierusalim s-a ridicat la numărul de 5,000. (Faptele 2:11, 41, 47; 4:4) Dar cum rămâne cu partea din proorocie în care se vorbește despre năpasta lăcustelor ?

13. În timpul celor patru ani în care Ioan Botezătorul și Isus Cristos au predicat, nicio năpasta cu lăcuste nu a lăsat pământul sterp asemeni unui pustiu. Este adevărat, Ioan Botezătorul a mâncat lăcuste în sălbăticia din Iudeea, dar acestea erau lăcuste singuratice, nu că acelea din roiuri destul de mari încât ar putea deveni o năpastă. (Mat. 3:1-4) Dar ce s-a întâmplat după ce Isus Cristos a murit și a fost reînviat și chemat înapoi în ceruri de către Tatăl Său ceresc și a primit a parte a sfântului spirit pe care a revărsat-o asupra discipolilor Săi de Rusalii la Ierusalim? Liderii evrei religioși și discipolii lor s-au îmbolnăvit. Nu, nu de lăcuste adevărate ci de lăcuste simbolice creștine. Discipolii lui Isus Cristos care au fost unși cu spiritul sfânt au dus mai departe o campanie de propovăduire prin Ierusalim, despre Împărăția lui Dumnezeu și despre distrugerea generației necinstite de evrei anti-creștini.

14. Aceștia au propovăduit în templul din Ierusalim. Ei au propovăduit în casele oamenilor. Aceste sute de creștini plini de spiritul lui Dumnezeu au făcut zilnic aceste lucruri. (Faptele 2:40, 46, 47; de la 3:1 la 4:2) Aceștia nu puteau fi controlați. Ei erau puși în mișcare de către Spiritul lui Dumnezeu, și au cotropit orașul. Chiar și îngerul lui Dumnezeu i-a îndemnat înainte peste protestele preoților și ale altor lideri religioși. (Faptele 4:31; 5:12-20) Ce năpastă din partea lui Dumnezeu Iehova a reprezentat acest lucru pentru evreii nepocâiți!

15. Proorocia lui Ioel a spus liderilor religioși ce să facă în fața năpastei iminente: „Între tindă și altar, preoții lui Iehova să plângă și să zică, ‘O Iehova îndură-te de poporul Tău și nu batjocori moștenirea Ta, ca neamurile să conducă peste ei. De ce să zică printre neamuri: «Unde este Dumnezeul lor ?»’” (Ioel 2:17) Cu toate acestea, preoții evrei ai acelor vremuri au refuzat să strige numele lui Iehova prin Cristos pentru mântuire. Așa că distrugerea s-a pogorât asupra lor în anul 70, când legiunile romane au distrus Ierusalimul și templul orașului și au lăsat ținutul Iudeii părăsit, iar puțini evrei care au supraviețuit erau împrăștiați prin străinătate ca sclavi pentru a da piept cu întrebarea: „Unde este Dumnezeul lor ?”

16. Cât de puternic afectați se simțeau preoții și liderii religioși asociați în legătură cu campania de propovăduire condusă de către apostolii lui Isus, noi citim: „După ce i-au adus și i-au așezat în sala San'hedrin. Și marele preot i-a întrebat, spunând: ‘Noi v-am poruncit în mod categoric să nu continuați să învățați oamenii în Numele acesta [al lui Isus], și totuși, iată! Ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și sunteți hotărâți să aduceți sângele acestui om asupra noastră.’” Ca răspuns, Petru și tovarășii săi apostoli s-au dovedit a fi adevărați martori ai lui Iehova, spunând: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu drept conducător decât de oameni [...]. Noi suntem martori ai acestor lucruri, așa cum este și Spiritul sfânt pe care Dumnezeu l-a dat celor care ascultă de El.” (Faptele 5:27-32) Apostolii au fost bătuți iar apoi li s-a dat drumul. Și apoi ce au făcut ei ? Faptele Apostolilor 5:42 ne răspunde: „Și în fiecare zi în templu sau din casă în casă ei au continuat să propovăduiască veștile bune despre Isus Cristos.”

17. O năpastă de lăcuste propriu-zise nu ar fi putut să îi chinuie pe acești evrei habotnici mai mult decât au făcut-o martorii creștini ai lui Iehova care au umplut Ierusalimul cu învățăturile lor, mărturisind în mod public din casă în casă. Această năpastă de lăcuste simbolice a prevestit o distrugere propriu-zisă asupra instituțiilor lor religioase mai târziu.

Năpasta modernă

18. Ierusalimul sau Sionul cu templul său au pierit în anul 70. Dar Dumnezeu Iehova are templul Său spiritual, a cărei piatră de temelie din fundație este Isus Cristos, iar discipolii Săi credincioși reprezintă suprastructura de „pietre vii”. (1Cor. 3:16, 17; Efes. 2:20-22) Acest templu spiritual al lui Dumnezeu are o fundație secundară formată din apostolii și proorocii creștini. Așa că și Noul Ierusalim al lui Dumnezeu, cel care este „mireasa” spirituală a lui Isus Cristos, este construit pe fundația celor „doisprezece apostoli ai Mielului [Isus Cristos]”. (Ioan 3:28-30; Rev. 21:2, 9-14) Astfel, Dumnezeu Iehova nu mai are nevoie de niciun templu material sau oraș de pe pământ. În târâmurile religioase din prezent, creștinătatea afirmă că ea este echivalentul modern al Ierusalimului sau Sionului antic. Cu toate acestea, creștinătatea reprezintă echivalentul modern al Ierusalimului necredincios, neloial, așa cum acest oraș era în primul secol. La acea dată, Ierusalimul l-a refuzat pe Isus Cristos care a intrat în oraș călare pe un măgar, și l-a ucis pe acesta în afara zidurilor sale și apoi i-a persecutat pe discipolii Săi. – Mat. 21:1-16; 23:37-39.

19. Creștinătatea modernă ce trăiește acum în această vreme a „încheierii sistemului de lucruri”, reprezintă Sionul sau „Muntele Sfânt” care declară că îi aparține lui Dumnezeu, dar care refuză să țină seama de avertismentul care este în mod profetic în Ioel, capitolul doi, în versurile de la unu la trei.

20. Creștinătatea este poporul lui Dumnezeu numai cu numele. Astfel, ea este sistemul religios din prezent care trebuie a suferi o năpastă simbolică a lăcustelor, așa cum a suferit și Ierusalimul sau Sionul pământesc în zilele apostolilor lui Cristos. Creștinătatea reprezintă târâmul religios asupra căruia năpasta prevestită în proorocia lui Ioel trebuie să se abată. Că va fi o năpastă simbolică a lăcustelor în

această vreme „a încheierii sistemului de lucruri” a fost prezis și în ultima carte a Bibliei. Această carte numită Revelația a fost scrisă de către apostolul Ioan cu aproximativ douăzeci și șase de ani după ce necredinciosul Ierusalim a fost distrus de către romani. Așadar, aceasta arată cu un limbaj simbolic ce va veni dar nu asupra Ierusalimului vechi care a fost necredincios și a fost distrus, ci asupra antitipului modern al Ierusalimului, creștinătatea, căci în revelație se spune că „lucrurile or să se întâmple în curând [...]. căci vremea hotărâtă se apropie.” (Rev. 1:1-3) În capitolul nouă este descrisă o năpastă simbolică a lăcustelor. Aceasta va fi prima din trei dureri finale care se vor abate asupra creștinătății înaintea războiului universal al lui Dumnezeu în „valea Judecății” Revelația 9:1-11 împrumută o serie de expresii din proorocia lui Ioel, și Ioan spune:

21. „Și am văzut o stea care a căzut din cer pe pământ, iar Lui i s-a dat cheia fântânii abisului. Și El a deschis fântână abisului și fum a ieșit de acolo precum fumul unui cuptor mare, și soarele și spiritul s-au întunecat de fumul fântânii.” Stele căzătoare, cum ar fi cele pe care le folosește Biblia pentru a simboliza slujitorii necredincioși ai lui Dumnezeu, dispar de la vedere noaptea. Dar nu cu această stea căci aceasta Îl simbolizează pe Domnul Isus Cristos la întoarcerea în puterea și măreția Împărăției pentru a-i binecuvânta pe slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu și pentru a pune în aplicare judecata lui Dumnezeu asupra tuturor slujitorilor Satanei Diavolul, cel care este „conducătorul acestei lumi.” – Rev. 22:16.

22. Cu nouăsprezece secole în urmă când Isus a murit și a fost îngropat, El a mers în abisul morții. (Rom. 10:6, 7) În momentul în care Dumnezeu Atotputernicul L-a ridicat din acest abis în cea de-a treia zi, El I-a dat lui Isus „cheia fântânii abisului” pentru a-l încuia sau a-l descuia. De aceea, în Revelația 1:18, Isus cel reînviat și măreț spune în viziunea lui Ioan: „Eu am fost mort dar privește acum sunt viu pentru totdeauna, și am cheile morții și ale Ha’des-ului [mormântul comun al omenirii].”

23. În viziunea din Revelația, Ioan l-a văzut pe Domnul Isus Cristos la templul spiritual al lui Dumnezeu. În împlinirea modernă, în 1918, în timpul chinurilor cumplite ale Primului Război Mondial Domnul ceresc Isus Cristos în compania lui Dumnezeu Iehova a venit la templul spiritual pentru a-i supune unui test pe toți cei care afirmă că sunt discipolii Săi creștini. În decursul aceluși an critic 1918, dușmanii martorilor creștini ai lui Iehova au profitat de starea de asediu, de patriotismul fanatic și de ura religioasă care predomina pe atunci și i-au adus pe acești martori într-o stare asemănătoare morții sau îngropării, prin suprimarea și distrugerea muncii lor de martori. Dar nu pentru mult timp! În primăvara anului 1919, Regele Isus Cristos, „îngerul abisului” a folosit cheia și i-a scos pe cei rămăși din discipolii Săi unși afară din abisul trândăviei spirituale și i-a reînsoțit în slujirea lui Dumnezeu. Era o vreme pentru publicarea judecății aprinse a lui Dumnezeu, așa cum era sugerată de fumul care ieșea din abisul deschis.

24. De aceea, Ioan spune: „Și din fum au ieșit lăcuste pe pământ; și acestora li s-a dat putere pe pământ, o putere la fel de mare ca a scorpionilor. Și li s-a spus să nu rănească vegetația, nici vreo verdeț și nici vreun copac ci numai pe acei

oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunte.” Asemenea oameni nu erau marcați cu spiritul lui Dumnezeu și astfel ei nu produceau roadele spiritului Său ci erau doar creștini imitații, izraeliți imitații. Acestora, martori creștini unși ai lui Iehova ce sunt descriși de către lăcuste ce ies din fumul abisului le dau o durere înțepătoare, arzătoare ca cea provocată de un scorpion. În ce fel ? Prin mesajul de judecată pe care aceste „lăcuste” îl vestesc.

25. Ioan spune mai departe: „Lăcustelor li s-a dat puterea nu pentru a-i omorî ci pentru a-i chinui timp de cinci luni; iar chinul lor era asemeni chinului omului când este înțepat de un scorpion.” Ciclul de viață al unei lăcuste (*schistocerca gregoria*) este de aproximativ șase luni. Doar atâta timp poate provoca pagube o lăcustă. Lăcustele simbolice ce au fost readuse la viață în 1919 pentru slujirea lui Dumnezeu au mers în lumea postbelică, dar nu pentru a-i ucide de persecutorii lor, clerul religios al creștinătății care nu avea pecetea spiritului lui Dumnezeu. Ei au mers să le spună lor mesajul de judecată al lui Dumnezeu. Dar acest lucru nu a fost pe placul liderilor habotnici ai creștinătății. I-a supus unui chin mare că cea de la înțepătură unui scorpion, dar o asemenea înțepătură, chiar dacă este dureroasă, nu este neapărat fatală. – 2Cor. 10:3-6.

26. Cât timp le este permis celor rămăși din martori unși creștini ai lui Dumnezeu să lovească clerul religios cu aceste mesaje chinuitoare ? Le este permis pentru întreaga durată a vieții lor înaintea războiului lui Dumnezeu de la Armagedon, așa cum este simbolizat de cele cinci luni destinate lăcustelor. Din moment ce celor rămăși unși și lui Iehova nu le este permis să acționeze în calitate de călăi ai Acestuia pentru oamenii care îi persecută din cauza propovăduirii mesajului lui Dumnezeu, clerul religios este lăsat în viață pentru a suferi durerile îngrozitoare din partea mesajului de judecată al lui Dumnezeu. Nu este ca și cum clerul nu ar preferă să moară mai degrabă decât să mai îndure această proclamare a judecății; dar așa cum spune apostolul Ioan despre ei: „Și în acele zile oamenii vor căuta moartea dar nu o vor găsi, și vor dori să moară dar moartea va fugi de ei.” Îndeplinirea judecății lui Dumnezeu, aducerea morții asupra acestui cler religios ipocrit, este amânată până când El va începe războiul său universal de la Armagedon.

27. Cum oare arată aceste lăcuste simbolice? Ioan spune: „Lăcustele semănau cu niște cai pregătiți de bătălie; iar pe capetele lor aveau un fel de coroane iar fețele lor semănau cu fețele oamenilor, dar aveau păr ca părul femeilor. Iar dinții lor erau asemeni dinților leilor; și aveau platoșe ca niște platoșe de fier. Iar sunetul pe care-l făceau aripile lor era ca sunetul unor care trase de mulți cai ce mergeau în bătălie. De asemenea, aveau cozi și țepi ca scorpionii iar în cozile lor stătea puterea de a-i răni pe oameni timp de cinci luni.” Din această descriere noi putem observa că cei rămăși din

martori unși ai lui Iehova au fost aduși în 1919 pentru război, un război spiritual începând din acel an până la izbucnirea efectivă a „războiului zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul,” numit în mod obișnuit, Armaghedon. (Rev. 16:14-16) Așadar, acestea arătau ca niște cai, care în timpurile Biblice erau folosiți pentru război. „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei,” se spune în Proverbe 21:31.

28. Lăcustele simbolice sunt războinici regali, așa cum este indicat și de coroanele asemănătoare cu cele ale zeilor aflate pe capetele lor; căci prin faptul că au fost unse cu spiritul lui Dumnezeu ele au fost făcute „moștenitori comuni cu Isus Cristos” și li s-a dat o coroană și un tron în Împărăția lui Cristos de o mie de ani. (Rom. 8:16, 17; Luca 22:28-30; Rev. 3:11, 21) În timpul acestui război spiritual cu creștinătatea, aceste lăcuste simbolice sunt simpli oameni înzestrați cu inteligență, așa cum este indicat de sintagma „fețele oamenilor.” Într-un mod asemănător bărbații evrei de pe câmpul de bătălie care nu aveau frizerii, își lăsau părul să crească asemeni părului femeilor, așa că aveau o coamă de păr și arătau ca lei de înverșunați. (1Cron. 12:8) Atunci, în mod corespunzător, „dinții lor erau asemenea dinților leilor,” ce puteau devora mâncăruri solide, carne, așa cum făcea și puternicul mesaj de judecată al răzbunării lui Dumnezeu împotriva creștinătății. (Evr. 5:12; 1Cor. 3:1, 2) Inimile lor, organele de iubire pentru Dumnezeu și pentru dreptatea Acestuia, deci inimi care nu cunosc frica și sunt curajoase, sunt bine protejate ca și cum ar fi apărate de platoșe de fier impenetrabile. Așa că ei nu își pierd iubirea sau curajul.

29. Asemeni unui roi uriaș de lăcuste înaripate ce sunt capabile să zboare sute de mile sau chiar mai mult, aceștia fac un zgomot ce seamănă cu cel al unuia de care de război care vuiesc de copitele multor cai în bătălie. Este un sunet înspăimântător. Lăcustele simbolice țipă că și cum ar face-o de pe acoperișurile caselor și fac ca mesajul de judecată a lui Dumnezeu să fie auzit pe o lungă distanță. Teama de dușmani nu le potolește mesajul făcându-l să ajungă până la o simplă șoaptă. Declarația de război a lui Iehova trebuie să fie clară. El este responsabil pentru rănirea sentimentelor pe care o cauzează mesajul, celor care sunt înțepați de acesta. Pentru scurta perioadă de timp de dinainte de Armaghedon, „cinci luni” așa cum a fost, lăcustele simbolice trebuie să-și folosească cozile asemeni celor ale scorpionilor, Cuvântul lui Dumnezeu, „sabia spiritului” și trebuie să lovească oamenii împotriva cărora este direcționată judecata lui Dumnezeu. Nu este momentul ca Dumnezeu să cruțe sentimente. Dușmanii Săi trebuie să fie dezvăluiți și înștiințați de judecata ce vine. – Efes. 6:17.

30. Lăcustele simbolice trebuie să își urmeze Regele, Isus Cristos. Ioan spune despre acestea: „Și Rege peste ele era, Îngerul Abisului. Numele lui este în evreiește Abadon, dar în greacă este Apolion.” Isus Cristos cel ceresc reînviat ceresc este „îngerul abisului „, căci el deține „cheile morții și ale Ha'des-ului.” La sfârșitul războiului universal Armaghedon El îl va lega și îl va azvârli pe Satana Diavolul și pe demonii lui în abisul inactivității asemănătoare cu moartea. (Rev. 20:1-3) Când Isus era pe pământ ca un om, era evreu, și acum în calitatea Sa de Călău regal al lui Iehova, El este numit cu numele evreiesc Abadon, care înseamnă Distrugere. (Iov 26:6; 28:22; 31:12; 12:23; 14:19) În limba greacă, cea în care au

fost scrise Scripturile Creștine inspirate, titlul Său asemănător este Apolion, cuvânt ce înseamnă Distrugător. Acest nume indică în mod clar că El vine la tronul aflat la mână dreaptă a lui Dumnezeu, pentru a conduce în mijlocul dușmanilor Săi și pentru a-i distruge pe aceștia prin punerea în aplicare a judecății drepte a lui Iehova, hotărârea judecătorească a Acestuia împotriva lor. – Iac. 4:12.

31. Lăcustele simbolice care trebuie să declare mesajul de judecată înainte ca această să fie executat în „valea judecății” îl au pe Isus Cristos drept Rege, dar El este invizibil. Ele nu au un rege vizibil așa cum nici lăcustele adevărate nu au: „Lăcustele nu au un rege, dar cu toate acestea ele merg înainte împărțite în grupuri.” Din cauza faptului că ele merg înainte în grupuri sau roiuri ele sunt considerate a fi „inteligente instinctiv”, deși sunt printre cele mai mici creaturi de pe pământ. (Prov. 30:24, 27) Lăcustele simbolice, martorii unși ai lui Iehova, merg înainte unite, grupate în funcție de adunările lor locale. Dar acest lucru nu este datorat vreunui instinct al lăcustelor ci este datorat înțelepciunii divine împărtășite de către spiritul lui Dumnezeu. De asemenea, faptul că ele îl urmează pe Regele lor ceresc, Isus Cristos ca pe un Conducător pe care Dumnezeu l-a întronat, este ceea ce le ține unite în atacul asupra oamenilor ce nu poartă pecetea. (Rev. 7:2-8; 9:4) De bună voie, ascultătoare ele se supun poruncilor Sale; și acest lucru poate fi ilustrat și de faptul că lăcustele simbolice au „părul asemeni părului femeilor,” din moment ce părul natural lung al unei femei este un semn al supunerii ei, un semn de autoritatea a cuiva asupra ei. – 1Cor. 11:10, 15; Ps. 110:3.

De neoprit

32. Unitatea lăcustelor simbolice este descrisă în amănunt în Ioel 2:2-11. Aici, ele sunt descrise ca un popor, ceea ce și sunt în împlinirea proorociei acestuia: „Un popor mare și puternic; un popor cum n-a mai fost niciodată și nici după aceea nu va mai fi vreunul în vremurile viitoare. Înaintea acestuia, focul arde și în urma lui flacăra pâlpâie. Ținutul este înaintea acestuia ca o grădină a Raiului și în spate este un pustiu sterp de unde nimic nu scapă.”

33. Lăcustele sunt insecte mici, dar atunci când migrează în roiuri ele sunt puternice. Și sunt puternice din cauza faptului că sunt numeroase ca un grup, unite. Sunt atât de numeroase încât roiul lor poate acoperi mile pătrate, iar când zboară scot un zgomot asemeni celui al unei cascade. Chiar la sensul propriu, ele întunecă cerurile și aruncă o umbră mare asupra pământului. Așa se întâmplă din 1919 în legătură cu lăcustele simbolice, cei rămași unși dintre moștenitorii comuni ai Împărăției lui Cristos. Fiecare dintre ele, în parte, este mică și fără importanță; dar atunci când se unesc pentru a acționa, ele sunt un popor mare, „puternic în spiritul lui Iehova.” – Mica 3:8.

34. Lăcustele vin în lunile de vară fierbinți. În același mod, căldura mâniei lui Iehova împotriva poporului Său declarat din creștinătate precedă invazia lăcustelor Sale simbolice, cele care declară „ziua răzbunării din partea Dumnezeului nostru.” (Isa. 61:2) Dumnezeu Iehova a avut un motiv pentru care a ars asemeni unui „foc mistuitor”, căci în 1919, după ce Creștinătatea a distrus vieți omenești și proprietăți prin primul ei Război Mondial, această a respins Împărăția lui

Dumnezeu așa cum era proclamată de către martorii lui Iehova și a susținut Liga Națiunilor care făcea paradă sub deghizarea de „expresie politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.” – Deut. 4:24; Evr. 12:29.

35. Prima dată, oștirea militară a lui Iehova trece peste creștinătate cu mesajul Acestuia de judecată. După aceasta, oștirile îngerești ale lui Iehova, aflate sub Regele Isus Cristos vor năvăli asupra acesteia și o vor consuma precum un foc, lăsând în urmă doar cenușă. Înaintea de începerea invaziei lăcustelor simbolice, promisiunile creștinătății arătau ca o grădină religioasă a Raiului. Aceasta avea Consiliile de Biserici, Acțiunea Catolică, mișcarea naționalistă care ținea la locul ei comunismul ateist internațional, relațiile cu statele politice și așa-numita expresie politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

36. Viitorul arată promițător, până în momentul în care roiul de „lăcuste” al lui Iehova și-a început invazia unită în jurul lumii. Din proorociile Biblice, ei au înștiințat creștinătatea că Dumnezeul Atotputernic o va părăsi în bătălia de la Armagedon, lăsând-o precum un ținut pustiu în care nimic nu a scăpat mistuirii. Acestea nu au lăsat nicio speranță pentru creștinătate în urma lor, mai ales în Biblia pe care au lăsat-o în mâinile oamenilor pe care i-au chemat din casă în casă. Acestea au prezis că după ce roiul „de lăcuste” ar fi trecut și ar fi terminat de înștiințat toate neamurile pământului locuit, chiar Dumnezeu Iehova Însuși cu toate oștirile Sale cerești vor lupta împotriva ei și îi vor distruge înfățișarea asemănătoare Raiului și o vor transforma asemeni unui ținut pustiu.

37. În sine lui mesajul care atrăgea atenția asupra acțiunii militare a lui Iehova la Armagedon indică momentul în care năpastă de lăcuste moderne va începe cu adevărat. În Turnul de Veghere, revistă oficială publicată și distribuită de către martorii lui Iehova, în ediția din 15 iulie 1925 a apărut, articolul principal intitulat „Cei Rămăși”. Acest articol a stabilit pentru prima dată că Armagedonul nu reprezintă o „vreme a necazurilor, care nu a mai fost de la începutul neamurilor” dezorganizată, sau o bătălie anarhică violentă între capitalul și muncă organizată, ci este o luptă universală între Dumnezeu Iehova și întreaga organizație a Satanei, Diavolul în cer și pe pământ. În paragrafele 44, 45 de sub „Marea Luptă” se spune:

Este confirmat și de multe Scripturi (Rev. 17:14; 16:13-15; Mat. 24:21, 22) că ne apropiem de momentul unui bătălii finale mari a forțelor întunericului împotriva Domnului. ESTE VORBA DE RĂZBOIUL DUMNEZEULUI ATOTPUTERNIC. Proorocii se referă adesea la aceasta ca fiind „ziua Domnului.” Proorocul Isaia se adresează celor credincioși din Israel, așadar clasei celor rămăși, spunând: „Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, și slujitorii Mei pe care i-am ales [...]. Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, căci Eu sunt Dumnezeu.” – Isa. 43:10, 12.

Văzând că Diavolul și organizația lui merge mai departe și se războiește cu cei rămăși (Rev. 12:17) este evident că în acest conflict, scopul suprem al Satanei este acela de a distruge „sămânța promisiunii” acum pe pământ, și de a-L discredita pe Dumnezeu în mințile oamenilor [...].

În paragraful 63, se spune:

[...] chiar și așa în bătălia cu forțele întunericului în această vreme a sfârșitului. Bătălia nu este bătălia discipolilor credincioși ai lui Cristos, ci este bătălia

Domnului. Cei credincioși care vor reprezenta cei rămași vor avea un rol în aceasta, căci li s-a spus să cânte [...] că puterea noastră stă în Domnul și că bucuria Domnului este puterea noastră.

38. În acel an (1925) numărul celor care au participat la celebrarea Pomenirii morții lui Cristos ca membri ai celor rămași, a fost înregistrat ca fiind de 90,434. (Turnul de Veghere, 1 Septembrie 1925, pagina 263) În anul următor (1926) cei rămași au primit iluminarea completă în legătură cu bătălia de la Armaghedon, în cartea intitulată „Mântuirea” Capitolul 12 al acestei cărți, „Bătălia Finală”, cu cele treizeci de pagini ale sale dădeau o descriere nemaipomenită a Armaghedonului. La pagina 275 se spune într-un mod tulburător: „Este bătălia lui Dumnezeu”; iar la pagina 280 se spune: „Sfinții nu se vor implica în bătălia propriu-zisă. Aceasta este bătălia Dumnezeului Atotputernic; și lupta este condusă de către Preaiubitul Său Fiu, [...] Acesta luptă pentru cei unși ai lui Dumnezeu, ca aceștia să poată fi reabilitați pentru mărturia lor credincioasă în numele lui Iehova [...]. Astfel, imperiul Satanei va fi șters de pe pământ în uitare. Numele lui Iehova este răzbunat.”

39. Această carte, „Mântuirea”, a fost lansată în luna mai a anului 1926. A fost transformată în lansarea proeminentă a adunării martorilor lui Iehova din Londra, Anglia, în ultima săptămână din luna mai. Aici, pentru prima dată, martorii lui Iehova au ieșit de la această adunare pe străzi pentru a oferi broșuri ale Bibliei trecătorilor.

40. În memorabilul an 1926, năpasta simbolică a lăcustelor, ce a fost descrisă atât de Ioel cât și în Revelația, a început. Liderii religioși ai creștinătății au început să simtă chinuri din partea înțepăturii, asemănătoare cu cea a scorpionilor, a mesajului de judecată declarat de cei rămași unși ai lui Iehova. Acel mesaj în legătură cu bătălia lui Iehova de la Armaghedon și distrugerea pe care Acesta o va aduce asupra creștinătății și peste tot restul lumii Satanei, nu a fost distribuit doar în cinci luni din anul 1926. Mesajul continuă și în prezent și devine din ce în ce mai puternic. Atâta timp cât aceste lăcuste simbolice sunt în viață și sunt martori de aceasta parte a Armaghedonului, ele vor continua să provoace chinuri ipocriților religioși și tuturor celorlalți dușmani de pe pământ prin mesajul de răzbunare al lui Iehova. Din 1931 numărul celor rămași unși ce încă mai sunt pe pământ s-a micșorat, dar de asemenea, tot de atunci, aceste lăcuste simbolice s-au alăturat în declararea judecâți cu sute de mii de oameni asemănătorilor, cu frica de Dumnezeu, care încep să strige numele lui Iehova pentru mântuire și care își dedică viețile Acestuia și se botează în apă așa cum a făcut și Isus.

41. Spiritul lui Dumnezeu Iehova este în spatele acestui roi mărit de lăcuste simbolice. Le îndeamnă să meargă mai departe, așa cum a făcut și vântul cu năpasta ce s-a coborât asupra Egiptului antic în zilele lui Moise: „Iehova a făcut să sufle un vânt din răsărit, peste toată țara, toată ziua și toată noaptea aceea. Dimineața a venit și vântul din răsărit a adus cu el lăcustele.” (Ex. 10:13) Lăcustele simbolice erau pline de o neînfricare ce nu era a lor ci era a spiritului lui

Dumnezeu, în timp ce se aruncau în războiul spiritual asemeni cailor ce plonjează neînfricați în bălăie. Prin fiecare mijloc posibil ele s-au străduit să facă cunoscute veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu și să avertizeze creștinătatea și pe toți aliații ei pământești despre ziua de răzbunare a lui Iehova.

42. Ioel 2:4-6 spune despre acest popor: „Ele sunt ca niște cai, și aleargă ca niște armăsari. Zburdă ca niște care pe munți, ca sunetul unui flăcări care mistuie miriștea. Par a fi un popor măreț pregătit de luptă. Din cauza lor, neamurile vor fi în chinuri groaznice. Cât despre fețe, ele se vor îngălbeni.”

43. Cu mesajul lor despre războiul universal al lui Dumnezeu, ele au făcut cuvântul din Biblie „Armagedon” cunoscut, făcându-l să intre în limbajul comun. În mod organizat, ca într-o formație de luptă, ele continuă să distribuie declarația de război a lui Iehova împotriva creștinătății pe tot întinsul țărâmului. Așa cum trecerea unui roi de lăcuste este o calamitate, așa și aceste lăcuste spirituale, unite în atacul lor, au fost numite „piază-rea” Dar rezistența și neînfricarea acestora reprezintă în sine o prevestire, o dovadă că distrugerea sigură va veni asupra creștinătății și asupra neamurilor asociate cu aceasta. Până în 1931 cei rămăși unși, erau numiți în mod profetic „popor măreț”, dar, văi, cât de măreață este această mulțime în prezent din moment ce acestora li s-au alăturat sute de mii de căutători dedicați ai vieții veșnice în rai pe pământ! Revelația 7:9 îi descrie pe aceștia din urmă ca fiind „o mare mulțime, pe care niciun om nu o putea număra, din toate neamurile și triburile și popoarele și limbile,” din 181 de țări până acum!

44. Într-un articol intitulat „Războiul Lăcustelor” scris de un profesor de zoologie de la Universitatea din Michigan, publicat revista în New York Times, ediția din 12 mai, 1960, se spune: „Nu există vreun dușman natural cunoscut care poate controla migrația lor devastatoare.” (Pagina 96) Observați cât de adevărată este această afirmație în legătură cu năpasta simbolică, așa cum se continua a spune și în Ioel 2:7, 8: „Aleargă ca niște oameni puternici. Se urcă pe ziduri ca niște războinici și fiecare merge pe drumul său, și nu se abate de la cărarea lui. Și nu se împing unii pe alții. Continuă să meargă și chiar dacă unii ar cădea din cauza săgeților, ei nu se opresc din mers.”

45. În anul 1960, nouăsprezece națiuni din Europa, Orient, Africa, sud-estul Asiei incluzând Marea Britanie și Franța, au format o alianță, prin Organizația pentru Alimentație și Agricultură a Națiunilor Unite pentru o cruciadă mare împotriva vechi năpaste a lăcustelor. Dar în ciuda oricărui succes pe care aceste națiuni l-ar avea în acțiunea lor, ele nu au fost capabile să oprească invazia acestor lăcuste simbolice moderne pe care Dumnezeu Iehova Atotputernicul le-a trimis printre ei.

46. Nu contează cât de înalte sunt ziduri legale de protecție, aceste lăcuste le-au escaladat chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să meargă până la Curtea Supremă a țării respective. Ele au escaladat asemenea ziduri și continuă să meargă. Zidurile construite pentru apărarea creștinătății de către nazism, fascism, acțiuni catolice, și acum, și zidurile ridicate de comunismul rusesc, s-au dovedit a fi zadarnice împotriva armatei lui Iehova de „lăcuste”.

47. Inamicului care se opune răspândirii acestui mesaj de judecată, martorii lui Iehova îi spun atât de sub pământ cât și de deasupra pământului: „Trebuie să-L ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni [...]. noi suntem martori ai acestor lucruri așa cum este și Sfântul spirit pe care Dumnezeu l-a dat oamenilor care ascultă de El ca de un conducător.” (Faptele 5:29-32) În repetate rânduri, ei mărșăluiesc înainte cu mesajul lui Dumnezeu, nemodificându-și cărările de la urmarea regelui lor, Isus Cristos, nu se împing și nu se împiedică unii pe alții ci se ajută și lucrează împreună. Chiar dacă unii cad din cauza săgeților distructive ale dușmanului și sunt uciși, aruncați în închisori, lagăre de concentrare, lagăre de sclavi și locuri izolate de exil, ceilalți se folosesc de libertatea lor și rămân activi, neîndepărtându-se de la drumul lor.

48. În orașe și în sate, da, chiar în capitala creștinătății, ei merg. Ei intră în casele oamenilor în ciuda barierelor puse pentru a-i ține la distanță, căci ei urmează modelul lăcustelor apostolice din primul secol, care au propovăduit și au învățat în mod public și din casă în casă.” (Faptele 20:20) Într-o altă descriere Ioel 2:9-11 spune:

49. „Se grăbesc spre oraș, aleargă pe ziduri, se suie pe case, și intră pe ferestre ca niște hoți. Înaintea lor se cutremură pământul, și cerurile se zguduie, soarele și luna se întunecă și stelele își pierd lumina[căci un roi de lăcuste zboară în ceruri] Și chiar Iehova Însuși va face să tună glasul Lui în fața oștirilor, căci tabără Lui este foarte numeroasă. Căci cel care împlinește cuvântul Lui este mare; căci ziua lui Iehova este mare și foarte înfricoșătoare și cine îi poate rezista?”

50. Mesajul răzbunător al judecatei lui Iehova nu oferă un viitor luminos creștinătății și aliaților ei pământești fie zi sau noapte. Viitorul acesteia este complet întunecat. Creștinătatea nu va putea rezista în ziua mare, înfricoșătoare a lui Iehova de punere în aplicare a răzbunării lui asupra blasfematorilor, profanatorilor și celor care reproșează numele lui Sfânt, căci El este destul de măreț să ducă la îndeplinire Cuvântul Lui profetic așa cum a fost declarat de forțele ale militare formate din lăcuste simbolice.

Marea zdrobire din valea judecății

51. Toate acestea reprezintă un război spiritual împotriva organizației vizibile și invizibile a Satanei Diavolul. Acest război nu este purtat cu arme trupești. Cei rămăși unși din Israelul spiritual și „marea mulțime” a tovarășilor lor dedicați din toate neamurile și popoarele se află sub porunca lui Iehova de „a-și transforma săbiile în pluguri, și lăncile în foarfeci pentru tăiere” și de a nu mai ridica niciodată sabia, neam împotriva neamului și să numai „învețe războiul” (Isa. 2:2-4) Dar pentru creștinătate și pentru toate celelalte neamurile, porunca lui Iehova nu este, este o provocare la. Prin acest roi de lăcuste simbolice, Iehova spune Ioel 3:9-11: „Voi oamenilor, vestiți acestea, printre neamuri – Sfințit fie războiul! Treziți pe cei viteji! lăsați-i să se apropie, toți războinici. Transformați plugurile voastre în săbii și foarfecele de tăiat în lănci! Iar cel slab să zică: ‘Sunt puternic’. Grăbiți-vă și veniți toate neamurile de primprejur și adunați-vă!”

52. Înăuntrul și în afara Organizației Națiunilor Unite, neamurile luptă pentru suveranitatea lor națională, fără să acorde atenție mesajului Împărăției lui Dumnezeu. Ei luptă cu adevărat împotriva lui Dumnezeu. Ei sunt acum pregătiți pentru o luptă finală, și este nevoie de toți oamenii lor. Cei slabi și nepotrivii trebuie convinși să se alăture bătăliei.

53. Rugăciunea noastră în timp ce ne apropiem de „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic” fiind doar spectatori ce nu participă, este exprimată în Ioel 3:11: „În acel loc pogoară Iehova pe vitejii Tăi.” Așa că acolo jos, El promite că Îi va pogori pe Isus Cristos și pe îngerii Săi sfinți.

54. Mesajul de judecată al lui Iehova împotriva lumii Satanei continuă în Ioel 3:12: „Să se ridice neamurile și să vină în câmpia lui Iosafat; căci acolo voi sta să judec toate neamurile de primprejur.” Această câmpie a bătăliei este potrivit numită „câmpia lui Iosafat” căci numele Iosafat înseamnă „Iehova este judecător”. Și, în această simbolică câmpie a bătăliei, Iehova stă ca un judecător și își pune în aplicare deciziile asupra tuturor neamurilor care au tratat în mod greșit și au risipit poporul Său dedicat, martorii Săi credincioși. Din 1919, Iehova i-a eliberat în primul rând pe cei rămăși ai Săi și mai recent „marea mulțime” de „alte oi” din captivitatea lor religioasă și i-a adus împreună, într-o turmă sub Păstorul Său Isus Cristos. (Ioan 10:16) Acum, întruchipând forța Sa militară de lăcuste simbolice, El i-a trimis pe aceștia împotriva neamurilor pentru a-i provoca să se lupte împotriva lui Iehova, Cel care este „Dumnezeu Atotputernicul”.

55. Ioel 3:13-17, ne plasează în câmpie pentru punerea în aplicare a deciziei judecătorești a lui Iehova, chiar înainte că bătălia universului să înceapă. Pe vârfulurile munților care apăra câmpia stau martorii uniți ai lui Iehova ca spectatori, căci munca lor de înștiințare a neamurilor a fost încheiată cu credință. Neamurile au fost asemeni unui vii care nu a produs nimic în afară de struguri acri, cele mai rele roade, „lucrările trupului”. Asemeni vițelor de vie care încarcă pământul, acestea trebuiesc tăiate pentru a elibera solul. Ciorchinele lor mari de ticăloșie trebuiesc strivite. Câmpia lui Iosafat poate sluji ca un enorm teasc de struguri. Așa că aruncați neamurile acolo! Dumnezeu strigă spre îngerii Săi:

56. „Puneți mână pe seceră, căci secerișul este copt. Veniți, călcați cu picioarele căci teaurile sunt pline și se revarsă; căci răutatea lor este mare. Mulțimi, mulțimi sunt în valea judecății, căci ziua lui Iehova este aproape în valea judecății. Soarele și luna se întunecă și chiar și stelele își pierd strălucirea. Și din Sion, chiar Iehova Însuși va striga, și glasul lui răsună din Ierusalim. Și cerul și pământul se vor zgudui dar Iehova va fi scăparea poporului Său și ocrotirea pentru copiii Israelului. Și voi oamenilor, veți ști că eu sunt Dumnezeu Iehova, care locuiește în Sion, muntele Meu sfânt. Ierusalimul va deveni un loc sfânt, și în ceea ce îi privește pe străini, aceștia nu vor mai trece prin el” – Ioel 3:13-17.

57. Perioada va fi cu adevărat întunecată, atât ziua cât și noaptea, când Iehova ca un Judecător își va pune în aplicare decizia judecătorească asupra neamurilor care au fost adunate pentru a fi strivite. Din acest loc ceresc, Sionul, Ierusalimul ceresc, El strigă cu o voce destul de puternică care face cerul și pământul să tremure. El Îi poruncește Regelui Său, Isus Cristos, să zdrobească sub tălpi pe

dușmanii lor, cei care au fost transformați într-un taburet pentru picioarele Sale. În câmpia judecății, ca într-un mare teasc, Regele se aruncă cu oștirile Sale de îngeri sfinți. TROSC! Călcarea în picioare a neamurilor, incluzând creștinătatea începe. „Câmpia lui Iosafat,” „Câmpia judecății” devine „marele teasc al mâniei lui Dumnezeu”. Fiul Său regal, Isus Cristos, conduce strivirea. „Va călca în picioare teascul mâniei aprinse a Dumnezeului Atotputernic,” se spune în Revelația 19:15.

58. Niciodată până acum în istoria omenirii nu vor fi măcelărite atâtea ființe umane. Sângele, reprezentând viață umana vărsată, va curge pe o mare distanță. În Apocalipsă 14:20 se descrie imaginea îngrozitoare, și se spune: „Și teascul a fost călcat în picioare afară din oraș [organizația lui Dumnezeu] și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o distanță de o mie șase sute de stadii [sau 200 de mile].”

59. Decizia lui Iehova va fi dusă până la sfârșit. Neamurile și strugurii lor de ticăloșenie, vor fi călcați în picioare până la dispariție, pentru a lăsa pământul, un loc curățit care să fie ocupat de cei drepti și aceștia să trăiască în el. Nu toate trupurile vor fi în acel teasc simbolic și vor avea sursa vieții călcată în picioare, aceștia sunt cei care fac din Iehova scăparea și ocrotirea lor. Aceștia vor fi salvați și păstrați, cât timp Iehova prin Regele Său Isus Cristos îi va zdrobi pe dușmani lor și pe dușmani Lui în teascul din „câmpia judecății.” Aceștia care vor fi păstrați sunt cei rămăși din izraeliții spirituali și „marea mulțime” a tovarășilor lor dedicați care s-au unit cu ei în strigarea numelui lui Dumnezeu Iehova pentru mântuire. (Ioel 2:32) Aceștia sunt cei cărora El le-a spus în mod profetic: „Și voi oamenilor, veți ști că eu sunt Dumnezeu Iehova, care locuiește în Sion, muntele Meu sfânt.” Cu sufletul la gură de înfiorare ei vor privi din înălțimile lor sigure în valea judecății și vor fi martori la modul în care Iehova își va câștiga victoria Sa minunată prin Cristos asupra tuturor neamurilor adunate ale organizației vizibile a Satanei.

60. La victoria Lui în revendicarea suveranității Sale universale, noi martorii Îi vom cântă laudele triumfător și Îl vom recunoaște ca Dumnezeu al nostru pentru veșnicie. Suntem aproape de momentul bătăliei Sale și victoriei Sale extraordinare. Până la acel moment, poruncile Sale pentru noi sunt să continuăm uniți în slujirea noastră pentru El. Vom face acest lucru în timp ce declarăm ziua răzbunării Sale și în timp ce propovăduim și învățăm veștile bune ale mântuirii veșnice prin Împărăția Sa a lui Cristos al Său.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce trebuie luată câte o decizie din când în când și de către cine?
2. De ce sunt atâția oameni cu tulburări care se simt fără speranță și de ce nu poate fi creștinătatea privită cu speranță?
3. De ce ar trebui ca cei care iubesc umanitatea să nu se mai simtă fără speranță și de ce nu va fi greu pentru acest pământ să fie reglementat?
4. De ce nu va folosi Iehova creștinătatea pentru a îndrepta afacerile lumii?
5. De ce este creștinătatea precum seminția lui Efraim și cum o va trata Dumnezeu Iehova?

6. (a) Unde va citi creștinătatea despre ce îi va face Dumnezeu și i-a lăsat Dumnezeu doar o singură sursă de informație? (b) Care este, atunci, o lovitură pentru creștinătate?

7. Cine de pe pământ obișnuia să posede legile și poruncile lui Iehova și despre ce fel de vătămare asupra țării lor pentru neascultare au fost informați?

8. Care a fost cea mai rea dintre acele vătămări de acel fel care a fost prezisă și ce cauză va avea aceasta?

9. Cine a fost Ioel și ce alarmă a războiului a strigat el?

10. În vremea Sa, cu ce vine Iehova în întâmpinarea oamenilor săi și care este efectul a ceea ce face?

11. Cât au așteptat evreii pentru împlinirea profeției lui Ioel, cine a declarat că a fost împlinită și când?

12. Ce transformări au avut loc în Ierusalim din împlinirea acelei părți a profeției lui Ioel?

13. A însemnat dieta lui Ion Baptistul vreo împlinire a profeției lui Ioel, dar ceea ce sa întâmplat după acest eveniment în ziua de Rusalii?

14. Unde se rugau aceste simbolice lăcuste și cum erau ele îndemnate?

15. Ce le-a zis Ioel liderilor religioși să facă, ce s-a abătut asupra orașului și templului lor și de ce?

16, 17. (a) Cum au arătat acești lideri religioși că erau grav răniți și ce arată dacă rănilor s-au oprit? (b) Ce i-ar fi putut controversa mai mult de atât și ce a fost prevestit?

18, 19. (a) De ce nu mai are nevoie Dumnezeu de nici un templu sau oraș material de pe pământ în ziua de azi? (b) De ce susține creștinătatea că este omologul modern și în ce aspect este omologul acestui lucru?

20. (a) Astfel, ce se poate abate, de asemenea, asupra creștinătății? (b) Cum poate indica Revelația că asta se va abate asupra creștinătății?

21. Ce a văzut Ion că a căzut din Rai și pe cine simboliza asta?

22. Cum se poate dovedi că aceasta este aplicarea dreaptă în ceea ce privește „cheia gropii din abis”?

23. De ce a fost necesar pentru Isus Cristos să folosească acea „cheie” în anul 1919 și cum a făcut el asta?

24. Cine sunt acești „oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor” și în ce fel sunt ei răniți?

25. Ce au început lăcustele simbolice să le facă acestor oameni începând cu anul 1919 și este acest lucru fatal?

26. Cât de mult sunt autorizați martorii lui Iehova să lovească cu acest mesaj chinuitor și când va fi clerul eliberat de el?

27. Cum descrie Ion înfățișarea lăcustelor și, potrivit acestui lucru, de ce a fost adusă rămășița în anul 1919?

28. Ce denota coroanele de pe capetele lăcustelor, părul lor ca cel al femeilor și platoșele precum cele de fier?

29. Cum se face că simbolicele lăcuste fac un sunet îngrozitor și pentru cât timp li se va mai permite să chinuie oamenii având pecetea?

30. Cine este rege peste simbolicele lăcuste și ce înseamnă și ce arată numele său în limba ebraică și în cea greacă?

31. (a) Cum, precum lăcustele, merg înainte Martorii și de ce calitate este acest indicativ? (b) Ce îi menține uniți?

32, 33. Cum descrie Ioel, capitolul doi, lăcustele de ciumă și în ce fel sunt acestea puternice? (b) În ce fel este acest lucru adevărat pentru rămășița unsă?

34. În ce fel se poate ca un foc să fi devorat înaintea invaziei lăcustelor simboice?

35, 36. (a) În ce fel se consumă o flacără înaintea invaziei lăcustelor? (b) Ce observație au adus lăcustele simbolice creștinismului care să le fi afectat viitorul?

37. În anul 1925 ce a făcut cunoscut Turnul de Veghere referitor la Armagedon ca fiind o luptă?

38. Câți oameni s-a raportat că au sărbătorit Memorialul în anul 1925, iar în anul următor ce a spus cartea Eliberarea mai mult despre Armagedon?

39. Unde a fost Eliberarea publicată ca articol de presă și cu ce ocazie au făcut martorii lui Iehova asta pentru prima oară?

40. (a) Atunci când a început ciuma lăcustelor simbolice și cine a început să simtă chinurile? (b) Cât a durat ca acest mesaj de chin să fie transmis și cum a fost compensată scăderea în număr a participanților rămășiței.

41. Ce îndeamnă acest roi de lăcuste să meargă înainte și în ce fel au arătat ele neînfricare?

42. Ce simboluri a folosit Ioel pentru a arăta neînfricarea lor și efectul publicității lor?

43. (a) Sub ce ordine au livrat lăcustele simbolice mesajul și cu ce efect dezastruos? (b) Cum se face că faptul că rămășița ar reprezenta „oameni răi” a fost adăugat începând cu anul 1931?

44, 45. (a) Ce s-a spus despre menținerea în frâu a unei migrații devastatoare a lăcustelor și în ce fel ilustrează Ioel 2:7, 8 aceste lucruri? (b) Ce invazie nu a fost oprită nici chiar de națiunile din alianțele recente împotriva lăcustelor?

46. Cum au evoluat pereții ridicați pentru protecție proprie din această invazie?

47. Pentru a avansa cu mesajul, în ce fel urmează lăcustele simbolice tiparul descrierii lui Ioel și în ce fel nu eșuat „rachetele” în a-I opri de la progresul lor?

48, 49. (a) În ce au intrat ei, urmând al cui exemplu? (b) Cum a fost asta ilustrată în descrierea lui Ioel și urmând al cui strigăt de luptă înaintează această mișcare?

50. Ce perspective aduce acest mesaj creștinătății și de ce nu va putea aceasta să se mențină în ziua lui Iehova?

51. (a) Ce poruncă asupra oamenilor lui Iehova arată că acesta trebuie să fie un război spiritual și nu unul carnal din partea lor? (b) De ce fel este această poruncă asupra creștinătății și asupra tuturor celorlalte națiuni?

52. Împotriva cui se luptă națiunile cu adevărat și de câtă putere omenească trebuie să dispună?

53. Cum ne apropiem de război, care sunt rugăciunile noastre pentru Iehova?

54. (a) Unde sunt națiunile provocate să vină și cum este numit locul corespunzător? (b) Încă din 1919 în ce fel a anulat Iehova efectul pe care națiunile îl aveau asupra oamenilor săi și de ce i-a trimis acum înainte pe aceștia?

55. (a) În sens figurat, unde vor fi martorii lui Iehova la momentul începerii luptei? (b) În sens figurat, ce au produs națiunile și ca ce vor servi frumos cei simplii ai lui Iosafat?

56, 57. (a) Ce le strigă Iehova îngerilor săi și de ce? (b) De unde va urla Iehova și la ordinele sale ce va începe în vale?

58. Cât de vastă va fi sacrificarea și în ce fel arată Revelația 14: 20 acest lucru?

59. (a) Ce carne nu își va avea sângele călcat în picioare acolo? (b) Ce lucru spune Iehova că ar trebui ca ei să îl știe și cum vor face ei asta?

60. Ce va face el după victoria sa, iar până atunci ce vom face noi pentru a ne supune ordinelor?

Ești

TU ATENT CU ALȚII?

Politețea este atenția plină de considerație și simpatie pentru părerile și acțiunile celor din jur. Este ceea ce exprimăm atunci când vorbim în șoaptă pe holuri, când dăm radiourile încet pe timpul nopții sau când scriem un bilet de mulțumire sau de condoleanțe. De fapt, suntem politicoși de fiecare dată când spunem „Am voie?”, sau „Mulțumesc”, „Te rog” sau „Îmi pare rău”. Adevărul este că e atât de simplu să fii politicos încât mulți dintre noi ne exprimăm considerația de sute de ori pe zi, fără ca măcar să-și dea seama că o facem. Cu toate acestea este o atitudine esențială, fără de care viața ar fi jalnică. Interacțiunile umane zilnice ni s-ar părea foarte aspre dacă ceilalți nu ne-ar arăta un anumit respect.

Probabil că cel mai bun mod de a-ți testa nivelul de politețe față de ceilalți este să îți verifici atitudinea și comportamentul față de cei din jur, în special față de oamenii care te servesc sau care muncesc pentru tine. În articolul său „Cartea modernă a bunelor maniere”, Frances Benton face o remarcă interesantă. El spune: „O veche axiomă afirmă că în toate relațiile noastre cu cei care sunt angajații noștri trebuie să dăm dovadă de mai multă politețe, considerație și atenție decât în relațiile noastre cu oricine altcineva. Aceasta se aplică desigur la modul cum tratezi femeia de serviciu, agenta de vânzări care te servește, chelnerița de la bufet, coafeza/ frizerul, curierul. Se aplică și modului în care fiecare dintre aceste persoane se poartă cu cei care îi servesc. Orice impolitețe manifestată față de un astfel de angajat este de neiertat, întrucât angajatul și-ar pune în pericol mijloacele de trai dacă ți-ar răspunde în același mod. Este imposibil să privești un bărbat care se ceartă țăfnos cu un chelner, sau o femeie adresând cuvinte tăioase unui agent comercial, fără a pune sub semnul întrebării întregul cod de bune maniere al persoanei respective.”

Cei care ne servesc și care merită mai mult decât doza noastră uzuală de politețe

sunt profesorii, lectorii și slujitorii lui Dumnezeu. Cei care au obiceiul să întârzie la ore sau la întâlniri, mocăiții sau cei care își permit cu indiferență să adoarmă repede sau să moțăie în timpul lecturilor sau a slujbelor religioase dau de obicei dovadă de lipsă de politețe. La fel, cei care pierd timpul pe coridoare pe durata adunărilor, când ar trebui să stea jos și să asculte, afișează aceeași lipsă de respect față de conferențiar ca și pentru tema conferinței.

O altă manifestare a politeții de bază în relația noastră cu ceilalți este modul în care ne purtăm cu cei de acasă. Există persoane care se comportă exemplar cu cei din exterior, dar îi desconsideră pe cei apropiați și pe cei dragi din cadrul familiei. Mulți dintre acești oameni își vor șterge picioarele când vor pași pragul casei vecinului, însă nu vor face același lucru și acasă. Ei vor avea cele mai bune maniere la masă când sunt plecați, dar nu și acasă. Ei nu vor lăsa baia murdară acasă la un prieten, dar la ei acasă sunt dezordonati. Ei îi obligă pe cei din jur să curețe după ei. Gândiți-vă ce schimbare ar fi în casele lor dacă ar manifesta mereu o considerație constantă și imparțială. Casa ar fi mai îngrijită, iar relațiile interumane ar fi mult mai prietenoase. Conform Bibliei, așa ar și trebui să fie. Apostolul Pavel scrie: „Fiecare să caute nu folosul său, ci folosul altuia.” Și sfătuiește mai departe: fiți atenți „nu doar față de lucrurile personale, ci și față de ale celorlalți”, pentru că iubirea „nu își caută propriile interese”. Dacă acasă există un astfel de interes, atunci la cină nu ar trebui să așteptăm ca cineva să ceară un fel de mâncare, ci am fi atenți la nevoile celor din jurul nostru. Gazda ar pune întrebări înainte de a servi, având în vedere că nu toți au aceleași obiceiuri alimentare. Astfel, considerația folosește la o viață mai bogată și mai fericită. – 1Cor. 10:24; Fil. 2:4; 1Cor. 13:5.

Alte expresii ale respectului față de ceilalți pot fi remarcate în comportamentul nostru public. Nu este politicos să ne dăm în spectacol. A vorbi tare într-un lift aglomerat sau a monopoliza conversația nu arată doar nepăsare, ci este chiar necivilizat. A fuma în mijloacele de transport în comun sau acolo unde cei din jur nu au alte refugii este de asemenea foarte nepolitic și lipsit de considerație. A tuși în fața altora nu este un semn prea bun al respectului pe care îl ai față de ceilalți. Mai sunt și alte gesturi pe care cineva le-ar putea face inconștient, din puterea obișnuinței, cum ar fi pieptănatul, curățatul unghiilor la cină sau scoaterea plăcii dentare în public. Dar amintiți-vă că în ceea ce privește obiceiurile personale, nu este civilizat să faceți în public gesturi care ar putea deranja, stânjeni, dezgusta sau importuna alți oameni.

Oamenii bine crescuți nu aglomerează trotuarul mergând la braț câte trei sau patru, astfel încât alții să nu poată trece cu ușurință, sau purtând o conversație în mijlocul trotuarului. Dacă întâlnesc un prieten cu care doresc să vorbească, aceștia se retrag pe margine. Considerația pentru ceilalți sugerează de asemenea ca nimeni să nu stea în dreptul ușii, forțându-i astfel pe ceilalți să îl calce sau să se împingă pe după el pentru a putea intra.

Este un sfat bun țineți cont de nevoia de intimitate a celorlalți. Scripturile afirmă: „Picioarul să-ți calce rar în casa semenului tău, ca să nu se sature de tine și să te urască.” – Prov. 25:17.

Țineți minte că respectul pentru ceilalți este în realitate iubirea în acțiune, faptul că îi arătăm aproapelui nostru iubire. Din acest motiv ar trebui să fim întotdeauna preocupați să găsim noi modalități în care să exprimăm această calitate. Putem fi respectuoși cu toată lumea fiind plini de tact în exprimare, atenți în acțiunile noastre, astfel făcând viața mai fericită pentru toți cei implicați.

Unde să te întorci în timp de apăsare

De ce eșuează multe din rugăciuni?

Cum putem găsi alinare atunci când suntem stresați?

Stresul este unul din cele mai mari pericole ale vremurilor noastre. Își merită pe drept reputația de ucigaș. Pe lângă capacitatea sa de a provoca atacuri de cord, el subminează protecția asigurată în mod normal de iubire, căldură umană, datorie și nevoie, prin urmare distrugând voința de a trăi a sufletului neliniștit. Printre victimele frecvente se numără sute de femei singure sau căsătorite, care se sinucid din cauza problemelor emoționale, în ciuda popularității, a soților iubitori, a părinților afectuoși, a frumuseții și a bunăstării. Stresul poate de asemenea să schilodească mintea și trupul, umplând spitalele cu bolnavi mintal și mii de cazuri de boli induse psihosomatic.

Împotriva acestei molime, oamenii au căutat diverse remedii, inclusiv calmantele și psihiatrii. În afara *Ligii Salvează-O-Viață* pentru prevenirea sinuciderii, există agenții de alinare și bunăstare, societăți de ajutor legalizat, echipe de intervenție și oricare altă branșă a medicinei. Toate depind de timp și împrejurări.

ÎN CĂUTAREA LUI DUMNEZEU

Cum remediile umane nu-l ajută când este stresat, omul se întoarce în mod firesc spre Dumnezeu. Mulți Îl caută cu disperare în biserici, așteptând un miracol. De ce sunt ei dezamăgiți atât de des? La această întrebare au răspuns preoți din multe părți ale lumii. În februarie trecut, un pastor canadian a scris în *Winnipeg Tribune*: „Ceea ce găsiți în biserici nu poate fi creștinismul[...] Ceva trebuie spus și făcut [...]. Altfel biserica este pierdută ca sursă a reînnoirii, ca loc de regăsire a lui Dumnezeu pentru această generație.” Iar un pastor din Norvegia a spus: „O reînsoțire a bisericilor este absolut necesară dacă vrem să ne așteptăm la o regenerare a oamenilor. Noi înșine ar trebui să fim ultimii care să negăm că somnul spiritual este o trăsătură tipică a clerului zilelor noastre.” Un episcop australian și-a exprimat punctul de vedere: „Mi se pare că biserica modernă are mari lacune în cunoaștere și devoțiune.” Vorbind în Dallas, Texas, în mai trecut, un episcop al bisericii episcopale a declarat: „Un mare număr de oameni din Statele Unite nu consideră că biserica este un element relevant al vieții actuale[...]

și considerentul lor este probabil adevărat. Aceasta nu înseamnă că Evanghelia nu este relevantă. Numai noi nu suntem relevanți.” El a spus audienței sale că biserica obișnuită are puține de oferit în afara predicii duminicale pentru a le aminti oamenilor de Dumnezeu. Prin urmare nu este de mirare că atunci când cei stresați Îl caută pe Dumnezeu în biserică, nu Îl găsesc.

Dar de ce totuși mulți dintre cei care se roagă în mod sincer în particular, când le este greu, au parte numai de dezamăgiri? Este tipic exemplul unei casnice care a relatat unui martor al lui Iehova că ea a renunțat să mai creadă în Dumnezeu după ce nenumărate rugăciuni pentru un frate bolnav nu au putut împiedica moartea prematură a acestuia. Care este motivul pentru o astfel de dezamăgire la vreme de grea încercare?

O parte din răspuns îl primim de la profesorul P. G. Lindhardt din Danemarca: „A ne ruga lui Dumnezeu a devenit un fel de igienă mentală. Rugăciunea a devenit o parte a tendinței secolului douăzeci către reflectarea de sine, un mijloc prin care cineva își întărește propria voință. Mulți creștini sunt atât de naivi încât ei cred, asemenea păgânilor, că prin rugăciune constantă și perseverență ei Îi pot smulge lui Dumnezeu lucruri pe care altfel El nu le-ar dărui.”

Dar care a fost sensul cuvintelor lui Isus: „Și tot ce veți cere în rugăciune având credință veți primi”? (Mat. 21:22) Remarcați că acesta nu a fost o promisiune făcută tuturor, ci numai adeptilor Săi, oameni ai credinței. Ioan, însoțitorul său iubit, explică: „indiferent ce am cere după voința sa, El ne ascultă.” (1Ioan 5:14) În acord cu voința Sa? Da, pe lângă credință trebuie să mai existe și o bună înțelegere a ceea ce ne este permis sau nu să cerem în rugăciune. Câți oameni își acordă timpul de a cunoaște voia lui Dumnezeu prin studiul Bibliei? Câți dintre ei demonstrează prin faptele lor că ei cred în cuvintele lui Isus: „Este scris: ‘Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova’”? (Mat. 4:4) Dumnezeu îi dezamăgește pe oameni, sau oamenii Îl dezamăgesc pe Dumnezeu, ignorându-i Cuvântul? Rugăciunile aflate în conflict cu voia și scopul lui Dumnezeu vor conduce repede la dezamăgire.

RUGĂCIUNE ȘI CUNOAȘTERE

Cazul unui ofițer de armată italian ilustrează foarte bine cum o căutare încununată de succes a lui Dumnezeu implică multă rugăciune și ceva în plus. Cornelius, un bărbat care se ruga adesea, a fost instruit să trimită după cineva care să vină în casa sa și să-l învețe voia lui Dumnezeu. Petru și alți creștini au venit bucuroși acasă la Cornelius. Cu acesta erau rude și prieteni apropiați, „toți aici înaintea lui Dumnezeu, ca să auzim toate lucrurile pe care Iehova ți-a poruncit să le spui.” (Faptele 10:1-33) Discuția pe marginea Bibliei le-a arătat lui Cornelius, familiei sale și prietenilor săi cum să se întoarcă la Dumnezeu și cum să-L găsească. Acesta însemna mântuirea.

Și în ziua de azi cunoașterea precisă a Bibliei este la fel de necesară. Vremurile pe care le trăim sunt greu de suportat, după cum a fost prezis de Cuvântul lui Dumnezeu. (2Tim. 3:1) Stresul s-a intensificat enorm, nu numai din cauza prostiei umane, ci și din cauza faptului că marele provocator de stres, diavolul Satana, și-a

intensificat eforturile rele de a domina sau duce la pieire rasa umană. (Rev. 12:12) Pentru a ști cum să te descurci în aceste timpurie grele, omul are nevoie să primească înțelepciune de la Dumnezeu. Biblia spune că este bine să cerem înțelepciune de la Dumnezeu Iehova. (Iac. 1:5) Dar, la fel ca în cazul lui Cornelius, trebuie să existe și o căutare a adevăraților creștini care doresc să vină în casele voastre și să împărtășească adevărul pe care Iehova le-a poruncit să-l vestească în întreaga lume, ca martori în fața națiunilor. – Mat. 24:14.

Prin studiul biblic în familie, sute de mii de bărbați și femei învață că a cunoaște voința lui Dumnezeu schimbă situația la vreme de încercare. Atunci rugăciunile oferite nu mai sunt în dezacord cu voința lui Dumnezeu. De exemplu, în timp ce milioane de oameni se roagă pentru pacea acestei lumi, aceia care obțin cunoașterea adevărată văd că Isus a fost atent să nu se roage „pentru lume”, ci doar pentru acele persoane care doresc să împlinească voia lui Dumnezeu. (Ioan 17:9) Odată temători că următorul război va distruge omul și casa sa pământească, aceia care se întorc spre Iehova află că Dumnezeu a cunoscut dinainte traseul sinucigaș al omului și a promis să îi distrugă „pe cei ce distrug pământul”. Această mare intervenție a Sa este numită „Armagedon”. (Rev. 11:18; 16:16) Oare Armagedonul va lăsa în urmă doar câțiva supraviețuitori pe o plajă abandonată? Nu, din lumea dreptății de după Armagedon vor face parte cei care s-au întors spre Iehova în vremuri de restriște – supraviețuitori „din toate națiunile, triburile, popoarele și limbile”! – 2Pet. 3:13; Rev. 7:9, 10.

Dar care este acum, înainte de Armagedon, situația în privința stresului personal? În prezent, moartea provoacă, probabil, cea mai mare suferință, indiferent de cauza sa imediată. Boala și vârsta înaintată pot fi de asemenea, realități generatoare de nefericire. Aduce oare întoarcerea spre Dumnezeu o alinare concretă? Da! Suferința pentru moartea cuiva drag se transformă în siguranța învierii promisă de Isus, care a spus: „Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul său și vor ieși afară” – Ioan 5:28, 29.

Credința în împlinirea grabnică a acelei promisiuni inculcă o mare dorință de a trăi. Învățarea principiilor biblice și buna vestire a Împărăției lui Dumnezeu aduce pacea sănătoasă a minții și-l ferește pe om de acțiunile greșite care ar produce și mai mult stres. Devine cu putință să îndurăm cu bucurie vârsta înaintată și bolile cronice, atunci când știm că generația noastră se află pe pragul momentului în care boala, durerea, tristețea și moartea îi vor fi luate omenirii. – Rev. 21:3-5.

Întoarcerea spre Dumnezeu nu conferă numai puterea de a îndura cu răbdare boala fizică; în timpul bolii spirituale generată de faptul că am păcătuit, putem cere unui creștin matur să se roage lui Dumnezeu, în numele celui aflat în suferință, pentru iertare și vindecare. (Iac. 5:13-15) În perioadele de criză economică, slujitorii lui Iehova Îi cer să-i ajute să primească suficient din „pâinea noastră pentru ziua de azi”. (Mat. 6:11; Prov. 30:7-9) Sub stresul persecuției, creștinii se întorc spre Dumnezeu pentru a fi eliberați de aceasta sau pentru a primi puterea de a o îndura, de dragul dreptății. (Ps. 143:9; 1Cor. 10:13) Putem, de asemenea, să cerem să fim izbăviți de ispite. – Mat. 6:13; 26:41.

LA UȘA VOASTRĂ

Atunci când creștinii, martori ai lui Iehova, bat la ușile voastre cu Biblia în mână, amintiți-vă de acțiunea înțeleaptă a lui Cornelius. Strângeți familia laolaltă pentru a auzi ce le-a poruncit Iehova să vă spună. Ei vă vor învăța plini de zel cum să vă întoarceți spre Dumnezeu în aceste vremuri pline de stres. De fapt, luați inițiativa, după cum a făcut-o și Cornelius; trimiteți vorbă către cea mai apropiată Sala a Regatului, pentru ca un martor al lui Iehova să vă viziteze. Este bucuria lor să-L reveleze pe adevăratul Dumnezeu și minunatul Său scop în privința omenirii. Ție și prietenilor tăi, martorii lui Iehova spun: „Iată! Acesta este Dumnezeul nostru! Am sperat în el și el ne va salva. Acesta este Iehova! Am sperat în el. Să ne veselim și să ne bucurăm datorită salvării lui!” – Isa. 25:9.

Da, începeți fără întârziere să-L cunoașteți pe Iehova. El este Acela spre care trebuie să ne întoarcem în vremuri grele.

Delincvenți religioși

„Practic toți cei 761 de delincvenți examinați în Passaic, NJ, de către sociologul William C. Kvaraceus din Universitatea Boston, erau afiliații unei biserici, iar trei sferturi dintre ei se duceau la biserică în mod regulat sau ocazional. Dintre cei 2,317 de delincvenți studiați de către Dr. William Wattenberg din Universitatea Wayne din Detroit, 43,5% dintre ei se duceau la biserică în mod regulat, iar 25,5% doar ocazional. Iar despre o parte surprinzător de mare a delincvenților juvenili aduși în instanță la Boston și la New York s-a descoperit că mergeau la biserică în mod regulat, conform unui studiu al Școlii Divine Harvard,” spune Revista Părinților din Noiembrie, 1960. Nu arată asta că există o deficiență clară în programul educațional al acestor biserici? Da, există o „foamete [...] de a auzi cuvintele lui Iehova.” – Amos 8:11.

Paradisul Galilean

DUMNEZEU IEHOVA însuși a asigurat israeliții că țara în care el îi aducea era una bogată în lapte și miere. Și Moise, în discursul său de despărțire de oameni lui, a laudat virtuțile terenului pe care urmau să meargă. Din tot pământul Palestinei, Galileea era cel mai frumos și fertil și din Galilee câmpia lui Gennesaret, la nord-vest de Marea Galilee, era cea mai bună alegere. În ceea ce privește istoricul Iosefus a scris:

„Natura sa este minunată precum și frumusețea ei; solul ei este atât de roditor încât tot felul de pomi pot crește pe el, și în consecință locuitorii vor planta tot soiul de pomi acolo; temperatura aerului este atât de bine amestecată, încât este potrivită pentru acele soiuri. În special pentru nuci care necesită cel mai rece aer, care înfloresc în mare abundență; acolo sunt palmieri deasemenea, care cresc cel mai bine la temperaturi calde; de asemenea sunt smochini și măslini care cresc în apropierea acestora, care necesită un aer care este mai temperat. Unii pot numi acest loc o ambiție a naturii, unde aceste plante care sunt în mod normal dușmani sunt forțate să conviețuiască; este o dispută fericită a anotimpurilor, ca și când

fiecare dintre ele vrea să revendice această țară; pentru că aceasta nu numai că hrănește diferite tipuri de fructe de toamnă care sunt dincolo de așteptările oamenilor, dar le și menține pentru o perioadă bună de timp; aprovizionează oamenii cu fructele esențiale, cu struguri și smochine în continuu în zece luni ale anului, și cu restul fructelor pe măsură ce acestea devin coapte în timpul anului; dar pe lângă temperatura bună a aerului, este deasemenea udată din apa celui mai fertil munte.” – Războaie, Cartea 3, 10:8.

Sprijinirea securității oamenilor în timpul războiului dumnezeiesc

ASTĂZI națiunile din întreaga lume sunt mai interesate în securitate mai mult ca niciodată. Din cauza certurilor dintre ele în legătură cu dominația mondială, ei caută să obțină securitate de la altcineva prin intermediul alianțelor, prin mijloace de spionaj internațional și intrigi, prin organizarea conferințelor la nivel înalt și prin stocarea cu tot felul de arme distructive. Cu toată activitatea lor febrilă de câștigare a securității, ei trec cu vederea prostește cea mai mare amenințare pentru însăși existența lor, și anume „războiul zilei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul.” Acesta este războiul de care ar trebui să fim îngrijorați, pentru acesta cu siguranță vor veni să distrugă toți inamicii lui Dumnezeu. Acel război implică nu numai dominația globală, dar și dominația universală, implicând în același mod și lumea nevăzută. Problema care urmează să fie soluționată de război este suveranitatea lui Iehova prin intermediul împărăției sale, pentru care Isus ne-a învățat să ne rugăm.

Cei ce vor găsi siguranță în timpul războiului lui Dumnezeu trebuie să țină cont de apelul la înțelepciunea divină. Ascultând acel apel prevăzut să aducă securitate lui Enoh într-o lume ostilă, pentru Noe și familia sa în timpul potopului, pentru Lot și fiicele sale la distrugerea Sodomei și Gomorei, pentru Gabaonitii din Canaanland care au ținut piept oamenilor lui Iehova în zilele lui Iosua, chiar și cum a făcut timpul asupra națiunii Israelului.

În ceea ce privește înțelepciunea divină și apelul acesteia citim: „Adevărata înțelepciune se strigă cu voce tare în plină stradă. În piețele publice continuând să dea mai departe vocea sa. ‘Întoarceți-vă la mustrea mea [...]. Iar pentru cel ce mă ascultă, va sta în securitate și va fi netulburat de frica necazului’” – Prov. 1:20, 23, 33.

Ce este implicat în ascultarea înțelepciunii divine? Înseamnă să te supui ordinului scriptural: „Căutați-l pe Iehova, voi cei blânzi de pe pământ, cei ce și-au exersat propria lor hotărâre judecătorească. Căutați dreptatea, căutați smerenia. Probabil ca o să vă ascundeți în ziua mâniei lui Iehova.” Asta înseamnă că unul trebuie să se arate pe el ca fiind blând sau umil în fața lui Dumnezeu. De asemenea nu înseamnă numai rugăciune, ‘Să se facă voia ta precum în cer așa și pe pământ,’ dar și un efort sincer pentru a afla dorința lui Dumnezeu și apoi să o îndeplinești cu

dragoste, cu credință și ascultare. Înseamnă chemarea numelui lui Iehova făcându-i un refugiu și o locuință. – Țef. 2:3.

Ca martori creștini dedicați lui Iehova noi l-am sprijinit pe el și pe împărăția sa, și, prin urmare putem spera la securitate în timpul războiului lui Dumnezeu – cu condiția să continuăm să îndeplinim jurământul nostru de dedicație, ce include obligația de a transmite vocea înțelepciunii divine în așa fel încât ceilalți ce sunt de bună voie supuși lui Dumnezeu pot auzi și lua aminte și prin urmare, de asemenea ni se vor alătura pentru această securitate. Mai mult de atât, noi trebuie să fim preocupați să ajutăm cu cât mai multe persoane posibil să ni se alătore pentru această siguranță, pentru fiecare ce contribuie la vindecarea numelui lui Iehova.

Toate acestea necesită ca noi să continuăm să căutăm prima Împărăție a lui Dumnezeu și neprihănirea lui, pe care o vom dobândi la momentul potrivit, cu adevărat zilele sunt rele, mai mult decât niciodată. Să ne păstrăm speranța noastră promițătoare, dornici de aprecierea noastră, ardoarea credinței noastre pentru cauza lui Dumnezeu. Să nu ne pierdem energia dar să căutăm pentru a găsi tot mai mult timp, energie și mijloace pentru a permite vocii înțelepciunii divine să fie auzită pe stradă, de la casă la casă, oricând putem realiza o oportunitate. Să avem grijă să păstrăm lucrurile minore ale vieții, precum recreerea și confortul ființei umane, la locul lor, făcându-le să contribuie la starea de bine personală în loc să le facem scopuri pentru viața noastră. Să fim mereu atenți să nu fim atrași de curent în vârtejul materialismului și să devenim parte din marea mulțime de astăzi ce sunt mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.

Datorită sezonului sărbătorilor religioase ale creștinătății și vacanțelor care li se atribuie, Decembrie în special este o lună bună pentru toți, tineri și bătrâni, pentru a ajuta oamenii cu securitatea în timpul războiului lui Dumnezeu, și ce altă unealtă mai bună am putea avea decât Traducerea completă a Bibliei pentru Noua Lume? Să dăm acest volum în mâinile lor și apoi să-i ajutăm să-l înțeleagă. Făcând astfel vom contribui la vindecarea numelui lui Iehova și îi vom ajuta pe ceilalți. Să îi ajutăm pe ceilalți ca și pe noi înșine pentru securitatea în timpul războiului lui Dumnezeu.

APOSTOLUL IUBIT

scrie cea de-a patra evanghelie

Cele patru relatări ale unei vestiri, Evangheliile, nu sunt simple copii. Nu sunt nici născociri ale unei imaginații bogate. Cu cât ne familiarizăm mai mult cu ele, cu atât mai mult învățăm să apreciem trăsăturile lor distinctive și faptul că ele sunt într-adevăr patru mărturii distincte, dar armonioase, ale faptelor serviciului de început al lui Mesia, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

Fiecare din cele patru are propria temă, propriul scop, un stil literar distinct și descrie propriile evenimente

specifice, după cum fiecare dintre ele pare să fi fost scrisă într-o locație diferită: Matei în Palestina, Marcu în Roma, Luca în Cezareea, iar Ioan fie în Efes, fie în apropiere. De fapt, ele sunt atât de diferite încât modul în care a fost scrisă fiecare din ele a servit drept scuză pentru anumiți „creștini” timpurii cu mintea spre cele lumești să îmbrățișeze anumite secte: Matei, ebioniții, Marcu, docețienii, Luca, marcioniții, iar Ioan, valentienii.

Cu toate că de-abia 7% din Evanghelia lui Marcu este diferită de celelalte, aceste 7% sunt atât de împrăștiate în Evanghelie, încât, împreună cu tema distinctivă și stilul literar – concis, rapid, plin de expresii latine și așa mai departe – ea se afirmă ca martor independent. Pe de altă parte, descoperim că cea de-a patra Evanghelie, cu toate că este originală în procent de 92%, altfel spus ea acoperă evenimente nementionate de ceilalți, este uluitor de asemănătoare cu celelalte în privința adevărilor esențiale, a tipologiilor umane portretizate, a spiritului său și a impresiei create.

Acest lucru poate fi ilustrat prin ceea ce ele au de spus despre apostolul Petru. Cu siguranță primele trei îl înfățișează pe Petru ca fiind impulsiv în vorbă și faptă și la fel îl descrie și cea de-a patra Evanghelie. Ea îl prezintă pe Petru ca fiind cel care s-a opus acțiunii lui Isus de a le spăla picioarele și ca fiind cel care a sărit în marea Tiberias pentru a înota deîndată spre țărâm după ce a aflat că străinul de pe mal nu este altcineva decât Maestrul său, însuși Isus cel reînviat. – Ioan 13:4-10; 21:7.

ÎN MOD ESENȚIAL SUPLIMENTARĂ

Fără nicio îndoială, Ioan a avut înaintea sa primele trei Evangheliile, astfel creând-o pe a sa ca supliment. Faptul că ea a fost menită să completeze golurile reiese din ceea ce spune și din ceea ce nu spune. Primele trei, cunoscute ca Evangheliile sinoptice, întrucât ele au o perspectivă similară, povestind despre nașterea supranaturală a lui Isus. Evanghelia lui Ioan ne povestește despre existența preumană a Cuvântului și cum „Cuvântul a devenit carne”. Apoi, Luca relatează despre supunerea lui Isus ca și copil, în timp ce Ioan povestește despre modul în care Isus și-a asumat independența, devenind bărbat: „Ce am eu de-a face cu tine, femeie?” – Ioan 1:14; 2:4.

Evangheliile sinoptice au consemnat ceea ce s-a petrecut la botezul lui Isus, în timp ce Ioan a citat ceea ce a spus ulterior Botezătorul cu privire la acele evenimente: „Am văzut spiritul coborând din cer ca un porumbel; și a rămas peste el.” Ele trec peste prima parte a serviciului lui Isus, începând cu încarcerarea lui Ioan Botezătorul. Evanghelia lui Ioan consemnează prima parte a serviciului lui Isus împreună cu primul său miracol, schimbarea apei în vin. – Ioan 1:32.

Serviciul lui Isus în Galileea este înfățișat de primele trei Evangheliile; Ioan prezintă serviciul lui Isus în Iudeea. Ei vorbesc despre parabolele lui Isus, chiar și Marcu menționează patru dintre ele, dar Ioan nu descrie nici măcar una. Pe de altă parte, doar el ne dăruiește discuțiile lui Isus cu Nicodim, cu samariteană de la fântâna Siharului și cu Pilat. Tot el ne vorbește și despre comparațiile pe care Isus le-a făcut despre sine, pe care celelalte nu le menționează, cum ar fi de exemplu

atunci când Isus s-a asemănat pe sine cu șarpele ridicat de Moise, cu păstorul cel bun și cu o viță de vie. Ele vorbesc despre prevestirea de către Isus a nenorocirilor care îi așteaptă pe scribi și pe farisei; Ioan ne spune despre cum îi aseamănă Isus pe evrei cu tatăl lor, Diavolul. Ele vorbesc despre cum a curățat Isus templul la sfârșitul serviciului Său; Ioan povestește despre o astfel de curățare a templului la începutul serviciului. Ele povestesc despre modul în care Isus a întemeiat pomenirea morții Lui; Ioan relatează cum, cu acea ocazie, Isus a spălat picioarele apostolilor Săi, despre discuțiile de suflet pe care le-a purtat cu ei și despre rugăciunea pe care a oferit-o în numele lor în acea noapte memorabilă.

Evangheliile sinoptice Îl menționează pe Isus mergând la Ierusalim numai la sfârșitul serviciului Său, și din acele relatări putem concluziona ca acest serviciu a durat doar un singur an. Cu toate acestea, Ioan ne spune despre călătoriile repetate ale lui Isus la Ierusalim cu ocazia paștelui evreiesc, dându-ne prin urmare o idee despre durata serviciului lui Isus, și anume trei ani și jumătate. Aceasta este în acord cu profeția lui Daniel, despre cele șaptezeci de săptămâni de ani, în care Mesia vine la sfârșitul celei de-a șaiszeci și noua săptămână, și fiind dat morții în cea de-a șaptezecoa, sau după trei ani și jumătate. – Dan. 9:24-27; Ioan 2:13; 5:1; 6:4; 12:1; și 13:1.

Evanghelia lui Ioan este de asemenea privită ca fiind suplimentară în privința miracolelor lui Isus. Numai aici se spune despre primul miracol al lui Isus, al schimbării apei în vin, și despre ultimul Său miracol, scoaterea năvodului cu pești după învierea Sa. De asemenea, numai Ioan povestește despre faptul că Isus i-a redat vederea omului care se născuse orb și despre chemarea din morți a lui Lazăr după ce stătuse îngropat patru zile.

APOSTOLUL IOAN SCRITOR

Timp de mulți ani s-a argumentat ca cea de-a patra Evanghelie nu a putut fi scrisă de apostolul Ioan pentru simplul motiv că nu existau copii anterioare. Totuși, că Evanghelia lui Ioan a fost scrisă pe durata vieții lui s-a dovedit prin descoperirea în Egipt a unui fragment al Evangheliei sale, acum cunoscut ca papyrusul Rylands 457 (P52), care conține Ioan 18:31-33, 37, 38, și care este conservată la biblioteca John Rylands în Manchester, Anglia. Cu privire la acesta, răposatul Sir Frederick Kenyon de Londra spune în cartea sa, *Biblia și învățătura modernă*, publicată în 1948: „Cât de mic ar fi, el este suficient pentru a dovedi că un manuscris al acestei Evanghelii a circulat, cel mai probabil în zona provincială a Egiptului unde a fost descoperit, în perioada 130-150 d.Cr. Chiar acordând un interval de timp minim pentru circulația lucrării din locul său de origine, aceasta ar duce înapoi data compunerii sale atât de aproape de data tradițională a ultimului deceniu din primul secol încât nu mai are sens să se pună la îndoială autenticitatea tradiției”.

Faptul că Evanghelia lui Ioan a pus atât de mult accent pe iubire nu înseamnă în mod necesar că ea nu a fost scrisă de el pentru că Isus s-a referit la el ca la un „Fiu al Tunetului”. Faptul că el a avut un astfel de caracter în tinerețe nu este un argument împotriva împlânzirii temperamentului său, să zicem la nouăzeci de ani.

Este foarte probabil ca Ioan să fi fost cel mai tânăr dintre cei doisprezece, și prin urmare să fi fost cel mai idealist dintre ei. Dacă da, aceasta ar explica marea sa devoțiune pentru Maestrul său, precum și afecțiunea deosebită a lui Isus pentru Ioan. Este complet nefondat să se susțină că, întrucât Isus a avut această afecțiune specială pentru Ioan, că acesta trebuie să fi avut un temperament neobișnuit de blând, slab sau chiar efeminat.

Dimpotrivă, exact așa cum Isus a avut un zel fierbinte pentru dreptate – mărturie stând curățarea templului și denunțarea clerului vremurilor Sale – la fel au fost și Ioan și fratele său Iacov. De aceea ei au primit numele de Boanerges, „Fii ai Tunetului”. Când samaritenii dintr-un anumit oraș nu au vrut să permită Maestrului lor să traverseze orașul pentru că se îndrepta spre Ierusalim, cei doi au fost atât de indignați încât au vrut să cheme focul din ceruri; aceasta fiind de altfel și un indiciu al credinței lor! – Marc. 3:17; Luca 9:54.

Evanghelia lui Ioan revelează aceeași loialitate aprigă, aceeași iubire intensă, aceeași mânie îndreptățită. Ioan nu-l cruță deloc pe Nicodim, ci spune pe față cum acesta a venit la Isus noaptea, pentru că îi era frică de ce credea lumea. Și la fel este și cazul altui membru al sanhedrinului, Iosif din Arimateea. Vameșul Matei, mereu conștient de valoarea banului, nu s-a abținut să observe că Iosif era nu numai un discipol al lui Isus, ci și un om bogat. Marcu, scriind romanilor, relatează că Iosif era un sfetnic cu o reputație bună și că aștepta Împărăția lui Dumnezeu. Luca ne dă mai multe detalii: Iosif era membru al sanhedrinului, un om drept și bun, unul care nu a votat în sprijinul planurilor și acțiunilor împotriva lui Isus, și că aștepta Împărăția lui Dumnezeu. Dar loialitatea înăscută a lui Ioan față de Isus și simțul său ascuțit al dreptății nu-i permit să treacă cu vederea aceeași greșală gravă a lui Iosif din Arimateea pe care o denunțase la Nicodim: „discipol al lui Isus – dar pe ascuns, de teama iudeilor”. Iată! – Mat. 27:57; Luca 23:50; Ioan 19:38.

Ioan pur și simplu nu înghițea ideea ca cineva să se considere un discipol al Maestrului său și să-i fie rușine cu aceasta! Prin urmare nu putem fi surprinși de faptul că reacția acestuia față de Iuda, trădătorul, este cea mai puternică dintre toți scriitorii Evangheliilor. Cum mult înainte ca Iuda să-și trădeze Maestrul, ne spune Ioan, „Isus știa de la început cine erau cei care nu credeau și cine era cel care avea să-l trădeze.” „Isus le-a răspuns: „Nu v-am ales eu pe voi, cei doisprezece? Totuși, unul dintre voi este calomniator”. El vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscariot, pentru că acesta avea să-l trădeze, deși era unul dintre cei doisprezece.” – Ioan 6:64, 70, 71.

Aflăm astfel că, în timp ce ceilalți scriitori ai Evangheliilor povestesc despre plângerea făcută cu privire la uleiul scump cu care Maria l-a uns pe Isus cu puțin timp înainte de moartea Sa, numai Ioan spune cine s-a plâns și de ce: „Dar Iuda Iscariot, unul dintre discipolii săi, care urma să-l trădeze”, s-a plâns. „Însă n-a spus lucrul acesta pentru că-i păsa de săraci, ci pentru că era hoț și avea caseta cu bani și lua banii care se puneau în ea.” Iarăși, „Fiul Tunetului” își exprimă îndreptățita mânie. Și ar trebui observat că, dacă nu ar fi fost relatarea lui Ioan despre Iuda, atunci traseul trădării acestuia ar fi rămas în mare parte o enigmă. – Ioan 12:4-6.

ALTE CARACTERISTICI IDENTIFICATOARE

Însuși stilul celei de-a patra Evanghelii ne aduce o dovadă circumstanțială că un om „fără carte și de rînd”, cum a fost Ioan, trebuie să fi scris cartea. (Faptele 4:13) Stilul lui Ioan este extrem de simplu – cuvinte simple, propoziții simple, un vocabular mult mai mic decât cel al celorlalți scriitori ai Evangheliilor creștine grecești. În același timp, a lui este pe nivelul cel mai înalt. După cum s-a exprimat Westcott, un remarcant savant al Bibliei din secolul trecut: „Evanghelia lui Ioan este artă desăvârșită provenită din simplitate desăvârșită [...]. Nicio scriere [...] nu are o simplitate mai mare, cu o profunzime mai intensă.” Așadar nu este de mirare să aflăm că Ioan 7:53 la 8:11, fragment care stă sub semnul întrebării în privința autorului, „nu este [scris] în stilul ușor de recunoscut al lui Ioan.” – *Cele patru Evanghelii*, Dom J. Chapman.

Și mai concludivă în a-l indica pe Ioan drept autor al celei de-a patra Evanghelii este folosirea numelor. Aici apar mai multe nume decât în oricare altă Evangheligie. Numai aceasta ne spune că Filip și Andrei, fratele lui Petru, au fost cei care au vorbit cu Isus despre hrănirea celor 5000 de bărbați; că Malcus a fost cel căruia Petru i-a tăiat urechea. Totuși, deși îl menționează pe Petru de treizeci și trei de ori, nu există nicio referire la Ioan sau la fratele său, Iacov, singura menționare a acestora fiind sub termenul de „fii ai lui Zebedeu”. Dincolo de aceasta, Ioan a preferat să rămână anonim, sub apelativul care era cel mai apropiat inimii lui, „unul dintre discipolii săi, pe care-l iubea Isus”. – Ioan 6:5-8; 18:10; 13:23.

Aceasta nu este totul. Cea mai puternică dovadă că Ioan este cel care a scris această Evangheligie este faptul că numele Ioan apare când și când în Evanghelia sa, dar fără a se referi vreodată la apostolul Ioan, îl desemnează pe Ioan Botezătorul. Da, Ioan, cel care este mai predispus ca ceilalți scriitori ai Evangheliilor să menționeze numele întreg al persoanelor implicate, când vorbește despre Ioan Botezătorul nu se deranjează niciodată să-i spună numele întreg, ci doar „Ioan”, cu toate că mai este încă un Ioan, și anume el însuși. Ceilalți fac această distincție, pentru că altfel nu am avea cum să deosebim la care Ioan se face referire, Ioan Botezătorul sau Ioan, apostolul? Dar apostolul Ioan nu a considerat necesar să facă această diferențiere, pentru că, la urma urmei, atunci când vorbea despre „Ioan”, nu se referea la el însuși, ci la Botezător! Cu siguranță, nimeni altul decât însuși apostolul Ioan ar fi putut omite să noteze la care Ioan se făcea referire.

APOSTOLUL MULT IUBIT

În mod firesc, în vremuri de suferință iubitul apostol Ioan era cel mai apropiat de Isus Cristos, Maestrul său. La ultimul paște evreiesc, el se sprijinea de pieptul lui Isus. El l-a urmat pe Isus în curtea marelui preot, care îl cunoștea, și este apostolul văzut cu Isus lângă stâlpul calvarului, unde i-a fost încredințată Maria, mama lui Isus. – Ioan 13:23; 18:15; 19:27.

Din a patra Evangheligie devine evident că scriitorul ei a avut cea mai mare apreciere pentru existența preumană a lui Isus. „La început era Cuvântul[...] Toate lucrurile au venit în existență prin el”. Doar el citează numeroase referiri ale lui

Isus la existența sa preumană, cum ar fi aceea că El „a coborât din cer”. „Eu sunt pâinea care a coborât din cer”. „Eu eram înainte ca Avraam să vină în existență”. „Tată, glorifică-mă alături de tine cu gloria pe care am avut-o alături de tine înainte de a fi lumea”. – Ioan 1:1-3; 3:13; 6:41; 8:58; 17:5.

Evanghelia lui Ioan atinge cele mai mari înălțimi ale adevărului divin. El ne oferă cea mai înaltă apreciere a lui Isus în ipostazele de Cuvânt, Păstor cel bun, Lumina lumii, Pâinea Vieții, Calea, Adevărul și Viața. El are mai multe de spus despre iubire decât ceilalți trei scriitori ai Evangheliilor împreună. Ne-am putea oare imagina pe oricine altcineva decât un discipol intim al lui Isus fiind capabil să ne dăruiască o astfel de portretizare a lui Isus?

Din cei doisprezece, Isus a ales trei pentru o intimitate specială: Petru, Iacov și Ioan. Doar ei L-au însoțit pe Isus pentru a fi martorii învierii din morți a fiicei președintelui sinagogii; numai aceștia L-au acompaniat pe munte în momentul schimbării la față, și numai ei L-au însoțit mai departe în grădina Ghetsimani. În mod logic, unul dintre ei trebuie să fie cel care ne-a dat cea mai exaltată perspectivă asupra lui Isus. Petru și Ioan au murit cu mult timp înainte ca cea de-a patra Evanghelie să fi fost scrisă. Acela pe care Isus l-a iubit în mod special trebuie să fi fost unul din cei trei, și anume, Ioan.

Unii pretind că secțiunea 21 a Evangheliei lui Ioan, care relatează cum Isus i-a dat lui Petru misiunea triplă de a-I hrăni mieii și oițele, a fost scrisă de o altă mână decât cea care a scris restul Evangheliei, pentru că ultimul verset al capitolului precedent (20) are forma unei concluzii; dar nu este așa. Capitolul 21 este scris de Ioan, și cu siguranță a fost adăugat de el însuși ulterior.

Ce comoară este pentru noi cea de-a patra Evanghelie! Cât de bine își servește scopul: „Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață prin numele său.” – Ioan, 20:31.

Societatea Lumii Noi își caută tinerii

Tații creștini sunt sfătuiți: „nu-i iritați pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplină și în modul de gândire al lui Iehova.” (Efes. 6:4) Că martorii creștini ai societății Lumii Noi procedează astfel este confirmat de cei dinafara organizației.

Astfel, un fotograf evreu, asociat cu una din cele mai importante publicații new-yorkeze, văzând atât de mulți tineri la Adunarea districtuală a adoratorilor uniți ținută pe stadionul Yankee, a întrebat: „Cum îi determinați pe toți acești copii să vină aici? Fiului meu nu-i place să meargă la sinagogă. El vine acasă și spune: ‘Nu-am înțeles niciun cuvânt’.” Când i s-a explicat cum au grijă martorii lui Iehova de tinerii lor, el a răspuns: „Cred că ar fi mai bine să-l aduc pe fiul meu la voi.”

Iar editorul a șapte din publicațiile de cartier ale orașului New York a spus: „Unul din multele lucruri pe care le apreciez la martorii lui Iehova este ordinea și liniștea de pe stadion. Îmi place să observ interesul copiilor față de religie, și ia priviți-i acolo! Am spus comitetului bisericii mele că ar trebui să fim ca martorii

lui Iehova – să avem întâlniri pentru toată familia. Ar fi o lume mai bună dacă religiile protestante i-ar imita pe martorii lui Iehova. Organizația voastră este minunată.”

Printre tinerii martori ai lui Iehova care au apărut pe platforma stadionului Yankee în cadrul adunării a fost un anumit Gary care locuiește în Bronx. Cu toate că are numai șase ani, el merge singur din casă în casă, predând buna vestire a Împărăției lui Dumnezeu. Într-o zi, în timp ce oferea *Turnul de Veghere* pe bază de abonament, el a întâlnit o femeie care l-a întrebat plină de superioritate: „Nu ți se pare foarte obositor ca un băiețel ca tine să meargă din casă în casă? Un băiat așa mic ca tine ar trebui să se joace și să facă cu totul altceva decât să bată la ușile oamenilor.”

Gary, cel în vârstă de șase ani, fiind bine educat în principiile biblice, a avut răspunsul corect: „Biblia spune că este un timp pentru toate, iar când noi mergem din poartă în poartă, acela este timpul pentru a vorbi oamenilor despre Dumnezeu și împărăția Sa ca fiind unica speranță a oamenilor.” Consecința acestui răspuns din Scripturi a fost că doamna s-a abonat la *Turnul de Veghere* și de atunci a primit un anumit număr de vizite de la Gary și tatăl său.

Unde s-a întâmplat?

Evenimente din viața lui Isus Cristos

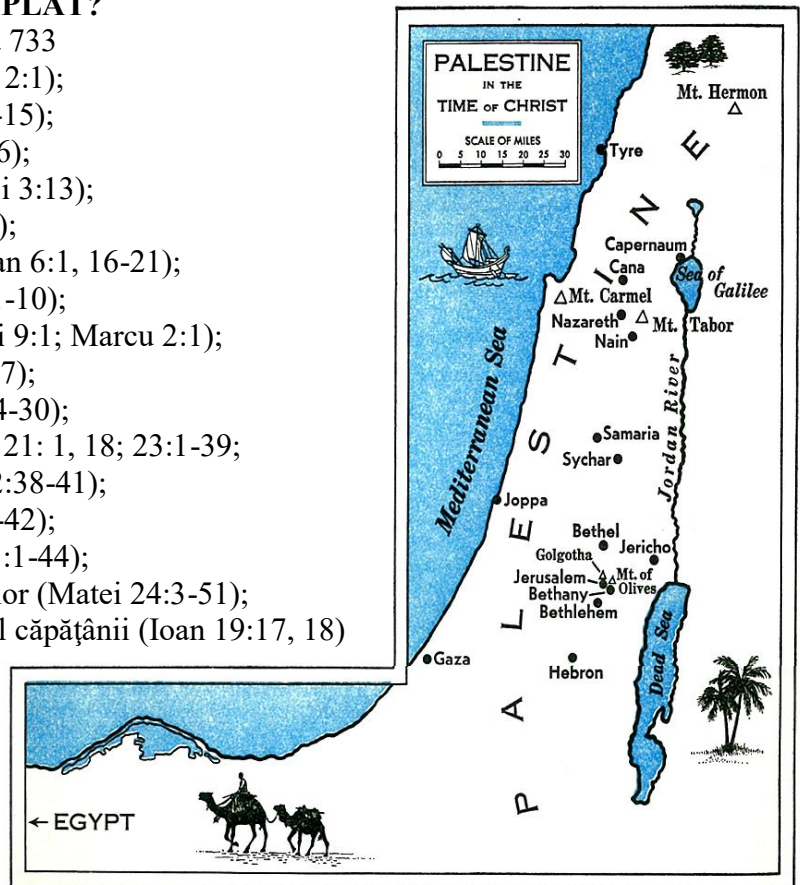
Completează spațiile libere cu cel mai potrivit răspuns posibil, utilizând numele de pe hartă:

1. Isus Cristos s-a născut în: -----.
 2. Din cauza mâniei lui Irod, el a fost dus de mic copil în: -----.
 3. El a crescut în: -----.
 4. El a fost botezat în: -----.
 5. El a realizat prima sa minune, transformând apa în vin, la ----.
 6. El a mers pe apa din -----.
 7. În ----- el a adus mesajul de mântuire a lui Zaheu vameșul.
 8. El a predicat și a făcut multe minuni în -----încât a ajuns să fie numit "cetatea lui."
 9. La ---- el a înviat din morți unicul fiu al unei văduve.
 10. În regiunile din ---- el a exorcizat un demon din fiica unei femei grecești.
 11. În ----- el a pronunțat de șapte ori durere fariseilor și cărturarilor pentru practicile lor religioase fățarnice.
 12. Deși obosit din cauza unei călătorii, el a profitat de această oportunitate pentru a predica femeia samarineancă la fântâna de la -----.
 13. El l-a ridicat pe Lazăr din morți în -----.
 14. La ----- el a grăit marea lui profeție cu privire la ultimele zile și la sfârșitul lumii.
 15. El a murit răstignit pe cruce în -----.
- (Răspunsuri la pagina 735)

UNDE S-A ÎNTÂMPLAT?

Răspunsuri la pagina 733

1. Bethlehem (Matei 2:1);
2. Egipt (Matei 2:13-15);
3. Nazaret (Luca 4:16);
4. Râul Iordan (Matei 3:13);
5. Cana (Ioan 2:1-11);
6. Marea Galilee (Ioan 6:1, 16-21);
7. Ierihon (Luca 19:1-10);
8. Capernaum (Matei 9:1; Marcu 2:1);
9. Nain (Luca 7:11-17);
10. Tyre (Marcu 7:24-30);
11. Ierusalim (Matei 21: 1, 18; 23:1-39;
Marcu 11:27; 12:38-41);
12. Sychar (Ioan 4:5-42);
13. Bethany (Ioan 11:1-44);
14. Muntele Măslinilor (Matei 24:3-51);
15. Golgota sau locul căpătâni (Ioan 19:17, 18)

• Este sterilizarea unui bărbat sau a unei femei permisă sub orice circumstanțe, de exemplu, pentru protejarea vieții unei femei sau în cazuri de dificultăți economice extreme?

Ce înseamnă sterilizarea unei ființe umane? Înseamnă o operație efectuată cu scopul de a priva un bărbat sau o femeie de puterea de reproducere. Enciclopedia Americană ne spune că multe metode de sterilizare cu proprietăți mai mari au anumite „efecte dăunătoare, atât fizice cât și mentale.” În cazul bărbaților metodele generale sunt acum utilizate pentru a elimina o parte din conducta seminală prin care semințele de reproducere sunt transmise la femeie. În cazul femeilor este în principal îndepărtarea trompelor uterine ale femeii prin care ovulul ei sau celula ou este transportată la uter. Deci sterilizarea este distrugerea abilității unei persoane de a se reproduce natural prin inhibarea funcțiilor organelor sexuale implantate de

către Iehova Dumnezeu, sau chiar prin eliminarea organe. – vezi Americana, ediția din anul 1929.

De unde își are sterilizarea originea? Astăzi în Statele Unite ale Americii sterilizarea unei anumite persoane este de fapt comandată de către un act normativ din motive de eugenie sau din cauza efectelor terapeutice sau pedeapsă. În anul 1907 Statul Indiana a trecut prima lege de sterilizare, și de atunci alte state Americane au adoptat legi asemănătoare. Care este obiectul principal al acestei legislații? Este pentru a preveni procrearea de către persoane care sunt criminali obișnuiți sau care sunt slabi la minte sau nebuni. Argumentul pentru acestea este, prin urmare, considerat a fi protejarea societății de creșterea copiilor înclinați în spre delicvență sau copiii dezechilibrați mental sau incapabili. Din acest motiv acele state ce au adoptat astfel de legi de sterilizare s-au simțit justificate în distrugerea sau interferarea cu funcțiile date de Dumnezeu la care o ființă cu drepturi naturale.

Nu pentru a critica state care funcționează după asemenea legi de sterilizare, dar pentru informarea noastră noi ne întrebăm, este o astfel de legislație bazată pe legea dată de Dumnezeu organizației teocratice? Sau își are originea în această lume din care statele de mai sus fac parte?

De ce Dumnezeu ar dori să distrugă o funcție naturală pe care a pus-o în bărbații și în femei cu un anumit scop? Cum poate fi Dumnezeu în mod constant autorul unei legi pe care a ordonat sau care a permis sterilizarea când acesta a exclus eunucii din congregația sa sau le-a interzis națiunilor sale alese din Israel să facă eunuci, care ar fi putut împuțina bărbații israeliți care ar fi putut fi însoțitori siguri de dormitor pentru femeile israelite sau puteau fi de încredere în alte poziții de responsabilitate? Dumnezeu nu era de acord cu acest fel de a obține paznici pentru domiciliul femeilor. „Niciun om castrat prin strivirea testiculelor sau având membrul de sex masculin tăiat nu poate intra în obștea Domnului” spune Deuteronomul 23: 1. Aceste organe trebuie să facă sămânța reproducerii. În armonie cu asta nici un membru din marea familie a preotului Aaron poate sluji templul lui Dumnezeu dacă a fost deteriorat în felul acesta. (Lev. 21:16-21) Dumnezeu a vrut preoți care pot deveni tații altor preoți; el a dorit israeliți care pot da naștere altor israeliți. Dumnezeu este dăruitorul de puteri reproductive la ființele umane; el a dat exemple prin legi privind protejarea acestor puteri. Legea sa a declarat: „Sufletul va fi pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior.” – Deut. 19:21.

Dar acum să presupunem că soțul unei femei a intrat într-o luptă cu un alt bărbat. În scopul de a-și proteja soțul și pentru a-l apăra pentru a nu fi bătut sau învins ea ajunge să-l apuce pe celălalt bărbat de părțile sale private pentru a-l scoate din acțiune! Făcând asta femeia a ruinat fără îndoială competențele reproductive ale bărbatului, a încălcat legea lui Dumnezeu împotriva zdrobirii testiculelor unui bărbat și a făcut acest bărbat să fie nepotrivit pentru adunarea lui Dumnezeu. Această femeie nu poate argumenta că ea folosea jujitsu și acționând în apărarea soțului și astfel, pentru ea a fost auto-apărare. Ar fi trebuit să fie pedepsită! Cum? Ea a distrus puterile reproductive ale unui tovarăș israelit. Ei bine,

atunci, Dumnezeu a ordonat ca trompele sale uterine să fie îndepărtate sau organele sale sexuale să fie ruinate pentru a preveni ca aceasta să nu aibă copii? Sau, pe baza de a plăti cu aceeași măsură, a spus Dumnezeu că, deoarece ea a ruinat soțul unei alte femei, așadar propriul ei soț ar trebui să aibă părțile sale private distruse de soția bărbatului căruia ea i-a distrus părțile private? A spus Dumnezeu ca ea să fie sterilizată sau soțul ei pentru a preveni reproducerea criminalilor? Legea lui Dumnezeu respectă puterea reproductivă a ei și a soțului ei, pentru aceasta a spus: „să-i tai mâna. Ochiul tău să fie fără milă.” (Deut. 25:11, 12) Legea lui Dumnezeu a spus acest lucru imediat după ce a aprobat căsătoria cumnatului într-o familie. Această lege menționează că bărbatul ce a refuzat să efectueze acest tip de căsătorie față de văduva fratelui său trebuie să fie făcut de rușine în public pentru că a refuzat să-i ofere văduvei fratelui său un copil în numele fratelui său mort. – Deut. 25:5-10.

Toate acestea ne dau niște idei asupra modului în care Dumnezeu gândește despre o persoană sau o națiune dedicată lui atunci când alterează organele reproductive, prevenind funcția lor normală. Este adevărat că legea mozaică care conține prevederile de mai sus a fost făcută fără Cristos dar Dumnezeu nu și-a schimbat atitudinea în privirea sterilizării. Sensul, forța, ideea de bază, ideea inerentă și pretinderea legilor de mai sus rămân în vigoare cu privire la creștini, care sunt în conformitate cu o lege chiar mai mare decât cea acordată prin Moise. Un creștin dedicat este în conformitate cu legea iubirii lui Iehova Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul, și puterea. Forța și efectul sterilizării este împotriva acesteia, pentru că sterilizarea vătămează și afectează persoana psihic și mental. Un creștin nu este un criminal obișnuit sau un imbecil care trebuie să fie sterilizat.

Dacă un medic susține că, pentru o soție să aibă un alt copil ar însemna moartea sa, atunci ce? Atunci există o alta modalitate de a preveni concepția sa, concepția ce i-ar aduce propria sa viață în pericol, decât prin încălcarea legii lui Dumnezeu, o direcție ce este contrară sterilizării unei femei sau unui bărbat. În cazul în care părinții trăiesc în sărăcie și nu își pot permite alt copil atunci există o altă modalitate de a avea grijă de situația economică decât prin a ruina organele care au fost donate de bărbatul perfect și femeia, care intră în scopuri nobile din viața de căsătorie. Nu este nevoie de exercitare a spiritului Domnului Dumnezeu, unul din roadele sale este auto-control. – Gal. 5:22, 23.

Când un creștin înțelege scopul bun pentru care auto-controlul trebuie să fie exercitat, atunci i se pare rezonabil și el este împuternicit să-l exercite, cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu.

●În capitolul șase, pagina 58, paragraful 15, din De la Paradisul pierdut la Paradisul regăsit, declarația se face astfel „niciunul dintre fii primii-născuți din Israel nu au murit din cauza celei de-a zecea ciume” în Egipt. Asta înseamnă că numai bărbații au fost socotiți ca fiind primii născuți? – F. D., Statele Unite ale Americii.

Este evident că primul-născut exprimat în scripturii se referă doar la băieți. Faraonul însuși era primul-născut. Cu toate acestea el nu era implicat ca și când ar

fi avut propria sa casă, și nu ca liderul casei dar fiul primul-născut din casă era destinat să moară. Prin urmare, nu Faraonul, dar primul său fiu nou-născut murea în noaptea decisivă a Paștelui evreiesc. – Ex. 12: 12, 29.

Este posibil ca nu fiecare gospodărie egiptenă să aibă un fiu prim-născut literalmente. Dar termenul de prim-născut ar putea semnifica șeful casei ce a ocupat poziția de prim-născut. Astfel șeful de sex masculin în casă, alături de șeful casei, vor muri în calitate de reprezentanți corespunzători ai primului născut prin data nașterii. Acesta a fost doar primul născut de sex masculin și cei care au fost desemnați și aceora ale căror vieți au fost în pericol în noaptea Paștelui Evreiesc; este evident faptul că atunci când un schimb a fost făcut prin acordarea de leviți lui Iehova Dumnezeu, doar leviții băieți erau enumerați, și de atunci nu erau îndeajunși leviți băieți pentru a ține cont de toți prim-născuții băieți din cele doisprezece triburi care au fost salvate din Egipt, un preț de răspundere a trebuit să fie plătit pentru excesul de băieții prim-născuți Israileți care nu a fost contrabalansat de către numărul de leviți schimbați. – Num. 3:40-51.

• **De ce Traducerea Noii Lumi declară că Iosif a considerat divorțul de Maria, când aceștia nu au fost încă căsătoriți? – H. M., Statele Unite ale Americii.**

În Matei 1:18, 19, citim: „Nașterea lui Isus Cristos a fost așa. Pe când mama sa Maria îi era promisă în căsătorie lui Iosif, ea era însărcinată prin spiritul sfânt înainte ca aceștia să fie împreună. Oricum, Iosif soțul ei, deoarece era corect și nu dorea să o facă de rușine în public el a hotărât sa divorțeze de ea în secret.”

Așadar, înregistrarea arată că Maria era doar logodită și nu încă măritată cu Iosif. Cu toate acestea, cuvântul „divorț” este utilizat adecvat aici deoarece israeliții considerau femeia logodită ca având aceleași obligații ca cea căsătorită. Dar dacă o femeie logodită avea relații cu alt bărbat aceasta era considerată la fel ca o adulteră. Din cauza caracterului obligatoriu al logodnei atunci se cuvine să spunem că Iosif a considerat divorțul său cu Maria chiar dacă nu a avut loc nicio ceremonie de căsătorie, unindu-i pe el și pe ea în căsnicie. – Deut. 22:22-29.

• **Explicați, te rog, Ieremia 31: 22 (AV): „O femeie va trebui să înțeleagă un bărbat”? – J. B., Nyasaland.**

Această frază în sine poate fi redată în mai multe feluri. Astfel, Versiunea Standard Revizuită spune: „O femeie își protejează bărbatul.” Traducerea lui Moffatt spune: „femeia firavă devine bărbătească!” Rotherham spune: „O femeie apară un bărbat puternic!” O serie de versiuni ca și întrebarea bazată pe versiunea regelui Iacob. Niciuna dintre acestea, totuși, nu iau în considerare contextul, care se confruntă cu necredința Israelului.

Traducerea Noii Lumi a lui Ieremia 31:22 are mai mult înțeles, și anume: „O femeie simplă va sta pe lângă un om apt de muncă” acesta este noul lucru pe care Iehova Dumnezeu spune că îl va crea în pământ. Până atunci oameni săi, pentru care el a fost în relații de căsătorie, s-au întors în acest fel și au devenit infideli. Acum Iehova Dumnezeu invită fecioarele din Israel să instaleze semne rutiere și

indicatoare pentru a o ghida înapoi și pentru a-și remedia inima pe autostrada care o duce înapoi. Iehova își va pune spiritul în ea în așa fel încât ea va fi foarte dornică să se întoarcă. Astfel, ca o soție va sta în jurul soțului său pentru a fi din nou în grațiile acestuia sau în bune relații cu el, așa că Israel, cu care Iehova Dumnezeu a fost căsătorit, va sta în jurul său pentru a fi în bune relații cu el conform legii legământului. De altfel, acest gând este, de asemenea, implicat într-o lectură de O Traducere Americană: „Femeia face curte bărbatului!”

TURNUL de VEGHERE

15 Decembrie 1961

Nr. 24

Cuprins:

- CURAJOȘI ÎN FAȚA ARMAGHEDONULUI LUMII - Pag.863
- DE CE SĂ CITIȚI BIBLIA? - Pag.875
- CURAJUL SUB APĂRARE DIVINĂ - Pag.877
- MULTE PENTRU CARE SĂ FIM RECUNOSCĂTORI - Pag.883
- SPIRITUALITATEA ȘI SINAGOGA MODERNĂ - Pag.889
- CARTEA „PARADISUL” AJUTĂ OAMENII SĂ OBSERVE ADEVĂRUL - Pag.893
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.895

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

'Vegheați în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

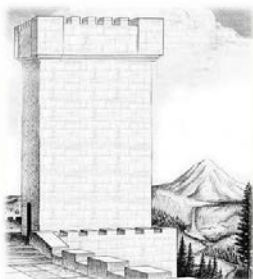
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

"Toți vor fi instruiți de Iehova". – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

CURAJOȘI

în fața

Armagedonului lumii

*„Nădăjduiește în Iehova; fii curajos
și îmbărbătează-ți inima.*

Da, nădăjduiește în Iehova.” – Ps. 27:14.

„Fii curajos” – în aceste vremuri? De ce? Ce motiv avem pentru a fi curajoși? Lumea se apropie de necaz, de cel mai mare necaz, și dacă politicienii, oamenii din armată, marii oameni de afaceri, muncitorii de vază, clerul religios, dacă toți aceștia nu pot face nimic în legătură cu aceste lucruri, oare ce putem face noi? Când va veni cel mai mare dintre necazuri, noi trebuie să-l primim, chiar dacă vom muri sau vom trăi. Așa că de ce să ne îngrijorăm în această privință acum? Să trăim pentru prezent – pentru ziua de astăzi. Din moment ce nu există niciun viitor pentru umanitate în această lume divizată, cu arme nucleare de fiecare parte, de ce să nu urmăm vechea zicală: „Haideți să mâncăm și să bem căci mâine vom muri”? Nu este oare aceasta cea mai bună cale?

2. În prezent, multe persoane adoptă acest mod de gândire. Această lume și perspectiva ei nu le oferă nimic concret și convingător pentru a-i face să vrea să se răzgândească. Pe o bază seculară, aceștia nu mai au niciun motiv pentru a fi curajoși în privința viitorului. Lumea nu oferă decât speranțe false, și ei știu acest lucru. Mulți dumnezei și idoli ai acestei lumi nu aduc niciun fel de alinare, nu răspund nici unor rugăciuni, nu oferă niciun fel de soluții, și se dovedesc a fi simpli muritori; din moment ce ateismul este într-o continuă creștere, și religiile tradiționale sunt doborâte.

3. Atunci, cine îndrăznește să zică: „Fii curajos”? Singurul Dumnezeu viu și adevărat face acest lucru. El a păstrat mesajul Său despre curaj pentru noi într-o formă scrisă într-o carte nemuritoare, ce este disponibilă în prezent în sute de milioane de copii, Sfânta Biblie. În aceasta, Dumnezeul Atotputernic al universului ne dă motive temeinice pentru a fi curajoși. Cartea Lui este una care inspiră în noi

curajul necesar pentru aceste zile. Curajul ne aduce bucuria inimii, o bucurie pe care nici măcar perspectiva unui Armagedon de neazuri asupra lumii nu o poate lua sau micșora.

4. Așa este, Armagedonul ce va veni se va dovedi a fi mai mult decât poate suporta această lume, dar există bucurie în a ști că nu există nimic ce nu poate fi manevrat de către Dumnezeu Atotputernicul. Nu va reprezenta o problemă pentru Acesta, căci El înfruntă cu tărie. În acel război universal, El va fi Luptătorul Conducător. El va fi Învingătorul, deși bătălia va fi o ciocnire între El și toate forțele inamice aliniate împotriva Lui în ceruri și pe pământ. Aceasta va marca o zi măreață pentru El. Căci din această cauză este numită în mod profetic războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul.” (Rev. 16:14, 16) El nu este îngrijorat în legătură cu consecințele acestui război, în ciuda faptului că neamurile inamice sunt aprovizionate excesiv cu arme nucleare și cu arme bacteriologice și radiologice, capabile de uciderea întregii familii umane. El îi va distruge pe cei care distrug în momentul de față pământul. El poate păstra și va păstra o parte a neamului omenesc în viață prin Armagedon într-o lumea dreaptă, pașnică și sănătoasă a frumuseții raiului. Astfel, El va transforma ceea ce reprezintă cea mai mare nenorocire de până acum pentru oamenii necredincioși în cel mai mare avantaj și ușurare pentru toți iubitorii dreptății adevărate. Cu această perspectivă fericită în față, El înaintează cu tărie spre Armagedon.

5. Cu un astfel de Dumnezeu, de ce nu ar avea cineva toate motivele pentru a fi curajos, supus față de îndemnul dat în Cuvântul Său scris? Dacă noi am avea un curaj statornic în aceste zile care pun la încercare chiar esența umană, atunci trebuie să Îl cunoaștem pe El și Cuvântul Său. În ciuda impresiei false date de creștinătate, care face un comerț ambulant cu copii ale Bibliei, Cuvântul scris al lui Dumnezeu nu este o carte a lașilor și a celor care refuză să lupte (defețiști). Nu este o carte a oamenilor slabi, fără putere, nehotărâți, compromiși religios care mulțumesc pe toată lumea și nu jignesc pe nimeni, fiindu-le teamă să stea alături de principiile date de Dumnezeu și chiar să moară pentru acestea. Cuvântul scris al lui Dumnezeu a fost produs sub inspirație divină de către oameni curajoși. Pentru încurajarea noastră, aceasta dă o relatare continuă a oamenilor cu un curaj neîntrerupt, oameni care, astfel, au un viitor măreț în fața în noua lume a principiilor drepte a lui Dumnezeu.

6. Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când nu este interpretat și aplicat greșit produce oameni curajoși, capabili să cucerească influența acestei lumi. Cel mai mare om a spus în mărturiile Sale, grupări Lui mici de discipoli: „V-am spus aceste lucruri că să aveți pace prin Mine. În lume voi veți avea neazuri, dar aveți curaj! Eu am cucerit lumea.” (Ioan 16:33) Până în prezent, adevărații Săi discipoli iau în considerare aceste cuvinte puternice și se simt întăriți. În ciuda neazurilor care îi copleșesc, aceștia cunosc pacea prin El.

7. Oare cineva dintre cititorii noștri are curajul de a înfrunta singur un leu sălbatic sau un urs ce vânează și să ucidă pe acest jefuitor doar cu instrumentele unui păstor palestinian? Oare cineva dintre cititorii noștri are curajul să se ridice împotriva unui luptător campion înalt de noua picioare învesmântat în armură

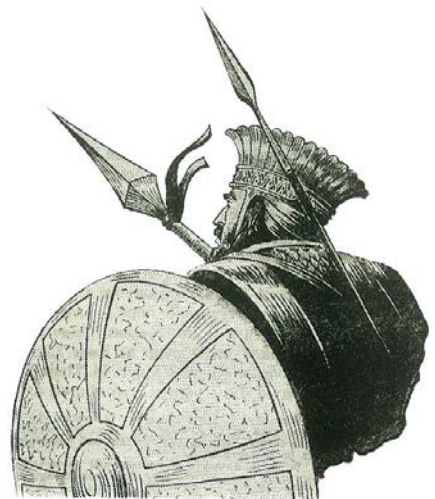
completă și priceput în lupta individuală, și să-l ucidă pe acesta doar cu o praștie? Ei bine, David, fiul lui Isai din micul oraș al Betleemului a avut un așa curaj nemaipomenit, și pentru acesta el a câștigat victoria în fața fiarelor sălbatice și în fața uriașilor asemeni bestiiilor. (1Sam. 17:34-44, 48-51) Care era secretul neînfricării acestui flăcău păstor în comparație cu bravada și lăudăroșenia uriașului filistin? Păstorul David păstrează secretul în cuvintele pe care i le-a adresat uriașului care îl blestema pe David cu toți zeii falși ai Filistenilor:

8. „Tu vii la mine cu o sabie, cu o sulită și cu o pavază, dar eu vin la tine în Numele lui Iehova al oștirilor, Dumnezeul oștirilor lui Israel pe care ai ocărât-o. În această zi, Iehova te va da în mâinile mele, și eu te voi doborî și-ți voi tăia capul și astăzi voi da stârvurile taberei filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului; și toți oamenii de pe pământ vor ști că există un Dumnezeu al Israelului. Și toată această mulțime va ști că Iehova nu mântuiește nici cu sabia nici cu sulita, căci bătălia aparține lui Iehova și El vă va da pe voi oamenilor pe mâinile noastre.” – 1Sam. 17:45-47.

9. Aparent, acela a fost un duel între campioni celor două oștiri opuse. Totuși, în realitate, a fost o luptă între dumnezei. Dumnezeii falși și singurul Dumnezeu viu și adevărat, al cărui nume, păstorul David nu s-a rușinat în a-L mărturisi, Iehova. David Îl cunoștea pe Dumnezeul lui. Din cauza faptului că era o persoană ce se închina cu încredere în acest Dumnezeu și unul ce credea în Acesta, el a fost inspirat cu victorii curajoase. În acest sens, el era un exemplu potrivit pentru noi. Nici până la sfârșitul vieții el nu și-a pierdut curajul. De ce? Fiindcă el nu s-a îndepărtat niciodată de Dumnezeul lui. Despre el, Iehova vorbește „robul meu David, care a păzit poruncile Mele și care a mers după Mine din toată inimă lui, făcând doar ceea ce era drept înaintea Mea.” – 2Reg. 14:8.

10. Din această cauză Iehova l-a susținut pe David, și acesta știa că se poate baza pe ajutorul lui Iehova, Dumnezeul sau. Acest lucru a eliminat teama de toate creaturile din David, și el a putut să spună în primul vers al Psalmului 27: „Iehova este lumina și mântuirea mea. De cine să mă tem? Iehova este stâlpul de rezistentă al vieții mele. De cine să-mi fie frică?” Așa că David nu s-a temut de uriașul Goliat sau de dumnezeii acestuia. David nu a fost dezamăgit de propriul lui Dumnezeu, căci Iehova a câștigat lupta împotriva dumnezeilor falși. Nădejdea lui David în Iehova, în ciuda sorțurilor de izbândă a fost secretul curajului său.

Lumina și mântuirea mea

11. Mântuirea duce la lumină; iar ochii găesc lumina a fi dulce și bună într-o zi însorită. (Ecl. 11:7) Sistemul de lucruri internațional din prezent stă în puterea dumnezeului fără de lege, Satana Diavolul, și acesta se apropie de sfârșit. Dar de ce să meargă orice iubitor al luminii vieții în întunericul distrugerii acestei lumi vechi? Nimeni din prezent nu trebuie să meargă în întunericul nesiguranței și nedumeririi acestei lumi, fără nicio mântuire prin căi umane vizibile. Necunoștința în legătură cu modalitatea în care se va sfârși conflictul universal de la Armagedon îi face pe oameni să se simtă nesiguri. Inspiră frica și frica cauzează slăbiciunea. Oh, doar dacă oamenii se vor întoarce la Dumnezeu psalmistului David, Iehova! Atunci Dumnezeu ar deveni pentru ei ceea ce a fost și pentru David, „o lumină” pentru a indica drumul și pentru îndepărtarea tuturor temerilor în legătură cu viitorul, da, o „mântuire” care ne salvează de la distrugerea acestei lumi. Această salvare vine prin Împărăția iubitului Fiul al lui Dumnezeu, Isus Cristos, cel care a fost vestit de către David dar care a devenit un rege ceresc mai mare decât acesta.

12. Dumnezeu Iehova este Atotputernic și El este sursa tuturor puterilor. El va fi stâlpul de rezistență al vieților noastre, așa cum a fost și pentru David, doar dacă noi ne vom refugia spre El și nu în adunările condamnate ale oamenilor. Noi nu putem pierde dacă Îl avem pe Iehova Atotputernicul drept apărare și Mântuitor; nu putem merge în întunericul înfrângerii. El ne poate ține într-o stare sigură acum și ne poate da victoria finală asupra a tot ceea ce se află împotriva noastră în această lume. În El, ca stâlp de rezistență, viața noastră în viitor este în siguranță și noi putem rezista până la sfârșitul testului integrității noastre în această lume. Cunoșcând poziția ce nu poate fi luată și nu poate fi cucerită a stâlpului nostru de rezistență divin, noua nu ne va fi teamă de dușman, de orice persoană fără de lege, și nici de sfârșitul catastrofal care așteaptă această lume păcătoasă.

13. Cititorii noștri știu deja că lumea religioasă, chiar și creștinătatea, și lumea științifică au făcut din numele singurului Dumnezeu viu și adevărat, un nume nepopular. Prin urmare, este nevoie de curaj pentru a mărturisi numele sacru și pentru a lua și a te numi după acesta. Așadar, a fost nevoie de curaj pentru acei creștini dedicați, botezați, care studiază Biblia în timpul convenției lor internaționale din Columbus, Ohio din data de 26 iulie 1931, pentru a îmbrățișa numele martorilor lui Iehova ca o denumire potrivită a lor înșiși. A fost nevoie de curaj pentru a continuă predicarea din casă în casă și introducerea lor ca martori ai lui Iehova. În cele mai multe cazuri ei au înmânat persoanei care deținea casa și care era interviuată, programul tipărit pe care era scris:

IMPORTANT

ÎNTREAGA LUME ESTE ÎNDURERATĂ și dumneavoastră vă întrebați de ce și ce se va întâmplă în viitorul apropiat. Este privilegiul meu, ca unul dintre martori lui Iehova și conform poruncii Acestuia să transmit oamenilor un mesaj. Astfel eu propovăduiesc Evanghelia. Aici am o broșură ce conține mesajul [...]. Nu

vă puteți permite să rămâneți ignorați față de conținutul acesteia [...]. - Septembrie 1931, prezentarea broșurii *Împărăția, Speranța Lumii*.

14. Pentru îmbrățișarea numelui divin și slujirea ca martori ai Purtătorului acestuia ceresc ei au îndurat batjocură și persecuții. Dar acest lucru le-a micșorat numărul? Nu! De la mai puțin de cinci zeci de mii în 1931 ei au crescut până la mai mult de nouă sute de mii în prezent, care predică activ în 185 de ținuturi despre Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos ca fiind singurul lucru singura speranță sigură, realizabilă pentru omenirea ce este acum amenințată cu distrugerea. Acești martori privesc spre Iehova ca fiind Lumina lor, Mântuirea lor, Adăpostul lor. Ei au făcut ceea ce a făcut și David atunci când era abuzat și chiar amenințat cu uciderea cu pietre. David s-a întors spre Dumnezeu ca la un adăpost. Cum? „David s-a îmbărbătat prin Iehova, Dumnezeul lui.” (1Sam. 30:6) El a făcut acest lucru căutând și învățând care era voința divină în legătură cu el. Știind acum de acolo de sus ce are de făcut, el s-a simți puternic și a continuat să facă ce îi porunca Dumnezeu. Din această cauză el era favorizat. Așa s-a întâmplat și cu martorii lui Iehova. Ei au avut succes în ciuda epocii lui Mussolini, în ciuda epocii lui Hitler și în ciuda a șase ani din cel de-al Doilea Război Mondial.

15. Experiențele trecute în ceea ce privește modalitatea în care Iehova se ocupă cu adversari și cu persoanele care ne urăsc pe noi ne dau încredere pentru viitor. Noi suntem încurajați să cităm Psalmul 27:2, 3 și să spunem: „Când cei ce fac rău înaintea împotriva mea pentru a-mi mânca trupul, tocmai ei, adversarii și vrăjmașii mei se împiedică și cad. Chiar dacă o oștire ar veni împotriva mea, inima mea nu se va teme. Chiar dacă războiul se va ridica împotriva mea, chiar și atunci eu voi avea încredere.”

16. Unul câte unul, dictatorii și opozanții drepturilor omului date de Dumnezeu care au încercat să-i devoreze pe martorii lui Iehova, s-au împiedicat și au căzut de la putere în moarte, da, în distrugerea veșnică pentru că au luptat împotriva lui Dumnezeu. Ei au eșuat în a acorda atenție sfatului din Faptele Apostolilor 5:38, 39: „Nu vă mai amestecați cu acești oameni ci lăsați-i în pace; (căci dacă această încercare sau lucrare este de la oamenii ea va fi răsturnată; dar dacă este de la Dumnezeu, atunci voi nu veți putea să îi răsturnați;) și astfel, va veți pomeni că luptați împotriva lui Dumnezeu.” Noi nu uităm răspunsul lui Adolf Hitler pentru Ministrul sau de Afaceri Interne, Frick, din ziua de 7 octombrie 1934, atunci când acesta i-a arătat lui Hitler telegrame de protest împotriva persecuțiilor religioase și a spus: „Dacă studenții Bibliei nu se vor alinia atunci noi vom acționa împotriva lor cu cele mai puternice mijloace.” Hitler a sărit și cu pumnii încleștați el a țipat: „Acest soi va distruge Germania.” În acest scop el și-a muncit prizonierii și lagărele de concentrare pline de ură până în 1945. Dar cine a dispărut din Germania în prezent - Hitler sau martorii care studiază Biblia ai lui Iehova?

17. În prezent, întreaga lume informată are teama că va fi distrusă de un război mondial nuclear. Dar prin studiul nostru al proorociilor Bibliei noi știm cine sunt cei spre a căror distrugere țintește Satana Diavolul, chiar dacă acest lucru înseamnă că el va trebui să distrugă întreaga rasă umană. Cine sunt aceștia? Aceștia sunt acei copii spirituali din organizația sfântă a lui Dumnezeu care au mai rămas pe pământ

dar care sunt chemați să domnească alături de Isus Cristos în Împărăția Sa cerească pentru păstrarea și binecuvântarea rasei umane. Închipuindu-l pe Satana, Diavolul că pe un balaur colorat în culori aprinse, Revelația 12:17 spune: „Balaurul s-a mâniat pe femeie [singura organizație a lui Dumnezeu] și s-a dus să facă război cu cei rămași din sămânța ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au lucrarea de a fi martori ai lui Isus.” Aceștia rămași din martori Împărăției încă mai suferă războiul pe care balaurul simbolic îl îndreaptă spre ei prin toți agenții vizibili ai acestuia, dar aceste persoane rămase continuă să păzească poruncile lui Dumnezeu chiar dacă acest lucru înseamnă nesupunerea în fața oamenilor dictatori. Ei continuă cu munca lor de a fi martori ai lui Isus ca Rege ceresc pe care Dumnezeu Iehova l-a pus la locul Său în ceruri în 1914.

18. Fiți siguri de un lucru: pentru ca noi să păstrăm poruncile lui Dumnezeu așa cum sunt date în Biblie înseamnă că noi să ne facem ținte ale războiului Satanei, Diavolului. Nu putem scăpa de acest lucru; trebuie să ne așteptăm la acesta. Cu toate acestea sute de mii de persoane cu înclinații spre Dumnezeu văd cum această mică rămășiță afișează o atitudine curajoasă în păstrarea poruncilor lui Dumnezeu și în a fi martori ai lui Isus Cristos ca rege întronat. Așa că și aceștia trebuie să-și adune curajul pentru a se alinia alături de cei rămași credincioși și unși pentru a face față războiului Satanei. Acest lucru îi pune pe aceștia de partea lui Dumnezeu în război; și de ce parte mai măreață s-ar putea afla aceștia?

19. Acest război al balaurului colorat în culori aprinse în mod simbolic va ajunge la stadiul cel mai puternic într-un atac final, total al Satanei, Diavolul cu toate forțele și puterile sale în cer și pe pământ.

20. În 1953 acest balaur, Satana Diavolul, a fost văzut adoptând/ punând în scenă rolul vicelan al celui care era o dată misteriosul Gog din țara Magog. În acel an, mesajul intitulat „Societatea Noii Lumi Atacată din Nord” a fost transmis. Acest mesaj s-a folosit de Sfintele Scripturi pentru a clarifica misterul și pentru a-l identifica pe prevestitul Gog din țara Magog ca fiind Satana Diavolul de când a fost izgonit din cerurile sfinte ale lui Dumnezeu pe acest pământ. (Rev. 12:7-13; Ezec., capitolele 38, 39)

21. Mesajul a avertizat toată societatea Noii Lumi a martorilor lui Iehova în legătură cu atacul apropiat al lui Gog din țara Magog, adică, al balaurului izgonit, Satana Diavolul și i-a întărit pe aceștia pentru a înfrunta atacul. Acest atac satanic asupra societății Noii Lumi va aduce asupra acestui vechi sistem de lucruri bătălia de la Armagedon care va avea ca rezultat distrugerea absolută acest sistem necredincios și îl va arunca în abis a lui Satana Diavolul și învingerea acestuia și a tuturor demonilor săi care distrug pacea. Chiar Dumnezeu Iehova Însuși se va lupta cu Gog din țara Magog și îl va învinge pe acesta. În acest fel Iehova Își va sfinți propriul nume și va mântui societatea noii lumi celor care Îi păzesc poruncile și care fac muncă de a fi martori ai lui Isus ca o Persoană care răscumpără pe cineva și Rege. Așadar, când faza finală a războiului va avea loc și balaurul, Satana Diavolul se va ridica împotriva lor, cei rămași și tovarăși lor cu frica de Dumnezeu vor face ceea ce a făcut și psalmistul David, vor continuă să aibă încredere în Iehova, Lumina lor și Mântuirea lor.

„Singurul lucru” care a fost cerut

22. Dacă spunem rugăciunea „Tatăl nostru” așa cum ne-a învățat Isus Cristos, noi ne rugăm: „Ne izbăvește de cel rău.” Este adevărat, căci atunci când ne rugăm astfel noi cerem să fim salvați de ispitele și războiul Satanei Diavolul. Dar mai este un lucru pe care noi îl cerem și pe care dorim să îl primim, lucru care ne face să cerem o asemenea izbăvire de Diavolul cel rău. Celălalt lucru este sugerat în prima parte a rugăciunii Tatăl nostru, și anume: „Tatăl nostru care ești în ceruri, să se sfințească numele Tău.” (Mat. 6:9, 13) Acest lucru dominant este bine enunțat de către psalmistul David în aceste cuvinte frumoase: „Un singur lucru cer de la Iehova, să trăiesc în casa lui Iehova toată viața mea, să privesc frumusețea lui Iehova și să mă minunez de Templul Său.” – Ps. 27:4.

23. Acest „singur lucru” constituia esența tuturor rugăciunilor lui David. Nu era nimic politic, material sau trupesc, ci era ceva spiritual. El își dorea să aibă un contact direct, personal cu templul de închinare al lui Iehova. Aceasta era din cauza faptului că el Îl admiră pe Iehova ca fiind Dumnezeu viu. Familiarizarea lui cu Iehova prin citirea Sfințelor Scripturi și prin experiența cu atitudinea lui Iehova l-au stârnit pentru o atitudine de închinare. La templu, în special, David se simțea aproape de Dumnezeu lui, căci acolo preoții lui Iehova și leviții ofereau jertfe și cântau psalmi de laudă în cinstea lui Iehova, spuneau rugăciuni în numele Lui și citeau cu voce tare fragmente din Cuvântul Lui scris. La templu, David simțea înfrățirea cu toți tovarășii lui de închinare.

24. Așa că acolo el a văzut „frumusețea lui Iehova.” Pentru el Iehova nu era un Dumnezeu urât asemeni capetelor de himeră grotești de pe catedralele romano-catolice sau ca îngrozitorii idoli văzuți la intrările din templele păgâne sau înăuntrul acestora. Cât de plăcut a fost descris Iehova pentru noi, când Fiul lui David, și anume, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu a spus: „Dumnezeu a iubit lumea atât de mult încât l-a dat pe unicul Său născut Fiu, ca toată lumea ce avea credință în El să nu fie distrusă ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16) Un Dumnezeu care și-ar da propriul Său iubit Fiu ca jertfă pentru noi păcătoșii trebuie să fie cu adevărat plăcut.

25. Deoarece David l-a văzut pe Iehova ca fiind un Dumnezeu atât de plăcut, el a fost capabil să vadă și „minunăția Templului Său” În ochii lui, templul nu reprezenta o simplă clădire diferită de cea a templelor păgâne. Caracteristicile diferite ale templului aveau o însemnătate pentru David – altarul templului, vasul, sfeșnicul, masa pâinii sacre și altarul aurit cu miros de tămâie și Cel mai sfânt cu Chivotul aurit al legii pe al cărui capac erau doi heruvimi care își întindeau aripile. Chiar și ceremonialele profetice făcute de sfetnici aveau o însemnătate pentru David. Cu cât participa mai mult la întâlnirile de închinare la templu cu atât își adâncea minunăția în legătură cu ceea ce vedea. (Comparați cu Psalmul 84:1-4, 10)

26. În cazul lui, David nu își dorea să sălășluiască în casa lui Iehova toate zilele vieții sale devenind preot. El știa că nu poate face așa ceva fiindcă nu era un levit din casa lui Aaron. Atunci, cum dorea David să facă acest lucru? Cum putea? Cum „cerceta” sau căuta că fiind „singurul lucru” pe care l-a cerut de la Dumnezeu?

Căutând și străduindu-se cu fiecare ocazie potrivită să fie acolo la templu și să se alăture tovarășilor săi izraeliți în închinarea lui Iehova, Dumnezeuul plăcut. Așa că atunci când necredinciosul rege Saul al Israelului l-a exilat pe David astfel împiedicându-l să participe la festivalurile anuale și la alte ocazii de închinare și jertfă la templu, David a suferit profund.

27. Cât de bucuros a fost David când a devenit rege al întregului Israel și putea participa în voie la toate celebrările și putea să se închine la Templul lui Iehova alături de poporul Său! După ce David a făcut din Ierusalim capitala Sa regală, el a plasat Chivotul Legământului, care fusese izolat de Cel Sfânt, într-un cort potrivit aproape de rezidența sa regală pe Muntele Sion. Mai târziu, el a simțit că nu este drept că el să locuiască într-un palat masiv în timp ce simbolul prezenței lui Iehova, Chivotul Legământului, nu avea această posibilitate. El s-a hotărât să construiască un templu dar Dumnezeu Iehova a zis NU! Privilegiul de a construi așa un templu mareț va fi al fiului și al succesorului său, Solomon. Dar cu toate acestea, pentru un asemenea templu regele David a contribuit cu foarte mulți bani și a adunat și a pregătit multe materiale pentru a fi folosite de fiul său Solomon în construirea templului. Iehova chiar l-a inspirat pe David în a desena planurile de construcție pentru acest templu autorizat.

28. Spre sfârșitul domniei sale, el a dat aceste materialele succesorului său, Solomon. Acesta era tânăr și plătând iar munca la templu reprezenta un mare proiect. Era nevoie de curaj și de devotament dumnezeiesc pentru a întreprinde așa ceva. Așa că regele David i-a spus lui: „Și tu, Solomon fiul meu, cunoaște-l pe Dumnezeuul tatălui tău și slujește-l cu toată inimă și cu un suflet binevoitor; căci Iehova cercetează toate inimile și pătrunde în toate gândurile. Dacă Îl vei cauta, El se va lăsat găsit de tine; dar dacă Îl părăsești, El te va izgoni pentru totdeauna. Vezi, acum, că Iehova Însuși te-a ales pentru a-i construi o casa ca un sanctuar. Fii curajos și lucrează.” (1Cron. 28:9, 10) Având această asigurare, că Dumnezeuul Atotputernic l-a ales pe el să zidească, regele Solomon s-a îmbărbătat. El a lucrat și a rezultat cel mai mare templu construit vreodată de om pentru închinarea lui Dumnezeu Iehova.

29. În aceste zile ale religiei populare dar false (populare pentru că este falsă), când starea religioasă în care oamenii „au o formă de devotament dumnezeiesc dar se dovedesc a fi necredincioși puterii acesteia” este aici, noi trebuie să avem curaj, un curaj imens pentru a ne implica în „închinarea care este curată și neprihănită din punctul de vedere al Dumnezeuului și Tatălui nostru.” (2Tim. 3:1-5; Iac. 1:27) Nu mai putem merge la templul pământesc al lui Iehova de pe muntele Moria din Ierusalim, căci acesta fost distrus de soldații romani în anul 70 al erei comune. Cu toate acestea, închinarea pură a lui Iehova continuă cu spirit și adevăr, așa cum a prezis Isus Cristos Însuși. (Ioan 4:21- 24) Iehova are ceva mult mai bun decât un asemenea templu la Ierusalim, un templu perisabil care poate fi distrus. El are templul Lui spiritual, care va fi veșnic în ceruri. Fiul Său care s-a jertfit pe Sine, Isus Cristos, este piatră de temelie a fundației acestui templu, și toți adevărații discipoli unși cu spiritul lui Dumnezeu reprezintă suprastructura construită pe Acesta pentru a formă o casă în care Dumnezeu poate sălășlui prin Spiritul Său.

(Efes. 2:20-22) Prin instituția acestui templu spiritual toată omenirea trebuie să dea o închinare acceptabilă lui Dumnezeu. Cel care a construit acest templu de „pietre vii” este cineva mai mare decât regele Solomon. Este Domnul domnilor și regele regilor, Isus Cristos. – 1Pet. 2:5; Rev. 17:14; 1Tim. 6:14, 15.

30. Un templu este asociat cu jertfă; și pentru a pune fundația pentru acest templu spiritual viu Isus Cristos a trebuit să asigure ceva în mod nelimitat mai valoros decât toate metalele prețioase, pietrele și lemnul pe care regele David l-a adunat și care a ajutat la construirea templului lui Solomon. Este vorba despre jertfă vieții Sale umane perfecte, lipsite de păcat. Pentru a face acest lucru, Isus a trebuit să cucerească întreaga lume căci „conducătorul acestei lumi,” Satana Diavolul, era împotriva Lui și împotriva jertfei Sale perfecte pe altarul adevărat al lui Dumnezeu. Acest lucru a necesitat un curaj mai mare decât cel al tânărului rege Solomon.

31. Isus a refuzat să apeleze la Tatăl Său ceresc pentru mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri pentru a fi salvat. El s-a dat de bunăvoie morții prin mâinile susținătorului Diavolului. Acest lucru a dovedit că ceea ce le spusese apostolilor Săi credincioși în noaptea de dinaintea morții Sale violente era adevărat, că El a cucerit lumea Diavolului. Într-o manifestare a curajului Său personal exemplar, Isus le-a spus lor: „Eu nu sunt singur, căci Tatăl este cu mine. V-am spus vouă aceste lucruri ca prin mine voi să dobândiți pacea. În lume veți avea necazuri, dar aveți curaj! Eu am cucerit lumea.” – Ioan 16:32, 33; Mat. 26:53.

32. A fi un adevărat creștin necesită curaj. Dar uitându-ne la Piatra de temelie a Fundației templului spiritual, Isus Cristos, noi putem fi curajoși și în același mod să cucerim această lume și pe dumnezeul ei diavolesc. Așadar, pentru ca cineva să devină o „piatră vie” în templul spiritual al lui Iehova acel om trebuie să imite Persoana care a construit templul, persoană mai mare decât Solomon și să facă așa cum Acela persoană a făcut și cum le-a zis apostolilor să facă, „aveți curaj!”. Ca un cuceritor al lumii, Acesta mai măreț decât Solomon îi poate ajuta pe discipolii Săi pentru a cuceri și pentru a deveni demni de a fi „pietre vii” în templul ceresc. Promisiunile Sale cerești sunt ținute pentru asemenea biruitori. (Rev. 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21) Această cucerire trebuie făcută printr-o credință ce reiese din Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia. „Aceasta este biruința care a cucerit lumea, credința noastră. Cine este cel care a biruit lumea dacă nu cel care are credință că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1Ioan 5:4, 5) Un adevărat creștin trebuie să dea dovadă de credință la templul spiritual unde Isus a slujit ca Mare Preot al lui Dumnezeu. O asemenea credință întemeiată pe Biblie ne face curajoși pentru a îndeplini voința lui Dumnezeu și pentru a cuceri dumnezeul fals al lumii.

33. Asemeni lui David care era iudeu și nu putea deveni un preot levit în templul lui Iehova, sute de mii din toate neamurile, triburile și popoarele care vin la templul spiritual pentru a se închina lui Dumnezeu Iehova nu pot deveni „pietre vii” în acest templu ceresc. Ei I se vor închina pe vecie pe pământ, pe care Împărăția lui Dumnezeu îl va transforma într-un paradis veșnic. (Isa. 2:2-4) Asemeni lui David ei vor trebui să dovedească că „singurul lucru” pe care i l-au

cerut lui Iehova este acela de a putea sălășlui în casa Acestuia pentru restul vieții lor, acum, înainte de Armagedon și pentru totdeauna după Armagedon.

34. Cum vor dovedi ei că acesta este singurul lucru pe care îl caută? Cum se vor asigura de privilegiul de a privi frumusețea lui Iehova și de cel de a privi cu minunăție la templul Său? David a spus în mod profetic la un moment dat: „Iată-mă că vin, în sulul cărții este scris despre mine. Să fac voia Ta îmi doresc, Oh Dumnezeu! meu iar legea Ta este în inima mea. Eu am spus veștile bune ale dreptății în adunarea cea mare. Iată! Că nu îmi opresc buzele. Oh, Iehova Tu știi bine acest lucru.” (Ps. 40:7-9) Isus, Fiul lui Dumnezeu, a pus aceste cuvinte ale lui David la inimă și le-a cărat cu Sine. (Evr. 10:5-10) Toți cei care devin „pietre vii” cu acesta în templul spiritual ar trebui să facă același lucru. Toți ceilalți ar trebui să facă la fel, dacă nu se închină la templu și chiar dacă nu au nicio speranță pentru ei înșiși de a deveni „pietre vii” în acesta. Ei trebuie să se dedice lui Iehova, să vină la El prin Marele Său preot Isus Cristos pentru a face voia lui Dumnezeu așa cum această voie este scrisă în sulul cărții, Biblia.

35. În păstrarea acestei dedicări ei trebuie să se informeze în legătură cu legea lui Iehova și să o pună la inimă, bucurându-se de aceasta. În prezent, când întreaga lume, chiar și creștinătatea, nu este dedicată îndeplinirii voinței lui Dumnezeu ci există o creștere a neleguirii așa cum s-a prezis (Mat. 24:12), este nevoie de curaj pentru a face o asemenea dedicare și pentru a îndeplini voința lui Iehova. Întreaga lume este împotrivă unei persoane care urmează această cale, iar asta înseamnă că acea persoană va avea parte de necazuri în lume. Acest lucru îi va solicita să cucerească lumea, dar el poate face acest lucru cu Conducătorul nostru care a cucerit lumea, Isus Cristos. Nu există un motiv pentru a fi descurajat la perspectivă necazurilor și pentru a ezita. „Aveți curaj,” dacă doriți să mergeți pe calea care duce la viață veșnică în noua lume a lui Dumnezeu. Noua Sa lume nu este pentru oamenii lași; aceasta nu va fi niciodată câștigată „de lași și de persoane fără credință.” – Rev. 21:7, 8.

36. În aceste vremuri în care numele lui Iehova nu este popular, este nevoie de curaj pentru a fi un preot vorbitor al Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum a fost și David în ciuda faptului că nu era un preot levit. David a zis că „el a spus veștile bune ale dreptății în adunarea cea mare.” Iehova Însuși a știut că David nu și-a închis buzele de la a spune veștile bune ale dreptății lui Dumnezeu. Așa că David i-a putut spune lui Iehova Însuși: „Nu am ținut în inimă mea dreptatea Ta. Eu vestesc adevărul și mântuirea Ta. Eu nu am ascuns bunătatea și credința Ta în adunarea cea mare.” (Ps. 40:9, 10) Isus Cristos, ca Fiu al lui David, nu era mai puțin preot al Cuvântului lui Iehova decât a fost predecesorul Său regal. El a vestit veștile bune ale dreptății și mântuirii lui Iehova în adunarea cea mare a întregului neam de pe tot teritoriul Israelului. Nu a pierdut niciodată vreo întâlnire la templul lui Iehova, chiar și atunci când viața Îi era în pericol. (Luca 8:1; Faptele 10:38, 39; Ioan 7:1-10) Asemeni lui Isus, toți discipolii Săi dedicați trebuie să facă același lucru. Fiecare creștin dedicat cu adevărat trebuie să fie un preot propovăduitor al Cuvântului lui Dumnezeu și să nu păstreze Acest Cuvânt pentru sine, numai în inima lui. El trebuie să participe la întâlnirile adunării.

37. Pentru a arată că el i-a cerut lui Iehova un lucru mare, acela de a locui în casa Acestuia pentru tot restul vieții, El va cauta toate oportunitățile de a se asocia cu adunarea lui Iehova în închinarea la templul Lui spiritual. El va aranja să participe la toate întâlnirile adunării care au fost programate și la care este invitat cu cordialitate. El va mai căuta să aducă și pe alții la întâlnirile adunării. În consecință, el va merge din casă în casă, spunând Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor la ei acasă așa cum a făcut și Isus și cei doisprezece apostoli ai Săi (Mat. 10:5-13; Faptele 20:20) Astfel el va acționa în împlinirea celor spuse la Isaia 2:3: „Mulți oameni vor merge și vor spune: ‘Veniți voi și haideti să mergem pe muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov; și el ne va învăța căile Sale și noi vom merge pe cărările Sale.’” Este necesar ca acest lucru să fie făcut acum, ținând seama de Armageddon.

38. Din cauza acestora, un asemenea preot al veștilor bune ale Cuvântului lui Dumnezeu va vedea „frumusețea lui Iehova”; el va ști și va simți că Acesta este un Dumnezeu plăcut, un Dumnezeu binevoitor. În aceste vremuri ale mâniei divine împotriva neamurilor fără de lege el va simți bunăvoința lui Dumnezeu și se va număra printre „oamenii binevoitori” ai lui Dumnezeu. În consecință el se va bucura de pacea alături de Dumnezeu și alături de Fiul Său Isus Cristos. (Luca 2:13, 14) Cu din ce în ce mai multă apreciere a însemnătății lucrurilor în organizația templului lui Dumnezeu, el va privi spre templul spiritual al Acestuia cu credința și se va strădui să fie alături de adunarea Lui cu toate ocaziile posibile. Acest lucru îi va da mai mult curaj pentru a continua să fie un preot al lui Dumnezeu chiar și în fața Armageddonului.

[Note de subsol]

Vezi pagina 142, articolul 2, martorii lui Iehova și Scopul Divin.

Vezi articolele „Societatea Noii Lumi Atacată din Nord,” „Atacul lui Gog din țara Magog,” și „Adunarea Societății Noii Lumi a martorilor lui Iehova,” Paginile 580-607 din Turnul de Veghere din data de 1 Octombrie 1953.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. (a) La îndemnul de a fi curajos, ce întrebări pun mulți dintre oamenii fără speranță? (b) De ce au intrat în această stare de spirit?
3. Atunci cine ne îndeamnă să fim curajoși și unde?
4. De ce înfruntă Domnul Armageddonul cu curaj și în ce va transforma el cel mai mare dezastru pentru oamenii răi?
5. (a) Pentru a avea un curaj infailibil în aceste zile, ce ne trebuie? (b) În ceea ce privește curajul, ce fel de carte este Biblia?
6. (a) Ce fel de oameni creează Cuvântul lui Dumnezeu? (b) Ce rezultă din ascultarea cuvintelor lui Isus din Ioan 16:33 de către urmașii săi din ziua de azi?
- 7, 8. (a) Ce fel de curaj a arătat flăcăul cioban David? (b) Cum a fost dezvăluit secretul neînfricării flăcăului cioban?
9. (a) Ce l-a inspirat pe David la acest curaj victorios? (b) De ce nu și-a pierdut niciodată David curajul?
10. De ce a putut David să spună cuvintele sale curajoase din Psalmii 27:1?

11. De ce niciun iubitor al luminii vieții nu este nevoit să meargă în întuneric sau să decadă împreună cu lumea în întunericul unde va ajunge aceasta?

12. Pentru cine poate fi Iehova o fortăreață și cum?

13. (a) De ce necesită curaj să mărturisești și să iei asupra ta numele lui Dumnezeu? (b) În ce fel au demonstrat anumiți creștini astfel de curaj în 1931 și după în activitățile lor de predicare?

14. (a) Ce demonstrează dacă ridiculizarea și persecuția au scăzut numărul lor? (b) Cum s-a întărit David prin Dumnezeul său Iehova, și cum a rezultat decursul acesta în martorii lui Iehova din prezent?

15. Ce îi încurajează pe ei să citeze Psalmii 27:2, 3 cu privire la ei înșiși?

16. Cum s-au descurcat atacatorii drepturilor date de Dumnezeu de curând în încercarea lor de a-i devora pe martorii lui Iehova?

17. (a) În ciuda fricii lumii, cine sunt cei pe care satana Dragonul vrea cu adevărat să îi devoreze? (b) Dar în ce fel au continuat aceștia să arate curaj?

18. Ce trebuie să ne așteptăm de la Dragon pentru că a observat poruncile lui Dumnezeu, și totuși, ce au făcut sute de mii până la acest moment?

19, 20. (a) În ce moment va atinge lupta Dragonului cea mai aprinsă condiție? (b) În ce fel a fost Dragonul identificat în anul 1953?

21. Despre ce i-a avertizat acest mesaj și, prin urmare, ce vor face martorii lui Iehova atunci când lucrul despre care au fost avertizați se va întoarce împotriva lor?

22. Așa cum a spus și psalmistul David, care este lucrul acela mare pe care îl cerem și îl căutăm și care se află în spatele rugăciunilor noastre pentru eliberare de cei răi?

23, 24. (a) Ce a fost ceea ce David dorea să numească, iată, „plăcerea lui Iehova”? (b) În ce fel a descris Isus cât de plăcut este Iehova?

25. În ce fel s-a „uitat cu admirație” David la templul lui Iehova?

26. În ce fel a putut locui David în casa lui Iehova toate zilele vieții lui și în ce fel a arătat el că ar fi căutat acest privilegiu?

27. Pentru a locui în armonie în casa lui Iehova, în ce fel și-a arătat David admirația pentru templu?

28. Ce cuvinte de îmbărbătare i-a spus David lui Solomon cu privire la templu și ce a rezultat în timp?

29. (a) De ce este necesar acum curajul pentru a te angaja în forma pură a religiei? (b) Prin ce agenție trebuie prestată acum această închinare pură?

30. De ce trebuie ca Zidarul acestui templu spiritual să aibă un curaj mai mare decât cel al lui Solomon în momentul în care construia templul?

31. Cum, într-un final, a arătat Isus un astfel de curaj și ce le-a spus apostolilor săi cu privire la asta înainte să moară?

32. Cum poate împlini un creștin cererile de curaj și ce cucerire trebuie să facă el?

33. Ce parte a templului nu le place sutelor de mii de oameni care fac parte acum din toate națiunile și totuși trebuie să locuiască în ea?

34. Cum, după cum se menționează în cazul lui David în Psalmii 40:7-9, trebuie aceștia să arate că acesta este lucrul pe care ei îl caută?

35. (a) Ce este necesar pentru a face o astfel de dedicație și pentru a o purta în această lume și de ce? (b) Prin urmare, pentru cine este noua lume a lui Dumnezeu?

36. (a) Cum a fost David un ministru vorbitor al lui Iehova? (b) Cum a fost Isus Cristos unul de asemenea și, astfel, cum ar trebui să fie adepții săi?

37. (a) Pentru a arăta că a cerut acest lucru mareț, ce va face el? (b) În armonie cu împlinirea a cărei profeții se va comporta el astfel?

38. Pentru a face aceasta, ce va arăta el și în ce fel va înfrunta el Armageddonul?

De ce **SĂ CITIȚI BIBLIA?**

Este bună întrebarea De ce să citim Biblia? Sunt multe motivele pentru care diverse persoane citesc Biblia. *Tu*, de exemplu, de ce citești Biblia?

O citești cumva, ca mulți alții, pentru încântarea pe care o ai datorită excelenței stilului literar? Frumusețea limbajului său este cunoscută tuturor. Atunci probabil că ai fost îndurerat de redarea anumitor versiuni, întrucât ele par să fi sacrificat frumusețea literară de dragul erudiției biblice. Aceasta a fost părerea unui profesor de la o universitate din estul Statelor Unite. El a criticat modul în care s-a redat psalmul 23 în *Versiunea Standard Revizuită*, pentru că își pierduse ritmul sublim pe care îl avea în *Versiunea King James*.

Într-un sens similar, o autoritate literară, scriind în *New York Times*, a criticat modul în care se citește *Noua Biblie Britanică*, comparativ cu *Versiunea King James*. După ce a observat diverse păreri asupra subiectului, el a concluzionat cu propriile sale obiecții, spunând: „Am bănuiala că lucrătorii lor, oricare ar fi corectitudinea scolastică pe care au stabilit-o, nu vor clinti V.K.J. de pe poziția sa avantajoasă. Dacă citim Biblia pentru deliciale sale lingvistice, nu vom uita cea mai nobilă versiune a sa.”

Dar, se poate pune întrebarea dacă Dumnezeu a inspirat aproape patruzeci de oameni, pe o perioadă de șaisprezece secole, să-I scrie Cuvântul pentru ca noi să ne bucurăm de „deliciale limbajului”? Este acesta motivul pentru care mulți din scriitorii săi au suferit persecuția și chiar martiriul, și pentru care mulți dintre cei care au copiat, tradus, publicat și distribuit Biblia au avut parte de același tratament – numai pentru ca noi să avem plăcerea de a studia o capodoperă literară? În niciun caz! – Ezech. 33:32

Sau poate că tu, ca mulți alții, citești Biblia doar din datorie religioasă, parcurgând atâtea pagini pe zi sau dedicându-i atâtea minute pe zi pentru a o citi? Anumite Biblii catolice încurajează cititorii spunându-le că vor primi atâtea zile de indulgență dacă vor citi Biblia timp de cincisprezece minute zilnic. Dar ce profit

poate exista în toate acestea dacă nu se acordă atenția cuvenită sensului real al ceea ce este citit? – Fapte 8:30.

Sau poate că citești Biblia ocazional, din curiozitate? Este bine și cunoști câte ceva din conținutul său, este adevărat, însă ce se întâmplă după ce ți-ai satisfăcut curiozitatea cu frânturi de cunoaștere? Ce profit ai scoate dintr-o astfel de abordare a oricărui subiect științific? Biblia conține cea mai înaltă știință, adevărul ultim. El merită considerația ta constantă și plină de atenție. – Ioan 17:17.

Apoi sunt cei care citesc Biblia doar pentru a putea spune că au trecut prin ea. Sau o pot citi din nou și din nou pentru a se putea lăuda cu numărul de lecturi biblice. E recomandabil să citim Biblia în întregime, și oricare dintre noi ar trebui să o citească măcar o dată; dar dacă motivul lecturii noastre este acela de a dobândi un renume pentru că am făcut aceasta, atunci din perspectiva unui beneficiu autentic și durabil, am citit-o în zadar. Ne regăsim în categoria oamenilor care se roagă sau fac cadouri în public, pentru a fi văzuți de ceilalți. – Mat. 6:1-5.

Mulți alții citesc Biblia pentru a găsi dovezi pentru convingerile lor religioase, în loc să-și bazeze crezul pe ceea ce citesc. Ei amintesc de versurile poetului:

„Unii citesc pentru a dovedi un crez adoptat apriori,
Astfel înțelegând doar o frântură din ceea ce citesc;
Și interpretează fiecare pasaj al Cărții
Astfel încât să se plieze pe scopul atât de important.”

Un exemplu tipic sunt trinitarienii, care, negăsind nicio menționare sau explicație a învățăturii lor favorite, citează texte care Îl evocă pe Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Spirit pentru a demonstra că aceștia trei sunt egali în putere, glorie, substanță și eternitate, pe când citatele respective nu indică deloc așa ceva. (Vezi Mat. 28:19, 2Cor. 13:14) Iată încă un mod inutil de a citi Biblia, căci ce poate învăța cel care o citește, dacă are idei preconcepute și o folosește doar pentru a-și dovedi propriile păreri. Astfel de oameni citesc Biblia „pentru a preda Cărții, în loc să se lase învățați.”

Printre alți cititori ai Bibliei care merită amintiți sunt dușmanii Bibliei, care o abordează cu un ochi critic, cum e cazul agnosticilor, scepticilor, necredincioșilor, ateilor și deiștilor, pentru a enumera doar câțiva. În timp ce pretind că au o atitudine obiectivă față de Biblie, adeseori ei o citesc pentru a-i descoperi lacunele, scanându-i paginile cu ochi de vultur pentru a găsi fragmentele unde pare că se contrazice singură sau contrazice știința sau istoria tradițională. Astfel ei speră să discrediteze Biblia în ochii celorlalți. Extremele la care ajung aceștia dovedesc că ei sunt oricum, dar nu ceea ce pretind a fi – și anume obiectivi. Cu toate acestea, studiul Bibliei, știința și arheologia aduc din ce în ce mai multe dovezi care resping astfel de atacuri. Este evident că o astfel de lecturare a Bibliei este futilă.

Atunci pentru ce ar trebui să citim Biblia? Pentru a-L cunoaște pe unicul Dumnezeu adevărat, Iehova, a cărui revelație este. În ea, El ni se face cunoscut și ne dezvăluie scopurile și voința sa pentru noi. După cum a remarcat acel egal al erudiților Bibliei, apostolul Pavel: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în

dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” – 2 im. 3:16,17.

Pentru a beneficia astfel de Biblie, trebuie să ne apropiem de ea cu atitudinea potrivită a inimii și a minții. Trebuie să fim deschiși, lipsiți de prejudecăți, cu voința de a crede, cu conștiința nevoilor noastre spirituale. Trebuie să o abordăm cu umilință, recunoscând cât de puțin cunoaștem și cât de mult avem de învățat. Și trebuie să o abordăm cinstit, dorind să plătim prețul pentru adevăr, pentru că adevărul își echivalează prețul. – Prov. 23:23; Mat. 5:3.

Așa încât acordați-vă timpul necesar pentru a citi Biblia, dar faceți-o din motivele corecte.

CURAJUL

sub apărare divină

1. Casa adorării lui Iehova este un spațiu protejat, oricine locuiește acolo se bucură de o protecție divină. A locui cu curaj în casa lui Iehova pe toată durata vieții noastre pe pământ, pe parcursul existenței acestei bătrâne lumi nu este totul. Creștinii care sunt din punct de vedere spiritual „pietre vii” vor fi, prin intermediul învierii din morți, trimiși în ceruri, unde vor construi templul lui Iehova având la baza sa Piatra de Temelie care este Isus Cristos. Sutele de mii de adoratori care vin în prezent la templul lui Iehova, vor continua să locuiască în casa Sa în toate zilele vieții lor, în noua lume fără de sfârșit, prin adorarea Sa continuă în paradisul terestru.

2. Dar ceea ce dorim pentru viitor, demonstrăm prin ceea ce vrem și căutăm acum. Astfel încât chiar și cu perspectiva de a locui veșnic în casa lui Iehova, în viitor, după Armagedon, noi vrem să locuim acolo și înainte de Armagedon. Prin urmare, în ciuda tuturor nenorocirilor și a persecuțiilor prin care trecem în această lume, Iehova face posibil pentru noi să ne bucurăm acum de acest privilegiu. Într-un anumit număr de țări, atât în interiorul cât și în afara Cortinei de fier comuniste, martorii lui Iehova sunt interziși și nu li se permite să se întâlnească împreună pentru studiul Bibliei, iar când încearcă aceasta, ei se pun într-un mare pericol. Totuși, cu un mare curaj ei reușesc aceasta, pe ascuns. Ei arată astfel ce își doresc pentru viitor.

3. Fie direct, fie indirect, ca însoțitori plini de compasiune ai celorlalți, ca martori creștini ai lui Iehova îndurăm împreună persecuțiile. În ciuda acestui fapt, trebuie să căpătăm curaj și să încercăm să ne întâlnim împreună, cum a făcut-o David în bătaia focului ostil al inamicului. El a crezut în protecția lui Iehova, în ajutorul Său și în eliberarea Sa pentru ca el să poată din nou locui în casa Domnului. De aceea, David a spus:

4. „Căci în ziua nenorocirii el mă va ascunde în adăpostul său, mă va ocroti în locul tainic al cortului său, mă va pune sus, pe o stâncă. Astfel, capul mi se va înălța deasupra dușmanilor mei, care mă împresoară. Voi aduce ca jertfe în cortul

său strigăte de bucurie, voi cânta, voi cânta melodii pentru Iehova. Ascultă, o, Iehova, când strig cu glasul meu, îndură-te de mine și răspunde-mi! Inima mea rostește porunca ta: „Căutați-mi fața!” Și voi căuta fața ta, o, Iehova! Nu-ți ascunde fața de mine. Nu-l respinge cu mânie pe slujitorul tău. Fii, te rog, ajutorul meu! Nu mă părăsi și nu mă lăsa, o, Dumnezeu salvării mele! Dacă tatăl meu și mama mea m-ar părăsi, Iehova însuși m-ar primi.” – Ps. 27:5-10.

5. Cuvintele persecutatului David răsună de credința victoriei finale asupra dușmanilor săi, care au interferat cu adorarea de către el a lui Iehova, în templul Său. Dușmanii vor plănui pentru el o catastrofă spirituală, mai ales „urzind nenorociri prin decrete”, legalizând persecuția cea rea, încercând astfel să-l oblige pe David să renunțe la credința în Dumnezeu, la adorarea Sa și la serviciul pentru Dumnezeu. (Ps. 94:10) Dar ei nu vor reuși în a-l distruge pe David ca servitor și martor al lui Iehova. Nici măcar calamitățile nu-l afectează pe David în plan spiritual, pentru că el era ascuns în locul protejat al lui Iehova, ascuns în locul secret care este „cortul lui Iehova”, ca și cum ar fi urcat pe o stâncă înaltă, de neatins de dușmanii săi. Dumnezeu va ridica sus capul lui David în victoria asupra dușmanilor adevăratei adorări. El va avea din nou acces nelimitat la altarul lui Dumnezeu, în cortul adorării Sale, pentru a-I aduce ofrande, pentru a cânta și a face muzică într-o manifestare publică a recunoștinței sale față de Iehova, care este loial adoratorilor Săi.

6. Adunați-vă deci curajul voi, toți martorii persecutați al acestui Dumnezeu loial. Dovezile bunăvoinței Sale pentru noi vor veni negreșit ca răspuns la rugile noastre, în ciuda tuturor interferențelor și al războiului dus împotriva noastră de către dușmanii noștri lipsiți de evlavie. Inimile noastre răspund invitației lui Iehova făcută poporului Său și ne amintesc de invitația Sa rostind-o în interiorul nostru, și anume: „căutați fața Mea, o oameni”. Ca popor dăruit Lui, noi răspundem cu însuflețire și căutăm să vedem chipul bunăvoinței și plăcerii Sale. (Țef. 2:1-3) Pentru a reuși aceasta trebuie să depășim multe obstacole puse în calea noastră de către dușmani și de către această lume materialistă a ispitelor; dar în iubirea și loialitatea față de El noi facem aceasta, pentru că bunăvoința Lui pentru noi înseamnă viață. Noi facem aceasta deși ajutorul primit din oricare altă parte poate lipsi. Când ni se pare că ne-au părăsit și ne-au uitat toți, Iehova, prin Cristos trebuie să devină ajutorul nostru, pentru că ajutorul Său nu îi dezamăgește niciodată pe cei loiali. Putem conta pe aceasta, dacă Îi căutăm fața.

7. Cât de dramatic este să fii uitat de proprii părinți! Persecutatul David nu a trăit această experiență. Mama și tatăl său nu l-au uitat. Când el s-a ascuns de regele Saul, cel care îi voia răul, și s-a refugiat în peștera de lângă Adullam, „Frații săi și toată casa tatălui său” au auzit aceasta și au plecat din Betleem să-l vadă. Mai târziu, David și-a dus tatăl și mama la est de râul Iordan și a cerut regelui țării Moabului: „Lasă-i, te rog, pe tatăl meu și pe mama mea să locuiască la voi până când voi ști ce va face Dumnezeu cu mine”. Părinții săi au rămas acolo pentru un timp. (1Sam. 22:1-3) Dacă mama și tatăl lui David l-au dat vreodată uitării, aceasta a fost cu siguranță când ei au murit și l-au lăsat pe tărâmul celor vii. Deci în acest psalm, David doar sugerează o situație de

neconceput de abandon uman, de către proprii săi părinți; iar dacă părinții ar face aceasta, atunci ar fi de așteptat ca toți ceilalți oameni să facă la fel. Atunci, în această situație extremă, mai exista cineva care nu îl putea dezamăgi pe David, – ce alinare! Dumnezeu Iehova, a cărui față el o căuta continuu, îl va lua sus; iar Iehova nu moare. – Hab. 1:12, *Ro; NW*.

8. La „sfârșitul timpului” lumii lui Satana, alegerea de a-L venera pe Dumnezeu provoacă dezbinarea în sânul multor familii. Isus Cristos, când a restaurat adorarea pură a Tatălui Său Iehova pe pământ, a spus că aceasta se va petrece. Isus nu a venit pentru a stabili pacea religioasă pe pământ: „Căci am venit să fac dezbinare: fiul împotriva tatălui, fiica împotriva mamei și nora împotriva soacrei. Dușmanii omului vor fi cei din casa lui.” În testul implicit al afecțiunii, părinții urmau să-și renege sau să-și abandoneze proprii copii care arătau mai multă afecțiune pentru Isus Cristos și Tatăl Său ceresc. (Mat. 10:33-37) Pentru a face față unui astfel de abandon este nevoie de curajul aceluia care dorește să urmeze calea adorării adevărate, dătătoare de viață, a lui Iehova, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Dar dacă părinții noștri chiar dezaproabă aspirația noastră către Tatăl ceresc Iehova și ne renegă și ne părăsesc, ce se întâmplă? Atunci Tatăl nostru nemuritor va arăta că suntem ai Lui, ne va lua la El, oferindu-ne un loc în organizația Lui. Exprimând loialitatea sa indestructibilă față de Sion, El spune:

9. „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de fiul pântecelui ei? Chiar dacă aceste femei ar uita, eu nu te voi uita. Iată! Te-am gravat pe palmele mele. Zidurile tale sunt mereu în fața mea.” – Isa. 49:15,16; cf. Iov 39:14,15.

10. De la încheierea primului război mondial în 1918, Dumnezeu Iehova și-a împlinit profeția loialității Sale de neclintit. El nu a permis ca organizația martorilor Săi creștini să fie eliminată prin persecuțiile pline de răutate întreprinse împotriva lor în timpul celui prim conflict mondial. În 1919 El i-a eliberat din captivitatea religioasă și i-a luat din nou sub protecția Sa, mâinile Sale începând reconstrucția zidurilor delapidate ale organizației Sale. După cum se părea, El nu îi uitase. El nu i-a uitat nici în timpul celui de-al doilea război mondial, când condițiile au fost mult mai grele. De atunci El a construit pentru ei o organizație bine protejată, în timp ce ei se dedică predicării bunei vestiri a Împărăției lui Dumnezeu din casă în casă și în mod public, pe toată suprafața pământului, ca martori în fața tuturor națiunilor înainte ca aceste instituții politice să-și afle sfârșitul în războiul amenințător al Armagedonului! (Mat. 24:14) Astfel, să lăsăm chiar și cele mai apropiate rude – chiar pe părinții noștri pământești – să ne părăsească din cauza aspirației noastre către Iehova ca Dumnezeu. El se bucură să ne ia la El pe toți cei abandonăți. Faptul că ne ia la El, plin de iubire, vindecă rănilor inimilor noastre. El ne asigură de viața veșnică în noua Sa lume, o viață pe care tatăl și mama noastră, muritori și muribunzi, nu ne-ar putea-o dăruia niciodată.

11. Acum că ne-a primit în organizația Sa teocratică, noi nu trebuie s-o mai părăsim vreodată, nu trebuie să încetăm vreodată să ne întâlnim cu ea. El nu-și

uită niciodată organizația a credincioasă și astfel nu poate să o abandoneze și să o dea uitării. Dacă Iehova nu-și abandonează niciodată organizația înseamnă pentru noi că a abandona-o, ar echivala cu a-L abandona pe El. Dacă poposim în organizația lui de neuitat, El nu ne va uita niciodată. Dacă El ne-ar uita și ne-ar abandona, aceasta ar fi pentru noi distrugerea eternă. Fie ca aceasta să nu se petreacă niciodată!

CONTINUAȚI SĂ SPERAȚI ȘI FIȚI CURAJOȘI

12. Acum mai mult ca niciodată, să ne amintim că, împreună cu întreaga lume, ne apropiem din ce în ce mai mult de „ziua cea mare a Dumnezeului cel Atotputernic”, care va fi marcată de războiul universului în care Dumnezeu va aduce o înfrângere asemenea Armagedonului peste „regii întregului pământ locuit” și peste națiunile lor mobilizate complet. Programul de neschimbat al lui Dumnezeu cere aceasta în viitorul apropiat. De aceea noi, ca popor dăruit Lui, ne confruntăm cu cele mai grele teste de loialitate și credință din întreaga istorie a martorilor lui Iehova, de la Abel, primul martir al lui Iehova, până la actuala „încheiere a sistemului”. (Rev. 16:14-16; Mat. 24:3; 28:20) Populația lumii crește într-un ritm mult mai alert decât reușim noi să găsim „oile pierdute” și să le ducem în siguranță în organizația Atotputernicului Dumnezeu. Din moment ce Satana aliniază toate națiunile împotriva împărăției lui Dumnezeu, numărul dușmanilor noștri înăuntrul și în afara creștinătății crește mereu. Pentru că noi nu luăm parte la această lume înregimentată satanic, dorința lor fierbinte este să ne distrugă, sau cel puțin să ne dezbină spiritual și să ruineze speranțele noastre în lumea nouă a lui Iehova, condusă de Cristos.

13. Ca și în cazul legislației pentru salutarea steagului, pentru transfuziile de sânge, decretele dictatoriale împotriva existenței martorilor lui Iehova și așa mai departe, dușmanii noștri, cu bună știință sau neintenționat, ne „fac necazuri prin decret”. Scopul Diavolului este să le dea puterea să ne acuze de încălcarea legii, din moment ce sunt incapabili să găsească un pretext pentru a acționa împotriva noastră, exceptând ceea ce ei găsesc împotriva noastră în legea lui Dumnezeu. Ca și în cazul lui Daniel, ei știu că noi nu vom încălca legea lui Dumnezeu chiar dacă legile umane i se opun. (Ps. 94:20; Dan. 6:5-9) Ne va părăsi oare Dumnezeul nostru și ne va da pe mâna dușmanilor noștri, care acum își exercită autoritatea? Nu dacă refuzăm să facem compromisuri, nu dacă mergem mereu pe drumul său, chiar cu prețul suferinței.

14. Nevoia noastră urgentă este să ne instruiem în permanență în principiile căii drepte a lui Dumnezeu, ca noi să beneficiem de îndrumarea Lui pe calea pe care dușmanii noștri nu ne pot acuza pe drept de încălcarea legii Lui. Chiar dacă tatăl și mama noastră pământeană ne abandonează religios și nu ne vor da o astfel de educație și îndrumare, Dumnezeu o va face. Rugăciunea persecutatului și urâtului David ni se potrivește acum cel mai mult: „Învăță-mă, o, Iehova, calea ta și condu-mă pe cărarea dreptății din cauza vrăjmașilor mei! Nu mă preda sufletului vrăjmașilor mei, căci împotriva mea s-au ridicat niște martori mincinoși și acela care suflă violență.” – Ps. 27:11, 12.

15. Pentru noi, drumul lipsit de compromis este să nu ne temem de violența cu care dușmanii ne amenință atunci când simbolicul Gog al lui Magog dă ultimul asalt, complet, asupra societății Lumea Nouă a martorilor lui Iehova din întreaga lume. Ei vor încerca să îngreuneze lucrurile atât de mult pentru noi, încât un om obișnuit al acestei bătrâne lumi ți-ar pierde orice speranță pentru viitor. Ei vor să ne distrugă credința în împlinirea totală a bunelor promisiuni ale lui Dumnezeu pentru un viitor aflat dincolo de această lume a necazurilor. Atât de greu au făcut să fie pentru David, care a fost o tipologie profetică a lui Isus Cristos, Fiul lui David. În acele circumstanțe, ne-a dat David un exemplu bun și corect? Da, ne-a dat. Ce a spus el atât pentru sine cât și pentru fiecare dintre noi ca și martori confrăți ai lui Iehova? Aceasta:

16. „Dacă n-aș fi crezut că voi vedea bunătatea lui Iehova în țara celor vii [...]! Speră în Iehova, fii curajos și inima să-ți fie tare! Da, speră în Iehova!” – Ps. 27:13,14.

17. A fost răsplătită credința lui David prin faptul că el a văzut bunătatea lui Iehova în regatul celor vii? A fost. În ciuda multelor bătălii și încercări, David a domnit patruzeci de ani și a pregătit materialele pentru templu, apoi a cedat tronul în favoarea fiului său, care construia templul, fiul său iubit, înțeleptul Solomon. Dar chiar în timp ce era într-o conjunctură menită să-i testeze credința, el ne-a sfătuit să continuăm să sperăm în Iehova. Sfătuindu-i și pe alții să facă aceasta, el a dat dovada că a procedat la fel, atunci când era nevoie de o astfel de speranță pentru a-l susține în integritatea sa divină. El și-a păstrat curajul.

18. Credința și speranța ne ajută să fim curajoși. A fi curajoși, conform expresiei ebraice folosite de David, înseamnă a ne păstra puterea interioară, să rămânem uniți ca și cum am fi strâns legați împreună și astfel să nu ne prăbușim sub presiune, să nu ne dezmembrăm sub impactul cu necazurile sau cu atacurile dușmanilor. Făcând aceasta, putem îndura plini de credință și speranță stresul dificultăților și al pericolelor. Nu este nevoie să ieșim în evidență, după cum se consideră de obicei în cazul curajului. „Curajos”, spune Dicționarul universitar american (pag. 146), „presupune o bravură mai înaltă și mai nobilă, rezultând în mod special dintr-o calitate înăscută a minții sau a spiritului care face față sau îndură pericole sau greutăți fără să se teamă și chiar cu entuziasm.” Faptul că ne menținem constant pe calea credinței în Dumnezeu, chiar dacă este liniștită și greu de remarcat, denotă curaj. Noi nu căutăm admirația prin afișarea îndrăzelii.

19. Curajul nostru ne susține inimile să rămână puternice. Ele nu se vor topi în frică, ci vor fi neclintite în iubirea de Dumnezeu și vor da afară teama și neîncrederea. (1Ioan 4:18) Astfel, noi vom avea cu noi și iubirea Dumnezeului Iehova și a Fiului Său Isus Cristos ca forță activă care ne împinge înainte prin încercări, greutăți, persecuții, necazuri și pericole, da, prin atacul lui Gog care provoacă războiul Armagedon al lui Dumnezeu. Mereu credincioși lui Dumnezeu, ne vom păstra fețele întoarse veșnic spre victoria noii Sale lumi asupra tot ceea ce este rău. „Da, sperați în Iehova.” El nu l-a dezamăgit pe David, nici pe Isus Cristos, Fiul lui David. El nu ne va dezamăgi nici pe noi. În tăria speranței și credinței noastre noi putem fi, da, noi vom fi curajoși în fața

Armagedonului lumii, când Iehova va triumfa glorios în revendicarea Sa a suveranității asupra întregului univers.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Doar pe parcursul zilelor noastre de pe pământ, în timpul acestei lumi vechi vom locui noi în casa lui Iehova, sau care sunt perspectivele?
2. Căutând ce lucru arată acum martorii lui Iehova că vor pentru viitor?
- 3, 4. (a) În ce fel suferim noi persecutarea împreună și în ciuda cărui fapt trebuie să facem noi asta? (b) În ce fel și-a exprimat David, în Psalmii 27:5-10, încrederea de a locui din nou în casa lui Iehova?
5. În ce fel încercau inamicii să îl distrugă pe David spiritual, dar de ce era el sigur că aceștia nu vor reuși?
6. (a) La ce chemare divină răspundem noi, și de ce împotriva obstacolelor? (b) Prin urmare, pe sprijinul cui ne bazăm?
7. (a) Care a sugerat david că ar fi cel mai grav caz de abandonare umană? (b) Într-o astfel de situație, totuși, pe cine ne putem baza?
- 8, 9. (a) Ce divizie, cum a fost prezis, face alegerea de a se închina cauzei lui Iehova în unele cazuri? (b) Într-un astfel de caz, cine arată stăpânire asupra noastră și în conformitate cu ce asigurare promițătoare?
10. (a) În ce fel a demonstrat Iehova profeția sa martorilor săi creștini în vremurile recente? (b) Ce a construit el pentru a ne primi și în ce fel ne vindecă rănilor sentimentelor noastre?
11. Acum că am fost luați sus, ce nu trebuie noi să facem niciodată și de ce nu?
12. De ce ne înfruntăm noi cu experiența care ne pune la încercare cel mai mult credința din toată istoria martorilor lui Iehova?
13. Ce clădesc inamicii noștri împotriva noastră și care este scopul Diavolului în asta?
14. Așa cum s-a exprimat și David, de ce avem noi nevoie urgentă și de ce?
- 15, 16. (a) Pentru a ne face pe noi să ne compromitem, până la ce limite vor merge inamicii noștri? (b) În ce fel de circumstanțe și-a spus David lui și nouă să ne întovărășim cu martorii lui Iehova?
17. (a) În ce fel a văzut David bunătatea lui Iehova pe tărâmul celor vii? (b) Ce a făcut el însuși și ce ne-a spus și nouă să facem?
18. (a) Conform expresiei în ebraică a lui David, ce înseamnă a fi curajos? (b) În ce fel poate fi curajul demonstrat?
19. (a) În ce fel ne-ar putea afecta curajul inimile noastre? (b) Cărei speranțe nu ar trebui să îi dăm drumul niciodată și de ce nu?

Nimic neștiințific în Biblie

În studiile sale despre creaționism, Frank Luis Marsh, profesor de biologie la Colegiul Union din Lincoln, Nebraska, observă: „Dacă oamenii de știință ajung la un studiu amănunțit al Ghidului religiei Creștinești, vor afla că nu există nicio bază

pentru niciun fel de conflict între faptele științifice și religia creștinească. Deși Biblia deține unele dintre cele mai mari adevăruri, ea nu este totuși un tratat științific. Această situație din Biblie este, mai presus de toate, demnă de o analiză atentă. Dacă Moise a scris cea mai bună opinie științifică din zilele lui, tehnologia ce avansează și-ar fi descoperit inexactitatea cu mult timp în urmă. Dar faptele științifice declarate în termeni neștiințifici acum mii de ani sunt încă precise din punct de vedere științific. Aceasta este una dintre minunile Bibliei. Faptul că Moise, care ‘învățase în toată înțelepciunea egiptenilor’ și faptul că Daniel, în care babilonienii considerau că locuiesc spiritele zeilor înțelepciunii, nu trebuiau să scrie nimic din acele doctrine acceptate la începuturile zilelor lor, plasează Biblia în afara surselor naturale. Doar acele lucruri erau declarate ca fiind adevărate pentru totdeauna. Până la momentul prezent nici un fel de inexactități științifice nu au fost descoperite. Adevărata știință nu poate avea niciun fel de conflict cu această carte.” – paginile 206, 207.

Multe pentru care să fim recunoscători

După cum a povestit Edgar Clay

Anul 1914 a marcat un punct de întoarcere. Națiunile și-l aduc aminte pentru că a reprezentat începutul Primului Război Mondial. Studenții Bibliei și-l aduc aminte pentru că profețiile Bibliei l-au marcat ca fiind anul în care împărăția lui Dumnezeu s-a stabilit în ceruri. Eu am un motiv în plus pentru care trebuie amintit – acela este anul în care am început să înțeleg ce spune Biblia despre scopurile lui Dumnezeu pentru rasa umană.

Am fost un om desăvârșit al bisericii până la acel moment. De fapt, chiar cu un an înainte, când m-am mutat din Shropshire în Coventry, am făcut o obișnuință din a merge la o mică biserică din suburbiile noastre. Apoi, în august 1914, mama mea văduvă, una dintre surorile mele și cu mine am vizitat o mătușă invalidă la Stratford-on-Avon. Până acolo am început să discutăm despre studenții Bibliei, care mai târziu au început să fie numiți martorii lui Iehova. Mătușa mea nu era unul dintre ei, dar, în mod evident, citise una dintre cărțile lor și începuse să îmi zică despre ei, despre întâlnirile pe care ei le țineau în case și în ce fel studiau ei Biblia. „Ei bine, cine sunt acești oameni care ar trebui să știe mai mult decât toți ceilalți?” am întrebat. „Vei ști într-o zi, Edgar” a răspuns ea. Câtă dreptate a avut!

ȚINÂND SEAMA DE ADEVĂR

Spre sfârșitul anului, Foto-Drama Creației a ajuns în Coventry. A fost o producție remarcabilă, incluzând imagini care se mișcă și diapozitive, sincronizate cu discuții înregistrate și cu muzică pentru a stabili scopurile lui Dumnezeu pentru pământ și pentru omenire, de pe timpul pregătirii pământului pentru locuirea până la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Cele doua surori mai mici ale

mele s-au dus să vadă „imaginile” și au spus că erau foarte bune, astfel că am decis să mă duc la prelegerea de duminică seara, pe tema întoarcerii Domnului și a scopului său. La urma urmelor, m-am gândit, era corect din partea mea să aud ce aveau de spus. Mama mea a decis să vină cu mine. Dupamiază, soția directorului bisericii ne-a sunat pentru prima dată și, după ce a stat la un ceai, ea a acceptat să ne însoțească.

Discuția pe care am auzit-o mi-a stârnit interesul. În timp ce oratorul prezenta motive și sprijin scriptural pentru lucrurile pe care le spunea am simțit destul de mult ca să știu că suna corect și merita să fie investigat. Nu am putut să nu simt recunoștință pentru lucrurile pe care le auzeam. La prelegerile următoare, la care am participat de asemenea, am pus nenumărate întrebări. Cam tot în perioada aceea am început să devorez remarcabila carte Planul Divin al Veacurilor, iar în scurt timp am început să fiu „în adevăr”. Devreme în anul 1915 am fost botezat, simbolizând dedicația mea pentru Dumnezeu, pentru a îi face voia și pentru că doream să o fac pentru totdeauna.

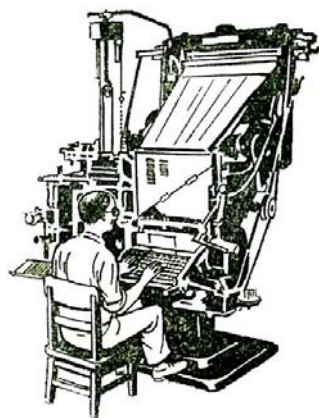
Mai târziu în acel an am avut privilegiul de a asista când Foto-Drama a fost prezentată într-un oraș la aproape doisprezece mile depărtare și este încurajator se știu că un frate și o soră pionieră care și-au urmat interesul arătat la acea întâlnire sunt încă în ministerul cu program întreg; ei sunt cei mai bătrâni frate și soră din circuitul muncii din Anglia. Ce vechime mare au! Ce încurajare reprezintă ei pentru ceilalți pentru a ține la loc de mare cinste comoara de a predica tot timpul!

Acei ani din timpul Primului Război Mondial nu au fost ușori. O parte din timp am petrecut-o în închisoare din cauza neutralității mele creștinești. Cât de recunoscător am fost atunci că am studiat din greu înainte, atât acasă cât și în întâlniri; deoarece în închisoare nu aveam nici un Turn de Veghere de studiat, nici un fel de ce asociație în întâlniri – doar o Biblie în celulă! Atunci am învățat să desenez lucrurile pe care le țineam stocate în capul meu, „prețioasele și foarte marile promisiuni” ale lui Dumnezeu care mi-au dat putere. – 2Pet. 1:4.

În acele zile părea că nu este niciun fel de chemare specială, așa cum este acum, de a lua munca de pionier, dar știam că exista o mică trupă de de-a lor în Anglia. Cred că aproape că puteai să îi numeri pe degetele de la cele două mâini ale tale. A fost unul dintre acei pionieri care a făcut o chemare asupra mea cu Studiile în Scripturi după prima întâlnire la care am participat. În anul 1921, când familia mea s-a mutat în Australia, mi s-a părut foarte greu să mă despart de ei; dar am văzut ce ar fi putut însemna pentru mine – să mă alătur acelei mici trupe de pionieri ce s-au adunat până acum, dar încă foarte mică.

SERVICIUL DE PIONIER

Deși ca să devin un pionier a însemnat să las în urmă confortabila mea slujbă la una dintre modernele imprimării din Coventry, nu au existat regrete. Dedicția mea rezolvase deja problema; viața mea era dedicată lui Dumnezeu. Mi-am adus aminte de Caleb, care a intrat pe

Tărâmul Promis împreună cu Iosua și căruia i-a fost spus, „El l-a urmat pe Iehova pe deplin.” (Ios. 14:8) Acea mi-a părut a fi atitudinea de dorit. Am știut că să îl servesc pe Dumnezeu „pe deplin” ar face viața mea dedicată mult mai vitală; mi-ar aduce marea oportunitate de a produce fructele care marchează un creștin. Am ținut bine în minte, de asemenea, o scriptură pe care o cităm de multe ori zilele astea: „Cum îl voi răsplăti pe Iehova pentru toate binefacerile sale față de mine?” (Ps. 116:12) Știam că serviciul de predicare cu normă întreagă ar face răsplătirea o bucurie. Am fost agitat, de asemenea, de către articolul Turnului de Veghere din anul 1919, „Binecuvântați fie cei neînfricați”, împreună cu chemarea sa la acțiune. Am dorit să răspund chemării.

I-am scris lui Pryce Hughes, pe care îl știam de cinci ani, și am aranjat o întâlnire cu el la adunarea Manchester din acel an, în anul 1922. Imaginați-vă bucuria mea de atunci, după ce i-am spus că vreau să intru în serviciul de pionier, când el mi-a spus că dorința lui era aceeași! Ne-am alăturat rândurilor, iar de atunci până acum am reușit să „ne punem cu altul prin dragoste” foarte bine într-adevăr. (Efes. 4:2) Cât de îmbucurător era pentru noi că eram deja în serviciul pionier când chemarea a fost dată în Punctul Cedar, Ohio, convenția de după câteva luni: „Anunțați Împăratul și Împărăția!”

Intrând în rândul serviciului pionierilor a fost, desigur, un pas al credinței. Știam că trebuia să îmi pun încrederea în Cel al cărui serviciu l-am luat asupra mea. Dar Doamne! Cât de binecuvântați am fost chiar și în acele prime săptămâni! Ni s-a dat o întindere imensă de pe teritoriul nordului Țării Galilor, iar din moment ce munca noastră principală a fost plasarea rapidă a lecturii Bibliei, am plasat repede o mare cantitate, având grijă de orice interes pe perioada aceluia scurt timp cât am fost în zonă.

În prima săptămână am luat contact cu o doamnă care era foarte întristată de pierirea fiului ei în război. Ei erau foarte atașați unul de altul, iar ei fiind Savanți Creștini, ea a fost sigură că nu va fi omorât. Când a aflat de munca pe care o făceam, ea a trimis-o pe servitoarea sa la umila noastră locuință pentru a aduce ceva literatură. În acea seară i-am dat un telefon care a fost foarte bine primit de către doamnă. Atât ea cât și nepoata sa au ascultat cu mare interes în timp ce le explicam scopul lui Dumnezeu. Tot telefonând la această doamnă, interesul ei a continuat să crească, ea s-a abonat la Turnul de Veghere și la Veacul de Aur, am trimis prin poștă multe dintre cărțile noastre oamenilor cu poziții înalte, apoi ne-a invitat să stăm pentru o săptămână în casa ei și să lucrăm în apropiere înainte de a înainta mai departe. Deși eram obișnuiți cu locuințele umile, această femeie care participa la Curtea Regelui ne-a tratat ca pe onorații săi musafiri pe durata săptămânii în care am stat acolo.

A fost de asemenea tot în timpul primei luni a serviciului meu pionier când am sunat la un colegiu Romano Catolic, un centru de pregătire pentru tineri preoți. La sunatul clopotului, am fost invitat înăuntru și dus într-o sală de așteptare cu vedere spre o vale frumoasă. M-am simțit puțin agitat la început. Apoi pastorul a intrat – un om înalt, cu o înfățișare demnă. Când am început să vorbesc, agitația mea a dispărut și am trecut de la un punct la altul, de la o doctrină la alta. Cât am apreciat

să știu adevărul! El mi-a spus apoi că eram într-un colegiu Iezuit și că el considera că am fost destul de îndrăzneț să apelez (nu m-am simțit în acel fel deloc), ne-am strâns mâinile și m-a invitat să apelez la el din nou. Apelul a durat o oră și jumătate, dar a constituit baza multor alte frumoase discuții cu alți catolici din acea zonă.

Uitându-mă înapoi spre acei primi ani ca pionier, găsesc ceva ce aș putea regreta? Cu siguranță nu! Din poziția noastră avantajoasă ar părea că ne-am acoperit teritoriul mai degrabă repede în acele zile, dar de atunci alți pionieri au urmat în acele zone și există multe congregații în multe din acele orașe acum. Pentru asta și pentru serviciul din acele zile de început sunt recunoscător. De-a lungul anilor am împărțit în multe feluri de serviciu, dar era o mare șansă înaintea mea.

Într-o zi o scrisoare a venit din biroul de la Londra al Societății Turnului de Veghere care mă invita la Betel. Aceasta ar fi o șansă într-adevăr! De la serviciu în domeniu la a deveni un membru al familiei Betel. Sentimentele mele poate erau amestecate, dar mintea mea era fixă. Vroiam să servesc unde era nevoie de mine și am știut că, oricare ar fi fost atribuțiile mele acolo, aș fi găsit bucurie și mulțumire.

SLUJIREA LA BETEL

Când am intrat în Betel în anul 1926 a devenit casa mea și a rămas așa de atunci înainte. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi mai părăsi Betelul, cu excepția cazului în care, desigur, aș fi fost chemat să iau alte atribuții. Betel a devenit pentru mine un loc fericit, îmbogățit cu prietenii plăcute, multe dintre care au rămas până în această zi.

Când m-am alăturat muncii de pionier nu mă așteptam să devin iar tipograf, dar acela a fost motivul pentru care am intrat în Betel. Până atunci imprimeria Societății din Anglia a fost făcută în afară. Acum o presă Verticle Miehle a fost obținută și un tăietor la care lucram de mână, astfel tipărirea și-a făcut drumul până în filiala din Anglia. Încă avem presa originală dar nu mai avem vechiul tăietor. Mai târziu am obținut o presă platformă și, în anul 1940, un Intertype. Ce recunoscători eram să avem un astfel de echipament pe timpul acelor zile dificile ale celui de-al doilea război mondial, când se obișnuia ca Turnul de Veghere să fie printat pentru beneficiul fraților de aici din Anglia! Pentru doi ani am reușit chiar să producem Anuarul cu o copertă rigidă, lucrând în familie serile pentru a o termina. Uneori mă întreb cum le făceam pe toate, dar există o putere „mai sus decât orice este normal” pe care Dumnezeu ne-o dă nouă în conformitate cu nevoile noastre în serviciul său. – 2Cor. 4:7.

Într-un fel poate că viața în Betel nu era chiar atât de captivantă cum era serviciul pe teren, dar totuși știam că nu era în niciun fel de o importanță mai mică și am găsit un motiv și mai mare de recunoștință pentru serviciul pe care am putut să îl efectuez. În acele zile în care am intrat în Betel obișnuiam să avem discuții despre întrebări din Biblie la fiecare masa. Acum, această înghițire de hrană spirituală și materială în același timp poate nu este cel mai bun lucru pentru digestie, dar am învățat multe din aceste discuții. Am ajuns, de asemenea, să văd

că serviciul pe teren era o mare parte și din serviciul din Betel. Ce bine îmi aduc aminte acele sâmbete în care ne petreceam întreaga zi mărturisind în periferiile londoneze!

Cum anii au trecut, exista un progres constant în interiorul organizației, iar cei dintre noi din Betel erau într-un loc de unde puteam vedea repede schimbările și să apreciem ce vor însemna în următoarele mișcări ale societății din Lumea Nouă. Țin bine minte momentul emoționant de la masa din Betel când a fost citită telegrama ce spunea că „noul nume” a fost adoptat la convenția din Columbus, Ohio: da, suntem martorii lui Iehova! Prin anul 1938 era „aur în loc de cupru” în organizație, așa cum a fost prezis în Isaia 60:17 și ca evidență în direcția teocratică a afacerilor. Ce binecuvântare a fost aceasta pentru noi sub condițiile de încercare ale celui de-al Doilea Război Mondial! Nu era nicio ușurare pentru munca de predicare, ci chiar și prin foc am sunat la casele oamenilor, returnând apelurile, conducând studiile Bibliei de acasă și eram binecuvântați cu o mare creștere în acei ani neliniștiți.

CONVENȚIA ÎN AMERICA

În anul 1946, curând după terminarea războiului, un ansamblu internațional a fost anunțat pentru Cleveland, Ohio. Pryce Hughes, funcționarul filialei noastre, a fost invitat de președintele societății, și ne-am bucurat împreună cu el pentru asta. Dar imaginați-vă surprinderea și încântarea mea când, puțin mai târziu, am primit o invitație pentru a participa și eu. Ce recunoscător am fost!

Chiar dacă au fost multe dificultăți de depășit în călătoria din acești ani, suntem în sfârșit pe drumul cel bun – în josul Canalului de navigare Manchester deschidem marea cu o barcă destul de mică. Știam că era mult mai mult de aflat, și tot ce îmi doream era să mă pot bucura de ea în cea mai mare măsură. Și cred că mi-am atins scopul. În primul rând am avut plăcerea de a întâlni familia Brooklyn Betel, ce părea atât de mare în comparație cu familia noastră din Londra, dar a fost o perioadă de asociere fericită, ajungând să cunosc atâția frați, formând prietenii noi și îndelungate. De acolo am mers în Gilead cu președintele Societății, Fratele Knorr, și ne-am bucurat de întâlnirea altei mari familii teocratice – studenți și familia Regatului Agricol. Întrucât anul școlar ajunsese la sfârșit, a fost plăcerea noastră să asistăm la festivitatea de absolvire și să ascultăm sfaturile calde, prietenoase și folositoare date de toți cei care au vorbit despre program. Acestea au fost zile încântătoare la Gilead, și motive și mai multe de recunoștință.

Apoi un grup format de noi a pornit prin noapte prin Cleveland pentru convenție. Deși nu era o adunare atât de mare precum cea din anii 1953 și 1958, la care am avut de asemenea privilegiul de a participa, a fost gigantică pentru mine. Mi-am împărțit munca la sala de mese, a fost o muncă importantă, dar totuși a fost foarte distractiv, și era satisfăcător să aduc în conversație munca.

Ce uimitor era tot ansamblul! În mintea mea este încă viu faptul că era un ansamblu al „Națiunilor bucuroase”, deoarece erau oameni fericiți de diferite naționalități adunați pentru a se închina și a-l lăuda pe Iehova. Atunci s-a lansat cartea *"Dumnezeu să fie adevărat"* pe care încă o folosim pentru 'a clarifica din

pietre' și pentru a face clară calea pentru persoanele de bună credință. (Isa. 62: 10) Îmi amintesc cu exactitate seara în care Fratele Knorr sublinia circuitul muncii și ansamblurile sale, care a adus o bucurie extraordinară și binecuvântare congregațiilor. Am avut privilegiul de a sta în spatele lui pe scenă în acea seară, și pe parcurs ce sublinia munca și le spunea despre planurile de extindere a fabricii și a casei din Brooklyn Betel, aplauzele din vasta audiență creșteau în izbucniri repetate. Atâta timp cât nimeni nu poate vedea o față distinctă de pe scenă, era ușor să le simt bucuria. Aceste experiențe sunt încă vii în mintea mea, și sunt lucruri pentru care sunt recunoscător.

MAI MULTE LUCRURI PENTRU CARE SĂ FIM RECUNOSCĂTORI

Au trecut mulți ani de atunci și paradisul nostru spiritual a devenit mai bogat. Nu toți cei care au mers la Betel au rămas credincioși în serviciul lor. Unii și-au pierdut sentimentul de recunoștință; ei nu mai apreciază lucrurile oferite de Dumnezeu. Aceasta a fost o lecție pentru mine, să fiu recunoscător pentru serviciul care mi s-a dat de efectuat. De asemenea sunt unii ce servesc aici în Betel de mai demult decât mine, încă fiind credincioși și recunoscători pentru privilegiile lor—și din asta am învățat, pentru ei este o sursă de încurajare.

A sosit timpul când sediul nostru, la Craven Terrace din Londra a devenit prea înghesuit. A trebuit să „întindem cablurile noastre de cort.” (Isa. 54: 2) O locație potrivită pe lângă facilități de transport bune, dar destul de departe de oraș, era necesară. Dar ce locație am obținut! De fapt, în centura verde, dar având o prelungire a metroului din Londra destul de aproape. Aici, lângă vechiul sat Mill Hill, avem noua noastră casă – demnă și stabilă în împrejurimi frumoase. Este ca un paradis. Vai, dar ce stup de activitate; și mașina noastră de imprimat transformă revistele noastre în mii. Motiv de recunoștință, într-adevăr!

Acum avem plăcerea suplimentară de a avea Școala Preoției Împărăției în casa noastră. Ne bucurăm să avem frații din diferite districte, circuite și congregații cu noi, mărinind familia noastră, aducându-ne binecuvântare, chiar și atunci când primesc multe.

Sunt puțin mai bătrân decât atunci când eram în acea Împărăție minunată din anul 1914 când am aflat adevărul și acest lucru mi-a îmbogățit inima; mai bătrân, de asemenea, apoi am acceptat predicatul cu normă întreagă în anul 1922. Dar într-un fel nu mă simt bătrân. Sunt încă capabil să lucrez ziua împreună cu frații mei mai mici, care îmi arată atâta bunătate, și pentru asta sunt foarte recunoscător.

Din departamentul de aici de unde lucrez pot vedea vechiul tipar Miehle cu care am început și care încă merge. Dacă ea încă poate funcționa, atunci eu de ce nu aș putea? Încă pot auzi cuvintele psalmistului răsunând în mintea mea „Cum ar trebui să-l răsplătesc pe Iehova pentru toate beneficiile pe care mi le-a acordat?” Sunt sigur că îl pot răsplăti în continuare, și chiar vreau să fac asta – cu recunoștință.

Creștinii ar trebui să depună mărturie

„În fața lui Dumnezeu, fiecare creștin ar trebui să facă parte din colectivul martorilor. Deja în secolul al patrulea preotul Ieronim a declarat ‘Botezul este un ordin al laicilor.’ De curând Dr. John R. Mott a scris: ‘Marile perioade ale bisericii au fost atunci când laicii și-au ocupat locul în ministerul bisericii [...]. Toți au fost chemați pentru a da mărturie lui Cristos. Mai mult de 235 pasaje din Biblie lasă această responsabilitate pe umerii celor credincioși.’ – *Mărturia Luterana*, 20 octombrie 1959.

Spiritualitatea și

„Evreii aud chemarea spre spiritualitate”. Așa titra titlul unui articol referitor la o convenție a rabinilor conservatori ținută la Kiamisha Lake, New York. Acesta a continuat cu relatarea că Dr. S. Greenberg, vice-cancelar al Seminarului teologic evreiesc din America, a chemat la o renaștere a cărții de rugăciuni și a cerut sinagogii să depășească „impasul sterilității spirituale” al grupurilor seculare evreiești, cum ar fi Sionismul, în Statele Unite. – *New York Times*, 26 aprilie, 1961.

Mai devreme în cursul anului, doi purtători de cuvânt în favoarea iudaismului modern, adresându-se institutului Theodor Herzl din orașul New York, au avut o exprimare asemănătoare. Unul a vorbit împotriva curentului favorabil secularizării sinagogii, iar celălalt a discutat despre absența spiritualității în mulți dintre rabini.

Care este cauza primară a acestor condiții și tendințe? Firește, pentru a înțelege problema trebuie mai întâi să avem anumite cunoștințe cu privire la instituția sinagogii, la organizarea ei, la locul și forma adorării. În afară de evreii înșiși, puțini știu câte ceva despre sinagogă. După cum afirma un număr recent apărut al Revistei Sinagogilor Unite: „Iudaismul a fost adeseori numit cea mai puțin cunoscută religie.”

În principiu, sinagoga este o instituție democratică. Ea s-a dezvoltat ca o școală populară de religie. Citim pe o placă din holul Sinagogii Reformei din New York: „Scopul Sinagogii libere este să reafirme idealurile democratice ale Israelului, să re-democratizeze spiritul și forma deopotrivă a sinagogii zilelor noastre – S.S. Wise.” Un grup de sinagogi își ale proprii ofițeri, propriul conducător și comitetul director, rabinul și propriul hayan sau cantor. Cantorul poate fi un profan sau un profesionist, angajat cu normă redusă sau întregă, cu

condiția ca el să fie familiarizat cu liturghia iudaică folosită de congregația respectivă și să aibă o voce acceptabilă.

Cele mai multe sinagogi au legături cu o școală de zi care îi învață pe copii să vorbească ebraica și au obiceiuri iudaice în fiecare duminică și după orele de școală. Din ce în ce mai multe sinagogi întemeiază școli parohiale pentru tinerii lor. De asemenea, multe sinagogi au centre de recreare, pentru sport, dans, masaj și activități similare.

Sinagogile mari au de obicei o „mică sinagogă” folosită pentru întâlnirile unui grup mai puțin numeros, cum ar fi la nunți sau pentru servicii de vară. Sinagoga mică este întru totul similară celei mari.

Cele mai multe sinagogi aparțin unei federații a unei ramuri particulare a iudaismului la care acestea aderă: ortodox, conservator (un pic mai puțin ortodox) și reformist (neortodox); federația exercită o anumită supraveghere și un anumit grad de disciplină. Totuși preocuparea predominantă este referitoare la practici, nu la credințe.

SINAGOGA ÎN SINE

Sinagogile ortodoxe sunt construite în așa fel încât stau cu fața la est, spre Ierusalim. În față se află compartimentul unde se află peretele care conține sulurile Torei, la fel cum în templul lui Solomon, chivotul legământului conținea cărțile legii. În fața compartimentului strălucește „Lumina Eternă”, imitând Shekina, lumina supranaturală care a luminat deasupra scaunului milei din chivotul legământului din Sfânta Sfintelor sau partea interioară a templului, care reprezenta prezența Dumnezeului Iehova. Sunt expuse în mod invariabil două tablete pe care sunt inscripționate cele Zece Porunci. În față mai există o platformă și un stand al vorbitorului, care este încadrat de scaune de onoare îndreptate cu fața spre sinagogă. – Deut. 31:26.

Adițional mai există un stand pentru cel care coordonează rugăciunile și pentru cei care citesc din Tora sau Lege. În sinagogile de rit germanic sau ashkenazic, și cu liturghia bazată pe Talmudul Babilonian, acest stand se află în față. Pentru cei care practică forma de adorare spaniol-portugheză sau sephardică, bazată pe Talmudul babilonian, acest stand se află mai spre centrul sinagogii. Scopul acestei așezări este facilitarea pentru cei din audiență să ia parte la citire sau să audă mai bine ce se spune.

O altă caracteristică specifică sinagogii este sfeșnicul cu șapte brațe și lumini.

După cum în templul lui Irod, exista o curte pentru femei, în sinagogile ortodoxe există un spațiu separat pentru ele, în sinagogile mari acesta fiind balconul de sus. Drept rezultat, relativ puține femei iau parte la celebrarea matinală a sabbatului; într-o sinagogă mare există doar o mână de femei, comparativ cu mai multe sute de bărbați și băieți. În sinagoga reformată, cel mai adesea numită templu, nu există o asemenea separare. În cele mai multe sinagogi conservatoare, aspectul este neglijat, deși în principiu este respectat. Aproape la fel se petrece în cazul unor obiceiuri cum ar fi purtarea pălăriei și a unui șal de rugăciune în timpul slujbei.

FORME DE VENERARE

În trecut, a aparține de o sinagogă nu era un act voluntar. Din cauza presiunii sociale, evreul nu avea de ales; el fie aparținea sinagogii, fie era un om fără țară. Astfel, în Germania anilor trecuți, un student evreu era învățat de un rabin angajat de guvern, iar acesta era un fapt inexorabil. Fiind evrei, ei trebuiau să studieze cu el și să ia note de trecere la religia iudaică.

În vremurile moderne, și mai ales în țările occidentale, a aparține de o sinagogă este un act voluntar, unii evrei aparținând chiar de mai multe sinagogi, una ortodoxă și una reformată, aceasta din motive știute numai de ei. Supraveghetorul unei „shul” sau al unei școli, este numit rabbi, însemnând învățător. Chiar două persoane care au început să-L urmeze pe Isus, L-au întrebat: „Rabi (care, tradus, înseamnă „Învățătorul”), unde stai?” Da, discipolii lui Isus L-au recunoscut drept rabinul lor, sau Învățătorul lor, dar El a limitat acest termen doar la sine. – Ioan 1:38; Mat. 23:7,8.

În ritualurile sinagogii, cea mai mare importanță o are slujba de sabat, care într-o sinagogă sephardică ortodoxă durează de la opt la douăsprezece dimineața, adică patru ore. Acesta constă din rugăciuni lungi, citirea psalmilor, psalmodierea crezului, Shema; citirea din Tora, Legea; profeții, Haftora; și o predică. Cu excepția predicii, care se ține în limba laică, totul se ține în ebraică și este cântat sau psalmodiat. Cea mai mare parte a cântărilor sau a psalmodierilor este realizată de cantor, cu răspunsuri regulate de lungime variată din partea adoratorilor. La anumite intervale, un cor cu experiență, ale cărui servicii sunt plătite, cântă, asistat de voci de copii. Muzica la orgă face parte din ritualurile sinagogilor conservatoare și reformată, dar nu și din cea ortodoxă. Astfel acolo există cântecele cantorului sau ale hazzanului, ale adoratorilor și ale corului. În mod interesant, se pare că muzica nu avea un rol secundar în adorarea în templu, după cum reiese din referirile frecvente la cântăreți, corelat cu aceasta, de la Primii Regi până la cartea lui Neemia.

Există de asemenea obiceiul de a se realiza două slujbe în sinagogă, una de dimineață și una seara, cam de jumătate de oră, constând din rugăciuni și din recitarea crezului sau a Shemei. În zilele de luni și joi se citește și din Tora. Se spune că acest obicei a fost instituit pentru că pe vremuri acestea erau zilele de piață, și astfel evreii puteau veni în oraș și să intre în sinagogă. Conform opiniei altora, motivul pentru care se citea Legea în acele zile era că niciun evreu nu ar fi stat trei zile fără să asculte Legea.

În plus față de aceste caracteristici obișnuite ale adorării la sinagogă, mai există anumite zile de sărbătoare, unele foarte solemne, altele pline de veselie. Cele două zile solemne sau foarte sfinte, „Zile de Evlavie” sunt Anul nou, sau Rosh Hashana și Ziua Căinței, sau Yom Kippur. Acestea marchează începutul și sfârșitul perioadei cunoscute sub numele de „Cele zece zile de penitență.” Fiecare din aceste două zile are trăsături specifice, cum ar fi suflatul din Shophar horn în ziua de Anul Nou. Într-o sinagogă ortodoxă autentică, slujba se realizează pe parcursul întregii zile, de Ziua Căinței, iar evreul devot trebuie să rămână în sinagogă întreaga zi, ascultând și postind, după obiceiul vechilor evrei. Cei cu

adevărat evlavioși mai țin și alte posturi.

Printre sărbătorile pline de bucurie celebrate în sinagogă se numără trei sărbători anuale: Pesach sau paștele evreiesc, Shabuoth sau Rusaliile și Sukkoth sau festivalul tabernacolelor, toate fiind poruncite la început de Moise. După el s-au mai adăugat două evenimente, Purim și Hanukkah, prima comemorând victoria evreilor în zilele lui Mordecai și a reginei Estera, cea de-a doua celebrând re-dedicarea templului pe vremea macabeilor. – Ioan 10:22.

Sinagoga este de asemenea locul unde se dă nume unei fetițe nou născute, deși nu în timpul unei slujbe obișnuite de sabat. Totuși, ceremonia de Bar Mitzvah, prin care un băiat evreu de treisprezece ani este recunoscut ca „fiu al datoriei sau al legii”, este o parte din slujba de sabat. Băiatul este chemat de sabat să citească din Scriptură, să o comenteze și să își exprime recunoștința. În sinagogile reformate, Bar Mitzvah a fost înlocuită de ceremonia de confirmare, întrucât aici nu se acordă bărbatului o poziție preferențială, și prin urmare ei confirmă atât fete cât și băieți.

Funeraliile nu se oficiază la sinagoga, însă nunțile, da. Nu se face colectă, deși se pot face donații speciale. Serviciul este finanțat de taxele de membru și de donațiile voluntare. În sinagogile ortodoxe, bărbații își țin pălăriile pe cap în semn de respect, iar când intră în sinagogă pentru slujba de dimineață își pun și un șal, primind unul de la îngrijitor, dacă nu și l-au adus pe al lor. În această privință, slujbele sinagogilor reformate seamănă mai mult cu cele ale bisericilor protestante decât cu cele evreiești ortodoxe, cele conservatoare păstrând calea de mijloc.

FAVORIZEAZĂ SPIRITUALITATEA?

Oare toate aceste ritualuri de adorare conduc către spiritualitate? Un lucru care în mod cert conduce către o absență a spiritualității este separarea din ce în ce mai pronunțată în sinagogi dintre rabini și credincioși, adoratorii fiind din ce în ce mai puțin activi și devenind din ce în ce mai puțin informați. Aceasta e mai cu seamă adevărat despre tânăra generație.

O altă slăbiciune este venerația acordată Torei. „Nu există obiect mai sacru decât ruloul Torei”, ni se spune. Ritualuri acompaniază scoaterea sa din chivot și înapoierea sa, și se considera o mare onoare să se permită să îl duci. El este învelit în bucăți de catifea frumos brodată, cu accesorii ornamentale. Dar cât de iluminator este acest fapt? Ajută pe cineva să-i înțeleagă și să-i aprecieze conținutul?

În loc de a-i da atât de multă atenție ruloului, nu ar fi mai bine să i se evidențieze legile? De exemplu, se fac vinovați cei din auditoriu de contemplarea altor zei, de orientarea spre Națiunile Unite sau către alte organizații politice în loc să se întoarcă spre Dumnezeu biblic pentru ajutor și îndrumare? Sunt copiii ascultători și supuși? Legea condamnă crima, dar angajarea în războaiele neevreilor nu înseamnă încălcarea Legii? Ce să mai spunem despre restul poruncilor: să nu furi, să nu comiți adulter, să nu porți mărturie falsă, să nu râvnești? Cu siguranță prin respectarea acestor porunci Tora ar fi mult mai

onorată decât prin acele simple ritualuri.

Cel mai serios impediment este absența credinței în Tora ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, înmănat lui Moise de către Creator. Din ce în ce mai mult, iudaismul în toate ramurile sale capătă o perspectivă liberală în privința Torei ca fiind lucrarea unor oameni și având numai tradiția drept suport. Dar tradiția umană este ca o cisternă spartă care nu poate purta apa. – Ier. 2:13.

Fiecare evreu ar trebui să fie familiarizat cu Scripturile iudaice. El nu ar trebui să-și bazeze credința doar pe rabin. În vremurile trecute profeții au denunțat liderii religioși ca fiind cei care au condus greșit poporul și i-au sfătuit să fie atenți la Cuvântul lui Dumnezeu. Scripturile iudaice îndrumă spre mântuire prin Mesia. Fiecare evreu care ia în serios practica sa spirituală ar trebui să fie foarte bine familiarizat cu profețiile care îl anunță pe Mesia. El ar trebui să știe unde sunt acestea și ce spun. El ar trebui să acorde personal atenție aceluia care au fost salutați ca Mesia de-a lungul istoriei și să știe cu siguranță dacă vreunul din ei a întrunit toate cerințele Scripturii. Scopurile lui Dumnezeu nu vor eșua, însă mulți, din cauza lipsei spiritualității, nu vor reuși să primească binecuvântarea lui Dumnezeu.

Pericolul tradițional

„Urmând tradiții imperfecte, nesigure sau corupte pentru a evita judecata părtinitoare, nu facem decât să schimbăm un pericol cu un altul.” – Richard Whately, arhiepiscop din Dublin.

„Sunt foarte convins că dacă lași înăuntru un singur deget al tradiției, vei avea întregul monstru – cu coarne, coadă și tot restul.” – Thomas Arnold, educator din secolul al XIX-lea.

Cartea „Paradisul” ajută oamenii să observe adevărul

UN PREDICATOR PENSIONAT SE DEȘTEAPTĂ

Doi dintre martorii lui Iehova vorbeau din casă în casă în Texas când au găsit un ministru pensionat. El a fost ministru metodist pentru trei ani și un pastor baptist timp de doi ani. După câteva convorbiri s-a abonat la *Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!* Puțin mai târziu a cumpărat cartea *De la Paradisul pierdut la Paradisul regăsit*. Capitolul „*Lepădarea de credința adevărată*” a avut un efect special asupra lui: I-a deschis ochii pentru a înțelege organizația lui Satana. Cu o versiune clară a organizației lui Iehova, s-a dedicat pe el însuși lui Iehova Dumnezeu la districtul Houston. Acum, la vârsta de șaptezeci de ani, nu mai este „pensionat”, acum este ocupat să propovăduiască vestea bună a împărăției, și chiar speră să devină un pioner.

REGĂSIT ȘI CITIT

În timp ce un bărbat ajută o femeie în California să facă curat în garaj, a observat că printre lucrurile din gunoi se afla cartea *Paradisul*. A întrebat-o pe femeie dacă ar putea să o citească, având în vedere că avea o copertă frumoasă și pentru că îi plăcea să citească. A început să citească și a continuat până când a terminat-o la ora 3 dimineața. În aceeași zi și-a dorit să găsească un martor al lui Iehova dar nu știa unde să caute. Trei zile mai târziu, totuși, unul dintre martorii lui Iehova i-a sunat la ușă. El începuse să studieze biblia acasă, a mers la întâlniri și a fost botezat la districtul din San Francisco.

CITIND ÎN SCHIMBURI

Când ministerul mergea de la ușă la ușă în timpul adunării districtului Milwaukee, unul dintre martorii lui Iehova a întâlnit un bărbat care fusese recent în spital. I-a spus martorului că colegul său de cameră citea cartea *Paradisul* acest om l-a spus martorului că el încerca să doarmă mai devreme pentru a citi cartea în timp ce colegul său de cameră dormea. El l-a întrebat pe martor dacă poate să-i aducă un exemplar din această carte. Mai târziu în ziua aceea martorul s-a întors cu o copie, atunci bărbatul a spus: „Poți veni înapoi dacă dorești, dar știi că voi sunteți oameni ocupați; și mi-aș dori să studiez cu propriul meu copil de șapte ani pentru a vă scuti de muncă.”

LA ȘCOALĂ

În Texas profesoara a cerut elevilor dintr-o clasă să facă un reportaj oral după o carte pentru ziua următoare. O fată, unul dintre martorii lui Iehova, a mers acasă și a făcut reportajul despre cartea *Paradisul*. Următoarea zi a spus reportajul în clasă. Pe parcurs ce acest martor tânăr vorbea despre carte, ea a arătat clasei ilustrații colorate din carte. Deși ceilalți studenți au avut la dispoziție cinci sau zece minute pentru reportajul lor, acest reportaj a durat patruzeci și cinci de minute. Acest lucru s-a datorat faptului că a primit multe întrebări de la colegi, iar răspunsurile au avut nevoie de timp. După aceea profesoara și alți zece copii au dorit o copie după cartea *Paradisul*. În săptămâna următoare martora a început un curs despre biblie cu unul dintre colegii ei.

ÎNTR-UN TERITORIU IZOLAT

Un bărbat din Texas a venit acasă într-o seară de la serviciu și soția sa i-a spus că este nefericită. Când a întrebat-o de ce, ea i-a explicat că nici unul dintre ei nu face nimic să se clădească spiritual. Soțul a decis că ar trebui să înceapă să meargă la biserică. După două luni o mașină cu un grup de martori din Houston lucrau într-un teritoriu izolat în care locuia familia sa. O carte *Paradisul* a fost lăsată la venirea lor. Mai târziu când soțul a venit acasă de la muncă, a luat cartea și a început să o citească. După cină s-a dus înapoi în sufragerie să citească, continuând pentru încă trei ore. Apoi și-a întrebat soția: „Există vreun loc în apropiere în care ne putem întâlni cu oameni ce învață lucruri din această carte? Am făcut o greșală când m-am alăturat bisericii unde ne ducem.” Soția sa i-a spus că nu știa dar va

afla. Aceasta a dus la vizitarea unei Săli a Împărăției. La sfârșitul întâlnirii femeia a abordat unul dintre martori, întrebând: „Este cineva aici care poate veni acasă la noi și să ne învețe ceva despre biblie?” Un martor a aranjat o vizită la ei acasă pentru a-i învăța despre Biblie; aproximativ cincisprezece persoane au participat la acest studiu. Șapte din aceste persoane au participat la Marea Adunare a Închinării în Houston, Texas.

• Când, în Geneza 1: 30, Dumnezeu zice: „Pentru fiecare animal sălbatic al pământului și pentru fiecare creatură zburătoare a raiului și pentru orice se mișcă pe pământ în care există viață sub formă de suflet le-am dat toată vegetația verde pentru mâncare,” ar trebui ca noi să înțelegem că aceasta exclude de tot ideea că oricare animal ar fi mâncat carne la timpul acela sau înainte de asta? Iar pe această temelie ar trebui să concluzionăm că toate animalele vor fi vegetariene în lumea cea nouă? Cum, atunci, putem considera că păsările mănătoare de carne, insectele, reptilele și alte animale cu colții lor veninoși, cu puterile lor de vânatoare și așa mai departe, care aparent le-au fost date când au fost create și îi fac în mod admirabil mănătoari de carne?

Geneza 1:30, mai devreme citată, nu spune că Dumnezeu le-a dat „toată vegetația verde pentru hrană” animalelor sălbatice, fiecărei creaturi zburătoare a raiului și pentru orice se mișcă pe pământ în plus față de ce ar putea ei prinde din vânat. Versetul imediat următor ne spune că Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei: „Iată că v-am dat toate plantele cu sămânță de pe fața întregului pământ și orice pom care dă rod cu sămânță. Acestea să vă servească drept hrană.” (Gen. 1:29) Nu vom înțelege că aceasta ar însemna că Adam și Eva pot mânca animalele care trăiau din iarbă și din alte vegetații, iar mâncând aceste animale prin sângele lor însemna că Adam și Eva mâncau vegetația în mod indirect, întrucât, pentru început animalele mănăncă vegetația iar apoi Adam și Eva mănăncă animalele care au trăit din astfel de vegetație pentru a o transforma în carne. Nu! Dar este evident că Dumnezeu a stabilit bărbatul și femeia perfectă pe o dietă vegetariană, fără să sugereze măcar consumarea produselor lactate.

Imediat după potop, Dumnezeu a specificat că Noe, familia sa și urmașii lor purteau să mănânce carne fără sânge. Aceasta arată că oameni cu frica lui Dumnezeu precum Abel, Enoh, Noe și familia sa, nu au trăit consumând animale și carne de pasăre înainte de inundații. Pe ce au trăit oamenii nelegiuți până la inundație nu știm. Abel, Enoh, Noa și familia sa nu au judecat într-o manieră corectă și au încălcat legea alimentară a Edenului pe care Dumnezeu a declarat-o lui Adam și Evei în Eden, în Geneza 1:29, 30.

Desigur, Biblia spune multe despre zoologie, însă Biblia nu este un tratat complet al aspectelor zoologice. Astfel, lasă într-o poziție secundară sau mai joasă discuția detaliilor despre scăzuta creere a animalelor. Se atrage atenția mai întâi asupra creaturilor pământești superioare create de Iehova, oamenii, fiind specializată pe asta. Prin urmare, faptele despre animalele sălbatice, animalele domestice, craturile zburătoare și insecte sunt discutate numai întâmplător sau în ilustrații.

Deci, dacă Biblia însăși nu dă niciun răspuns la aceste întrebări despre creaturile inferioare omului, nu înseamnă că nu există niciun răspuns la întrebările care există. Pur și simplu înseamnă că nu ar trebui să ne preocupe astfel de întrebări. Un lucru mare ar trebui să ne amintim: că noi, oamenii, trăim, iar toate aceste păsări, insecte și alte animale trăiesc într-un sistem al lucrurilor care au fost obținute de când Dumnezeu Iehova a legalizat ca oamenii să mănânce carnea animalelor mai puțin sângele lor. În consecință, dacă omul ar fi mâncat carne de animal și insecte de o mie trei sute de ani și are dinți care pot fi adaptați la a mânca astfel de mâncare solidă precum carnea, nu este ciudat ca păsările, insectele și alte animale să trăiască din carnea pe care o vânează și o prind.

Cât despre situația de dinainte de inundație privind dieta oamenilor și a animalelor, putem lua situația de pe arca lui Noe ca un exemplu. Sub instrucțiunile lui Dumnezeu, Noe și familia sa trebuiau să ia pe arcă animale sălbatice, animale domestice, craturi zburătoare și păsări, două din fiecare (masul și femelă) din rasa impură și câte șapte din rasa pură. Pe lângă asta, Noe trebuia să ia în arcă orice tip de mâncare ce se poate mânca și care „va servi drept hrană pentru tine și pentru ele.” (Gen. 6:19-22) Acum, Noe nu avea nici un fel de unitate de înghețare sau vreo instalație de refrigerare pentru a păstra carnea procesată în arcă. Cele șapte oi, șapte tauri și vaci, șapte capre, doi cai, doi porci și așa mai departe, pe care Noe i-a adus pe arcă abia erau de ajuns ca mâncare pentru cei doi lei, ceo doi tigrii și doi din toate celelalte animale sălbatice carnivore de azi care trăiau pe arcă în timpul inundațiilor. Nici nu i s-a spus să prindă într-o plasă cantități enorme de insecte zburătoare sau târătoare pentru a aduce mâncare proaspătă pentru creaturile care azi devorează insecte.

Noe a coborât din arcă anul următor cu nu mai puține animale sălbatice, animale domestice, creaturi zburătoare și târătoare și păsări decât a luat în arcă. Este posibil ca el să fi avut chiar mai multe când au coborât, datorită reproducerii creaturilor inferioare. Ei bine, atunci, pe ce a trăit fiecare ființă din arcă pe timpul acestor doisprezece luni și zece zile, sau un an întreg solar, închise înăuntrul arcii? Cu sigurnăță nu cu carne și nu una din cealaltă.

Toate aceste creaturi, umane și subumane, au fost capabile să trăiască fără carne pentru un an întreg înăuntrul arcii. De ce nu au putut niciuna din aceste creaturi vii să trăiască fără carne timp de 1.656 de ani de dinaintea potopului, sau înapoi la momentul în care Dumnezeu le-a specificat lui Adam și Evei în Eden ce le-a dat creaturilor pământene drept mâncare? Iar dacă ele au putut supraviețui în acel fel în timpul primilor 1.656 de ani ai existenței umane, de ce nu se pot întoarce ei la felul în care trăiau și să continue să trăiască în acest fel pe durata celor o mie de

ani de domnie a lui Isus Crisost și pentru eternitate? Pe timpul domniei milenare a lui Isus Cristos ca Împărat el va avea control asupra vieților animalelor, păsărilor, insectelor și peștilor, precum și asupra vieții umane. El le va regla în conformitate cu voia lui Dumnezeu și pentru binele tuturor creaturilor vii de pe pământ. Deci nu ar trebui ca noi să ne gândim numai la partea întrebării de după potop și să nu dăm atenție partea întrebării de dinainte de potop ca și când nu ar fi avut nicio importanță. Lăsați-ne să luăm și noi poziția pe care o are Biblia pe această temă și să nu ne ocupăm prea mult cu lucruri accidentale și simple până la limita de a ne pierde timpul, gândurile, pacea inimii și posibil să ne aduce în tabăra evoluționiștilor păcătoși.

• Cum pot fetele să se păzească de tentație în această lume nebună plină de sex?

Când o fată ajunge la vârsta pubertății sau la maturitatea fizică, corpul ei s-a dezvoltat în materie de sex mai mult decât mintea ei. Tinerilor le place să fie împreună, mai întâi în grupuri, mai târziu câte doi. Dacă nu au fost instruiți de către părinții lor privitor la sex, este probabil ca un băiat și o fată să devină prea familiari și să se angajeze în ceea ce este numit în mod popular mângâieri sau giugiulire. Ei ar putea să practice asta o vreme și să vadă că nu este niciun rezultat rău. Totuși, va veni timpul când va fi un mai mare pericol în astfel de acțiuni. De ce? Pentru a răspunde la această întrebare, putem învăța despre natura sexului de la familia bovinelor sau a mamiferelor, atât sălbatice cât și îmblânzite.

Turme mari de bovine, atât masculi, cât și femele, rătăcesc pe câmpiile de unde se hrănesc. În mod normal masculul sau taurul nu s-ar gândi să se apropie de femelă sau de vacă din motive sexuale. Dacă s-ar fi apropiat, el nu ar fi avut parte de o primire călduroasă ci, mai degrabă, el ar fi fost împuns de coarnele vacii. Nu este permisă niciun fel de relație de mângâiere sau de sex între vacă și taur, deoarece femela nu este capabilă fizic să se reproducă. Taurul pare să înțeleagă asta și se ține la locul său. Totuși, când femela speciei este în stare să se reproducă, ea face acest lucru cunoscut. Dacă nu există niciun mascul în turmă, ea va căuta în altă parte unul și va fi neliniștită până va găsi unul cu care se va reproduce. Ea acum este mulțumită, iar rezultatul final este un vițel. În această conexiune este interesant de observat că masculul nu are niciun sezon în care nu își dorește să se angajeze în actul de reproducere.

Dacă noi, oamenii, am învăța ceva de la aceste creaturi, am putea învăța un lucru de mare importanță în materie de sex, precum și scopul și rezultatul acestei operații.

Cum este și cu o vacă, atunci când o tânără fată care a ajuns la pubertate ea este în stare fizic să conceapă și să rămână însărcinată, iar emoțiile ei sexuale sunt foarte excitate. Dacă ea este împreună cu un băiat, ea tinde să creadă că este dulceața acestui băiat cauza acestei minunate noi senzații și astfel ea devine îndrăgostită nebunește de el. Dacă băiatul ar deveni excitat sexual și ar lăsa-o să știe iar ea și-ar lăsa trupul pradă avansurilor acestui prieten amoros, este foarte

probabil ca ea să rămână însărcinată ca rezultat doar al unei experiențe sexuale de acest gen.

Unele persoane consideră în mod prostesc că știu atunci când este „sigur” să aibă contact sexual cu cei de sex opus și astfel să evite sarcina, însă aceasta este o greșeală serioasă din partea lor. Nici chiar biologiștii învățați nu știu exact când nu există niciun pericol de concepere pentru o femeie. Aceasta se datorează mai multor iregularități în cazul mai multor femei.

Când ovulul, care este celula ou din care se naște copilul, este în larg sau în drumul său din ovar prin trompele uterine până la uter, rămâne acolo pentru o perioadă incertă de timp, care variază foarte mult de la femeie la femeie. Apoi este timpul în care conceperea poate avea loc dacă ovulul întâlnește un spermatozoid masculin. Tot în timpul acela, femeia este excitată sexual și este pregătită pentru actul sexual care la acel moment va avea ca rezultat un copil. Această purtare a copiilor în pântec este privilegiul exclusiv al femeilor. De fapt, acesta este motivul pentru care a fost creată femeia speciei umane.

Există cazuri în care o fată a rămas însărcinată ca rezultat al unei singure intervenții a unui băiat. Ce preț pentru o fată, o virgină, să plătească pentru câteva minute de satisfacere a emoțiilor sexuale! Când o persoană o ia pe acest drum periculos și păcătos, li se pare greu să învingă viitoare tentații. Când o tânără, nemăritată femeie cade tentației, prețul pe care îl plătește este oribil: rușine, durere, o reputație ruinată, probleme fără sfârșit și cu riscul de a fi exclusă dintr-o congregație dacă fata era un membru dedicat. Este un mare lucru ca fetele să înțeleagă construcția trupurilor lor și funcțiile sale, mai ales privitoare la sex. Dacă o fată va avea grijă cu înțelegere de ea în timp ce ovulul este în libertate și îi provoacă perturbări sexuale și poftă, ea va fi capabilă să se comporte ca o doamnă cu moraluri iroproșabile la orice moment. Ea va evita violarea virginității ei, rușinea și stadiul de conștiință afectată datorată acestui lucru; și într-un mod înțelept ea își va dirija viața de tânără și astfel va sfârși într-o poziție de curată și fericită soție și mamă de copii legitimi, călătorind către noua lume a dreptății, unde nu vor mai fi probleme sexuale într-o populație ahtiată după sex.